

E. G. Vaita

LIECĪBAS DRAUDZEI IV

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 26

BĪBELES BIOGRĀFIJAS.

Bībelē aprakstītie dzīves gājumi ir uzticamas vēsturiskas ziņas par patiesām personām. Sākot ar Ādamu, no visām nākošajām paaudzēm līdz apustuļu laikam mums ir skaidras, neizpušķotas ziņas par to, kas patiesi noticis, un patiesi, neviltoti cilvēku piedzīvojumi. Daudzi brīnās, ka inspirētā vēsture stāsta par tādiem notikumiem krietnu cilvēku dzīvē, kas aptraipa viņu tikumisko raksturu. Neticīgie ar lielu gandarījumu pieķeras šiem grēkiem un smejas par vainīgajiem. Inspirētie Raksti nav melojuši, nav atturējušies svētās vēstures lappusēs paust ziņas, ko apēno cilvēcīgas vājības un kļūdas. Dieva rakstītāji rakstījuši, kā Svētais Gars pavēlējis, no savas puses nekādā veidā neiespaidodami darbu. Viņi uzrakstījuši burtisku patiesību, atklājuši nopietnu, atbaidošu patiesību, bet mūsu ierobežotais prāts pilnīgi nespēj saprast tādas rīcības iemeslus.

Tas, ka patiesība nav izskaistināta un galveno personu grēki nav noklusēti, ir viens no vislielākajiem Rakstu uzticamības pierādījumiem. Daudzi grib uzspiest pārliecību, ka par ikdienas dzīves notikumiem ir viegli stāstīt. Tomēr pierādījies, ka cilvēkam nav iespējams bezpartejiski aprakstīt savus laikabiedrus; un gandrīz tikpat grūti ir nenovirzīties no noteiktās patiesības, atstātīt viena vai vairāku cilvēku dzīves stāstu, ar kuriem mēs esam iepazinušies. Cilvēka prāts ir tā pakļauts aizspriedumiem, ka gandrīz neiespējami kādu lietu aplūkot bezpartejiski. /10/ Vai nu aprakstītās personas kļūdas ir spilgti izceltas, vai arī viņa tikumi atmirdz neaptumšotā spožumā, atbilstoši tam, vai rakstītājs bijis noskaņots par vai pret šo personu. Lai arī cik bezpartejisks vēsturnieks vēlētos būt, tomēr visi piekritis, ka patiesam būt ir ļoti grūti.

Bet, pateicoties dievišķam svaidījumam, kas paceļ pāri cilvēcīgai vājībai, iespējams atstātīt vienkāršu, skaidru un kailu patiesību. Cik daudz ir uzrakstīts biogrāfiju par nevainojamiem kristiešiem, kas savā ikdienas mājās dzīvē un savās attiecībās pret draudzi mirdz kā neaptraipīti dievbijības piemēri. Nekāda vaina neaptumšo viņu svētuma skaistumu, un nav uzrakstīta neviena kļūda, kas atgādinātu mums, ka viņi bijuši tikai pīšļi, pakļauti parastajām cilvēcīgajām kārdināšanām. Bet, ja inspirētā spalva būtu rakstījusi viņu dzīves stāstu, cik savādāki gan tad viņi parādītos. Tad atklātos cilvēcīgās vājības, cīņa ar savtīgumu, svētulību un lepnumu, varbūt arī kādi apslēpti grēki un pastāvīgais karš starp garu un miesu. Pat personīgās, slepenās dienasgrāmatas neatklāj savās lappusēs rakstītāja grēcīgos darbus. Reizēm ir atzīmētas cīņas ar ļaunumu; bet parasti tikai tad, ja taisnība ir guvusi uzvaru. Tanīs var būt patiesi labo darbu un cēlo pūļu apraksts; tā tas var būt, ja rakstītājs ir godīgi apņēmis pareizi attēlot savu dzīvi dienasgrāmatā. Bet cilvēkam ir gandrīz neiespējami vaļsirdīgi uzrakstīt savus pārkāpumus, tāpēc ka mūsu draugiem var būt iespēja tanīs ieskatīties.

Ja mūsu labo Bībeli būtu sarakstījuši neinspirēti cilvēki, tad tā izskatītos pavisam citāda, un maldīgajam mirstīgajam, kas cīnās ar dabīgajām vājībām un viltīgā ienaidnieka kārdināšanām, tās pētīšana atņemtu drosmi cīņai. Bet tagad Bībeles vēsturē mums ir pareizi aprakstīti ievērojamu personību reliģiskie piedzīvojumi. Cilvēki, kas baudīja Dieva labvēlību un kuriem uzticēja lielas atbildības, reizēm krita kārdināšanās un grēkoja tieši tāpat, kā mēs tagad cīnāmies, šaubāmies un bieži maldāmies. Bet mūsu izmisušajām sirdīm ir labi zināt, ka caur Dieva žēlastību viņi varējuši gūt jaunus spēkus, lai celtos pāri /11/ savai ļaunajai dabai; un, to atceroties, arī mēs pašī esam gatavi no jauna uzsākt cīņu.

Senā Izraēla kurnēšana, pretošanās un neapmierinātība, kā arī varenie brīnumdarbi, kas notika viņu labā, un sodi par viņa elku dievību un nepateicību ir uzrakstīti mūsu labā. Senā Izraēla piemērs dots par brīdinājumu Dieva tautai, lai tā varētu izvairīties no neticības un izbēgt Viņa

dusmām. Ja ebreju noziegumi būtu izlaisti no Svētajiem Rakstiem un uzskaitīti būtu tikai viņu labie darbi, tad viņu dzīves vēsture nevarētu mums sniegt tik vērtīgas pamācības.

Neticīgie un tie, kas mīl grēku, atvaino savus noziegumus, atsaucoties uz to cilvēku jaunumu, kuriem Dievs deva autoritāti vecos laikos. Viņi spriež, ka, ja šie svētie viri padevās kārdinājumam un grēkoja, tad nav ko brīnīties, ka arī viņi ir vainojami netaisnos darbos; viņi liek saprast, ka galu galā viņi nemaz nav tik slikti, tāpēc ka tādi visiem zināmi noziedzības piemēri ir bijuši jau pirms viņiem.

Taisnīguma princips ir prasījis patiesīgu notikumu atstāstījumu par labu visiem, kas jebkad lasīs Svētos Rakstus. Šeit mēs redzam dievišķās gudrības pierādījumu. No mums prasa paklausību Dieva likumiem, un mēs esam iepazīstināti ne tikai ar sodu, kas sekos nepaklausībai, bet mums par labu un par brīdinājumu ir atstāstīta arī Ādama un Ievas dzīve Paradīzē un Dieva pavēļu nepaklausīšanas bēdīgie rezultāti. Ziņojums ir pilnīgs un skaidrs. Ir uzrakstīts cilvēkam dotais likums Ēdenē un aprakstīts arī sods, kas sekos nepaklausības gadījumā. Tad seko stāsts par kārdināšanām, krišanu un sodu, ko uzlika mūsu maldīgajiem vecākiem. Viņu piemērs mums ir dots kā brīdinājums pret nepaklausību, lai mēs būtu droši, ka grēka alga ir nāve, ka Dieva taisnā atmaksa nekad neizpaliks un ka Viņš no Saviem radījumiem prasa stingru Viņa pavēļu ievērošanu. Kad bauslību pasludināja uz Sinaja kalna, cik noteikti to saistīja ar sodu; cik droša bija atmaksa, kas sekos šīs bauslības pārkāpšanai, un cik skaidri aprakstīti gadījumi, kas pierāda šo patiesību! /12/

Inspirētā spalva, uzticīga savam uzdevumam, stāsta mums par grēkiem, kas pārvarēja Noasu, Latu, Mozu, Ābrahāmu, Dāvidu un Zālamanu, un ka pat Elijas stiprais raksturs briesmīgajā pārbaudījumā padevās kārdinājumam. Uzticīgi ir aprakstīta Jonas nepaklausība un Izraēla elku dievība. Svētais Gars, kas paceļ cilvēka sirds priekškaru, atklāj Pētera Kristus aizliegšanu, aso strīdu starp Pāvilu un Barnabu, praviešu un apustuļu dzīve ar visām viņu kļūdām un neprātu, kas domāts par mācību visām nākošajām paaudzēm. Ja viņiem nebūtu bijis vājību, tad viņi būtu bijuši vairāk nekā cilvēki, un mūsu grēcīgā daba nonāktu izmisumā, pastāvīgi tiecoties aizsniegt šādu augstu stāvokli. Bet, redzot viņus cīnāties un krītam, un atkal drosmīgi ceļamies un caur Dieva žēlastību uzvaram, arī mēs gūstam drosmi un gribu pretoties mūsu kritušās dabas radītajiem šķēršļiem.

Dievs vienmēr uzticīgi sodījis noziegumu. Viņš sūtīja praviešus, lai brīdinātu vainīgos, lai uzrādītu viņu grēkus un paziņotu par tiem nākošo sodību. Kas jautā, kāpēc Dieva Vārdam tik skaidri jāizceļ Viņa ļaunību grēki, ka zobgaļiem ir ko smieties un svētajiem jāraud, tiem vajadzētu ņemt vērā, ka viss ir uzrakstīts viņiem par mācību, lai viņi varētu izvairīties no aprakstītā ļaunuma un atdarinātu tikai Kungam kalpojošo cilvēku taisnīgumu.

Mums ir vajadzīgas tieši tādas pamācības, kādas Bībele mums dod, jo līdz ar uzrādītajiem grēkiem ir aprakstīta arī atmaksa, kas tiem sekojusi! Grēkos kritušā cilvēka bēdas un grēku nožēla, un grēkiem slimās dvēseles vaimanas aizsniedz mūs no pagātnes un stāsta, ka cilvēkam toreiz tāpat kā tagad ir vajadzīga Dieva piedodošā žēlastība. Tas viss mums māca, ka, lai gan Dievs soda noziegumu, tomēr Viņš jūt arī līdzī un piedod grēkus nožēlojošam grēciniekam. Savā aizgādībā Kungs atradis par labu pamācīt un brīdināt Savus ļaudis dažādos veidos. Savu prātu Viņš tiem darījis zināmu ar tiešām pavēlēm, Svētajiem Rakstiem un caur praviešu Garu. Mans darbs ir bijis runāt skaidri par Dieva ļaunību kļūdām un maldiem. Ja kādu zināmu cilvēku /13/ grēki ir nesti gaismā, tad tas nav pierādījums, ka viņi Kunga acīs sliktāki par daudziem citiem, kuru krišanas nav uzrakstītas. Man rādīts, ka es pati nedrīkstu sev izvēlēties darbu, bet ka man pazemīgi jāpaklausa Dieva prātam. Maldī un nepareizības to cilvēku dzīvē, kas sevi atzīst par kristiešiem, ir uzrakstītas par mācību tiem, kam iespējams krist tādās pat kārdināšanās. Viena cilvēka piedzīvojumiem jākalpo kā bākas ugunīm, lai brīdinātu citus par bīstamajām klintīm.

Tādā veidā ir atklāti sātana viltīgie plāni un cilpas un cik svarīgi ir veidot pilnīgu kristīgu raksturu, kā arī līdzekļi, kādā veidā to var panākt. Tā Dievs norāda, kas nepieciešams Viņa svētību iegūšanai. Daudzos viegli pamostas pretestības gars, ja norāj viņu īpatnējos grēkus. Mūsu paaudze vēlas: "Runā uz mums mīlīgi!" Bet pravieša Gars runā tikai patiesību. Netaisnība un noziegumi ir atrodami visur un mīlestība pie daudziem, kas saucas par Kristus sekotajiem, izdziest. Viņi ir akli pret siržu ļaunumu un neizjūt savu vājo un bezpalīdzīgo stāvokli. Dieva žēlastība paceļ priekškaru un parāda viņiem, ka aiz visa notiekošā ir Kāda acs, Kas redz viņu apslēptās vainas un viņu rīcības motīvus.

Vispār pazīstamo draudžu grēki ir nomazgāti pilnīgi balti. Daudzi locekļi piekopj visurpējākos netikumus un ir iegrimuši noziegumos. Bābele ir kritusi un palikusi par cietumu visiem nešķīstiem un negantiem putniem! Visatbaidošākie laikmeta grēki atrod patvērumu zem

kristietības mēteja. Daudzi pasludina Dieva baušļus par atceltiem, un viņi dzīvo saskaņā ar savu ticību. Ja nav nekādu likumu, tad nav arī nekādu pārkāpumu un nekāda grēka; jo grēks ir bauslības pārkāpšana.

Miesīgais prāts ir ienaidā ar Dievu un saceļas pret Viņa gribu. Lai tas tikai nomet paklausības jūgu, tad tas neapzinīgi ieslīdēs nesavaldītos noziegumos. Netaisnība un noziegumi valda starp tiem, kas skaisti runā par skaidru un pilnīgu reliģijas brīvību. Viņu izturēšanās Kungam rieb, /14/ un viņi ir dvēseļu ienaidnieka līdzstrādnieki. Nesaskatīta paliek atklātas patiesības gaisma; un svētuma skaistums ir viņiem tikai kā ēna.

Ir tiešām jābrīnās, redzot, uz cik nedrošiem pamatiem daudzi ceļ savu cerību uz Debesīm! Viņi zobojas par Bezgalīgā Dieva likumiem, it kā gribēdami To kaitināt, un Viņa Vārdus viņi padara par neko. Pat sātans, pazīdams dievišķos likumus, neuzdrošinātos teikt tādus vārdus, kādus runā daži bauslību ienīstošie sludinātāji no katedras; tomēr viņš līksmojas par viņu Dieva zaimošanu. Man rādīja, kas ir cilvēks bez Dieva prāta atzišanas. Noziegumi un netaisnība piepilda viņa dzīves laiku. Bet, kad Dieva Gars viņam atklāj bauslības lielo nozīmi, kāda pārmaiņa tad notiek viņa sirdi. Līdzīgi Belzacaram viņš lasa un izprot Visvarenā Dieva rakstu, un vainas apziņa iegulst viņa dvēselē. Dieva Vārda pērkonis uzmodina viņu no letargiskā miega, un Jēzus Vārdā viņš sauc pēc žēlastības. Un tādu pazemīgu lūgšanu Dievs vienmēr labprātīgi uzklausa. Viņš grēku nožēlotāju nekad neaizraidīs prom neiepriecinātu.

Kungs atradis par vajadzīgu ļaut man redzēt Viņa tautas trūkumus un maldus. Kaut arī man tas bija sāpīgi, es, saskaņā ar Dieva Gara priekšrakstiem, uzticīgi esmu darījusi zināmas vainīgajiem viņu kļūdas un dziedināšanas līdzekļus. Tas daudzos gadījumos satrauca apmelotāju mēles un cilvēkus, kuru dēļ es strādāju un cietu, sacēla pret mani rūgtumu. Bet tāpēc es neesmu novērsusies no sava uzdevuma. Dievs man ir devis šo darbu un, Viņa atbalstošā spēka uzturēta, esmu pildījusi man uzticēto grūto pienākumu. Tādā veidā Dieva Gars ir pasludinājis brīdinājumus un sodu, neaizturot arī jaukos žēlastības apsolījumus.

Ja Dieva ļaudis atzītu Kunga rīcību ar viņiem un pieņemtu pamācības, tad savām kājām viņi atrastu taisnu ceļu un gaismu, kas viņus vadītu cauri tumsai un grūtībām. Dāvids /15/ mācījās gudrību no Dieva rīcības ar viņu un pazemīgi noliecās zem Visaugstākā pārmācībām. Nātana uzticīgais ziņojums iepazīstināja viņu ar viņa paša grēkiem un patieso stāvokli un palīdzēja no tiem atbrīvoties. Labprātīgi viņš pieņēma padomu un pazemojās Dieva priekšā. Viņš izsaucās: "Kunga bauslība ir pilnīga un atgriež dvēseli no grēkiem."

Grēkus nožēlojošiem grēciniekiem nav nekāda iemesla tāpēc izmist, ka viņiem atgādina viņu pārkāpumus un brīdina par draudošajām briesmām. Tieši šīs pūles viņu labā rāda, cik ļoti Dievs viņus mīl un vēlas glābt. Viņiem tikai jāpaklausa Dieva padomam un jādara Viņa prāts, lai iemantotu mūžīgo dzīvību. Dievs liek Savu maldīgo ļaužu grēkus viņu priekšā, lai viņi tos dievišķās patiesības gaismā varētu redzēt visā to briesmīgumā. Tad viņu pienākums ir uz visiem laikiem no tiem atsāties.

Dievs šodien ir tikpat spēcīgs glābt no grēka, kāds Viņš bija vectēvu laikā, Dāvida, praviešu un apustuļu laikā. Lielajam svētajā vēsturē aprakstīto gadījumu daudzumam, kad Dievs Savus ļaudis ir atbrīvojis no viņu netaisnības, vajadzētu mūsu laika kristietiem iedrošināt dedzīgi pieņemt pamācības un nopietni censties izveidot tādu pilnīgu raksturu, kas izturētu Dieva tiesas pārbaudi.

Bībeles stāsti iedrošina nogurušo sirdi ar cerību uz Dieva žēlastību. Mums nav jāizsamist, redzot, ka citi arī ir cīnījusies ar mums līdzīgām grūtībām, ka viņi krituši kārdināšanās tāpat kā mēs, tomēr no jauna ir guvuši pamatu zem kājām, un Dievs viņus ir svētījis. Inspirētais Vārds iepriecina un mierina maldīgo dvēseli. Lai gan vectēvi un apustuļi bija padoti cilvēcīgām vajībām, tomēr ticībā viņi dzīvojuši tā, ka par viņiem varēja nodot labu liecību, un Kunga spēkā viņi izcīnījuši savas cīņas un krāšņi uzvarējuši. Arī mēs tad varam uzticēties salīdzinošā upura nopelnam un Jēzus Vārdā būt uzvarētāji. Cilvēcība ir bijusi cilvēcība visā pasaules pastāvēšanas laikā, no Ādama līdz mūsu paudzei, un ne ar ko nesalīdzināma ir bijusi Dieva mīlestība visos laikos.

DRAUDZES VIENPRĀTĪBA

Mīļie brāļi! Kā cilvēka organisma daudzie locekļi apvienoti, veidojot miesu, un katrs no tiem izpilda savu darbu, paklausot saprātam, kas pārvalda visu miesu, tā arī Kristus draudzes locekļiem vajadzētu būt vienotiem vienā saskanīgā, simetriskā miesā, padodoties visas šīs miesas svētotam saprātam.

Patiesības uz priekšu iešanu kavē draudzes locekļu nepareizā rīcība. Pievienošanās draudzei, lai gan tas ir svarīgs un nepieciešams darbs, nevienu nepadara par kristieti, ne arī viņam nodrošina pestīšanu. Mēs nevaram sev nodrošināt ieejas dokumentus Debesīs ar to, ka mūsu vārdi ierakstīti draudzes grāmatās, ja mūsu sirds ir atsvešinājusies no Kristus. Mums jābūt Viņa uzticīgajiem pārstāvjiem virs zemes, strādājot pilnīgā saskaņā ar Viņu. "Mīlie, tagad mēs esam Dieva bērni." Mums vienmēr vajadzētu atcerēties šīs svētās radniecības saites un nedarīt neko tādu, kas nestu negodu mūsu Tēva lietai.

Mūsu kristietības apliecība ir ļoti augsta. Kā Sabata turētāji adventisti mēs apliecinām, ka paklausām visiem Dieva baušļiem un gaidām uz mūsu Pestītāja atnākšanu. Vissvinīgākā brīdinājuma vēsts ir uzticēta nedaudzajiem Dieva uzticīgajiem ļaudīm. Ar vārdiem un darbiem mums jāparāda, ka izprotam lielo mums uzlikto atbildību. Mūsu gaismai vajadzētu spīdēt tik skaidri, lai citi varētu redzēt, ka mēs savās ikdienas gaitās godinām Tēvu, ka esam vienoti ar Debesīm un esam Jēzus Kristus līdzmantinieki un ka tad, kad Viņš parādīsies spēkā un lielā godībā, mēs būsim Viņam līdzīgi.

Mums katram jāizjūt sava personīgā atbildība kā redzamās draudzes locekļiem un Kunga vīnkalna strādniekiem. Mums nav jāgaida uz mūsu brāļiem, kas ir tikpat vāji kā mēs, lai viņi vienmēr mums palīdzētu. Mūsu dārgais Pestītājs ir mūs uzaicinājis pievienoties Viņam un savienot mūsu vājumu ar Viņa spēku, mūsu nezināšanu ar Viņa gudrību, mūsu nevērtību ar Viņa nopelni. Nevienam no mums nevar pieņemt neitrālu stāvokli; mūsu iespaids runās par vai pret. Mēs esam čakli darbinieki Kristum vai arī pretiniekam. Mēs vai nu ar Jēzu /17/ sakrājam vai arī izkaisām. Patiesa atgriešanās ir pilnīga pārmaiņa. Jātiek pārvērstam katram prāta dzenulim un mērķim un katrai sirds tieksmei, un dzīve tad kļūst jauna Kristū.

Dievs izved ļaudis, lai viņi būtu pilnīgi vienoti uz mūžīgās patiesības platformas. Kristus atdeva Sevi pasaulei, lai "šķīstītu Sev pašam īpašus ļaudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem". Šis tīrīšanas process ir domāts, lai šķīstītu draudzi no visas netaisnības un no nesaskaņas un sacensības gara, lai viņi varētu celt un ne ārdīt, un koncentrēt visu savu enerģiju lielajā viņu priekšā esošajā darbā. Dievs vēlas, lai visi Viņa ļaudis kļūtu vienprātīgi ticībā. Kristus lūgšana tieši pirms krusta nāves bija, lai Viņa mācekļi būtu viens, it kā Viņš bija viens ar Tēvu, lai pasaule ticētu, ka Tēvs Viņu ir sūtījis. Šī visdziļāk skarošā un visbrīnīšķīgākā lūgšana sniedzas līdz mūsu laikmetam, līdz pat mūsu dienam, jo Viņa vārdi bija: "Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdu uz Mani ticēs."

Cik nopietni un neatlaidīgi tiem, kas sevi atzīst par Kristus sekotājiem, vajadzētu censties savā dzīvē atbilst šai lūgšanai. Daudzi neizprot draudzes sadraudzības svētumu un nevēlas pakļauties ierobežojumiem un disciplīnai. Viņu rīcības veids rāda, ka savu spriedumu viņi vērtē augstāk par vienprātīgu draudzes spriedumu, un viņi nav modri, lai sargātos atbalstīt draudzes balsij pretēju garu. Tiem, kas atrodas atbildīgās vietās draudzē, var būt tādas pašas vispārējas kļūdas kā daudziem citiem cilvēkiem, un viņi var kļūdīties savos lēmumos, tomēr, neskatoties uz to, Kristus draudze virs zemes viņiem ir devusi autoritāti (varu), ko nedrīkst pavirši novērtēt. Kristus pēc augšāmcelšanās deva Savai draudzei varu sacīdams: "Kam jūs grēkus piedosiet, tiem tie piedoti, un, kam jūs grēkus paturēsiet, tiem tie paturēti."

Uz draudzes sadraudzību nedrīkst skatīties vieglprātīgi vai pavirši. Kad daži no tiem, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, savā ceļā jutīs šķēršļus vai arī kad viņu balsij nebūs pārvaldoša iespaids, kāds, pēc viņu domām, viņiem pienākas, tad viņi piedraudēs ar aiziešanu no draudzes. Patiesība ir tā, ka, atstājot draudzi, viņi /18/ paši zaudēs visvairāk; jo, aizejot no draudzes iespaids robežām, viņi sevi pilnīgi pakļauj pasaules kārdinājumiem.

Katram ticīgajam vajadzētu ar visu sirdi pieķerties draudzei. Viņam vispirms vajadzētu interesēties par tās labklājību, un, ja viņš neizjūt svēto pienākumu savienoties ar draudzi, lai tai palīdzētu un lai arī sev caur to gūtu priekšrocības, tad daudz labāk būtu iztikt bez viņa. Kaut ko darīt Dieva darbā ir visiem pa spēkam. Ir tādi, kas izdod lielas summas nevajadzīgam greznumam. Viņi apmierina ēstkāri un savas iegribas, bet ziedot līdzekļus draudzes vajadzībām uzskata par apgrūtināšanu. Viņi ir ar mieru saņemt visas no draudzes nākošās svētības, tomēr rēķina samaksu viņi labāk atstāj citiem. Tie, kurus tiešām dziļi interesē darba attīstība, nevilcināsies ieguldīt līdzekļus pasākumos, kad un kur vajadzīgs. Viņi arī sapratīs svinīgo pienākumu attēlot savā raksturā Kristus mācību, turot mieru savā starpā un rikojoties pilnīgā saskaņā kā nedalīta vienība. Viņi piekāpsies, pakļaujot savu spriedumu draudzes kopējam spriedumam. Daudzi dzīvo tikai sev par prieku. Uz savu dzīvi viņi skatās ar lielu apmierinātību, glaimodami sev, ka ir bezvainīgi, kamēr patiesībā viņi neko nedara Dieva darbā un dzīvo pilnīgi pretēji Viņa skaidrajam Vārdam. Ārējo formu ievērošana nekad neapmierinās

dvēseles lielo vajadzību. Nepietiek ar to, ka sevi atzīst par kristietī, lai izturētu Dieva tiesas dienas pārbaudi. Jābūt pilnīgai uzticībai Dievam, bērnišķīgai paļāvībai uz Viņa apsolījumiem un pilnīgi jānododas Viņa gribai.

Dievs vienmēr ir pārbaudījis Savus ļaudis bēdu ceplī, lai redzētu, vai viņi ir stipri un uzticīgi, un lai šķīstītu viņus no visas netaisnības. Kad viņš un viņa dēls bija izturējuši visstingrāko pārbaudi, kāja tikai vien varēja tikt uzlikta, tad Dievs caur Savu eņģeli sacīja Ābrahamam: "Tagad Es zinu, ka tu Dievu bīsties un savu dēlu, savu vienīgo, neesi taupījis Manis labad." Šis lielais ticības /19/ darbs piešķīra Ābrahama raksturam sevišķu spožumu. Tas pārlicinoši ilustrē viņa pilnīgo paļāvību uz Kungu; Kuram viņš neatturēja it neko, pat ne savu apsolīto dēlu.

Nekas mums nevar būt par dārgu, lai to neatdotu Jēzum. Ja mēs Viņam atdodam atpakaļ līdzekļu podus, ko Viņš uzticējis mūsu pārvaldībai, tad Viņš mūsu rokās ieliks vēl vairāk. Kristus atlīdzinās katru piepūli Viņa dēļ, un katrs pienākums, ko mēs pildām Viņa Vārdā, savukārt kalpos mūsu pašu laimei. Dievs Savu ļoti mīļoto Dēlu nodeva krusta nāves mokās, lai visi, kas tic uz Viņu, varētu tapt kā viens caur Viņa Vārdu. Ja Kristus pienesa tik lielu upuri cilvēku glābšanas labā un lai viņus savstarpēji vienotu, tā kā Viņš bija vienots ar Savu Tēvu, kāds upuris tad Viņa sekotājiem var būt par lielu, cenšoties šo vienotību saglabāt?

Ja pasaule redzēs Dieva draudzē pastāvam pilnīgu saskaņu, tad viņiem tas būs spēcīgs pierādījums par labu kristīgai reliģijai. Strīdi, nelaimīgas domstarpības un sīkumainība (šausirdība) draudzē apkauno Pestītāju. No visa tā varētu izvairīties, ja savu es pakļautu Dievam un Kristus sekotāji paklausītu draudzes balsij. Neticība čukst, ka personīga neatkarība palielina mūsu autoritāti, ka vājība ir pakļaut savas domas par to, kas taisni un pareizi, draudzes spriedumam; tomēr ir nedroši padoties šādām izjūtām un ieskatiem, jo tas novedīs mūs anarhijā un sajukumā. Kristus zināja, ka vienotība un kristīga sadraudzība bija nepieciešamas Dieva darbam, tāpēc Viņš to prasīja no Saviem mācekļiem. Un kristietības vēsture kopš tā laika līdz pat mūsu dienām pārlicinoši pierāda, ka tikai vienotībā ir spēks; tikai personīgo spriedumu pakļaujot draudzes autoritātei.

Apustuļi izjuta ciešas vienprātības nepieciešamību, un viņi nopietni strādāja šai virzienā. Pāvils brāļus pamāca sekojošiem vārdiem:

"Bet es jūs pamācu, brāļi, caur mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdu, lai jums visiem ir vienāda valoda un lai nav jūsu starpā nekādas šķelšanās, bet lai jūs esat pilnīgi vienādā prātā un vienādā padomā."

Viņš arī rakstīja brāļiem Filipos: "Ja tad nu ir /20/ kāda pamācīšana Kristū, ja tad ir mīlestības iepriecināšana, ja tad ir gara biedrība, ja tad ir sirds žēlastība un apžēlošana, tad dariet manu prieku pilnīgu, ka jums ir viens prāts, viena mīlestība, viena sirds un dvēsele; un nedariet nenieka strīdēdamies vai. lieku godu meklēdami, bet pazemīgi turēdami cits citu augstāku par sevi pašu. Neviens lai nerauga uz to, kas pašam der, bet ikviens lai rauga arī uz to, kas der citiem. Tāds prāts lai jums ir, kāds arī Kristum Jēzum bijis."

Romiešiem viņš rakstīja: "Bet lai paciešanas un iepriecināšanas Dievs jums dod vienādu prātu jūsu starpā, kāds Kristum Jēzum bija, ka jūs vienprātīgi vienā mutē varat pagodināt Dievu un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvu. Tāpēc uzņemiet cits citu, it kā arī Kristus jūs ir uzņēmis Dievam par godu."

"Esiet savā starpā vienprātīgi, nedzīdamies pēc augstām lietām, bet turēdamies pazemīgi. Neliecieties paši gudri esoši."

Pēteris rakstīja svešumā izkaisītām draudzēm: "Beidzot esiet visi vienprātīgi, līdzcietīgi, brālīgi, sirdsžēlīgi, laipnīgi, neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz lamāšanu ar lamāšanu; bet turpretī svētījiet, zinādami, ka jūs uz to esat aicināti, lai iemantotu svētību."

Un Pāvils vēstulē Korintiešiem saka: "Beidzot, brāļi, esiet līksmi, topiet pilnīgi, iepriecinieties savā starpā, esiet vienprātīgi, turiet mieru; tad mīlestības un miera Dievs būs ar jums."

EJIET UZ PRIEKŠU

Lielie Izraēla pulki uzvarošā priekā atstāja Ēģipti, viņu ilgās un nežēlīgās kalpības vietu. Ēģiptieši negribēja viņus atbrīvot, līdz piedzīvoja Dieva sodības sevišķus brīdinājumus. Eņģelis - atriebējs bija apmeklējis katra ēģiptieša māju un katrā ģimenē nonāvējis pirmdzimto.

Neviens nebija izbēdzis, sākot ar faraona mantinieku līdz pazemes cietumā atrodošā gūstekņa vecākajam dēlam. Arī lopu pirmdzimtie saskaņā ar Kunga pavēli bija nokauti. Tomēr Izraēla /21/ bērnu mājām nāves eņģelis aizgāja garām, tur neiegriezdamies.

Faraons, šausmu pārņemts mocību dēļ, kas bija nākušas pār viņa ļaudīm, nakti aicināja Mozu un Aronu savā priekšā un pavēlēja viņiem atstāt Ēģipti. Viņš bija ļoti norūpējies, lai viņi bez vilcināšanās dotos prom; jo viņš un ļaudis baidījās, ka, ja Dievs Savu lāstu no viņiem nenoņems, zeme var kļūt par milzīgu kapsētu.

Izraēla bērni priecīgi uzņēma ziņas par brīvību un steigšus gatavojās atstāt verdzības zemi. Bet ceļš bija nogurdinošs, un drosme beidzot saplaka. Ceļš gāja pār neauglīgiem pakalniem un kailiem līdzenumiem. Trešajā naktī viņi atradās, no visām pusēm kalnu ieslēgti, un Sarkanā jūra bija viņu priekšā. Viņi bija apmulsuši un ļoti nožēloja savu stāvokli. Viņi vainoja Mozu, ka viņš viņus atvedis uz šo vietu, jo domāja, ka ir iets nepareizs ceļš. Viņi sacīja: "šis noteikti nav ceļš uz Sinaja tuksnesi, ne arī uz Kānaanas zemi, kas apsolīta mūsu tēviem. Mēs nevaram iet tālāk; mums tagad jāiet Sarkanās jūras ūdeņos vai arī jāgriežas atpakaļ uz Ēģiptes zemi."

Un tad, it kā lai piepildītu bēdu kausu, redzi, ēģiptiešu karaspēks dzenas viņiem pakaļ. Vareno armiju vadīja pats faraons, kas tagad nožēloja, ka atlaidis ebrejus, un baidījās, ka viņš viņus ir aizsūtījis prom, lai viņi kļūtu par lielu, viņam naidīgu tautu. Kāda apjukuma un bēdu pilna nakts tā bija Izraēlam! Kāds pretstats slavas pilnajam rītam, kad viņi atstāja Ēģiptes kalpību un, priekā līksmodamies, devās uz tuksneša pusi. Cik bezspēcīgi viņi jutās varenā ienaidnieka priekšā! Baiļu pārņemto sievu un bērnu raudāšana, sajaucoties ar izbiedēto lopu maurošanu un aitu blēšanu, vēl pievienojās klāt briesmīgajai stāvokļa neskaidrībai.

Bet vai Dievs bija mitējies rūpēties par Saviem /22/ ļaudīm, viņus atstādams bojā ejai? Vai Viņš viņus nebrīdinātu par viņiem draudošajām briesmām un viņus neatbrīvotu no viņu ienaidniekiem? Dievam nepatika Viņa ļaužu apjukums. Viņš pats bija Tas, kas Mozum deva norādījumu apmesties pie Sarkanās jūras, un tālāk Viņš Mozum bija paskaidrojis: "Faraons sacīs par Izraēla bērniem - šie ir apmaldījušies šai zemē, tuksnesis viņiem ir visapkārt. Un Es apcietināšu faraona sirdi, ka viņš viņiem dzīsies pakaļ, un Es pagodināšos pie faraona un pie viņa spēka, tā kā ēģiptiešiem nāksies atzīt, ka Es esmu Kungs."

Jēzus atradās lielā Izraēla pulka priekšgalā. Padebeša stabs dienā un uguns stabs naktī liecināja par dievišķo Vadoni. Bet ebreji pacietīgi neizturēja Kunga pārbaudi, Viņu balss pacēlās pārmetumos un apvainojumos pret Mozu, viņu redzamo vadoni, ka viņš viņus ievēdis šinīs lielajās briesmās. Viņi neuzticējās Dieva sargājošajam spēkam un arī neizprata, ka Viņa roka ir Tā, Kas aiztur visapkārt esošo nelaimi. Savās bezprātīgās bailēs viņi bija aizmirsuši zizli, ar kuru Mozus Nīlas ūdeni bija pārvērtis asinīs, un visu postu, kam Dievs bija licis nākt pār ēģiptiešiem, tāpēc ka viņi bija vajājuši Viņa izredzētos ļaudis. Viņi bija aizmirsuši visu brīnišķīgo Dieva iejaukšanos viņu labā.

Viņi kiedza: "Ak, cik daudz labāk mums būtu bijis palikt kalpībā! Labāk dzīvot kā vergiem, nekā mirt no bada un noguruma tuksnesī vai tikt apkautiem no ienaidniekiem." Viņi vērsās pret Mozu ar rūgtu pārmetumu, tāpēc ka viņš viņus nebija atstājis tur, kur viņi bija, bet bija izvedis, lai ietu bojā.

Mozu ļoti satrauca ļaužu neuzticība, sevišķi tāpēc, ka viņi vairākkārtīgi bija redzējuši Dieva spēka atklāšanos. Viņš jutās apbēdināts, ka viņi savās grūtībās un briesmās apvainoja viņu, kaut gan viņš vienkārši bija paklausījis skaidrajām Dieva pavēlēm. Tomēr viņš stipri ticēja, ka Kungs viņus izvedīs drošībā; viņš uzklusēja ļaužu pārmetumus un bailes un klusināja tās, pat pirms pats spēja izprast glābšanās plānu. /23/

Tiešām viņi atradās vietā, no kuras nebija iespējams izkļūt, ja Dievs pats neiejauktos, lai viņus glābtu; tomēr šinīs grūtībās viņi bija nonākuši, paklausot dievišķām pavēlēm, un Mozus nebaidījās par sekām. Viņš sacīja ļaudīm: "Nebīstieties, pastāviet un lūkojiet Kunga pestīšanu, ko Viņš šodien jums darīs. Jo tos ēģiptiešus, ko jūs šodien redzat, jūs mūžam vairs neredzēsiet. Kungs karos par jums, un jūs būsiet mierā."

Nebija viegli Izraēla pulkus noturēt Kunga priekšā, gaidot uz Viņa palīdzību. Visi bija satraukti un baiļu pārņemti. Viņi nepazina disciplīnu un pašsavaldīšanos. Šausmīgā stāvokļa iespaidā viņi kļuva nikni un neprātīgi. Viņi sagaidīja, ka drīz atkal kritīs savu apspiedēju rokās, tāpēc skaļas un dziļas bija vaimanas un savstarpējie apvainojumi. Brīnišķīgais pidebeša stabs pavādīja viņus ceļojumā un kalpoja, aizsargājot viņus no dedzinošajiem saules stariem. Visu dienu tas krāšņi gāja viņu priekšā, neļaujot pār viņiem nākt ne saules stariem, ne

vētrām; bet naktī tas kļuva par uguns stabu, lai apgaismotu ceļu. Viņi tam bija sekojuši kā Dieva zīmei iet uz priekšu; bet tagad viņi savstarpēji apjautājās, vai tas nevar būt kāda briesmīga posta rēgs, kam drīz jānāk pār viņiem, jo vai tas nebija viņus atvadījis kalnu nepareizajā pusē un ievēdis tālāk neejamā ceļā? Tā Dieva eņģelis viņu piekrāptajiem prātiem likās par lielas nelaimes vēstnesi.

Bet tagad, kad ēģiptiešu karapulki tuvojās, domādami, ka viņi būs viegls laupījums, mākoņa stabs majestātiski pacēlās debesīs, pārlidoja pāri Izraēlam un nolaidās starp viņiem un ēģiptiešu karapulkiem. Starp vajātiem un vajātājiem nostājās tumsas siena. Ēģiptieši vairs nevarēja saredzēt ebreju nometni un bija spiesti apstāties. Tomēr, nakts tumsai padziļinoties, mākoņa siena ebrejiem kļuva gar lielu gaismu, apgaismodama visu nometni ar dienas spožumu.

Tad Izraēla sirdis radās glābšanās cerība. Un /24/ Mozus pacēla savu balsi uz Kungu, Tad Kungs sacīja uz Mozu: "Ko tu brēc uz Mani? Saki Izraēla bērniem, lai dodas ceļā. Un tad pacel savu zizli un izstiep savu roku pār jūru un pāršķir to, ka Izraēla bērni var iziet pa jūtas vidu kā pa sausumu."

Tad Mozus, paklausīdams dievišķai pavēlei, izstiepa zizli, un ūdeņi sadalījās, nostājoties kā siena katrā pusē un atstājot Izraēla bērniem platu ceļu pa jūras dibenu. Uguns staba gaisma apspīdēja putām rotātās vijņu galotnes, apgaismojot ceļu, kas līdzīgi varenai vagai bija izcirsts Sarkanās jūras ūdeņos, līdz tas pazuda pretējā krasta tumsā.

Visu nakti skanēja Izraēla pulku dimdas, šķērsojot Sarkanā jūru; bet mākonis viņus slēpa no ienaidnieka skata. Ēģiptieši, ātrā gājiena noguruši, naktī apmetās uz krasta. Viņi ebrejus bija redzējuši pavisam tuvu, un, tā kā likās, ka viņiem nebija iespējams izbēgt, tad ēģiptieši nolēma pa nakti atpūsties un rītā gūt vieglu laupījumu. Nakts bija stipri tumša. Likās, ka mākoņi tos ietina kā kāda taustāma viela. Dziļš miegs pārņēma nometni, bet sargi snauda savos posteņos.

Beidzot taures skaņas atmodina nometni. Mākoņi sāk izklīst. Ebreji dodas uz priekšu. Balsis un soļu troksnis nāk no jūras puses. Vēl ir tik tumšs, ka nevar saredzēt bēgošos ļaudis, tomēr atskan pavēle gatavoties uz pakaļdzīšanos. Dzirdama ieroču žvadoņa, ratu rīboņa, virsnieku komandas un zirgu zviegšana. Beidzot ir nostājušies gājienam un lēnām tumsā dodas uz priekšu bēgošo pulku virzienā.

Tumsā un apjukumā viņi vajājot drāžas uz priekšu, nezinādami, ka iegājuši jūras gultnē un ka no abām pusēm viņus iežogo pārkārušās ūdens sienas. Viņi ilgojas, kaut migla /25/ un tumsa pazustu un atklātu viņiem ebrejus un vietu, kur viņi paši atrodas. Rata riteņi dziļi grimst mīkstajās smiltīs, zirgi pinas iejūgos, kļūst nevaldāmi. Visur sajukums, tomēr viņi spiežas uz priekšu, juzdamies droši par uzvaru.

Beidzot noslēpumainais mākonis viņu izbrīna pilno acu priekšā pārvērtās par uguns stabu. Dārd pērkonis, liesmo zibeņi, apkārt trako vijņi, un lielas bailes pārņem viņu sirdi. Šausmās un apjukumā ugunīga draudoša gaisma pārsteigtajiem ēģiptiešiem atklāj pa labo un pa kreiso roku esošās briesmīgās ūdens masas. Viņi redz plato ceļu, ko Kungs sagatavojis Saviem ļaudīm mirdzošajās smiltīs, un redz liksmojošo Izraēlu drošībā uz tālā krasta.

Viņus pārņem apjukums un izbailes. Trakojošā stihijā viņi dzird dusmojošā Dieva balsi un cenšas griezties atpakaļ, bēgt uz krastu, no kura bija aizgājuši. Bet Mozus izstiepj zizli, un sakrājušās ūdens masas, šņākdamas, kaukdamas un kārodamas laupījuma, gāžas pāri ēģiptiešu armijai. Lepno faraonu un viņa leģionu, izgreznotos ratus un mirdzošos ieročus, zirgus un jātniekus - visu apriņ vētrainā jūra. Varenais Izraēla Dievs ir atbrīvojis Savus ļaudis, un viņu pateicības dziesma paceļas uz Debesīm, ka Dievs tik brīnišķīgi ir darbojies viņu labā.

Izraēla bērnu vēsture uzrakstīta par pamācību un biedinājumu visiem kristiešiem. Kad Izraēlam uzbruka briesmas un grūtības un viņu ceļš likās šķērsots, tad viņi mitējās ticēt un kurnēja pret Dieva nozīmēto vadoni. Izraēlieši pārmeta, ka viņš viņus ievēdis briesmās, lai gan Mozus bija tikai paklausījis Dieva balsij.

Dievišķā pavēle skanēja! "Ejiet uz priekšu!" Viņiem nebija jāgaida, līdz ceļu nolīdzinātu un viņi spētu saprast visu atsvabināšanas plānu. Dieva darbs ir uz priekšu ejošs, un Viņš Saviem ļaudīm pavēra ceļu. Vilcināšanās un kurnēšana ir neuzticības parādīšana Izraēla Svētajam. Dieva aizgādība noveda ebrejus kalnu cietoksnī, kur priekšā atradās Sarkanā jūra, lai varētu viņus atsvabināt un uz visiem laikiem atbrīvot no viņu ienaidniekiem. Viņš būtu varējis viņus glābt arī kādā citā veidā, bet Viņš izvēlējās šo ceļu, lai pārbaudītu viņu ticību un stiprinātu Izraēla uzticēšanos Viņam.

Mēs nevaram apvainot Mozu, ka viņš būtu kļūdījies, kaut arī ļaudis kurnēja pret viņa rīcību. Viņu pašu nepaklausīgās un nepaļāvīgās sirdis viņus ierosināja nosodīt vīru, kuru Dievs bija

sūtījis, lai vadītu Viņa tautu. Mozus rīkojās Kunga bijībā un saskaņā ar Viņa norādījumiem, pilnīgi uzticoties Viņa apsolījumiem, bet tie, kuriem viņu vajadzēja atbalstīt, kļuva mazdūšīgi un savā priekšā nesaskatīja neko citu kā tikai nelaimi, sakāvi un nāvi.

Kungs vada Savus ļaudis, kas tic tagadējai patiesībai. Viņš nodomājis sasniegt svarīgus rezultātus un, Savā iepriekš paredzēšanā ejot uz šo mērķi, Saviem ļaudīm saka: "Ejiet uz priekšu!" Tiešām ceļš vēl nav atvērts; bet, ja viņi ies uz priekšu ticības spēkā un drosmē, tad Kungs nolīdzinās ceļu viņu acu priekšā. Vienmēr ir bijuši tādi, kas līdzīgi senajam Izraēlam sūdzas un žēlojas un savās grūtības apvaino tos, kurus Dievs pamodinājis sevišķam nolūkam, lai Viņa darbs ietu uz priekšu. Viņi nespēj saprast, ka Dievs viņus pārbauda, novedot grūtībās, no kurām izglābt spēj vienīgi Viņa roka.

Ir laiki, kad kristieša dzīve liekas briesmu apņemta un, šķiet, pienākumu pildīt ir grūti. Iztēle aino tuvojošos bojā eju, cietumu vai nāvi. Tomēr pāri visiem drosmi atņemošajiem apstākļiem Dieva balss skaidri saka: "Ejiet uz priekšu!" Mums jāpaklausa šai pavēlei, lai arī kāds būtu iznākums, pat ja mūsu skats nevar izspiesties cauri tumsai un mēs jūtam augstos vilņus sitamies pie kājām.

Ebreji bija noguruši un izbiedēti; bet, ja viņi būtu palikuši uz vietas, kad Mozus pavēlēja iet uz priekšu, /27/ ja viņi būtu atteikušies tuvoties Sarkanajai jūrai, tad Dievs viņiem nekad nebūtu pavēris ceļu. Ejot lejā tieši pie paša ūdens, viņi rādīja, ka tic caur Mozu runātajam Dieva Vārdam. No savas puses viņi darīja visu, kas bija viņu spēkos, un tad Izraēla Varenais darīja Savu daļu un pašķīra ūdeņus, izveidojot viņu kājām ceļu.

Mākoņi, kas klāj mūsu ceļu, nekad neizklīdīs šaubīga un atturīga gara priekšā. Neticība saka: "Mēs nekad nepārvarēsim šos šķēršļus; nogaidīsim, līdz tie tiek novērsti un mēs skaidri ieraugām savu ceļu." Bet ticība drosmīgi spiežas uz priekšu, cerēdama visu, ticēdama visu. Paklausība Dievam droši nesīs uzvaru. Tikai caur ticību mēs varam aizsniegt Debesis.

Ir ļoti liela līdzība starp mūsu un Izraēla bērnu vēsturi. Dievs izveda Savus ļaudis no Ēģiptes tuksnesī, kur viņi varēja turēt Dieva likumus un paklausīt Viņa balsij. Ēģiptieši, kas neņēma vērā Kungu, bija apmetušies tuvu pie viņiem; tomēr, kas Izraēlam bija lielas gaismas plūdi, apgaismojot visu nometni un apmirdzot viņu priekšā esošo teku, tas faraona karapulkiem bija mākoņu ēna, darot nakts tumsu vēl tumšāku.

Tā šajā laikā ir ļaudis, kurus Dievs darījis par Savu likumu glabātājiem. Tiem, kas paklausa likumiem, Dieva baušļi ir kā uguns stabs, apgaismodami un vadīdami viņus ceļā uz mūžīgo pestīšanu. Bet tiem, kas šos likumus neņem vērā, tie ir līdzīgi nakts mākoņiem. "Kunga bijāšana ir gudrības iesākums." Dieva Vārda saprašana ir labāka par visām citām zināšanām. Dieva baušļu turēšanā ir liels atalgojums, un nekādi laicīgie motīvi nedrīkstētu ne uz acumirkli satricināt kristieša uzticību. Bagātība, gods un pasaulīgais greznums ir tikai kā sārņi, kas ies bojā Dieva dusmības uguns priekšā.

Kungs balss, kas uzticīgajiem pavēl: "Ejiet uz priekšu!" bieži vien līdz pēdējai iespējai pārbauda viņu uzticību. Bet, ja viņi atliktu paklausīšanu, līdz viņu saprašanai tiktu atņemta katra šaubu ēna un vairs nepaliktu nekāda /28/ iespēja neveiksmei vai sakāvei, tad viņi vispār nekad nesāktu virzīties uz priekšu. Kas domā, ka ir neiespējami pakļauties Dieva prātam un ticēt Viņa apsolījumiem, kamēr viss viņu priekšā nav skaidri un gaiši parādīts, tie vispār nekad Viņam nepaklausīs. Ticībai nav zināšanu drošības; tā ir "paļaušanās uz cerējamām un pārliecināšanās par neredzamām lietām." Paklausība Dieva baušļiem ir vienīgais ceļš, kā iegūt Viņa labvēlību. "Ejiet uz priekšu!" - jābūt kristiešu parolei.

ĒSTKĀRES UN STIPRU TIEKSMJU APMIERINĀŠANA

Mīļie brāļi un māsas! Man rādīja dažas lietas attiecībā uz draudzi. Man atklāja atsevišķu cilvēku dzīvi, kas daudzējāda ziņā līdzīgi daudziem citiem cilvēkiem. Starp tiem bija arī māsa A un viņas vīrs. Kungs viņus ir pārliecinājis par patiesību. Viņam ļoti patika patiesības harmoniskums un tās gars, un, to atzīstot, viņš saņēma svētības. Tomēr sātans nāca pie viņa ar kārdināšanām ēstkāres apmierināšanas ziņā.

Br. A jau ilgāku laiku bija ļāvies tieksmei uz kairinošiem līdzekļiem, kas aptumšoja un novājināja prātu un samazināja tikumiskos spēkus. Prāts un sprieduma spējas nonāca samaitātās, nedabīgās iekāres kalpībā, un savas pirmdzimtības tiesības, Dieva doto vīrišķību viņš upurēja nesavaldītiem ieradumiem. Ja br. A būtu rūpīgi mācījies Dieva Vārdu un ļāvies, lai

Tas viņu vada, ja viņš būtu uzticējies Dievam un lūdzis žēlastību uzvaras panākšanai, tad Jēzus Vārdā viņam būtu bijis spēks cīnīties pret kārdinātāju.

Tomēr br. A nekad nav pilnīgā izjutis Dieva augstās prasības. Izlaidība, ēšanas un dzeršanas ieradumi novājinājuši viņa tikumiskās spējas. Pieņemot patiesību, viņam bija jāveido Debesīm līdzīgs raksturs. Dievs gribēja viņu pārbaudīt. Viņam bija darāms darbs pašam priekš sevis, kuru neviens cits viņa vietā nevarēja padarīt. Ar visas savas dzīves rīcību viņš ir pazaudējis daudzus dārgā pārbaudes /29/ laika gadus, kuros viņš būtu varējis iegūt pieredzi reliģiskās lietās un atziņas par Kristus dzīvi un par bezgalīgi lielo upuri, ko pienesa cilvēka labā, lai viņu atbrīvotu no sātana pinekļiem, kuros tas viņu bija sasaistījis; un tikai tad viņš spētu pagodināt Dieva Vārdu.

Kristus dārgi maksāja par cilvēka atpirkšanu. Kārdināšanas tuksnesī Viņš izcieta visasākās izsalkuma mokas; un, gavēņa novājinātam, Viņam pietājās sātans ar savām daudzveidīgajām kārdināšanām, lai uzbruktu Dieva Dēlam un, izmantojot Viņa vājumu, To uzvarētu. Tā sātans būtu izjaucis pestīšanas plānu. Bet Kristus bija nelokāms. Viņš uzvarēja cilvēces dēļ, lai izglābtu to no krišanas pazemojuma. Mums jāmācās no Kristus piedzīvojumiem. Viņa piemērs, uzvarot ēstkāri, rāda ceļu tiem, kas grib būt Viņa sekotāji un beidzot sēdēt ar Viņu uz Viņa troņa.

Kristus cieta izsalkumu vārda vispilnīgākajā nozīmē. Cilvēku bērniem parasti ir viss nepieciešamais dzīvības uzturēšanai. Tomēr līdzīgi mūsu pirmajiem vecākiem viņi vēlas to, ko Dievs viņiem negribētu dot, jo tas priekš viņiem nav vislabākais. Kristus cieta izsalkumu, trūkstot nepieciešamajam uzturam, un atsita sātana kārdināšanas ēstkāres jautājumā. Nesavaldīgas ēstkāres piekopšana kritušajā cilvēkā rada nedabīgas alkas pēc lietām, kas beidzot izsauks viņa bojāeju.

Dieva rokas veidoja cilvēku ar pilnīgām gara un miesas spējām; pilnīgi šķīstu, tāpēc arī pilnīgi veselu. Bija vajadzīgi vairāk nekā divi tūkstoši gadu, lai, padodoties ēstkārei un nesavaldītām kaislībām, cilvēka organismā samazinātos dzīvības spēki. Katra nākošā paaudze slīdēja uz leju daudz ātrāk. Ēstkāres apmierināšana kopā ar kaislībām noveda cilvēku pie pārmērībām un varas darbiem; izvirtība un citu riebumu izsaucošu dziņu apmierināšana novājināja spēkus un nesa cilvēcē visāda veida slimības, līdz pazuda pirmo paaudžu spēks un godība. Jau trešajā paaudzē pēc Ādama cilvēks sāka uzrādīt pagrimuma pazīmes. Nākošās paaudzes pēc ūdensplūdiem izvirta daudz straujāk. /30/

Visu šo sāpju un ciešanu smagumu var saistīt ar padošanos ēstkārei un kaislībām. Grezna dzīve un vīna lietošana samaitā asinis, sakairina kaislības un izsauc visāda veida slimības. Bet ar to vēl ļaunums nebeidzas. Vecāki slimības atstāj kā mantojumu saviem bērniem. Tas ir kā likums, ka katrs nesavaldīgs vīrs, kas uzaudzina bērnus, saviem pēcnācējiem nodod savas tieksmes, ļaunās iegribas un slimības ar savām sakairinātajām un samaitātajām asinīm. Nesavaldība, slimības un gara vājums kā briesmīgs mantojums pāriet no tēva uz dēlu un no paaudzes uz paaudzi, un tas ienes pasaulē sāpes un ciešanas, un tas nav nekad mazāks kā cilvēka krišanas atkārtojums.

Pastāvīga dabas likumu pārkāpšana ir arī pastāvīga Dieva likumu pārkāpšana. Tagadējais ciešanu un sāpju slogs, kas izjūtama visās malās, kroplums, sabrukums, slimības un vājprātība, kas tagad pārplūšina pasauli, dara to par slimnīcu. Bet ņemsim vērā, kāda tā būtu varējusi būt un kādai tai pēc Dieva nodoma vajadzētu būt. Tagadējā paaudze ir vāja garīgi, tikumiski tāpēc ka kritušais cilvēks pārkāpj Dieva likumus. Jo nepareizas ēstkāres apmierināšana izsauc vissmagākos noziegumus. Viss šis posts ir krājies no paaudzes paaudzē,

Piekoptā tieksme uz riebīgo, netīro indi - tabaku izsauc vēlēšanos pēc stiprākiem kairinātājiem kā alkohols, ko iedzer viena vai otra iemesla dēļ, vai nu pret kādu iedomātu vājumu, vai arī lai izsargātos no kādas iespējamas slimības. Un tā izveidojas nedabīga kāre pēc šiem kaitīgajiem, uzbudinošajiem kairinātājiem. Šī kāre arvien ir pastiprinājusies, līdz mūsu paaudzē nesātība pieaugusi līdz satraucošiem apmēriem. Dzērājus, alkoholiķus var redzēt visur. Viņu saprāts un morāliskie spēki ir novājināti, jūtas notrulinātas, Dieva un Debesu prasības viņi nesaprot, un mūžīgas lietas viņi nenovērtē. Bībele paskaidro, ka neviens dzērājs neiemantos Debesu valstību.

Tabaka un alkohols notrulina un demoralizē. Bet /31/ tas vēl nav viss ļaunums. To lietotājs savu sakairināto dabu, netīrās asinis, novājināto prātu un zemos tikumiskos spēkus nodod bērniem un līdz ar to ir atbildīgs par visu ļaunumu, kam viņa nesavaldīgā un nepareizā dzīve ir bijusi par iemeslu kā ģimenē, tā sabiedrībā. Cilvēce nopūšas un vaid zem iepriekšējo paaudžu

grēku sakrātā sāpju svāra. Tomēr tagadējās paaudzes vīri un sievas par to domā un rūpējas reti vai gandrīz nemaz. Viņi nododas nesātībai ēšanā un dzeršanā un tā nākošajām paaudzēm mantojumā atstāj slimības, novājinātu prātu un netīru tikumību.

Jebkura veida nesātība ir visjaunākais savtīguma veids. Kas patiesi bīstas Dievu un tur Viņa baušļus, tie uz šīm lietām raugās saprāta un reliģijas gaismā. Kā vīrietis vai sieviete var turēt Dieva likumus, kuri prasa mīlēt tuvāko kā sevi, tomēr nodoties nesātībai ēstkārei, kas paralizē smadzenes, novājina saprašanu un piepilda miesu ar slimībām? Nesātība aizdedzina kaislības un palaiž grožus iekārēm. Un šo zemisko kaislību ietekmē akla kļūst sirdsapziņa un prāts.

Mēs jautājam: ko māsas A vīrs grib darīt. Vai viņš līdzīgi Ēsavam grib pārdot savu pirmdzimtību par kādu virumu? Vai viņš grib pārdot savu dievišķo vīrišķību, lai apmierinātu samaitātās tieksmes, kas var nest tikai nelaimi un pazemojumu? "Grēka alga ir nāve." Vai šim brālim trūkst morāliskas drosmes aizliegt iekārei? Viņa ieradumi nav bijuši saskaņā ar patiesību un norājošām liecībām, kuras Dievs atradis par vajadzīgu dot Saviem ļaudīm. Viņa sirdsapziņa vēl nav pilnīgi mirusi. Viņš zina, ka nevar kalpot Dievam un ļauties savai iekārei. Viņš ir padevies sātana kārdināšanām, kas bija par stiprām, lai savā spēkā tās atsistu. Viņu pievarēja. Intereses trūkumu par patiesību viņš pieraksta citiem iemesliem, bet ne patiesajam, lai ar to slēptu savus vājos centienus un īsto atkāpšanās iemeslu no Dieva, kas ir nesavaldīta ēstkāre.

Daudzi šai jautājumā maldās; viņi svārstās starp aizliegšanos ēstkārē un citās iegribās un to apmierināšanu, /32/ līdz beidzot ienaidnieks viņus pārvar, un viņi atsakās no patiesības, savu rīcību attaisnojot ar neticību Liecībām. Izmeklējot atklājas patiesība, ka viņiem ir daži grēcīgi ieradumi, ko Dievs Liecībās nosoda. Tagad paceļas jautājums: vai viņi grib atstāt savus elkus, kurus Dievs nosoda, vai grib turpināt apmierināt nepareizās iekāres un atmet Dieva dāvāto gaismu, kas norāj tieši tās lietas, kas viņiem patīk? Jautājums, kas viņiem jāizšķir, ir sekojošais: Vai nu aizliegt pašam sevi un pieņemt Liecības, kas norāj manus grēkus, kā no Dieva nākošas, vai arī atmet Liecības, tāpēc ka tās norāj manus grēkus?

Daudzos gadījumos Liecības pieņem pilnībā, atmet grēkus un atsaka savām iegribām, un tūlīt saskaņā ar Debesu doto gaismu sākas reformācija. Citos gadījumos grēcīgās tieksmes turpina lolot tālāk, Liecības atmet un, lai citu priekšā atvainotu Liecību noraidīšanu, izgudro nepatiesus iemeslus, patieso iemeslu neizpauž. Lai atteiktos no kaitīgajiem ieradumiem, aprūkst tikumiska spēka un drosmes, gribas, ko stiprinātu un pārvaldītu Dieva Gars.

Nav viegli pārvarēt nostiprinājušos tieksmi uz narkotiskām un kairinošām vielām. Tikai Kristus Vārdā var gūt šo lielo uzvaru. Viņš cilvēces labā uzvarēja gandrīz sešas nedēļas ilgajā gavēnī kārdināšanas tuksnesī. Viņš jūt līdzīgu vajībām. Viņš tik ļoti mīlēja kritušo cilvēku, ka pienesa bezgalīgo upuri, lai sasniegtu viņu viņa pazemojumā un lai caur Savu dievišķo spēku beidzot paceltu viņu līdz Savam tronim. Bet vai Kristus Savu darbu pie cilvēka izdarīs, ko Viņš pilnībā spējīgs darīt, tas atkarājas no paša cilvēka.

Vai cilvēks satvers dievišķo spēku un noteikti, neatlaidīgi pretosies sātanam, kā Kristus viņam rādījis priekšzīmi cīņā ar ienaidnieku kārdināšanas tuksnesī? Dievs nevar glābt cilvēku no sātana viltību spēka pret viņa paša gribu. Cilvēkam jādarbojas ar savu cilvēcīgo spēku, kuru atbalstīs Kristus dievišķais spēks, un tad jāturas pretī un jāpanāk uzvara par katru cenu pašam priekš sevis. /33/ Īsi sakot, cilvēkam jāuzvar, kā Kristus ir uzvarējis. Un tad uzvarot, kas iespējams Visspēcīgā Jēzus Vārdā, viņš var kļūt par Dieva mantinieku un Jēzus Kristus līdzmantinieku. Cilvēks tāds nevar kļūt, ja uzvaru izcīnītu vienīgi Kristus. Cilvēkam jādara sava daļa; Kristus dotajā spēkā un žēlastībā viņam pašam jāklūst par uzvarētāju. Cilvēkam jābūt Kristus līdzstrādniekam uzvaras darbā, un tad viņš būs arī Kristus līdzdalībnieks Viņa godībā.

Mēs esam iesaistījušies svētā darbā. Apustulis Pāvils pamudina brāļus: "Kad nu mums ir tādas apsolīšanas, mīļie, tad lai paši šķīstāmie no visas apgānīšanas pie miesas un pie gara un lai esam pilnīgi svēti Dieva bijāšanā." Mūsu svēts pienākums ir uzturēt sevi tīru - par templi Svētajam Garam; to mēs esam Dievam parādā. Ja sirds un prāts ir nodoti kalpošanai Dievam, paklausot visiem Viņa baušļiem, mīlot Viņu no visas sirds, ar visu spēku un prātu un savu tuvāko kā sevi, tad mēs būsim godīgi un uzticīgi pret Debesu prasībām.

Apustulis vēl saka: "Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstamās miesās, paklausot tās kārbām." Viņš spiedoši aicina brāļus nopietni un neatlaidīgi censties pēc skaidras un svētas

dzīves: "Un katrs, kas cīkstas, savaldās visās lietās. Viņi - lai iegūtu iznīcīgu kroni, bet mēs - neiznīcīgu. "

KRISTIEŠA CĪŅA

Pāvils mums attēlo garīgo cīņu un tās atalgojumu pretstatā dažādajām spēlēm, kuras pagāni rīkoja par godu saviem dieviem. Uz šīm spēlēm sagatavoja jaunekļus, ievērojot stingru pašaielieģšanos un visstingrāko disciplīnu. Aizliegta bija katras tieksmes apmierināšana, kas varētu vājināt fiziskos spēkus. Kas trenējās, tiem nebija atļauts lietot vīnu un izšķērdīgu, baudu sniedzozo barību, jo tā vājinātu, bet ne stiprinātu dalībnieku enerģiju, veselīgu rosmi, rakstura stingrību un izturību. Tādos sarīkojumos /34/ bija daudz skatītāju, ķēniņi un dižciltīgi ļaudis. Vienkārša vainaga iegūšanu, kas novīta dažu stundu laikā, uzskatīja kā visaugstāko godu. Ja šī iznīcīgā kroņa tīkotāji bija ievērojuši stingru atturību un paļāvušies nelokāmai disciplīnai, lai iegūtu spēku un enerģiju, cerot kļūt par uzvarētājiem, pat tad viņi nebija droši par godalgu. Godalgu varēja piešķirt tikai vienam. Daži varēja būt pūlējušies tikpat enerģiski kā citi un varēja būt pielikuši pēdējos spēkus vainagojošā goda iegūšanai, bet tad, kad viņi izstiepa roku pēc godalgas, kāds cits par acumirkli ātrāk varēja satvert kāroto dārgumu.

Tā tas nav kristieša cīņā. Šajā skrējiena visi var piedalīties un var būt droši arī par uzvaru un nemirstīgu godu, ja tikai būs pakļāvušies nosacījumiem. Pāvils saka: "Tad skrieniet tā, ka jūs to iegūstat." Un tad viņš paskaidro nosacījumus, kas jāievēro, ja grib gūt panākumus. "Ikviena, kas cīkstas, savaldās visās lietās."

Ja pagāni, ko nevadīja apgaismota sirdsapziņa un kas nebijās Dieva, bija ar mieru kaut ko sev atraut un pakļauties audzinošai disciplīnai, aizlieddami sev katras novājinošas tieksmes apmierināšanu, lai tikai iegūtu kādu iznīcīgu mantu un pūļa aplausus, cik daudz vairāk tad tiem, kas piedalās kristīgo skriešanās cīņā, cerēdami uz nemirstību un Debesu Augstības atzinību, vajadzētu būt labprātīgiem atteikties no neveselīgiem kairinājumiem un tieksmju apmierināšanas, kas pazemo tikumību, novājina saprātu un pakļauj augstākos spēkus dzīvnieciskām iekārēm un kaislībām.

Liels daudzums cilvēku pasaulē noraugās uz šo dzīves spēli, uz kristiešu cīņu. Un tas vēl nav viss. Universa Valdnieks un Debesu eņģeļu miriādes ir šī skrējiena skatītāji. Viņi norūpējušies vēro, lai redzētu, kuri būs laimīgie uzvarētāji un iegūs nevīstošo godības vainagu. Ar sasprindzinātu interesi Dievs un Debesu eņģeļi atzīmē to pašaielieģšanos, uzpurēšanos un mokošo piepūli, kas skrien /35/ kristiešu skrējienā. Katrs cilvēks saņems atalgojumu atbilstoši neatlaidībai, enerģijai un uzticīgai nopietnībai, ar kādu viņš būs pildījis savu daļu šajā lielajā cīņā.

Pieminētajās spēlēs tikai viens varēja iegūt godalgu. Bet par kristieša skrējienā apustulis saka: "Es tad skrienu ne kā uz ko nezināmu." Skrējiena beigās mums nebūs jāpiedzīvo vilšanās. Visiem tiem, kas pilnīgi padodas Dieva Vārdā dotajiem nosacījumiem un jūtas atbildīgi par fiziskā spēka un ķermeņa veiklības saglabāšanu, lai tādā kārtā viņiem būtu pareizi līdzsvarots prāts un veselīga morāle, šī skriešanās nav nedroša. Viņi visi var iegūt godalgu uzvarot un nest nemirstīgās godības vainagu, kas nekad nenovītīs.

Apustulis Pāvils stāsta, ka "mēs esam darīti par skatu spēli pasaulē, cilvēkiem un eņģeļiem". Liels daudzums liecinieku vēro mūsu kristīgo gājumu. "Tad nu arī mēs, kad tāds liels pulks liecinieku ir visapkārt ap mums, lai noliekam ikvienu nastu un to grēku, kas mūs visai apstāj, un ar pacietību lai tekam mums noliktajā cīņā. Un lai skatāmies uz Jēzu, ticības Iesācēju un Pabeidzēju, Kas, jebšu varēja priekā būt, krustu ir panesis un par kaunu nav bēdājis un ir sēdies pa labo roku Dieva goda krēslam."

Mēs nedrīkstam spriest par savas rīcības pareizību, vērojot pasaules dzīvi. Ļauties ēstkārei, baudot dārgus ēdienus un nedabīgus kairinātājus, ir moderni. Bet tāds dzīves veids stiprina dzīvnieciskās tieksmes un sakropļo morālo spēju attīstību un augšanu. Nevienam no Ādama dēliem un meitām nav nekādas drošības kļūt par uzvarētājiem kristiešu cīņā, ja viņi neapņemas ievērot sātību visās lietās. Ja viņi to darīs, tad viņi necīnīsies, it kā gaisu sizdami.

Ja kristieši valdīs pār savu miesu un ļaus, lai apgaismotā sirdsapziņa pārvalda visas iekāres un kaislības, izjutot paklausību veselības un dzīvības likumiem par savu /36/ pienākumu, kuru viņi ir parādā Dievam un saviem kaimiņiem, tad viņi baudīs fiziskā un garīgā

spēka svētības. Viņiem būs morālisks spēks cīnīties pret sātanu, un Tā Vārdā, Kas uzvarēja ēstkāri viņu labā, arī viņi var kļūt paši priekš sevis vairāk nekā uzvarētāji. Šī cīņa iespējama visiem, kas tikai grib tajā iesaistīties.

Man rādīja br. B dzīvi, ka viņu apņēma tumsas mākonis. Viņa dzīvoklī nav Debesu gaismas. Lai gan viņš apliecina ticību patiesībai, tomēr viņa ikdienas dzīve nav paraugs patiesības svētojošam iespaidam uz sirdi. Dabīgi viņa raksturs nav labsirdīgs, laipns, sirsnīgs un uzmanīgs. Viņa temperaments sagādā ciešanas viņam pašam, ģimenei un draudzei, kam jāizjūt tā iespaids. Viņam darāms darbs pašam priekš sevis, ko neviens cits viņa vietā nevar padarīt. Viņam vajadzīgs Dieva Gara pārveidojošais spēks. Apliecinot sevi par Kristus sekotājiem, mūs saista pienākums pārbaudīt savus ceļus un rīcību, salīdzinot to ar mūsu Pestītāja priekšzīmi. Mūsu garam un izturēšanās veidam jāspēj ar Pestītāja doto paraugu.

Brālim B nav tāds raksturs, kas ienestu saules gaismu viņa ģimenē. Tieši šeit viņam jāiesāk darbs. Viņš vairāk līdzinās mākonim nekā gaismas staram. Viņa ir par savtīgu, lai izteiktu atzinību savas ģimenes locekļiem, sevišķi vienam, kuram vairāk kā visiem citiem būtu vajadzīga viņa mīlestība un maiga cienība. Viņš ir saīdzis, valdonīgs, pavēlošs; viņa vārdi bieži ir griezīgi un atstāj rētas, kuras viņš necenšas dziedināt; klusinot savu garu, atzīstot savas kļūdas un nepareizo rīcību, viņš necenšas nākt pie gaismas. Nav manāms, ka viņš pārbaudītu savu sirdi, motīvus, garstāvokli, valodu un izturēšanos, lai redzētu, vai viņa dzīve līdzinās dotajam paraugam. Dieva likumus viņš nepiemēro savai dzīvei un raksturam kā savas rīcības vadītājus. Kungs Savā priekšā vēlas redzēt godīgus un taisnus ļaudis.

Māsai B ir daudz pārbaudījumu un arī viņas pašas dabisko vājību, ar kurām jācīnās, un viņas daļu (likteni) nevajadzētu ne ar ko padarīt smagāku, kā tikai ar to, kas noteikti nepieciešama. Brālim B vajadzētu kļūt maigākam; viņam jāpierod būt smalkjūtīgam un uzmanīgam. Viņam vajadzētu /37/ būt ļoti maigam un mīlam pret savu sievu, kas viņam visādā ziņā ir līdzīga; nevajadzētu izteikt nevienu vārdu, kas mestu ēnu viņas sirdī. Reformācijas darbs jāiesāk mājās; viņam jāattīsta mīlestība un jāpārvar rakstura raupjums, skarbums, neiejūtīgums un augstsirdības trūkums; šīs īpašības viņā arvien vairāk nostiprinās. Lai mēs, nabaga mirstīgie, aizsniegtu Debesis, mums jāuzvar, kā Kristus uzvarēja. Mums jābūt Viņam līdzīgiem; mūsu raksturam jābūt bez vainas.

Man rādīja, ka br. B nav augstas izpratnes par kristietim nepieciešamā rakstura pilnveidojumu. Viņš pareizi nesaprot savu pienākumu pret līdzcilvēkiem. Viņam draud briesmas vispirms domāt par savām interesēm, ja rodas kāda izdevība, neņemot vērā, vai kaimiņiem viņa rīcība nesīs zaudējumu vai ieguvumu. Sava labklājība viņam ir ārkārtīgi svarīga, bet viņš nemaz neinteresējas par savu kaimiņu laimi vai nelaimi, kā Kristus prasa no Saviem sekotājiem.

Ar niecīgu peļņu sātans viņu var novilt no godīguma. Un tas aptumšo viņa dvēseli un nes tumsu pār draudzi. "Viss tas tev piederēs," saka sātans, "ja tu atteiksies no sava stiprā godīguma. Visu to es tev došu, ja tu tikai izpatiksi man šīnī lietā, vai arī darīsi un runāsi to." Un pārāk bieži pretinieks ir pievīlis br. B, kaitējot viņam pašam un aptumšojot citu prātu.

Draudzē ir arī daži citi, kuriem ir jāskatās no augstāka redzes viedokļa, pirms viņi var iegūt garīgu izpratni un spēt izšķirt Dieva prātu un Viņa gribu, lai nemestu ēnu uz citiem, bet izplatītu gaismu. Brālim B jāsvaida acis, lai varētu skaidri izšķirt garīgas lietas un arī sātana viltības. Kristietim sasniedzamais stāvoklis ir augsts un cēls. Bet, ak vai, kas saucas par Kristus sekotājiem, tie to ir pazemojuši līdz pašiem putekļiem.

Tev pastāvīgi jābūt modram, brāli B, citādi sātans tevi pārvarēs ar savām kārdināšanām, lai tu dzīvotu sev, būtu greisirdīgs un skaudīgs, aizdomu pilns un kļūdu meklētājs. Ja tu staigā kurnēdams, tad tu nesperi nevienu soli uz priekšu pa ceļu, kas ved uz Debesīm. Ja tu tikai uz brīdi pārtrauksi nopietni pūlēties un ar lūgšanām censties /38/ apspiest un pārvaldīt pats sevi, tad tev draud briesmas no kādas stipras kārdināšanas tikt pārvarētam; tu vari spert negudrus soļus; tu vari atklāt nekristīgu garu, kas sarūgtinās ne tikai tavu dvēseli, bet apbēdinās arī citus. Tu viņiem vari uzkraut grūtību un samulsuma mastu un bēdas, kas apdraudēs viņu dvēseles, un par šo postošo iespaidu tu būsi atbildīgs. Brāli B, ja tu gribi izbēgt postam, kas ir pasaulē caur iekāri, tad kristieša apliecība tev jāizrotā visās lietās.

Tu teiksi, ka tas ir grūts darbs, ceļš ir par šauru, es nevaru pa to iet. Vai šajā vēstulē uzrādītais ceļš ir grūtāks par to, kuru tu redzi skaidri iezīmētu Dieva Vārdā? Debesis ir visas dzīves neatlaidīgas piepūles un nenogurstošu pūļu vērtas. Ja tagad tu atrausies un kritīsi

mazdūšībā, tad tu noteikti zaudēsi Debesis - zaudēsi nemirstības dzīvi un nevīstošo godības vainagu. Kas sēdēs blakus Pestītājam uz Viņa troņa, tie būs tikai no tiem, kas uzvarējuši, kā Viņš uzvarējis. Mīlestība uz šķīsto svētījošo patiesību, uz dārgo Pestītāju atvieglos pūles pēc uzvaras. Viņš labprāt dāvās Savu spēku tiem, kas patiesi pēc tā ilgojas. Ar žēlastību un mieru Viņš vainagos katru neatlaidīgu piepūli, kas darīta Viņa Vārdā.

Ja tu ik dienas mācīsies pagodināt Dievu un apspiest sevi, tad Viņš Savu spēku darīs pilnīgu tavā nespēcībā un tu spēsi dzīvot tā, ka tava sirdsapziņa tevi nenotiesās. Tu vari iegūt labu slavu no tiem, kas ārpusē. Apdomīga dzīve nesīs lielu labumu ne tikai tavai dvēselei, bet tā būs par spožu gaismu, kas apgaismos arī citu tekas un rādīs viņiem ceļu uz Debesīm.

Brāli B, kā tu esi valdījis savu temperamentu? Vai tu esi centies uzvarēt savu karsto, pārsteidzīgo garu? Ar noskaņojumu un izjūtām, kādas tevi tagad pārvalda, tu tikpat droši nenonāksi Debesis, cik droši mēs zinām, ka tādas Debesis vispār ir. Savas dvēseles dēļ, Kristus dēļ, Kas tev devis nepārprotamu pierādījumu par Savu bezgalīgo mīlestību, ej tuvāk Viņam, lai tevi apņemtu Viņa Gars. Attīsti /39/ modrības un lūgšanas garu, lai tu pareizi pārstāvētu svēto ticību, kuru tu apliecini kā mūsu mīļā Pestītāja sekotājs; Viņš Savā dzīvē ir atstājis priekšzīmi. Atdarini mūsu Glābēju! Mācies no Kristus! Panes grūtības kā labs Jēzus Kristus karavīrs; pārvari sātana kārdināšanas, kā Viņš ir pārvarējis, un iznāc kā uzvarētājs pār visiem sava rakstura trūkumiem.

Kristus bija pilnīgs uzvarētājs; un mums ir jābūt pilnīgiem un veseliem, kuriem nekā netrūkst, bez vainas un traipa. Kristus veiktais cilvēka atpestīšanas darbs Viņam maksāja bezgalīgi dārgi. Uzvara, kuru gūsim pār mūsu pašu jaunajām sirdīm un pār sātana kārdināšanām, maksās mums lielu piepūli, pastāvīgu modrību un neatlaidīgas lūgšanas; un tad mēs ne tikai ļausim kā algu mūžīgas dzīvības dāvanu, bet arī mūsu laime virs zemes pieaugs, apzinoties izpildītos pienākumus un ap mums esošo cilvēku lielākas cieņas un mīlestības dēļ.

Man rādīja, ka draudzē pastāv vispārīgs dievbijības, kā arī sirsnīgu un nopietnu pūļu trūkums. Daudz ir tādu, kuriem vēl jāatgriežas. Br. C nav atbalsts un stiprums draudzei. Viņš vairs neiet uz priekšu dievišķajā dzīvē kā iepriekšējos gados. Viņš patiesību apliecina jau daudz gadu, tomēr ir bijis par kūtru mācīties un īstenot dzīvē tās pamatlikumus; tāpēc patiesība viņu nav svētojusi. Viņš atrodas stāvoklī, kur sātans viņu var kārdināt. Piedzīvojumu ziņā viņš vēl ir pilnīgi bērns. Viņš uzmana citus un vēro viņu kļūdas, lai gan vajadzēja čakli pārmeklēt pašam savu sirdi. Gatavību apšaubīt un redzēt kļūdas brāļos un stāstīt par tām citiem Kristus norāj ar vārdiem, kas sacīti kādam, kurš tāpat kā viņš vairāk interesējās par brāļu rīcību, nekā bija modrs un lūdza Dievu, lai sātans viņu pasu neuzvarētu: "Kas tev par to? Seko tu Man!"

Viss, ko br. C var darīt sava rakstura vājumā, ir sargāt savu dvēseli un noslēgt katru pieeju, pa kuru sātans var ienākt, lai iedvestu šaubas par citiem. Viņam /40/ draud lielas briesmas pazaudēt savu dvēseli, pārbaudes laikā nepanākot kristīga rakstura pilnveidojumu. Viņš kūtri seko Kristum. Liekas, ka viņa prāts ir aptumšots un gandrīz vai paralizēts, tā kā svētās lietas viņš nespēj pareizi novērtēt. Pat vēl tagad viņš var izlabot savas kļūdas un uzvarēt trūkumus, ja viņš strādās Dieva spēkā.

N. draudzē ir vairāki, kuru vārdus es nevaru nosaukt, kam jāpanāk uzvara pār ēstkāri, stiprām tieksmēm un kaislībām. Daži par daudz runā; viņus var raksturot ar vārdiem: "Pasa-ki man, un es teikšu tālāk." Tiešām nožēlojams ir šāds stāvoklis! Ja visi tenkotāji vienmēr atcerētos, ka viņiem seko eņģelis, pierakstīdams viņu vārdus, tad viņi mazāk runātu, bet vairāk lūgtu.

Ir tādi Sabata turētāju bērni, kas no savas jaunības ir mācīti ievērot Sabatu. Daži no viņiem ir ļoti labi bērni, uzticīgi pienākumos, cik tālu tas attiecas uz laicīgām lietām; tomēr viņos nav dziļas grēku atziņas, un viņi neizjūt nekādu vajadzību atgriezties no grēkiem. Tādi atrodas bīstamā stāvoklī. Viņi vēro to cilvēku izturēšanos un darbus, kuri sevi sauc par kristiešiem. Viņi redz daudzus, kas varenī savā apliecībā, bet kas tomēr nav apzinīgi kristieši, un viņi salīdzina savus uzskatus un rīcību ar šiem piedauzības akmeņiem; un tā kā viņu pašu dzīvē nav ārēji redzamu grēku, tad viņi glaimo, ka ar viņiem viss kārtībā.

Šiem jauniešiem es esmu pilnvarota teikt: nožēlojiet un atgriezieties, lai jūsu grēki tiek izdeldēti. Nezaudējiet laiku. Debesis un nemirstīgā dzīve ir dārgas mantas, kuras nevar iegūt bez piepūles no jūsu puses. Nav no svara, cik nevainojama varētu būt jūsu dzīve, kā grēciniekam jums jāspers solis uz priekšu. No jums prasa: nožēlot, ticēt un tikt kristītiem. Kristus bija pilnīgi taisns; tomēr Viņš - pasaules Pestītājs cilvēkam deva priekšzīmi, pats sperot

soļus, kādus Viņš prasa no grēciniekiem, lai viņi varētu kļūt par Dieva bērniem un Debesu mantiniekiem.

Ja Kristus., bezvainīgais un pilnīgais cilvēku Pestītājs, bija ar mieru darīt to, kas atgriežoties nepieciešams grēciniekam, kāpēc tad kādam no tiem, uz kuru ceļa spīd /41/ patiesības gaisma, vajadzētu vilcināties pakļaut savu sirdi Dievam un pazemībā atzīties, ka viņi ir grēcinieki, parādot vārdos un darbos ticību Kristus salīdzinošajam upurim, pilnīgi savienojoties ar tiem, kas sevi atzīst par Viņa sekotājiem? Vienmēr būs daži, kas nedzīvos saskaņā ar savu apliecību, kuru ikdienas dzīve rāda, ka viņi ir kaut kas, tikai ne kristieši; bet vai tas ir pietiekošs iemesls kādam, lai atteiktos caur kristību apvilkt Kristu, ticot Viņa nāves un augšāmcelšanās notikumam?

Pat kad Jēzus pats dzīvoja virs zemes un staigāja ar Saviem mācekļiem, viņus mācīdams, starp divpadsmitiem viens bija velns. Jūdas nodeva savu Kungu. Kristus pilnīgi pazina Jūdasa dzīvi. Viņš zināja, ka Jūdas nav uzvarējis mantkārību. Jēzus sniedza Jūdasa šajā jautājumā daudz pamācību. Izturoties pret šo rakstura vilcienu iecietīgi, Jūdas tam atļāva augt un tik dziļi iesakņoties sirdi, ka tas izspieda no viņa sirds labo patiesības sēklu; ļaunums guva virsroku, līdz viņš mīlestībā uz naudu par nedaudz sudraba gabaliem varēja pārdot savu Kungu.

Tas, ka Jūdasa sirds nebija taisna, ka viņš tā bija savtīguma un mantkāres samaitāts, ka spēja izdarīt lielu noziegumu, nav pierādījums, ka tad nebūtu bijis uzticīgu kristiešu, patiesu Kristus mācekļu, kas mīlēja savu Pestītāju un centās atdarināt Viņa dzīvi un piemēru un paklausīt Viņa mācībām.

Man rādīja, ka Jūdasa pieskaitīšana pie divpadsmitiem ar visām viņa kļūdām un rakstura trūkumiem ir pamācošs notikums, viens no tiem, kura pētīšana var nākt kristiešiem par labu. Kad mūsu Kungs izvēlējās Jūdasa, tad viņa stāvoklis nebija bezcerīgs. Viņam bija daudzas labas īpašības. Savienojoties ar Kristu Viņa darbā un klausoties Viņa pamācības, viņš ieguva labu izdevību ieraudzīt savas kļūdas un iepazīt savā raksturā trūkumus; ja tikai viņš vēlējās būt patiess māceklis. Mūsu Kungs viņu ielika pat tādā vietā, kur viņš varēja izvēlēties, vai nu attīstīt savu mantkārīgo tieksmi vai arī to ieraudzīt un izlabot. Viņš glabāja nedaudzos savāktos līdzekļus nabagu vajadzībām un Kristus un Viņa mācekļu nepieciešamajiem izdevumiem sludināšanas darbā. /42/

Jūdasa šī neliela naudas summa bija pastāvīgs kārdinājums, un reizi reizēm, kad viņš ar kaut ko pakalpoja Kristum vai arī nedaudz laika veltīja reliģiskiem mērķiem, viņš pats sev samaksāja no nelielā krājuma, kas bija savākts evaņģēlija gaismas izplatīšanai. Beidzot viņš kļuva tik skops, ka izteica rūgtus pārmetumus, kad pār Jēzus galvu izlēja dārgas svaidāmās zāles. Viņš atkal un atkal par to domāja, aprēķinādams naudas daudzumu, kas varēja nonākt viņa rokās izdevumu segšanai, ja šīs zāles būtu pārdotas. Viņa savtīgums augs, līdz viņš bija pilnīgi pārliecināts, ka kase tiešām cietusi zaudējumu, nesaņemot naudā svaidījuma vērtību. Beidzot viņš atklāti izteica neapmierinātību par šī Kristum pienestā dārgā upura neprātību. Mūsu Pestītājs norāja viņa alkatību. Tas grauzā Jūdasa sirdi, līdz viņš par mazu naudas summu bija ar mieru nodot savu Kungu. Starp Sabata turētājiem būs tādi, kas savā sirdī nav uzticīgāki par Jūdasa; tomēr viņu stāvoklis neatbrīvo citus no sekošanas Kristum.

Dievs mīl brāļa D bērnus, bet viņiem draud lielas briesmas justies pilnīgi veseliem, kam nav vajadzīgs ārsts. Uzticēšanās savai taisnībai nekad viņus neizglābs. Viņiem jāizjūt Pestītāja vajadzība. Kristus nāca, lai glābtu grēciniekus. Jēzus sacīja: "Es neesmu nācis taisnos aicināt uz atgriešanos no grēkiem, bet grēciniekus." Farizeji, kas jutās taisni un pašāvēs uz saviem labajiem darbiem, neizjuta nekādu vajadzību pēc Pestītāja. Viņi jutās pietiekoši labi arī bez Kristus.

Mīļajiem brāļa D bērniem ļoti vajadzētu lūgt Jēzu, lai Viņš viņiem atklāj viņu grēcīgumu, un pēc tam lūgt Viņu atklāties kā viņu grēkus piedodošajam Pestītājam. Šiem dārgajiem bērniem nevajadzētu ļauties piekrāpties un pazaudēt mūžīgo dzīvību. Ja viņi neatgriezīsies, tad viņi nevar ieiet Debesu valstībā. Viņiem savas rakstura drēbes jāmazgā Jēzus asinīs. Jēzus viņus aicina spert grēciniekiem nepieciešamos soļus, lai kļūtu par Viņa bērniem. Viņš Savā /43/ dzīvē ir devis piemēru, pakļaudamies kristības iestādījumam. Viņš ir mūsu priekšzīme visās lietās.

Dievs prasa, lai šie bērni atdod Viņam savas sirds vislabākās un svētākās jūtas. Viņš viņus ir atpircis pats ar Savām asinīm. Viņš prasa no viņiem kalpošanu. Viņi nepieder paši sev. Kristus viņu dēļ ir pienesis bezgalīgi lielu upuri. Līdzcietīgais, mīlošais Pestītājs grib viņus pieņemt, ja viņi nāks pie Viņa tieši tādi, kādi viņi ir, un pašausies uz Viņa taisnību, bet ne uz saviem nopelniem.

Dievs žēlo un mīl jauniešus, un Viņš vēlas, lai viņi atrastu laimi Viņā. Viņš mira, lai viņus atpirktu. Viņš viņus svētīs, ja viņi pie Viņa nāks sirsnīgi un pazemīgi. Viņš ļausies atrasties, ja viņi Viņu meklēs no visas savas sirds.

PASAULĪGAS MANTAS IZVĒLE

Man rādīja Dieva ļaužu stāvokli. Viņi ir pasaules gara apstulboti. Ar darbiem viņi aizliedz savu ticību. Man norādīja uz seno Izraēlu. Viņiem bija liela gaisma un sevišķas priekšrocības; tomēr viņi nedzīvoja saskaņā ar gaismu, kā arī necienīja savas priekštiesības, un viņu gaisma kļuva par tumsu. Viņi staigāja paši savā acu gaismā, lai gan vajadzēja sekot Dieva vadībai. Izraēla bērnu vēsture ir uzrakstīta par labu tiem, kas dzīvo pēdējās dienās, lai viņi izvairītos no sekošanas Izraēla neticības piemēram.

Brāli E, tevi man rādīja, ietītu tumsā. Mīlestība uz pasauli ir guvusi pilnīgu varu pār tavu būtni. Tavas vislabākās dienas ir pagājušas. Cik tālu tas attiecas uz fizisko darbu, tad tavi spēki un izturība ir samazinājušies; un tagad, kad tu būtu varējis atskatīties atpakaļ uz ceļu pūļu pilnu dzīvi, kas būtu bijusi par svētību citiem un par godu Dievam, tu vari vienīgi nožēlot un atzīt, ka nav bijis ne laimes, ne miera. Tu neesi dzīvojis dzīvi, kas būtu Dieva atzinības cienīga. Garīgās un mūžīgās intereses tu esi turējis otrā vietā. Līdz pēdējai iespējai tu esi noslogojis smadzenes, kaulus un muskuļus. Bet kāpēc visi šie spēki /44/ ir izšķiesti? Kāpēc tavai ģimenei jānes šīs rūpes un nastas? Kādu atalgojumu tu esi ieguvis? Apmierinājumu, ka esi sakrājis mantu virs zemes, ko Kristus ir aizliedzis un kas kļūs par slazda valgu tavai dvēselei.

Kalna svētrunā Kristus sacīja: "Nekrājiet mantu virs zemes, kur kodes un rūsa maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantu Debesis." Ja tu krāsi mantu Debesis, tad tu to darīsi pats sev, tu strādāsi pats savu interešu labā. Bet tava manta, mans mīļais brāli, ir noguldīta virs zemes, tai pieder tavas intereses un tava mīlestība. Tu esi kopis mīlestību uz naudu, māju un zemi, līdz tā ir paņēmusi visus tavus garīgos spēkus; mīlestība uz pasaulīgiem īpašumiem ir bijusi lielāka nekā uz Radītāju un uz dvēselēm, par kurām ir miris Kristus. Šis pasaules dievs tā ir apstulbojis tavas acis, ka tu neesi spējis cienīt mūžīgās vērtības.

Kārdināšanas tuksnesī Kristus cīnījās pret vislielākajām un stiprākajām kārdināšanām, kādas var uzbrukt cilvēkam. Tur Viņš viens pats stājās pretī viltīgajam un gudrajam ienaidniekam un to uzvarēja. Pirmā lielā kārdināšana bija ēstkāres jautājumā; otrā - pašpaļāvība; trešā - pasaules mīlestība. Miljonus sātans ir uzvarējis, kārdinot viņus atļauties ēstkārei. Izdabājot garšai, tiek satraukta nervu sistēma un novājināts smadzeņu spēks, tā kā neiespējama kļūst mierīga un saprātīga domāšana. Prāts ir nelīdzsvarots. Tā augstākās, cēlākās spējas iet bojā, lai kalpotu dzīvnieciskām tieksmēm, un svētas, mūžīgas intereses paliek neievērotas. Kad šis mērķis sasniegts, sātans var nākt ar pārējām divām kārdināšanām un atrod jau brīvu pieeju. Viņa daudzveidīgās kārdināšanas izriet no šiem trim lielajiem un vadošajiem punktiem.

Pašpaļāvība ir parasta kārdināšana, un, kad sātans ar to uzbrūk cilvēkam, tad deviņos gadījumos no desmit viņš gūst uzvaru. Kas sevi atzīst par Kristus sekotājiem un kuru /45/ ticības apliecība prasa iesaistīšanos cīņā pret savas dabas ļaunumu, bieži bez apdomāšanās ļaujas kārdināšanām, no kurām neaptraipīti viņi var iziet tikai ar brīnuma palīdzību. Nopietnas pārdomas un lūgšanas viņus būtu pasargājušas; liekot izvairīties no kritiskajiem, bīstamajiem stāvokļiem, kādos viņi paši nostājas, dodot sātānam kaut kādas priekšrocības. Dieva apsoliņumi nav mums doti, lai pie tiem pieķertos, kad paši bezrūpīgi drāžamies briesmās, pārkāpjot dabas likumus, nicinādami saprāta doto padomu un sprieduma spējas, ar ko Dievs mūs ir apveltījis. Tā ir visšausmīgākā pārdrošība.

Kristum piedāvāja pasaules troni un valstis, ja tikai Viņš pazemotos sātana priekšā. Nekad cilvēks netiks pārbaudīts ar tik spēcīgām kārdināšanām, kādas uzbruka Kristum. Sātans nāca ar pasaulīgo godu, bagātību un dzīves priekiem un vispievilcīgākajā gaismā tos piedāvāja, lai tikai savaldzinātu un pieviltu. "Visas šīs lietas es Tev gribu dot," viņš sacīja Kristum, "ja Tu manā priekšā metīsies zemē un mani pielūgsi." Kristus atvairīja viltīgo ienaidnieku un iznāca kā uzvarētājs.

Tuvojoties cilvēkiem, sātans gūst labākus panākumus. Visu šo naudu, šo peļņu, zemi, varu, godu, bagātību es tev gribu dot, - bet par ko? Viņa parastais nosacījums ir, lai atsakāmies no godīguma, lai notrulinām sirdsapziņu un ļaujamies savtīgumam. Nododoties

pasaulīgām interesēm, sātanam dodam visu prasīto cildinājumu. Durvis paliek atvērtas, lai viņš, visu Jauno garu pavadīts, ieietu, kad vien tam iepatīkas, un ierosinātu Jaunu neiecietību, pašmīlību, lepnumu, skopumu un pārspīlēšanu. Cilvēks ir savaldzināts un nodevīgi novests līdz bojā ejai. Ja mēs sirdī un dzīvē atdodamies pasaulīgumam, tad sātans ir apmierināts.

Mūsu priekšā ir Kristus piemērs. Viņš pārvarēja sātanu, rādīdams mums, kā arī mēs varam uzvarēt. Kristus atsita sātanu ar Rakstiem. Viņš varēja tverties pie Sava dievišķā spēka un lietot pats Savus vārdus; bet Viņš sacīja: "Stāv rakstīts, cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no katra vārda, kas iziet no Dieva mutes." Uz otro kārdināšanu Viņš atbildēja: "Atkal stāv rakstīts, Dievu, savu Kungu, nekārdini. "Mums ir Kristus piemērs. Ja pētītu Rakstus /46/ un tiem paklausītu, tad kristietis būtu sagatavots stāties preti viltīgajam ienaidniekam; tomēr Dieva Vārdu neņem vērā, un tāpēc seko neveiksmes un sakāve.

Mīļais brāli, tu neesi ņēmis vērā brīdinošās liecības, kas tev tika dotas dažus gadus atpakaļ, norādot, ka ienaidnieks tev seko, burvīgā gaismā rādīdams šo pasauli un spiežot tevi izvēlēties zemes mantas un upurēt Debesu atalgojumu. Brāli E, tu nevari atļauties; pārāk daudz ir likts uz spēles. "Ko tas cilvēkam palīdz, ja viņa iegūtu visu pasauli un pazaudētu savu dvēseli? Vai arī ko cilvēks var dot par savu dvēseli?" Tu savu dvēseli pārdod lētā tirgū. Tu nevari atļauties šo lielo upuri. Dievs tavā pārvaldībā uzticējis podus. Tie ir tavi līdzekļi un tavs iespaids. Viņš vēlas tevi pārbaudīt. Tev nevajadzētu zaudēt laiku. Tev nekavējoši jāuzsāk palielināt sava Kunga krājumi. Ja tu to būtu darījis, tad tavi panākumi atbilstu čaklumam, neatlaidībai un centībai, ar kādu tu izlieto tavās rokās ielikto kapitālu; tavs iespaids - nerunājot nemaz par līdzekļiem, ar ko tu būtu varējis palīdzēt, - daudzas dvēseles būtu atgriezis no maldiem pie patiesības un taisnības. Šīs dvēseles būtu strādājušas citu labā, un tā iespaids un līdzekļi pastāvīgi būtu auguši un vairojušies Meistara darbā. Un par podu uzticīgu izlietošanu tev skanētu visjaukākie Meistara vārdi, kādi jebkad cilvēka ausij būs dzirdami: "Labi, tu - godīgais un uzticīgais kalps. Tu pie mazuma esi bijis uzticīgs, Es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava Kunga priekā."

Brāli E, ja tu savas prāta spējas būtu ievirzījis pareizā gultnē, kalpojot savam Debesu Dievam, tad tu būtu nostiprinājies patiesībā, būtu pieaudzis garā un spēkā un tagad būtu par atbalstu draudzei un ar savu piemēru, kā arī ar Rakstiem, izskaidrojot mūsu ticības pamatus, būtu kļuvis par panākumiem bagātu patiesības skolotāju. Ja gara spējas, kuras tu esi izlietojis īpašumu iegūšanai, būtu veltītas, lai vadītu dvēseles no tumsas pie gaismas, tad tu būtu /47/ ieguvis Dieva atzinību un būtu bijis bagāts panākumiem.

Tiem, kam ir maz spēju, bet, ja tās svētotas mīlestībā uz Dievu, var būt derīgi Meistara darba; bet tie, kuriem vērīgs, ass prāts, var to izlietot Viņa darbā ar vareniem panākumiem. Ietīt podus autā, kurus Dievs ir uzticējis, un paslēpt tos zemē, tā atņemot Viņam šo podu augļus, ir liela kļūda. Tagad ir mūsu pārbaudes laiks. Meistars nāk, lai izmeklētu mūsu rīcību, un Viņš jautās, kā esam izlietojuši Viņa aizdotos, podus.

Brāli E, kā tu esi izlietojis podus, kurus Dievs nodevis tavā rīcībā? Vai tu esi darījis visu iespējamo, lai apgaismotu cilvēku prātu par patiesību, vai arī veikalniecisko rūpju un grūtību dēļ tu nemaz neesi atradis laiku, ko veltīt šim darbam? Izlietot Dieva dāvanas tā, kā tu esi darījis, samazinot fiziskos spēkus un novēršot mīlestību no Dieva, ir noziegums. "Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai." Tu nevari mīlēt šo pasauli un mīlēt arī Dieva patiesību. "Vai jūs nezināt, ka pasaules draudzība ir ienaidis pret Dievu?" Tādēļ, ja kas grib būt pasaules draugs, tas ir Dieva ienaidnieks. "Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē. Jo, kas pasauli mīl, tajā nav Tēva mīlestības." Tu neesi laimīgs cilvēks. Tava ģimene nav laimīga. Dieva eņģeļi neieiet pie jums un nepaliek pie jums. Kad Kristus reliģija valda sirdī, tad sirdsapziņa ir mierīga un ap cilvēku valda miers un laime; var nākt grūtības un bēdas tomēr dvēselē ir gaisma.

Paklausība, kā arī mīlestība un pateicība pret Dievu uztur sirdī saules gaismu, lai arī diena būtu nezin cik mākoņaina. Tevi gaida pašaielieģšanās un Kristus krusts. Vai tu pacelsi šo krustu? Tavi bērni ir svētīti caur mātes lūgšanām. Vigi ir mīlējuši reliģiju. Viņi ir centušies pretoties kārdināšanām un dzīvot lūgšanu dzīvi. Reizēm viņi ir pūlējušies ļoti nopietni; bet tavs piemērs, tava mīlestība un pieķeršanās pasaulei ir atrāvuši viņu prātu no garīgām lietām un atkal piegriezuši zemei. Sātans sekoja viņiem, liekot viņiem iemīlēt pasauli un to, kas ir pasaulē. /48/ Pamazām viņi pazaudēja pašjāvību Dievā, atstājot novārtā lūgšanas vienatnē un reliģiskos pienākumus, un savas intereses atrāda no svētām lietām.

Mīļais brāli E, tu esi pielaidis lielu kļūdu, visus savus mērķus saistīdams ar pasauli. Tu esi stingrs un daudzreiz nepacietīgs un pārāk daudz prasi no sava dēla. Viņš ir kļuvis mazdūšīgs. Tavā mājā ir bijis tikai darbs, darbs un atkal darbs, no agra rīta līdz vēlai naktij. Lielā ferma

tavā mājā ienesusi vēl papildu rūpes un nastas. Tavs sarunu temats ir veikala lietas, jo veikals tev ir bijis pirmajā vietā, un "no sirids pilnības mute runā". Vai tavs piemērs ģimenē ir paaugstinājis Kristu un Viņa pestīšanas darbu pāri par ilgām pēc peļņas? Ja tavi bērni neaizsniegs mūžīgo dzīvību, tad viņu dvēseļu asinis noteikti atradīs pie viņu tēva drēbēm.

Māte savu pienākumu pildījusi uzticīgi. Pieceļoties augšāmcelšanās rītā, viņa dzirdēs vārdus: "Labi, tu - godīgs un uzticīgs kalps." Vispirms viņa jautās par bērniem, kas bija viņas lūgšanu nasta viņas pēdējā dzīves posmā. Vai tu varēsi viņus stādīt priekšā, ietērtus skaistā raksturā, kas viņus darītu tikumīgi derīgus eņģeļu sabiedrībai, vai arī viņi būs pasaules negantību aptraipīti? Vai viņi "būs dievišķās dabas līdzdalībnieki, kuri izbēguši samaitātībai, kas ir pasaulē caur iekāri"? Vai viņi būs pīlāri, kas slīpēti pēc pils līdzības; vai arī viņi tiks atrasti pasaules mīļotāji, kas nolādēti ar mantkārības garu, kuru gaišās un labās īpašības ir apraktas aizmirstībā? Tava rīcība stipri ietekmē tavu bērnu nākotnes likteni. Ja tu turpināsi savas gara spējas apslāpēt pasaulīgās rūpēs un intrigās, tad tu viņiem paliksi tikai par piedauzīšanās akmeni. Viņi redz, ka, lai gan tu saucies kristietis, tomēr garīgi tu nemaz neej uz priekšu, bet paliec morāliski sakropļots. Tā ir pa-tiesība. Tavs prāts ir koncentrēts pie zemes lietām, un rezultātā tu šajā virzienā esi attīstījies lielas spējas. Tu noteikti esi pasaulīgs praktisks cilvēks, bet Dieva nodoms ir, lai tu savas spējas un iespaidu izlietotu augstākam aicinājumam.

Šis pasaules dievs ir tevi apžilbinājis un padarījis aklu. Ak, kāds briesmīgs ārprāts tevi ir pārņēmis! Tu vari sakrāt pasaulīgas bagātības, tomēr liels ugunsgrēks tās iznīcinās, Ja tu tagad atgriezies pie Kunga, izlietosi līdzekļus un iespaida podus Viņam par godu un aizsūtīsi savas bagātības sev priekšā uz Debesīm, tad tu nepiedzīvosi pilnīgu zaudējumu.

Lielie ugunsgrēki un nelaimes uz jūras un sauszemes, kas piemeklējusi mūsu zemi, ir notikuši Dieva sevišķā aizgādībā kā brīdinājums tam, kas gatavojas nākt pār pasauli. Dievs gribēja parādīt cilvēkam, ka Viņš viņa elkus var aizdedzināt ar uguni, ko ūdens nespēj dzēst. Lielais vispārējais ugunsgrēks ir tieši mūsu priekšā, kad visu šo viltīgo dzīves darbu diennakts laikā aizslaucīs prom. Manta, kas noguldīta Debesīs, būs drošībā. Neviens zaglis tur nevar aizsniegt, nedz kodes samaitāt.

Kāds jauneklis nāca pie Kristus un sacīja: "Labais Mācītāj, kas labs man jādara, lai es iemantoju mūžīgo dzīvību?" Jēzus viņam pavēlēja turēt baušļus. Tad viņš atbildēja Kungam: "Visu to es esmu darījis no savas jaunības, kā man vēl trūkst?" Jēzus mīlestībā uzlūkoja jaunekli un uzticīgi norādīja viņam, kādā ziņā viņš baušļiem vēl paklausīja nepilnīgi. Viņš savu tuvāko nebija mīlējis kā sevi. Kristus atklāja viņa patieso raksturu. Savtīgā mīlestība uz bagātību bija tāds trūkums, kas, ja to nenovērsīs, izslēgs viņu no Debesīm. "Ja tu gribi būt pilnīgs, tad ej un pārdod to, kas tev ir, un dod nabagiem, tad tev būs manta Debesīs; un tad nāc un seko Man." Kristus gribēja likt viņam saprast, ka Viņš no viņa neprasa neko vairāk par to, ko Viņš pats Savā dzīvē ir īstenojis. Viņš tikai prasīja, lai sekotu Viņa piemēram.

Kristus atstāja Savu bagātību un godu un kļuva nabags, lai cilvēks caur Viņa nabadzību varētu kļūt bagāts. Tagad Viņš prasa, lai cilvēks šo bagātību dēļ atteiktos no pasaulīgām lietām un nodrošinātu sev Debesīs. Kristus zināja, ka, kamēr mīlestība piederēs pasaulīgajai mantai, tikmēr cilvēks nevar mīlēt Dievu; tādēļ Viņš teica rakstu mācītājam: "Es un /50/ pārdod to, kas tev ir, un dod nabagiem, un tev būs manta debesīs; un nāc un seko Man." Kā viņš uzņēma Kristus vārdus? Vai viņš priecājās, ka var sev nodrošināt Debesu bagātības? Viņš bija ļoti noskumis, jo viņam piederēja lieli īpašumi. Bagātība bija viņa gods un spēks. Viņam piederēja tik daudz bagātību, ka tās pārdot likās neiespējami.

Šeit slēpjas mantkāriģa cilvēka bagātības briesmas. Jo vairāk viņš iegūst, jo grūtāk būs devīgam. Bagātības samazināšana viņam nozīmē šķiršanos no dzīvības. Viņš labāk novēršas no nemirstības atalgojuma, lai tikai varētu paturēt un palielināt savus pasaulīgos īpašumus. Viņš krāj un glabā. Ja viņš būtu turējis baušļus, tad viņa pasaulīgie īpašumi nebūtu bijuši tik lieli. Kā gan viņš rūpējoties un cīnoties savā labā, būtu varējis mīlēt Dievu no visas savas sirids un no visa sava prāta, un no visa sava spēka, un savu tuvāko kā sevi? Ja viņš būtu izdalījis nabagu vajadzībām un ar daļu no saviem līdzekļiem būtu iepriecinājis savus līdzcilvēkus, atbilstoši viņu vajadzībām, tad viņš būtu bijis daudz laimīgāks un viņam būtu bijušas daudz lielākas Debesu bagātības un mazāk pasaulīgo, kam atdot savu mīlestību.

Kristus pie Viņa atnākošajam jauneklim noteikti apsoliņa, ka, paklausot Viņa prasībām, būs manta Debesīs. Šis pasauli mīlošais vīrs bija ļoti noskumis. Viņš kāroja Debesīs, bet ilgojās paturēt arī savas bagātības. Mīlestības dēļ uz naudu un varu viņš atsacījās no nemirstīgās

dzīves. Ak, cik nožēlojama maiņa! Tomēr daudzi to izdara, kas gan saka, ka tur Dieva baušļus. Tev, mīļais brāli, draud briesmas darīt to pašu, tomēr tu to neaptver un neizproti. Neapvainojies, ka es tik atklāti šo lietu izklāstu tavā priekšā. Dievs tevi mīl. Cik nabadzīgi tu esi atmaksājis Viņa mīlestību!

Man rādīja, ka pirmo piedzīvojumu laikā tava sirds dega par patiesību; tavs prāts bija pilnīgi aizņemts ar Rakstu pētīšanu; tu katrā rindiņā redzēji jaunu skaistumu. Tad tavā sirdī sētā labā sēkla uzdīga un nesa augļus par godu Dievam. Bet pēc kāda laika dzīves rūpes un bagātības viltība /51/ noslāpēja tavā sirdī sēto Dieva Vārda labo sēklu; un tu vairs nenesi augļus. Patiesība cīnījās par virsroku tavā prātā; tomēr dzīves rūpes un mīlestība uz citām lietām guva uzvaru. Ar šīs pasaules pievilcību sātans ir centies saistīt un paralizēt tavus morālos spēkus, lai tu nemaz nesajustu un neizprastu Dieva prasības; un sātānam tas gandrīz ir izdevies.

Tagad, mīļais brāli, tev jāpieliek visnopietnākās un neatlaidīgākās pūles, lai padzītu ienaidnieku un aizstāvētu savu brīvību; viņš tevi ir padarījis par šīs pasaules vergu, kamēr peļņas kāre ir kļuvusi par tavu vadošo kaislību. Citiem tavs piemērs ir bijis slikts; pārsvarā bijušas savtīgas intereses. Ar savu apliecību tu saki pasaulei: "Es neesmu šejienes, bet gan Debesu pavalstnieks; bet tavi darbi noteikti rāda, ka tu esi zemes iedzīvotājs. Kā slazda valgs nāks tiesas diena pār visiem, kas dzīvo virs zemes. Tava ticības apliecība ir tikai par kavēkli citām dvēselēm. Tev trūkst atbilstošu darbu. Uzticīgais Liecinieks saka: "Es zinu tavus darbus" (ne tavas ticības apliecību). Dievs tagad sijā Savus ļaudis, - pārbauda viņu nolūkus un motīvus. Daudzi būs tikai kā pelavas, - ne kvieši, bez kaut kādas vērtības viņos.

Kristus tavai pārvaldīšanai ir uzticējis līdzekļus un iespaida podus, un tev Viņš ir sacījis: "Lieto tos, kamēr Es nāku." Kad Meistars nāks un norēķināsies ar Saviem kalpiem un visi tiks aicināti uz visstingrāko atskaitīties par viņiem nodoto podu izlietošanu, kā tad tu izturēsi šo izmeklēšanu, mans mīļais brāli? Vai tu būsi sagatavots atdot Kungam dubulti Viņa podus, noliekot Viņa priekšā pamatkapitālu un augļus, rādot, ka, kalpojot Viņam, esi bijis gudrs, uzticīgs un neatlaidīgs strādnieks. Brāli E, ja tu turpināsi rīkoties tāpat, kā jau gadiem ilgi esi darījis, tad tavu stāvokli pareizi attēlo kalps, kas ietina savu podu autā un ieraka zemē, tas ir, šinī pasaulē. Kam bija uzticēti podi, tie saņēma atalgojumu par darīto darbu, tieši proporcionāli uzticībai, neatlaidībai un nopietnajām /52/ pūlēm, ar kādam viņi bija tirgojušies ar sava Kunga mantu.

Dievs tevi uzskata par Savu parādnieku un par parādnieku līdzcilvēkiem, kuriem nav gaismas un patiesības. Dievs tev devis gaismu, ne lai tu to apslēptu zem pūra, bet lai liktu uz svečtura, ka visiem namā būtu no tās kāds labums. Tavai gaismai jāspīd, lai apgaismotu dvēseles, par kurām Kristus ir nomiris. Dieva žēlastība, valdot sirdī un pakļaujot prātu un domas Jēzum, darītu tevi par iespaidīgu vīru Kristus un patiesības pusē.

Pāvils sacīja: "Es esmu parādnieks grieķiem un barbariem, gudriem un negudriem." Dievs atklāja Pāvilam patiesību un līdz ar to darīja vīgu par parādnieku tiem, kas atradās tumsā. Tu neesi pareizi sapratis savu atbildību Dieva priekšā. Tev ir Kunga podi. Tev ir prāta spējas, kas, izlietotas pareizā virzienā, darītu tevi par Kristus un eņģeļu līdzstrādnieku. Ja tavs prāts būtu pagriezts pareizā virzienā, labu darbu virzienā, lai atklātu patiesību citiem, tad tagad tu būtu izveidojies par sekmīgu strādnieku priekš Dieva un sev par atalgojumu tu redzētu daudzas izglābtas dvēseles, kas būtu kā zvaigznes tavā līksmības vainagā.

Kā gan var salīdzināt tavas mājas un zemes vērtību ar dārgajām dvēselēm, par kurām Kristus mira? Ar tavu starpniecību šīs dvēseles varētu kopā ar tevi tikt izglābtas godības valstībai; bet no savām zemes bagātībām tu nevari paņemt sev līdzīgu ne vismazāko daļiņu. Sagādā, ko vien tu vēlies, sargā to, cik rūpīgi tu vien to spēj, tomēr Kungs var dot norādījumu, un nedaudzās stundās uguns, ko neviens nespēs apdzēst, var iznīcināt visu tavas dzīves krājumu, atstājot aiz sevis tikai kūpošas drupas. Tā tas notika ar Čikāgu. Bija izgājis Dieva Vārds, lai šo pilsētu pārvērstu drupās. Šī nav vienīgā pilsēta, kas piedzīvos redzamu Dieva nepatikas izpausmi. Tas ir tikai sākums, bet ne noslēgums. Viņa dusmu zobens ir izstiepts pār ļaudīm, kas ar savu lepnumu un ļaunumu izsaukuši pār sevi taisnā Dieva nepatiku. Vētru, zemestrīču, viesuļu, uguns un zobena posts visur /53/ ies plašumā, līdz cilvēku sirdis nīcin nīks no bailēm, gaidīdamas lietas, kas nāks virs zemes. Tu nezini, cik maz laika ir atlicis starp tevi un mūžību. Tu nezini, cik drīz var noslēgties tavas pārbaudes laiks.

Sagatavojies, mans brāli, sastapt Kungu, Kurš vaicās pēc taviem podiem, pēc kapitāla un augļiem! Glābt dvēseles - tam jābūt katra dzīves darbam, kas sevi apliecina par kristieti. Mēs esam parādnieki pasaulei par žēlastību, kuru Dievs mums devis, par patiesības gaismu, kas

mums spīdējusi, un par atklātās patiesības skaistumu un spēku. Tu vari visu savu dzīves gājumu veltīt bagātību krāšanai virs zemes, bet kādu labumu tas tev dos, kad tava dzīve šeit noslēgsies vai arī kad Kristus parādīsies? Ne grasi tu nevarēsi paņemt sev līdzi. Cik augstu pasaulīgais gods un bagātība tevi šeit ir cēlušī, atstājot novārtā garīgo, tieši par tik daudz tu noslīdēsi morāliskās vērtības ziņā Dieva tiesas dienas tribunāla priekšā.

Ko dotu tev šī bagātība, par kuru tu esi izmainījis savu dvēseli, ja tevi pēkšņi aicinātu noslēgt pārbaudes laiku un tava balss to vairs ilgāk nevarētu pārvaldīt? "Ko tas cilvēkam līdz, ja viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli?" Tavai naudai nav lielākas vērtības kā smiltīm, ja to neizlieto ikdienas dzīves vajadzību apmierināšanai, citu iepriecināšanai un Dieva darba sekmēšanai. Dievs tev ir devis brīdinošas un pamudinošas liecības, tomēr tu no tām esi novērsies. Tu esi apšaubījis Liecības. Ja tu atgrieztos, sakopotu dotos gaismas starus un atzītu, ka Liecības ir no Dieva, tad tu atkal būtu stiprs ticībā un vairs nešaubītos tumsā un vājumā.

Tu vari būt par svētību - draudzei. Tu pat tagad tur vari būt par balstu, ja tu iesi pie gaismas un staigāsi tajā. Dievs atkal tevi aicina. Dievs cenšas tevi aizsniegt, savtīguma apjoztu, tādu, kāds tu esi, dzīves rūpju nomāktu. /54/ Viņš tevi lūdz atrauties no pasaules un pievērsties Debesu lietām. Lai zinātu Dieva prātu, tev to vajag pētīt, bet nevis sekot savām tieksmēm un sava prāta dabīgajam virzienam. Tavas sirds nopietnajam un rūpju pilnajam jautājumam vajadzētu būt: "Ko Tu gribi, lai es daru?"

Dieva dusmu smagums kritīs pār tiem, kas būs izšķieduši laiku un kalpojuši mamonam (naudai), bet ne savam Radītājam. Ja tu dzīvosi Dievam un Debesīm, norādot citiem uz dzīvības ceļu, tad tu iesi uz priekšu un uz augšu, uz augstākiem un svētākiem priekiem. Tu tiksī atalgots ar: "Labi, tu - godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā." Kristus prieks būs redzēt atpestītas un izglābtas dvēseles Savā krāšņajā valstībā. "Kas, jebšu varējis priekā būt, krustu ir panesis un par kaunu nav bēdājis un ir sēdies pa labo roku Dieva goda krēslam."

Šīs pasaules mantas iegūšana un tāda veida izlietošana, kā tu to esi darījis, šķiroties no Dieva, beidzot tev izrādīsies par briesmīgu lāstu. Tu neņem laiku lasīšanai, pārdomām un lūgšanām; un tu arī neesi ņēmis laiku savu bērnu mācīšanai, turot viņu priekšā viņu augstākās intereses. Dievs mīl tavus bērnus, bet viņi ir saņēmuši maz pamudinājumu un iedrošinājumu dzīvot reliģisku dzīvi. Ja tu iznīcināsi viņu ticību Liecībām, tad tu viņus neaizsniegsī. Nabaga maldīgo mirstīgo prātu vajag disciplinēt un audzināt garīgās lietās. Ja visa audzināšana ir domāta pasaulei un lai būtu panākumi iegūt laicīgus īpašumus, kā gan lai tad pieaug garīgi? Tas ir pilnīgi neiespējami. Tu un tava ģimene, mans brāli, būtu varējuši pacelties pilnīgā vīra un sievas augumā Kristū Jēzū, ja jūs pusi no tās intereses, ar kādu esat kalpojuši pasaulei, būtu veltījuši kristīga rakstura pilnveidošanai un kalpošanai Kungam.

Dievam nepatīk, ja Viņa kalpi paliek neziņā par Viņa dievišķo prātu, ir iesācēji garīgā izpratnē, bet gudri pasaulīgā gudrībā un atziņās. Tavas pasaulīgās intereses nav iespējams salīdzināt ar mūžīgo labklājību. Dievs grib tev uzticēt augstākus uzdevumus nekā īpašumu iegūšanu. Tev pašam priekš sevis jādara dziļš un pamatīgs darbs. Visai /55/ tavai ģimenei tas ir vajadzīgs, un kaut Dievs jums palīdzētu sasniegt kristīgā rakstura pilnību. Tavi bērni var un viņiem jābūt par svētību jūsu draudzes jauniešiem. Ar savu piemēru, ar sarunām un ar savu rīcību viņi var pagodināt Debesu Tēvu un atklāt reliģijas pievilcību.

PATIESA LABDARĪBA

Mīļais brāli un māsa F, tagad es mēģināšu uzrakstīt, kas man par jums ir rādīts; jo es jūtu, ka šai draudzei ir pienācis laiks savest savas lietas kārtībā un uzticīgi strādāt mūžības labā. Jūs abi mīlat patiesību un vēlaties tai paklausīt, tomēr jums trūkst piedzīvojumu. Man rādīja, ka, noliekot jūs pārbaudošos apstākļos, jums atklātos tādi rakstura vilcieni, kuru esamību jūs nemaz neapzināties.

Daudzi, kas nekad nav pakļauti pārbaudījumiem, liekas esam teicami kristieši, viņu dzīve šķiet bezvainīga; tomēr Dievs redz, ka viņiem piemīt rakstura īpašības, kas jāatklāj, pirms viņi tās var ieraudzīt un izlabot. Sīmeans Svētā Gara iedvesmā pravietoja un sacīja Marijai par Jēzu: "Redzi, Šis ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm Izraēlā un par zīmi, kam tiek pretī runāts, un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies, ka daudz siržu domas top zināmas." Dieva aizgādība mūs vada dažādos apstākļos, lai izsauktu dažādo prāta spēju darbību un attīstītu raksturu. "Kas visus baušļus tur un vienā klūp, tas ir noziedzies pie visiem." Vārda kristieši var

vest nevainojamu dzīvi, cik tālu tas attiecas uz ārieni; bet, kad apstākļu maiņa viņus iesviež pilnīgi citādā stāvoklī, tad atklājas spēcīgas rakstura īpašības, kas paliktu apslēptas, ja apkārtne nebūtu mainījusies. /56/

Man rādīja, ka jums ir savtīgi rakstura vilcieni, pār kuriem jums stingri jāvalda. Jums draud briesmas ievērot tikai savu labumu un savas ērtības, nemaz nedomājot par citu labklājību. Jums trūkst pašreizējās gara, kas līdzinātos lielajam Paraugam. Jums vajadzētu vingrināties labdarībā, kas jūs vadītu ciešākā saskaņā ar Kristus Garu Viņa nesavtīgajā labvēlībā pret citiem. Jums vajadzīgs vairāk cilvēcīgas līdzjūtības. Šo īpašību mums ir dāvējis Dievs, lai to devīgi un laipni atdotu cilvēkiem, ar kuriem nākam saskarē. To mēs redzam vīros un sievietēs, kuru sirdis neatrodas saskaņā ar Kristu, un ir tiešām bēdīgi, ja tiem, kas sevi atzīst par Viņa sekotājiem, trūkst šīs lielās un tik ļoti svarīgās kristietības īpašības. Viņi neatdarina Paraugu, un viņiem nav iespējams parādīt Jēzu savā dzīvē un izturēšanās veidā.

Kad cilvēcīgā līdzjūtība savienojas ar mīlestību un labdarību un to svēto Jēzus Gars, tad tā var nest lielu labumu. Kas vingrinās labdarībā, tie ne tikai dara labu darbu priekš citiem, iepriecinādami tos, kuru labā viņi strādā, bet viņi paši arī gūst labumu, jo viņu sirds atveras patiesas labdarības laipnajam iespaidam. Katrs gaismas stars, kas no mums krīt uz citiem, atstarosies atpakaļ mūsu pašu sirdīs. Katrs laipnības un līdzjūtības vārds, ko sakām noskumšajiem, katra rīcība nospiegtā atvieglošanai, katra dāvana, kas aizpilda mūsu līdzcilvēku vajadzības, kas dota vai darīta tikai ar nolūku pagodināt Dievu, beigu beigās izvērtīsies par svētību devējam. Kas tā strādā, tie paklausa Debesu likumam un saņems Dieva atzinību. Prieks, kas rodas, strādājot citu labā, iedezina jūtas, kas līdzīgi liesmai skar visus nervus, atdzīvina asinsriti un sniedz garīgu un fizisku veselību.

Jēzus zināja, ka labdarība iespaido sirdi un dzīvi, tāpēc Viņš centās pārliecināt Savus mācekļus par labumu, kas rodas no šī tikuma īstenošanas dzīvē. Viņa saka: "Svētīgāk ir dot nekā ņemt." Šo priecīgās labdarības garu, ko vajadzētu parādīt draugiem, kaimiņiem un svešiniekiem, Viņš aino ar līdzību par vienu vīru, kas gāja no Jeruzalemes uz Jēriku un krita laupītāju rokās, kas "viņam noplēsa drēbes un, to sasituši, aizgāja uz viņu pameta pus- mirušu". Neskatoties uz to, ka priesteris un levīts augstu apliecināja savu dievbijību, viņu sirds tomēr neietrīsējās līdzcietīgā maigumā pret cietēju. Šo ceļu gāja arī kāds samarietis, kas nebija tik iedomīgs uz savu taisnību; ieraugot svešinieka vajadzību, viņš uz to nenolūkojās tikai ar kūtru ziņkāri, bet gan redzēja cilvēcīgu būtnei nelaimē, un tūlīt viņā iedegās līdzcietība. Bez kavēšanās viņš piegāja, "sasēja viņa vātis, tanīs elļu un viņu ieliedams; pēc tam viņš to cēla uz sava lopa un to noveda mājvietā un viņu apkopa". Un otrā rītā viņš atstāja saimnieka gādībai ar apgalvojumu, ka, nākot atpakaļ, viņš samaksās visus izdevumus. Un Kristus jautā! "Kurš no šiem trim tev šķiet ir bijis tuvākais tam, kas bija kritis slepkavu rokās?" Bet viņš sacīja: "Tas, kas žēlastību pie viņa darījis." Tad Jēzus viņam sacīja: "Tad ej un dari tu arī tāpat."

Šeit Jēzus vēlējās Saviem mācekļiem mācīt morālās saistības, kādas cilvēkam ir pret viņa līdzcilvēku. Kas nolaidīgs šai mācībā ainotajā pamatlikuma īstenošanā, tas nav baušļu turētājs, bet līdzīgs levitam, kurš pārkāpj Dieva bauslību, lai gan izliekas to godājam. Ir daži, kas līdzīgi samarietim ne ar ko neizceļ savu dievbijību, tomēr dziļi izjūt savus pienākumus pret līdzcilvēkiem un ir labdarīgāki un laipnāki par dažu no tiem, kas apliecina lielu mīlestību uz Dievu, bet kuriem trūkst labu darbu pret Viņa radījumiem.

Savu tuvāko kā sevi patiesīgi mīl tie, kas atzīst savu atbildību un prasības, kādas cietošai cilvēcei ir pret tiem, un kuri Dieva baušļu pamatlikumus īsteno savās ikdienas gaitās. "Un, redzi, viens rakstu mācītājs cēlās, Viņu kārdinādams, un sacīja: Mācītāj ..kas man jādara, lai es iemantoju mūžīgu dzīvību? Bet Viņš tam sacīja: Kā stāv bauslībā rakstīts? Kā tu lasi? Un viņš atbildēja un /58/ sacīja: Dievu, savu Kungu, mīli no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava spēka, un no visa sava prāta un savu tuvāko kā sevi. Tad Viņš viņam sacīja: Tu pareizi esi atbildējis, ej, dari to, tad tu dzīvos." Kristus šeit rakstu mācītājam rādīja, ka patiesas dievbijības auglis ir: mīlēt Dievu no visas sirds un savu tuvāko kā sevi. Viņš sacīja: Dari to un ne tikai tici vien, bet dari, un "tad tu dzīvos". Ne tikai ticība saistošajām Dieva prasībām veido kristieti, bet gan šo likumu īstenošana dzīvē.

Līdzībā Kristus izceļ samarieti pāri priesterim un levitam, kas bija ļoti dedzīgi izpildīt desmit baušļu likuma burtu. Samarietis paklausīja šīs bauslības garam, kamēr pārējie apmierinājās tikai ar augstos vārdos apliecinātu ticību šai bauslībai; bet kas gan ir ticība bez darbiem? Ja Dieva likumu aizstāvji stingri nostātos šo likumu pamatmācībās, rādīdami, ka viņi ir godīgi un uzticīgi ne tikai vārdos vien, bet arī sirdī, ikdienā īstenojot Dieva bauslības garu un parādot patiesu labvēlību cilvēkam, tad viņiem būs morāls spēks sakustināt pasauli. Kas apliecina uzticību Dieva

likumiem, tiem, nonicinot svēto pavēli mīlēt savu tuvāko kā sevi, nav iespējama pareizi attēlot svētā Dekaloga pamatmācības.

Visdaiļrunīgākā svētruna, ko var noturēt par desmit baušļu likumiem, ir to pildīšana dzīvē. Paklausību vajadzētu darīt par personīgu pienākumu. Šī pienākuma neievērošana ir šausmīgs grēks. Dievs mums uzliek pienākumu ne tikai nodrošināt Debesis sev, bet arī saprast, ka mūs saista pienākums rādīt citiem ceļu un ar savām rūpēm un nesavtīgo mīlestību vadīt Kristum tuvāk tos, kas nāk mūsu iespaida robežās. Tieši uztraucoša ir šī pamatlíkuma ārkārtējā neievērošana, kas raksturo daudzu tā saucamo kristiešu dzīvi. Viņu necienība pret Dieva likumiem dara mazdūšīgus tos, kas atzīst Šo likumu svētās prasības, un novērš no patiesības tos, kas citādi patiesību būtu pieņēmuši. /59/

Lai pareizi varētu sevi pazīt. tad nepieciešams skatīties spogulī un, ieraugot savus trūkumus, pielietot Kristus asinis, avotu, kas atvērts grēkiem un nešķīstībai, kurā mēs varam mazgāt sava rakstura drēbes un izdzēst grēka traipus. Bet daudzi atsakās redzēt savas kļūdas un labot tās; viņi nevēlas pareizi pazīt paši sevi.

Ja gribam izaugt morāli un garīgi lieli, tad mums šim mērķim ir jādzīvo. To darīt ir mūsu personīgais pienākums pret sabiedrību, lai pastāvīgi izplatītu iespaidu par labu Dieva likumiem. Mums jāliek savai gaismai spīdēt, lai visi redz, ka svētais evaņģēlijs ir iespaidojis mūsu sirdi un dzīvi, ka mēs staigājam paklausībā Viņa pavēlēm un nepārkāpjam nevienu no tā pamatmācībām. Mēs lielā mērā esam atbildīgi par mūsu apkārtnē atrodošos dvēselēm. Mūsu vārdi un darbi pastāvīgi runā par vai pret Kristu un tiem likumiem, kurus aizstāvēt Viņš nāca. Lai pasaule redz, ka mēs neesam savtīgi noslēgušies tikai savam interesēm un reliģiskajiem priekšiem, bet ka esam augstsirdīgi un vēlamies, lai arī viņi, atdodoties patiesībai, dalītos mūsu svētībās un priekšrocībās. Lai viņi redz, ka reliģija, kuru mēs apliecinām, nenoslēdz un neaizsaldē pieejas pie dvēselēm, darot mūs nelīdzjūtīgus un stingrus prasības. Lai visi, kas apliecina, ka atraduši Kristu, kalpo par labu cilvēkam, kopjot Kristum līdzīgu gudras labdarības garu. Tad mēs redzētu daudzas dvēseles sekojam gaismai, kas staro no mūsu priekšrakstiem un no mūsu piemēra.

Mums visiem vajadzētu attīstīt piemīlīgu raksturu un pakļaut sevi sirdsapziņas pārvaldībai. Patiesības gars tos, kas to uzņem savā sirdī, dara vīrus un sievas par labākiem cilvēkiem. Tas iedarbojas līdzīgi raugam, līdz visa būtne saskaņojusies ar tā pamatlíkumiem. Tas atver mantkārē un skopumā sastindzinātās sirdis, atver rokas, kas vienmēr ir bijušas slēgtas cilvēcīgajām ciešanām; labdarība un laipnība ir šī gara redzamie augļi.

Dievs prasa, lai mēs visi būtu pašuzpurīgi strādnieki. Mūsu ikdienas dzīvē jāparādās katrai patiesības daļai. /60/ Svētīgi ir tie, kas dzird Kunga Vārdus un tos patur. Ar dzirdēšanu vien nepietiek; mums jārikojas, jādarbojas. Tikai baušļu pildīšanai ir liels atalgojums. Kas praktiski parāda labdarību līdzjūtības un līdzcietības darbos pie nabīgiem, cietējiem un nelaimīgajiem, tie ne tikai palīdz cietējiem, bet bagātīgi pavairo paši savu laimi un atrodas uz ceļa, kas nodrošina dvēseles un miesas veselību. Ezaja skaidri apraksta darbus, kādus Dievs grib pieņemt un kuru darītājus Viņa svētī.

"Vai tā nav gavēšana, kas Man patīk: atraisīt no netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt, spaidītus palaist vajā un salauzt ikkatru jūgu? Vai tā nepiederas maizi laužt izsalkušiem, namā ievest nabaga izdzītus, kailu ieraugot, to apsegt un neapslēpties no sava tuvākā? Tad ausīs tava gaisma kā dienas blāzma un tava dzīvība no jauna zels, un tava taisnība ies tavā priekšā, un Kunga godība tevi pavadīs. Tad tu sauksi, un Kungs atbildēs, tu brēksi, un Viņš sacīs! redzi, še Es esmu. Ja no sava vidus izraidīsi varmācību, mitēsies ar pirkstiem rādīt un nerunāsi ļaunu. Un, ja tu izsalkušam atdarīsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā un tava krēsla būs kā dienas vidus; un Kungs tevi vadīs bez mitēšanās un pieēdinās tavu dvēseli tuksnesī un stiprinās tavus kaulus. Un tu būsi kā slacināts dārzs un kā ūdens avots, kam ūdens netrūkst."

Ļoti liela savstarpēja līdzjūtība pastāv starp garu (prātu) un miesu. Kad viens no viņiem tiek skārts un iespaidots, otrs atbild. Gara stāvoklim ir liela teikšana par fiziskās sistēmas veselību. Ja prāts ir brīvs un laimīgs, apzinoties pareizu rīcību un izjūtot apmierinājumu par to, ka citi ir darīti laimīgi, tad tas radīs prieku, kas savukārt atsauksies uz visu sistēmu, liekot brīvi plūst asinīm un labvēlīgi iespaidojot visu miesu. Dieva svētības ir zāles, kas dziedina, un, kas bagātīgi dara labu citiem, /61/ tie piedzīvos brīnišķīgas svētības paši savā sirdī un dzīvē.

Ja jūsu domas, mīļais brāli un māsa, būtu vairāk nodarbinātas ar rūpēm priekš citiem, tad jūsu pašu dvēseles saņemtu lielākas svētības. Jums abiem ir pārāk maz cilvēcīgas līdzjūtības. Savas jūtas jūs nesaistāt ar citu vajadzībām. Jūsu izturēšanās ir pārāk cietsirdīga un

nelīdzjūtīga. Jūs esat kļuvuši stingri, prasoši un iedomīgi. Jums draud briesmas kļūt par sirdsapziņu citiem. Jums ir pašiem savas domas par kristīgiem pienākumiem un kristīgu pieklājību, un pēc šīm domām jūs gribat mērot citus; tas nozīmē tiesību robežu pārkāpšanu.

Citiem cilvēkiem ir savas domas un savas zīmīgas rakstura īpašības, kas nav savienojamas ar jūsu īpatnējiem uzskatiem. Jums tāpat ir trūkumi un kļūdas kā jūsu brāļiem un māsām, un ir labi, ja to atceramies, kad paceļas domstarpības. Jūsu nepareizības priekš viņiem ir tikpat nopietnas un smagas kā viņu vainas priekš jums, un jums vajadzētu pret viņiem būt tikpat laipniem un lēniem, kā jūs vēlaties, lai viņi būtu pret jums. Jums abiem vajadzīga lielāka mīlestība un līdzjūtība prieks citiem - tāda mīlestība un līdzjūtība, kas līdzinātos Jēzum. Jau pašu mājā jums vajadzētu radināties būt laipniem, runājot mīļi ar savu bērnu, labi apejoties ar viņu un atturoties no rājieniem par ikkatru mazāko viņa kļūdu, lai viņš nenocietinātos no pastāvīgas kļūdu uzrādīšanas.

Jums vajadzētu kopt Kristus mīlestību un lēnprātību. Ar novērojošu un aizdomīgu garu attiecībā uz citu motīviem un izturēšanos jūs bieži vien strādājat pretī labajam, ko jau bijāt padarījuši. Jūs kopjāt jūtas, kas ar savu iespaidu atsaldē, atgrūž, bet ne pievelk un manto. Jums jāvēlas kļūt tik piekāpīgiem un pacietīgiem savā raksturā, kādus jūs vēlaties redzēt citus. Savtīga mīlestība uz saviem ieskatiem un ceļiem lielā mērā izpostīs jūsu spēku labiem darbiem, ko jūs tik ļoti vēlaties darīt.

Māsa F, tev ir pārāk liela vēlēšanās valdīt. Tu esi ļoti jūtīga; ja tavi ceļi tiek šķērsoti, tu jūties ļoti sāpināta; pie ieročiem ķeras pašā es, jo tev trūkst lēnprātīga /62/ un mācību pieņemoša gara. Tev šajā punktā jābūt ļoti uzmanīgai; īsi sakot, tev jāpiedzīvo pilnīga atgriešanās, pirms tavs iespaids var būt tāds, kādam tam vajadzētu būt. Gars, kuru tu tagad parādi, darīs tevi nelaimīgu, ja tu turpināsi to kopt. Tu redzēsi citu kļūdas un būsi tik dedzīga viņu labošanā, ka neievērotas paliks tavas pašas vainas un tev grūti nāksies strādāt, lai izvilktu skabargu no sava brāļa acs, kamēr bajķis aizsprosto tavu skatu. Dievs nevēlas, lai tu savu sirdsapziņu lietotu par mērauklu citiem. Tev jāpilda pienākums, tas ir, pašai sevi jādara priecīgu un jākopj nesavtīgums savās izjūtās, līdz tavs vislielākais prieks būs darīt laimīgus visus, kas ir ap tevi.

Jums abiem jādara sava sirds maigāka un jāpilda tā ar Kristus Garu, lai jūs paši dzīvodami prieka un laipnības atmosfērā, arī tiem, kas ir ap jums, varētu palīdzēt būt veseliem un laimīgiem. Jūs esat iedomājušies, ka prieks nav saskaņojams ar Kristus reliģiju. Tā ir kļūda. Mums var būt patiesi kristieša cēlums un tanī pašā laikā varam būt priecīgi un laipni savā izturēšanās veidā. Priecīgs prāts bez vieglprātības ir viens no kristieša jaukumiem. Jums vajadzētu sargāties no šauru reliģisku uzskatu piesavināšanās, vai arī jūs paši ierobežosiet savu iespaidu un kļūsiat par neuzticīgiem Dieva namturiem. Izvairieties no citu norāšanas un nopelšanas. Jūs neesat piemēroti rājienu izteikšanai. Jūsu vārdi tikai ievaino un apbēdina; viņi nedziedina un nereformē. Jums vajadzētu pārvarēt ieradumu pieķerties mazām lietām, kas jums liekas sliktas. Lai jūsu spriedums par ļaudīm un lietām ir plašs, augstsirdīgs un mīlīgs. Atveriet sirdi gaismai. Atcerieties, ka pienākumam ir dvīņu - māsa - mīlestība; vienotas tās var padarīt gandrīz visu, bet šķirtas neviena no tām nav spējīga darīt kaut ko labu.

Ir taisnība, ka jums abiem jākopj godīgums un jābūt patiesiem savā taisnīguma izpratnē. Jums jāizvēlas taisnā pienākuma taka. Mīlestībai uz īpašumiem, izpriecām un draugiem nekad nevajadzētu jūsu iespaidot upurēt kādu no taisnības pamatlikumiem. Jums vajadzētu būt stingriem, paklausot apgaismotas sirdsapziņas pavēlēm un pienākuma izjūtai; tomēr jāsaņem no svētulības un aizspriedumiem (fanātiskas neiecietības). Neieejiet farizejiskumā./63/

Tagad jūs sējat sēklu lielajā dzīves laukā; un, ko tagad sējat, to kādā dienā pļausiet. Katra jūsu doma, katrs dvēseles savīļņojums, katrs vārds, ko izsaka jūsu mēle, katrs padarītais darbs ir sēkla, kas nesīs labus vai ļaunus augļus. Pļaujas laiks nav tālu. Dievs pārskata visus mūsu darbus. Visa mūsu rīcība un motīvi, kas to ierosinājuši, ir atklāti eņģeļu un Dieva vērigajam skatam.

Cik tālu vien iespējams, jums vajadzētu saskaņoties ar brāļiem un māsām. Jums vajadzētu padoties Dievam un pārtraukt tieksmi būt stingriem un meklēt kļūdas. Jums vajag atbrīvoties no sava gara un tā vietā uzņemt dārgā Pestītāja Garu. Sniedzieties un satveriet Viņa roku tā, lai šis pieskāriens jūs atmodinātu, satrauktu un pildītu ar Viņa nesalīdzināmā rakstura maigajām īpašībām. Jūs varat atvērt savu sirdi Viņa mīlestībai un ļaut, lai Viņa spēks jūs pārveido, lai Viņa laipnība ir jūsu stiprums. Tad jums būs varens iespaids uz labu. Jūsu

morālais stiprums būs spējīgs izturēt visciešāko rakstura pārbaudi. Jūsu taisnīgums būs skaidrs un svēts. Tad tava gaisma ausīs kā rīta blāzma.

Jums abiem vajadzētu vairāk just līdzīgu cilvēku noskaņojumam. Kristus ir mūsu paraugs; Viņš Sevi savienoja ar cietušo cilvēci. Viņš uz citu vajadzībām raudzījās kā uz Savējām. Kad Viņa brāji cieta, Viņš cieta viņiem līdzīgu. Necienīt vai neievērot kādu Viņa mācekli nozīmē necienīt vai neievērot Kristu. Tā Viņš saka: "Es biju izsalcis, un jūs Mani neesat ēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs Mani neesat dzirdinājuši."

Mīļais brāli un mīļā māsa, jums vajadzētu tiekties pēc harmoniskāka rakstura. Vienas svarīgas īpašības trūkums var pārējās darīt gandrīz vai pilnīgi nesekmīgas. Principus, kurus jūs apliecināt, vajadzētu īstenot katrā domā, vārdā un darbā. Savs es ir jāsit krustā, un visa būtne jāpakļauj Kungam.

Draudzei ļoti trūkst mīlestības un humanitātes (cilvēcības). Dažu izturēšanās ir nelaipna, stindzinoša, /64/ atturīga, ar dzelzs cienīgumu, kas atgrūž tos, kuri nonāk viņu iespaidā. Šis gars ir lipīgs; tas rada atmosfēru, kurā novīst labie nodomi un apņēmieni; tas noslāpē cilvēcīgās līdzjūtības, sirsnības un mīlestības plūsmu; tā iespaidā ļaudis nocietinās, un vingrinājumu trūkuma dēļ iet bojā viņu sabiedriskās un augstsirdīgās īpašības. Skārta tiek ne tikai garīgā veselība, bet arī fiziskā veselība cieš no šī nedabīgi nomāktā garastāvokļa. Šis nesabiedriskās atmosfēras vēsums atspoguļojas arī vaigā. Labsirdīgu un līdzjūtīgu cilvēku sejas mirdzēs patiesas laipnības spožumā, kamēr tiem, kas nekopj labas domas un nesavtīgus motīvus, sejas izteiks viņu sirdi glabātās jūtas.

Māsa F, tavas izjūtas pret tavu māsu nav tādas, kādas Dievs vēlētos. Viņai no tevis vajadzīga māsas mīlestība un mazāk pavēļu un kļūdu aizrādījumu. Tava izturēšanās pret viņu ir bijusi par cēloni nospiestam garastāvoklim un nemieram, kas kaitē viņas veselībai. Esi piesardzīga, ka nenomāc un nepadari mazdūšīgu pati savu māsu. Tu nevari neko no viņas paciest, tevi aizvaino viss, ko viņa saka, kas liekas nesaskanam ar taviem uzskatiem.

Tava māsa ir pašpārliecināta, ietiepīga. Šajā ziņā viņai pašai darāms darbs savā labā. Viņai vajadzētu būt piekāpīgākai; tomēr tu nevari sagaidīt, ka atstāsi uz viņu labu iespaidu, kamēr esi tik prasosa un kamēr tev tik ļoti trūkst mīlestības un līdzjūtības pret cilvēku, kas ar tevi saistīts tik ciešā radniecībā un kas arī ticībā ir vienota ar tevi. Jums abām ir kļūdas. Abas esat devušas vietu ienaidniekam, un pašas es ļoti ietekmē jūsu savstarpējās jūtas un izturēšanos.

Māsa F, tev ir tieksme pavēlēt savam vīram, mātai un visiem, kas ir ap tevi. Tava māsa ir ļoti daudz cietusi. To viņa būtu varējusi panest, ja būtu nodevusies Dievam un /65/ uzticējusies Viņam; tomēr Dievam nepatīk tava izturēšanās pret viņu. Tā ir nedabīga un pilnīgi nepareiza. Viņas raksturs nav piekāpīgāks par tavējo. Ja diviem šādiem pašpārliecinātiem raksturiem jāaskaras, tad tas abiem ir ļoti slikti. Jums abām vajadzētu no jauna piedzīvot atgriešanos un tikt pārvērstām dievišķā līdzībā. Ja jums vispār ir jākļūdās, tad būtu bijis labāk kļūdoties uz žēlastības un pacietības pusi nekā uz neiecietības pusi.

Maiga takta izjūta, mierīgas atbildes un patīkami vārdi ir daudz vairāk piemēroti reformēšanai un glābšanai nekā stingrība un asums. Mazliet par daudz nelaipnības var nolikt cilvēku aiz tavas sniedzamības robežām, kamēr samierināšanās gars būtu līdzeklis, kas viņu saistītu pie tevis, un tad tu viņu varētu nopamatot pareizā ceļā. Tev arī vajadzētu padoties piedodošā gara paskubinājumiem un dāvāt ticību katram labam nodomam un rīcībai no to puses, kas ir ap tevi. Saki uzslavas vārdus savam vīram, savam bērnam un savai mātai un visiem, ar kuriem tu sastapsies. Pastāvīgi pārmetumi posta un aptumšo katra cilvēka dzīvi.

Neapkauno kristīgo reliģiju ar neuzticību un neiecietību pret citiem. Tas viņiem pavisam slikti ieteiks tavu ticību. Neviens vēl nekad nav atgriezts no nepareizas nostājas ar rājiem un pārmetumiem; bet daudzi gan tā ir aizdzīti no patiesības un ir nocietinājuši savu sirdi pret vainas pierādījumiem. Maigums, pacietīga un pievilcīga izturēšanās var glābt maldošo un aplēpt grēku pulku. Dievs no mums prasa mīlestību, kas ir "līnprātīga un laipnīga".

Kristus reliģija neprasa, lai mēs pazaudētu sava rakstura īpatnības, bet tikai lai zināmā mērā piemērotos citu jūtām un ceļiem. Reliģiskā ticības apvienībā var savienoties daudzi cilvēki, kuru laicīgie uzskati, ieradumi un tieksmes ir stipri pretēji; bet, ja viņu krūtīs kvēlo Kristus mīlestība un ja viņi priecājas par vienām un tām pašām Debesīm kā savu mūžīgo mājokli, tad viņu starpā var pastāvēt visjaukākā un saprātīgākā sadraudzība, un viņu vienprātība var būt brīnīšķa. Gandrīz nav divu cilvēku, kuru piedzīvojumi katrā atsevišķā punktā būtu vienādi. Kas vienam ir pārbaudījums, otram var nebūt tāds, tāpēc mūsu sirdij /66/ vienmēr vajadzētu kvēlot mīlestībā, kāda bija Jēzum uz visiem Saviem brāļiem.

Uzvāri tiekšmi būt stingrai un prasošai pret savu dēlu, lai pārāk bieži pārmetumi nepadarītu tavu klātbūtni viņam nepatīkamu un tavus padomus ienīstamus. Saisti viņu pie sevis ne ar nesaprātīgu lutināšanu, bet gan ar mīlestības maigajām saitēm. Tu vari būt stingra, tomēr laipna. Kristus būs tavš palīgs. Mīlestība būs līdzeklis, kas citu sirdis vilks tev tuvāk, un tad tavš iespaids varēs viņus nopamatot labā un pareizā ceļā.

Es tevi jau esmu brīdinājusi no kritizējošā gara un vēlreiz gribētu darīt tevi uzmanīgu attiecībā uz šo kļūdu. Kristus reizēm bargi norāja, un dažos gadījumos arī mums var būt nepieciešami tā rīkoties; tomēr mums jāņem vērā, ka Kristus zināja to cilvēku īsto stāvokli, kurus Viņš rāja; Viņš zināja arī cik daudz viņi spēj panest un kas vajadzīgs viņu nepareizību izlabošanai, bet Viņš arī zināja, kā žēlot maldīgo, kā iepriecināt nelaimīgo un iedrošināt vājo Viņš zināja, kā tieši atturēt dvēseles no izmisuma un kā iedvest cerību, jo Viņš pazina katra cilvēka patiesos motīvus un īpatnējos pārbaudījumus. Viņš nevarēja kļūdīties.

Bet mēs varam nepareizi iztulkot motīvus; mūs var piekrāpt āriene, mēs varam domāt, ka, netaisnību norādot, rīkojamies pareizi, tomēr varam aiziet par tālu, norāt par stingru un ievainot, kad esam gribējuši dziedināt. Arī līdzjūtību mēs varam parādīt negudri un savā nezināšanā varam strādāt pretī rājieniem, kas ir bijuši pelnīti un tikai īstā laikā. Mūsu spriedums var būt nepareizs; bet Jēzus bija par gudru, lai kļūdītos. Viņš norāja ar līdzjūtību un ar dievišķu mīlestību mīlēja tos, kuriem izsacīja pārmetumus.

Kungs prasa, lai mēs padotos Viņa gribai, ļautos Viņa Garam un svētos kalpošanā Viņam. Savtīgums ir jāatstāj, un mums ir jāuzvar katrs rakstura trūkums, kā Kristus ir uzvarējis. Lai padarītu šo darbu, tad mums ik dienas jāmirst sev. Pāvils sacīja: "Es mirstu ik dienas." Viņš katru dienu atgriezās no jauna, spēra jaunu soli uz priekšu /67/ pretī Debesīm. Gūt ik dienas jaunas uzvaras dievišķā dzīvē ir vienīgais ceļš, kuru atzīst Dievs. Kungs ir laipnīgs, maigs līdzcietībā un bagāts žēlastībā. Viņš zina mūsu trūkumus un vājības. Viņš palīdzēs mūsu nespēkam, ja tikai mēs uzticēsimies Viņam un ticēsim, ka Viņš grib mūs svētīt un mūsu labā darīt lielas lietas.

KRISTUS LĪDZSTRĀDNIKI

Dienas, kad 1874.gadā notika telts sanāksme, un laiks pēc tam bija svarīgs laiks. Būtu tur bijis patīkams un dievkalpojumiem piemērots nams, tad par patiesību būtu nostājušies vairāk kā otrtik no tā skaita, kas tiešām tika mantoti. Dievs sadarbojas ar mūsu pūlēm. Ar savu nevērību un savtīgumu mēs varam aizslēgt ceļu grēciniekiem. Vajadzētu būt ļoti čakliem, cenšoties glābt tos, kas vēl atrodas maldos, bet kas tomēr interesējas par patiesību. Kalpošanai Kristum ir vajadzīga tikpat liela gudrība kā armijas vadīšanai, kas aizstāv cilvēku dzīvību un brīvību. Ne katrs var gudri un saprātīgi strādāt pie dvēseļu glābšanas. Šajā darbā ir vajadzīgs daudz nopietnu un dziļu pārdomu. Kunga darbu mēs nevaram sākt gadījuma pēc, uz labu laimi un tad gaidīt panākumus. Kungam vajadzīgi prātīgi, apdomīgi cilvēki. Jēzus aicina līdzstrādniekus, bet ne tādus, kas paši ir nedroši. Dievam vajadzīgi pareizi domājoši, saprātīgi cilvēki, kas veiktu lielo dvēseļu glābšanai nepieciešamo darbu.

Mehāniķi, juristi, tirgotāji un dažādu arodu un profesiju ļaudis mājās, lai būtu sava darba pratēji. Vai Kristus sekotājiem vajadzētu būt mazāk gudriem sevi apliecināt par Viņa kalpiem, tomēr nezināt, kādā veidā un ar kādiem līdzekļiem jāstrādā. Mūžīgās dzīvības iegūšana stāv pāri visiem laicīgiem apsvērumiem. Lai vadītu dvēseles pie Jēzus, vajag pazīt cilvēcīgo dabu un cilvēku uzskatus. Vajag daudz pārdomu un sirsnīgu lūgšanu, lai saprastu, kā atklāt patiesību un pareizi tuvoties vīriem un sievietēm. /68/

Dažas straujas, impulsīvas, kaut arī godīgas dvēseles tūlīt pēc paskaidrojošas uzrunas bez takta izjūtas tuvojas tiem, kas nav ar mums, un rezultātā pasludinātā patiesība šiem cilvēkiem kļūst nepatīkama un pretīga. "Šīs pasaules bērni ir gudrāki nekā gaismas bērni." Veikalnieki un politiķi mājās laipnību. Viņu gudrība ir padarīt sevi tik pievilcīgus, cik vien iespējams. Viņi mājās uzrunas un izturēšanās veidu, lai uz apkārtesošo prātu atstātu vislabāko iespaidu. Mērķa sasniegšanai viņi izlieto savas zināšanas un spējas un cik vien lietpratīgi iespējams.

Tie, kas apliecina ticību Kristum, priekšplānā izvirza bezgala daudz nevajadzīga un līdz ar to aizsprosto ceļu uz krustu. Neskatoties uz visu to, ir daži cilvēki, kurus patiesība tik dziļi pārliedzina, ka viņi pārvar drosmi atņemošos apstākļus un šķēršļus, lai tikai to iegūtu. Bet, ja tie, kas tic patiesībai, būtu šķīstījuši savu prātu, tai paklausot, ja būtu izjūtuši zināšanu un smalkas, taktiskas uzvešanās lielo nozīmi Kristus darbā, tad tur, kur tagad izglābta viena dvēsele, varētu būt divdesmit.

Pēc cilvēka atgriešanās pie patiesības nevar pārtraukt par viņu rūpēties. Liekas, ka daudziem sludinātājiem izgaist centība, līdzko viņu darbam parādījušies kādi panākumi. Viņi neizprot, ka šiem tikko atgrieztajiem vajadzīga audzināšana, - modra uzmanība, palīdzība un ierosinoši pamudinājumi. Viņus nedrīkst atstāt vienus par laupījumu sātana visstiprākajām kārdināšanām; viņiem jāmača pienākumi, jāizturas pret viņiem laipni, jāvada, jāapmeklē un kopīgi jālūdz, šīm dvēselēm jāpasniedz barība, katrai īstā laikā.

Nav brīnums, ka daži kļuvuši mazdūšīgi, ceļā pagurst un paliek vilkiem par barību. Sātans seko viņiem. Viņš sūta savus aģentus, lai atkal atgrieztu savās rindās dvēseles, kuras bija zaudējis. Vajadzētu vairāk tādu tēvu un māšu, kas uzņemtu šos mazuļus ticībā, spiestu tos pie savas sirds, iedrošinātu viņus un lūgtu par viņiem, lai viņu ticība netiktu sajaukta. /69/

Sludināšana ir tikai maza daļa no dvēseļu glābšanas darba. Dieva Gars pārlicina grēciniekus par patiesību un ieliek tos draudzes rokās. Sludinātāji var darīt savu daļu, bet viņi nekad nevar paveikt to darbu, kas jādara draudzei. Dievs prasa, lai Viņa draudze auklētu, koptu un audzinātu šos ticībā un piedzīvojumos jaunus locekļus, lai ietu pie viņiem ne ar nolūku tenkot, bet lūgt, runāt uz viņiem vārdus, kas būtu "kā zelta āboli sudraba traukā".

Mums visiem jāpētī raksturi un uzskati, lai zinātu, ka gudri izturēties pret dažādiem cilvēkiem un kā vislabāk viņiem palīdzēt pareizi izprast Dieva Vārdu un vest patiesi kristīgu dzīvi. Mums vajadzētu ar viņiem kopā lasīt Bībeli un virzīt viņu prātu prom no laicīgām lietām pie viņu mūžīgajām interesēm. Dieva bērnu pienākums ir būt misionāriem un iepazīties ar tiem, kuriem vajadzīga palīdzība. Ja kāds zem kārdināšanām sāk grīļoties, tad pie viņa lietas jāpie skaras uzmanīgi un jārikojas gudri, uz spēles tad ir liktas cilvēka mūžīgās intereses, un to cilvēku vārdi un darbi, kas strādā viņu labā, var būt par dzīvības smaržu uz dzīvību vai nāves smaržu uz nāvi.

Reizēm nāk priekšā gadījumi, kas prasa nopietnas, lūgšanu pilnas pārdomas. Attiecīgajam cilvēkam ir jāparāda viņa patiesais raksturs, jāļauj izprast savas dabas un temperamenta īpatnības un jāatklāj viņa vājības. Pret viņu jāizturas saprātīgi. Ja ar šo gudro un pacietīgo darbu var viņu aizsniegt, var skart viņa sirdi, tad viņu pie Kristus saistīs stipras saites un viņš iemācīsies paļauties uz Dievu. Ak, redzot tādu darbu, līksmojas visas Debesis; jo dārgā dvēsele tad tiek atsvabināta no sātana valgiem un izglābta no nāves! Ak, vai neatmaksājas saprātīgi strādāt dvēseļu glābšanas darbā? Kristus par tām maksājis ar Savu dzīvību, un vai Viņa sekotājiem būtu jājautā: "Vai es esmu sava brāļa sargs?" Vai mums nevajadzētu strādāt pilnīgā saskaņā ar Meistaru? Vai mums nevajadzētu vērtēt dvēseles, par kurām Pestītājs ir miris?

Mēs esam pūlējušies ieinteresēt bērnus Kunga darbā, bet ne pietiekoši. Mūsu sabatskolām jāklūst vēl interesantākām. /70/ Atklātās skolas pēdējos gados stipri ir uzlabojušas savas mācīšanas metodes. Lai jaunajiem prātiem izskaidrotu grūtās mācības, izlieto uzskates līdzekļus, gleznas, tāfeles. Tieši tā var vienkāršot tagadējo patiesību un padarīt to daudz interesantāku darbīgajam bērna prātam.

Vecākus, kuriem nekādā citā ceļā nevar tuvoties, bieži iespējams aizsniegt caur viņu bērniem. Sabatskolas skolotāji var apmācīt bērnus patiesībā, un viņi to pēc tam ienesīs ģimenes lokā. Tomēr tikai nedaudzi skolotāji izprot šīs darba nozares svarīgumu. Mācības metodes, kuras ar tādiem panākumiem lietotas vispārējās skolās, ar līdzīgiem rezultātiem var izmantot arī sabatskolās, vadot bērnus tuvāk Jēzum un apmācot viņus Bībeles patiesībās. Tas darīs daudz vairāk laba nekā emocionāla rakstura reliģiskie uzbudinājumi, kas tikpat ātri pāriet, kā ir nākuši.

Vajadzētu kopt Kristus līdzīgu mīlestību. Darbā, kas saskaņā ar mūsu pārlicību jāpadara pirms Kristus nākšanas, vajadzīgs vairāk ticības. Pareizajā virzienā nepieciešams vairāk pašreizējīgu, pašuzpurīgu pūļu. Vairāk nopietni un lūdzot jāmačās, kā strādāt, lai iegūtu vislielāko labumu. Rūpīgi un sīki jāizstrādā plāni. Mūsu vidū ir cilvēki, kas spējīgi izdomāt un arī izvest dzīvē, ja vien viņiem dod izdevību strādāt. Pareizi ievirzītām, saprātīgām pūlēm sekotu lieliski rezultāti!

Lūgšanu sapulcēm vajadzētu būt visinteresantākajām sanāksmēm, kādas vispār tiek noturētas; tomēr bieži vien tās vada pavisam vāji. Daudzi priekšroku dod sludināšanai, bet lūgšanas sapulces atstāj novārtā. Šis jautājums atkal prasa pārdomas. Gudrība jāmeklē no Dieva un sapulču vadīšana jāplāno tā, lai tās būtu interesantas un pievilcīgas. Ļaudis salkst pēc dzīvības maizes. Ja viņi to atradīs lūgšanas sapulcēs, tad, lai to saņemtu, viņi ies uz tām.

Ilgas, garlaicīgas runas nav nekur piemērotas, un sevišķi nevietā tās ir kopējās sapulcēs. Kas ir droši un vienmēr gatavi runāt, tiem atļauj izteikt liecību pēc liecības kautrīgo un atturīgo vietā. Kas ir vispaviršākie, tiem /71/ parasti ir visvairāk ko teikt. Viņu lūgšanas ir garas un

mehāniskas. Viņi nogurdina eņģeļus un ļaudis, kas viņos klausās. Mūsu lūgšanām vajadzētu būt īsām un kodolīgām. Lai garās, nogurdinošās lūgšanas, ja kādam tādas ir ko upurēt, tiek atstātas vienatnei. Ielaidiet savā sirdī Dieva Garu, un tas aizslaucīs prom visu sauso formālismu.

Mūzikai var būt liels spēks uz labu; tomēr mēs nedarām šajā dievkalpošanas virzienā visu iespējamo. Dzied parasti impulsīvi vai arī sevišķos gadījumos, un citā laikā dziedātājiem atļauj klaiņot apkārtnē; tā mūzika zaudē savu iespaidu uz klātesošo prātu. Mūzikai sevi vajadzētu sakopot skaistumu, jūtu bagātību un spēku. Lai balsis paceļas slavas un nodošanās dziesmās. Ja tas praktiski iespējams, lai skan arī instrumentālā mūzika un lai krāšņa saskaņa uzkāpj pie Dieva kā Viņam pieņemams upuris.

Tomēr reizēm ir grūtāk disciplinēt dziedātājus un uzturēt viņos apziņu par darba svarīgumu, nekā izmantot lūgšanas un pamācīšanas ieradumus. Daudzi vēlas rīkoties paši pēc sava prāta, viņi pretojas padomiem, negrib paklausīgi padoties vadībai. Kalpošanā Dievam ir vajadzīgi labi pārdomāti plāni. Veselam saprātam kalpošanā Kungam ir sevišķi svarīga nozīme. Domu spēks jāsvēto Kristum un jāmeklē ceļi un līdzekļi, kā vislabāk Viņam kalpot. Dieva draudze, kas cenšas darīt labu, īstenojot patiesību un meklējot glābt dvēseles, var būt pasaulē liels spēks, ja to vadīs un pārvaldīs Kunga Gars. Nedrīkst domāt, ka priekš mūžības var strādāt bezrūpīgi un pavirši.

Kā tauta mēs daudz zaudējam, trūkstot līdzjutībai un sabiedriskumam. Kas runā par neatkarību un noslēdzas pats sevī, tas nepilda Dieva paredzēto uzdevumu. Mēs esam Dieva bērni, mūsu laime ir atkarīga no mūsu savstarpējām attiecībām. Dievam un cilvēkiem ir pret mums savas prasības. Šajā dzīvē mums katram jāpilda sava loma. Mūsu dabas sabiedrisko īpašību pareiza attīstība ir tā, kas rada līdzjutību pret brāļiem un dara mūs laimīgus, pūloties aplaimot citus. Debesu laime būs skaidrā svēto būtņu sadraudzībā - /72/ harmoniskā, satīcīgā dzīvē ar svētlaimīgajiem eņģeļiem un ar atpestītajiem, kas savas drēbes mazgājuši un balinājuši Jēra asinīs. Mēs nevaram būt laimīgi, ja esam ietinušies paši savu interešu lokā. Šinī pasaulē mums jādzīvo, lai mantotu dvēseles Pestītājam. Ja mēs darām pāri citiem, tad kaitējam arī paši sev. Ja iepriecinām citus, tad iepriecinām arī sevi; jo katra laba darba iespaids atspoguļojas atpakaļ mūsu pašu sirdī.

Mūs saista pienākums būt savstarpēji izpalīdzīgiem. Ne vienmēr mēs sastopamies ar sabiedriskiem kristiešiem, kas ir draudzīgi un maigi. Daudzi nav pareizi audzināti; viņu raksturs ir izkropļots, viņi ir cietsirdīgi un īdziņi un liekas visādi nepareizi attīstījušies un greizi. Palīdzot viņiem ieraudzīt un izlabot trūkumus, mums jāsarģās kļūt nepacietīgiem, un mēs nedrīkstam par mūsu tuvākā kļūdām iekaist. Mēs sastopamies ar nepatīkamiem cilvēkiem, kas sevi apliecina par kristiešiem, tomēr Kristus laipnības un piedodošās žēlastības skaistums pārveidos viņus, ja viņi uzticīgi ķersies pie darba, lai iegūtu Tā lēnprātību un piemīlību, Kuram viņi seko, atceroties, ka "neviens nedzīvo sev". Kristus līdzstrādnieki! Kāds augsts uzdevums! Kur lai šajās plašajās pilsētās atrod pašuzpurīgus misionārus? Kungam vajadzīgi strādnieki Viņa vīnkalnā. Mums būtu jābaidās nolaupīt Viņam laiku, kuru Viņš no mums prasa; būtu jābaidās to izlietot bezdarbībā vai savas miesas izgreznošanā, neprātīgiem mērķiem izšķiežot dārgās stundas, kuras Dievs dāvājis, lai tās veltītu lūgšanām, lai iepazītu savu Bībeli un lai strādātu par labu līdzcilvēkiem, tā sagatavojot sevi un viņus lielajam darbam, kas gulstas uz mums.

Mātes nododas nevajadzīgam darbam pie tērpiem, sevis un savu bērnu izrotāšanā. Mūsu pienākums ir pašiem ģērbties vienkārši un glīti un tā tērpt arī mūsu bērnus, bez nevajadzīgiem izrotājumiem, izšuvumiem vai ārišķības, rūpējoties, lai bērnos nenostiprinātos mīlestība uz tērpiem, kas tiem sagādātu bojāeju, bet vairāk gan cenšoties attīstīt vīgos kristīgā rakstura jaukumu. Nevienu no mums neatvainos par -- neuzticīgu atbildību nešanā, un nekādā gadījumā mēs /73/ nevarēsim stāvēt skaidri Dieva troņa priekšā, ja nepildīsim darbu, kuru Kungs mums ir uzticējis darīt.

Dievam vajadzīgi misionāri, uzticīgi vīri un uzticīgas sievietes, kas neizvairītos no atbildības. Saprātīgs darbs dos labus rezultātus. Ir darāms īsts darbs. Tiem, kas sevī apvieno lēnprātību un gudrību, uzmanīgi un rūpīgi jāpasludina ļaudīm patiesība. Mums nevajadzētu turēties savrup no mūsu līdzcilvēkiem, bet gan stāties tiešā saskarē ar viņiem; jo viņu dvēseles ir tikpat dārgas kā mūsējās. Mēs varam ienest gaismu viņu mājvietās, lēnā un padevīgā garā aicinot saņemt piedāvātās augstās priekštiesības, lūgt kopā ar viņiem, kad tas liekas pareizi, un rādīt viņiem augstākus mērķus, kurus viņi var aizsniegt, un tad piesardzīgi runāt ar viņiem par šo pēdējo dienu svēto patiesību.

Starp mūsu ļaudīm notiek vairāk sanāksmju, lai dziedātu, nekā lai lūgtu; bet pat šīs sapulces var vadīt tik godbijīgā, tomēr gaišā noskaņojumā, ka tās var atstāt labu iespaidu.

Tomēr pārāk daudz ir joku, tukšu sarunu un tenku, lai šie brīži varētu būt derīgi un svētīgi, lai tie paceltu augstāk mūsu domas un izsmalcinātu izturēšanās veidu.

SENSACIONĀLAS ATMODAS .

Pārāk daudz ir bijis dalītu interešu. Kad rodas jauni iemesli satraukumam, tad atrodas cilvēki, kas ar savu iespaidu nostājas nepareizā pusē. Katram vīram un sievai jābūt modriem, kad izplatās viltīgas mācības, kuru nolūks vadīt prom no patiesības. Ir tādi, kas vienmēr labprāt redz un dzird kaut ko jaunu un nepazīstamu, un dvēseļu ienaidniekam šajās lielajās pilsētās netrūkst iespēju pamodināt ziņkārī un atturēt prātu no lielās un svētdarošās pēdējo dienu patiesības.

Ja katrs apšaubāms reliģisks satraukums ierosina dažus ar savu iespaidu un klātbūtni pilnībā neatbalstīt mazākumu, kas tic tik maz pazīstamajai un necienītajai patiesībai, tad draudze būs vāja un nevis stingra. Savu mērķu /74/ sasniegšanai sātans izlieto dažnedažādus līdzekļus; un, ja zem vispār pazīstamu reliģiju maskas viņš var šaubīgos un neapdomīgos novērst no patiesības ceļa, tad viņš daudz ir panācis Dieva ļaunspēka sadrumstalošanā. Šo, kā paisums un bēgums nākošo un ejošo, apšaubāmo atmodas sajūsmu ārējais izskats maldina un pievīl daudzus godīgus cilvēkus, liekot ticēt, ka tajās parādās patiesā Kunga Gara darbība. Tas daudzus piegriež šai kustībai, kas viegli satraucami, kas vāji un padevīgi, tie pulcējas zem šī karoga. Bet, viņiem atkāpjoties, viņi izrādās izmesti uz sēkļa. Neļaujieties, ka viltus mācītāji jūs piekrāpj, neļaujieties sevi pievilt ar tukšiem vārdiem. Dvēseļu ienaidniekam noteikti ir papildnam ar patīkamiem izdomājumiem klātu galdu, kas piemēroti katra cilvēka apetītei.

Arvien celsies šādi liesmojoši meteori; tomēr viņu atstātā gaismas aste acumirkļi arī izdzisis tumsā, kas tad liksies vēl biezāka par iepriekšējo. Šie sensacionālie reliģiskie satraukumi, kurus rada ar anekdošu stāstīšanu un ar pārspilējumiem un dīvainībām, - visi ir virspusējs darbs; un, kas no mūsu ticības ļauj šiem gaismas uzliesmojumiem sevi aptvert un savaldzināt, tie nekad Dieva darbu nesekmēs. Visniecīgākā iemesla dēļ viņi ir gatavi atraut savu iespaidu un pamudina citus apmeklēt sapulces, kur dzirdams tikai tas, kas izsauc sajukumu un vājina dvēseles spēkus. Iemesls Dieva lietas panīkšanai ir interešu atraušana no darba. Mums jābūt nelokāmiem ticībā; mēs nedrīkstam svārstīties. Mūsu uzdevums ir ar Dieva likumos atklāto gaismu apgaismot citus cilvēkus un izvadīt tos no tumsības. Šis darbs prasa stingru apņemšanos, neatlaidīgu enerģiju un sekošanu noteiktam mērķim.

Dažiem draudzē nepieciešams piekerties ticības pīlāriem, nostiprināties un nostāties uz klints pamata, lai nerīkotos impulsīvi un nepakļautos vispusēju satraukumu ietekmei. Draudzē ir garīgi slimi locekļi. Viņi paši ir vainīgi, ka kļuvuši nederīgi; viņu garīgais vājums ir viņu pašu svārstīgās rīcības sekas. Mainīgu mācību vēji viņus ir mētājuši /75/ un bieži samulsinājuši, tā kā viņi ir kļuvuši šaubīgi, jo savos gājumos pilnīgi ir vadījušies no jūtām. Viņi ir sensāciju kristieši, kas vienmēr alkst kaut ko jaunu un atšķirīgu; svešas mācības sajauc viņu ticību, un patiesības lietai viņi ir nevērtīgi.

Dievs aicina stabilus, noteiktus vīrus un sievas, ar nelokāmu gribu, uz kuriem var paļauties briesmu un pārbaudījumu brīžos, kas stingri iesakņojušies un nopamatojušies patiesībā kā mūžīgie kalni, ko nevar novērst ne pa labi, ne pa kreisi, bet kas iet taisni uz priekšu un vienmēr ir atrodami taisnības pusē. Ir tādi cilvēki, kas reliģisku briesmu laikos vienmēr būs atrodami ienaidnieka rindās; ja viņiem ir iespaids, tad tas ir netaisnības pusē. Viņi neizjūt morālisku pienākumu atdot visus savus spēkus pašu apliecinātajai patiesībai. Algu viņi saņems pēc saviem darbiem.

Kas maz dara sava Pestītāja dvēseļu glābšanas darbā un stipri necenšas turēt sevi taisni Dieva priekšā, tie iegūs tikai mazu garīgu spēku. Mums pastāvīgi jāizlieto jau esošie spēki, lai tie attīstītos un pieaugtu. Kā slimība ir dabas likumu pārkāpšanas sekas, tā garīgā pagrimšana ir sekas pastāvīgai Dieva likumu pārkāpšanai. Tomēr paši pārkāpēji var domāt un teikt, ka tur visus Dieva baušļus.

Lai būtu garīgi veseli, mums jānāk tuvāk Dievam, ciešākā savienībā ar Debesīm un bauslības pamatlikumi jāīsteno ikdienas dzīves vismazākajos darbos un notikumos. Dievs Saviem kalpiem ir devis spējas, podus, kas jāizlieto Viņam par godu, bet ne lai tie stāvētu dīkā vai arī tiktu izšķiesti. Viņš viņiem devis gaismu un spējas atzīt Viņa prātu, lai dotu to tālāk citiem, un, līdzdalot to citiem, mēs paši kļūstam vāji, tāpat kā miesas locekļi zaudē spēku, ja slimnieks ir spiests ilgi palikt bezdarbībā. Tikai vingrināšana dod spēku.

Nekas nedos lielāku garīgu stiprumu un lielākas nopietnības, neatlaidības un jūtu dziļuma pieaugumu kā /76/ slimo un izmisušo apmeklēšana, palīdzot viņiem ieraudzīt gaismu un nostiprināt savu ticību Jēzū. Ir nepatīkami pienākumi, kas kādam tomēr jādara, vai arī dvēseles tiks atstātas bojā ejai. Kristietis atradīs svētības šo pienākumu pildīšanā, lai arī cik nepatīkami tie būtu. Kristus uzņēmās nepatīkamo uzdevumu atstāt skaidrības un nesalīdzināmās godības dzīvokli, lai kā cilvēks starp cilvēkiem mājotu bezjūtīgā, noziegumiem, varmācībām un netaisnībām aptraipītā pasaulē. Viņš to darīja, lai glābtu dvēseles; un vai, ņemot vērā šādu pārsteidzošu mīlestību un nesalīdzināmu pretimnākšanu un labvēlību, ir atvainojama savtīgā ērtību dzīve? Vai lai izglābtās dvēseles izvēlas pašas savus priekus, seko savām tieksmēm un ļauj citām dvēselēm tumsībā iet bojā, tāpēc ka, cenšoties tās glābt, jāstopas ar neveiksmēm un atraidījumiem? Par cilvēka atpirkšanu Kristus maksāja bezgalīgu maksu, un vai lai tagad šis cilvēks saka: "Mans Kungs, es negribu strādāt Tavā vīnkalnā; es Tevi lūdzu, atvaino mani."?

Dievs aicina tos, kas Ciānā dzīvo mierā un ērtībās, celties un strādāt. Vai viņi uzklausīs Kunga balsi? Viņam vajadzīgi lūdzoši un uzticīgi strādnieki, kas sētu pie visiem ūdeņiem. Kas tā strādās, tie būs pārsteigti, redzot, ka pārbaudījumi, ja tos ar ciešu apņemšanos panes Jēzus vārdā un spēkā, dod viņiem ticības stiprumu un atjauno drosmi. Pazemīgas paklausības ceļā ir drošība un spēks, ieprieca un cerība; bet, kas priekš Jēzus nekā nedara, tie pilnīgi zaudēs atalgojumu. Vājas rokas nebūs spējīgas pieķerties pie Visvarenā, un nespēcīgas kļuvušas kājas atteiksies kalpot nelaimes dienā. Bībeles lasītāji un kristīgie strādnieki saņems krāšņu godalgu un dzirdēs vārdus: "Labi, tu - godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā."

LĪDZEKĻU ATTURĒŠANA

Dievs svētīs cilvēkus —, kuru sirds nodota Kristus darbam. Mūsu brāļu un mūsu labprātīgie upuri, kas ticībā un mīlestībā pienesti krustā sistajam Pestītājam, nesīs svētības atpakaļ pašiem devējiem; jo Dievs ievēro un atceras katru augstsirdīgu darbu Viņa svēto labā. Sagatavojot namu dievkalpojumiem, ir jābūt stipriem ticībā un pašāvētibā uz /77/ Dievu. Kas veikalnieciskajos darījumos ne ar ko neriskē, iegūst tikai nelielu labumu; kāpēc tad lai trūktu ticības Dieva darbu pasākumos un ieguldot līdzekļus Viņa lietā?

Daži, trūkumu ciešot, ir bagātīgi devuši no sava mazuma, bet, līdzko tie iegūst īpašumus, viņi kļūst skopi. Pieaugot laicīgajai labklājībai, viņi garīgi nav gājuši uz priekšu, nav neko vairāk devuši Dieva darbam, nav upurējuši. Tāpēc viņu ticība ir maza.

Jūdiem vispirms vajadzēja labdarību parādīt Kungam. No pļaujas un vīnogu ražas pirmos lauku augļus - labību, vīnu un eļļu - svētīja par upuri Kungam. Laukā pameta vārpas un atstāja nepļautus lauku stūrus, lai tie paliktu nabagiem. Mūsu žēlastības pilnais Debesu Tēvs nav aizmirsis nabagu vajadzības. Augļu pirmajie no vilnas, cērpot aitas, un no graudiem, kuļot kviešus, bija jāupurē Kungam; svētkos bija pavēlēts ielūgt nabagus, atraitnes, bāreņus un svešiniekus. Gada noslēgumā no visiem prasīja svinīgu zvērestu, vai viņi ir vai nav rīkojušies saskaņā ar Dieva pavēlēm.

Šo iekārtojumu Kungs bija devis, lai iespiestu ļaužu prātā apziņu, ka visās lietās Viņam jābūt pirmajam. Šai labdarības sistēmai vajadzēja atgādināt, ka laipnais Kungs ir patiesais viņu lauku, sīko un lielo lopu ganāmpulku īpašnieks; ka Debesu Dievs ir viņiem sūtījis saules starus un lietu pļaujas un sējas laikā un ka viss, kas viņiem pieder, ir Viņa radīts. Viss piederēja Kungam, un Viņš tos bija darījis par Savas mantas pārvaldniekiem.

Jūdu devība saiešanas telts un tempļa celšanā atklāj tādu labdarības garu, kam līdzīgu vēlāko laiku kristiešu dzīvē mēs vairs neredzam. Viņi tikko bija atsvabinājušies no ilgās verdzības saitēm Ēģiptē un bija ceļotāji tuksnesī, tomēr, līdzko atsvabinājās no ēģiptiešu armijas, kas dzinās viņiem pakaļ viņu steidzīgajā gājumā, Mozus saņēma /78/_Kunga pavēli: "Runā uz Izraēla bērniem, ka viņiem Man jāatnes cilājams upuris; no ikviena, kam sirds labprātīga, jums jāņem Man cilājama upuris."

Ļaužu īpašumi bija mazi un nebija nekādu glaimojošu izredžu to palielināšanai, tomēr viņiem bija viens mērķis - celt Dievam saiešanas telts. Kungs bija runājis, un viņiem vajadzēja paklausīt Kunga balsij. Viņi arī neatturējās. Viņi deva labprātīgi, nevis kādu noteiktu summu no peļņas, bet lielu daļu no saviem pašreizējiem īpašumiem. Viņi priecīgi un no sirds to veltīja Kungam un to darot, bija Viņam patīkami. Vai viss tas nepiederēja Viņam? Vai Viņš viņiem nebija devis visus viņu īpašumus? Ja Viņš to prasīja, vai tad nebija viņu pienākums atdot Devējam atpakaļ to, Kas Viņam piederēja?

Nebija vajadzīga nekāda piespiešana. Ļaudis nesa vairāk, nekā prasīja, tāpēc viņus aicināja atturēties, jo bija sanests vairāk, nekā varēja izlietot. Arī ceļot templi, aicinājums dot līdzekļus atrada sirsnīgu atbalsi. Ļaudis nedeva negribīgi. Viņi priecājās par izredzēm uzcelt namu Dieva pielūgšanai un ziedoja šim mērķim vairāk nekā vajadzīgs. Dāvids svētīja Kungu visas draudzes priekšā un sacīja: "Jo kas es esmu un kas ir mani ļaudis, ka mēs spētu labprāt dot tādas dāvanas? Jo viss ir no Tevis, un No Tavas rokas mēs Tev dodam." Un savā lūgšanā Dāvids pateicas ar sekojošiem vārdiem: "Kungs, mūsu Dievs, visa šī bagātība, ko esam sakrājuši Tev namu taisīt Tavam Svētajam Vārdam, tā ir no Tavas rokas, un viss Tev pieder."

Dāvids labi saprata, no kurienes nāk visas šīs dāvanas. Kaut tie, kas šodien priecājas Pestītāja mīlestībā, atzītu, ka viss viņu sudrabs un zelts pieder Kungam un ka tas labprātīgi jāizlieto Viņam par godu un nevis jāpatur sev, lai kļūtu bagātāki un apmierinātu paši sevi. Viņam ir neapstrīdamas tiesības uz visu to, ko Viņš aizdevis Saviem radījumiem. Viss, kas viņiem ir, pieder Viņam.

Līdzekļi vajadzīgi augstiem un svētiem mērķiem; un tādā veidā noguldītā nauda nesīs devējam augstāku un pastāvīgāku prieku nekā tās izlietošana savam priekam vai arī /79/_savtīga krāšana. Kad Dievs prasa mūsu bagātības, lai arī kāda būtu summa, labprātīga atsaukšanās padara dāvanu par svētu upuri Dievam un devējam nogulda mantu Debesīs, kur kodes nevar maitāt, uguns nevar aprīt, ne arī zagļi uzlauzt un nozagt. Šāds noguldījums ir drošs. Nauda nolikta maisos, kuros nav caurumu; tā ir drošībā.

Vai kristietis, kas lielās, ka viņam dotā gaisma ir lielāka par ebrejiem doto, var dot mazāk par viņiem? Vai kristieši, kas dzīvo laika gala tuvumā, drīkst apmierināties ar upuriem, kuri nav pat uz pusi tik lieli kā jūdu upuri? Viņu devīgums aptvēra tikai vienu pašu tautu; bet pēdējo dienu darbs ir izpleties pa visu pasauli. Patiesības vēsts jāpasludina visām tautām, valodām un ļaudīm; tās rakstiem, kas iespiesti dažādās valodās, jātiek izkaisītiem visur, līdzīgi rudens lapām.

Ir rakstīts: "Jo kā Kristus par mums ir cietis miesā, esiet arī jūs tādā pašā prātā." Un atkal: "Kas teicas Viņā paliekam, tam pienākas pašam arī tāpat staigāt, kā Viņš ir staigājis." Jautāsim, ko mūsu Pestītājs darītu, atrazdamies mūsu apstākļos. Viņš atstāja Savu ķēnišķību, nolika Savu godību, upurēja Savas bagātības un ietēpa Savu dievišķību cilvēcībā, lai aizsniegtu cilvēkus tur, kur viņi atradās. Viņa piemērs rāda, ka Savu dzīvību Viņš nodeva par grēciniekiem.

Sātans centās iestāstīt Ievai, ka, neierobežoti apmierinot savas iegribas, var sasniegt lielu laimi; bet Dieva apsolījumi cilvēkam doti tikai sevis aizliegšanā. Kristum pie krusta ciešot kauna pilnās nāves mokas, lai atpirktu cilvēku, cilvēcīgā daba tika pacelta, paaugstināta. Vienīgi krusts var cilvēcīgo ģimēni pacelt un savienot ar Debesīm. Ceļojumā uz Debesīm mums ik soli jāstāpjas ar pašizliegšanos un krustu.

Devības gars ir Debesu Gars; savtības gars ir sātana gars. Pie krusta atklāta /80/_ Kristus pašuzpurīgā mīlestība. Lai glābtu cilvēku, Viņš atdeva visu, kas Viņam bija, un beidzot atdeva pats Sevi. Kristus krusts uzaicina uz devību katru Svētā Pestītāja sekotāju. Tur atklātā pamatdoma ir dot un dot. Tās īstenošana dzīvē patiesā labdarībā un labos darbos ir kristīgās dzīves patiesais auglis. Pasaules cilvēku pamatdoma ir ņemt un ņemt, un tā viņi cer nodrošināt laimi, tomēr īstenota šī pamatdoma visur rada posta un nāves augli.

Kristus sekotāju misija ir nest patiesību zemes iedzīvotājiem un atsvabināt tos no viņu noziegumiem un vienaldzības. Cilvēkiem jāiegūst patiesība, lai tā viņus varētu svētīt; un mēs esam Dieva gaismas kanāli (vadi). Savas spējas, līdzekļus un zināšanas mēs nedrīkstam izlietot tikai savam labumam; viss jāizlieto dvēseļu glābšanai, lai paceltu cilvēku no viņa grēku dzīves un lai caur Kristu vestu viņu pie Mūžīgā Dieva.

Šajā darbā mums jābūt čakliem strādniekiem, cenšoties vadīt grēciniekus pie grēka nožēlas un ticības dievišķajam Pestītājam un dziļas pārliecības par Dieva lielo mīlestību uz cilvēku. "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš Savu vienpiedzimušo Dēlu devis, ka visi tie, kas tic uz Viņu, nepazudīs, bet dabūs mūžīgu dzīvību."

Kāda nesalīdzināma mīlestība! Tēma visdziļākajām pārdomām. Pārsteidzoša Dieva mīlestība pret pasauli, kas Viņu nemīl! Šai domai ir pārvarošs spēks uz dvēseli, un tā noved prātu padotībā Dieva gribai. Cilvēkiem, kuru prāts aptumšots peļņas kārē, kas vīlušies un nelaimīgi, dzenoties pēc pasaulīgā, vajadzīga šī patiesības atziņa, lai dzesētu savas dvēseles nepārtrauktās slāpes un izsalkumu.

Jūsu lielajā pilsētā Dievam vajadzīgi misionāri, kas nestu gaismu tiem, kas sēd nāves ēnā. Ir vajadzīgas piedzīvojušas rokas, kas lēnprātīgā gudrībā un ticības spēkā paceltu nogurušās dvēseles pie līdzcietīgā Pestītāja krūtīm.

Ak, savtīgums! Kāds lāsts! Tas neļauj mums stāties darbā, lai kalpotu Dievam. Tas mūs traucē izjust pienākumu, kam vajadzētu iekvēlināt mūsu sirdi dedzīgā centībā. Visu /81/ enerģiju vajadzētu nodot, lai paklausītu Kristum. Dalīt mūsu intereses ar maldību vadoņiem nozīmē palīdzēt netaisnības pusei un piešķirt priekšrocības mūsu ienaidniekiem. Dieva patiesība nepazīst nekādu kompromisu ar grēku, nekādu savienību ar viltu un nekā kopēja ar pārkāpumiem. Ir vajadzīgi karavīri, kas vienmēr atsaucas uz aicinājumu un ir gatavi tūlīt strādāt, bet ne tādi, kuri tad, kad viņi vajadzīgi, meklēdami pie tiem, kas palīdz ienaidniekam.

Mums darāms liels darbs. Neskatoties uz to, daudzi, kas apliecina, ka tic šim svētajām patiesībām, ir sātana māņu gudrības paralizēti, un viņi nekā nedara Dieva darbā, bet drīzāk gan to kavē. Kad gan viņi sāks strādāt kā tādi, kas gaida uz savu Kungu? Kad viņi parādīs savai ticībai atbilstošu centību? Daudzi savtīgi attur līdzekļus un savu sirdsapziņu mierina ar dažādiem lieliem plāniem, ko viņi it kā veiks priekš Dieva darba pēc savas nāves. Viņi testamentā lielu summu novēl draudzei un tās interesēm un tad jūtas apmierināti, ka ir darījuši visu, kas no viņiem tiek prasīts. Kur viņi ar šādu rīcību ir sevi aizlieguši? Tieši pretēji, viņi ir parādījuši īstu savtīgumu. Kad viņi paši vairs nevar lietot savu naudu, tad viņi nolemj to atdot Dievam. Tomēr viņi grib to paturēt, cik vien ilgi iespējams, līdz ir spiesti no tās atteikties kāda atnācēja dēļ, kas nav aizraidāms.

Šāds testaments bieži vien ir īstas mantkārības pierādījums. Dievs mūs visus ir darījis par Saviem namturiem, un nekādā gadījumā Viņš mūs nav pilnvarojis atstāt novārtā mūsu pienākumus vai arī novēlēt tos citiem. Aicinājums dot līdzekļus patiesības sekmēšanai nekad nebūs spiedošāks kā tagad. Mūsu nauda nekad nespēs padarīt tik daudz kā tieši pašlaik. Katra diena, kad novilcinām naudu pareizi izlietot, samazina laika sprīdi, kurā tā var palīdzēt dvēseļu glābšanai. Ja mēs atstājam citiem tā darba nobeigšanu, kuru Dievs uzticējis mums, tad darām pāri paši sev un Viņam, Kas mums devis visu mums piederošo. Kā gan citi mums piekrītošo labdarības darbu var padarīt labāk par /82/ mums? Dievs vēlas, lai katrs cilvēks pats savas dzīves laikā izved savu gribu. Nelaieme, neveiksme vai intrigas var uz visiem laikiem izjaukt nodomāto labdarības darbu, kad tā cilvēka, kurš bagātību sakrājis, vairs nebūs, lai to sargātu. Bēdīgi, ka tik daudzi neizmanto tagadējās zelta izdevības darīt labu un gaida, līdz viņi kā nama turētāji būs atmesti, neatdevuši Kungam atpakaļ tos līdzekļus, kurus Viņš viņiem aizdevis, lai tos izlietotu Viņa slavai.

Sevišķi bieži un nopietni Kristus mācībās ir norāts mantkārības grēks un izceltas pasaulīgo ieguvumu un pārmērīgas peļņas kāres briesmas. Bagātnieku mājās, templī un uz ielām Viņš brīdina tos, kas jautā pēc pestīšanas: "Sargieties no mantkārības." "Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai."

Pieaugošā nodošanās naudas raušanai, savtīgums, kuru rada peļņas kāre, novērš Dieva labvēlību no draudzes un nonāvē tās garīgumu. Kad galva un rokas pastāvīgi aizņemtas ar bagātības sakrāšanas plāniem un darbiem, tad aizmirstas Dieva un cilvēcības prasības. Ja Dievs mūs svētījis ar labklājību, taču ne jau tāpēc, lai šim Viņa aizdotajam bagātībām mēs atdotu savu laiku un pievērstu savu uzmanību, tā šķiroties no Dieva, visa Devēja. Devējs ir lielāks nekā dāvana. Mēs nepiederam paši sev, mēs esam dārgi atpirkti. Vai esam aizmirsuši, ka par mūsu atpirkšanu ir maksāta bezgalīga cena?

Vai patiesība sirdī ir mirusi? Vai savtīgu ērtību un sevis saudzēšanas dzīve neapkauno Kristus krustu?

Ja Kristus, noguris no nepateicības un zaimiem, ar ko Viņam bija jāstāpās visās malās, būtu atstājis Savu darbu? Ja Viņš nekad nebūtu sasniedzis to brīdi, kad Viņš varēja sacīt: "Tas ir piepildīts!" Ja Viņš būtu atgriezies Debesis, Viņam parādītās uzņemšanas atbaidīts? Ja Viņš nekad nebūtu izcīnījis dvēseli plosošo cīņu Ģetzemanes dārzā, kas no Viņa porām izspieda lielas asins lāses?

Cilvēces atpirkšanas darbā Kristu iespaidoja un vadīja Viņa nesalīdzināmā mīlestība un nodošanās Tēva prātam. Līdz pēdējai vislielākā pazemojuma stundai Viņš pūlējās /83/ cilvēka labā. Pagrimušā grēcinieka dēļ Viņš savu dzīvi pavadīja nabadzībā un pašaieliedzībā. Pasaulē, kas bija Viņa īpašums, Viņam nebija, kur nolikt Savu nogurušo galvu. Mēs baudām šīs bezgalīgās pašuzpurēšanās augļus; tomēr, kad darāms darbs, kad vajadzīga mūsu nauda, lai atbalstītu Pestītāja dvēseļu glābšanas darbu, mēs atraujamies no sava pienākuma un lūdzam mūs atvainot. Zemisks slinkums, bezrūpīga vienaldzība apzīmogo mūsu attieksmi pret Dieva prasībām.

Ak, vai Kristum, Debesu Majestātei, slavas un godības Ķēniņam, vajadzēja nest smago krustu un ērkšķu vainagu, dzert rūgto kausu, ja mēs dzīvojam ērtībām, savai slavai un aizmirstam dvēseles, par kurām Viņš mira, atpirkdams tās ar Savām dārgajām asinīm? Nē! Dosim, kamēr mums ir spēks dot. Strādāsim, kamēr mums ir spēks strādāt. Veltīsim laiku un līdzekļus kalpošanai Dievam, lai iegūtu Viņa atzinību un saņemtu atalgojumu.

PĀRBAUDES PROCESS

Mīļais brāli G! Man ļoti rūp, lai tu pieņemtu gaismu un izietu no tumsas. Sātans tevi ir stipri kārdinājis, viņš tevi ir izlietojis par savu darba rīku, lai aizkavētu Dieva darbu. Tik tālu viņam ar tevi ir veicies, bet tas nenozīmē, ka tev būtu jāiet vēl tālāk pa maldu teku. Skatoties uz savu dzīvi, man ir ļoti bail. Es zinu, ka Dievs tev ir devis lielu gaismu. Lai tu varētu nest augļus Dieva godam, Viņa aizgādības vadīts, tu pagājušajā rudenī saslīmi.

Tavā dvēselē bija iemājojusi neticība, un Dievs tevi apbēdināja, lai tu iegūtu nepieciešamos piedzīvojumus. Viņš svētīja mūs, lūdzot par tevi, un, atbildot uz mūsu lūgšanām, svētīja tevi. Kungs vēlējās vienot mūsu sirdis mīlestībā un uzticībā. Svētais Gars līdz ar savu garu deva liecību. Atbildot uz mūsu lūgšanām, pār tevi nāca Dieva spēks, bet arī sātans nāca ar savām kārdināšanām, un tu viņa priekšā neaizvēri durvis. Viņš iegāja un bija ļoti /84/ darbīgs. Ļaunais vispirms strādā pie viena cilvēka prāta un tad caur to pie citiem. Tā viņš ir centies aizšķērsot mūsu ceļu un aizkavēt darbu tieši tajās vietās, kur mūsu iespaids būtu visvairāk izjūtams darba uzplaukumam.

Dievs tevi savienoja ar Savu darbu — ar gudru nodomu; Viņš vēlējās, lai tu ieraudzītu sava rakstura trūkumus un tos uzvarētu. Tu zini, cik ātri tu iekaisti, ja kaut kas nesaskan ar savu prātu. Kaut tu varētu saprast, ka nepacietība un pārsteidzība ir jāuzvar, vai arī tava dzīve izrādīsies par pilnīgu kļūdu, tu pazaudēsi Debesis, un tad būtu bijis labāk, ja tu nemaz nebūtu dzimis.

Mūsu lietas Debesu pagalmos vēl nav izšķirtas. Dienu no dienas vērtē mūsu dzīvi. Katrs saņems atalgojumu saskaņā ar saviem darbiem. Senatnē Dievs nepieņēma upurus un dedzināmus upurus, ja dāvanas došanas gars nebija pareizs. Zamuels sacīja: "Vai tad Kungam tik dedzināmi vai kaujami upuri vairāk nekā paklausība Kunga balsij? Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris un uzmanība labāka nekā aunu tauki." Ar visas zemes naudu nevar nopirkt Dieva svētības, ne arī nodrošināt tev kaut vienu vienīgu uzvaru.

Daudzi būtu gatavi pienest kuru katru upuri, izņemot to, kurš noteikti jāpienes, - nodot sevi un savu gribu pakļaut Dieva prātam. Kristus sacīja Saviem mācekļiem: "Ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs Debesu valstībā nevarat ieiet." Šī ir pazemības mācība. Lai iemantotu valstību, mums visiem jāklūst pazemīgiem kā maziem bērniem.

Mūsu Debesu Tēvs redz cilvēku sirdis un pazīst viņus labāk, nekā viņi paši sevi pazīst. Viņš redz, ka dažiem ir uztveres spējas un spēki, kas, ievadīti pareizā gultnē, var tikt izlietoti Viņa slavai un Viņa darba attīstībai. Šiem cilvēkiem Viņa pielaiž pārbaudījumus un Savā gudrajā iepriekš paredzēšanā vada viņus dažādos stāvokļos zem /85/ dažādiem

apstākļiem, pārbaudāms viņus, lai viņi paši ieraudzītu, kas ir viņu sirdī, un arī sava rakstura vājās vietas, kas viņu skatam bijušas apslēptas. Viņš viņiem dod izdevības izlabot šīs vājības, nolīdzināt savas dabas rupjos stūrus un sagatavoties kalpošanai, lai tad, kad Viņš viņus aicinās pie darba, viņi būtu gatavi un lai virs zemes padarāmajā darbā Debesu eņģeļi varētu apvienot savas pūles ar cilvēcīgajām. Tiem cilvēkiem, kurus Dievs ir paredzējis atbildīgam vietām, Viņš žēlastībā atklāj viņu apslēptos trūkumus, lai viņi ielūkotos sevī un kritiski pārbaudītu paši savas sirds sarežģītās izjūtas un dzinulus un atklātu to, kas ir nepareizs; tā viņi var veidot savu raksturu un kļūt smalkjūtīgāki. Kungs aizgādībā vada cilvēkus tur, kur var pārbaudīt viņu tikumiskos spēkus un atklāt viņu darbības motīvus, lai viņi varētu attīstīt to, kas viņos labs, un atstāt visu slikto. Dievs vēlas, lai Viņa kalpi iepazītos ar savas sirds tikumisko stāvokli. Lai to panāktu, Viņš bieži atļauj bēdu ugunīm šķīstīt Savus bērnus. "Bet kas panesīs Viņa atnākšanas dienu un kas pastāvēs, kad Viņš rādīsies? Jo Viņš būs kā kausētāja uguns un kā mazgātāja sārms. Un Viņš sēdēs sudrabu kausēt un šķīstīt un šķīstīs Levja bērnus un tos iztīrīs kā zeltu un sudrabu; tad viņi Kungam upuri nesis taisnībā."

Dieva ļaunžu šķīstīšana nevar norisināties bez viņu ciešanām. Dievs pieļauj bēdu ugunīm aprīt sārņus, atšķirt nevērtīgo no vērtīgā, lai var iemirdzēties tīrais metāls. Viņš mūs vada no vienām ugunīm otrās, pārbaudāms mūsu patieso vērtību. Ja mēs nevaram panest šos pārbaudījumus, ko tad mēs darīsim lielajā bēdu laikā? Ja laime vai nelaime atklāj mūsu sirdī nepatiesību, lepnumu vai savtību, ko tad mēs darīsim, kad Dievs katra cilvēka darbu pārbaudīs kā ar uguni un atklās visu siržu noslēpumus?

Patiess cilvēks labprāt ļaunas pārbaudīties; ja Kunga /86/ pielastie pārbaudījumi mums nepatīk, tad mūsu stāvoklis tiešām ir nopietns. Dievs šķīsta un skaidro dvēseles, cepļa karstumā sārņi uz visiem laikiem atdalās no kristieša rakstura patiesā sudraba un zelta. Jēzus vēro pārbaudes gaitu. Viņš zina, kas vajadzīgs dārgā metāla šķīstīšanai, lai tas varētu atstarot Viņa dievišķās mīlestības spožumu.

Dievs Savus ļaudis vada Sev tuvāk ar cieši skarošiem pārbaudījumiem, kas viņiem atklāj pašu vājumu un māca balstīties uz Viņu kā uz vienīgo palīgu un sargu. Tad Viņš Savu mērķi ir sasniedzis. Viņi ir sagatavoti darbam visādos apstākļos, sagatavoti ieņemt atbildīgas vietas un sasniegt lielos mērķus, kāpēc viņiem arī ir dots spēks. Dievs cilvēku veido pārbaudījumos. Viņš to pārbauda pa labi un kreisi; un tā Viņš Savus bērnus audzina, māca un disciplinē. Arī Jēzus, mūsu Pestītājs, cilvēku Pārstāvis un Vadonis, panesa šo pārbaudes procesu. Viņš izcietā vairāk, nekā mēs varam tikt aicināti ciest. Viņš nesa mūsu vājības un bija pakļauts mums līdzīgiem kārdinājumiem. Viņš necieta Savas vainas dēļ, bet gan mūsu grēku dēļ, un tagad, paļaujoties uz Viņa kā Uzvarētāja nopelnu, arī mēs varam kļūt uzvarētāji Viņa Vārdā.

Dieva tīrīšanas un šķīstīšanas darbam jāturpinās tik ilgi, līdz Viņa kalpi kļūst tik pazemīgi un sev miruši, ka, aicinātiem tiešā kalpošanas darbā, viņu vēlēšanās, viņu mērķis ir tikai Dieva slava. Tad Dievs pieņems viņu pūles. Viņi nerīkosies neapdomīgi, impulsīvi un neapdraudēs Kunga darbu, būdami kārdināšanu kaislību vergi un sekodami savam sātana aizdedzinātajam miesas prātam. Ak, cik briesmīgi cilvēka stūrgalvība un neuzvarētais raksturs ir sakropļojuši Dieva darbu. Cik daudz ciešanu viņš rada pats sev, padodoties savām ietiepīgajām dusmām! Dievs cilvēkus atkal un atkal pārmača, palielinot spiedienu, līdz pilnīga pazemība un pārveidots raksturs saskaņo viņus ar Kristu un Debesu Garu un viņi ir sevi uzvarējuši.

Dievs ir aicinājis ļaudis no dažādām vietām (štatiem), ir viņus pārmeklējis un pārbaudījis, lai redzētu, kādu /87/ raksturu viņi attīstīs un vai viņiem var uzticēt — nocietinājumu aizsargāšanu, lai redzētu, vai viņi aizpildīs to cilvēku nepilnības, kas tur jau atrodas, un vai, redzot viņu pielastās kļūdas, viņi izvairīsies no šo cilvēku piemēra, kuri nav piemēroti Dieva vissvētākajam darbam. Ar pastāvīgiem brīdinājumiem, rājieniem un padomiem Viņš ir sekojis šiem cilvēkiem. Viņš ir izlējis lielu gaismu pār tiem, kas tur kalpoja Viņa darbā, lai ceļš viņu priekšā būtu līdzens. Bet, ja viņi dod priekšroku paši savai gudrībai, nicinot gaismu, līdzīgi Saulam, tad viņi nomaldīsies un Kunga darbu pakļaus grūtībām un sarežģījumiem. Viņu priekšā ir nostādīta gaisma un tumsa, tomēr viņi pārāk bieži ir izvēlējušies tumsu.

Uz Dieva ļaudīm, kas apliecina ticību tagadējai patiesībai, attiecas Laodiķejas vēsts. Lielākā daļa ir vienaldzīgi ticības apliecinātāji, kuriem ir vārds, bet nav

dedzības. Dievs dara zināmu, ka lielajā darba centrā Viņam ir vajadzīgi cilvēki, kas izlabotu tur pastāvošo lietu kārtību un kas līdzīgi sargkareivjiem stāvētu savu pienākumu posteņos. Viņš viņiem ir devis gaismu visos jautājumos, pamācot, iedrošinot un stiprinot atbilstoši katram gadījumam. Tomēr, neskatoties uz visu to, cilvēki, kuriem vajadzēja būt uzticīgiem un godīgiem, dedzīgiem kristīgajā centībā, laipniem raksturā un tādiem, kas nopietni pazīst un mīl Jēzu, ir atrasti kā palīgi ienaidniekam, novājinot un darot mazdūšīgus tos, kurus Dievs lieto Sava darba uzcelšanai. Šai šķirai ir piemērojams apzīmējums: "Remdeni." Viņi apliecina, ka mīl patiesību, tomēr viņiem trūkst kristieša dedzības un nodošanās. Viņi neuzdrīkstas pilnīgi no visa atsacīties un riskēt līdz ar neticīgajiem, bet viņi arī negrib mirt sev un pilnībā paklausīt savas ticības pamatmācībām.

Laodiķiešu vienīgā cerība ir skaidra izpratne par savu stāvokli Dieva priekšā un par savas slimības raksturu. Viņi nav ne auksti, ne karsti; viņi ieņem neitrālu stāvokli un tanī pašā laikā sev glaimo, ka viņiem nekā nevajag. Patiesais Liecinieks ienīst šo remdenību. Viņam rieb šīs šķiras pārstāvju vienaldzība. Viņš teica: "Kaut tu būtu /88/ auksts vai karsts." Līdzīgi remdenam ūdenim viņi ir pretīgi Viņam. Viņi nav ne bezrūpīgi, ne arī savtīgi stūrgalvīgi. Dieva darbā viņi neiesaistās pilnīgi un no visas sirds nesavieno sevi ar darba interesēm; viņi turas nomaļus un ir gatavi atstāt savas vietas, ja viņu pasaulīgās intereses to prasītu. Viņu sirdī nav noticis iekšējs žēlastības darbs; par tādiem ir teikts: "Tu saki, es esmu bagāts un pārpārēm bagāts un man nekā nevajag; un tu nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams, un nabags, un akls, un kails."

Ticība un mīlestība ir patiesās bagātības, šķīstais zelts, ko Patiesais Liecinieks ieteic pirkt remdenajiem. Lai arī cik mēs būtu bagāti ar pasaulīgām mantām, tomēr ar visu savu bagātību mēs nespēsim nopirkt dārgās zāles, kas dziedinātu dvēseles remdenības slimību. Prāts un laicīgā bagātība bijušas bezspēcīgas Laodiķejas trūkumu novēršanai vai arī tās nožēlojamā stāvokļa dziedināšanā. Viņi bija akli, tomēr jutās labi un bija ar sevi pilnīgi apmierināti. Dieva Gars nav apgaismojis viņu prātu, un viņi nav aptvēruši savu grēcīgumu, tāpēc arī nav izjutuši palīdzības vajadzību.

Palikt bez Dieva Gara žēlastības tiešām ir bēdīgi; bet vēl briesmīgākā stāvoklī atrodas tie, kam tik ļoti trūkst garīguma un Kristus un kas tomēr mēģina sevi attaisnot, sekot tiem, kas par viņiem uztraukušies, ka viņu bailes un līdzjūtība ir nevajadzīgas. Briesmīgs ir pašapmānīšanās grēks pār cilvēka prātu! Kāds aklums - saukt gaismu par tumsu un tumsu par gaismu! Uzticīgais Liecinieks mums dod padomu pirkt no Viņa zeltu, kas ugunī pārbaudīts, baltas drēbes un acu zāles, šeit ieteiktais, it kā ugunī pārbaudītais zelts, ir ticība un mīlestība. Tas dara sirdi bagātu; jo ir tīrīts, līdz kļuvis šķīstis, un, jo vairāk tas ir ticis pārbaudīts, jo spožāks kļuvis tā mirdzums. Baltās drēbes ir rakstura skaidrība, Kristus taisnība, kas tiek piešķirta grēciniekam. Tas tiešām ir Debesu auduma tērps, kuru ar labprātīgas paklausības dzīvi var pirkt vienīgi no Kristus. Acu zāles ir tā gudrība un žēlastība, kas dara mūs spējīgus izšķirt starp labu un ļaunu un ieraudzīt grēku zem katras maskas. Dievs Savai draudzei devis acis, /89/ un Viņš prasa, lai draudze tās svaidītu ar gudrību, ka varētu skaidri redzēt; bet daudzi gribētu izraut acis no draudzes, ja tikai to varētu, jo viņi negrib, ka viņu darbi nāktu gaismā un tiktu norāti. Dievišķās acu zāles dos skaidru saprašanu. Kristus ir visas žēlastības glabātājs. Viņš saka: "Pērc no Manis."

Daži cilvēki varbūt sacīs, ka sagaidīt Dieva labvēlību, tāpēc ka dara labus darbus, nozīmē izcelt paša nopelnu. Ir tiesa, ar saviem labajiem darbiem mēs nevaram nopirkt nevienu uzvaru; tomēr bez tiem mēs nevaram būt uzvarētāji. Vienīgi paklausot visiem Kristus dotajiem nosacījumiem, mēs varam iegūt to, ko Viņš mums iesaka pirkt. Patiess skaistums un jaukums, kam neizmērojama vērtība un kas izturēs pārbaudījumus un nelaimes, ir iegūstams vienīgi caur ticību un pazemīgu, lūgšanām bagātu paklausību. Šāds raksturs, kas iztur bēdu un vajāšanu pārbaudi, atklājot savu šķīstumu un sirds siltumu, ir zelts, kas ugunī pārbaudīts un atrasts īsts. Kristus šo dārgo mantu piedāvā pārdot cilvēkam: "Pērc no Manis zeltu, kas uguni pārbaudīts." Nedzīva pienākumu pildīšana bez sirds līdzdalības nedara mūs par kristiešiem. Mums jāiziet no remdenības stāvokļa un jāpiedzīvo patiesa atgriešanās, vai arī mēs pazaudēsīm Debesis.

Man norādīja uz Dieva gādību Viņa ļaužu vidū un atklāja, ka katrs šķīstīšanas un attīrīšanas pārbaudījums pierāda, ka daži no tiem, kas sevi apliecina par kristiešiem, ir tikai sārņi. Tīrais zelts vienmēr neparādās. Katras reliģiskas krīzes laikā daži kārdinājumus kriet.

Dieva pieļautie satricinājumi kā sausas lapas aizpūš prom lielu pulku. Labklājība palielina ticības apliecinātāju pulku. Bēdas un nelaimes attīra viņus no draudzes. Šis šķiras cilvēku gars nav pastāvīgi un izturīgi saistīts ar Dievu. Viņi aiziet, jo nav bijuši mūsējie; kad Vārda dēļ nāk bēdas un vajāšanas, tad daudzi krīt (apgrēkojas).

Lai tie tad atskatās uz laiku dažus mēnešus atpakaļ, kad viņi apsprieda kāda cita cilvēka gadījumu, kura stāvoklis bija līdzīgs tam, kādā viņi pasi tagad nonākuši. Lai viņi rūpīgi cenšas atcerēties sava prāta slēdzienus attiecībā pret šiem kārdinājumiem. Ja kāds tad viņiem būtu sacījis, ka, neskatoties uz viņu centību un pūlēm labot citus, viņi paši beidzot atradīsies līdzīgā tumsības /90/ stāvoklī, tad viņi būtu atbildējuši, kā Asaels pravietim sacīja: "Vai tad tavš kalps ir suns, ka viņš darītu šādu lielu lietu?"

Viņi paši sevi piekrāpj. Kādu noteiktību viņi parāda mierīgā laikā! Cik tad viņi ir drosmīgi kuģotāji! Bet, kad uzbrūk briesmīgās kārdināšanu un pārbaudījumu vētras, tad, redzi, viņu dvēseles ir iznīcinātas! Cilvēkiem var būt izcilas dāvanas, labas spējas, lieliskas rakstura īpašības, tomēr viens, trūkums, viens apslēpti piekopts grēks var novest cilvēku līdz pilnīgai neveiksmei un bojāejai, tāpat kā viens tārpū saēsts dēlis var būt par iemeslu kuģa bojā ejai.

Mīļais brāli, Dievs Savā aizgādībā tevi ir atvedis no tavām lauku mājām uz —, lai tu te panestu pārbaudījumus, kurus tu nebūtu piedzīvojis, ja paliktu iepriekšējā dzīves vietā. Viņš tev deva dažas norājošas liecības, kuras tu atzini par pareizām; tomēr pārmetumi tevi kaitināja un uztrauca. Tu esi līdzīgs tiem, kas staigāja ar Jēzu līdz brīdim, kad Viņš viņus aicināja pakļauties tos skarošām praktiskām patiesībām. Tu ticībā neesi satvēris spēku izlabot tavā raksturā uzrādītos trūkumus. Tu Dieva priekšā neesi pazemojis savu lepno garu. Tu esi cīnījies un nostājies pret Dieva Garu, kāds tas atklājās pārmetumos. Tava miesīgā, neuzvarētā sirds neļaujas pārvaldīties. Tu neesi sevi audzinājis (disciplinējis). Laiku pa laikam tavš nesavaldītais temperaments, tavš nepakļāvīgais gars ir tevi pilnīgi pārvarējis. Kā gan lai šāda impulsīva, sevi neuzvarējusi dvēsele dzīvo starp skaidrajiem eņģeļiem? Tādu nevar ielaist Debesīs, kā tu pats to zini. Ja tas tā, tad nevar būt par ātru sākt izlabot tavā dabā esošo ļaunumu. Atgriezies un kļūsti kā mazs bērns.

Brāli, tu esi lepns un augstprātīgs. Viss tas ir jānoliek. Tavi radnieki ir mācījušies bīties no tavu dusmu uzliesmojumiem. Tava maigā, dievbijīgā māte ir darījusi to labāko, lai tevi apmierinātu, audzinātu un lutinātu, un ir pūlējusies novērst katru iemeslu, kas varētu izsaukt šo pašpaaugstināšanās un nesavaldīšanās tiekami viņas dēļ. Bet pārliecināšana, lūgšanās un nomierināšanas mēģinājumi tevi ir vadījuši uz domām, ka šis impulsīvais raksturs nav dziedināms un ka tavu draugu pienākums ir to paciest. /91/ Visa šī lutināšana un atvainošana nav dziedinājusi ļaunumu, bet gan otrādi, to it kā atbalstījusi.

Tu necīnījies ar šo ļauno garu un to neuzvarēji. Kad tavš ceļš tika šķērsots, tev tas likās pietiekošs iemesls, lai aizmirstu savu vīrišķību un to, ka esi radīts pēc Dieva līdzības. Šo līdzību tu esi sakropļojis un gandrīz izdzēsis. Tev trūka pašsavaldīšanās, kā arī gribasspēka. Tu biji stūrgalvīgs un pakļāvies sātana varai. Katra reize, kad tu padevies dusmām un nevaldīji pār savām jūtām, ir darījusi stiprāku šo spēcīgo, nevaldāmo gribu. Kungs redzēja, ka tu pats sevi nepazīni. Viņš redzēja, ka, ja tu neieraudzīsi pats sevi un savu grēcīgo rīcību īstā gaismā, ja tu neieraudzīsi, cik nepatīkami Dieva skatījumā ir šie dusmu uzliesmojumi, kas ar katru reizi kļūst stiprāki, tad tu noteikti neiegūsi iespēju sēdēt blakus Golgatas Cietējam.

Dievs tevi uzaicina, br. G, nožēlot grēkus un atgriezties un kļūt kā mazam bērnam. Ja patiesībai nebūs svētojošs iespaids uz tavu dzīvi, ja tā nepārveidos tavu raksturu, tad tu neiegūsi iemantojamu tiesu Dieva valstībā. Kungs Savā aizgādībā izvēlējās tevi vēl ciešāk savienot ar Savu darbu. Viņš tevi kā kādu nedisciplinētu jaunu kareivi pieņēma armijā un pakļāva likumiem, noteikumiem, atbildībām un apmācību procesam. No sākuma tava rīcība bija laba un cēla, un tu centies būt uzticīgs savā vietā. Pārbaudījumus tu panesi labāk kā jebkad savas dzīves laikā. Bet sātans nāca ar saviem viltīgajiem kārdinājumiem, un tu tiem kriti par laupījumu. Kungs tevi žēloja un lika Savu roku pār tevi, lai tevi glābtu. Viņš tev deva bagātus piedzīvojumus, no kuriem tu neiegūvi tādu labumu, kādu tev vajadzēja iegūt. Līdzīgi Izraēla bērniem, tu drīz aizmirsi Dieva rīcību un Viņa lielo žēlastību. Br. G, atbildot uz lūgšanām, tu tiki dziedināts, un Dievs tev no jauna deva dzīvības laiku; bet tu savā dvēselē ielaidi greisirdību un skaudību un esi bijis Viņam ļoti nepatīkams. Viņš vēlējās tevi vadīt tur, kur tu varētu attīstīt raksturu, kur tu varētu ieraudzīt un izlabot savus trūkumus.

Tavā audzināšanā un izglītošanā bērniības un jaunības gados ir pielaista izšķirīga kļūda. Tagad tev ir jāmacās lielā pašsavaldīšanās mācība, kuru vajadzēja piesavināties jau agrā bērniībā. Dievs tevi noveda savādākā vidē, kur Viņa Svētais Gars varēja tevi audzināt, lai tu

iegūtu morālu spēku un pašsavaldīšanos un kļūtu par uzvarētāju. Sevis savaldīšana prasa visstingrāko piepūli, visneatmaidīgāko un nešaubīgāko apņemšanos un vislielāko enerģiju. Jau ilgi ierobežojumi tevi uztrauc. Kad kaut kas notika pret tavu gribu, tad tu esi plosījies līdzīgi iesprostotam lauvam. Audzināšanu, kuru iegūt tev nav palīdzējuši tavi vecāki, tagad tev ir jāiegūst pilnīgi vienam pašam. Jaunu un sīku atvasīti viegli locīt, bet cik grūti tagad, kad tā sazarojusi, saliekusies un kļuvusi cieta. Tavi vecāki pieļāvusi šādu sakropļojumu; un tagad vienīgi caur Dieva žēlastību, savienotu ar tavām neatmaidīgām pūlēm, tu vari kļūt uzvarētājs pār sevi. Caur Kristus nopelni tu vari atstāt to, kas aptraipa un sakropļo dvēseli un veido kroplu raksturu. Tev jānoliek vecais cilvēks ar tā kļūdām un jāapvelk jaunais cilvēks, Kristus Jēzus. Lai Viņa dzīve ir tavs vadonis, tad tavas spējas un prāts būs veltīti kalpošanai Dievam.

Ak, ja tikai mātes gribētu strādāt gudri, mierīgi un noteikti pie savu bērnu miesīgo tieksmju pārveidošanas un apspiešanas, kāds daudzums grēku tad tiktu iznīcināts jau dīglī un cik daudz grūtību draudzē tad tiktu aiztaupīts! Cik daudzas nelaimīgas ģimenes tad būtu bijušas laimīgas! Daudzas dvēseles mūžīgi pazudīs vecāku nolaidības dēļ, tāpēc ka viņi nav pareizi audzinājuši savus bērnus un nav mācījuši pakļauties autoritātei jau jaunībā. Ja mēs saudzējam kļūdas un ar maigumu mierinām kaislību uzliesmojumus, tad neliekam cirvi pie ļaunuma saknes, bet gan sagādājam bojāeju tūkstošiem dvēseļu. Ak, kā gan vecāki atbildēs Dievam par šo briesmīgo nolaidību savos pienākumos!

Br. G, tu labprāt gribi stāvēt priekšgalā un pavēlēt citiem, bet tev nepatīk, kad tev pavēl. Tāds mēģinājums acumirkli aizdedzina tavu lepnumu. Tava rakstura nesavaldītās īpašības ir pašmīlība un augstprātība, un tās traucē tavu garīgo pieaugšanu. Kam ir šis raksturs, tiem dedzīgi jāķeras pie darba un jāmirst sev, vai arī viņi zaudēs Debesis. Dievs nesamierinās ar šīm īpašībām, kā to dara mīlošie maldīgie vecāki.

Savā pēdējā parādīšanā es redzēju, ka, ja tu atteiksies no rājieniem un norādījumiem, ja izvēlēties savu ceļu un nevēlēties tikt audzināts, tad Dievs tevi vairs tālāk nevarēs lietot Savā svētajā darbā. Ja tu būtu sācis strādāt pie savas dvēseles saskaņošanas ar Kungu, tad tu būtu ieraudzījis tik lielu darbu, kas darāms pie tevis paša, un nebūtu tik daudz laika izšķiedis pie br. H iedomātajām nepareizībām, runājot par tām viņam aiz muguras. Pēdējo trīsdesmit gadu darbam vajadzēja iedvest uzticību br. H godīgumam. "Dodiet godu. tam, kam gods nākas."

Atbildīgās vietās stāvošiem vīriem pastāvīgi vajadzētu augt. Viņiem nevajag noenkuroties uz veciem piedzīvojumiem un nevajag domāt, ka nav nepieciešami kļūt par prasmīgiem un izglītotiem darbiniekiem. Cilvēks, kas, pasaulē nākot, ir visbezpēcīgākais Dieva radījums un kura daba ir visjaunākā, tomēr ir spējīgs pastāvīgi attīstīties. Zinātne viņu var apgaismot, tikumi izdaiļot, un viņš var iet uz priekšu garīgā un morālā cieņā, līdz sasniedz saprāta un rakstura skaidrības pilnību, kas tikai mazliet zemāka par eņģeļu pilnību un šķīstumu. Mēs nevaram pat aptvert, kas cilvēks var kļūt, ne arī kādus lielus darbus viņš var padarīt, ja patiesības gaisma spīd uz cilvēku prātu un Dieva mīlestība izlejas viņu sirdī.

Es zinu, ka cilvēka sirds ir kā akla pret viņa paša īsto stāvokli; tomēr es nevaru tevi atstāt, nemaz necenšoties palīdzēt. Mēs tevi mīlam un vēlētos redzēt tevi, dzenoties pēc uzvaras. Jēzus tevi mīl. Viņš nomira par /94/ tevi un vēlas, lai tu tiktu izglābts. Mums nav nekādas vēlēšanās tevi turēt --, bet mēs vēlamies, lai tu padarītu pilnīgu darbu pats pie savas dvēseles, lai tu izlabotu katru nepareizību un pieliktu visas pūles sevis savaldīšanā, citādi tu pazaudēsi Debesis. To tu nedrīksti atļauties. Kristus dēļ stāvi velnam pretī, tad viņš bēgs no tevis.

DARBS VEICINA VESELĪBU

Mīļais brāli un mīļā māsa J, man rādīja, ka jūs pret saviem bērniem izturaties nepareizi. Jūs uzņemat Dr. J idejas un par tām runājat savu pacientu un bērnu klātbūtnē. Šīs idejas nav izvedamas dzīvē. No Dr. J viedokļa tās var neizskatīties tik nosodāmas, bet, skatoties uz tām no kristiešu redzes viedokļa, tās ir noteikti bīstamas. Dr. J pamācības par izvairīšanos no fiziskā darba daudziem ir nesušas lielu ļaunumu. Neko nestrādāt ir ļoti bīstami. Viņš māca un pārliecina savus pacientus, ka izpriecas ir nepieciešamas. Šī mācība ir maldīga, jo saskaņā ar to lietderīgu un veselīgu vingrinājumu un fiziskā darba vieta laiku aizņem un prātu nodarbina izpriecas. Uzjautrinājumi, kādus ieteic Dr. J, vairāk uzbudina smadzenes nekā lietderīgas nodarbības.

Fiziski vingrinājumi, apvienoti ar darbu, sniedz laimes izjūtu, stiprina muskuļus, uzlabo asinsriti un rada apmierinājumu slimniekā, jo viņš sāk apzināties sava spēka lielumu; turpretī, ja viņu ierobežo no veselīgiem vingrinājumiem un fiziska darba, tad visa uzmanība pievēršas viņam pašam. Tad pastāvīgi draud briesmas domāt, ka veselība ir sliktāka nekā patiesībā, un šī slimīgā iztēle var nostiprināties viņā, pastāvīgi liekot baidīties no savu spēku pārpūlēšanas. Vispārīgi, ja invalīds iesaistītos kādā piemērotā darbā, izlietodams lietderīgi, bet ne nepareizi un neprātīgi savus spēkus, tad viņš atrastu, ka fiziskie vingrinājumi izrādītos par spēcīgāku un efektīvāku līdzekli veselības atgūšanā nekā ūdens ārstniecības metodes, kuras viņš pielieto.

Tāpēc, ka nenodarbina garīgos un fiziskos spēkus lietderīgā darbā, /95/ daudzi invalīdi ir ļoti vāji un jūtas nespēcīgi kaut ko savā laba darīt. Bezdarbība dod arī viņiem vairāk izdevības ļauties netīrām domām - savu iegribu apmierināšanai, kas daudziem no viņiem ir bijis par iemeslu viņu tagadējam nespēkam. Viņiem stāsta, ka viņi pārāk daudz dzīvības spēku izšķieduši smagā darbā, kaut gan deviņos gadījumos no desmit darbs ir bijis vienīgās zāles viņu dzīvē un līdzeklis, kas viņus glābis no pilnīgas bojā ejas. Kamēr viņi tā domā, tad tā ir labākā izdevība savas miesas pazemošanai un pašiznīcināšanas darba nobeigšanai. Atļaut visām šīm personām mitēties strādāt ar savām smadzenēm un rokām nozīmē dot tām bagātīgas iespējas krist sātana kārdināšanu gūstā.

Dr. J ir ieteicis dzimumu sajauktību; viņš ir mācījis, ka garīgā un fiziskā veselība prasa ciešu savstarpēju biedrošanos. Šāda mācība ir nesusi lielu ļaunumu un vēl tagad ir ļoti kaitīga jaunatnei un bērniem un sniedz apmierinājumu vīriem un sievietēm ar apšaubāmu raksturu, kuri nekad nav valdījuši pār savām kaislībām un kuri tāpēc cieš no dažādām novājinošām slimībām. It kā no veselības viedokļa, šīs personas tiek pamācītas bieži un ilgstoši uzturēties pretējā dzimuma sabiedrībā. Un tā tiek atvērtas durvis kārdināšanām, kaislības pamostas viņu sirdī līdzīgi lauvām, apspiests tiek katrs saprātīgs apsvērumš, un viss augstais un cēlais tiek upurēts iekārei. Šai laikmetā pasaulē valda morāls pagrimums. Ja vīru un sievu prāts un miesa būtu veseli, ja dzīvnieciskās kaislības būtu pakļautas gara augstākajām izpratnes spējām, tad varētu samērā droši mācīt, ka zēniem un meitenēm un arī vairāk nobriedušiem jauniešiem būtu vēlams biežāk un ilgstošāk uzturēties kopā.

Ja šī laikmeta jauniešu prāts būtu tīrs un nesamaitāts, tad meiteņu iespaids varētu darīt zēnu prātu /96/ un viņu uzvešanos maigāku, un savukārt zēnu stiprais un noteiktais raksturs varētu cēlināt un stiprināt meitenes. Tomēr ir sāpīga patiesība, ka starp simts meitenēm nav vienas ar tīrām un skaidrām domām un starp simts zēniem nav viena, kura tikumība nebūtu aptraipīta. Daži gados vecāki ir tik tālu nonākuši, ka ir aptraipīti gan viņu dvēsele, gan miesa. Daudzi ir pagrimuši, kas sabiedrībā tiek uzskatīti kā labi audzināti, eleganti vīrieši un kā skaitas un patīkamas sievietes. Tagad nav tāds laiks, lai ieteiktu dzimumu sajaukšanos kā vēlamu veselībai, - lai ieteiktu tiem pēc iespējas vairāk atrasties vienam otra sabiedrībā. Šī samaitātā laikmeta lāsts ir patiesas tikumības un kautrības trūkums.

Dr. J, tu šīs domas esi izsacījis savā pieņemamā istabā. Jaunieši ir tevi klausījušies, un tavi pierādījumi ir atstājuši tikpat lielu iespaidu uz taviem, kā arī uz citu bērniem. Būtu bijis labāk, ja tu šīs idejas būtu atstājis —. Liela piepūle smaga darbā ir kaitīga jauniešu augošajam organismam; tomēr, ja simtiem veselību ir iedragājusi pārpūlēšanās un pārstrādāšanās, tad bezdarbības, pārēšanas un patīkamas dīkdienības dēļ saslimst un arī steidz pretī ātrai un drošai bojāejai tūkstošiem cilvēku.

Jaunatnei ir tik maz garīgo un fizisko spēku, tāpēc ka tā ļoti maz strādā lietderīgu darbu. "Redzi, šis bija tavas māsas Sodomas noziegums; lepnība un maizes pārpilnība un dzīve bez bēdām bija viņai un viņas meitām; bet nabagam un bēdīgam tā nesniedza roku. Bet tie bija lepnī un darīja negantību Manā priekšā; to redzēdams, Es tos esmu atmetis." Ec. 16,49.50.

Šai izvirtušajā paaudzē tikai nedaudz jauniešu spēj izturēt kaut vai vispārējas izglītības iegūšanai nepieciešamās studijas. Kāpēc tas tā? Kāpēc bērni sūdzas par reiboni, galvas sāpēm, deguna asiņošanu, ātru sirdsdarbību, nogurumu un par vispārēju vājumu? Vai tas galvenokārt būtu attiecināms uz viņu nopietnajām studijām? Mīlošie un iecietīgie /97/ vecāki jūt līdzīgi saviem bērniem, jo viņi iedomājas, ka bērniem mācības ir pārāk liela slodze un ka viņu nopietnā piepūle studijās sagrauj viņu veselību. Tiešām nav ieteicams apgrūtināt jauniešu prātu ar pārāk daudzām un pārāk grūtām studijām. Tomēr, vecāki, vai jūs uz šo lietu nemaz neesat skatījušies dziļāk un esat apmierinājušies tikai ar to, ka pievienojaties savu bērnu domām. Vai jūs

pārāk ātri neesat uzticējušies šķietamajiem bērnu slimības iemesliem? Vecākiem un audzinātājiem šī Jaunuma iemesli jāmeklē dziļāk.

Rūpīgi meklējot un pārbaudot, deviņdesmit deviņos gadījumos no simta jūs atrastu, ka ne tikai studiju slodze ir kaitējusi jūsu bērniem, bet gan viņu pašu nepareizie ieradumi ir nogurdinājuši smadzenes un izsmēluši visa organisma dzīvības spēkus. Biežie uzbudinājumi ir iedragājuši nervu sistēmu un tā likuši pamatu priekšlaicīgai, bet drošai bojāejai. Atsevišķi netikumi nokauj tūkstošus un desmitiem tūkstošus.

Bērniem vajadzīga nodarbošanās, kas aizpildītu laiku. Pareizs garīgs darbs un fiziski vingrinājumi svaigā gaisā nesalauzīs jūsu zēnu veselību. Lietderīgs darbs un iepazīšanās ar mājas darbu noslēpumiem labvēlīgi atsauksies uz jūsu meitenēm, nodarbības svaigā gaisā ir noteikti nepieciešamas viņu organisma attīstībai un veselībai. Bērņus jāmaca strādāt. Čaklums darbā dod vislielākās svētības, kādas vien vīriem un sievietēm, un bērniem pieejamas.

Savu bērnu audzināšanā jūs esat pielaiduši kļūdas. Jūs esat bijuši pārāk iecietīgi. Jūs viņus esat atbalstījuši, esat atvainojuši viņu nestrādāšanu, līdz dažiem no viņiem darbs kļuvis pilnīgi riebīgs. Bezdarbība, pareizi regulētu nodarbību trūkums viņiem ir stipri kaitējis. Kārdināšanas ir visapkārt, gatavas pazudināt jaunatni šai pasaulei un nākošai. Paklausības ceļš ir vienīgais drošais ceļš.

Jūs esat bijuši akli pret to varu, kas ienaidniekam ir pār jūsu bērniem. Mājturības darbi, pat līdz nogurumam, viņiem būtu bijuši vairāk kā piecdesmit reiz mazāk kaitīgi par slaistīšanās ieradumu. Viņi būtu izbēguši daudz /98/ briesmām, ja jau agrāk būtu pamācīti aizpildīt laiku ar lietderīgu darbu. Tad viņiem nebūtu izveidojies tāds nemierīgs raksturs, tāda kāre pēc pārmaiņām un pēc sabiedrības. Viņi būtu izvairījušies no daudzām kārdināšanām kļūt iedomīgiem, no neprātīgām izpriecām, vieglas literatūras lasīšanas, tukšas tērzēšanas un niekiem. Viņi paši būtu vairāk apmierināti un nebūtu bijis lielās vēlēšanās meklēt pretējā dzimuma sabiedrību un atvainot sevi šai Jaunajā ceļā. Iedomība un izlikšanās, nelietderīgums un noteikti grēki ir bijuši šī bezdarbīgā laiskuma sekas. Vecāki un sevišķi tu kā tēvs esi viņiem glaimojis un viņus lutinājis, viņiem pašiem par lielu zaudējumu.

IEDOMĪBA UN SAVTĪGUMS

Mīļais brāli, tu esi pielaidis nopietnu kļūdu, slimnieku priekšā pieņemamajā istabā izceldams sevi un savu sievu. Jūsu pašu bērni ir uztvēruši šīs piezīmes, un tās veidojušas viņu raksturu. Tagad tu piedzīvoši, ka nav viegli izlabot atstāto iespaidu. Viņi ir lepni un iedomīgi. Viņi domā, ka, būdami tavi bērni, viņi ir pārāki par citiem bērniem. Tu biji norūpējies, ka ļaudis varētu tev neparādīt Veselības institūta ārstam pienākošos cieņu, šīs bailes ir izrādījušās par tava vājuma iemeslu un aizkavējušas tavu garīgo attīstību. Tu esi kļuvis arī greisirdīgs uz citiem ārstiem, baidoties, ka viņi tevi varētu izspiest no vietas vai arī pareizi nenovērtēt tevi un tavu stāvokli. Tu arī esi izcēlis savu sievu, nostādot viņu slimnieku priekšā kā kādu augstu būtni. Tu esi bijis līdzīgs aklam vīram, tu esi viņai piedēvējis tādas īpašības, kādu viņai patiesībā nemaz nav.

Teve vajadzēja atcerēties, ka par savu morālo vērtību spriedīs pēc taviem vārdiem, rīcības un darbiem. Tos nekad nevar apslēpt, un tie tevi tavu slimnieku priekšā padels pareizā augstumā. Ja tu interesēsi par viņiem, ja savu darbu veltīsi viņiem, tad viņi to jutīs un tu iegūsi viņu /99/ uzticību un mīlestību. Bet ar vārdiem tu nekad viņus nepārliecināsi ticēt, ka darbs viņu labā ir nogurdinājis tevi un izsmēlis tavus dzīvības spēkus, kad viņi zina, ka tu viņiem neesi piegriezis sevišķu uzmanību un vērību. Slimnieki dāvās savu uzticību un mīlestību tiem, kas sevišķi interesēsi par viņiem un kas strādās, lai viņi atveseļotos. Ja tu darīsi šo darbu, kas nevar palikt nedarīts, par kuru slimnieki maksā savu naudu, tad tev cieņas iegūšanai nebūs vajadzīgas runas; to tu saņemsi tikpat droši, cik droši ir tas, ka tu šo darbu strādā.

Tu neesi bijis brīvs no savtīguma, un tāpēc tu neesi saņēmis svētības, kuras Dievs dod Saviem nesavtīgajiem strādniekiem. Tavas intereses ir dalītas. Tu tik ļoti esi rūpējies par sevi un savējiem, ka Kungam nav bijis sevišķi vajadzīgs rūpēties par tevi. Tava rīcība šai ziņā tevi darījusi nederīgu šai vietai. Vienu gadu atpakaļ es redzēju, ka tu juties spējīgs viens pats vadīt institūtu. Ja tas piederētu tev un tu būtu vienīgais, kuram sevišķā kārtā nāktu labums vai ļaunums no institūta zaudējumiem vai peļņas, tad tu uzskatītu par savu pienākumu sevišķi rūpēties, lai institūts nepiedzīvotu zaudējumus un lai slimnieki, kas ārstējas bez maksas, neiztukšotu institūta kasi. Tu visus rūpīgi pārbaudītu un nepieļautu, ka viņi paliek nedēļu ilgāk, nekā tas tieši nepieciešams. Tu atrastu daudzus ceļus, kas samazina izdevumus un neizšķiež institūta īpašumus. Bet tu esi tikai tur nodarbināts ārsts, un dedzība, ieinteresētība un spējas vadīt šo institūtu, kādas pēc tavam domām tev ir, neparādās. Slimnieki nesaņem to uzmanību, par kuru viņi maksā naudu un kuru sagaidīt viņiem ir tiesības.

Man rādīja, ka tu bieži novērsies no slimniekiem, kuriem vajadzīgas tavas pamācības un padomi. Tevi man attēloja kā šķietami vienaldzīgu, kas diezgan nepacietīgs un gandrīz neklausās, ko slimnieki saka un kas viņiem ir ļoti svarīgi. Tu izlikies, ka ļoti steigtos, un aizgāji, atkratīdamies no viņiem līdz nākošai reizei, lai gan pavisam nedaudzi piemēroti līdzjūtības un iedrošinājuma vārdi būtu apklusinājuši tūkstoš baiļu un būtu snieguši mieru un drošību nemiera un izmisuma vietā. Tu izskatījies tāds, kuru uzrunāt slimnieki baidījās. Tu

neiedziļinājies viņu /100/ izjūtās, bet turējies sāņus, kaut gan tev vajadzēja būt draudzīgākam un laipnākam. Tu biji pārāk tāls un nepieejams. Viņi uz tevi raudzījās kā bērni uz vecākiem, un viņiem bija tiesības sagaidīt un saņemt no tevis uzmanību, kuru viņi tomēr nesaņēma. "Es" un "manējie" nostājās starp tevi un darbu, kura piepildījumu prasa tava vieta. Slimniekiem un palīgiem bieži vajadzīgs tavš padoms, tomēr viņi nelabprāt iet pie tevis un, ar tevi runājot, nejūtas brīvi.

Tu esi centies iegūt tev nepienākošos cieņus. Tā pūloties, tu mērķi neesi sasniedzis, bet gan esi pazaudējis uzticību un mīlestību, kuru tu būtu varējis iegūt, ja tu būtu bijis vienkāršs, lēnprātīgs un pazemīgs. Patiesa nodošanās un svētošanās Dievam atvērtu tev vietu visu sirdīs un ietērtu tevī patiesā cieņā, bet ne piesavinātā. Tu esi paaugstinājies, dzirdēdams atzinības vārdus. Kristus dzīvei jābūt tavam paraugam, mācot tevi darīt labu katrā vietā, kuru tu ieņem. Ja tu rūpēsies par citiem, tad Dievs rūpēsies par tevi. Debesu Majestāte neizvairījās no noguruma. Viņš kājām ceļoja no vienas vietas uz otru, palīdzot trūcīgiem un cietējiem. Lai gan tev ir mazliet zināšanas, zināma izpratne par cilvēka uzbūvi un tu vari izsekot slimībai un tās cēloņiem - bet ja tu arī runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm, - tomēr tev ir nepieciešami vajadzīgas citas īpašības, vai arī visām tavām dāvanām nebūs nekādas sevišķas nozīmes. Tev vajadzīgs spēks no Dieva, kuru var iegūt vienīgi tie, kas ļaujjas tikai uz Viņu un kas sevi nodod Viņa uzticētajam darbam. Kristum jābūt daļai no tavām zināšanām. Vērā vajadzētu ņemt Viņa gudrību, bet ne tavējo. Tad tu saprastu pareizi izturēties, lai būtu par gaismu slimnieku istabās. Tev trūkst gara brīvības, spēka un ticības. Tava ticība ir vāja, tāpēc ka tā nav vingrināta, tā nevar būt spēcīga un veselīga. Ja tu, apmeklējot slimniekus, nepaņemsi līdzī Jēzu, tad tavas pūles priekš viņiem, kas slimi savā sirdī un miesā, nebūs tik sekmīgas, kādas tās varētu būt, un slimnieki neiegūs tik daudz fiziskā un garīgā spēka, cik viņi /101/ varētu iegūt. Jēzus vārdiem un darbiem jāklūst par taviem. Tad tu jutīsi, ka tie, kuriem par svētību ir nākušas tavas lūgšanas un līdzjūtības vārdi, savukārt svētīs tevi.

Tu neesi izjutis savu pilnīgo atkarību no Dieva un savu nespēku un vājumu bez Viņa sevišķās gudrības un žēlastības. Tu uztraucies, baidies un šaubies, jo tu esi strādājis par daudz pats savā spēkā. Tikai Dievā tev var būt veiksmē. Pazemība un prāta svētumā tu atradīsi lielu mieru un spēku. Visspožāk mirdz tie, kas visvairāk izjūt savu vājumu un tumsu; tādiem Kristus dod Savu taisnību. Tavam spēkam jānāk no savienības ar Viņu. Labu darot, nepagursti. Debesu Majestāte uzaicina nogurušos: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas strādājat un nesat smagas nastas, Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevis Manu jūgu un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet dusu savām dvēselēm." Nasta reizēm liekas tik smaga un jūgs tik spiedošs, tāpēc ka tu neesi kļuvis līdzīgs savam dievišķajam Kungam lēnprātībā un pazemībā. Pārtrauc cenšanos apmierināt un izcelt sevi; labāk apslēpies Jēzū un mācies no Viņa, Kurš tevi aicinājis un apsolījis tev mieru.

Es redzēju, ka Veselības institūts nekad nevarēs uzzelt, kamēr tie, kas institūtā ieņem atbildīgas vietas, vairāk interesēsies paši par sevi nekā par institūtu. Dieva darbā par strādniekiem vajadzīgi nesavtīgi vīri un sievas; kas ieņem kādu vietu Veselības institūtā, tiem vajadzētu pārraudzīt katru nozari,

vajadzētu ievērot taupību, rūpējoties par mazām lietām un izsargājoties no zaudējumiem. Īsi sakot, viņiem vajadzētu būt tik rūpīgiem un apdomīgiem vadītājiem, it kā viņi būtu tiešie institūta īpašnieki.

Tevi ir mocījušas izjūtas, ka viena vai otra lieta neattiecas uz taviem tiešajiem pienākumiem. Viss, kas saistīts ar institūtu, ir tavs tiešais darbs. Ja tu ievēro kādu lietu, kam tu tūlīt nevari veltīt pienācīgu uzmanību, jo tev jāstrādā citā virzienā, tad sauc kādu palīgā, kas /102/ šīm lietām piegrieztos bez kavēšanās. Ja šis darbs tev ir pārāk grūts, tad tavu vietu vajadzētu ieņemt kādam citam, kas pilnībā var izpildīt visus pienākumus, kas jāveic cilvēkam, kas ieņem šo atbildīgo vietu.

Sarunās savā pieņemamajā istabā tu slimniekiem un saviem palīgiem esi pārmetis, ka viņi tev sagādājuši nevajadzīgas nastas un rūpes, kamēr tanī pašā laikā es redzēju, ka tu neizpildīji ne pusi no saviem ārsta pienākumiem. Tu neesi pareizi ārstējis slimniekus, kas nodoti tavā uzraudzībā. Viņi nav akli; viņi redz tavu nevērību. Viņi ir šķirti no savām mājām un izdod līdzekļus, lai saņemtu uzraudzību un ārstēšanu, kādu viņi nevar saņemt mājās. Visas šīs asās sarunas pieņemamā istabā kaitē institūtam un nepatīk Dievam.

Ir taisnība, ka tu esi nesis smagas nastas; tomēr daudzos gadījumos tu esi apvainojis slimniekus un palīgus, kad vaina ir bijusi tavā ģimenē. Jo viņi pastāvīgi prasa tavu palīdzību, bet paši tev nepalīdz; tavā mājā nav neviena, kas atbalstītu tavas rokas vai iedrošinātu un uzmudinātu tevi. Ja tev nebūtu bijis grūtību ārpus institūta, tad tu varētu strādāt daudz labāk, nezaudējot spēkus un drosmi. Rūpes par ģimeni ir tavs pienākums, tomēr viņiem nepavisam nav jābūt tik bezpalīdzīgiem, kādi viņi ir, un nav tik ļoti tevi jāapgrūtina. Viņi varētu tev palīdzēt, ja vien to gribētu.

Tavs pienākums ir saglabāt arī savu veselību; bet, ja tev ģimenes rūpes ir tik lielas, ka darbs, kuru tu esi uzņēmis, tev šķiet pārāk smags un tev nav iespējams veltīt slimniekiem un institūtam pienākošos laiku un uzmanību, tad tev vajadzētu atteikties no savas vietas un meklēt citu, kur tu varētu pareizi izturēties pret savu ģimeni un pret sevi un uzticīgi izpildīt uzņemtās atbildības. Tu tagad ieņem svarīgu vietu. Tā prasa skaidru prātu, smadzeņu, nervu un muskuļu spēku. Ir nepieciešama nopietna nodošānās darbam, lai tas būtu sekmīgs, un nekas mazāks par to institūtam neļaus uzzelt. Lai institūts būtu ineesīgs, tā vadīšanai vajadzīgi dedzīgi, nesavtīgi darbinieki. /103/

Māsa I, tu neesi vīram pietiekoši palīdzējusi. Tava uzmanība ir vairāk veltīta tev pašai. Tu neesi atzinusi vajadzību uzmodināt snaudošos spēkus, lai stiprinātu vīru viņa darbā vai arī lai pareizi ietekmētu bērnus. Ja tu centīgi būtu pildījusi pienākumus, kurus no tevis prasa Dievs, ja būtu palīdzējusi savam dzīves biedram nest viņa nastas un kopā ar viņu pareizi un disciplinēti audzinājuši savus bērnus, tad jūsu ģimenē būtu pavisam citādāka kārtība.

Bet tu esi ļāvusies grūtsirdībai un skumjam, un tāpēc jūsu dzīvoklī saules gaismas vietā apēno mākoņi. Tu neesi atbalstījusi cerību un priecīgu noskaņojumu, un tavs iespaids ir nomācis tos, kuriem tev vajadzēja palīdzēt ar laipniem vārdiem un darbiem. Viss tas ir savtīguma rezultāts. Tu esi prasījusi uzmanību un līdzjūtību no sava vīra un bērniem un līdz šim neesi izpratusi, ka tavs pienākums bija nedomāt par sevi, bet gan strādāt viņu laimes un labklājības labā. Tu esi ļāvusies nepacietībai un bargi rājusī savus bērnus. Tava izturēšanās ir tikai pastiprinājusi viņu jaunās tieksmes un sarāvusi mīlestības saites, kam jāsaista vecāku un bērnu sirdis.

Tev ir trūcis pašsavaldīšanās, un tu esi rājusī vīru bērnu klātbūtnē; tas mazinājis viņa autoritāti pār tiem un arī tavējo. Tu esi bijusi ļoti vāja; kad tavi bērni nāca pie tevis ar sūdzībām par citiem, tad tu bez vilcināšanās esi izšķīrusies par labu viņiem un negudri esi nosodījusi un apvainojusi tos, par kuriem bērni sūdzējās. Tāpēc jūsu bērni kurn pret tiem, kas neparāda viņiem cieņu, kādu viņi iedomājas pelnījuši. Netieši tu esi šo garu atbalstījusi un nevis apslāpējusi. Tu neesi pret saviem bērniem izturējusies pietiekoši stingri un taisnīgi, kā tev būtu vajadzējis darīt.

Tev ir bijuši pārbaudījumi. Tu esi jutusies nomākta. /104/ Tu esi zaudējusi drosmi, tomēr šajās nelaimēs tu netaisni esi vainojusi citus. Galvenais iemesls ir meklējams tevī pašā. Tu savu māju neesi izveidojusi tādu, kādai tai vajadzētu būt un kāda tā būtu varējusi būt. Vēl ir tavos spēkos izlabot pielaištās kļūdas. Atstāj savu auksto un stīvo atturību. Dod vairāk mīlestības, nekā to prasi sev, radinies būt priecīga, ļauj saules gaismai iespīdēt tavā sirdī, un tad tā apmirdzēs ap tevi esošos; esi sabiedriskāka un sadraudzīgāka, centies iemantot bērnu uzticību, lai viņi varētu nākt pie tevis pēc padoma; pamudini viņus uz pazemību un nesavtību un esi viņiem pareizs paraugs.

Mans mīļais brāli un mīļā māsa, uzmostieties savas ģimenes vajadzībām. Neesiet akli, bet ķerieties pie darba vienoti un mierīgi, ar lūgšanām un ticībā. Savediet kārtībā savu māju, un Dievs svētīs jūsu pūles.

APKĀRTĒJĀS SABIEDRĪBAS IESPAIDS

1872. gada 10. decembrī man rādīja br. K ģimenes stāvokli. Viņš bija īsts ticīgais un mīlēja patiesību, bet bija arī dzēris no pasaules gara. Kristus sacīja: "Kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds." Brāli K, tava pasaules manta tik lielā mērā paņēma tavas intereses un uzmanību, ka tev neatliek laika, lai kalpotu Dievam. Tava sieva pat jūtas neapmierināta, kad tu Dievam dod tās niecīgās žēlastības dāvanas, kuras tu Viņam velti. Viņas sirdi pārņēmis pasaulīgais neprāts. Neviens no jums neņem pietiekoši laika pārdomām un lūgšanām. Dievam tiek nolaupīta jūsu ikdienišķā kalpošana, un jums pašiem jācieš lielāks zaudējums kā jebkuras pasaulīgās mantas zudums.

Māsa K, tu no Dieva atrodi vēl tālāk nekā tavs vīrs. Pieķeršanās pasaulei no tavas sirds ir izraidījusi tavu Pestītāju; tu Viņu vairs nemīli. Tev ir pavisam maz /105/ vēlēšanās lūgt Dievu un pārmeklēt savu sirdi. Tu sevi esi nodevusi paklausībai tumsas spēku lielkungam. "Kam jūs padodaties par kalpiem, tā kalpi jūs esat; vai nu grēkam uz nāvi vai paklausībai uz taisnību."

Māsa K, tu nezini, ko tu dari, tu nesaproti, ka, velkot savu vīru prom no patiesības, tu karo pret savu Radītāju. Tava uzmanība pievērsta pasaulīgiem labumiem. Tu neesi kopusi mīlestību uz dievbijību, bet tev labāk patīk darba steiga un troksnis, kas saistīti ar bagātības iegūšanu. Tevi pilnīgi pārņēmusi vēlēšanās līdzināties pasaulei, lai tu varētu saņemt to laimi, ko sniedz pasaule. Tava pasaulīgā godkāre un intereses ir lielākas par ilgām pēc patiesības un pēc daļas Dieva Valstībā.

Tavs dārgais pārbaudes laiks tiek pavadīts pūlēs iegūt laicīgo labklājību, ģērbjoties, ēdot un dzerot pēc pasaules ieraduma. Ak, cik neapmierinošs, cik nepietiekams ir šis ieguvums! Sekojot pasaulīgām tieksmēm un mērķiem, tu velc smagāku jūgu par to, ko tavs Pestītājs jebkad ir gribējis tev uzlikt. Tavs Glābējs tevi aicina: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas strādājat un jūtaties smagi nopiesti; Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevis Manu jūgu un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet dusu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir laipnīgs un Mana nasta viegla." Mana māsa, Kristus grib, lai tu savu lielo smagumu noliktu pie Viņa kājām un padotu savu cieto kaklu Viņa laipnajam jūgam.

Kas būtu, ja tavs pārbaudes laiks noslēgtos jau tagad? Kā tu izturētu Kunga dziļi skarošo pārbaudi? Kā tu esi izlietojusi līdzekļu podus un iespaidu, ko Dievs tev aizdevis, lai tu tos gudri izlietotu Viņa godam? Kungs tev devis dzīvību un Savas svētības ne sevis iepriecināšanai un savtīgiem mērķiem, bet lai tu dzīvotu citiem par svētību un darītu labu. Kungs tev ir uzticējies podus, kurus jādod mijējiem, lai tad, kad Viņš tos atprasis, Viņš varētu saņemt dotos podus līdz ar augļiem. Iespaids un līdzekļi doti, /106/ lai tevi pārbaudītu, lai atklātos, kas ir tavā sirdī; tev tie jāizlieto dvēseļu mantošanai Kristum un lai tā virzītu uz priekšu sava Pestītāja darbu. Tu izdarīsi briesmīgu kļūdu, ja šo darbu atstāsi novārtā. Ar katru dienu, kuru tu atdod, lai kalpotu sev un izpatiktu saviem draugiem, paļaujoties viņu iespaidam mīlestībā uz pasauli un atstājot neievērotu savu labāko Draugu, Kurš mira, lai tu dzīvotu, tu zaudē daudz..

Māsa K, tu domā, ka tev nav labi atšķirties no apkārtesošajiem. Tu dzīvo sabiedrībā, kas iepazīsies ar patiesību, tomēr to ir atmetusi; un tu savas intereses un jūtas esi savienojusi ar viņiem, līdz visādā veidā tu esi kļuvusi kā viena no viņiem. Tu mīli viņu sabiedrību; tomēr tu neesi laimīga. Savā sirdī tu esi sacījusi: "Tas ir velti, ka kalpojam Dievam; un kāds labums mums nāk, ka turam Viņa pavēles un kā noskumuši staigājam Kunga Cebaota priekšā."

Visai ģimenei būt kā Jēzus pārstāvjiem, kas neticīgas sabiedrības vidū tur Dieva baušļus, nav maza lieta. Mums jābūt dzīvām vēstulēm, zināmām un lasāmām visiem cilvēkiem. Šāds stāvoklis ir saistīts ar briesmīgu atbildību. Lai dzīvotu gaismā, jums jānāk tur, kur spīd gaisma. Br. K, neskatoties ne uz kādu upuri, vajadzētu just svinīgu pienākumu ar savu ģimeni piedalīties vismaz gadskārtējās patiesības mīlētāju sanāksmēs. Tas stiprinātu viņu un citus, sagatavojot viņus pārbaudījumiem un pienākumiem. Nav labi atteikties no priekštiesības satikties ar tiem, kuriem ir līdzīga ticība, citādi patiesība viņu izpratnē zaudēs savu svarīgo nozīmi, sanāksmju svētījošais iespaids neapgaismos un neatdzīvinās viņu sirdis, un viņi pazaudēs garīgumu. Tā viņi netiek stiprināti ar dzīva sludinātāja vārdiem. Pasaulīgas domas un pasākumi pastāvīgi nodarbina viņu prātu, izspiežot visu garīgo apceri.

Kristiešu lielākais vairums ticībā kļūst svārstīgi, ja viņi pastāvīgi nevēlēties iet kopā uz sanāksmēm un lūgšanām. Ja viņiem nebūtu iespējams baudīt šīs reliģiskās priekšrocības, tad Dievs viņiem sūtītu gaismu no /107/ Debesīm ar Saviem eņģeļiem, lai svētītu Savus izkaisītos ļaudis un uzturētu tos možus un priecīgus. Tomēr Viņš nav nodomājis darīt brīnumus, lai

uzturētu Savu svēto ticību. Viņiem tā jāmīl patiesība, lai būtu ar mieru uzņemties pūles, nodrošinot sev Dieva apsoltās priekšrocības un svētības. Vismaz viņiem ir iespējams ziedot dažas dienas gadā kopīgām pūlēm Kristus lietas uz priekšu virzīšanā un draudzīgu padomu savstarpējas līdzjūtības apmaiņai.

Daudzi gandrīz visu savu laiku veltī laicīgām interesēm un priekiem, bet nenovēl pat dažas dienas, lai dotos prom no savām mājām, kur varētu sastapties ar ļaudīm, kas sanākuši kopā Kunga Vārdā. Viņiem žēl arī līdzekļu, kas jāizdod šādā ceļā. Kunga Vārds mantkārību nosauc par elku kalpību; tik cik daudz gan ir elku kalpu pat starp tiem, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem.

Dievs prasa, lai mēs sanāktu kopā un nodotu liecību par patiesību. Dieva eņģelis sacīja: "Tad tie, kas Kungu bijās, runāja cits ar citu; un Kungs nomanīja un uzklausīja to, un piemiņas grāmata ir rakstīta Viņa priekšā par tiem, kas Kungu bīstas un Viņa Vārdu piemin. Un tai dienā, ko Es darišu, saka Kungs Cebaots, tie Man būs par īpašumu, un Es tos žēlošu, kā vīrs savu dēlu žēlo, kas viņam kalpo."

Mūsu sniedzamības robežās esošo priekštiesību izlietošana, lai, pienesot pat zināmus upurus, pulcētos kopā ar tiem, kas bīstas Dievu un runā par Viņu, mums noteikti atmaksāsies; jo Dievs uzklausās šīs liecības, un eņģeļi tās ieraksta grāmatās. Dievs atcerēsies tos, kas sanāk kopā un domā par Viņa Vārdu, un Viņš tos saudzēs lielajā ugunsgrēkā. Viņa acis tie būs kā vērtīgi dārgakmeņi; bet Viņa dusmas kritīs uz neaizsargātajām grēcinieku galvām. Kalpot Dievam nav veltīgi. Nenovērtējams, brīnišķīgs atalgojums ir sagatavots tiem, kas savu dzīvi veltī kalpošanai Viņam.

Mīļais brāli un mīļā māsa, jūs pakāpeniski esat devušies tumsā, līdz gandrīz nemanot jūs to esat sākuši uzskatīt par gaismu. Reižu reizēm vājš gaismas stars izspiežas cauri tumsai un modina jūsu prātu; bet apkārtējais iespaids nomāc gaismas starus, un tumsa šķiet biezāka kā iepriekš. /108/

Jūsu garīgās labklājības dēļ jums būtu bijis labāk jau dažus gadus atpakaļ mainīt dzīves vietu. Patiesības gaisma ir pārbaudījusi sabiedrību, kurā jūs dzīvojat. Maz bija to, kas pieņēma žēlastības un brīdinājuma vēsti, kamēr daudzi šo vēsti atmeta. Bet viena ļaužu daļa šo vēsti nepieņēma tāpēc, ka tā prasīja uzņemties krustu. Viņi ieņēma neitrālu stāvokli un domāja, ka, necīnoties pret patiesību, viņi rīkojas pavisam labi; bet gaisma, kuru nepieņēma un neizkopa, izdzisa tumsā. Viņi pūlējās nomierināt sirdsapziņu, sakot uz Dieva Garu: "Šoreiz tu vari iet; kad man būs izdevīgs laiks, tad es tevi aicināšu." Šis piemērotais, izdevīgais laiks nekad neatnāca. Viņi neizmantoja zelta izdevību, kas nekad vairs neatgriezās; atsakoties no gaismas, pasaule to sev ir izdzēsusi. Viņu prātu un sirdi pilnībā aizņēma šīs dzīves intereses un satraucošo izpriecu burvīgums, bet viņu labākais Draugs, svētais Pestītājs, ir atmests un aizmirsts.

Māsu K, lai gan viņai piemīt izcilas iedzimtās īpašības, no Dieva atrauj neticīgie draugi un radi, kas nemīl patiesību un negrib ņemt nekādu līdzdalību pašizliedzībā un upuru pienešanā patiesības labad. Māsa K nav sapratusi, cik svarīga ir mums Dieva dotā pavēle - atšķirties no pasaules. Tas, ko redzējušas viņas acis un dzirdējušas viņas ausis, ļauni ietekmējis viņas sirdi.

Jānis Kristītājs jau no dzimšanas bija pildīts ar Svēto Garu, un, ja būtu bijis kāds, kas varētu palikt neskārtis no savas paaudzes samaitājošā iespaida, tad tas noteikti būtu bijis viņš. Tomēr viņš neuzdrošinājās uzticēties savam spēkam; viņš atšķīrās no saviem draugiem un radiem, lai viņu dabīgās un iedzimtās tieksmes nevarētu tam būt par slazda valgu. Bez vajadzības viņš negāja tur, kur draudēja kārdināšanas, ne arī tur, kur apkārtējā greznība vai pat tikai dzīves ērtības varēja viņu ierosināt meklēt vieglumu vai apmierināt ēstkāri, tādā veidā mazinot viņa garīgos un fiziskos spēkus. Tā rīkojoties, viņš nebūtu varējis izpildīt savu svarīgo uzdevumu. /109/

Viņš sevi pakļāva trūkumam un vientulībai tuksnesī, kur lielajā dabas grāmatā varēja vērot majestātiskā Dieva svēto prātu un iepazīties ar Viņa raksturu, kāds tas atklājas Viņa brīnišķīgajos darbos. Šī atmosfēra bija piemērota morāles pilnības iegūšanai un pastāvīgi uzturēja Kunga bijāšanā. Jānis, Kristus priekštecis, izvairījās no ļaunām sarunām un pasaules samaitājošā iespaida. Viņš baidījās, ka tādas ietekmes rezultātā viņa sirdsapziņai grēks varētu vairs nelikties tik briesmīgi grēcīgs. Viņš par savas dzīves vietu izvēlējās tuksnesi, kur apkārtne uz viņa saprātu neatstāja ļaunu iespaidu. Vai mums kaut ko nevajadzētu mācīties no šī vīra piemēra, kuru Kristus godāja un par kuru Viņš sacīja: "Starp tiem, kas no sievām dzimusi, neviens nav vēlies, kas būtu bijis lielāks par Jāni Kristītāju."

Arī Kristus pirmie trīsdesmit dzīves gadi tika pavadīti nošķirtībā. Kalpojošie eņģeļi neatstājās no Dzīvības Kunga, kad Viņš staigāja pa Nācaretes pakalniem kopā ar strādniekiem un zemniekiem, nepazīts un negodāts. Šiem cēlajiem piemēriem vajadzētu mūs pamācīt izvairīties no ļauniem iespaidiem un no tādas sabiedrības, kas nedzīvo pareizi. Mums nevajadzētu sev glaimot, ka esam pietiekoši stipri, lai tādi iespaidi varētu mūs skart, bet mums pazemīgā garā jācenšas izsargāties no briesmām.

Senajam Izraēlam Dievs deva sevišķus norādījumus, lai viņi paliktu no citām tautām atšķirti ļaudis. Viņiem nevajadzēja skatīties uz apkārtējo tautu elku kalpošanu, lai viņu pašu sirdis netiktu samaitātas, lai tuva draudzība ar bezdievīgajiem cilvēkiem neparādītu to dzīvi viņu acīs mazāk ļaunu, nekā tā patiesībā ir. Tikai nedaudzi izprot paši savu vājumu. Viņi zina, ka cilvēka sirds iedzimtais grēcīgums pārāk bieži nonāvē viņa viscēlākās pūles.

Grēka postošais iespaids saindē dvēseli. Mēs varam būt droši, vienīgi atšķiroties no tiem, kas dzīvo savā tumsā. Kungs mums ir pavēlējis iziet no viņu vidus un atšķirties, /110/ neaizskarot neko netīru, un tad Viņš apsolijs pieņemt un būt mums par Tēvu, un mēs būsim Viņa dēli un meitas. Ja mēs vēlamies būt Dieva ģimenes locekļi, kļūt par Debesu Kēniņa bērniem, tad mums jāpakļaujas Viņa nosacījumiem; jāatstāj pasaule un jāstāv Kunga priekšā kā sevišķiem ļaudīm, kas paklausa Viņa priekšrakstiem un kalpo Viņam.

Lats izvēlējās par mājas vietu Sodomu, jo no pasaulīgā redzes viedokļa tur varēja gūt zināmas priekšrocības. Bet vēlāk, kad bija iekārtojies un ar pasaulīgo mantu kļuvis bagāts, viņš pārliecinājās, ka ir pielaidis kļūdu, neņemdam vērā tās sabiedrības morālo stāvokli, kurā bija izvēlējies sev mājvietu.

Sodomas iedzīvotāji bija samaitāti; zemiskas sarunas ik dienas skāra viņa ausis, un viņa taisnā dvēsele cieta varmācības un noziegumu dēļ, kurus aizkavēt viņš nebija spējīgs. Viņa bērni bija kļuvuši līdzīgi šiem negodīgajiem ļaudīm; biedrošanās ar tiem viņus morāli samaitāja. Ņemot visu to vērā, viņa pasaulīgās bagātības šķita mazas un nevērtīgas pret to cenu, ko viņš par tām bija samaksājis. Bērniem apprecoties ar sodomiešiem, ģimenes saskare ar tiem vēl vairāk paplašinājās.

Beidzot Kunga dusmas iedegās pret ļaunajiem pilsētas iedzīvotājiem, un Dieva eņģeļi apmeklēja Sodomu, lai aizvestu Latu, ka viņš, pilsētu iznīcinot, neietu bojā. Viņi pavēlēja Latam ņemt savu ģimeni - sievu, dēlus un meitas, kas bija apprecējušies bezdievīgajā Sodomā, un ieteica bēgt no šīs vietas. Eņģeļi sacīja: "Mēs izpostīsim šo vietu, tāpēc ka brēkšana par to liela Kunga priekšā, un Kungs mās ir sūtījis to izpostīt."

Lats izgāja un lūdza un aicināja savus bērnus. Viņš atkārtoja eņģeļa vārdus: "Celieties un ejiet ārā no šīs vietas, jo Kungs samaitās šo pilsētu. Bet znotiem likās, ka viņš tikai smieklus runā; jo viņi jau tik ilgi bija dzīvojuši Sodomā, ka bija kļuvuši par līdzdalībniekiem ļaužu /111/ grēkos. Un viņi iespaidoja Lata meitas ticēt, ka viņu tēvs ir sajucis prātā. Viņiem bija labi turpat, kur viņi atradās. Viņi bija bagāti, un viņiem piederēja lieli īpašumi; viņi nevarēja ticēt, ka skaisto Sodomu, bagāto un auglīgo zemi var iznīcināt grēkus nīstošā Dieva dusmas.

Lats noskumis atgriezās pie eņģeļiem un atstāstīja viņiem savu neveiksmi. Tad eņģeļi viņam pavēlēja celties, ņemt savu sievu un savas divas meitas, kas vēl bija viņa mājā, un atstāt pilsētu. Lats noskuma; doma, ka jāatstāj bērni un sieva, kas atteicās iet bez viņiem, gandrīz lauza viņa sirdi. Viņi visi būtu gājuši bojā pilsētas briesmīgajā izpostīšanā, ja Kungs Savā lielajā žēlastībā nebūtu sūtījis viņu glābšanai Savus eņģeļus.

Gaidāmās nelaimes lielums Latu it kā paralizēja; viņš apmulsā bēdās, domājot, ka jāatstāj viss, kas viņam bija dārgs virs zemes. Redzot viņa vilcināšanos, Dieva eņģeļi satvēra viņa roku un viņa sievas, un viņa divu meitu rokas un izveda viņus no pilsētas, pavēlot viņiem bēgt, lai glābtu savu dzīvību, neskatīties atpakaļ, ne arī apstāties visā līdzenumā, bet glābties kalnos.

Cik negribīgi Lats paklausīja eņģeļiem iet, cik tālu vien iespējams, no samaitātās Sodomas, kas bija nolemta pilnīgai iznīcībai! Viņš neuzticējās Dievam un lūdza atļauju apmesties tuvāk. Dzīve ļaunajā pilsētā bija vājinājusi viņa ticību un uzticēšanos Kunga taisnībai. Viņš lūdza, lai viņam nebūtu jādara tas, ko no viņa prasīja, ka kāda nelaime viņam neuzbruktu un viņam nebūtu jāmirst. Eņģeļi bija sūtīti ar sevišķu uzdevumu glābt Latu un viņa ģimenes dzīvību, bet Latu tik ilgi bija apņēmuši samaitāti iespaidi, ka viņa iejūtība bija notrulinājusies, un viņš nespēja saprast Dieva darbu un Viņa nolūkus; viņš nespēja uzticēties Dieva rokām un pildīt Viņa pavēles. Viņš turpināja lūgties par sevi, un neticība viņam maksāja sievas dzīvību. Viņa atskatījās atpakaļ uz Sodomu, kurnot pret Dieva rīcību, un tika pārvērsta par sālsstabu, lai būtu par brīdinājumu visiem tiem, kas neciena Debesu sevišķo žēlastību un aizgādību. Pēc šīs

briesmīgās atmaksas Lats vairs ilgāk /112/ neuzdrošinājās kavēties ceļā, bet saskaņā ar eņģeļu norādījumu bēga kalnos. Viņa meitu grēks pēc Sodomas atstāšanas bija kā turienes Jaunās sabiedrības ietekmes rezultāts. Viņas vairs neatšķīra taisnību no netaisnības, grēks viņām neizlikās grēks.

Lata gadījumam vajadzētu būt par brīdinājumu visiem, kas vēlas dzīvot dievbijīgu dzīvi, lai viņi atšķirtos no katra iespaida, kas varētu viņus vadīt prom no Dieva. Lats tik ilgi bija palicis bezdievīgo vidū, ka spēja izglābt tikai pats sevi un divas meitas, un pat viņas, uzturēšanās Sodomā, bija tikumiski samaitājusi.

Dievs domā tā, kā Viņš saka, un ar Viņu nedrīkstam jokoties. Ak, cik daudz ir īsredzīgo, grēcīgo mirstīgo būtņu, kas lūdz Dievu samierināties ar viņu nosacījumiem, bet, ja viņi bez atlikuma būtu nodevušies Viņa rokās, tad Viņš būtu pie viņiem pabeidzis pestīšanas darbu un būtu viņiem devis dārgas uzvaras.

Māsa K, tev draud briesmas pieņemt lēmumu, kas tev ļoti kaitīgs. Dievam ir darbs, kas tev jādara un kuru neviens cits tavā vietā nevar padarīt, un bez tā tava dvēsele nevar tikt izglābta. Dievs tevi mīl, un Viņš negrib, ka tu pazustu vispārīgajā bojā ejā. Viņš tevi aicina atstāt tās lietas, kas kavē tavu garīgo attīstību, un atrast Viņā tev vajadzīgo spēku un iepriecību. Tev ģimenē ir rūpes un grūtības, kas bieži tevi nomoka, bet, ja tu darīsi tikai to, kas nepieciešams jūsu laicīgajām ērtībām un laimei, tad tu atradīsi laiku, lai lūdzot un ar interesi lasītu savu Bībeli un pilnveidotu kristīgo raksturu.

Brāli K, tu grūtībās bieži esi zaudējis drosmi, tomēr tev jābūt centīgam, stipram un noteiktam savos pienākumos ģimenē, ja vien iespējams, iesaistot visus sev līdzīgi. Tev nevajadzētu taupīt nekādas pūles, pārliecinot viņus kopīgi ceļot uz Debesīm. Bet, ja māte un bērni nevēlas tevi pavadīt, bet gan cenšas tevi atraut no taviem pienākumiem un reliģiskajām priekštiesībām, tad tomēr tev jāiet uz priekšu, kaut arī tu ietu viens pats. Tev jādzīvo, bīstoties Dievu. Tev jāizmanto izdevības apmeklēt sapulces, /113/ iegūstot visus iespējamus garīgos spēkus; tie tev būs vajadzīgi nākamajās dienās. Visus Lata īpašumus aprija uguns. Ja tev būs jāsastopas ar zaudējumiem, tad nezaudē drosmi. Ja tu vari izglābt kaut daļu no savas ģimenes, tad tas tomēr ir daudz labāk nekā zaudēt visu.

Mīļais brāli un mīļā māsa, kā vecāki jūs lielā mērā esat atbildīgi par savu bērnu dvēselēm. Jūs viņiem esat devuši dzīvību, un ar priekšrakstiem un piemēru jums viņi jāvada pie Kunga un Debesu pagalmos. Jums viņi jāpārlicina, ka viņu laicīgajām interesēm, salīdzinot ar mūžīgo labklājību, ir pavisam maza nozīme.

Šie mīļie bērni dzīvo starp pasaules ļaudīm un sevi ir uzsūkuši mīlestību un dzīves niecību. Jūsu dēls L ir labsirdīgs, smalkjūtīgs zēns; tomēr viņam vajadzīga mātes rūpīgā gādība, kuras ikdienas piedzīvojumi kristīgā dzīvē darītu viņu spējīgu dot dēlam padomus un pamācības. Viņš ir tieši tādā vecumā, kad maiga, saprātīga māte ar savu iespaidu var viņu veidot; bet es baidos, māsa K, ka tu vairāk centies veidot bērnus pēc šīs pasaules līdzības un nemāci viņiem, ka šīs dzīves svarīgais darbs ir tāda rakstura veidošana, kas nodrošinātu nemirstību.

Ja L necentīsies iepazīties ar reliģiskiem priekšrakstiem un praktisko kristīgajumu, tad viņa dzīve būs tikai maldī. Viņam jāsaprata nepieciešamība saņemt garīgu izglītību, lai pilnībā varētu izlietot savas spējas Dievam. Kungs aicina jaunekļus strādāt Viņa vīnkalnā. Jauniešiem nevajadzētu atstāt novārtā izglītības svarīgāko nozari. Bet, ja viņi visu savu uzmanību pievērs laicīgajam studijām un nevēlas izglītoties svarīgajos reliģiskajos jautājumos un neiegūst kristīgus piedzīvojumus, tad viņi būs nederīgi Dieva darbam. Lai arī nezin cik labvēlīgas būtu izglītības priekšrocības, tad tomēr ir vajadzīgs vēl kaut kas bez grāmatu zināšanām, lai glābtu dvēseles un vadītu cilvēkus uz atgriešanos un grēku nožēlu. Zināma gadu skaita veltīšana vienīgi zinātnisku atziņu iegūšanai nesagatavos mūs par iespaidīgiem strādniekiem kalpošanas darbā Dievam. /114/

Jauniešiem vajadzētu veltīt studijām daudz laika, tomēr garīgo piepūli vajadzētu savienot ar fizisku darbu un praktiski izlietot iegūtās zināšanas, lai lietderīgos vingrinājumos vienlīdzīgi attīstītos visi gara un miesas spēki. Viņiem nevajadzētu atstāt novārtā pestīšanai nepieciešamās lietas, ne arī nostādīt tās otrā vietā aiz kaut kā cita šīnī dzīvē.

Mīļais brāli un māsa, Dievs mīl jūsu ģimeni un vēlas pār jums izliet Savas sevišķās svētības, lai jūs kļūtu par taisnības darba rīkiem, vadot citus uz Debesīm. Pilnīgi svētīties Dievam, brālis K varētu darīt daudz laba sabiedrībā, kur viņa padoms un iespaids tad labāk pieņemtu un novērtētu. Mēs stipri ceram, ka jūs abi izlabosiet to, kas jūsu dzīvē ir nepareizs,

un atjaunosiet savu ticību un paklausību Dievam, saņemot jaunus spēkus no Viņa, Kurš apsolījis palīdzēt tiem, kas piesauks Viņa Vārdu.

Jaunais brāli L, tu savā dzīvē esi pielaidis kļūdu. Ļoti lielā mērā nododoties studijām, tu neesi rūpējies par visu savu spēju attīstību. Cenšoties iegūt izglītību, nekad nevajadzētu pieļaut morālās augšanas apstāšanos. Tikumiski morālās attīstības pakāpei jābūt daudz augstākai, nekā parasti uzskata par nepieciešamu. Mans mīļais jaunais brāli, godkāre tevi ir mudinājusi sasniegt izglītību. Šī godkāre ir slavējama, tomēr, to apmierinot, tu novārtā esi atstājis savas mūžīgās intereses un esi tās nolīcis otrā vietā aiz studijām. Mīlestība uz Dievu un Debesīm tev nav bijusi pirmajā vietā. Savā ikdienas dzīvē tu godbijīgi neesi ievērojis Dieva svēto likumu prasības. Mācoties svētajā laikā, kas nepieder tev un ko tu nedrīkstēji izlietot saviem mērķiem, tu esi sagānījis Sabatu. Dievs ir sacījis, ka tanī "lai tu nedari nekādu darbu".

"Ja tu savu kāju savaldi Sabatā un nedari, kas tev patīk, Manā svētā dienā un ja tu dusas dienu nosauc par līksmību, par Kunga svēto, kas ir godājama, un tu to tā godā, ka nestaigā savus ceļus, nedz ej pēc savas peļņas (nemeklē savu prieku), nedz runā liekus (savus) vārdus; tad tu priecāsies iekš Kunga, un Es tevi vadišu pa zemes augstumiem, un Es tevi mielošu ar tava tēva Jēkaba mantību, jo Kunga mute to ir runājusi." Tu vairāk esi paļāvies tieksmēm /115/ nekā pienākumam. Savas studijas tu esi pacēlis pāri Visaugstākā skaidri izteiktajam pavēlēm.

Mūsu telts sanāksmju sagatavošana un uzturēšana prasa lielus līdzekļus. Dieva kalpi, kas aizstāv maz pazīstamo patiesību, šajās lielajās sanāksmēs strādā pāri saviem spēkiem, lai nabaga kritušajiem grēciniekiem pasludinātu žēlastības vēsti par krustā sisto Pestītāju. Izturēties nevērīgi vai vienaldzīgi pret šo vēsti nozīmē izturēties nevērīgi pret Dieva žēlastību un Viņa brīdinošo un ieaicinošo balsi. Tava atturēšanās no šīm sanāksmēm ir ļoti kaitējusi tavai garīgajai labklājībai. Tu neesi saņēmis spēku, ko tu būtu varējis iegūt, klausoties tur sludināto Dieva Vārdu un sastopoties ar citiem patiesībai ticošiem cilvēkiem. Tu esi iemidzis liktenīgā vienaldzībā par savas dvēseles labklājību. Pasaulīgo izglītību tu esi vērtējis augstāk par tām zināšanām, kas iegūstamas Kristus skolā. Lai izveidotu Dievam pieņemamu raksturu un kļūtu tiešām tikumiski skaidrs cilvēks, kas atspoguļotu Debesu gaismu, tad ir vajadzīgi piedzīvojumi patiesā reliģiskā dzīvē.

Kādas lielas rūpes un pūles tu parādīji, studijās attīstot savu prātu, dziļi izpētot savas mācību grāmatas, lai skolotāju, draugu un ieinteresēto skatītāju priekšā godam izturētu pārbaudi! Cik godkāriji tu esi pulējies apliecināt sevi par centīgu studentu, un cik uzcītīgi tu izlietoji laiku, lai sakrātu sev vajadzīgās zināšanas! No visas sirds tu centies iet uz priekšu savās studijās, jo tu gribēji sev nodrošināt draugu un skolotāju uzslavu. Par tavām zināšanām saņemtā cieņa ir godīgi nopelnīta. Bet kā tu sevi esi audzinājis reliģiskajās lietās? Vai bez apdomāšanās tu Dieva valstību un Viņa taisnību neesi nolīcis zem zinātniskā progresā? Tiesa, dažas cilvēka spējas dotas, lai tās vairāk izlietotu tieši laicīgās lietās, tomēr gara augstākos spēkus vajadzētu pilnībā veltīt Dievam. Tie pārvalda cilvēku, /116/ tie veido dzīvi un raksturu. Nevēloties atstāt novārtā laicīgās studijas, tev tomēr nav tiesību atdot tām visu savu uzmanību. Tev sevišķi jāpadodas sava Debesu Tēva tikumiskajām un garīgajām prasībām.

Cik maz tu esi rūpējies izlietot savas sniedzamības robežās esošās reliģiskās priekšrocības, lai pilnīgāk iepazītos ar Dieva likumiem un apņemtos dzīvot saskaņā ar tiem! Tu maz esi pūlējies, lai kļūtu par uzticamu un saprātīgu kristieti. Kā tad tu spēsi izturēt lielo pārbaudi, kad Lielā Tiesneša un svēto un eņģeļu priekšā atklās visus tavus darbus un vārdus, un visapslēptākās sirds domas? Tu pavisam maz esi kārojis iegūt garīgu derīgumu, lai izturētu šo stingro pārbaudi tik daudzu augsti stāvošu būtņu klātbūtnē. Kāds tad būs galīgais lēmums par taviem morāliskajiem un garīgajiem sasniegumiem, lēmums, kurš nekad nebūs pārsūdzams? Kāds būs tas gods, ko tev piešķirs par tavu uzticību prasītās harmonijas ieviešanā starp reliģiju un zinātniskajām studijām? Vai tu būsi morāli stingrs un nešaubīgs, vai tevī apvienosies izcilas cilvēcīgas zināšanas ar svētu dedzību kalpot Dievam un paklausīt Viņa likumiem?

Mans brāli, tev jāņem vērā, ka Dieva gudrība ir viss visā. Reliģijai jāiet roku rokā ar zinātni, lai tava izglītība tiešām kļūtu par svētotu līdzekli labiem darbiem un citu atgriešanai pie patiesības. Jo vairāk mēs mācīsimies Kristus skolā, jo dedzīgāk centīsimies iet vēl tālāk uz priekšu šo zināšanu laukā. Visiem mūsu ieguvumiem ir tikai maza vērtība, ja reliģija necēlina mūsu raksturu. Dievs katram atsevišķam cilvēkam ir paredzējis sevišķus pienākumus, kas ir jāizpilda. Katrs saņems spriedumu atbilstoši uzticībai, ar kādu viņš šos pienākumus veicis.

Kungs bieži mūs noliek grūtos stāvokļos, lai ierosinātu mūs vairāk pūlēties. Viņš pieļauj mums sevišķus pārbaudījumus, sevišķus traucējumus, lai pārbaudītu mūsu pacietību un ticību. Dievs māca mūs uzticēties. Dievs grib, lai mēs iemācāmies, kur vajadzības gadījumā jāmeklē

palīdzība un /117/ spēks. Tā mēs praktiski iepazīstamies ar Dieva prātu, kas ir tik ļoti vajadzīgi mūsu dzīves dažādajos piedzīvojumos. Ticība kļūst stipra nopietnās cīņās ar šaubām un bailēm. Brāļi, tu vari būt uzvarētājs, ja tu rūpīgi uzmanīsi savu ceļu. Tev savu jauno dzīvi vajadzētu veltīt Dieva darbam un lūgt no Viņa sekmes. Tev nevajadzētu aizvērt acis pret tev draudošajām briesmām, bet gan apņemties sagatavoties, lai pārvarētu visas grūtības savā kristīgajā augšupejā. Ņem laiku pārdomām un nopietnām, pazemīgām lūgšanām. Tev ir ievērojamas spējas un cerības nākotnē gūt panākumus; tomēr, ja tu neizpratīsi savas dabīgās sirds vājumu, tad tevi sagaidīs neveiksme.

Tu dzīvi esi tikai sācis. Tu esi sasniedzis vecumu, kad pašam jāatbild par sevi. Šis ir izšķirīgs laiks tavā dzīvē. Tagad jaunībā tu sēj dzīves laukā. Ko tu sēsi, to arī pļausi; kāda būs bijusi sēja, tāda būs arī pļauja. Ja tu mūžības jautājumos būsi nevērīgs un vienaldzīgs, tad tu sev sagādāsi lielu zaudējumu, un tavš iespaids kavēs arī citus izpildīt viņu pienākumus pret Dievu.

Tavā priekšā ir divas pasaules. Kuru tu izvēlēšies? Esi gudrs un satver mūžīgo dzīvību. Nenovirzies no skaidrības un godīguma, lai arī cik nepatīkams tavš pienākums tev var izlikties pašreizējos kritiskajos apstākļos. Var likties, ka tev jāpienes lieli upuri savas dvēseles skaidrības saglabāšanai, tad tomēr nevilcinies, steidzies uz priekšu Dieva bijāšanā, un Viņš svētīs tavas pūles tūkstoškārtīgi. Cenšoties apmierināt savu nesvēto draugu un radnieku vēlēšanās, nepieķāpies Kunga prasībās un neatsakies no reliģiskām priekštiesībām. Tu esi aicināts ieņemt savu vietu par labu patiesībai, kaut arī tāpēc tu nostātos tieši pretī tiem, kas cieši ar tevi saistīti. Kaut Dievs, pārbaudot tavu godīgumu un taisnīgumu, nekad nepieļautu šim pēdējam pārbaudījumam nākt pār tevi.

Sava kristīgā rakstura pamatā liec mūžīgo pestīšanas Klinti, un lai tava rakstura celtne ir stipra un izturīga.

Mēs ceram, ka tava māte palīdzēs tev un taviem brāļiem un māsām jūsu pūlēs pilnveidot savu raksturu pēc/118/ Kristus priekšzīmes, lai jūs Morāliski būtu derīgi svēto eņģeļu sabiedrībai godības valstībā.

DALĪTAS INTERESES

Mīļie brāļi M, pēdējā parādīšanās, ko saņēmu pagājušajā janvārī, man rādīja dažas lietas, kas attiecas uz jums abiem. Man rādīja, ka jūs garīgi nepieaugat, atbilstoši jūsu pienākumam un priekštiesībām. Darba lielumam un Dieva aizgādībā pavērtajām iespējām vajadzētu aizkustināt jūsu sirdi. Kristus vēlas, lai Viņa ticīgie bērni būtu pasaules gaisma un zemes sāls. Viena krietna cilvēka svētā dzīve, viņa kristīgais piemērs draudzē izlej gaismu, kas atspoguļojas arī uz citiem. Cik liels tad būtu tādas ticīgas sabiedrības iespaids, kad visi staigātu Dieva baušļos!

Dievs pavēlēja pasludināt Vārdu, lai atmodinātu un pārlicinātu grēciniekus. Un, ja sludinātājs savā dzīvē atklāj Kristus pašizliedzību un uzpurēšanos, ja viņa sarunas un rīcība saskan ar dievišķā Parauga dzīvi, tad viņam būs spēcīgs iespaids pār tiem, kas klausās uz viņa balsi. Tomēr visi nevar būt Vārda sludinātāji no katedras. Dažādu cilvēku pienākumi ir dažādi, tomēr visiem ir darāms savs darbs. Visi var palīdzēt darbā, nesavtīgi dodot no saviem līdzekļiem, tā atbalstot dažādās darba nozares. Palīdzēt var, sagādājot līdzekļus traktātu un periodisko rakstu izdošanai, lai tos izkaisītu starp ļaudīm un tādā veidā izplatītu patiesību. Kas dod naudu darba sekmēšanai, tie nes daļu darba nastas; viņi tad ir Kristus līdzstrādnieki. Dievs tāpēc cilvēkiem ir uzticējis līdzekļus, lai tos izlietotu svētiem un saprātīgiem mērķiem. Līdzekļi ir darba rīki, kurus Debesis paredzējušas labiem darbiem, un cilvēkiem šie podi ir jādod mijējiem.

Mīļie brāļi, vienmēr atcerieties, ka jūs esat Dieva namturi un ka Viņa no jums prasīs atbildību par šiem laicīgajiem podiem, kurus Viņš jums aizdevis, lai jūs tos /119 / saprātīgi izlietotu Viņa godam. Vai negribat rūpīgi pārbaudīt savu sirdi un motīvus, kas izsauc jūsu rīcību? Man rādīja, ka jūsu briesmas slēpjas mīlestībā uz saviem īpašumiem. Jūsu ausis nav vēriģas dzirdēt Kunga aicinājumu Viņa svēto personās un Viņa darba vajadzībās. Jūs ar prieku neieguldāt savu mantu kristīgos pasākumos. Ja vēlaties sev mantu Debesīs, tad jums tā jānodrošina, kamēr vēl ir izdevība. Ja jums liekas drošāk izlietot līdzekļus, lai iegūtu vēl lielākus zemes bagātības krājumus, un Dieva darbā ieguldāt taupīgi, tad jums arī jābūt apmierinātiem, ka Debesu bagātības saņemāt saskaņā ar jūsu ieguldījumu Debesu fondos.

Jūs vēlaties redzēt Dieva darba izaugsmi, bet personīgi pavisam maz pūlaties šī mērķa labad. Ja jūs un citi, kas apliecina mūsu svēto ticību, ieraudzītu savu patieso stāvokli un izprastu savu atbildību Dieva priekšā, tad jūs visi kļūtu daudz nopietnāki Jēzus līdzstrādnieki. "Kungu,

savu Dievu, mīli no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka." Tev nevar būt dalītu interešu, jo sirds un prāts, un spēks aptver visu cilvēku.

Apustulis saka: "Jūs nepiederat paši sev, jo jūs esat dārgi atpirkti." Nabaga nosodīto grēcinieku, atrodoties zem Tēva likumu lāsta, Jēzus tā mīlēja, ka atdeva Sevi par pārkāpēju. Viņš viņu atpirka ar Savu dārgo asiņu spēku. Mēs nespējam novērtēt dārgo izpirkšanas maksu, kas atdota kritušā cilvēka atpirkšanai. Atbildot uz šo brīnišķīgo mīlestību, vajadzētu atdot sirds vislabākās un vissvētākās jūtas. Laicīgās dāvanas, kuras jūs baudāt, jums aizdotas tikai tāpēc, lai jūs atbalstītu Dieva valstības tālāko attīstību.

Es runāju par desmita sistēmu; tomēr cik nepietiekoša tā liekas manam prātam! Cik mazvērtīga! Cik veltīgi censties salīdzināt un novērtēt neizmērojamo un nenovērtējamo mīlestību un upuri ar matemātiskiem likumiem, laiku, naudu, cilvēcīgo mīlestību! Desmito daļu Kristum! Ak, kāda maza, niecīga žēlastības dāvana, kāda apkaunojoša atlīdzība ir šī daļa, salīdzinot ar tik ļoti dārgo upuri! No Golgatas /120/ krusta Kristus aicina uz pilnīgu nodošanos. Jaunajam rakstu mācītājam Viņš apsollīja mantu Debesīs, ja viņš pārdos visu, kas viņam ir, izdalīs to nabagiem un ņems uz sevis savu krustu un sekos Viņam. Visu, kas mums pieder, jāsvēti Dievam. Debesu Majestāte nāca pasaulē, lai kā upuris mirtu par cilvēku grēkiem. Bet cik auksta un savtīga ir cilvēka sirds, kas spēj novērsties no šādas nesalīdzināmas mīlestības un atdoties tukšajām šīs pasaules lietām.

Kad savtīgums jūsos cīnās pēc uzvaras, tad atcerieties Viņu, Kurš atstāja godības pilnos Debesu pagalmus un jūsu dēļ nolika ķēnišķīgo tērpu, un kļuva nabags, lai jūs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. Vai gribat nonicināt šo lielo mīlestību un bezgalīgo žēlastību, izvairoties no neērtībām un no aizliegšanās Viņa dēļ? Vai gribat pieķerties šīs dzīves bagātībām un nepalīdzēt lielajam patiesības darbam iet uz priekšu?

Senatnē Izraēla bērniem bija pavēlēts pienest upuri par visu draudzi, lai to šķīstītu no ceremoniālās apgānīšanās. Šis upuris bija sarkans teļš, un tas attēloja pilnīgāko upuri kā atpirkšanas maksu par grēka traipiem. Tas bija īpašs upuris, lai šķīstītu visus tos, kas nepieciešamības pēc vai nejauši aizskāra mironi. Visus, kas kaut kādā veidā saskārās ar nāvi, ceremoniālā bauslība uzskatīja par nešķīstiem. Šim iekārtojuma vajadzēja ebrejiem uzskatāmi un iespaidīgi parādīt patiesību, ka nāve ir grēka sekas - grēka attēls. Viens teļš, viens šķīrstis un viena vara čūska - viss tas skaidri norādīja uz vienu lielu upuri, uz Kristus upuri.

Šim teļam vajadzēja būt sarkanam, kas simbolizēja asinis. Tam bija jābūt bez vainas un bez traipa un tādām, kas nekad nebija bijis zem jūga. Tas atkal ir norādījums uz Kristu. Kristus nāca labprātīgi, lai izdarītu salīdzināšanas darbu. Uz Viņa negūlās nekāds saistību jūgs. Viņš bija neatkarīgs un stāvēja pāri visiem likumiem. Eņģeļi, Dieva saprātīgie vēstneši, atradās un bija saistīti zem /121/ pienākuma jūga; nekāds viņu personīgs upuris nevarēja izpirkt kritušā cilvēka vainu. Vienīgi Kristus bija brīvs no likuma prasībām un varēja uzņemties grēcīgās cilvēces atpestīšanas darbu. Viņam bija spēks nodot Savu dzīvību un atkal to ņemt. "Kas, Dieva vaigā būdams, neturēja par laupījumu Dievam līdzīgs būt."

Šī slavas apmirdzētā Būtne mīlēja nabaga grēcinieku un kļuva par Kalpu, lai ciestu un mirtu cilvēka labā. Jēzus varēja palikt pie Sava Tēva labās rokas, nesot Valdnieka kroni un Ķēniņa tērpu. Tomēr Viņš izvēlējās apmainīt šo bagātību, godu un Debesu slavu pret cilvēcīgo nabadzību; un savu augsto pavēlnieka stāvokli pret Ģetzemanes šausmām, Golgātas pazemojumiem un nāves mokām. Viņš tapa par rūpju Vīru, Kas pazīst bēdas, lai caur Savu ciešanu kristību un Savām asinīm šķīstītu un atpirktu vainīgo pasauli. Viņa līksmā piekrišana izteikta vārdos: "Redzi, Es nāku Tavu prātu darīt, Mans Dievs."

Upura teļu izveda ārpus nometnes un visiespaidīgākajā veidā nokāva. Tā arī Kristus cieta aiz Jeruzalemes vārtiem, jo Golgāta atradās ārpus pilsētas mūriem. Tam vajadzēja rādīt, ka Kristus nemira par ebrejiem vien, bet par visu cilvēci. Viņš paziņoja kritušajai pasaulei, ka Viņš ir nācis, lai būtu viņiem par Pestītāju, un Viņš viņus spiedoši aicina pieņemt viņiem piedāvāto pestīšanu. Teļu nokāva vissvinīgākajā kārtā, un priesteris, tērpies tīrās baltās drēbēs, ņēma savās rokās no upura miesām izplūdušās asinis un tās slacināja septiņas reizes pret templi. "Un kad nu mums ir augsts priesteris pār Dieva namu, lai pieejam ar patiesīgu sirdi pilnīgā ticībā, savas sirdis aplacinot, atbrīvojuši tās no ļauna apzināšanās un savas miesas nomazgājuši ar šķīstu ūdeni."

Teļa miesas sadedzināja pelnos, kas norādīja uz pilnīgu upurēšanos. Pelnus savāca cilvēks, kas nebija aptraipījies, saskaroties ar nāvi, un novietoja traukā ar ūdeni no tekošas straumes. Šis tīrais, neaptraipītais cilvēks tad ņēma ciedru nūju un sarkanu drēbi, un izapa

pušķi un slacīja /122/ trauka saturu pret telti un sapulcējušamies ļaudīm. Ceremoniju vairākkārtīgi atkārtoja, lai tā būtu pilnīga, un tā nozīmēja šķīstīšanu no grēkiem.

Tā Kristus pats Savā bezvainīgajā taisnībā, izlējis Savas dārgās asinis, ir iegājis svētajā vietā, lai šķīstītu svētnīcu. Un tur sārtā straume atkal kalpo, samierinādama Dievu ar cilvēku. Daži uz šo teles nokaušanu var skatīties kā uz nenozīmīgu ceremoniju, tomēr to izpildīja uz Dieva pavēli, un tā sevī slēpj dziļu mācību, kas attiecināma arī uz tagadējo laiku.

Priesteris lietoja ciedru un īzapu, iemērkdamš tos šķīstīšanas ūdenī un aplacinādams nešķīsto. Tas simbolizē Kristus asinis, kas izlietas, lai mūs šķīstītu no tikumiskās nešķīstības. Atkārtota aplacināšana aino darba pamatīgumu, kas jāpadara pie atgriezīgā grēcinieka. Visu, kas viņam pieder, jāsvēto Dievam. Ne tikai viņa paša dvēselei jātiek nomazgātai tīrai un šķīstai, bet viņam jācenšas, lai Dievam svētos viņa ģimene, lai Dievam nodotu mājas iekārtu, īpašumu un visu, kas viņam pieder.

Pēc tam, kad telts bija aplacīta ar īzapu, virs šādā veidā šķīstītas telts durvīm uzrakstīja: "Es nepiederu pats sev, Kungs, es piederu Tev." Tādiem vajadzētu būt arī tiem, kas sevi atzīst kā šķīstītus Kristus asinīs. Dievs tagad nav mazāk prasošs kā senos laikos. Dziesminieks lūgšanā runā par šo simbolisko ceremoniju, kad viņš saka: "Šķīsti mani ar īzapu, ka topu šķīsts, mazgā mani, ka topu baltāks nekā sniegs." "Radi manī šķīstu sirdi, ak Dievs, un atjauno manī pastāvīgu garu." "Atdod man atkal Savas pestīšanas prieku un uzturi mani ar labprātīgu garu."

Kristus asinīs ir spēks, tomēr tās vajag pastāvīgi lietot. Dievs ne tikai vēlas, lai Viņa kalpi Viņam par godu izlietotu viņiem uzticētos līdzekļus, bet Viņš vēlas, lai arī viņi paši svētītos un nodotos Viņa darbam, tad jums vajadzīga pilnīga aplacināšanās ar asinīm, pašiem /123/ nododoties Dievam un nododot Viņam visus savus īpašumus.

Mani ļoti cienītie brāļi, jūs nekalpojat Dieva darbā tā, kā Viņš prasa, - dedzīgi un nesavtīgi nododoties. Jūsu uzmanība ir pievērsta laicīgām lietām. Jūs esat mācījušies vadīt veikalus, lai tādā veidā gūtu sev labumu. Bet Dievs jūs aicina ciešāk savienoties ar Viņu, lai Viņš jūs varētu veidot un audzināt Savam darbam. Senajam Izraēlam deva svinīgu norādījumu, ka cilvēku, kurš palicis nešķīsts un kas atteicies sevi šķīstīt, jāizraida no draudzes. Tam ir sevišķa nozīme priekš mums. Ja senos laikos nešķīstam bija nepieciešamība tikt šķīstītam caur asins aplacīšanu, cik svarīgi tad tiem, kas dzīvo pēdējo dienu briesmās un kas padoti sātana kārdināšanām, ik dienas ļaut Kristus asinīm iedarboties uz viņu sirdi. "Jo, ja vērsu un āžu asinis un pelni no jaunas govs nešķīstos aplacinot šķīsta uz miesas šķīstību, cik vairāk Kristus asinis, kas caur mūžīgo Garu Sevi pašu bezvainīgu Dievam ir upurējis, šķīstīs jūsu sirdsapziņu no nedzīviem darbiem kalpot Dzīvajam Dievam."

Jums abiem vajadzētu darīt daudz vairāk. Līdz šim jūs Kunga darbā esat nesuši pārāk maz nastu. Es jūs sirsnīgi lūdzu, uzmostieties no sava letargiskā miega, atstājiet veltīgo elku kalpošanu pasaules lietām un visā nopietnībā centieties nodrošināt sev tiesības saņemt nemirstīgu mantojumu. Strādājiet, kamēr vēl ir diena. Neapdraudiet savu dvēseli, neizlietojot pašreizējās izdevības. Nenostādiat savas mūžīgās intereses otrā vietā. Nestādiat pasauli reliģijai priekšā un dienu no dienas nepūlieties iegūt tās bagātības, kad jūs apdraud mūžīgā bankrota briesmas. Katra diena jūs nes tuvāk galīgajam norēķinam. Esiet gatavi atdot jums dotos podus ar augļiem, kas iegūti, tos gudri izlietojot.

Jūs nedrīkstat pieļaut, ka upurētas tiek Debesis, kā arī nedrīkstat riskēt ar savu laimi un drošību. Lai bagātības viltība jūs nevada pamest novārtā nemirstīgās vērtības. Sātans ir viltīgs ienaidnieks, un viņš vienmēr seko jums, cenšoties jūs ievilināt savās cilpās, lai jūs /124/ pazudinātu. Mēs dzīvojam gaidīšanas laikā, lai jūsu gurni ir apjozti un jūsu gaisma lai spīd, ka jūs varat sagaidīt Kungu, kad Viņš atgriezīsies no kāzām, lai, Viņam nākot un kladzinot, jūs bez kavēšanās varētu atvērt.

Uzmaniet, brāļi, savas gaismas aptumšošanās sākumu, pirmo nolaidību lūgšanās, pirmo garīgās miegainības pazīmi. "Kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts." Tikai pastāvīgi vingrinoties ticībā un mīlestībā, ticīgie pasaulē mirdzēs līdzīgi gaismai. Jūs pavisam slikti gatavojaties Kunga atnākšanai, ja apliecināt kalpošanu Kungam, tomēr kalpojat mantai. Viņam parādoties, jums vajadzēs atdot tos podus, kurus jūs esat aprakusi zemē; neizlietotās spējas, nepareizi un ļauni izlietotās, kam cēlonis ir dalīta mīlestība.

Jūs abi atzīstat sevi par Kristus kalpiem. Cik nepieciešami tad jums ir paklausīt sava Kunga norādījumiem, būt uzticīgiem savos pienākumos. "Redziet, kādu lielu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka mēs topam saukti Dieva bērni." Tā ir nesalīdzināma mīlestība, kas cilvēkus dara par

Dieva bērniem. Tāpēc arī Tēvs sagaida paklausību no Saviem bērniem; tāpēc Viņš arī prasa pareizu rīcību ar īpašumiem, kurus Viņš ir ielicis Savu bērnu rokās. Tie nepieder viņiem pašiem, lai tos izlietotu personīgiem priekiem un savu iegribu apmierināšanai; tas ir Kunga kapitāls, par kuru Viņš no viņiem prasīs atbildību.

Būt Kunga bērniem ir dārgs apsolījums! Cik pilnīga ir Pestītāja atpirkšanas maksa par mūsu noziegumiem. Pestītājs ar nemainīgas mīlestības pilnu sirdi vēl ar Savām svētajām asinīm aizstāv grēcinieku. Ievainotās rokas, caurdurtie sāni un sakropļotās kājas runā daiļrunīgu valodu par labu kritušajam cilvēkam, par kura atpirkšanu ir maksāta tik bezgalīgi liela vērtība. Ak, nesalīdzināmā pretimnākošā laipnībai Ne aiztecējušais laiks, ne notikumu drūzma nevar mazināt izpērkošā upura spēku. Kā smaržīgais vīraka mākonis pacēlās uz augšu un bija patīkams un pieņemams Debesīm; un kā Ārons senā Izraēla laikā slacīja asinis pār žēlastības krēslu un šķīstīja ļaudis no viņu noziegumiem, tā šodien nokautā Jēra asinis Dievs pieņem kā grēka traipu šķīstīšanas līdzekli.

"Esiet modrīgi un lūdziet, ka neiekrītat kārdināšanā." /125/ Jums būs jāizcīna nopietnas cīņas. Jums jāapvelk visas taisnības bruņas un, kalpojot Pestītājam, jābūt stipriem un uzticīgiem. Dievam Viņa darba laukā nav vajadzīgi slīņķi, bet līdzstrādnieki Kristum, modri sargi savās vietās, drosmīgi krusta kareivji, gatavi darīt un uzdrošināties visu tās lietas labā, kuras dēļ viņi ir stājušies ierindā.

Ne bagātība vai prāta spējas dara laimīgus; laimi sniedz patiesa morāliska vērtība un apziņa par izpildītajiem pienākumiem. Jūs varat iegūt uzvarētāja atalgojumu un stāvēt Kristus troņa priekšā, lai ar dziesmām slavētu Viņu tad, kad Viņš sapulcinās Savus svētos; bet jūsu drēbēm jābūt mazgātām Jēra asinis, mīlestībai jūs jāapsedz kā kādam tērpiņam, un jums jābūt bez traipa un vainas.

Jānis saka: "Pēc tam es redzēju, un, raugi, liels pulks, ko neviens nevarēja izskaitīt, no visādām tautām un ciltīm, un ļaudīm, un valodām stāvēja goda krēsla un Jēra priekšā, apģērbti baltām garām drēbēm un palmu zari viņu rokās un sauca ar stipru balsi un sacīja: pestīšana pieder mūsu Dievam, Kas sēž uz goda krēsla, un Jēram." "Šie ir tie, kas nākuši no lielām bēdām un ir mazgājuši savas drēbes un tās balinājuši Jēra asinīs; tādēļ tie ir Dieva goda krēsla priekšā un Viņam kalpo dienām un naktīm Viņa namā, un, Kas sēž uz goda krēsla, Tas to apēnos (dzīvos viņu vidū). Ne tie vairs izsalks, ne tiem vairs slāps; ne saule, ne kāds karstums viņus vairs nespiedīs; jo Jērs, Kas ir vidū goda krēsla priekšā, tos ganīs un tos vadīs pie dzīviem ūdens avotiem; un Dievs nožāvēs visas asaras no viņu acīm."

PAŠPAAUGSTINĀŠANĀS

Mīļais brāli N, pēdējā parādīšanās man rādīja tavu stāvokli. Man rādīja, ka tavā kristīgajā raksturā ir trūkumi, kas jāpārvar, pirms tu Kunga bijāšanā vari panākt pilnīgu svētumu. Tu mīli patiesību, bet ir nepieciešams, lai /126/ patiesība tevi svētotu. Tu neesi savtīgs, ne arī skops viesmīlībā vai atbalstot patiesības lietu; tomēr viens savtīguma veids pastāv tavā sirdī. Tu pārāk esi pieķēries pats savām domām, un savu spriedumu tu izcel pāri citu spriedumam. Tev draud briesmas paaugstināties pār saviem brāļiem. Tu esi ļoti prasošs un tiecies vadīties no savām idejām neatkarīgi no saviem brāļiem, jo tu savu prātu un piedzīvojumus vērtē augstāk par viņu izpratni un piedzīvojumiem. Šai jautājumā tu neizpildi apustuļa pavēli: "Nedariet neko, strīdēdamies vai lieku godu meklēdami, bet pazemīgā garā turiet viens otru labāku par sevi." Tev ir savi uzskati, nodomi un plāni, un tu domā, ka tie nekad nevar būt nepareizi.

Ģimenē tu par daudz vadību esi pārņēmis savās rokās. Kad tavas domas vai plāni sastopas ar šķēršļiem, tad tu nepieņemies un nemeklē saskaņu ar tiem, kas tev pretojas, atzīstot, ka viņiem tāpat kā tev ir tiesības uz neatkarīgu spriedumu, bet dusmojies un jūties aizvainots. Tu neesi varējis paciest, ja kāds tavā ģimenē ir šaubījies par taviem plāniem vai arī ja viņi izteikuši priekšlikumus, kas atšķirušies no tavām domām. Šīs tavas nepatīkamās īpašības dēļ ģimene, lai saglabātu mājā saskaņu, parasti savas vēlēšanās ir pakļāvusi tavai gribai un ļāvusi tev iet savu ceļu. Tāpat tava ģimene ir daudz cietusi, daudz pacietīgi izdabājusi taviem untumiem. Šādu stāvokli tu esi uzskatījis par pareizu tavas likumīgās autoritātes ievērošanu; tu domā, ka tu rīkojies veselīgi un pareizi.

Tava apņemšanās katrā ziņā izvest savus nodomus tavus draugus ir novedusi pretējā galējībā un ierosinājusi viņus nicināt tavu ietiepību. Bet tu domā un liec arī citiem manīt, ka visa

šāda pretestība ir sātana kārdināšanu panākums. Tas tevi darījis vēl neatlaidīgāku savu ideju izvešanā, neņemot vērā citu vēlēšanās.

Tev draud grūtības, ja tu nevēlies dāvāt domu un /127/ ieskatu brīvību tiem, kas saistīti ar tevi. Tev būtu labi atcerēties, ka viņu ceļi un ieskati viņiem pašiem var būt tikpat dārgi kā tavējie tev. Mēs ļoti viegli aizmirstam šo patiesību, kad nosodām citus par to, ka viņi nepiekrīt mums. Tu pārāk bargi valdi pār savas ģimenes locekļiem. Tu esi ļoti sīkumains, dodot viņiem norādījumu uz norādījuma un priekšrakstu uz priekšraksta; un, ja viņi iedrošinās domāt savādāk, tad tas tev liek rīkoties vēl noteiktāk pēc sava prāta un parādīt, ka tu esi kungs savā mājā un ka tu necietīsi nekādu traucējošu rīcību.

Liekas, tu domā, ka pietiek, ja tu pasaki, kā kādu uzdevumu jāveic, lai arī viņi to darītu tieši tavā norādītā veidā. Šāda despotisma dēļ tu bieži noliec savu prātu un ieskatus starp ģimeni un viņu pašu labo izpratni par to, kas dotajos apstākļos ir taisnīgi un pareizi. Tu esi pielaidis nopietnu kļūdu, sagraudams savas sievas gribu un spriedumu un prasīdams no viņas bezierunu pakļaušanos tavai pārākai gudrībai vai arī darīdams viņu atbildīgu par nesaskaņu mājās.

Te nevajadzētu censties vadīt savas sievas rīcību vai apieties ar viņu kā ar verdziski atkarīgu būtni. Nekad nepaaugstinies pār viņu un neatvaino sevi ar domām: "Viņai ir mazāk piedzīvojumu, un viņa stāv par mani zemāk." Nekad necenties neprātīgi savienot viņas gribu ar savējo, jo viņa ir atsevišķa personība, kas nekad nevar saplūst ar tavējo. Es esmu redzējis daudzas nelaimīgas ģimenes, kuru posta iemesls ir bijis ģimenes galvas pārmērīgā valdītāre, bet kurās apspriešanās un vienošanās ceļā visu varētu nokārtot saskanīgi un labi.

Mans brāli, tu esi augstprātīgs. Tu rīkojies pāri savām tiesībām, lai parādītu citiem savu autoritāti. Tev šķiet, ka tu vislabāk saproti, kā darāmi darbi tavā virtuvē. Tev ir savas īpatnējas idejas par to, kā katrs darbs veicams, un tu sagaidi, lai visi līdzīgi mašīnām pievienotos šīm domām un ievērotu tev patīkamos atsevišķos norādījumus.

Šī cenšanās nostādīt savus draugus tādā stāvoklī, /128/ lai viņi pazemīgi pildītu katru tavu iegribu un vēlēšanos, ir tukša un veltīga. Visi cilvēki nav vienādi veidotī; un labi, ka tas tā ir. Ja viņi būtu tieši līdzīgi, tad būtu mazāk saskaņas un piemērošanās iespējašs vienam ar otru kā tagad. Mēs visi tiekam attēloti kā locekļi pie miesas, kas vienoti Kristū. Šai miesai ir dažādi locekļi, un viens loceklis nevar izpildīt tieši to pašu darbu, ko otrs. Acis ir darītas, lai redzētu, un nekādā gadījumā tās nevar izpildīt ausu darbu, kas ir dzirdēšana; ausis arī nevar ieņemt mutes vietu, un mute nevar veikt deguna darbu. Tomēr visi šie orgāni ir nepieciešami pilnīgai, veselai miesai, un tie strādā skaistā saskaņā viens ar otru. Rokām ir savs darbs un kājām savs. Viens loceklis nedrīkst teikt uz otru: "Tu esi zemāks, mazvērtīgāks par mani;" rokas lai nesaka kājām: "Jūs man neesat vajadzīgas." Visi locekļi ir piesaistīti miesai sava īpatnējā darba veikšanai un visus vajadzētu līdzīgi cienīt kā tādus, kas kalpo visai miesai un tās laimei.

Mums visiem nevar būt vienāds prāts, ne arī vienādas domas un idejas, tomēr ikvienam no mums jādzīvo par labu un par svētību otram, lai tur, kur vienam kaut kā trūkst, otrs varētu aizpildīt šo vajadzību. Tev ir zināmi rakstura trūkumi un dabiskas tieksmes, kas prasa saskari ar savādākiem cilvēkiem, lai tavs paša prāts tiktu pareizi līdzsvarots. Tev nevajadzētu vienīgi pašam visu vadīt, bet gan vajadzētu apspriesties ar sievu un nākt pie vienota lēmuma. Tu savā ģimenē neesi atbalstījis neatkarības garu, bet gan pārāk bieži esi meklējis kļūdas pie tiem, kas pedantiski nav izpildījuši tavus sevišķos norādījumus.

Ja tavai sievai un citiem ģimenes locekļiem nebūtu smalkjūtības (takta izjūtas) vai prasmes, tad tevi vēl varētu atvainot, ka grožus tik pilnīgi esi pārņēmis savās rokās; bet, tā kā tas tā nav, tad tava rīcība pavisam nav attaisnojama. Kad laipni esi viņiem pastāstījis savus ieskatus par ēdienu pagatavošanu un mājturības jautājumiem un esi licis manīt savu vēlēšanos šinī ziņā, tad neej tālāk, bet ļauj, lai viņi rīkojas ar taviem padomiem pēc savas izvēles. Tad viņi daudz labprātīgāk vēlēsies darīt tev /129/ pa prātam nekā tad, ja tu atkārtoti valdonīgi pieprasīsi paklausību. Un, ja arī viņi nepievienotos tavām domām, tad tomēr nepastāvi pie sava, cenzdamies panākt, lai visu darītu pēc tava prāta. Tev jāatceras, ka citu dabīgā neatkarība ir jācienī. Ja tava sieva dara savus darbus kā viņai izdevīgi, tad tev nav tiesību iejaukties viņas lietās, satraukt un mocīt viņu ar saviem daudzajiem padomiem un viņas rīcības nosodījumu.

Tev ir daudzas labas un augstsirdīgas rakstura īpašības. Tu esi uzmanīgs, laipns, pakalpīgs cilvēks, galvenokārt pret tiem, kas atrodas ārpus tavas ģimenes. Varbūt tas zināmā mērā izskaidrojams ar to, ka tu neuzdrošies parādīt savu dabīgo noskaņojumu nevienam citam kā tikai tiem, kurus tu uzskati par sevi daudz zemākus. Ja tavu pārākumu pietiekoši neatzīst sabiedrībā, tad tu esi nolēmis, ka tam jānotiek mājā, kur pēc tavām domām šīs prasības neviens neuzdrīkstēsies apšaubīt.

Tev čakli jāķeras pie darba, lai panāktu izmaiņu pats sevī. Ja tu esi ar mieru upurēt savu savtīgumu, stingrās prasības pret citiem, iemīļotos uzskatus un idejas, tad tu vari panākt mierīgu un laimīgu ģimenes dzīvi, uz kuru ar prieku noskatīsies eņģeļi. Vai patīkamāk ir panākt savu gribu, nekā redzēt mājā valdām pareizu gara un rīcības brīvību? Tava māja ne vienmēr ir tieši tāda, kādai tai vajadzētu būt, un tu esi galvenais vaininieks nesaskaņās. Ja tu stāvi kā Kristus pārstāvis virs zemes, tad, es tevi lūdzu, neattēlo nepareizi savu svēto Pestītāju, Kas bija pazemīgs, laipna, pacietīgs un piedevīgs.

Ir kāda patiesība, kuru tev būtu vēlams ņemt vērā, ka ļaudīm ar veselu prātu un kuriem pašiem savas domas, ir ļoti grūti rīkoties tieši tādā veidā, kā to kāds cits viņiem ir norādījis. Tāpēc tev nav morālisku tiesību ar savām kaprīzēm un untumiem apgrūtināt sievu un visu ģimeni viņu darbā. Tev būs grūti uzreiz mainīt savu darbības veidu; tomēr stipri apņemies, ka neiesi vairs savā virtuvē, kā vien lai uzmodinātu tur strādājošos cilvēkus un uzslavētu viņu rīcību. Ļauj, lai uzslava stājas pārmetumu vietā. /130/

Kop tās rakstura īpašības, kas ir pretējas šeit norātajām. Centies attīstīt laipnību, pacietību, mīlestību un visāda veida pieklājību, kas atstātu pārveidojošu iespaidu tavā mājā un padarītu gaišāku tavas ģimenes un tavu draugu dzīvi. Atzīsti, ka esi rīkojies nepareizi, un tad pagriezies uz pretējo pusi un centies būt taisnīgs un godīgs. Nepūlies padarīt sievu par savas gribas verdzeni, bet ar laipnību un nesavtīgu vēlēšanos viņu iepriecināt un aplaimot velc viņu tuvu pie sevis - savstarpējas līdzjutības un mīlestības lokā. Dod viņai izdevību pielietot savas spējas un necenties aprobežot viņas prātu un veidot viņas spriedumus, līdz viņa pazaudē savas garīgās īpatnības.

Viņa ir Dieva bērns, sieviete ar jaukām spējām un labu gaumi, kas pati par sevi domā pazemīgi. Un tu tik ilgi esi valdījis pār viņu un nicinājis viņas personīgās domas, ka tas viņu ir iespaidojis noslēgties sevī un neattīstīt savu ceļu, sievišķību, ko darīt viņai ir pilnas tiesības. Runājot ar sievu par lietām, kas vienādi skar jūsu abu intereses, tu zini, ka, ja viņa izsaka tev pretējus uzskatus, tad tu jūties aizvainots, tavs "es" saceljas un aizdzien goddevības jūtas, ko tev dabīgi vajadzētu kopt pret savu dzīves biedri.

Tieši tas pats gars, kādu tu parādi mājās, lielākā vai mazākā mērā atklāsies arī tavās attiecībās ar draudzes locekļiem. Tava noteiktā griba, tavi nelokāmie ieskatī, cik tālu vien iespējams, tiks uzspiesti un darīti par vadošiem citiem. Nekad nedari tā. Tev jāizjūt vajadzība reizēm pakļaut savus spriedumus citu spriedumiem un nepalik pie saviem ieskatiem līdz tādi pakāpei, kas bieži tuvojas stūrgalvībai. Ja vēlies ik dienas saņemt Dieva svētības, tad tev jāapspiež savas despotiskās tieksmes un tās jāsaskaņo ar dievišķo Priekšzīmi.

Tu bieži neapzinīgi apbēdini savu sievu, io vārdos un rīcībā tu neesi tik maigs, kādam tev vajadzētu būt. Tā tu samazini viņas mīlestību uz tevi un ļauj nemanot /131/ ielīst aukstumam jūsu mājā. Ja tu mazāk domātu pats par sevi un vairāk par savas mājturības vadītājiem, ar pienācīgu cieņu izturoties pret savas ģimenes locekļiem, atļaujot viņiem pareizi izlietot savu personīgo spriedumu, tad tu izsauktu svētības pār sevi un viņiem, un pieaugtu viņu cieņa pret tevi.

Tev ir tieksmes ar zināmu nicināšanu raudzīties uz saviem kļūdainajiem brāļiem, kam dabīgā temperamenta dēļ ir grūti pārvarēt ļaunumu, kas viņus apstāj. Bet Jēzus jūt viņiem līdzī; Viņš mīl viņus un panes viņu vājības, tāpat kā tavējās. Tu dari nepareizi, atraujoties paštaisnības garā no viņiem, pateikdamies Dievam, ka neesi viņiem līdzīgs, bet ka tava ticība un centība ir pārāka nekā šīm nabaga vājajām dvēselēm, kas tumsā un grūtībās pūlas darīt pareizi.

Eņģeļi no skaidrajām un svētajām Debesīm nāk uz šo aptraipīto pasauli, lai justu līdzī visvājākajiem cilvēkiem; un arī Kristus atstāja troni, lai palīdzētu tieši tādiem. Tev nav patiesību turēties savrup no šiem nedrošajiem, grīlojošajiem cilvēkiem, ne arī izrādīt savu acīmredzamo pārākumu pār viņiem. Stājies ciešākā savienībā ar Kristu, jūti līdzī maldīgajiem, pacel nogurušās rokas, stiprini drebošos ceļus un saki izbiedētajām sirdīm: esiet stipras. Jūti līdzī un palīdzī viņiem, kā Kristus ir jutis līdzī tev.

Tu esi vēlējies strādāt priekš Kunga. Šeit ir darbs, kas Viņam būs pieņemams, - tieši tas darbs, kurā ir iesaistījušies eņģeļi. Tu vari būt viņu līdzstrādnieks. Bet tu nekad netiksi aicināts sludināt ļaudīm Vārdu. Tu vispār vari pareizi saprast savu ticību, bet tev trūkst skolotājam vajadzīgo īpašību. Tu nespēj piemēroties citu vajadzībām un ceļiem. Tev nav pietiekoša balss stipruma. Pat konferences sapulcēs tu runā par klusu, lai sapulcējušies tevi varētu dzirdēt. Tev, mans mīļais brāli, bieži draud briesmas kļūt garlaicīgam (nogurdinošam). Pat mazās

sanāksmēs /132/ tavas piezīmes ir pārāk garas. Katrs tavs sacītais vārds var būt patiesība, bet, lai tas atrastu ceļu uz dvēseli, tad tam līdzī jāiet garīga spēka degsmei. Ko mēs sakām, tam jābūt patiesībai, kas teikts īstā vietā, un ne tik garai, ka nogurdinātu klausītājus, citādi galvenā doma neatradīs paliekošu vietu viņu sirdī.

Priekš visiem ir darba pietiekoši. Tu, mans mīļais brāli, noteikti vari labi kalpot Kungam, palīdzot tiem, kam visvairāk vajadzīga palīdzība. Tu varbūt jutīsi, ka tavu darbu šīnī virzienā nenovērtē, bet atceries, ka arī uz mūsu Pestītāja darbu tie, kam Viņš palīdzēja, skatījās nenopietni. Viņš nāca, lai glābtu pazudušos, bet tieši tie, kurus Viņš nāca glābt, atteicās no Viņa palīdzības un beidzot nodeva Viņu nāvei.

Ja deviņdesmit deviņas reizes no simta tev neveicas, bet izdodas glābt tikai vienu dvēseli no bojā ejas, tad tu esi darījis ceļu darbu priekš Kunga. Bet, lai būtu par Jēzus līdzstrādnieku, tev jāklūst ļoti pacietīgam pret tiem, kuru labā tu strādā, nenicinot darba vienkāršību, bet gan raugoties uz svētīgajiem rezultātiem. Ja tie, priekš kuriem tu strādā, visā pilnībā nesaskaņojas ar tavu prātu, tad tu bieži savā sirdī saki: "Lai viņi iet; viņus nav vērts glābt." Kas notiktu tad, ja Kristus līdzīgā veidā būtu izturējies pret izstumtajiem? Viņš nomira, lai glābtu nožēlojamus grēciniekus, un, ja tu strādāsi tādā pat garā un tādā pašā veidā, sekojot dotajai priekšzīmei un atstājot darba rezultātus Dieva ziņā, tad šīnī dzīvē tu nekad nespēsi izmērot sava darba lielo labumu.

Tu tiecies sasniegt augstāku darbu par to, kas dabīgi atrodas tavā priekšā. Tu vēlētos strādāt tikai pie gudrākiem un godājamākiem cilvēkiem. Bet šī cilvēku šķira noteikti pievils tavas cerības. Kas ilgi staigājusi pārkāpumos, tie reti spēj izjust savu pazudušo un bezcerīgo stāvokli. Tev vajadzētu strādāt pazemīgi, līdzīgi Kristum, un tev tava alga neizdīs. Tikpat godājami ir strādāt starp vienkāršiem un zemiem ļaudīm, vadot viņus pie Pestītāja, kā starp bagātiem un augsti stāvošiem cilvēkiem. Pāri par visu neuzņemies atbildības, kuras neesi spējīgs veikt.

Jādara viss iespējamais, lai mūsu ļaužu sanāksmes /133/ padarītu interesantas. Tu te vari būt liels palīgs, ja iesi pareizu ceļu. Sevišķi atklātās sapulces jācenšas vadīt pareizi. Nedaudzi mērķtiecīgi vārdi par tavu augšupeju dievbijības dzīvē, pateikti skaidri un dzirdami, bez kādas sevišķas piepūles būtu pamācoši citiem un par svētību tavai dvēselei.

Tavai sirdij vajadzīgs Dieva Gara mīkstināošais un klusinošais iespaids. Neviens nedrīkst domāt, ka pietiek ar pareizu patiesības izpratni vien, lai atbilstu Dieva prasībām. Mīlestībai un labvēlībai, kas pastāv tikai tad, kad mūsu draugi atzīst mūsu ceļus par pareiziem, nav patiesas vērtības, jo tādas jūtas ir dabīgas neatdzimušai sirdij. Kas sevi atzīst par Dieva bērniem un apliecina sevi staigājam gaismā, tie nedrīkstētu justies apgrūtināti un aizkai-tināti, ja savā ceļā sastop šķēršļus.

Tu mīli patiesību un esi norūpējies par tās augšupeju. Lai tevi pārbaudītu, Kungs tev liks nonākt dažādos apstākļos. Ja pakļausies disciplīnai un audzināšanai, tu vari attīstīt pareizu kristīgu raksturu. Uz spēles ir liktas tavas dzīvības intereses. Visvairāk tev vajadzīgs patiess svētums un uzpurēšanās gars. Mēs varam iegūt patiesības zināšanas un izlasīt tās visapslēptākos noslēpumus un pat atdot savas miesas, lai tās patiesības dēļ sadedzinātu; tomēr, ja mums nav mīlestības un līdzjūtības, tad mēs esam kā skanīgs varš un zvanīgs zvārgulis.

Attīsti ieradumu vērtēt citus augstāk par sevi. Esi mazāk pašapmierināts, mazāk pašpaļāvīgs; esi pacietīgs, saudzīgs un kop brāļu mīlestību, esi gatavs palīdzēt maldošiem un parādi iežēlu un maigu līdzjūtību pret tiem, kas ir vāji. Lai pagodinātu Kungu, tev nav vajadzīgas atstāt darbu, bet ar katru darbu un vārdu, pildot savu amatu, tu diendienā vari pagodināt Viņu, Kam tu kalpo, iespaidojot par patiesību tos, ar kuriem tev iznāk saskarties.

Esi laipns, maigs un piedodošs pret citiem, lai paša es pazūd Jēzus mīlestībā, ka vari pagodināt savu Pestītāju un padarīt darbu, kuru Viņš tev norādījis. Cik maz tu pazīsti nabaga dvēseļu sirds mokas, kas saistīti tumsas saitēm /134/ un kam trūkst rakstura stingrības un morālā spēka. Centies izprast citu vājības. Palīdzī trūcīgajiem, sit sevi krustā un ļauj Jēzum valdīt tavā dvēselē, lai savā ikdienas dzīvē tu varētu īstenot patiesības pamatlikumus. Tad tu kā nekad agrāk būsi par svētību draudzei un visiem tiem, ar kuriem tu nāksi saskarē.

MISIONĀRI MĀJĀ

Mīļā māsa! Es redzēju, ka tev ir dažas noteiktas kļūdas, kuru novēršanu tev vajadzētu izjust kā nepieciešamību, lai tu varētu baudīt Dieva svētības. Daudzām grūtībām tavā dzīvē par iemeslu ir bijusi tava brīvā valoda. Tu uzskati par tikumu runāt skaidri un teikt ļaudīm tieši to, ko tu domā par viņiem un viņu darbiem. Tu to sauc par atklātību; tomēr tāda rīcība ir acīmredzami nepieklājīga un atmodina cīņas garu tajos cilvēkos, ar kuriem tu nāc saskarē. Ja citi tāpat izturētos pret tevi, tad tu to nespētu panest. Kas pieraduši runāt skaidri un asi uz citiem, tiem pašiem nepatīktu izjust tādu apiešanos ar sevi.

Tu esi piedzīvojusi nepatīkšanas, no kurām būtu bijis iespējams izvairīties, ja tev būtu bijis pazemīgs un mierīgs gars. Tu izaicini uz strīdu; kad tavai gribai pretojas, tu sacelies cīņai. Valdītāre tev ir pastāvīgs nepatīkšanu avots. Pēc dabas tu esi kļuvusi greizsirdīga un neuzticīga. Tu esi pavēlnieciska un, meklējot kļūdas un ātri nosodot, izraisi ķildas. Tu tik ilgi esi kopusi atmaksas garu, ka tagad tev pastāvīgi vajadzīga Dieva žēlastība, kas mīkstinātu un savaldītu tavas tieksmes. Dārgais Pestītājs sacīja: "Svētījiet tos, kas jūs nolād," "un lūdziet par tiem, kas jūs kaitina un vajā."

Mīļā māsa, man rādīja, ka, kavējoties pie citu kļūdām un nepilnībām, tu ienes tumsu pati savā dvēselē. Tev /135/ nekad nebūs jāatbild par viņu grēkiem, bet tev ir darāms darbs pie savas dvēseles un pie savas ģimenes, kuru neviens cits tavā vietā nevar padarīt. Tev sevi jāsit krustā un jācīnās pret tieksmi palielināt savu kaimiņu kļūdas un runāt neapdomīgi. Ir jautājumi, par kuriem tu vienmēr vari runāt ar vislielākajiem panākumiem. Vienmēr var droši runāt par Jēzu, par kristiešu cerību un par mūsu ticības skaistumu. Lai Dievs svētī tavu mēli, ka tava runa vienmēr varētu būt laipnības un žēlastības apgarota. "Un vēl, brāji, visu, kas patiesīgs, visu, kas godīgs, visu, kas taisns, visu, kas šķīsts, visu, kas mīlīgs, visu, kam laba slava, ja ir kāds labs tikums un ja ko var teikt, - to lieciet vērā (par to domājiet - pēc angļu tulk.)."

Apustuļa pamācībai vajadzētu noteikti sekot. Bieži ir liels kārdinājums runāt par lietām, kas nedod labumu ne runātajam, ne klausītājam, bet kas izraisa ļaunumu un ir neauglīgas abiem. Mūsu pārbaudes laiks ir par īsu, lai to izlietotu, kavējoties pie citu trūkumiem. Mūs gaida darbs, kas prasa vislielāko uzcītību un visnoteiktāko modrību, savienotu ar nepārtrauktām lūgšanām, vai arī mēs nespēsīm pārvarēt sava rakstura trūkumus un atdarināt dievišķo Paraugu. Mums visiem jāmacās dzīvē atdarināt Kristu. Tad mūsu iespaids nāks par svētību tiem, ar kuriem sastapsimies. Brīnišķīgi ir būt kristietim - patiesi Kristum līdzīgam, mierīgam, skaidram un neaptraipītam. Mīļā māsa, Dievam jābūt ar mums visās mūsu pūlēs, vai arī tās nekam nederēs. Mūsu labie darbi nobeigsies paštaisnībā.

Tavā ģimenē ir daudz kas labojams. Tu neesi pievērsusi bērniem vajadzīgo uzmanību un neesi viņus iedrošinājusi. Tu neesi viņus saistījusi pie savas sirds ar vismaigākās mīlestības saitēm. Tava nodarbošanās lielā mērā atņem tev laiku un spēku un liek atstāt novārtā mājas pienākumus. Tomēr tu tā esi pieradusi pie šīs nastas, ka tās nolikšana tev liktos liels upuris; lai gan, ja tu to varētu /136/ izdarīt, tas nāktu tikai par labu tavām garīgajām interesēm" un tavu bērnu laimei un tikumībai. Būtu labi, ja tu noliktu savas satraucošās rūpes un atrastu patvērumu laukos, kur nav izjūtams jaunatnes tikumību tik stipri samaitājošs iespaids.

Tiesa, arī laukos tu nebūsi pilnīgi brīva no grūtībām un rūpju satraukumiem, tomēr tu varētu izvairīties no daudziem ļaunumiem un aizvērt durvis kārdināšanu straumei, kas draud pārvarēt tavu bērnu prātu. Viņiem vajadzīga nodarbošanās un dažādība. Mājas vienmuļība dara viņus nemierīgus un satrauktus, un viņi jau ir pieraduši saieties ar netikumīgajiem pilsētas zēniem, tā piesavinoties ielas izglītību.

Tu tik daudz laika esi veltījusi misijas darbam, kam nav nekāda sakara ar mūsu ticību, un tu esi bijusi tik ļoti rūpju un atbildību nospiesta, ka neesi turējusies kopsolī ar mūsu šī laika darbu, un tev nav bijis pietiekoši laika, lai mājas dzīves šaurās robežas padarītu pievilcīgas saviem bērniem. Tu neesi iedziļinājusies viņu vajadzībās, ne arī izpratusi viņu darbīgos attīstošos prātus. Tāpēc tu esi atturējusies apmierināt viņu visvienkāršākās vēlēšanās, kas viņus iepriecinātu, viņiem nekaitējot. Dāvināt saviem bērniem lielāku uzmanību tev nozīmētu niecīgu nastu, bet viņiem tam būtu bijusi vislielākā vērtība.

Dzīve uz laukiem viņiem būtu ļoti derīga; rosīgs darbs svaigā gaisā attīstītu kā gara, tā miesas spēkus. Viņiem vajadzētu kopt dārzus, kur viņi atrastu prieku un arī lietderīgu nodarbošanos. Dažādu augu un puķu kopšana labvēlīgi attīstītu gaumi un spriedumu, bet

iepazīšanās ar Dieva derīgo un jauko radību atstātu uz viņiem izsmalcinošu, augšup ceļošu iespaidu, atgādinot visu lietu Radītāju un Kungu.

Tavu bērnu tēvs bija pret viņiem skarbs, nepiekāpīgs, nejutīgs, auksts un stingrs; bargs audzināšanā un neprātīgs prasībās. Viņš bija īpatnējs raksturā, sevī ierāvis, domāja tikai par savu prieku un tiecās pēc līdzekļiem, lai /137/ apmierinātu savas vēlēšanās un nodrošinātu sev cilvēku atzinību. Viņa kūtrums un izlaidīgie ieradumi līdz ar līdzjutības un mīlestības trūkumu pret tevi un bērniem jau pašā sākumā nonāvēja tavu mīlestību pret viņu. Tava dzīve bija pilna ar grūtiem un īpatnējiem pārbaudījumiem, kamēr viņš pret tavām rūpēm un nastām izturējās pilnīgi vienaldzīgi.

Viss tas ir atstājis iespaidu uz tevi un bērniem. Viņa izturēšanās sevišķi ir kropļojusi tavu raksturu. Tevi gandrīz neapzinīgi ir attīstījis neatkarīgs gars. Redzot, ka nevari paļauties uz savu vīru, tu, viņam neuzticoties, esi izvēlējusies šo ceļu, domādama, ka tas ir vislabākais. Kad tavas pūles nenovērtēja, tu sevi apņēmi iet uz priekšu, vadoties no savas vislabākās izpratnes, neņemot vērā ne nopelumus, ne uzslavas. Apzinoties, ka vīrs pret tevi izturas nepareizi, tu kopi sevī rūgtumu, un, ja kāds tavu rīcību apšaubīja, tu centies viņam atiebties.

Tomēr, pilnīgi saprazdama vīra kļūdas, tu neesi saskatījusi pati savējās. Tu esi nepareizi darījusi, stāstīdama par viņa kļūdām citiem, attīstīdama patiku kavēties pie nepatīkamām lietām, nekad no sava redzesloka neizlaižot vilšanās un pārbaudījumus. Tā tu esi pieradinājusies sevišķi izcelt savas bēdas un grūtības, no kurām daudzas tu pati radi, pārspīlējot un stāstot par tām citiem.

Ja tu savu uzmanību atrautu no ārējiem apgrūtinājumiem un pievērstu to savai ģimenei, tad tu būtu laimīgāka un tev būtu līdzekļi labiem darbiem. Tieši tas, ka taviem bērniem ir trūcis tēva labā padoma un piemēra, uzliek tev pienākumu vēl vairāk nodoties viņiem un būt pret viņiem maigai. Tev pienākumi vairāk jāmeklē mājā un ģimenē. Te ir darāms īsts misijas darbs. Šo atbildību nevar novelt citiem; šis ir Dieva norādītais tavas dzīves darbs.

Tik ļoti nododoties savas nodarbošanās sīkumiem, tu /138/ pati sev nolaupi laiku pārdomām un lūgšanām un nolaupi bērniem pacietīgu gādību un uzmanību, ko viņiem ir tiesības prasīt no savas mātes. Tu atrodi, ka ar daudziem darbiem vieglāk un ātrāk vari tikt galā pati, nekā pacietīgi mācot savus bērnus, lai viņi tos padarītu tavā vietā; tomēr būtu daudz labāk, ja tu viņiem uzliktu zināmas atbildības un pamācītu viņus būt lietderīgiem. Tas viņus iedrošinātu un aizpildītu viņu laiku, kā arī daļēji atslogotu tevi.

Tu ievērojamu laiku daļu atdod tiem, kam nav nekādu sevišķu prasību pret tevi, un, to darīdama, tu novārtā atstāj savus svētos mātes pienākumus. Dievs tev nav uzlicis daudzas no tām nastām, kuras tu esi uzņēmusies. Tu esi apmeklējusi cilvēkus un viņiem palīdzējusi, kam pat uz pusi tik daudz nav bijusi vajadzība pēc tava laika un rūpēm kā taviem bērniem, kas tagad veido raksturu, derīgu Debesīm vai lai pazustu. Dievs neatbalstīs tavu kalpošanu daudziem, kas pelnīti cieš zem Dieva lāsta savas izlaidīgās un jaunās dzīves dēļ.

Tavas dzīves pirmais un lielākais uzdevums ir būt misionārei savās mājās. Ietērpies pazemībā un pacietībā, iecietībā un mīlestībā un pildi Dieva tev paredzēto darbu, lai tu to darītu, ko neviens cits tavā vietā nevar padarīt. Par šo darbu tev būs jāatbild norēķināšanās dienā. Dieva svētības nevar dusēt pār slikti vadītu mājsaimniecību. Lai mājā dzīve kļūtu laimīga, tajā jāvalda laipnībai un pacietībai.

No pasaulīgā redzes viedokļa nauda ir spēks; bet pēc kristiešu izpratnes mīlestība ir spēks. Šajā pamatlikumā ietverts gara un saprāta spēks. Skaidrai mīlestībai ir sevišķs spēks darīt labu, un tā nevar darīt neko citu kā tikai labu. Tā novērš nesaskaņas un bēdas un sniedz vispatiesāko laimi. Bagātība bieži atstāj samaitājošu un postošu iespaidu; ar spēku var ievainot, bet īstas mīlestības īpašības ir patiesība, labsirdība un laipnība.

Mana māsa, ja tu sevi varētu redzēt, kā Dievs tevi redz, tad tu skaidri saprastu, ka bez pilnīgas atgriešanās /139/ tu nevari ieiet Dieva valstībā. Ja tu vienmēr atcerētos, ar to mēru, ar kādu tu citus mēro, tu pati arī tiksi mērta, tad tu būtu daudz piesardzīgāka valodā, maigāka un piedevīgāka savā izturēšanās veidā. Kristus nāca pasaulē, lai pakļautu Sev katru varu un pretojošos spēku, tomēr Viņš nepieprasīja paklausības pierādījumu spēka dēļ vai arī pavēlošā balsī. Viņš gāja apkārt, darīdams labu un mācīdams Saviem sekotājiem lietas, kas bija vajadzīgas viņu mieram. Viņš neizraisīja ķildas, neatbildēja ar jaunu ne uz vienu personīgu aizskārienu, bet lēnprātīgā padevībā uzklusēja apvainojumus, viltus apsūdzības un saņēma nežēlīgus sitienus no tiem, kas Viņu ienīda un notiesāja uz nāvi. Kristus ir mūsu priekšzīme.

Viņa dzīve ir patiesi Viņa dievišķo mācību ainojums. Viņa raksturs skaidri parāda, kā veicami labie darbi un kā pārvarams ļaunums.

Savā sirdī tu esi glabājusi aizvainojuma jūtas pret vīru un citiem, kas tev darījuši pāri, bet neesi ņēmusi vērā gadījumus, kad tu pati esi nepareizi nostājusies un ar savu rīcību visu padarījusi vēl ļaunāku. Tu izjūti rūgtumu pret tiem, kas pret tevi bija izturējušies netaisni, un savām jūtām tu esi ļāvusi izplūst pārmetumos un nosodījumos. Uz acumirkli tas varbūt sniedza atvieglojumu tavai nomāktajai sirdij, bet tas atstāja arī paliekošu traipu tavā dvēselē. Mēle ir mazs loceklis, tomēr tu esi radinājusies to nepareizi izlietot, līdz tā kļuvusi par visu aprijošu uguni.

Visas šīs lietas ir kavējušas tavu garīgo attīstību. Bet Dievs redz, cik grūti tev būt pacietīgai un piedevīgai, un Viņš zina, kā žēlot un palīdzēt. Viņš no tevis prasa, lai tu reformētu savu dzīvi un novērstu savus trūkumus. Viņš vēlas ar Savu žēlastību mīkstināt tavu stingro un nepieņemamo garu. Tev vajadzētu meklēt Dieva palīdzību, jo vētras un strīda vietā tev vajadzīgs miers un klusums. Kristus reliģija prasa, lai tu mazāk rīkotos impulsīvi un vairāk vadītos no svētota saprāta un mierīga sprieduma.

Tu par daudz ļauj apkārtesošajiem sevi iespaidot. Lai ikdienas modrība un lūgšana ir tava drošība. Tad Dieva eņģeļi būs ap tevi, izlejot pār tevi skaidru un dārgu gaismu un uzturot tevi ar savu debesīgo spēku. Tavam iespaidam un izturēšanās veidam pret bērniem vajadzētu būt tādām, kas pievilktu šos svētos apmeklētājus jūsu mājvietai, lai /140/ viņi tev varētu palīdzēt tavās pūlēs, darot savu ģimeni un māju par tādu, kādu Dievs to vēlas redzēt. Mēģinot pati visu izcīnīt, tu atgrūd Debesu eņģeļus, un viņi apbēdināti atkāpjas, atstājot tevi cīņā vienu.

Taviem bērniem ir tādas rakstura iezīmes, kādas vecāki viņiem ir devuši. Tāpēc cik rūpīgi gan tev pret viņiem vajadzētu izturēties. Cik saudzīgi tev vajadzētu norāt un labot viņu kļūdas! Tu esi pārāk stingra un prasoša, un bieži tu pie viņiem ej satraukta un dusmīga. Tas gandrīz ir izpostījis mīlestības zelta saiti, kas saista viņu sirdis pie tevis. Tev jādzīvo, lai bērni vienmēr būtu pārliecināti, ka tu viņus mīli, ka tu strādā viņu labā, ka viņu laime tev ir dārga un ka tu vēlies darīt tikai to, kas viņiem par labu.

Tev vajadzētu apmierināt viņu mazās vajadzības, kad vien prāts tev to atļauj. Jūsu pašreizējā dzīves vieta sniedz pārāk maz dažādības un prieka (izklaidēšanās) viņu jaunajiem un nemierīgajiem prātiem, un ar katru gadu stāvoklis kļūst smagāks. Bīstoties Dievu, tev vispirms jādomā par saviem bērniem. Kā kristīgi mātei tavi pienākumi pret viņiem nav ne viegli, ne arī mazi; un, lai tos pareizi izpildītu, tev vajadzētu nolikt dažas citas savas nastas, atdodot laiku un spēku šim darbam. Mājai priekš bērniem jāklūst par vispievilcīgāko un laimīgāko vietu pasaulē, un mātes tuvumam jābūt ļoti iekārojamam.

Sātana vara pār šī laikmeta bērniem ir briesmīga. Ja viņu prāts netiks stipri nopamatots reliģiskos pamatlikumos, tad, sastopoties ar samaitātiem, netikumīgiem bērniem, viņi morāli aizies bojā. Tu domā, ka saproti šīs lietas, tomēr pilnība tu neaptver ļaunuma pavadinošo varu pār jauniešiem. Vislielākās briesmas viņiem draud tāpēc, ka nav pareizi audzināti un pieradināti pie disciplīnas. Iecietīgie vecāki nemāca bērniem pašaieliedzību. Barība, ko viņi liek priekšā saviem bērniem, ir tāda, kas kairina kuņģa maigo gļotādu. Pa nerviem uzbudinājums pāriet uz smadzenēm un /141/ rezultātā mostas dzīvnieciskas kaislības, gūstot virsvaldību pār morāliem spēkiem. Sprieduma spējas nokļūst zemāko tieksmju kalpībā. Viss, kas tiek uzņemts kuņģī un pārvērsts asinīs, kļūst par mūsu sastāvdaļu. Bērniem nevajadzētu atļaut ēst smagu barību kā cūkgaļu, desas, virces, treknas kūkas un cepumus; jo, tā darot, morālie spēki atrodas briesmās. Nevienam nav iespējams dzīvot nesātīgi attiecībā uz diētu, tomēr būt savaldīgam un iecietīgam. Mūsu Debesu Tēvs sūtījis veselības reformas gaismu, lai aizsargātu mūs no pazeminošas ēstkāres ļaunajām sekām, lai tie, kas mīl skaidrību un svētumu, apdomīgi varētu lietot tās labās lietas, kuras Viņš viņiem ir sagatavojis, un, ievērojot atturību ikdienas dzīvē, varētu kļūt svētoti caur patiesību.

Tava izturēšanās pret bērniem nav vienmērīga. Reizēm tu viņus lutini viņiem pašiem par ļaunu, turpretī citā reizē tu viņiem liedz vienu otru nevainīgu prieku, kas viņus ļoti aplaimotu. Tu nepacietībā novērsies no viņiem un nonicini viņu vienkāršos lūgumus, aizmirdama, ka viņi var atrast prieku tādās lietās, kas tev liekas nesaprotīgas un bērnišķīgas. Tu negribi nokāpt no sava vecuma un sava stāvokļa cienīgajiem augstumiem! lai izprastu bērnus un kalpotu viņu vajadzībām. Šīni ziņā tu neatdarini Kristu. Viņš nostājās līdzās zemajiem, trūcīgajiem un apbēdinātajiem, it kā viens no viņiem. Savās rokās Viņš ņēma mazos bērnus un izprata arī jauniešus. Kristus plašā mīlošā sirds saprata viņu bēdas un vajadzības un priecājās par viņu

laimi. Laužu pārpilnās burzmas un nemiera nomocīts un noguris no viltīgo un liekulīgo cilvēku sabiedrības, Viņš atrada atpūtu un mieru nevainīgo bērnu vidū. Viņa klātbūtne nekad viņus neatbaidīja. Debesu Majestāte labprāt atbildēja uz viņu jautājumiem un vienkāršoja Savas svarīgās mācības, lai arī bērni tās varētu saprast. Viņu jaunajos, uzņēmīgajos prātos Viņš sēja patiesības sēklu, kurai bija jāuzdīgst un jānes bagāta raža vēlākajos gados. /142/

Šajos bērnos, kurus Viņam pienesa, lai tos svētītu, Viņš redzēja nākošos vīrus un sievas, kas varēs būt Viņa žēlastības mantinieki un Viņa valsts pavalstnieki. Viņš redzēja, ka dažiem no viņiem būs jāizcieš mocekļa nāve Viņa Vārda dēļ. Daži nelīdzjūtīgi mācekļi pavēlēja bērnus aizvest prom, lai viņi netraucētu Kungu, un, kad viņi nobēdājušies aizgriezās, Kristus aprāja mācekļus sacīdams: "Laidiet bērniem nākt pie Manis un neliedziet viņiem, jo tādiem pieder Dieva valstība."

Viņš zināja, ka šie bērni uzklausīs Viņa padomus un pieņems Viņu par savu Pestītāju, kur pretī pasaulīgi gudrie un cietsirdīgie cilvēki nebūs tik labprātīgi sekot Viņam un ieņemt vietu Dieva valstībā. Nākot pie Kristus un pieņemot Viņa padomus un Viņa svētības, Šo mazo bērnu padevīgajā prātā tik dziļi iespaidās Kristus tēls un laipnie vārdi, ka nekad nekas tos vairs nespēs izdzēst. No šīs Kristus rīcības mums vajadzētu mācīties, ka jauniešu sirds ir daudz uzņēmīgāka pret kristietības mācībām, ka tā ir viegli iespaidojama uz dievbijību un tikumību un ir stipra paturēt saņemtos iespaidus. Tomēr šiem mainīgajiem, jaunajiem bērniem vajadzētu tuvoties laipnībā un pamācīt viņus mīlestībā un pacietībā.

Mana māsa, piesaisti savus bērnus ar mīlestību pie savas sirds. Visās lietās pareizi rūpējies par viņiem un uzmanī viņus. Apgādā viņus ar piemērotām drēbēm, lai viņiem nebūtu jākaunas sava izskata dēļ, jo tas kaitētu viņu pašcieņai. Tu esi ņēmusi vērā, ka pasaule nododas modei un tērpiem, pametot novārtā prātu un tikumību, kas izrotā cilvēku; tomēr, izvairoties no šī ļaunuma, tu esi tuvojusies otrai galējībai un nepiegrīz pietiekošu vērību ne pati savām, ne bērnu drēbēm. Vienmēr ir pareizi būt glītam un piemēroti ģērbtam; atbilstoši savam vecumam un stāvoklim.

Kārtība un tīrība ir Debesu likums; lai saskaņotos ar dievišķajiem kārtības pamatlikumiem, mums pienākums ir ģērbties glīti un gaumīgi. Tavas domas šai jautājumā ir nepareizas. Nosodot pasaulīgo izšķērdību un lepnību, tu iekriti citos maldos, pārvēršot taupību skopumā. Tu sev /143/ aizliedz to, kas taisnīgi un pareizi tev pienāktos un kam tev Dievs sagādājis līdzekļus. Tu pati neģērbies piemēroti un neģērb piemēroti arī savus bērnus. Mūsu ārējam izskatam nevajadzētu apkaunot To, Kuram mēs, kā to apliecinām, sekojam, bet tam vajadzētu pagodināt Viņa lietu un iedvest tai ticību.

Apustulis saka: "Bagātiem šinī pasaulē pavēli, lai tie augsti neturas, nedz cerē uz nepastāvīgo bagātību, bet uz Dzīvo Dievu, Kas mums visas lietas bagātīgi pasniedz iepriecai; lai tie labu dara, bagāti top labos darbos, labprāt izdala, ir devīgi." Līdzekļi tev doti, lai tu tos izlietotu pēc vajadzības, bet ne lai krātu iznīcībai lielajā ugunsgrēkā. Tev ir pavēlēts ar prieku baudīt Kunga labās dāvanas, un tās vajadzētu izlietot savām ērtībām, labdarībai un labiem darbiem, kas virzītu uz priekšu Viņa darbu. Tā tu sakrāsi mantu Debesīs.

Daudzas bēdas tev pielaistas saskaņā ar Dieva gudrību, lai tevi vestu tuvāk žēlastības tronim. Ar bēdām un pārbaudījumiem Viņš padara Savus bērnus maigākus un pakļāvīgākus. Šī pasaule ir Dieva darbnīca, kur Viņš mūs veido derīgus Debesu pagalmiem. Ar Savu nazi Viņš strādā pie mūsu drebošajām sirdīm, līdz viss rupjais un nelīdzenais ir atņemts un mēs esam derīgi savai īstajai vietai Debesu celtnē. Smagos pārbaudījumos un ciešanās kristietis kļūst skaidrāks un stiprāks; tā viņš izveido raksturu pēc Kristus dotā parauga. Patiesas, dievbijīgas dzīves iespaids nav aptverams. Tas izjūtams arī aiz šaurā ģimenes un draugu loka, izplatot gaismu, kas manto dvēseles.

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 27

LABPRĀTĪGA PAKLAUSĪBA

Ābrahams bija vecs vīrs, kad viņš no Dieva saņēma pārsteidzošu pavēli upurēt savu dēlu Īzaku par dedzināmo upuri. Ābrahamu uzskatīja par vecu cilvēku pat tā laika paauzde. Viņa jaunības dedzība bija izgaisusi. Viņam vairs nebija viegli panest grūtības un spītēt briesmām. Jaunības spēka pārpilnībā cilvēks var stāties pretī vētrai lepnā sava spēka apziņā un pacelties pāri tādām grūtībām, kas liktu viņa sirdij pagurt vēlākos dzīves gados, kad soļi kļūst nedroši, ejot pretī kapam.

Tomēr Savā iepriekš paredzējumā Dievs pēdējo Savu vislielāko pārbaudījumu Ābrahamam bija pataupījis uz laiku, kad gadu nasta jau smagi gūlās uz viņu un viņš ilgojās pēc atpūtas no rūpēm un raizēm. Kungs runāja uz viņu sacīdams: "Ņem savu dēlu, savu vienīgo, ko tu mīli, Īzaku un upurē viņu par dedzināmu upuri." Vecā vīra sirds šausmās sastinga. Jau tāda dēla zaudējums slimības dēļ mīlošā tēva sirdij atnestu visbriesmīgākās sāpes; tādas bēdas liktu noliekties viņa sirmajai galvai. Bet tagad pavēl viņam pašam ar savu roku izliet šī dēla dārgās asinis. Tas viņam likās briesmīgi un neiespējami.

Tomēr Dievs bija runājis un Viņa Vārdam jāpaklausā. Ābrahams bija labi gados, bet tas viņu neatbrīvoja no pienākuma. Viņš pieķērās ticības balstam un mēmās sāpēs paņēma savu bērnu pie rokas, skaistu jaunības un veselības spirtumā, un devās ceļā, lai paklausītu Dieva Vārdam. Lielais, /145/ sirmāis vectēvs bija tikai cilvēks. Viņa ciešanas un pieķeršanās bija līdzīgas mūsu jūtām, un viņš mīlēja savu zēnu, kas bija viņa lielā vecuma prieks un kuram bija dots Kunga apsolījums.

Ābrahams neapstājās, lai jautātu, kā var piepildīties Dieva apsolījums, ja Īzaks tiek nokauts. Viņa neapstājās, lai jautu runāt savai sāpošajai sirdij, bet visos sīkumos paklausīja dievišķajai pavēlei, līdz nazis jau bija gatavs skārt bērna trīcošās miesas. Tikai tad atskanēja vārdi: "Neizstiep savu roku pret puisi, jo nu Es zinu, ka tu bīsties Dievu un savu dēlu, savu vienīgo, neesi taupījis Manis labad."

Lielais ticības darbs ir iezīmēts Svētas vēstures lappusēs, lai kā cēls piemērs mestu gaismu pār pasauli līdz pat laika galam. Ābrahams neļāvās domām, ka viņa lielais vecums varētu viņu atbrīvot no paklausības Dievam. Viņš nesacīja: "Mani mati ir sirmi, mans vīra spēks ir izgaisis, kas iepriecinās mani vecuma dienās, ja Īzaka vairs nebūs? Kā lai vectēvs izlej sava vienīgā dēla asinis?" Nē, Dievs bija runājis un cilvēkam jāpaklausā, nejautājot, nekurnot un nepagurstot ceļā.

Šodien mūsu draudzēs vajadzīga Ābrahama ticība, lai apgaismotu tumsu, kas ap tām savelkas, nomācot Dieva mīlestības jaukos saules starus un traucējot garīgo pieaugšanu. Vecums nekad mūs neatvainos no paklausības Dievam. Mūsu ticībai jānes augļi labos darbos, jo ticība bez darbiem ir nedzīva. Katrs izpildītais pienākums, katrs Jēzus vārdā pienestais upuris sniedz mums ļoti lielu atalgojumu. Tieši pašā pienākumu pildīšanas darbā uz mums runā Dievs un mūs svētī. Tomēr no mums Viņš prasa pilnīgu visu spēju nodošanu. Prāts un sirds un visa būtne jānodod Viņam, vai arī mēs nekļūsim par patiesiem kristiešiem.

Dievs neko nav cilvēkam atrāvis, kas viņam varētu nodrošināt mūžīgās bagātības. Viņa ietērpis zemi jaukumā un šīs zemes dzīves laikā sagādājis visu cilvēka vajadzībām un priekam. Viņš atdeva Savu Dēlu, lai Viņš mirtu grēkos un neprātā kritušās pasaules vieta. Šāda nesalīdzināma mīlestība, šāds bezgalīgs upuris prasa no mums visstingrāko paklausību, vissvētāko mīlestību un neierobežotu ticību. /146/ Pat visi šie tikumi, īstenoti vispilnīgākajā pakāpē, nekad nevar mēroties ar lielo upuri, kas pienests mūsu labā.

Dievs prasa tūlītēju un nejautājošu paklausību Saviem likumiem; bet cilvēki snauž vai arī ir sātana viltību paralizēti, kurš iečukst dažādus atvainojumus un ierunas un cilvēku sirdsapziņu uzvar ar vārdiem, kādus viņš teica arī Ievai dārzā: "mirt nemirsiet vis." Nepaklausība ne tikai nocietina vainīgā sirdsapziņu, bet tā tiecas samaitāt arī citu cilvēku ticību. Kas sākumā viņiem liekas ļoti nepareizs, pastāvīgi atrodoties viņu priekšā, pamazām zaudē savu Jauno izskatu, līdz beidzot sāk apšaubīt, vai tas tiešām ir grēks, un neapzinoties iekrīt tajos pašos maldos.

Caur Zamuelu Dievs pavēlēja Zaulam kaut amaleķiešus un pilnīgi iznīcināt visu viņu īpašumu. Tomēr Zauls tikai daļēji izpildīja šo pavēli; viņš iznīcināja mazvērtīgākos lopus, bet dzīvus atstāja labākos un arī Jauno ķēniņu. Nākošajā dienā viņš satiek pravieti Zamuelu ar

sevi izceļošiem, sev glaimojošiem vārdiem. Viņš sacīja: "Esi svētīts no Kunga! Es Kunga vārdu esmu izdarījis." Bet pravietis tūlīt atbildēja: "Bet kas tā ir par avju blēšanu manas ausīs, un kas tā ir par vēršu maurošanu, ko es dzirdu?"

Zauls apjuka un centās izvairīties no atbildības sacīdams: "Tos tie no amaleķiešiem atveduši; jo ļaudis labākās avis un labākos vēršus taupījuši par upuri Kungam, tavam Dievam; bet to citu mēs esam izdeldējuši." Tad Zamuels rāja ķēniņu, atgādinādams viņam Dieva dotās pavēles nepārprotamību iznīcināt visas amaleķiešiem piederošās lietas. Viņš norādīja uz viņa pārkāpumu un paskaidroja, ka viņš nav paklausījis Kungam. Tomēr Zauls atteicās atzīties, ka ir darījis nepareizi; viņš atkal centās atvainot savu grēku, aizbildinādamies, ka labākos lopus pataupījis par upuri Kungam.

Zamuelu ļoti apbēdināja šī neatlaidība, ar kādu ķēniņš atteicās redzēt un atzīt savu grēku. Noskumis viņš /147/ jautāja: "Vai tad Kungam tīk dedzināmi vai kaujami upuri vairāk nekā paklausīšana Kunga balsij? Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris un uzmanība ir labāka nekā aunu tauki."

"Jo nepaklausība ir kā zilēšanas grēks, un patgalvība ir elku dievība un dievekļu kalpošana. Tādēļ ka tu Kunga Vārdu esi atmetis, tā Viņš atkal tevi ir atmetis vairs nebūt par ķēniņu."

Mums nevajadzētu raudzīties pienākumam vaigā, tomēr atlikt paklausību tā prasībām. Vilcināšanās dod laiku šaubām; izogas neticība, izmainās uz nepareizo pusi spriedums, un aptumšojas saprašana. Beidzot Dieva Gara pārmetumi vairs neaizsniedz piekrāptā cilvēka sirdi, kas ir tā apstulbota, ka neatzīst par iespējamu, ka šie pārmetumi domāti viņam vai arī ka tie piemērojami viņa gadījumam.

Aiziet dārgais pārbaudes laiks, un tikai nedaudzi saprot, ka tas viņiem dots, lai sagatavotos mūžībai. Zelta stundas tiek izšķiestas pasaulīgiem mērķiem, izpriecām un grēkam. Dieva likumus nonicina un aizmirst, tomēr neviens likuma punkts nav kļuvis mazāk saistošs. Katrs pārkāpums nesīs sodu. Mīlestība uz pasaulīgiem ieguvumiem vada uz dusas dienas sagānīšanu; tomēr svētās dienas prasības nav atceltas vai samazinātas. Šinī ziņā Dieva pavēles ir skaidras un neapšaubāmas. Viņš noteikti mums aizliedzis strādāt septītajā dienā. To Viņš ir nošķīris par svētu dienu Sev.

Daudz šķēršļu stājas ceļā tiem, kas grib staigāt paklausībā Dieva baušļiem. Stipri un smalki vērpti iespaidi saistīs viņus pie pasaules ceļiem; tomēr Kunga spēks var saraut šīs važas. Viņš novērsīs katru kavēkli no Viņam uzticīgo ļaužu tekas vai arī dos viņiem spēku un drosmi uzvarēt visās grūtībās, ja viņi nopietni lūgs Viņa palīdzību. Visi šķēršļi pazudīs nopietnas vēlēšanās un neatlaidīgas cenšanās priekšā darīt Dieva prātu par katru cenu, pat upurējot dzīvību. Gaisma no Debesīm spīdēs tumsā tiem, kas pārbaudījamos un grūtībās ies uz priekšu, raugoties uz Jēzu, viņu ticības Iesācēju un Pabeidzēju. /148/

Vecos laikos Dievs runāja uz cilvēkiem caur praviešu un apustuļu muti. Šinīs dienās Viņš runā uz viņiem caur Sava Gara Liecībām. Nekad Dievs nav nopietnāk pamācījis Savus ļaudis attiecībā uz Savu prātu un ceļu, kuru Viņš vēlētos, lai viņi ietu, kā tagad. Bet vai ļaudīm būs kāds labums no Viņa pamācībām? Vai viņi uzklausīs Viņa pārmetumus un ņems vērā Viņa brīdinājumus? Dievs nepieņem daļēju paklausību, nekādu, samierināšanos ar savu es Viņš neatzīs par labu.

DIVPADSMIT IZLŪKI

Dievs Mozum pavēlēja sūtīt vīrus, lai viņi izlūkotu Kānaanas zemi, ko Viņš gribēja dot Izraēla bērniem. Šim nolūkam no katras cilts bija jāizrauga viens virsnieks. Viņi aizgāja; un pēc četrdesmit dienām viņi atgriezās un nāca Mozus, Ārona un visas Izraēla draudzes priekšā, rādīdami viņiem zemes augļus, ko viņi par pierādījumu bija atnesuši līdzī. Viens vīnogu ķekars bija tik liels, ka to nesa divi vīri uz nesamās kārts. Viņi atnesa arī vīģes un granātābolus, kas tur auga pārpilnībā. Pēc tam, kad bija stāstījuši par zemes auglību, viņi visi, izņemot divus vīrus, izteica drosmi atņemošus vārdus par tās ieņemšanas iespēju. Viņi sacīja, ka ļaudis, kas tai zemē dzīvo, ir ļoti stipri un ka pilsētas slēdz lieli un augsti mūri, un, pāri par visu, viņi tur redzējuši arī milža Anoka bērnus. Tad viņi attēloja, kā ļaudis Kānaanā izvietoti, un izteica šaubas, vai viņiem jebkad būs iespējams ieņemt šo zemi.

Kad ļaudis dzirdēja šīs ziņas, tad savu vilšanas sajūtu viņi izpauđa rūgtos pārmetumos un vaimanās. Viņi nenorīma, lai pārdomātu un pārliecinātos, ka Dievs, Kas viņus tik tālu bija vadījis,

noteikti viņiem arī dos šo zemi. Viņi aizmirsā Dieva esamību. Viņi izturējās tā, it kā Jērikas /149/ ieņemšanā, kas bija Kānaanas zemes atslēga, viņiem vajadzētu pašauties vienīgi uz ieroču spēku. Dievs bija teicis, ka Viņš viņiem dos šo zemi, un viņiem pilnīgi vajadzēja uzticēties, ka Viņš piepildīs Savu Vārdu. Tomēr viņu nepadevīgās sirdis neatradās saskaņā ar Dieva plāniem. Viņi nepārdomāja, cik brīnišķīgi Dievs bija darbojies viņu labā, izvedot viņus no Ēģiptes kalpības, radot viņiem ceļu jūras ūdeņos un iznīcinot viņiem sekojošos faraona karapulku. Neticībā viņi ierobežoja Dieva darbu un neuzticējās rokai, kas viņus līdz šim bija droši vadījusi. Viņi atkal atkārtāja agrāko kurnēšanas kļūdu pret Mozu un Āronu. Viņi sacīja: "Tad te nu ir gals visām mūsu lielajām cerībām. Uz šo zemi tad nu mēs visu laiku esam gājuši no Ēģiptes, lai to iegūtu." Viņi apvainoja savus vadoņus, ka tie Izraēlu noveduši bēdās un grūtībās, un no jauna viņus apsūdzēja ļaunu piekrāpšanā un vadīšanā pa nepareizu ceļu.

Mozus un Ārons pakrita uz sava vaiga Dieva priekšā pie zemes. Kālebs un Jozua, divi no visiem divpadsmit izlūkiem, kas uzticējās Dieva Vārdam, redzot, ka šīs nelabvēlīgās cīņas bija padarījušas mazdūšīgu visu nometni, lielās bēdās saplēsa savas drēbes. Viņi centās viņus pārliecināt, bet visa draudze, vilšanās izjūtu un ārpāta pārņemta, atteicās klausīties uz šiem diviem vīriem. Beidzot Kālebs izlauzās uz priekšu, un viņa skaidrā, skanīgā balss bija dzirdama pāri visam pūļa troksnim. Viņš pretējās glēvulīgajiem citu izlūku ieskatiem, kas bija vājinājuši visa Izraēla ticību un drosmi. Viņš pievērsa sev ļaunu uzmanību, un uz brīdi viņi pārtrauca savas gaudas, lai uzklausītu viņu. Viņš runāja par zemi, kuru bija apskatījis. Viņš sacīja: "Iesim tikuši augšup, un mēs to ieņemsim, jo mēs to tiešām uzvarēsim." Bet, viņam vēl runājot, mazdūšīgie, neticīgie izlūki pārtrauca viņu kliegdami: "Mēs nevaram iet pret šiem ļaudīm, jo viņi ir stiprāki nekā mēs."

Šie vīri, nostājušies uz nepareiza ceļa, savā sirdī pretojās Dievam, pretojās Mozum un Āronam un pretojās /150/ Kālebam un Jozuam. Katrs solis uz priekšu šinī nepareizajā virzienā darīja viņus tikai apņēmīgākus izjaukt katru Kānaanas zemes ieņemšanas mēģinājumu. Viņi sagrozīja patiesību, lai tikai panāktu savu postošo nolūku. Viņi attēloja klimatu kā neveselīgu un visus ļaudis kā milžus. Viņi sacīja: "Mēs tur arī milžu ļaudis esam redzējuši; Anoka dēlus no milžu cilts; mēs bijām savās acīs it kā siseņi, un tādi paši mēs bijām viņu acīs."

Tās bija ne tikai jaunas ziņas, bet arī nepatiesas. Tās bija pretrunīgas; jo, ja zeme bija neveselīga un tāda, "kas aprij savus iedzīvotājus," kā tad viņi varēja izaugt tik lieli? Kad cilvēki, atbildīgās vietās stāvēdami, savā sirdī ļauj iemānot neticībai, tad nav nekādu robežu tiem soļiem, kurus viņi spers jaunuma virzienā. Tikai nedaudzi saprot, sākot iet šo bīstamo ceļu, cik tālu sātans viņus pa to aizvedīs.

Ļaunās ziņas atstāja briesmīgu iespaidu uz ļaudīm. Viņi rūgti pārmeta Mozum un Āronam. Daži vaimanāja un raudāja sacīdami: "Kaut Dievs būtu ļāvis mums Ēģiptes zemē nomirt!" vai arī: "Kaut Dievs būtu ļāvis šinī tuksnesī nomirt!" Tad viņu jūtas sacēlās pret Kungu. Viņi raudāja un kurnēja sacīdami: "Kāpēc Kungs mūs ved uz šo zemi, lai mēs krītam caur zobenu, mūsu sievas un bērni kļūst par laupījumu? Vai nebūtu labāk griezties atpakaļ uz Ēģiptes zemi? Un viņi sacīja viens uz otru: celsim sev virsnienu un griezīsimies atpakaļ uz Ēģiptes zemi."

Tā viņi parādīja necieņu pret Dievu un pret Viņa ieceltajiem vadoņiem. Viņi nejautāja Kungu, kas viņiem jādara, bet sacīja: "Celsim sev virsnienu." Viņi visas lietas saņēma savās rokās, juzdamies spējīgi tās nokārtot bez dievišķas palīdzības. Viņi ne tikai Mozu apvainoja krāpšanā, bet arī Dievu, Kas viņiem apsūtījis zemi, kuru viņi nav spējīgi ieņemt. Viņi tiešām aizgāja tik tālu, ka bija gatavi nozīmēt kādu no sava vidus par virsnienu, lai tas vestu viņus atpakaļ uz viņu ciešanu un verdzības zemi, no kuras Dievs viņus bija atsvabinājis ar Savas visvarenības spēcīgo roku. /151/

Mozus un Ārons vēl palika, pazemojušies Dieva priekšā visu klātbūtnē, klusībā izlūgdamies dievišķo žēlastību nepaklausīgajam Izraēlam. Viņu bēdas bija pārāk dziļas, lai tās izteiktu vārdos. Atkal Kālebs un Jozua izlauzās uz priekšu, un vēlreiz atskanēja Kāleba apbēdinātā un nopietnā balss, pārspējot draudzes gaudas un žēlabas. "Zeme, ko esam pārstaigājuši, ir sevišķi laba zeme. Ja Kungam ir labs prāts pie mums, tad Viņš mūs novedīs uz šo zemi un mums to dos, zemi, kur piens un medus tek. Tikai nesacelieties pret Kungu un nebīstieties no tās zemes ļaudīm, tie mums būs kā maizes kumoss. Viņu patvērumš no tiem ir atstājies, un Kungs ir ar mums; nebīstieties no tiem!"

Kānaanieši bija piepildījuši savas netaisnības mēru, un Kungs viņus vairs negribēja paciest. Viņu patvērumam no tiem atstājoties, viņi ebrejiem būtu bijis viegls laupījums. Viņi nebija sagatavojušies kaujai; viņi jutās tik stipri, ka paši sevi piekrāpa ar domām, ka nav tādas armijas, kas būtu tik liela un stipra, ka spētu viņus uzvarēt.

Kālebs atgādināja ļaudīm, ka Dievs svinīgi ir apsolījis Izraēlam dot šo zemi. Tomēr ļaudis bija satrakoti un neko vairāk negribēja dzirdēt. Ja arī tikai divi cilvēki būtu atnesusi sliktās ziņas un visi desmit būtu pamudinājuši viņus iet un Kunga vārdā uzņemt zemi, tad savas jaunās neticības dēļ viņi tomēr būtu izvēlējušies paklausīt divu cilvēku padomam. Bet tagad tikai divi aizstāvēja patiesību, kamēr desmit atklāti sacēlās pret saviem vadoņiem un pret Dievu.

Ļaužu vidū valdīja vislielākais satraukums; bija pamodušās viņu visjaunākās kaislības, un viņi atteicās uzklaut sprāta balsi. Desmit neuzticīgie izlūki pievienojās ļaudīm, apsūdzot Kālebu un Jozuu, un atskanēja aicinājums nomētāt viņus akmeņiem. Ārprātīgais pūlis satvēra metamos, ar ko nonāvēt šos uzticīgos vīrus. Ārprātā ļaujot, viņi drāzās uz priekšu, bet pēkšņi akmeņi izkrita no viņu rokām, iestājās klusums, un viņi sāka bailēs tricēt. Bija iejaucies Dievs, lai aizturētu viņu pārsteidzīgo nodomu. Dieva klātbūtnes godība, līdzīga spožai ugunij, apgaismoja saiešanas telti, un visa lielā draudze redzēja šo Kunga /152/ zīmi. Kāds varenāks par viņiem bija darījis zināmu Savu klātbūtni, un neviens vairs neuzdrīkstējās pretoties. Aplusa visa kurnēšana, un izlūki, kas bija atnesuši jaunās ziņas, bailu pārņemti un ar aizturētu elpu pakrita uz ceļiem.

Mozus piecēlās no sava pazemīgā stāvokļa un iegāja teltī, lai sarunātos ar Dievu. Un tad Kungs ierosināja nekavējoši iznīcināt šos nepaklausīgos ļaudis. Viņš Mozu vēlējās darīt par lielāku tautu, nekā bija Izraēls; tomēr Viņa ļaužu pazemīgais vadonis negribēja piekrist šim priekšlikumam. "Tad Mozus sacīja Kungam: ".. tomēr ēģiptieši dzirdējuši, ka Tu caur Savu spēku šos ļaudis no viņiem esi izvedis, un sacījuši šis zemes iedzīvotājiem; tie dzirdējuši, ka Tu, Kungs, esi starp šiem ļaudīm, ka Tu, Kungs, acīm esi redzams, ka Tava padebesis pār tiem stāv, un Tu viņu priekšā ej padebeša stabā dienu un uguns stabā naktī. Ja Tu nu šos ļaudis nokautu, it kā vienu vienīgu vīru, - tad tie pagāni, kas Tavu slavu dzirdējuši, tiešām runātu un sacītu: Tāpēc, ka Kungs šos ļaudis nevarēja ievest zemē, ko Viņš tiem bija zvērējis, Viņš tos ir nokāvis tuksnesī.""

Mozus atkal atteicās no priekšlikuma Izraēlu iznīcināt un viņu darīt par varenāku tautu nekā tie. Šis Dieva mīļotais kalps parādīja savu mīlestību uz Izraēlu un dedzību par Kunga slavu un Viņa ļaužu godu. Tu šiem ļaudīm esi piedēvis, sākot no Ēģiptes līdz šim brīdim; Tu līdz pat šim laikam esi bijis iecietīgs un žēlojošs pret šo nepateicīgo tautu; un, lai arī cik necienīgi tie būtu, Tava žēlastība ir tā pati. Viņš lūdza: "Vai Tu tāpēc vēlreiz nesaudzēsi viņus un vai vēl šobrīd neparādīsi dievišķo pacietību, pievienojot šo gadījumu tiem daudzajiem, kad Tu jau esi pacietis."

Mozus panāca, ka Dievs saudzēja ļaudis; tomēr viņu iedomīgās patgalvības un neticības dēļ Kungs nevarēja iet viņiem līdzī, lai caur brīnumiem darbotos viņu labā. Tāpēc Savā dievišķajā žēlastībā Viņš viņiem pavēlēja uzņemt visdrošāko ceļu un griezties atpakaļ uz tuksnesi pret /153/Sarkano jūru. Sodot viņus par nepaklausību, Kungs paziņoja, ka pieaugušos, kas atstāja Ēģiptes zemi, izņemot Kālebu un Jozuu, nekad neielaidīs Kānaanā. Viņi nepavisam nebija turējuši solījumu paklausīt Dievam, un tas Viņu atbrīvoja no derības, ko viņi tik daudzkārtīgi bija lauzuši. Dievs apsolīja, ka viņu bērni iemantos jauko zemi, bet arī darīja zināmu, ka viņu pašu miesas apraks tuksnesī. Un desmit neuzticīgos izlūkus, kuru jaunās ziņas Izraēlu ierosināja uz kurnēšanu un nepaklausību, Kunga spēks iznīcināja ļaužu acu priekšā.

Kad Mozus Izraēlam atklāja, ko Dievs ar viņiem darījis, tad likās, ka viņi sirsnīgi nožēloja savu grēcīgo izturēšanos, bet Kungs zināja, ka viņi vairāk bēdājās par savas jaunās rīcības rezultātiem, bet nevis dziļi nožēloja savu nepateicību un nepaklausību. Šī viņu nožēla nāca par vēlu; Dieva taisnās dusmas bija pamodušās, un pār viņiem jau bija izteikts spriedums, kas nebija atceļams. Redzot, ka Kungs neļausies pielūgties un neatceļ Savu pavēli, viņi no jauna kļuva stūrgalvīgi un paziņoja, ka neatgriezīsies atpakaļ uz tuksnesi.

Pavēlot viņiem aiziet no ienaidnieka zemes, Dievs pārbaudīja viņu šķietamo padevību un atrada, ka tā nav īsta. Viņi zināja, ka ir ļoti grēkojuši, ļaudamies vadīties no pārsteidzīgām izjūtām un cenšoties nonāvēt izlūkus, kas viņus skubināja paklausīt Dievam; tomēr viņus bija izbiedējusi tikai doma, ka ir izdarījuši briesmīgu kļūdu, kuras sekas viņiem pašiem būs ļoti bēdīgas. Viņu sirds nebija mainījusies, un bija vajadzīgs tikai attiecīgs gadījums, lai izraisītos līdzīga sacelšanās. Tas radās, kad Mozus Dieva uzdevumā pavēlēja viņiem iet atpakaļ uz tuksnesi.

Izraēls bija sacēlies pret Viņa pavēli iet uz augšu un uzņemt apsolīto zemi, un tagad, kad Viņš viņiem pavēlēja no tās atkāpties, viņi atkal bija tikpat nepaklausīgi un paziņojot, ka viņi ies kauties ar saviem ienaidniekiem. /154/ Viņi apgērba kara drēbes un aplika ieročus un nostājās Mozus priekšā, pēc pašu domām sagatavoti cīņai, bet pavisam nepietiekoši un bēdīgi

sagatavoti Dieva un Viņa apbēdinātā kalpa izpratnē. Viņi atteicās uz klausīt savu vadoņu svinīgos brīdinājumus, ka viņu pārdrošības sekas būs posts un nāve.

Kad Dievs viņiem deva pavēli iet uz augšu un ieņemt Jēriku, tad Viņš apsolīja iet pats viņiem līdzī, šķirsts, kur atradās Viņa likumi, simbolizēja Viņu. Mozum un Aronam, Viņa nozīmētajiem vadoņiem, vajadzēja vadīt Izraēlu Kunga paša modrā uzraudzībā. Tādā uzraudzībā pār viņiem nevarēja nākt nekāds ļaunums. Bet tagad viņi izgāja ienaidnieka armijai pretī, pārkāpjot Dieva pavēli un savu vadoņu svinīgo aizliegumu, bez Dieva šķirsta un bez Mozus.

Kamēr Izraēls izšķieda laiku nepaklausībā, amaleķieši un kānānieši bija paspējuši sagatavoties kaujai. Izraēlieši nekaunīgi izaicināja ienaidnieku, kurš pats viņiem nebija uzdrošinājies uzbrukt, bet, tiklīdz viņi bija iesaļojuši ienaidnieka teritorijā, amaleķieši un kānānieši ar visu spēku viņiem uzbruka, nežēlīgi atsita un ar lieliem zaudējumiem dzina atpakaļ. Briesmīgās sadursmes lauks krāsojās sarkans no viņu asinīm, un viņu mirušās miesas apklāja zemi. Viņi bija pilnīgi sakauti un uzvarēti. Bet Kāleba un Jozuas ticību atalgoja bagātīgi. Saskaņā ar Savu Vārdu Dievs ievēda šos uzticīgos vīrus apsoltajā zemē. Glēvuļi un dumpinieki aizgāja bojā tuksnesī, bet taisnie izlūki ēda Eskolas vīnogas.

Divpadsmit izlūku ziņojumu vēsture attiecināma uz mums kā uz tautu. Arī šodien mūsu vidū, ja draud sadursmes un cīņas, no jauna redzama glēvulība, sūdzēšanās un atrašanās no darba. Parādās tāda pati nepatika ievērot uzticīgus ziņojumus un godīgus padomus kā Kāleba un Jozuas dienās. Dieva kalpus, kas nes Viņa darbu smagumu, stipri sevi aizliedzot un ciešot trūkumu, lai tikai palīdzētu Dieva tautai, reti novērtē pareizāk kā tajā laikā.

Senais Izraēls vairākkārtīgi tika pārbaudīts un /155/ atrasts par vieglu. Tikai nedaudzi pieņēma Dieva dotos uzticīgos brīdinājumus. Tuvojoties Kristus otrai atnākšanai, tumsa un neticība nesamazinās. Miesīgi domājošiem cilvēkiem patiesība kļūst arvien mazāk patīkama. Viņu sirds ir kūtra ticēt un nesteidzas nožēlot un atgriezties. Dieva kalpi gan varētu kļūt mazdūšīgi, ja viņu Kungs viņiem pastāvīgi nebūtu devis pierādījumus par Savu gudrību un palīdzību. Ilgi Kungs ir cieties ar Saviem ļaudīm. Viņš viņiem ir piedēvis maldīšanos un ir gaidījis, lai tie Viņam dotu vietu savā sirdī; tomēr maldīgi uzskati, greisirdība un neuzticība Viņu ir izspieduši ārā.

Tikai nedaudzi, kas sevi atzīst par izraēliešiem un kuru prāts ir dievišķās gudrības atklāsmju apgaismots, līdzīgi Kālebam uzdrīkstas droši iet uz priekšu un stingri stāvēt par Dievu un patiesību. Tāpēc ka Kunga izraudzītie darba vadītāji neļaujas novērsties no taisnības un godīguma ceļa, lai izpatiktu šavtīgajiem un nesvētajiem, viņi kļūst par mērķi naidam un ļaunprātīgiem apmelojumiem. Šinīs pēdējās dienās sātans visur ir nomodā un strādā piesardzīgi un gudri, tāpēc Dievs meklē garīgi stiprus vīrus, kas spētu pretoties sātana viltībām.

To vidū, kas apliecina ticību patiesībai, nepieciešama pilnīga atgriešanās. Tad viņi varēs paklausīt Dieva prātam, - ne ar tādu padevību, kas atkarīga no apstākļiem, kā notika ar izbiedētajiem izraēliešiem, kad viņiem atklājās bezgalīgā Dieva spēks, bet dziļi un no sirds nožēlojot grēkus un no tiem atsakoties. Kas ir tikai pa pusei atgriezti, tie līdzīgi kokiem, kuru zari noliekušies uz patiesības pusi, bet kuru saknes stingri ieķērušās zemē, spēcīgi iesakņojušās neauglīgajā pasaules augsnē. Jēzus veltīgi meklē augļus viņu zaros; Viņš redz tur vienīgi lapas.

Cilvēki tūkstošiem pieņemtu patiesību, ja tas būtu izdarāms bez sevis aizliegšanas; tomēr šī ļaužu šķira nekad nesekmēs Dieva darbu. Viņi nekad drosmīgi neizies pretī ienaidniekam, - pasaulei, pašmīlībai un miesas kārībai - , uzticoties savam dievišķajam Vadonim, lai Tas dotu viņiem uzvaru. Draudzei vajadzīgi uzticīgi Kālebi un Jozui, kas /156/ gatavi satvert mūžīgo dzīvību uz Dieva vienkāršā un skaidrā paklausības nosacījuma pamata. Mūsu draudze cieš strādnieku trūkuma dēļ. Pasaule ir mūsu darba lauks. Ir vajadzīgi misionāri pilsētās un apdzīvotās vietās, kas vēl stiprāk saistītas kalpošanā elkiem nekā austrumzemju pagāni, kas nekad nebija redzējuši patiesības gaismu. Īstais misijas gars ir atstājies no draudzēm, kas tik augstu izceļ savu ticības apliecību. Viņu sirdī vairs nedeg mīlestība uz dvēselēm un vēlēšanās vadīt tos Kristus pēdās. Mums vajadzīgi nopietni, dedzīgi strādnieki. Vai tad nav neviena, kas atbildētu no visām malām atskaņojamajam saucienam: "Nāc pāri un palīdz mums"?

Vai tie, kas sevi atzīst par Dieva likumu glabātājiem un kas gaida drīzo Jēzus nākšanu debesu padebešos, ir tīri no dvēseļu asinīm, ja viņi ir kurli pret šo ļaužu kļedzošajām vajadzībām, kas staigā tumsā? Jāsagatavo grāmatas un jāizplata tās, jāsniedz pamācības,

jāpilda pašuzpurīgi pienākumi! Kas nāks palīgā? Kas vēlas Kristus dēļ aizliegt sevi un sniegt gaismu tiem, kas sēž tumsībā?

JĒRIKAS IEŅEMŠANA

Pēc Mozus nāves par vadoni Izraēlam nozīmēja Jozuu, lai viņš viņus vestu uz apsolīto zemi. Viņš bija pilnīgi piemērots šim svarīgajam uzdevumam. Viņš bija Mozus vistuvāk stāvošais kalps lielākajā Izraēla tuksneša ceļojuma laikā. Viņš bija redzējis brīnišķīgos darbus, ko Dieva spēkā darīja Mozus, un viņš labi izprata ļaužu nostāju un viņu tieksmes. Viņš bija viens no divpadsmit izlūkiem, kurus izsūtīja apsolītās zemes izlūkošanai, un viens no tiem diviem, kuri nodeva patiesīgu liecību par tās bagātībām un kas uzmodināja ļaudis iet un Dieva spēkā to ieņemt.

Kungs apsoliņa Jozuam, ka Viņš būs ar viņu, kā Viņš ir bijis ar Mozu, un darīs Kānanu par vieglu ieguvumu, ja /157/ tikai Jozua uzticīgi ievēros visas Dieva pavēles. Jozua bija rūpju nomākts, kā izpildīt doto uzdevumu un ievest ļaudis Kānaanas zemē; bet šis Dieva iedrošinājums atņēma visas bailes. Viņš pavēlēja Izraēla bērniem sagatavoties triju dienu gājienam un karavīriem būt gataviem kaujai. "Tad viņi Jozuam atbildēja sacīdami: "Visu, ko tu mums esi pavēlējis, to mēs darīsim, un visur, kurp tu mūsu sūtīsi, mēs iesim. It kā mēs visās lietās esam klausījuši Mozum, tā tev klausīsim, lai tikai Kungs, tavs Dievs ir ar tevi, tā kā Viņš bijis ar Mozu. Ikvienam, kas tavai mutei turēsies pretī un kas taviem vārdiem neklausīs visā, ko tu viņam pavēlēsi, jāmirst. Esi tikai stiprs un turi drošu prātu.

Dievs gribēja, lai Izraēla pāriešana pāri Jordānai būtu brīnumdarbs. Jozua pavēlēja ļaudīm svētīties, jo rīt Kungs viņu vidū darīs brīnišķīgas lietas. Norādītā laikā viņš pavēlēja priesteriem ņemt šķirstu ar Dieva likumiem un nest to ļaužu priekšā. "Un Kungs sacīja Jozuam: "Šodien Es sākšu tevi paaugstināt visa Izraēla acīs; lai tie zina, ka Es būšu ar tevi, kā esmu bijis ar Mozu."

Priesteri paklausīja sava vadoņa pavēlēm un, nesdami derības šķirstu, gāja ļaužu priekšā. Ebreju pulki izkārtojās gājienam un sekoja dievišķās klātbūtnes simbolam. Varenais mākoņa stabs piepildīja Jordānas krastus, un, līdzko priesteru kājas iegrīma pārplūdušajā upē, augšējais ūdens apstājās un lejāk esošais aiztecēja prom, atstājot upes gultni sausu. Priesteri, nesdami Dieva šķirstu, devās uz priekšu, un Izraēls viņiem sekoja. Jordānas vidū priesteriem pavēlēja apstāties upes gultnē, kamēr visi ebreju pulki būs pārgājuši. to darīja, lai vēl stiprāk prātā iespiestu patiesību, ka spēks, kas apturēja Jordānas ūdeņus, bija tas pats, kas četrdesmit gadus atpakaļ viņu tēviem deva iespēju pāriet Sarkano jūru. /158/

Daudzi, kas kā bērni bija gājuši pāri Sarkanajai jūrai, tagad, būdami kaujai sagatavojušies karavīri, pateicoties līdzīgam brīnumam, šķērsoja Jordānu. Pēc visu Izraēla pulku pāriešanas Jozua pavēlēja priesteriem iziet no upes. Un kad viņi, nesot derības šķirstu, jau stāvēja drošībā upes otrajā krastā, tad Dievs atvilka Savu spēcīgo roku, un uzkrājušies ūdeņi kā varens ūdenskritums drāzās lejup upes dabīgajā gultnē. Jordāna atkal turpināja tecēt nepārtrauktā gaitā, applūdinot visus krastus.

Bet, lai šo brīnumdarbu nekad neaizmirstu, pirms priesteri bija izgājuši no upes, Kungs pavēlēja Jozuam no katras cilts izraudzīt vīrus, kas paņēmtu akmeņus no tās vietas upes gultnē, kur bija stāvējušas priesteru kājas, un nest tos uz saviem pleciem līdz Ģilgalai un tur uzcelt pieminekli par piemiņu tam, ka Dievs Izraēlam bija licis šķērsot Jordānu pa sausumu. Tam vajadzēja pastāvīgi atgādināt brīnumdarbu, ko Kungs priekš viņiem bija darījis. Gadiem paejot, viņu bērni viņiem jautās par šo pieminekli, un viņi atkal un atkal atstāstīs šo brīnišķīgo notikumu, līdz tas neizdzēšami būs iespieties arī vēlāko paaudžu prātā.

Kad amoriešu un kānaniešu ķēniņi dzirdēja, ka Kungs Izraēla priekšā bija apstādinājis Jordānas ūdeņus, tad viņu sirds bailēs pagura. Izraēlieši bija nokāvuši divus moabiešu ķēniņus, un viņu brīnišķīgā straujās un uzplūdušās Jordānas pāriešana pildīja ļaudis ar lielām bailēm. Tad Jozua apgraizīja visus ļaudis, kas bija dzimuši tuksnesī. Pēc šīs ceremonijas viņi Jērikas klajumos turēja pasā svētkus. "Un Kungs sacīja uz Jozuu: šodien Es no jums esmu novērsis visu Ēģiptes kaunu."

Pagānu tautas zaimoja Kungu un Viņa ļaudis, tāpēc ka viņi nebija ieņēmuši Kānaanas zemi, ko bija cerējusi iemantot drīz pēc Ēģiptes atstāšanas. Ienaidnieki līksmojās uzvaras priekā, ka Izraēlam tik ilgi bija jāceļo tuksnesī, /159/ un viņi lepni paaugstinājās pret Dievu, paziņodami, ka Viņš nav bijis spējīgs viņus ievest Kānaanas zemē. Tagad Kungs vareni bija parādījis Savu

spēku un palīdzību, vedot Savus ļaudis sausām kājām pāri Jordānai, un viņu ienaidnieki vairs nevarēja viņus apkaunot. Manna, ko bija saņēmuši līdz šim brīdim, tagad izbeidzās, jo, kad Izraēls gatavojās ieņemt Kānaanu un jau ēda jaukās zemes augļus, pēc tās vairs nebija nekādas vajadzības. Kad Jozua attālinājās no Izraēla armijām, lai visu pārdomātu un izlūgtos Dieva sevišķu tuvumu, viņš ieraudzīja stāvam kādu staltu Vīru karavīra tērpā ar izvilktu zobenu rokā. Jozua Viņā nepazina nevienu no Izraēla karavīriem, un Viņš nelīdzinājās arī ienaidniekam. Savā dedzībā viņš Viņu uzrunāja sacīdams: "Vai Tu esi no mūsējiem vai no mūsu pretiniekiem?" Un Viņš sacīja: "Nē, bet Es esmu Kunga karaspēka Virsnieks, tagad Es esmu nācis." Tad Jozua metās zemē uz sava vaiga un Viņu pielūdza un Viņam sacīja: "Ko mans Kungs saka Savam kalpam?" Tad Kunga karaspēka Virsnieks sacīja Jozuam: "Novelc kurpes no savām kājām, jo vieta, kur tu stāvi, ir svēta." Un Jozua tā darīja.

Dieva godība darīja svētnīcu svētu, un tādēļ priesteri nekad neiegāja Dieva klātbūtnes svētītājā vietā ar korpēm kājās. Tām varēja būt pielipušas putekļu daļiņas, kas sagānītu svēto vietu; tāpēc prasīja, lai priesteri pirms ieiešanas svētnīcā kurpes atstāj pagalmā. Tur blakus saiešanas telts durvīm stāvēja vara mazgājamais trauks, kur priesteri pirms ieiešanas telti mazgāja rokas un kājas, lai atbrīvotos no visiem netīrumiem. No tiem, kas kalpoja svētnīcā, Dievs prasīja sevišķu sagatavošanos, pirms viņi iegāja vietā, kur atklājās Viņa godība.

Tas bija Dieva Dēls, Kas kā apbruņots karavīrs stāvēja Izraēla vadoņa priekšā. Viņš bija Tas, Kas vadīja ebrejus tuksnesī, ietērpies mākoņa stabā dienā un uguns stabā naktī. Lai pārliecinātu Jozuu, ka Viņš nav nekad mazāks /160/ kā Kristus - Paaugstinātais, Viņš sacīja: "Novelc kurpes no savām kājām." Tad Viņš Jozuam deva norādījumus, kā rīkoties, ieņemot Jeriku. Visiem karavīriem vajadzēja pavēlēt iet apkārt pilsētai reizi dienā sešas dienas pēc kārtas, bet septītajā dienā septiņas reizes.

Saskaņā ar Kunga pavēli Jozua deva rīkojumus priesteriem un ļaudīm. Viņš vadīja Izraēla pulkus vislielākajā kārtībā. Vispirms gāja izlasītu apbruņotu karavīru pulks; šoreiz ne lai parādītu veiklību ieroču lietošanā, bet tikai lai ticētu un paklausītu dotajām pavēlēm. Pēc tam sekoja septiņi priesteri ar bazūnēm. Tad nāca Dieva šķirsts, mirdzēdams zeltā un godības vainaga apņemts, kuru nesa priesteri, tērpušies krāšņās un īpatnējās drēbēs, kas norādīja uz viņu svēto amatu. Viņiem sekoja Izraēla lielā armija pilnīgā kārtībā, katra cilts ar tai atbilstošo karogu. Tā viņi ar Dieva šķirstu gāja apkārt pilsētai. Nebija dzirdama nekāda skaņa, kā vien varenās armijas soļu troksnis un svinīgās bazūnes skaņas, kas atbalsojās apkārtējos kalnos un Jērikas ielās.

Ar izbrīnu un satraukumu bojā ejai nolemtās pilsētas sargi vēroja katru soli un par to ziņoja saviem varasvīriem. Viņi nespēja iedomāties, ko visa šī izrāde nozīmē. Jērika bija izaicinājusi Izraēla armiju un Debesu Dievu. Bet tagad, katru dienu vienu reizi vērojot varenos pulkus soļojam apkārt pilsētai visā greznumā un kareivīgajā majestātiskumā, kam pievienojās vēl svētā šķirsta krāšņums un to pavadošie priesteri, - šī iespaidīgā skata noslēpumainība lika bailēs sažņaugties valdnieku un ļaužu sirdīm. Tad atkal, aplūkojot savu stipro aizsardzību, viņi jutās droši, ka sekmīgi spēs atsist visspēcīgāko uzbrukumu. Daudzi izsmēja domu, ka šīs neparastās ienaidnieka demonstrācijas varētu izsaukt kādu ļaunumu. Bet citos modās godbijība, redzot šo svinīgo majestātiskumu un spožumu, kas katru dienu vijās apkārt pilsētai. Viņi atcerējās, ka četrdesmit gadus atpakaļ šo ļaužu priekšā bija pašķirusies Sarkanā jūra un ka nupat viņiem bija atvērusies pāreja Jordānas /161/ ūdeņos. Viņi nezināja, kādus vēl brīnumus Dievs priekš viņiem var darīt; bet viņi turēja vārtus rūpīgi noslēgtus un lika tos apsargāt spēcīgiem karavīriem.

Sešu dienu laikā Izraēla lielais pulks ik dienas reizi apgāja apkārt pilsētai. Pienāca septītā diena, un ar pirmajiem gaismas stariem Jozua izkārtoja Kunga karapulcus. Tagad viņiem bija pavēlēts iet septiņas reizes apkārt pilsētai un, atskanot bazūnes spēcīgajām skaņām, kliegt skaņā balsī, jo tad Dievs viņiem būs nodevis pilsētu. Iespaidīgā armija svinīgi soļoja apkārt bojā ejai nolemtajiem mūriem. Mirdzošais Dieva šķirsts, apgaismojot agrā rīta krēslu, priesteri ar spīguļojošajām krūšu plāksnēm un dārgakmeņu urim un tumim un karavīri ar spožajiem ieročiem atstāja krāšņu un varenu iespaidu. Pār visu valdīja nāves klusums, un dzirdama bija tikai vienmērīgā daudzo soļu duna, un atsevišķu bazūņu skaņa iztraucēja agrā rīta mierīgo klusumu. Masīvās stipro akmeņu sienas izaicinoši rēgojās no tumsas pretī tās aplencošajiem cilvēkiem.

Te pēkšņi lielā armija apstājās. Bazūnes atskanēja ar tādu spēku, kas satricināja pašu zemi. Visa Izraēla vienotas balss varenais kliedziens saplosīja gaisu. Varenās akmens sienas ar

masīvajiem torņiem un cietokšņiem grīļojās un sakustējās pašos pamatos un ar tūkstoš pārkoniem līdzīgu troksni sagāzās bezveidīgā drupu kaudzē. Pārsteigti un šausmu pārņemti, pilsētas iedzīvotāji un armija neizrādīja nekādu pretestību, un Izraēls iegāja un ieņēma vareno Jērikas pilsētu.

Cik viegli Debesu kara pulki sagāza sienas, kas tik briesmīgas likās izlūkiem, kuri sniedza nepareizas ziņas! Vienīgais ierocis, kuru pielietoja, bija Dieva Vārds. Izraēla Varenaiss bija sacījis: "Es esmu devis Jēriku tavās rokās." Ja tikai viens vienīgs karavīrs būtu pielietojis savu spēku pret šīm sienām, tad mazināts būtu bijis Dieva gods un izjaukts Viņa nodoms. Šis darbs bija jāpadara tikai Visvarenajam; un ja arī mūru nocietinājumu pamati būtu bijuši likti zemes centrā un to virsotnes sniegtos līdz debess velvei, tad tomēr iznākums būtu bijis tāds pats, ja /162/ Kunga kara pulku Virsnieks vadītu uzbrukumā Savus eņģeļu leģionus.

Dievs jau sen bija nodomājis dot Jērikas pilsētu Savai izredzētajai tautai un pagānu vidū paaugstināt Savu Vārdu. Pirms četrdesmit gadiem, kad Viņš Izraēlu izveda no verdzības, Dievs bija nolēmis viņiem dot Kānaanas zemi. Tomēr viņu ļaunā kurnēšana un neuzticēšanās izsauca Kunga dusmas, un Viņš viņiem lika staigāt tuksnesī daudz apnikstošu gadu, līdz vairs nebija neviena no tiem, kas Viņu bija apvainojuši ar savu neticību. Ar Jērikas ieņemšanu Dievs ebrejiem parādīja, ka arī viņu tēvi būtu varējuši ieņemt pilsētu jau pirms četrdesmit gadiem, ja viņi līdzīgi saviem bērniem būtu uzticējušies Viņam.

Senā Izraēla vēsture ir uzrakstīta priekš mums. Pāvils saka: "Bet pie tā lielā pulka no tiem Dievam nebija labs prāts; jo tie ir nobeigti tuksnesī. Un tas noticis mums par priekšzīmi, ka mēs nebūtu ļauna iekārotāji, tā kā tie iekārojušies." "Un viss tas viņiem noticis kā priekšzīme un ir uzrakstīts par mācību mums, uz kuriem pasaules gals ir nācis. Tāpēc, kas šķiet stāvam, tas lai pielūko, ka nekrīt."

Daudziem, kas līdzīgi senajam Izraēlam aplicina, ka tur Dieva likumus, ir neticīgas sirdis, lai gan, no ārienes skatoties, tās liekas saskaņā ar Dievu. Kaut arī apveltīti ar lielu gaismu un dārgām priekštiesībām, viņi tomēr pazaudēs Debesu Kānaanu, tāpat kā nepaklausīgajam Izraēlam neizdevās ieiet laicīgajā Kānaanā, kuru Dievs viņiem bija apsolījis par paklausības atalgojumu.

Kā tautai mums trūkst ticības. Šajās dienās maz būs to, kas caur Dieva izredzētu kalpu dotās pavēles izpildīs tikpat paklausīgi, kā to darīja Izraēla armija, ieņemot Jēriku. Kunga karaspēka Vadonis neparādījās visai lielajai draudzei. Viņš sarunājās tikai ar Jozuu, kurš sarunas saturu atstāstīja ebrejiem. Viņiem palika brīva izvēle ticēt vai šaubīties par Jozuas vārdiem, paklausīt caur viņu dotajām pavēlēm Kunga karaspēka Pavēlnieka vārdā, vai arī sacelties un nepaklausīt un noliegt viņa autoritāti. Viņi nevarēja redzēt lielo eņģeļu pulku, kuru rīkoja Dieva /163/ Dēls, vadīdams viņu priekšpulkus. Viņi būtu varējuši domāt: "Kas tā par ģeķīgu rīcību, un cik smieklīgi ir iet ik dienas apkārt pilsētas mūriem, pūšot auna raga bazūnēs. Tas nevar atstāt nekādu iespaidu uz šiem stiprajiem un augstajiem nocietinājumiem."

Bet tieši ceremonijas turpināšanās tik ilgu laiku pirms mūru sagrūšanas deva izdevību ticības pieaugšanai Izraēlā. Viņiem vajadzēja kļūt pilnīgi pārliecinātiem, ka viņu stiprums nav cilvēku gudrībā, ne arī viņu spēkā, bet vienīgi viņu pestīšanas Dievā. Tā viņiem vajadzēja radināties nedomāt par sevi, nerēķināties ar saviem spēkiem, bet pilnīgi uzticēties dievišķajam Vadonim.

Vai tiem, kas šodien sevi sauc par Dieva ļaudīm, līdzīgos apstākļos rīkotos tāpat? Bez šaubām, daudzi gribētu rīkoties saskaņā paši ar saviem plāniem un ieteikt citus ceļus un līdzekļus vēlāmā mērķa sasniegšanai. Viņi negribētu pakļauties tik vienkāršai kārtībai, kas viņiem nesagādātu nekādu slavu, izņemot vienīgi paklausības nopelnu. Viņi arī apšaubītu, ka tik varena pilsēta ir uzvarama tādā veidā. Tomēr pienākuma likums ir visaugstākais. Tam jāstāv pāri pār cilvēka saprātu. Ticība ir tas dzīvais spēks, kas uzvar katru šķērslī, pārvar visus kavēkļus un sprauž savu karogu ienaidnieka nometnes vidū.

Dievs grib darīt brīnišķīgas lietas to labā, kas Viņam uzticas. Tiem, kas sevi aplicina par Dieva ļaudīm, tikai tāpēc nav lielāka spēka, ka viņi par daudz paļaujas uz savu gudrību un nedod Kungam izdevību parādīt Savu spēku viņu labā. Viņš visos apstākļos palīdzēs Saviem ticīgajiem bērniem, kas pilnīgi Viņam uzticēsies un paklausīs bez ierunām.

Dziļi noslēpumains ir Dieva Vārds; neizskaidrojami noslēpumaina ir Viņa aizgādība; pestīšanas plānā ir noslēpumi, ko cilvēks nespēj izdibināt. Tomēr aprobežotais prāts, ļoti ilgodamies apmierināt savu ziņkārību un atrisināt /164/ bezgalīgās problēmas, neiet pa vienkāršo un skaidro ceļu, kas norādīts atklātajā Dieva gribā, bet pūlas atrisināt noslēpumus, kas apslēpti kopš pasaules radīšanas. Cilvēks rada savas teorijas, pazaudē ticības skaidro

vienkāršību, kļūst pats par daudz gudrs un iedomīgs, lai ticētu Kunga paziņojumiem, un pats sevi iežogo savā pašgudrībā.

Daudzi, kas atklāti nostājas, par ticību, atrodas šādā stāvoklī. Viņi ir vāji un bezspēcīgi, tāpēc ka paļaujas paši uz savu spēku. Dievs vareni strādā Viņam uzticīgo ļaužu labā, kas bez jautāšanas un šaubām paklausa Viņa Vārdam. Debesu Majestāte ar Saviem eņģeļu pulkiem nolīdzināja Jērikas mūrus bez cilvēku palīdzības. Apbruņotajiem Izraēla karavīriem nebija iemesla lielīties ar varoņdarbiem un uzvarām. Visu padarīja Dieva spēks. Lai ļaudis atsakās no sava es un no vēlēšanās strādāt pēc sava plāna, lai viņi pazemīgi padodas Dieva prātam, un Dievs atkal atjaunos viņu spēku un sniegs brīvību un uzvaru Saviem bērniem.

JEREMIJA RĀJ IZRAĒLU

Kungs deva Jeremijam pārmetumiem pilnu vēsti Saviem ļaudīm, norādot uz viņu vainu - pastāvīgu Dieva padoma atmešanu: "Es uz jums esmu runājis vienmēr vienā runāšanā, un jūs Mani neesat klausījuši. Un Es pie jums esmu sūtījis tikuši vienā sūtīšanā visus Savus kalpus, praviešus un sacījis: "Atgriezieties jel ikviens no sava niknā ceļa un dariet labus darbus un nedzenieties citiem dieviem pakaļ, tiem kalpot, tad jūs paliksiet tai zemē, ko esmu devis jums un jūsu tēviem."

Dievs atkārtoti viņus lūdza ar savas sirds un roku darbiem neizaicināt Viņa dusmas, tomēr viņi neklausīja. Tad Jeremija pravietoja, ka sods par Kunga Vārda neievērošanu būs jūdu aizvešana gūstniecībā. Kaldejus izlietoja kā līdzekli, ar ko Kungs sodīja Savus nepaklausīgos ļaudis. Sodam vajadzēja būt proporcionālam viņu saprašānai un /165/ nonicinātajiem brīdinājumiem. Kungs ilgi bija novilcinājis soda izpildījumu, negribēdams pazemot Savus izredzētos ļaudis; bet tagad Viņš gribēja likt viņiem izjust Savu nepatiku, jo tā bija pēdējā iespēja apstādināt viņus viņu ļaunajā ceļā.

Arī mūsu dienās Kungam nav nekādu jaunu plānu Savu ļaužu skaidrības saglabāšanai. Kā senatnē Viņš lūdz un aicina maldīgos cilvēku bērnus, kas apliecina Viņa Vārdu, nožēlot grēkus un atgriezties no saviem ļaunajiem ceļiem. Tagad, tāpat kā tad, caur Savu izredzēto kalpu muti Viņš jau iepriekš ziņo par draudošajām briesmām. Viņš liek atskanēt brīdinošai balsij un tikpat uzticīgi rāj grēkus kā Jeremijas dienās. Bet mūsu laika Izraēls, tāpat kā senais Izraēls, tiek kārdināts nonievāt rājienus un ienīst padomu. Viņi pārāk bieži pagriež kurlas ausis pret tiem vārdiem, kurus Dievs devis Savam kalpam to cilvēku labā, kas atzīst patiesību. Lai gan Kungs žēlastībā uz laiku aiztur atmaksu par grēkiem kā Jeremijas dienās, tomēr vienmēr Viņš neatturēs Savu roku, bet piemeklēs netaisnību ar taisnīgu spriedumu.

Kungs pavēlēja Jeremijam stāvēt Kunga nama pagalmā un teikt jūdu ļaudīm, kas tur gāja Dievu lūgt, visu, ko Viņš gribēja uz viņiem runāt, neizlaižot nevienu vārdu, lai ļaudis dzirdētu un atgrieztos no saviem ļaunajiem ceļiem. Tad arī Dievam paliktu žēl tā soda, ar kuru Viņš tos gribēja piemeklēt viņu ļaunuma dēļ.

Šeit spilgti parādīta Dieva nevēlēšanās pārmācīt Savus maldīgos ļaudis. Viņš attur Savu spriedumu; Viņš lūdz tos atgriezties un būt uzticīgiem. Viņš viņus ir izvedis no verdzības saitēm, lai viņi uzticīgi varētu kalpot Viņam, vienīgajam Patiesajam un Dzīvajam Dievam; bet viņi atkal bija nomaldījušies elku pielūgšanā, viņi nebija gēmuši vērā caur praviešiem dotos brīdinājumus. Tomēr Viņš atliek pārmācību, lai dotu vēlreiz izdevību nožēlot grēkus un novērst atmaksu pār tiem. Caur Savu izredzēto pravieti Viņš tagad viņiem sūta skaidru un noteiktu brīdinājumu un norāda uz vienīgo ceļu, kā var izbēgt pašu pelnītajam sodam. Tas /166/ ir, pilnīgi nožēlot grēkus un atgriezties no saviem ļaunajiem ceļiem.

"Kungs pavēlēja Jeremijam teikt ļaudīm: "Tā saka Kungs, ja jūs neklausīsiet Mani, nestaigāsiet Manos likumos, kurus Es jums esmu devis, klausīt Manu kalpu praviešu vārdiem, kurus Es jums esmu sūtījis vienā sūtīšanā, bet jūs tos neesat klausījuši, tad Es šim namam darīšu līdzīgi Zīlam un darīšu šo pilsētu par lāstu visām tautām virs zemes." "Viņi saprata norādījumu uz Zīlu un laiku, kad filisti pārvarēja Izraēlu un paņēma Dieva šķirstu.

Elus grēks bija viņa nevērīgā izturēšanās pret dēlu noziegumiem, kuri atradās svētos amatos. Tēva nevīžība dēlu norāšanā un savaldīšanā Izraēlam atnesa briesmīgu postu. Elus dēli tika nokauti, Elus pats pazaudēja dzīvību, Izraēlam atņēma Dieva šķirstu, un nokauti tika trīsdesmit tūkstoši cilvēku. Viss tas bija tāpēc, ka pavirši raudzījās uz grēku un atļāva tam palikt viņu vidū. Kāda mācība tiem, kas ieņem atbildīgas vietas Dieva draudzē! Tas aicina viņus būt uzticīgiem nepareizību novēršanā, kas apkauno patiesības lietu.

Zamuēla dienās Izraēls domāja, ka šķirsta klātbūtne, kurā atrodas Dieva baušļi, dos viņiem uzvaru pār filistiešiem, neskatoties uz to, vai viņi ir nožēlojuši savus ļaunos darbus vai nav. Tieši tāpat Jeremija laikā jūdi ticēja, ka stingra dievišķo norādījumu ievērošana Dieva nama kalpošanas darbos pasargās viņus no taisnīgā soda par viņu ļaunajiem ceļiem.

Tādas pašas briesmas draud arī šodien ļaudīm, kas sevi apliecina par Dieva likumu glabātājiem. Viņi pārāk tiecas sev glaimot, ka cieņa, ar kādu viņi izturas pret Dieva pavēlēm, pasargās viņus no dievišķās tiesas spēka. Viņi atsakās pieņemt pārmetumus par ļaunajiem darbiem un apsūdz Dieva kalpu, ka viņš ir pārāk centīgs grēku iznešanā no noņemnes. Grēkus ienīstošais Dievs uzaicina ļaudis, kuri apliecina, ka tur Viņa likumus, atstāt visu netaisnību. Grēku nenožēlošanai un nepaklausībai Viņa Vārdam būs nopietnas sekas, ko piedzīvos Dieva tauta šodien tāpat /167/ kā senais Izraēls. Ir robeža, kuru pārejot Dievs vairs ilgāk nevilcinās ar Savu sodu. Jeruzalemes izpostīšana ir svinīgs brīdinājums jaunajam Izraēlam, ka Dieva izredzētā darba rīka doto rājienu neievērošana nevar palikt nesodīta.

Kad priesteri un ļaudis dzirdēja vēsti, kuru Jeremija viņiem sniedza Kunga Vārdā, tad viņi ļoti apskaitās un nolēma, ka viņam jāmirst. Viņi bija nevaldāmi apvainojumos pret viņu kliegdami: "Kā tu drīksti Kunga vārdā sludināt un sacīt: šis nams būs tā kā Zīlus, šī pilsēta būs postā bez iedzīvotājiem! Un visi ļaudis sapulcējās pret Jeremiju Kunga namā." Tā nicināja Dieva vēsti un ar nāvi draudēja kalpam, kam bija uzticēts sniegt šo vēsti. Priesteri, neuzticīgie pravieši un visi ļaudis dūsmās vērsās pret Jeremiju, tāpēc ka viņš negribēja glaimojot visu nolīdzināt un apmierināt un pravietot viltu.

Nešaubīgajiem Dieva kalpiem vienmēr ir bijis jāpanes no reliģijas viltus skolotājiem visrūgtākās vajāšanas. Tomēr patiesie pravieši vienmēr labāk izvēlēsies negodu un pat nāvi nekā neuzticību Dievam. Bezgalīgā Dieva skats vēro tos darba rīkus, kuriem uzdots izteikt dievišķos rājienus, un viņu atbildība ir ļoti nopietna. Bet ar nepareiziem izskaidrojumiem, meliem vai zaimošanu viņiem nodarīto ļaunumu Dievs uzlūko kā Viņam darītu un atbilstoši to arī sodīs.

Jūdas lielkungi bija dzirdējuši par Jeremijas vārdiem. Viņi nāca no ķēniņa nama un apsēdās Kunga nama vārtos. Tad priesteri un pravieši runāja uz lielkungiem un visiem ļaudīm un sacīja: "Šis vīrs ir nāvi pelnījis, jo viņš pret šo pilsētu ir sludinājis, kā jūs savām ausīm dzirdējuši." Bet Jeremija bezbailīgi nostājās lielkungu un ļaužu priekšā paskaidrodams: "Kungs mani sūtījis sludināt pret šo namu un pret šo pilsētu visus vārdus, ko jūs esat dzirdējuši. Nu tad griezieties uz labiem ceļiem un pie labiem darbiem un paklausiet Kunga, sava Dieva, balsij, tad Kungam būs žēl tā ļaunuma, ko Viņš pret jums runājis. Bet es, redzi, esmu jūsu rokās, dariet man, kā jūsu acīm labi un pareizi! Tomēr ziniet, kad jūs mani nokausiet, tad jūs nenoziēdzīgas /168/ asinis krāsiet uz sevis un uz šīs pilsētas, un uz tās iedzīvotājiem, jo Kungs mani patiesi pie jums sūtījis visus šos vārdus runāt jūsu ausīs."

Ja pravietis būtu nobijies no šo augsto varasvīru draudiem un pūļa kļūgām, tad viņa vēstij nebūtu bijis nekāda iespaida, un viņš būtu zaudējis dzīvību. Bet drosmē, ar kādu viņš pildīja savu grūto pienākumu, iedvesa pūlim cieņu pret viņu un noskaņoja Izraēla lielkungus viņa labā. Tā Dievs Savam kalpam sagādāja aizstāvjus. Viņi pārliecināja priesterus un viltus praviešus, norādīdami tiem, ka viņu izteiktās galējības nebūtu bijušas gudras.

Šo vareno vīru iespajds ietekmēja pūļa prātu. Un tad vecaji apvienojās protestā pret priesteru lēmumu par Jeremijas likteni. Viņi atstāstīja Mikas gadījumu, kas pravietoja sodību pār Jeruzalemi sacīdams: "Ciāna taps arta kā tīrums un Jeruzaleme būs par akmeņu kopu, un šī nama kalns taps par meža kalnu." Viņi tiem jautāja: "Vai Izķija, Jūdas ķēniņš, un visa Jūdas cilts viņu nokāvuši? Vai viņi nebijās Kungu un nepielūdza Kunga priekšā? Tad Kungam bija žēl tā ļaunuma, ko Viņš pret viņiem bija runājis. Un vai mēs lai darām lielu ļaunumu pret savām dvēselēm?"

Tā, pateicoties Aikama un citu aizstāvniecībai, tika izglābta pravieša Jeremijas dzīvība; lai gan daudziem priesteriem un viltus praviešiem būtu paticis, ja uz satrauktā pūļa lūgumu Jeremiju nonāvētu. Viņi nevarēja paciest Jeremijas patiesos vārdus, kas norādīja uz viņu ļaunumu.

Tomēr Izraēls nenožēloja grēkus un neatgriezās, un Kungs redzēja, ka viņi ir jāsoda viņu grēku dēļ. Viņš Jeremijam lika taisīt jūgus un saites un likt tos uz sava kakla, un nosūtīt tos Edomā, Moaba, amoniešu un Tiras, un /169/ Sidonas ķēniņiem, pavēlot vēstnešiem sacīt, ka Dievs visas šīs zemes ir devis Nebukadnecaram, Bābeles ķēniņam, un ka visām šīm tautām kādu laiku būs jākalpo viņam un viņa pēcnācējiem, līdz Dievs viņus atkal atbrīvos. Viņam bija jāpaņiņo, ka, ja šīs tautas atteiksies kalpot Bābeles ķēniņam, tad tās tiks sodītas ar badu, zobenu un

mēri līdz pilnīgai iznīcībai. Kungs sacīja: "Jūs tad neklausiet saviem praviešiem un saviem zīlniekiem, un saviem sapņotājiem, un saviem vārdotājiem, un saviem burvjiem, kas uz jums runā un saka: jūs nekalposiet Bābeles ķēniņam. Jo tie jums sludina melus, lai Es jūs tālu aizvedu no jūsu zemes un lai Es jūs izdzenu un jūs ejat bojā. Bet tiem ļaudīm, kas savu kaklu pados Bābeles ķēniņa jūgam un viņam kalpos, tiem Es likšu palikt savā zemē, saka Kungs, un tie to apkops un tur dzīvos."

Jeremija paziņoja, ka viņiem septiņdesmit gadus būs jānes kalpošanas jūgs; un ka tiem, kas jau atradās Bābeles ķēniņa gūstā, un jau paņemtajiem Kunga nama traukiem arī būs jāpaliek Bābelē, līdz kamēr šis laiks būs notecējis. Bet septiņdesmit gadu beigās Dievs viņus atsvabinās un sodīs viņu apspiedējus un pārvarēs lepno Bābeles ķēniņu.

Atnāca sūtni no minētajām tautām, lai apspriestos ar Jūdas ķēniņu par kara uzsākšanu pret Bābeles ķēniņu. Bet Dieva pravietis, nesdams uzvarētā simbolus, darīja zināmu šīm tautām Kunga vēsti, pavēlējams sūtniem to nonest saviem dažādajiem ķēniņiem. Šis bija visvieglākais sods, kādu žēlsirdīgais Dievs varēja uzlikt tik ļoti nepaklausīgajiem ļaudīm; bet, ja viņi nostāsies pret šo kalpošanas pavēli, tad viņiem būs jāizjūt viss sodības bargums. Viņi uzticīgi tika brīdināti neklausīties uz viltus mācītājiem, kas pravietoja melus. /170/

Bezgalīgs bija sapulcējušos tautu padomes pārsteigums, kad Jeremija, nesdams uzvarētā jūgu ap savu kaklu, paziņoja viņiem Dieva prātu. Bet Kananijs, viens no viltus praviešiem, no kuriem Dievs brīdināja Savus ļaudis caur Jeremiju, pacēla savu balsi pret paziņoto pravietojumu. Velēdamies iegūt ķēniņa un galminieku labvēlību, viņš apgalvoja, ka Dievs viņam ir devis jūdu tautai iedrošinošus vārdus. Viņš sacīja: "Vēl būs divi pilni gadi, tad Es atkal uz šo vietu atvedīšu visus Kunga nama rīkus, ko Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, ir paņēmis no šīs vietas un aizvedis uz Bābeli. Un Jekaniju, Jojaķima dēlu, Jūdas ķēniņu, un visus no Jūdas aizvestos, kas uz Bābeli nākuši, Es atvedīšu uz šo vietu, saka Kungs, jo Es salauzīšu Bābeles ķēniņa jūgu."

Jeremija visu priesteru un ļaužu klātbūtnē sacīja, ka tā ir viņa sirds viskarstākā vēlēšanās, lai Dievs parādītu tik lielu labvēlību Saviem ļaudīm, ka Kunga nama trauki un gūstekņi tiktu atvesti atpakaļ no Bābeles; tomēr tas varēja notikt tikai ar nosacījumu, ja ļaudis nožēlotu grēkus un atgrieztos no saviem ļaunajiem ceļiem pie paklausības Dieva likumiem. Jeremija mīlēja savu zemi un karsti vēlējās, lai ļaudis pazemojoties novērstu pravietoto izpostīšanu; tomēr viņš zināja, ka tas nenotiks. Viņš vienīgi ilgojās, lai Izraēlu sodītu, cik vien iespējams, viegli; tāpēc viņš nopietni viņus lūdza pakļauties Bābeles ķēniņam uz laiku, kuru Kungs bija minējis.

Viņš lūdza viņus uzklausīt viņa teiktos vārdus. Viņš viņiem stāstīja par praviešu Ozejas, Abakuka, Cefanijas un citu pravietojumiem, kuru norādošās un brīdinošās vēstis līdzinājās viņa paša sniegtajai vēstij. Viņš atsaucās uz notikumiem no viņu pašu vēstures, kad bija piepildījusies pravietotā atmaksa par nenožēlotajiem grēkiem. Reizēm, kā arī šinī gadījumā, bija cēlušies vīri pret Dieva vēsti un bija pravietojuši mieru un labklājību, lai apklusinātu ļaužu bailes un iegūtu augsti stāvošo vīru labvēlību. Bet katrreiz pagātnē Dieva sods bija nācis pār Izraēlu, /171/ atbilstoši uzticīgo praviešu norādījumiem. Viņš sacīja: "Bet pravietis, kas mieru sludina, kad šī pravieša vārds notiek, tiks atzīts par pravieti, ko Kungs tiešām sūtījis." Ja Izraēls izvēlēsies riskēt, tad nākošie notikumi skaidri rādīs, kurš ir bijis viltus pravietis.

Bet Kananijs, šo vārdu saniknots, ņēma jūgu no Jeremijas kakla un to salauza. "Un Kananijs runāja priekš visu ļaužu acīm un sacīja: "tā saka Kungs: tāpat Es salauzīšu Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, jūgu no visa laužu kakla, pirms divi gadi būs pagalam." Un pravietis Jeremija gāja savu ceļu. Viņš savu darbu bija padarījis; viņš ļaudis bija brīdinājis no draudošajām briesmām; viņa tiem bija norādījis vienīgo rīcības veidu, kā viņi atkal varēja iegūt Dieva labvēlību. Un, lai gan viņa vienīgais noziegums bija tas, ka viņš neticīgajai tautai uzticīgi bija sniedzis Dieva vēsti, viņi tomēr izsmēja viņa vārdus; un atbildīgās vietās stāvošie vīri nepareizi apsūdzēja viņu un centās sakūdit pūli, lai tie viņu nonāvētu.

Tad Jeremijam deva citu vēsti: "Ej un runā uz Kananiju un saki: tā saka Kungs: koka jūgu tu esi salauzis, bet to vietā taisījis dzelzs jūgu. Jo tā saka Kungs Cebaots, Izraēla Dievs: dzelzs jūgu Es visiem šiem ļaudīm esmu licis ap kaklu, ka viņiem būs jākalpo Nebukadnecaram, Bābeles ķēniņam, un tie viņam kalpos, jo ir zvērus laukā Es viņam esmu devis. Un pravietis Jeremija sacīja uz pravieti Kananiju: klausī jel, Kananijs! Kungs tevi nav sūtījis, un tevis dēļ šie ļaudis paļaujas uz meliem. Tādēļ Kungs tā saka: redzi, Es tevi atmetīšu no zemes virsas; šinī gada tu

mirsi, jo tu esi mācījis atkāpties no Kunga. Tā pravietis Kananijs nomira tanī gadā septītajā mēnesī."

Viltus pravietis bija stiprinājis ļaužu neticību pravietim Jeremijam un viņa vēstij. Viņš negodīgi bija paziņojis pats sevi par Kunga vēstnesi, un sava briesmīgā nozieguma dēļ viņam bija jāmirst. Piektajā mēnesī Jeremija pravietoja Kananijs nāvi, un septītajā mēnesī viņa nāve pierādīja /172/ pravieša vārdu pareizību.

Dievs bija teicis, ka Viņa ļaudis tiks glābti, ka jūgs, ko Viņš tiem gribēja uzlikt, būs viegls, ja viņi bez sūdzēšanās paklausīs Viņa plānam. Viņu kalpošana bija attēlota ar koka jūgu, kas bija viegli nesams, bet pretojoties viņi saņēma atbilstoši bargāku sodu, ko attēloja dzelzs jūgs. Dievs bija apņēmiens uzraudzīt Bābeles ķēniņu, lai neviens nezaudētu dzīvību un nenokļūtu pārāk smagos spaidos; bet brīdinājumu un pavēļu nonicināšanas sekas bija nežēlīga verdzība. Ļaudīm daudz labāk patika viltus pravieša vēsts, kas pravietoja labklājību; tāpēc arī to pieņēma. Pastāvīga viņu grēku turēšana viņu acu priekšā ievainoja viņu lepnumu; viņi labāk vēlējās uz tiem nemaz neskatīties. Viņi atradās tādā tikumiskā tumsā, ka nespēja izprast savas vainas briesmīgumu, ne arī pareizi novērtēt Dieva doto brīdinošo un norājošo vēsti. Ja viņi būtu pareizi izpratuši savu nepaklausību, tad būtu atzinuši Dieva rīcības taisnīgumu un Viņa pravieša autoritāti. Dievs viņus aicināja un lūdza nožēlot savus grēkus, lai Viņš viņiem varētu aiztaupīt pazemojumu un lai Viņa vārdā nosauktie ļaudis nekļūtu par meslu maksātājiem pagānu tautai. Viņi tomēr izsmēja šo padomu un sekoja viltus praviešiem.

Tad Kungs lika Jeremijam rakstīt vēstules virsniekiem, vecajiem, priesteriem, praviešiem un visiem ļaudīm, kas kā gūstekņi bija aizvesti uz Bābeli, pavēlot viņiem pašiem sevi nepiekrāpt, domājot, ka viņu atbrīvošana ir tuvu, bet mierīgi padoties tiem, kas viņus gūstā veduši, darīt savus darbus un iekārtot klusus mājokļus uzvarētāju vidū. Kungs pavēlēja, lai neļauj sevi piekrāpt praviešiem vai pareģiem ar viltus cerībām. Bet Jeremijas teiktajos vārdos Viņš viņiem arī apgalvoja, ka pēc septiņdesmit gūstniecības gadiem viņi tiks atbrīvoti un atgriezīsies Jeruzalemē. Viņš uzklās viņu lūgšanas un viņiem palīdzēs, kad viņi pie Viņa atgriezīsies ar visu savu sirdi. "Un Es jums ļaušos atrasties, saka Kungs, un novērsīšu jūsu gūstniecību un jūs /173/ sapulcināšu no visām tautām, kurp Es jūs esmu aizdzinis, saka Kungs, un jūs vedīšu atkal uz to vietu, no kurienes Es jūs esmu licis aizvest."

Ar kādu maigu līdzcietību Dievs Saviem sagūstītajiem ļaudīm dara zināmu Savu plānu attiecībā uz Izraēlu. Viņš zināja, kādas ciešanas un bēdas viņiem būs jāpiedzīvo, ja viņos valdīs ticība drīzai atbrīvošanās un atgriešanās iespējai uz Jeruzalemi, saskaņā ar viltus praviešu pravietojumiem. Viņš zināja, ka tāda ticība darīs viņu stāvokli ļoti grūtu. Katra sacelšanās no viņu puses pamodinātu ķēniņa modrību un bardzību, un rezultātā sekotu viņu brīvības ierobežošana. Dievs vēlējās, lai viņi mierīgi pakļautos savam liktenim un darītu savu kalpošanu pēc iespējas patīkamāku.

Bija vēl divi pravieši Akabs un Cedeķija, kas Kunga vārdā pravietoja melus. Šie vīri paziņoja, ka viņi ir svēti mācītāji, tomēr viņu dzīve bija samaitāta, un viņi bija grēcīgu prieku gūstekņi. Dieva pravietis bija nosodījis šo vīru ļauno rīcību un viņus brīdinājis par viņiem draudošajām briesmām, bet nožēlas un reformēšanās vietā viņi dusmojās uz viņu grēku uzticīgo norājēju un centās kavēt pravieša darbu, mudinot ļaudis neticēt viņa vārdiem un rīkoties pretēji Dieva padomam attiecībā uz pakļaušanos Bābeles ķēniņam. Kungs caur Jeremiju liecināja, ka šie viltus pravieši tiks nodoti Bābeles ķēniņa rokās un nokauti viņa acu priekšā, un savā laikā šis pravietojums arī piepildījās.

Vēl pacēlās cits viltus pravietis, lai sētu apjukumu ļaudīs, liekot viņiem nepaklausīt caur Jeremiju dotajām dievišķajām pavēlēm. Pār šiem vīriem tika pasludināts Dieva spriedums, jo, aicinot ļaudis sacelties pret Dievu, viņi bija smagi noziegušies.

Tieši tādi vīri ceļas šinīs dienās, izraisot sajukumu un sacelšanos to ļaužu vidū, kas sakās paklausām Dieva likumiem. Bet tieši tā, kā dievišķais sods nāca pār pieminētajiem viltus praviešiem, tā arī šie ļaunie strādnieki /174/ noteikti saņems pilnu atmaksas mēru; jo Kungs nav mainījies. Kas sludina melus, tie iedrošina ļaudis raudzīties uz grēku kā uz mazu lietu. Kad parādās viņu nozieguma briesmīgie rezultāti, tad tie, ja vien iespējams, par savām grūtībām atbildīgu dara to, kas viņus ir uzticīgi brīdinājis, tieši tāpat kā jūdi, kas savā jaunajā liktenī vainoja Jeremiju.

Kas iet pa sacelšanās un nepaklausības ceļu, tie vienmēr atradis viltus praviešus, kuri attaisnos viņu rīcību un glaimos viņiem viņu bojā ejai par labu. Meli bieži vien rada daudz draugu, kā to redzam notikumā ar Akabu un Cedeķiju. Šie viltus pravieši savā liekulīgajā

centībā Dieva labad atrada daudz vairāk piekritēju un sekotāju nekā patiesais pravietis, kas sniedza vienkāršo un skaidro Kunga vēsti.

MĀCĪBA NO REKABIEŠIEM

Dievs pavēlēja Jeremijam vienā no Kunga nama kambariem sapulcināt rekabiešus, likt viņiem priekšā vīnu un aicināt dzert. Jeremija darīja, kā Kungs viņam bija pavēlējis. "Bet viņi sacīja: mēs nedzeram vīnu, jo Jonadabs Rekaba dēls, mūsu tēvs, mums pavēlējis un sacījis: jūs nedzeriet vīnu, ne jūs, ne jūsu bērni nemūžam."

"Tad Kunga Vārds notika uz Jeremiju sacīdams: Tā saka Kungs Cebaots, Izraēla Dievs: ej un saki Jūdās vīriem un Jeruzalemes iedzīvotājiem: vai negribat mācību pieņemt un klausīt Maniem vārdiem? saka Kungs, Jonadaba Rekaba dēla vārdi tiek pastāvīgi turēti, tas saviem bērniem aizliedzis vīnu dzert, un viņi līdz šai dienai nav dzēruši, bet klausījuši sava tēva pavēlei."

Šeit Dievs izceļ rekabiešu paklausību pretstatā Viņa ļaužu nepaklausībai un pretošanās garam, kas negrib pieņemt Viņa norājošos un brīdinošos vārdus. Rekabieši paklausīja sava tēva pavēlei un atteicās paklausīt Kungam. Viņš saka: "Bet Es uz jums esmu runājis vienā runāšanā, un jūs Man neesat klausījuši. Un Es pie jums esmu sūtījis tikuši /175/ vienā sūtīšanā visus Savus kalpus, praviešus un sacījis: "Atgriezieties jel ikviens no sava niknā ceļa un dariet labus darbus un nedzenaties citiem dieviem pakaļ tiem kalpot, tad jūs paliksiet tai zemē, ko esmu devis jums un jūsu tēviem." Bet jūs savas ausis neesat atgriezuši, nedz Man klausījuši. Jonadaba Rekaba dēla bērni pastāvīgi ir turējuši sava tēva pavēli, ko viņš pavēlējis, bet šie ļaudis Man neklausā. Tādēļ tā saka Kungs, Dievs Cebaots, Izraēla Dievs; redzi, Es vedīšu pār Jūdu un pār visiem Jeruzalemes iedzīvotājiem visu ļaunumu, ko Es pret viņiem esmu runājis, bet viņi nav klausījuši; Es viņus esmu aicinājis, bet viņi nav atbildējuši."

Un uz rekabiešu namu Jeremija sacīja: tā saka Kungs Cebaots, Izraēla Dievs: tādēļ, ka jūs esat klausījuši Jonadaba, sava tēva, likumam un sargājuši visas viņa pavēles, tādēļ tā saka Kungs Cebaots, Izraēla Dievs: Jonadabam Rekaba dēlam nemūžam netrūks vīra, kas stāvēs Manā priekšā."

Rekabiešus uzslavēja tūlītējās un labprātīgās paklausības dēļ, kamēr Dieva ļaudis atteicās ievērot sava pravieša rājienu. Tāpēc, ka Viņš bija runājis uz tiem un viņi nebija dzirdējuši; tāpēc, ka Viņš bija viņus aicinājis un viņi nebija atbildējuši, tāpēc Dievs pasludināja, ka viņi saņems sodu. Jeremija atkārtoja Kunga uzslavas vārdus uzticīgajiem rekabiešiem un Kunga vārdā paziņoja viņiem svētības. Tā Dievs pamācīja Savus ļaudis, ka uzticība un paklausība Viņa prasībām nesīs viņiem pašiem svētības, tāpat kā rekabieši tika svētīti par paklausību sava tēva pavēlei.

Ja tik noteikti bija jāpaklausā laba un gudra tēva priekšrakstiem, kas izlietoja vislabākos un visiespaidīgākos līdzekļus, lai pasargātu savus pēcnācējus no nesātības ļaunuma, tad Dieva autoritāti vajadzētu par tik daudz vairāk godāt, par cik Dievs ir svētāks nekā cilvēks. Viņš /176/ ir mūsu Pestītājs un mūsu Pavēlnieks, bezgalīgs spēkā un briesmīgs sodībā. Savā žēlastībā Viņš izlieto visdažādākos līdzekļus, lai cilvēks ieraudzītu savus grēkus un atgrieztos. Ja viņi turpinās neievērot viņiem sniegtos rājienu un rīkosies pretēji Dieva gribai, tad sekas būs bojāeja; jo Dieva ļaudis par labklājību var pateikties tikai Viņa žēlastībai un Debesu vēstnešu aizgādībai. Viņš neaizsargās un neuzturēs ļaudis, kas neņem vērā Viņa padomus un nicina Viņa rājienu.

DIEVA BRĪDINĀJUMI ATMESTI

Jeremijam jau bija atņemta brīvība, tāpēc ka viņš gribēja paklausīt Dievam un vēstīt ķēniņam un citiem Izraēla atbildīgajiem vīriem brīdinošus vārdus, kurus viņš bija saņēmis no Dieva mutes. Izraēls negribēja ievērot šos rājienu, ne arī pieļaut iespējamību šaubīties par savas rīcības pareizību. Viņi iedegās dūsmās un nonievāja rājienu un pār viņiem nākošo pravietoto sodību, ja viņi turpinātu sacelties pret Kungu. Lai gan Izraēls negribēja uzklaut dievišķā padoma vārdus, tad tomēr tāpēc šo vārdu spēks nemazinājās, ne arī Dievs mitējās norāt un brīdināt, ka, atsakoties paklausīt Viņa prasībām, viņi iemantos Viņa nelabvēlību un saņems sodu.

Kungs Jeremijam norādīja sacīdams: "Ņem sev grāmatu un raksti tanī visus vārdus, ko Es uz tevi esmu runājis pret Izraēlu un pret Jūdu un pret visām tautām, kamēr Es uz tevi esmu runājis, no Jozijas dienām līdz šai dienai. Varbūt Jūdas nams liks vērā visu to ļaunumu, ko Es viņiem domāju darīt, un atgriezīsies no sava ļaunā ceļa, lai Es piedodu viņu noziegumus un viņu grēkus."

Šeit ir parādīta Kunga lielā nevēlēšanās atnest Savus grēcīgos ļaudis. Un, kaut arī Izraēls tik ļoti bija nonievājis Viņa rājienu un brīdinājumus, ka Jāvis tiem pat izgaist no savas atmiņas, Kungs tomēr atliek Savu sodību pār viņiem un dod viņiem pilnīgu viņu nepaklausības un smago grēku sarakstu, sākot no Jozijas dienām līdz viņu pašu /177/ dienām, un arī atkārtoti pasludināto sodību par viņu pārkāpumiem. Tā viņiem vēlreiz tiek dota izdevība ieraudzīt savu noziedzību, nožēlot to un atgriezties. Te redzam, ka Dievs nepriecājas, ja Viņa ļaudīm ir jācieš; ar līdzjūtību, kas ir dziļāka par tēva rūpēm par savu stūrgalvīgo bērnu, Viņš aicina un lūdz Savus maldīgos ļaudis atgriezties un paklausīt Viņam.

Pravietis Jeremija, paklausīdams Dieva pavēlei, diktē viņam dotos Kunga vārdus Barukam, savam rakstītājam, kurš tos uzraksta grāmatu rullī (Jer.36:4.). Šī vēsts bija pārmetums daudzajiem Izraēla grēkiem un brīdinājums par sekām, kas nāks, ja vēl tālāk turpināsies viņu ļaunā rīcība. Tā nopietni viņus lūdza atteikties no saviem grēkiem. Kad grāmata bija uzrakstīta, Jeremija, būdams cietumnieks, sūtīja savu rakstītāju, lai viņš lasa grāmatas rulli visiem ļaudīm, kas bija sapulcējušies "Kunga namā gavēņa dienā". Pravietis sacīja: "Var būt, ka viņi metīsies zemē un pielūgs Kunga priekšā un atgriezīsies ikviens no sava ļaunā ceļa, jo tā dusmība un bardzība ir liela, ko Kungs ir runājis pret šiem ļaudīm."

Rakstītājs paklausīja pravietim, un grāmata tika lasīta visu Jūdas, ļaužu priekšā. Bet tas vēl nebija viss; viņu uzaicināja lasīt to arī lielkungu priekšā. Viņi klausījās ar lielu interesi, un bailes parādījās viņu sejās, kad viņi Barukam jautāja par šo savādo rakstu. Viņi apsolījās teikt ķēniņam visu, ko bija dzirdējuši par viņu un viņa ļaudīm, bet rakstītājam deva padomu apslēpties, jo baidījās, ka ķēniņš var atraidīt caur Jeremiju doto liecību un meklēt nokaut ne tikai pravieti, bet arī viņa rakstītāju.

Kad lielkungi ķēniņam stāstīja, ko Baruks bija lasījis, viņš nekavējoši pavēlēja atnest grāmatu un lasīt viņam priekšā. Bet tā vietā, lai ņemtu vērā brīdinājumus un drebētu par briesmām, kas draudēja viņam un viņa ļaudīm, viņš āprātīgās dusmās to iesvieda ugunī, lai gan daudzi augstu stāvoši viri lūdza, lai viņš to nesadedzinātu. Tad šī /178/ ļaunā monarha dusmas iedegās pret Jeremiju un viņa rakstītāju, un viņš tūlīt lika viņus saņemt. "Bet Kungs viņus apslēpa." Kad ķēniņš bija sadedzinājis svēto rulli, Kunga Vārds notika uz Jeremiju sacīdams: "Ņem sev atkal citu grāmatu un raksti tanī visus tos pašus vārdus, kas bija tai pirmajā grāmatā, jo Jojaķims, Jūdas ķēniņš, sadedzināja. Un saki par Jojaķimu, Jūdas ķēniņu: tā saka Kungs, tu šo grāmatu esi sadedzinājis un sacījis: kāpēc tu tanī esi rakstījis un sacījis: Bābeles ķēniņš nāktin nāks un izpostīt šo zemi un no tās izdeldēs cilvēkus un lopus."

Žēlsirdīgais Dievs, laipns un žēlastības pilns, bija brīdinājis ļaudis viņu pašu labā. Līdzjūtīgais Radītājs sacīja: "Var būt, ka Jūdas nams lika vērā visu to ļaunumu, ko Es viņiem domāju darīt, un atgriezīsies no sava ļaunā ceļa, lai Es piedodu viņu noziegumus un grēkus." Dievs jūt līdzī cilvēku aklumam un viņu stūrgalvībai; viņu aptumšotajiem prātiem Viņš sūta gaismu ar rājiem un brīdinājumiem, lai viņi labāk un dziļāk izprastu savu nezināšanu un nožēlotu savas kļūdas. Viņš pašapmierinātajos grib izraisīt neapmierinātību ar sevi, savām zināšanām, saviem sasniegumiem un likt viņiem meklēt lielākas svētības, cieši jo cieši savienojoties ar Debesīm.

Dieva plānā nav paredzēts sūtīt vēstnešus, kas izpatiktu un glaimotu grēciniekiem. Viņš nesniedz miera vēstis, lai nesvētos ieaijātu miesīgā drošībā. Viņš vainīgā sirdsapziņai uzkrauj smagu nastu un caurbj viņa dvēseli ar asām vainu pierādošām bultām. Kalpojošie eņģeļi viņam skaidri atklāj briesmīgo Dieva spriedumu, lai padziļinātu izjūtu par viņa lielo vajadzību un liktu viņam no sirds dziļumiem kliegt: "Kas man jādara, lai es tiktu glābts?" Tā pati roka, kas cilvēku pazemo līdz pīšļiem, kas norāj grēkus un pārvērš lepnumu un godkāri kaunā, arī paceļ grēkus nožēlojošo, sasisto un visdziļākajā līdzjūtībā viņam jautā: "Ko tu gribi, lai Es tev daru?"

Kad cilvēks grēkojis pret svēto un žēlsirdīgo Dievu, tad viņam nav neviena cita cēlāka ceļa, kā asarās un dvēseles rūgtumā nožēlot savus grēkus un atzīt savas vainas. Dievs to no viņa prasa; Viņš nepieņems neko mazāku par /179/ salauztu sirdi un sagrautu garu. Bet ķēniņš un viņa lielkungi augstprātīgi un lepmi atraidīja Dieva aicinājumu atgriezties; viņi negribēja ņemt vērā brīdinājumu un nožēlot savus grēkus. Šī laipni piedāvātā iespējamība viņiem bija pēdējā.

Dievs bija darījis zināmu, ka, ja viņi atteiksies uz klausīt Viņa balsi, tad Viņš liks pār viņiem nākt briesmīgai atmaksai. Viņi atteicās uz klausīt, un Dievs pasludināja Savu spriedumu pār Izraēlu; ar sevišķām dusmām Viņš piemeklēja to vīru, kas lepni bija sacēlies pret Visvareno.

"Tāpēc Kungs tā saka par Jojaķimu, Jūdas ķēniņu: viņam nebūs neviena, kas sēdēs uz Dāvida goda krēsla, un viņa liķis nomests gulēs dienas karstumā un nakts aukstumā. Un Es pie viņa un pie viņa dzimuma, un pie viņa kalpiem piemeklēšu viņa noziegumu un vedīšu pār tiem un pār Jeruzalemes iedzīvotājiem, un pār visiem Jūdas vīriem visu to ļaunumu, ko Es pret tiem esmu runājis, bet viņi nav klausījuši."

Ar grāmatas rullja sadedzināšanu vēl viss nebeidzās. Uzrakstīto vārdu varēja daudz vieglāk aizsviest nekā tur ietvertos brīdinājumus un rājienu un ātri tuvojošos sodu, kuru Dievs bija pasludinājis pret nepaklausīgo Izraēlu. Bet uzrakstītais grāmatas rullis uz Kunga pavēli tika vēlreiz atjaunots. Bezgalīgā Dieva vārdi nebija iznīcināmi. "Un Jeremija ņēma citu grāmatu un to deva rakstītājam Barukam Nerijas dēlam, un viņš no Jeremijas mutes tanī rakstīja visus tās grāmatas vārdus, ko Jojaķims, Jūdas ķēniņš, bija sadedzinājis ar uguni, un pie tiem vēl tika pielikti daudzi tādi pat vārdi."

Dievs nepielaiž Saviem ļaudīm sodību, iepriekš viņus nebrīdinājis nožēlot grēkus. Viņš izlieto katru līdzekli, lai vestu tos atpakaļ pie paklausības, un nepiemeklē viņu noziegumus ar sodu, pirms tiem nav devis plašas iespējas nožēlot grēkus un atgriezties. Cilvēka dusmas centās aizkavēt Dieva pravieša darbu, atņemot viņam brīvību; bet Dievs var runāt uz cilvēkiem caur cietuma sienām un vēl pat palielināt Savu kalpu lietderību tieši tad un tādā veidā, kādā viņu vajātāji cenšas viņu iespaidu ierobežot. /180/

Daudzi tagad nicina uzticīgos pārmetumus, kurus Dievs viņiem dod liecībās. Man rādīja, ka daži šinīs dienās ir pat gājuši tik tālu, ka līdzīgi ļaunajam Izraēla ķēniņam sadedzinājuši viņiem rakstītos norājošos un brīdinošos vārdus. Tomēr pretošanās Dieva brīdinājumiem neaizkavēs to piepildīšanos. Nepadošanās Kunga vārdiem, kas runāti caur Viņa izredzēto rīku, tikai izaicinās Viņa dusmas un beidzot nesis vainīgajam grēciniekam noteiktu bojā eju. Grēcinieka sirdī bieži iedegas īgnums pret darba rīku, kuru Dievs izraudzījis pārmetumu izteikšanai. Tā ir bijis vienmēr, un tas pats gars valda arī šodien, kas par paklausību Kunga Vārdam iemeta cietumā Jeremiju.

Cilvēkiem, kas negrib ņemt vērā atkārtotos brīdinājumus, labi patīk viltus mācītāji, kas glaimo viņu tukšumam, viņu uzpūtībai un stiprina viņu netaisnību, bet kas viņiem nevarēs palīdzēt lielo bēdu dienā. Dieva izredzētajiem kalpiem drosmīgi un pacietīgi ir jāpanes katrs pārbaudījums un visas ciešanas, kas nāk pār viņiem pārmetumos, nevērībā vai sagrozījumos, tāpēc ka viņi uzticīgi pildījuši Dieva uzlikto pienākumu. Viņiem vajadzētu atcerēties, ka pravieši senatnē un pasaules Pestītājs pacieta Vārda dēļ apvainojumus un vajāšanas. Viņiem jāsaprot tieši tāda pat pretestība, sadedzinot pēc Dieva prāta uzrakstīto grāmatu rulli.

Kungs sagatavo ļaudis Debesīm. Rakstura trūkumi, stūrgalvība griba, savtīga elku kalpība, kļūdu meklēšanas piekropšana, naids un sacensība izaicina Dieva dusmas, un ļaudīm, kas tur Viņa pavēles, tas viss ir jānoliek. Tie, kas dzīvo šajos grēkos, ir jāvušies, lai sātans ar savu viltību viņus piekrāpj un apstulbo. Viņi domā, ka atrodas gaismā, kamēr patiesībā viņi taustās pa tumsu. Tāpat kā senajā Izraēlā, arī mūsu vidū ir kurnētāji. Tie, kas ar negudru līdzjūtību iedrošina cilvēkus uz nepaklausību, kad viņu pašmīlība cieš no pelnītiem pārmetumiem, nav Dieva, lielā norājēja, draugi, Dievs sūtīs pārmetumus un brīdinājumus Saviem ļaudīm tik ilgi, cik ilgi viņi dzīvos virs zemes.

Kas drosmīgi ieņem savu vietu patiesības pusē, /181/ kas pamudina padoties Dieva atklātajai gribai un stiprina citu pūles atstāt katru nepareizību, tie ir patiesie Kunga draugi, Kurš mīlestībā cenšas novērst Savu ļaužu maldīšanos, lai Viņš viņus varētu nomazgāt un, šķīstot tos no katra traipa, sagatavot savai svētajai valstībai.

Valdnieka vietu Jeruzalemē pēc Jojaķima ieņēma Cedekija. Bet ne jaunais ķēniņš, ne galminieki, ne zemes ļaudis neklausīja caur Jeremiju runātajiem Kunga vārdiem. Kaldeji uzsāka Jeruzalemes aplenkšanu, bet uz laiku viņu atkāpās, lai vērstos pret ēģiptiešiem. Cedekija sūtīja vēstnesi pie Jeremijas, uzaicinot viņu lūgt Izraēla Dievu viņa dēļ. Tomēr pravieša briesmīgā atbilde vēstīja, ka kaldeju armija atgriezīsies un iznīcinās pilsētu. Ar to Kungs rādīja, cik neiespējami cilvēkam novērst dievišķo sodību. "Tā saka Kungs: nepieviliet savas dvēseles sacīdami: kaldeji tiešām no mums aizies projām, - jo viņi neaizies. Jo jebšu jūs kaut visu kaldeju spēku, kas pret jums karo, un no viņiem atliktu kādi ievainoti vīri, tad tie celsies katrs savā teltī un sadedzinās šo pilsētu ar uguni."

Jeremija uzskatīja savu darbu padarītu un mēģināja atstāt pilsētu, bet viņu aizturēja kāda viltus pravieša dēļs, apvainojot pārbēgšanas mēģinājumā pie ienaidnieka. Jeremija noliedza melīgo apvainojumu, tomēr viņu aizveda atpakaļ. Lielkungi labprāt gribēja ticēt viltus pravieša dēlam, jo viņi ienīda Jeremiju. Viņiem likās, ka Jeremija ir uzvedis šo postu, kuru viņš bija pravietojis. Dūsmās tie viņu sita un iemeta cietumā.

Pēc tam, kad Jeremija pazemes cietumā bija pavadījis vairākas dienas, ķēniņš Cedekija slepeni sūtīja pie viņa un viņam jautāja, vai ir kāds vārds no Kunga. Jeremija atkal atkārtoja savu brīdinājumu, ka tauta tiks dota Bābeles ķēniņa rokās. /182/

"Un Jeremija sacīja ķēniņam Cedekijam: ko es esmu grēkojis pret tevi un taviem kalpiem un pret šiem ļaudīm, ka jūs mani esat likuši cietumā? Kur nu ir jūsu pravieši, kas jums sludināja un sacīja: Bābeles ķēniņš nenāks pret jums, nedz pret šo zemi? Tad nu klausī jel, ak kungs un ķēniņ! Lai jel mana lūgšana tavā priekšā ir pieņemīga un neved mani atpakaļ rakstītāja Jonatana namā, ka es tur nemirstu. Tad ķēniņš Cedekija pavēlēja, lai Jeremiju tur cietuma pagalmā, un viņam ik dienas tika dots viens maizes riecens no cepēju ielas, tiekams visa maize pilsētā bija apēsta. Tā Jeremija palika cietuma pagalmā."

Bezdievīgais ķēniņš neuzdrīkstējās atklāti parādīt ticību Jeremijam, tomēr bailes viņu dzina meklēt informāciju no Jeremijas. Bet viņš bija par vāju, lai, pretojoties augstmaņu un ļaužu domām, pakļautos pravieša paziņotajam Dieva prātam. Beidzot varasvīri, kurus sanikvoja Jeremijas neatlaidīgie ļaunuma pravietojumi, gāja pie ķēniņa un sacīja, ka, kamēr pravietis dzīvos, viņš nemitēsies pravietot postu. Viņi centās pārliecināt, ka pravietis ir tautas ienaidnieks un ka viņa vārdi vājinājuši ļaužu mokas un nesuši nelaimi; viņi vēlējas pravieša nāvi.

Glēvais ķēniņš zināja, ka šie apvainojumi ir nepareizi, bet, lai pielabinātos tiem, kas ieņēma augstas un ietekmīgas vietas, izlikās, ka tic viņu meliem, un atdeva Jeremiju viņu rokās, lai dara ar viņu, kā viņiem patīk. Viņi pravieti saņēma un iemeta "Malķijas, ķēniņa dēla, bedrē, kas bija cietuma pagalmā, un Jeremiju nolaida ar virvēm, bet tai bedrē nebija ūdens, bet dubļi, un Jeremija ieprīma dubļos". Bet Dieva pamodināja priekš viņa draugus, kas lūdza ķēniņu viņa labā, un viņu atkal novietoja cietuma pagalmā.

Vēlreiz ķēniņš slepeni sūtīja pie Jeremijas un /183/ pavēlēja viņam atklāti (godīgi) pateikt Dieva nodomu pret Jeruzalemi. "Tad Jeremija sacīja uz Cedekiju: kad es tev to sacīšu, tad tu mani kautin nokausi, un, kad es tev padomu došu, tad tu tomēr mani neklausīsi. Un ķēniņš Cedekija Jeremijam zvērēja paslepeni un sacīja: tik tiešām kā Kungs dzīvo, Kas mums šo dvēseli radījis, es tevi nenokaušu un tevi nenodošu šiem vīriem rokā, kas tavu dvēseli meklē. Tad Jeremija atkal lika skanēt Kunga brīdinošajiem vārdiem ķēniņa ausīs. Viņš sacīja: "Tā saka Kungs, Dievs Cebaots, Izraēla Dievs: ja tu iet iziesi pie Bābeles ķēniņa lielkungiem, tad tava dvēsele dzīvos, un šī pilsēta netiks ar uguni sadedzināta, un tad tu dzīvosī, tu un tavs nama. Bet ja tu neiziesi pie Bābeles ķēniņa lielkungiem, tad šī pilsēta kaldejiem taps dota rokās, un tie to sadedzinās ar uguni, un tu no viņu rokas neizspruksi. Un ķēniņš Cedekija sacīja Jeremijam: es bīstos no jūdiem, kas kaldejiem piekrituši, ka mani nenodod viņu rokās un viņi mani neapmēda. Un Jeremija sacīja: tevi nenodos: klausī jel Kunga balsi, ko es uz tevi runāju, tad tev labi klāsies un tava dvēsele dzīvos."

Seit atklāta Dieva pacietīgā, lēnprātīgā žēlastība. Pat šinī pēdējā stundā, ja ļaudis pakļautos Dieva prasībām, viņu dvēseles būtu saudzētas un pilsēta pasargāta no uguns. Bet ķēniņš domāja, ka ir gājis par tālu, lai atkāptos. Viņš baidījās no jūdiem, baidījās no apsmiekla, baidījās par savu dzīvību. Likās pārāk pazemojoši šinīs pēdējās dienās teikt ļaudīm: "Es pieņemu Kunga Vārdu, kā tas ir runāts caur pravieti Jeremiju. Es neuzdrošinos riskēt ar karu pret ienaidnieku un neņemt vērā šos brīdinājumus."

Ar asarām acīs Jeremija lūdza ķēniņu glābt sevi un ļaudis. Garīgi ciezdams, viņš apgalvoja, ka ķēniņš neizglābs savu dzīvību un ka viss, kas viņam pieder, kritīs Bābeles ķēniņa rokās. Ķēniņš varēja glābt pilsētu, ja to būtu gribējis. Bet viņš bija uzsācis iet nepareizu ceļu un /184/ negribēja griezties atpakaļ. Viņš nolēma paklausīt viltus praviešu un to vīru padomam, kas tiešām viņu nicināja un smējās par viņa rakstura vājumu, kad viņš tik viegli pakļāvās viņu gribai. Viņš atteicās no vīrišķīgi cēlās brīvības un padevās kā nožēlojams vergs sabiedriskajai domai. Viņam nebija nekāda noteikta ļauna nodoma, bet viņš arī neapņēmas drosmīgi nostāties par taisnību. Pārliecinātam par Jeremijas teikto patiesību, viņam trūka morāliska spēka paklausīt viņa padomam. Viņš turpināja iet nepareizā virzienā.

Viņš bija pat tik ļoti vājš, ka nevēlējās, lai galminieki un ļaudis uzzinātu par viņa apspriedi ar pravieti; tik tālu viņa dvēseli bija pārņēmušas bailes no cilvēkiem. Ja šis glēvais valdnieks būtu droši nostājies ļaužu priekšā un paziņojis, ka viņš tic pravieša teiktajiem vārdiem, kas pa

pusei jau bija piepildījušies, kāds posts tad būtu novērsts! Viņam vajadzēja sacīt: "Es gribu paklausīt Kungam un glābt pilsētu no pilnīgas bojā ejas. Es nedrīkstu neievērot Kunga pavēles, baidoties no cilvēkiem vai meklējot viņu labvēlību. Es mīlu patiesību, es ienīstu grēku un gribu paklausīt Izraēla Visvarenā Dieva padomam." Tad ļaudis būtu cienījuši viņa drošsirdību, un tie, kas svārstījās starp ticību un neticību, būtu stingri nostājušies par taisnību. Tieši šādas rīcības bezbailīgums un taisnīgums viņa pavalstniekos būtu izsaucis apbrīnošanu un godbijīgu padevību. Viņš būtu saņēmis plašu atbalstu, un Izraēls būtu pasargāts no neapprakstāmā uguns posta, asins izliešanas un bada.

Bet Cedekijas vājums bija tāds noziegums, par kuru viņš saņēma briesmīgu sodu. Ienaidnieks nāca kā nepaturama lavīna un izpostīja pilsētu. Ebreju armijas atsita, un tās nekārtībā atkāpās. Tauta bija uzvarēta. Cedekiju ielika cietumā un viņa dēlus nokāva viņa acu priekšā. Tad kā gūstekni viņu veda prom no Jeruzalemes, un viņam bija jādzird savu nelaimīgo ļaužu izbaiļu kliezieni un liesmu trakošana, kas aprija viņu mājas. Viņa acis tika izdurtas, un, sasniedzis Bābeli, viņš nožēlojamā kārtā aizgāja bojā. Tas bija /185/ sods par neticību un paklausību bezdievīgiem padomiem.

Arī šinīs dienās ir daudz viltus praviešu, kuriem grēks nešķiet sevišķi pretīgs. Viņi sūdzas, ka Dieva vēstnešu rājieni un brīdinājumi nevajadzīgi traucē ļaužu mieru. Paši viņi ar izlīdzinošām un maldinošām mācībām grēcinieku dvēseles ieaijā liktenīgā bezrūpībā. Seno Izraēlu tāpat savaldzināja samaitāto priesteru glaimojošās vēstis. Viņu pravietotā labklājība bija daudz patīkamāka nekā īsto praviešu vēsts, kas aicināja uz grēku nožēlu un padošanos Dieva prātam.

Dieva kalpiem jābūt maigiem un līdzjūtīgiem, un viņiem jāparāda, ka savā rīcībā ar ļaudīm viņi nevadās ne no kādiem personīgiem motīviem un ka viņi neizjūt prieku, sniedzot Kunga vārdā dusmības vēsti. Tomēr viņi nekad nedrīkst izvairīties no grēku uzrādīšanas, kas samaitā Dievu atzīstošos ļaudis, ne arī mitēties cīnīties iespaidot viņus novērsties no maldiem un paklausīt Kungam.

Kas cenšas noslēpt grēku un vainīgā priekšā samazina tā smagumu, tie dara viltus pravieša darbu, un tādas rīcības rezultātā var sagaidīt atmaksājošās Dieva dusmas. Kungs nekad nepiemēros Savus ceļus cilvēku samaitātajām iegribām. Viltus pravietis nosodīja Jeremiju par to, ka viņš ar savu stingro vainu uzrādīšanu apbēdina ļaudis, un, apsolut viņiem labklājību, centās viņus par jaunu nomierināt, domādams, ka nabaga ļaudīm nevajadzētu pastāvīgi atgādināt viņu grēkus un piedraudēt ar sodību. Šāda rīcība ļaudis pamudināja pretoties īstā pravieša padomam un pastiprināja viņu ienaidu pret to.

Dievam nav nekādas patikas pie ļauna darītājiem. Viņš nevienam nedod tiesības labvēlīgi iztulkot Viņa ļaužu grēkus, ne arī saukt: "Miers, miers!" kad Dievs paziņojis, ka ļaunajiem miera nebūs. Kas pamudina uz nepaklausību un sacelšanos pret Dieva kalpiem, kurus Viņš sūtījis darīt zināmu Viņa vēsti, tie patiesībā saceļas pret Kunga Vārdu.

UZTICĪGI RĀJIENI NEPIECIEŠAMI

Šo sekojošo liecību, kas man dota pēdējā parādīšanās 1875.gada 5.janvārī, es uzrakstīju savā teltī Vermontas telšu sanāksmes dievkalpojumu starplaikā 1875. gada augustā. Tā norāda uz stāvokli 1875.gada janvārī. Notikumu attīstība vasarā pilnīgi attaisnoja liecības šķietamo bardzību. Septembrī es daļu no tās lasīju priekšā šai draudzei, un mūsu strādnieku vidū iesākās liels darbs; tomēr šīs draudzes labā un arī citu draudžu labā es sniedzu minēto liecību šajā pazemīgajā darbā.

Tumsa gūst virsvaldību tur, kur vajadzētu valdīt vienīgi Dieva Garam. Bet tikai nedaudzi, kas saistījušies darbā, atzīst personīgo pūļu un individuālās atbildības vajadzību katrā darba nozarē. Tikai nedaudzi izjūt tā darba svētumu, kurā viņi saistījušies. Viņi to uzlūko kā vienkāršu darbu, stāvošu vienā līmenī ar ikdienas pasākumiem.

Savtīgums gūst virsroku daudzos no tiem, kuriem vajadzētu zināt, ka pašuzpuriņas mīlestības dzīve sniedz mieru un svabadību. Kas meklē laimi, apmierinot pats sevi, un kas galvenokārt raugās pats uz savām interesēm, tie atrodas uz nepareiza ceļa un pat uz šīs zemes neiegūs sev laimi. Kas ir uzticīgs savos vismazākajos pienākumos, tas ir uzticīgs arī lielākos. Ar nolaidību un neuzticību mazo uzdevumu izpildē viņš pierāda sevi par nespējīgu

nest lielākas atbildības. Viņš atklāj, ka darbā nav ielikta visa viņa sirds un ka viņa vienīgais mērķis nav pagodināt Dievu.

Daži ir gatavi iztīrīt pienākumu, kas darāmi citiem; viņi saprot šo cilvēku atbildību lielo nozīmi, tomēr nav labprātīgi saskatīt paši savējo. Personīga uzticība un individuāla atbildība sevišķi vajadzīga Veselības institūtā (tagad sanatorijā), kā arī birojā, draudzē un skolā. Ja visi, kas saistīti ar šīm organizācijām, dedzīgi gribētu zināt, ko Jēzus viņiem pavēl darīt, un tik daudz nejautātu, kas šim vai tam cilvēkam būtu jādara, tad katrā darba nozarē mēa redzētu lielas pārmaiņas. Ja katras sirds valoda /187/ būtu: "Man jāklausās uz Kristus pamācībām un jāpaklausu Viņa balsij; neviens nevar padarīt manā vietā manu darbu; citu cilvēku uzmanība nekad neattaisnos un neizlabos manu nevērību," tad mēs redzētu, ka Dieva darbs iet uz priekšu tā kā nekad agrāk.

Atturēšanās un gaidīšana uz citiem, lai viņi strādātu, ir garīga vājuma iemesls. Savu spēku taupīšana ir drošs ceļš, lai tos samazinātu. Jēzus no visiem Saviem kalpiem prasa bezierunu paklausību un labprātīgu pakļaušanos. Kalpošanā Kristum nedrīkst būt nekāda apstāšanās vai sevis lutināšana. Nav nekā kopēja Kristum ar Beliālu. Kāds nodošanās trūkums Dieva darbam, kāda bezrūpība valdījusi —.

A sirds nebija svētījusies Dievam. Viņam ir spējas un dāvanas, par kurām jādod norēķins visu lielajam Devējam. Viņa sirds bija nesvētota, un viņa dzīve viņa ticības apliecības necienīga; tomēr vairāk nekā divdesmit gadus viņa cieši bija saistīts ar svēto darbu. Kāda gaisma viņam bijusi, kādas priekšrocības! Viņš ir baudījis visretākās izdevības patiesa kristīga rakstura attīstībai. Kristus vārdi, kad Viņš raudāja par Jeruzalemi, ir attiecināmi uz viņu: "Kaut tu zinātu, tieši tu, vismaz šinī savā dienā, kas vajadzīgs tavam mieram! Bet nu tas tavām acīm ir apslēpts." A, Dieva atmaksa gaida uz tevi, "jo tu neesi ņēmis vērā savu piemeklēšanas dienu".

B raksturs ir līdzīgs, bet ne tik ļoti savtīgs. Abi vairāk mīl izpriecas nekā Dievu. Viņu dzīve ir pilnīgi pretrunīga Kristus dzīvei. Viņiem trūkst pastāvības, atturības, apdomības un nodošanās Dievam. B žēlastības darbs visumā ir pārāk virspusējs. Viņš vēlas būt kristietis, tomēr necenšas gūt uzvaru pār sevi un rīkoties saskaņā ar savu pārliecību par taisnību un netaisnību. Dievam pieņemami ir darbi, bet ne nepamatoti vārdi un tukši nodomi.

A, tu esi dzirdējis Dieva Vārdu rājienu, padomos, brīdinājumos, kā arī mīlestības pilnos lūgumos. Tomēr ar dzirdēšanu vien nepietiek. "Esiet Vārda darītāji un ne /188/ tikai klausītāji, paši sevi pievildami." Ir viegli ļauties straumei, lai tā mūs nes, un kliegt kopā ar pūli: Ozianna! Tomēr tieši ikdienas dzīves mierīgajā klusumā, kad nav nekāda sevišķa uzbudinājuma vai sajūsmas, tiek pārbaudīts kristieša patiesīgums. Bet tad tava sirds top auksta, dedzība atslābst un reliģijas īstenošana kļūst nepatīkama.

Tu noteikti nedari Dieva prātu. Kristus saka: "Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu." Šis ir mums uzliktais nosacījums. Ar to pārbauda cilvēku raksturu. Jūtas mūs bieži piekrāpj; sajūsma nav nekāds drošs sargs; jo jūtas mainās un pakļaujas ārējiem apstākļiem. Daudzi ir nomaldījušies, paļaujoties uz sensacionāliem iespaidiem. Pārbaudes akmens ir: Ko tu dari priekš Kristus, kādus upurus tu pienes? Kādas uzvaras tu gūsti? Pārvarēts savtības gars, atsista kārdināšana nepildīt pienākumu, apspiesta kaislība un labprātīga, līksma paklausība Kristus prātam ir daudz lielāks pierādījums par to, ka tu neesi Dieva bērns, nekā lēkmjveidīga dievbijība un jūtu reliģija.

Rājieni jums abiem ir pretīgi; tie vienmēr jūsu sirdīs izsauc neapmierinātību un kurnēšanu pret jūsu vislabāko Draugu, Kas vienmēr grib jums darīt labu un Kuru cienīt jums netrūkst iemesla. Jūs paši, no Viņa atšķirušies, esat apbēdinājuši Dieva Garu, saceļoties pret vārdiem, kurus Viņš ir devis Saviem kalpiem runāt par jūsu rīcību. Šos brīdinājumus jūs neesat uzklaušījuši un tā esat atgrūduši Dieva Garu, aizraidīdami to no savām sirdīm; jūs esat kļuvuši bezrūpīgi un vienaldzīgi.

Brāli A, šo daudzo gadu laikā, kuros Dievs uz tava dzīves ceļa ir licis krist lielai gaismai, tev vajadzētu iegūt vērtīgus piedzīvojumus. Es dzirdēju balsi sakām par tevi: "Tas ir neauglīgs koks; kāpēc lai tā neauglīgie zari aizēno vietu, kuru būtu varējis ieņemt kāds auglīgs koks? Nocērt to; kāpēc lai tas apgrūtinā zemi?" Tad es dzirdēju žēlastības mīlīgās balss aizlūdzošās skaņas, kas teica: /189/ "Saudzē to vēl mazliet. Es aprakšu zemi ap tā saknēm. Es izgriezīšu liekos zarus. Dod tam vēl vienu izdevību; un, ja arī tad tas nenesīs augļus, tad Tu to varēsi nocirst." Tā neauglīgajam kokam piešķirts vēlreiz īss pārbaudes laiks, vēl viens īss laika sprīdis, lai neauglīgajā, tukšajā dzīvē parādītos ziedi un nobriestu augļi. Vai dotā izdevība tiks izmantota? Vai Dieva Gara brīdinājumu ievēros? Jēzus vārdi par Jeruzalemi, kad tā bija

nonicinājusi sava Glābēja laipni piedāvāto pestīšanu, būtībā attiecas arī uz tevi: "Ak, Jeruzaleme, Jeruzaleme... cik reizes Es tavus bērnus esmu gribējis sakrāt, kā vista sakrāj savus cālīšus apakš spārniem, bet jūs negribējāt." Kristus lūdza un aicināja, bet ļaudis, kurus Viņš bija nācis glābt, Viņa mīlestībai neatbildēja. Tu tev dotajās dienās neesi rīkojies labāk kā nabaga sevi piekrāpjošie, apstulbotie jūdi savās dienās. Tev bija iespējams izmantot svētas priekštiesības un izdevības un pilnveidot kristīgu raksturu; tomēr tava sirds bija nepaklausīga, un tu "neesi gribējis" pazemot pats sevi, lai patiesi atgrieztos un dzīvotu Dieva prasībām paklausīgu dzīvi.

Neapmierinātība un kurnēšana, ko daži izteikuši vārdos, ir pūžņojušas arī tavā dvēselē, lai gan tu neesi uzdrošinājies savu domu saturu izteikt skaidros vārdos. Birojam un visiem tur esošajiem būtu bijis labāk, ja tu no tā būtu aizgājis jau pirms daudziem gadiem. Jo vairāk tev bija gaismas, jo vairāk priekštiesību tu baudīji, jo mazāk tu biji atklāti godīgs un patiess. Tava sirds bija miesīga* un tu neņēmi vērā skaidri teikto Dieva Vārdu. Kaut gan ar brīdinājumiem un padomiem tu esi bijis apņemts kā ar kādu sētu un esi redzējis visstiprākos pierādījumus, ka Dievs ir šinī darbā un ka uz tevi ir runājusi Viņa balss, tomēr tu esi nonicinājis un atmetis svinīgos brīdinājumus un apzināti esi gājis pa savu savtīgo ceļu.

Reizēm tevī ir pamodušās bailes, tomēr tu nekad neesi izpratis savu nožēlojamo garīgo stāvokli un lielās briesmas. Tu atkal un atkal esi kritis atpakaļ tanī pašā vienaldzības un savtīguma stāvoklī. Tava grēku nožēla nekad nav bijusi pietiekoši dziļa, lai izsauktu pilnīgu reformu. Tavs darbs ir bijis virspusējs, bet ne tāds, kas pilnīgi /190/ pārveido un kas nepieciešams, lai Dievs tevi pieņemtu. Kristus saka: "Kas Man seko, tas nestaigās tumsā." Tomēr lielākajā savas kristīgās dzīves apliecināšanas laikā tu esi staigājis tumsā, jo tu neesi savienojies ar Debesīm un neesi saņēmis Dieva Gara skaidro gaismu.

Ja tu ik dienas būtu atradies savienībā ar Kungu un būtu kopis mīlestību uz dvēselēm, tad tu būtu izaudzis no sava es un būtu kļuvis par nopietnu strādnieku Kunga vīnkalnā. Tu būtu sapratis, ka uzticīga dzīves pienākumu pildīšana pasargā no pašmīlības un savtīgiem priekiem. Tu neesi bijis čakls, lai ik dienas meklētu jaunus tālākus piedzīvojumus. Tu šajā laikā varēji būt drošs un uzticams vīrs katrai atbildīgai vietai, bet tagad savtīgums ir iezīmējies visās vietās, pie kurām tu pieliki savu roku. Tu esi bijis gudrs pats savās acīs, bet neesi iemantojis gudrību, kas nāk no daudzu gadu piedzīvojumiem.

B ir bijis tukšs un godkārīgs. Viņš būtu varējis pastāvīgi iet uz priekšu, pieaugt žēlastībā, tomēr ārējais izskats viņam licies svarīgāks nekā iekšējais rotājums, svarīgāks pat par lēnprātīgu un klusa gara ietērpu, kuru Dievs vērtē tik augstu. Neticīgie, kuri strādājuši birojā un kuriem nebija jums līdzīgas gaismas par tagadējo patiesību, tomēr ir daudz uzticīgāki un apzinīgāki par jums abiem, kurus es te uzrunāju. Ja jūs būtu centušies kopā ar Kristu sakrāt, tad daži no viņiem tagad atrastos patiesībā kopā ar mums. Jūsu dzīve viņiem bija par piedauzīšanās akmeni. Dievs raugās uz šiem neticīgajiem ar lielāku līdzietību un labvēlību nekā uz tiem, kas tic patiesībai, tomēr ar saviem darbiem to aizliedz. Ticība, kuru pēc vajadzības var nolikt pie malas, kuru var uzvilkt un novilkt kā kādu apģērba gabalu, nav Kristus reliģija, bet gan viltots mākslīgs veidojums, kas nezturēs pat šīs pasaules pārbaudījumu. Patiesa reliģija vienmēr skaidri redzama vārdos, izturēšanās veidā un katrā mūsu dzīves darbā. Istiem Kristus sekotājiem reliģija nekad nedrīkstētu būt atdalīta no viņu /191/ nodarbošanās. Tai jāiet roku rokā ar mūsu parastajiem darbiem. Dieva pavēles stingri jāievēro visos mūsu laicīgajos darījumos, katrā sīkumā. Apziņai, ka esam Dieva bērni, vajadzētu cēlināt pat mūsu ikdienas dzīves pienākumu raksturu, ierosinot mūs būt dedzīgiem garā, nevis kūtriem savā darbā. Šādas reliģijas cēlais, apzinīgais godīgums izturēs kritizējošas pasaules pārbaudi.

Katram strādniekam birojā vajadzētu sevi uzskatīt par Dieva namturi un savu darbu veikt kārtīgi, precīzi un ar uzticīgu modrību. Pastāvīgi vajadzētu jautāt: "Vai tas saskan ar Dieva prātu? Vai manam Glābējam tas patiktu?" Bībeles reliģija prātu paceļ tādā augstumā, līdz Kristus ir redzams visās domās. Katram mūsu darbam, katram vārdam, katram mūsu dzīves brīdim jāliecina par mūsu svēto ticību. Visu lietu gals ir tuvu, un mums nemaz vairs nav laika būt kūtriem vai arī dzīvot izpriešanās, pretēji Dieva nolūkam.

Ar Kungu nevar jokot. Kas neņem vērā Viņa žēlastību un svētības dienās, kad vēl ir iespējams strādāt, līdz ar to paši nokļūst necaurredzamā tumsā, un pār viņiem izliesies Dieva dusmas. Sodomu un Gomoru to grēku un noziegumu dēļ piemeklēja Visvarenā lāsts. Arī mūsu dienās ir tādi ļaudis, kas līdzīgā kārtā nepareizi izlieto Dieva žēlastību un

nicina Viņa brīdinājumus. Sodomai un Gomorai vieglāk klāsies tiesas dienā nekā tiem, kas nes Kristus vārdu, tomēr apkauno Viņu ar savu nesvēto dzīvi! Šie ļaudis krāj sev briesmīgu atmaksu, ko viņi saņems, kad Dieva dusmas piemeklēs viņus ar savu spriedumu.

Grēcinieki, kuri nav saņēmuši gaismu un kuriem nav bijis to priekštiesību, kādas bauda septītās dienas adventisti, savā nezināšanā atradīsies daudz labvēlīgākā stāvoklī Dieva priekšā nekā tie, kas bijuši neuzticīgi, kaut arī atradušies ciešās saistībās ar Viņa darbu un ir apliecinājuši, ka mīl Dievu un kalpo Viņam. Kristus izmocītā, salauztā sirds raudāja kalnā Viņa izredzēto ļaužu nepateicības dēļ, kas neatbildēja uz Viņa mīlestību. Viņš nenogurstoši darbojās, glābdams viņus no briesmīgā likteņa, kuru, kā bija redzams, viņi paši sev nolēma; bet viņi atraidīja Viņa žēlastību /192/ un neizprata savu piemeklēšanas laiku. Viņu priekštiesību diena bija beigusies, tomēr, grēka apstulboti, viņi to nesaprata.

Jēzus raudzījās cauri gadsimtiem līdz pat laika galam. Uz visiem, kas Viņa mīlestībai un brīdinājumiem atbildējuši ar savtīgumu un nevērību un kas vēl tā Viņam atbildēs, ir attiecināmi Viņa svinīgie vārdi, kas paziņo, ka viņi savu piemeklēšanas laiku nav atzinusi. Jūdi pār sevi krāja tumšus atmaksas mākoņus; un daudzi vēl šodien līdzīgā kārtā, neizmantojot izdevības, nonievājot Jēzus mīlestību un nonicinot Viņa padomus, kā arī ienīstot Viņa kalpus, kas saka patiesību, krāj pār sevi Dieva dusmas.

Nav otras tādas vietas virs zemes, kam būtu bijusi dāvāta tik liela gaisma kā —. Pat senā Jeruzaleme nebaudīja lielāku labvēlību. Tās ļaužu ceļu neapgaismoja vairāk Debesu gaismas staru. Tomēr viņi nav staigājuši uzticīgā paklausībā, pilnā gaismas spožumā, kalpojot Dievam dienām un naktīm. Nevēlēšanās paklausīt Kunga Gara dotajai gaismai sekas ir slimīga, kropla reliģija. Spēks un mīlestība palielinās, ja tos pielieto, un kristīgo jaukumu var attīstīt, vienīgi rūpīgi to kopjot.

STINGRAS AUDZINĀŠANAS NEPIECIEŠAMĪBA ĢIMENĒ

Daudzu stāvoklis — ir tiešām uztraucošs, sevišķi tas attiecas uz jaunatnes vairākumu. Uz šo vietu ģimenes ir pārnākušas ar domu, ka draudzei tās nebūs par nastu, bet gan tai palīdzēs. Ar ievērojamu skaitu iznākums ir bijis pavisam pretējs. Vecāku nevērība savu bērnu pareizā audzināšanā daudzās ģimenēs ir bijis auglīgs avots ļaunuma izcelsmei. Jaunatne nav pareizi savaldīta un ierobežota. Šai ziņā vecāki ir bijuši nolaidīgi paklausīt Dieva Vārda priekšrakstiem, un bērni valdības grožus ir pārņēmuši savās rokās. Rezultātā viņiem parasti ir izdevies vadīt savus vecākus, lai gan viņiem vajadzēja atrasties zem viņu autoritātes. /193/

Vecāki neredz savu bērnu patieso stāvokli, kuriem ir izdevies viņus pilnīgi piekrāpt. Bet tiem, kas pazaudējuši vadību pār saviem bērniem, nepatīk, ja citi cenšas vadīt viņus vai norādīt uz viņu trūkumiem bērnu audzināšanā. Vecāki, šajā lielajā draudzē ieveddami savus nepaklausīgos un neaudzinātos bērnus, aizkavē Dieva darbu. Daudzi dzīvo pastāvīgā nevērībā pret savu pienākumu uzaudzinať savus bērnus Kunga bijāšanā un Viņa pamācībās; tomēr tieši šie, kuru bērnu slinktais piemērs un ļaunais iespaids ir demoralizējis viņu biedrus, visvairāk runā par jaunatnes ļaunumu.

Šādas ģimenes šai draudzei ir uzkrāvušas vissmagākās nastas. Viņi atnāk ar nepareiziem uzskatiem. Viņi it kā sagaida, lai draudze būtu bez vainas un lai tā ņemtos atbildību tieši par šo bērnu pārveidošanu kristiešos, kurus viņi kā vecāki nespēj iespaidot un noturēt vajadzīgās robežās. Viņi uzgulstas draudzei līdzīgi briesmīgam un smagam svaram. Viņi varētu tai palīdzēt, ja vēlētos atteikties no sava savtīguma un censtos pagodināt Dievu un izlabot savā dzīvē pielaistās kļūdas. Tomēr viņi to nedara; viņi turas savrup, gatavi kritizēt garīguma trūkumu draudzē, kuras lielākais posts ir locekļi, kas pārāk līdzinās viņiem pašiem, - nedzīvs svars, cilvēki, kuru dzīve un sirds nav svētas un kuru rīcība ir pilnīgi nepareiza. Organizācijas, kas atrodas —, ilgi ir pūlējušās ar slimām un nedzīvām personām, kas savukārt atsaucies uz to labklājību un garīgās dzīves spēku.

NASTU NESĒJU KRITIZĒŠANA

Draudze cieš nesavtīgu, kristīgu strādnieku trūkuma dēļ. Ja visi, kas parasti nav spējīgi pretoties kārdināšanām un ir par vājiem, lai pastāvētu vieni paši, aizietu no —, tad tur būtu daudz tīrāka garīgā atmosfēra. Kas pārtiek no /199/ citu kļūdu un trūkumu sēnalām un kas sevī uzņem neveselīgo, smirdošo barību - savu kaimiņu nolaidību, paši sevi darot par draudzes atkritumu aizvācējiem, tie nenes nekādu labumu sabiedrībā, kuras sastāvdaļa viņi ir, bet ir tiešām par nastu draudzei, kurā viņi ienākuši.

Draudzei vajadzīgas ne nastas, bet gan nopietni un čakli strādnieki, ne kļūdu meklētāji, bet Ciānas cēlāji. Lielajā darba centrā tiešām ir vajadzīgi misionāri, - vīri, kas aizstāvētu un noturētu šo cietoksni, kuri uzticīgi kā tērauds sargātu to cilvēku cieņu, kurus Dievs nolīcis darba priekšgalā, vīri, kuri būtu gatavi darīt visu iespējamo, lai uzturētu darbu visos tā nozarojumos, pat upurējot savas intereses un, ja būtu vajadzīgs, arī dzīvību. Tomēr man rādīja, ka tikai nedaudz ir to, kas patiesību ir ienesuši savas dvēseles dziļumos un kas spētu izturēt Dieva rūpīgo pārbaudi. Daudz ir tādu, kas pieķērušies patiesībai, bet kurus nav satvērusi patiesība, lai pārveidotu viņu sirdi un šķīstītu viņus no visa savtīguma. Tiem, kas nāk uz —, lai palīdzētu darbā, kā arī daudziem no vecajiem locekļiem, kuru dzīve ir pašmīlīga un nesvēta, būs jādod Dievam briesmīgs norēķins par darba aizkavēšanu.

Reliģijai nav nekādas glābjošas vērtības, ja to cilvēku raksturs, kas apliecina šo reliģiju, neatbilst viņu ticības apliecībai. Dieva žēlastība un laipnība dāvinājusi lielu gaismu Viņa ļaudīm—, bet arī sātans strādā, un savu spēku viņš liek visvairāk izjust mūsu darba lielajā centrā. Viņš satver savtīgus, nesvētus vīrus un sievas un dara tos par saviem sargposteņiem, lai viņi vērotu Dieva uzticīgos kalpus, lai apšaubītu viņu vārdus, viņu darbus un motīvus un lai meklētu kļūdas un kurnētu par viņu izteiktajiem pārmetumiem un brīdinājumiem. Caur tiem sātans rada aizdomas, izsauc greizsirdību un par prieku nesvētajiem cenšas vājināt uzticīgo un godīgo strādnieku drosmi, lai Dieva kalpu darīto darbu padarītu par neko.

Sātanam ir liela vara pār vecākiem caur viņu pašu slikti audzinātajiem bērniem. Vecāku pienākumu nepildīšanas grēks skaidri redzams daudzos Sabatu turošos tēvos un mātēs. Tenkošanas un mēlnesības gars ir sevišķs rīks sātana rokās, /195/ lai sētu nesaskaņas un strīdus, lai šķirtu draugus un daudzos izpostītu ticību mūsu nostājas patiesīgumam. Brāļi un māsas ir pārāk labprātīgi runāt par kļūdām un vainām, kuras viņi iedomājas redzam citu dzīvē un sevišķi cilvēkos, kuri nav izvairījušies nest Dieva dotās norājošās un brīdinošās vēstis.

Šo apsūdzētāju un kurnētāju bērni klausās atvērtām ausīm un uzņem sevī neapmierinātības indi. Tā vecāki, paši to neapzinādamies, noslēdz pieeju, caur kuru būtu aizsniedzama bērnu sirds. Cik daudzas ģimenes papildina savas ikdienas maltītes ar šaubām un aizdomām. Viņi izanalizē savu draugu raksturu un pasniedz to kā gardu saldo ēdienu. Dārgie apmelojumu kumosi iet apkārt galdam, un par tiem spriež ne tikai pieaugušie, bet arī bērni. Tā apkauno Dievu. Jēzus sacīja: "Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem bērniem, to jūs Man esat darījuši." Tāpēc, kas apmelo un ceļ neslavu Kristus kalpiem, tie nonievā un nozākā tieši Kristu.

Dieva izredzētos kalpus neciena un dažos gadījumos pat nicina, un to dara personas, kuru pienākums būtu viņus atbalstīt. Bērni nav bijuši nevērīgi un ir dzirdējuši savu vecāku nicinošās piezīmes par Dieva kalpu svinīgajiem pārmetumiem un brīdinājumiem. Viņi ir sapratuši izsmejošos jokus un kritizējošās sarunas, kas laiku pa laikam skārušas viņu ausis, un rezultāta svētās un mūžīgās intereses viņiem šķiet stāvam vienā līmenī ar pasaulīgajām lietām. Kādu gan darbu dara šie vecāki, jau bērībā pārvēršot savus bērnus par neticīgajiem! Šādā veidā bērniem māca būt negodbijīgiem un sacelties pret Debesu sniegtajiem grēka norādījumiem. Kur valda šāds ļaunums, tur sagaidāma tikai garīga lejupeja. Šie paši tēvi un mātes, ienaidnieka apstulboti, brīnās, ka viņu bērni ir tik neticīgi un apšaubā Bībeles patiesības. Viņi brīnās, ka tie tik grūti aizsniedzami tikumiskiem un reliģiskiem iespaidiem. Ja viņi spētu redzēt garīgi, tad viņi uzreiz saprastu, ka šis nožēlojamais stāvoklis /196/ ir viņu pašu mājas iespaidu rezultāts, viņu pašu greizsirdības un neuzticības auglis. Tā neticīgos var izaudzināt ģimenēs, kas sevi atzīst par kristiešiem.

Daudz ir tādu, kas atrod sevišķu baudu trūkumu iztīrīšanā, kurus viņi redz vai arī iedomājas redzam pie tiem, kas nes smagas atbildības Dieva darba dažādajās organizācijās. Viņi neredz labo, kas jau padarīts, ieguvumus, kas sekojuši smagajam darbam un neatlaidīgai

sevis padošanai; viņi savu uzmanību piesaista šķietamajām kļūdām un dažām lietām, par kurām, kad tās jau padarītas un ir nākušas attiecīgas sekas, viņi domā, ka tās būtu iespējams padarīt labāk un ar izdevīgākiem rezultātiem; patiesībā, ja viņiem šis darbs būtu atstāts, viņi vai nu būtu vispār atteikušies no darba, pamatojoties uz drosmi atņemošajām grūtībām, kas to pavadīja, vai arī būtu to veikuši vēl neapdomīgāk par tiem, kuri izgājuši darbā, vadoties no Dieva aizgādības pavērtajām iespējām.

Bet šie nevaldāmie runātāji grib pieķerties pie darba nepatīkamākajām pusēm, tieši tāpat kā ķērpis pieķeras pie klints nelīdzenuma, šīs personas garīgi sakropļojusi pastāvīga kavēšanās pie citu kļūdām un vājībām. Viņi morāli ir nespējīgi izprast labu un cēlu rīcību, nesavtīgu cenšanos, patiesu varonību un pašuzpurēšanos. Viņi neklūst cēlāki un augstāki savā dzīvē un savās cerībās, ne arī augstirdīgāki un plašāki savās domās un plānos. Viņi nav kopuši mīlestību un labdarību, kas raksturo kristieša dzīvi. Viņi ar katru dienu grimst arvien zemāk un savos ieskatos kļūst arvien šaurāki un aizspriedumaināki. Zemiskums ir viņu elements, un atmosfēra ap viņiem ir mieram un laimei indīga.

Lielais grēks pastāv gaismas necienīšanā, kuru Dievs viņiem devis caur Saviem kalpiem. Kristus apustuļiem sacīja: "Kas uzņem to, ko Es esmu sūtījis, tas uzņem Mani; un, kas uzņem Mani, tas uzņem To, Kurš Mani sūtījis." Šeit skaidri pateikts, ka tie, kas atraida Dieva kalpa vēsti, atraida ne tikai Dēlu, bet arī Tēvu. /197/

Atkal Viņš sacīja: "Bet kurā pilsētā jūs ieejat un tie jūs neuzņem, tad, izgājuši uz tās ielām, sakiet: arī pīšļus, kas mums no šīs pilsētas pielīp, mēs nokratām uz jums; tomēr to ziniet, ka Dieva valstība ir tuvu klāt nākusi. Bet Es jums saku, ka Sodomas ļaudīm viņā dienā būs vieglāk nekā tādai pilsētai. Vai tev, Koracina! Vai tev, Betsaīda! Jo ja Tīrā un Sidonā tie brīnumi būtu notikuši, kas pie jums notikuši, tad tie jau sen no grēkiem būtu atgriezušies maisos un pelnos. Tomēr Tīrai un Sidonai vieglāk būs tiesas dienā nekā jums. Un tu, Kapernauma, kas līdz debesīm esi paaugstināta, tu līdz ellei tapsi nogrūsta. Kas jūs dzird, tas Mani dzird; un, kas jūs nicina, tas Mani nicina; bet, kas Mani nicina, tas nicina To, Kas Mani sūtījis."

Cik sevišķi svinīgi ir šie vārdi! Cik svarīgi, lai mēs nebūtu starp tiem, kas atmet Dieva brīdinājumus un Viņa brīdinošās pamācības, kuras Viņš sniedz caur Saviem pazemīgajiem darba rīkiem; jo, nicinoši izturoties pret gaismu, ko nes Viņa vēstneši, mēs nicinām pasaules Glābēju, godības Ķēniņu.

Daudzi iedrošinās tik briesmīgi riskēt un tādā veidā izsauc pār sevi Dieva sodu. Visvarenais nepieļaus, ka ar Viņu spēlējas un jokojas, Viņš arī nepieļaus, ka Viņa balss neievērošana paliktu nesodīta.

VAĻĪGAS AUDZINĀŠANAS ĻAUNUMS

Brāji C un D nav palīdzējuši darbam — tā, kā viņiem vajadzēja palīdzēt. Ja viņi abi pie darba būtu ķērušies pazemībā, Dieva bijībā un būtu stāvējuši labos darbos kā draudzē, tā birojā, tad viņi Dieva darbam būtu bijuši par lielu svētību. Ja par savu bērnu audzināšanu viņi būtu izjutuši atbildību Dieva priekšā, tad viņi būtu cienīgi paraugi citiem. Šiem bērniem bija vajadzīga ne tikai skola iegūstamā izglītība, bet gan arī mājās, lai, atbilstoši vingrināti, samērīgi attīstītos viņu garīgie un tikumiskie spēki. Pareizi līdzsvarota rakstura izveidošanai jāattīsta kā /198/ fiziskie spēki, tā arī prāta un gara spējas.

Lai to panāktu, tad par bērniem jābūt nomodā, viņi jāsavalda un jāaudzina. Lai pareizi veidotu mazo bērnu, ir vajadzīga prasme un pacietīgas pūles. Redzamās ļaunās tieksmes rūpīgi jāapspiež un maigi jānorāj, prāts jāierosina patiesības virzienā. Bērns jāiedrošina pašsavaldīšanās mēģinājumos, un tas viss jā dara saprātīgi, vai arī vēlamo mērķi neaizsniegs.

Vecāki tiešām var jautāt! "Kas ir šim darbam pietiekoši derīgs?" Šim vecāku darbam spējīgs ir vienīgi Dievs, un, ja šinī lietā viņi To atstāj, nemeklē Viņa palīdzību un Viņa padomu, tad tiešām viņu darbs ir bezcerīgs. Tomēr lūdzot, pētot Bībeli un no savas puses nopietni cenšoties, viņi var gūt cēlus panākumus šajā svarīgajā pienākumā, un izlietotais laiks un pūles viņiem simtkārtīgi atmaksāsies. Bet tenkošana un raizes par ārējo izskatu ir aizņēmušas dārgo laiku, kuru vajadzēja veltīt lūgšanām pēc gudrības un spēka no Dieva, lai varētu izpildīt savu vissvētāko uzdevumu. Vecāki, kas ir gudri uz pestīšanu, tā veidos savu apkārtni, ka viss viņiem palīdzēs

attīstīt pareizu raksturu saviem bērniem. Tas gandrīz vienmēr ir viņu spēkos. Gudrības avots ir atvērts, un no tā viņi var smelt visas nepieciešamās zināšanas šajā virzienā.

Bībelei, bagātīgajam pamācību krājumam, vajadzētu būt viņu rokasgrāmatai. Audzinot savus bērnus saskaņā ar tās priekšrakstiem, vecāki ne tikai noliek savu bērnu kājas uz pareiza ceļa, bet arī paši mācās un izglītojas saviem vissvētākajiem pienākumiem. Jauniešu prātā atstātais iespaids ir grūti izdzēšams. Cik svarīgi tad, lai šie iespaidi būtu pareizi, kas ievadītu jauniešu vēl viegli veidojamās spējas pareizā virzienā.

Dažas ģimenes ir atnākušas uz — ar saviem bērniem un ir nodevušas viņus draudzei, it kā ar to atteikdamās uz priekšu no visas atbildības par bērnu tikumisko un reliģisko audzināšanu. Br. un māsa C un br. un māsa D ir pielaiduši noteiktu kļūdu savu bērnu audzināšanā, kā arī paši savas dzīves izveidojumā. Bērni līksmojas savā brīvībā, darīdami, /199/ kas vien viņiem patīk. Viņi ir atbrīvoti no pienākumiem mājās un nicina ierobežojumus. Lietderīga dzīve viņiem šķiet līdzināmies verga dzīvei. Valīga valdīšana mājās viņus padarījusi nederīgus jebkurai vietai, un dabīgas sekas ir sacelšanās pret skolas disciplīnu. Vecāki, uzklusot un ticot viņu sūdzībām, kā arī jūtot līdzīgu viņu iedomātajās bēdās, vēl vairāk viņus iedrošina nepareizai rīcībai. Šie vecāki daudzos gadījumos ir ticējuši noteiktai nepatiesībai, jo viņu viltīgie bērni viņus piekrāpuši. Nedaudzu tādu nesavaldīgu un liekulīgu bērnu rīcība ir atstājusi dziļu iespaidu, iznīcinot visu autoritāti skolā un demoralizējot jauniešus mūsu draudzē.

Debesīs valda pilnīga kārtība, pilnīga vienprātība un saskaņa. Ja vecāki ir tik nolaidīgi savu bērnu pakļaušanā pareizai autoritātei šeit, kā gan viņi var cerēt, ka viņus uzskatīs par piemērotiem biedriem svētajiem eņģeļiem miera un satiecības pasaulē? Iecietīgie vecāki, attaisnojot savu bērnu nepareizo rīcību, rada tādu elementu, kas ienesis nesaskaņas sabiedrībā un izpostīs autoritāti kā skolā, tā draudzē.

Bērniem vajadzīga tik vērīga gādība un rūpīga vadība kā nekad agrāk; jo sātans cenšas iegūt virsvadību pār viņu prātu un sirdi un izdzīt ārā Dieva Garu. Briesmīgais mūsu laikmeta jaunatnes stāvoklis ir viena no spēcīgākajām zīmēm, kas liecina, ka dzīvojam pēdējās dienās; bet daudzu cilvēku bojāejas iemesls ir tieši viņu vecāku nepareizā rīcība. Kurnēšanas gars pret rājieniem ir laidis saknes un nes nepaklausības augļus. Kaut arī vecākiem nepatīk viņu bērnu rakstura veidojums, tomēr viņi nesaskata maldus, kas viņu bērnus padara par tādiem, kādi viņi ir.

Elus pamācīja savus dēlus, tomēr nekavējoties nerīkojās, lai viņus savaldītu. Dievs bija brīdinājis šo ērtības un mieru mīlošo tēvu, ka nevērībai sekos atmaksa; bet pat /200/ tad viņš vēl neizprata, cik ļoti vajadzīgs, lai Izraēls tūlīt atstātu riebīgos ļaunumus. Viņam pašam tūlīt būtu vajadzējis rīkoties, bet tā vietā ar ievērības cienīgu padevību viņš sacīja: "Viņš ir Kungs, lai Viņš dara, ko Viņš pats redz labu esam." Ja viņš pilnībā uzmostos no savas nevērības nozieguma, tad Izraēls vēl varētu tikt pasargāts no pazemojošās sakāves, un Dieva šķirsts nebūtu kritis ienaidnieka rokās.

Dievs nosoda tādu nevērību, šo mīlināšanos ar grēku un noziegumu un nejūtību, kas ir kūtra atklāt postošos grēkus to ģimenēs, kas sevi atzīst par kristiešiem. Dievs lielā mērā no vecākiem prasa atbildību par viņu pēcnācēju kļūdām un neprātu. Ar Savu lāstu Dievs piemeklēja ne tikai Elus dēlus, bet arī pašu Elu, un šim briesmīgajam piemēram vajadzēja brīdināt šī laika vecākus.

Raugoties uz mūsu jaunatnes bīstamo stāvokli un redzot, cik vienaldzīgi ir vecāki par savu bērnu labklājību, mana sirds stipri pagura; eņģeļi apbēdināti raudāja. Jaunatne aiziet pasaulē un sātana rokās. Dieva žēlastības jaukajam iespaidam viņi kļūst arvien mazāk pieejami, viņi kļūst drošāki un izaicinošāki, un viņu nevērība pret mūžības interesēm pieaug. Es redzēju sātanu iespraužam karogu to cilvēku mājvietās, kas sevi atzīst par Dieva izredzētajiem; tomēr tiem, kas staigā gaismā, vajadzētu spēt izšķirt starpību starp pretinieka melno karogu un asinīm slācīto Kristus karogu.

Bērni jā māca ar priekšrakstiem un piemēru. Ar bailēm un drebēšanu vecākiem jāpilda savi ļoti nopietnie un atbildīgie pienākumi. Vajadzētu upurēt dedzīgas lūgšanas pēc dievišķa spēka un vadības šajā darbā. Daudzās ģimenēs uzpūtības un savtības sēkla ir sēta bērnu sirdīs gandrīz vai no viņu pirmajām dienām. Bērnu viltīgie mazie vārdi un darbi tiek pārspriesti un slavēti viņu klātbūtnē un pārspilēti atstāti citiem. Mazie to ievēro un uzpūšas savā iedomībā; viņi uzdrošinās pārtraukt sarunas un kļūst nekautrīgi un nekaunīgi. Glaimi un lutināšana pastiprina viņu /201/ uzpūtību un ietiepību, līdz pats jaunākais nereti vien valda pār visu ģimeni, tēvu un māti ieskaitot.

Šāda veida audzināšanā iegūtais raksturs, bērnam pieaugot un viņa spriedumam nobriestot, nav noliekams. Tas aug līdz ar bērnu, un, kas pie bērna šķīta tikai viltīga gudrība, vīrā un sievā tas kļūst nicināms un ļauns. Tādi bērni cenšas valdīt pār saviem bērniem; ja kāds atsakās pakļauties viņu iegribām, tad viņi jūtas apbēdināti un apvainoti. Iemesls ir lutināšana bērniņā, kas nākusi viņiem pašiem par ļaunu. Tās vietā viņus vajadzēja pamācīt par pašaizielieģšanos vajadzību dzīves grūtību un bēdu panešanai.

Vecāki bieži vien lutina un izdabā saviem bērniem, jo tāda rīcība viņiem šķiet vieglāka un ērtāka. Daudz mazāk vecākiem jāpūlas, ļaujot bērniem iet savu ceļu, nekā apstādinot viņu nevaldāmās tieksmes, kas tik spēcīgi mostas viņu krūtīs. Tomēr šāda rīcība ir gljēvulība. Šāda izvairīšanās no atbildības ir ļaunums, jo nāks laiks, kad šie bērni, kuru nesavaldītās tieksmes būs nostiprinājušās skaidri redzamos trūkumos, atnesīs kaunu un negodu paši pār sevi un pār ģimenēm. Viņi iziet dzīves darbā, nesagatavoti priekšā stāvošajām kārdināšanām, nespējīgi panest grūtības un bēdas, kaislīgi, uzpūtīgi un nedisciplinēti viņi cenšas citus pakļaut savai gribai, un, tam neizdodoties, viņi domā, ka pasaule viņiem padarījusi pārestību, un viņi vērsas pret to.

Ko bērniņā esam mācījušies labu vai sliktu, to neesam mācījušies veltīgi. Raksturs - labs vai slikts - attīstās jaunībā. Mājās var atskanēt uzslavas un nepatiesi glaimi, bet pasaulē katram jāstāv pašam savā vērtībā. Tur lutekļi, kuriem pakļāvās visa mājas autoritāte, ik dienas ir padoti pazemojumiem un apbēdinājumiem, jo viņi ir spiesti padoties citiem. Daudzus šīs praktiskās dzīves mācības iemāca ieņemt savu īsto vietu. Noraidījumi, vilšanās un skaidra valoda no augstāk stāvošo puses norāda viņiem viņu īsto līmeni. Pazemoti tagad viņi izprot un ieņem savu pareizo stāvokli. Tomēr šis pārbaudījums ir smags un bargs, un pareiza audzināšana jaunībā to varētu novērst. /202/

Lielākais vairums no šiem slikti audzinātiem bērniem ieiet dzīvē, nesaprazdami pasauli. Tāpēc viņi cieš neveiksmes tur, kur viņiem varēja būt panākumi. Viņos mostas jūtas, ka pasaule pret viņiem izturas nenovēlīgi, jo tā neglaimo un viņus neglāsta, un viņi tai atriebjas, savukārt izturoties nelabvēlīgi un izaicinoši pret pasauli. Apstākļi reizēm piespiež viņus izrādīt pazemību, kuru viņi neizjūt; patiesu jaukumu viņi tā neiegūst, un agrāk vai vēlāk noteikti parādīsies viņu īstais raksturs.

Ja šādiem cilvēkiem ir pašiem savas ģimenes, tad mājas dzīvē viņi kļūst par patvaļīgiem valdniekiem un parāda savu savtīgo un citus neizprotošo raksturu, kuru daļēji viņi spiesti slēpt no ārējās pasaules. No viņiem atkarīgie cilvēki visā pilnībā izjūt agrākās audzināšanas kļūdas. Kāpēc gan vecāki grib audzināt savus bērnus šādā veidā, lai viņi nostātos kara stāvoklī pret visiem, ar kuriem viņi nonāk saskarē?

Reliģiska dzīve veidojas no bērniņā saņemtās audzināšanas. Nepatīkamie un nopietnie pārbaudījumi, kas ir tik bīstami draudzes labklājībai un kas neticīgiem liek piedauzīties un šaubās un neapmierinātībā novērsties, parasti ceļas no nesavaldīta un nepaklausīga gara, kas izaudzis vecāku lutināšanas dēļ agrā jaunībā. Cik daudz ir izpostītu dzīvju, cik daudz padarītu noziegumu ātri pamodušos dusmu iespaidā, ko varēja apspiest bērniņā, kad prāts ir uzņēmīgs, kad sirds viegli iespaidojama par patiesību un ir pakļaujama mīlošas mātes gribai. Neprasmīga audzināšana bērniņā atrodama ļoti daudzu tikumiski izpostītu dzīvju pamatos.

Bērni, kuriem atļauts pašiem izvēlēties savu ceļu, nav laimīgi. Neuzvarēta sirds nav mierīga un apmierināta. Prāts un sirds ir jāaudzina un jāpakļauj pareiziem ierobežojumiem, lai raksturs saskaņotos ar gudrajiem likumiem, kas pārvalda mūsu būtņi. Nepacietība un neapmierinātība ir lutināšanas un savtīguma augļi. Sirds zeme līdzīgi dārza zemei /203/ nesīs nezāli un dadžus, ja tur neiesēs dārgu un vērtīgu puķu sēklas, kuras ir jākopj un jāaudzina. Ko redzam dabā, tas notiek arī cilvēka dvēselē.

Jaunatnes stāvoklis — ir ļoti biedējošs. Laikā, kad daži draudzes vidū sev ir uzkrāvuši rūpes par tiem, kas atrodas atbildīgās vietās, ir meklējuši kļūdas un kurnējuši pret pārmetumiem, likdami manīt savas šaubas un tenkodami par citu darbu un dzīvi, tumsa ir ietinusī viņu pašu dvēseles, un viņu bērni pārmantojuši savu vecāku garu. Šāda rīcība noārda ierobežojumus un autoritātes. Šie vecāki ir Dieva priekšā atbildīgi par viņu aizgādībā nodotās jaunatnes ļaunumu un pretošanās garu.

Sātana plāni brīnišķīgi ir piepildījušies. Piedzīvojuši vīri, ģimeņu tēvi, kas stūrgalvīgi aizstāv savus uzskatus un rīcību, skaidri rāda, ka viņi nevar vai arī negrib savaldīt paši sevi. Un tad kā gan viņi var gūt panākumus savu bērnu savaldīšanā, kas iet viņu pēdās un saceļas pret viņu autoritāti un visiem citiem ierobežojumiem, tāpat kā viņi paši ir sacēlušies pret draudzes autoritāti un organizācijām, ar kurām viņi ir saistīti? Daži no šiem vārda kristiešiem ir atradušies

sātana rokās un kļuvuši par viņa darba rīkiem. Ar savu nepaklausību un nepacietīgo neapmierinātību viņi iespaido dvēseles pret patiesību.

Aplicinādami patiesību, viņi izaicina Visvareno; un, pirms viņi apjēdz sava grēka briesmīgumu, tie jau ir piepildījuši pretinieka nodomu. Iespaids jau ir atstāts, tumsas ēnas jau ir izkaisītas, sātana bultas savu mērķi jau ir atradušas. Tiešām nedaudz rauga ir saraudzējis visu mīklu. Neticība ielien sirdī un nostiprinās prātos, kuri būtu varējuši pilnībā pieņemt patiesību.

Tanī pat laikā šie cilvēki, kas laiku pa laikam strādā sātana labā, nevainīgi noraugās uz skepticismā iestigušajiem, kurus nevar izkustināt ne pārmetumi, ne lūgumi; un, iedami neticībā tālāk, nekā pat šie cilvēki to uzdrošinājušies, viņi glaimo, ka, salīdzinot ar šiem, viņi ir /204/ daudz labāki un taisnāki. Viņi nesaprot, ka tie ir viņu pašu nesavaldītās mēles un ļaunās nepaklausības bēdīgie rezultāti, ka šie kārdinātie cilvēki ir krituši, pateicoties viņu ļaunajam iespaidam. Viņi ir grūtību iemesls, viņi izsēj anarhijas un neticības sēklu.

Nevienai ģimenei, kurā bērni neatrodas zem vecāku virsvaldības, nav attaisnojoša iemesla ievest tos —. Ja viņu vecāki nav ņēmuši vērā Dieva Vārdu pamācīšanas un audzināšanas jautājumos, tad tiem nav — vietas. Viņi tikai demoralizēs šīs vietas jauniešus un ienesīs nesaskaņas tur, kur vajadzētu valdīt mieram un labklājībai. Lai šie vecāki uzņemas novārtā atstāto bērnu ierobežošanas un stingras audzināšanas darbu, pirms viņi uzdrīkstas tos uzkraut — draudzei.

Daudzi nevērībā pret bērniem ir tikpat vainīgi kā Elus, un Dieva sods tikpat noteikti nāks pār viņiem, kā tas nāca pār Elu. Brāļa E gadījums bija sevišķi zīmīgs. Atmaksājošās dusmās Dievs Savu roku bija izstiepis ne tikai pār viņa bērniem, bet arī pār viņu pašu. Dieva Vārds bija skaidrs, tomēr Viņa biedinājumus mina kājām; viņu brīdināja, norāja, tomēr viss palika neievērots, un lāsts nāca pār viņu. Atstāt novārtā bērnu audzināšanu ir briesmīga lieta. Rezultātā pazudis ne tikai bērni, bet arī paši vecāki, kas tik tālu ir aizgājuši no Dieva, ka pazaudējuši visu izpratni par savu svēto pienākumu, un arī mūžīgā dzīvība ir stipri apdraudēta.

Mīlošie vecāki, kas lutināt savus bērnus, ļaujiet man norādīt uz pavēli, kas dota Bībelē, lai jūs pamācītu, kā jāizturas pret nepaklausīgo dēlu: "Kad kādam vīram ir stūrgalvīgs un neklausīgs dēls, kas neklausa sava tēva un savas mātes balsij, un tie viņu ir pārmācījuši, tomēr viņš neklausa, tad viņa tēvam un mātei viņš jāsagrābj un jāizved pie pilsētas vecajiem un pie savas pilsētas vārtiem, un viņiem jāsaka uz savas pilsētas vecajiem: šis mūsu dēls ir stūrgalvīgs un neklausīgs, viņš neklausa mūsu balsij, /205/ viņš ir rijējs un dzērājs. Tad visiem viņa pilsētas ļaudīm viņš jānomētā akmeņiem, ka mirst. Tā tev jāizdeldē ļaunums no tava vidus, ka viss Izraēls to dzird un bīstas."

Kā jaunam tā vecam, kas saistīti ar biroju, vajadzētu rūpīgi raudzīties, lai viņa iespaids nedarbotos tieši pretī biroja spraustajam mērķim. Ja kādu darbinieku iespaids vada prom no Dieva patiesības, tad ne mirkli nevajadzētu šaubīties par viņu lietā speramajiem soļiem. Viņus tūlīt vajadzētu atšķirt no biroja; viņi nevis sakrāj ar Kristu, bet izkaisa. Viņi ir ļoti labi kalpi sātanam.

Ja ar biroju ir saistīti jaunieši, kas necienī vecāku autoritāti, nav valdāmi mājās un kas nicina padomus un ierobežojumus, tad pār tādiem nāks Dieva lāsts; tas negulsies tikai uz viņiem vien, bet arī uz biroju, ja viņu pakalpojumu vēl pieņemtu un viņiem tiktu dotas tālākas izdevības samaitāt jauniešus, ar kuriem viņi nonāk saskarē. Kas ieņem birojā atbildīgas vietas, tiem jānodod norēķins par tur valdošo iespaidu. Ja viņi ir vienaldzīgi pret nepaklausīgo un savus grēkus nenožēlojošo personu rīcību, kas nodarbināti pie viņiem, tad tie kļūst par līdzdalībniekiem viņu grēkos.

Ir notikusi noziegumu slēpšana —. Dievs aicina uz citādu kārtību. Rūpīgi jāskatās, izvēloties jauniešus, ko varētu saistīt ar Kunga darbu. Savienojoties ar Dieva darbu, viņiem jāklūst labākiem, tīrākiem, cēlākiem. Uzticīgi un ļoti noteikti vīri ir vajadzīgi visos pienākumu posteņos, sevišķi lielajā darba centrā. Kas atzīst patiesību, tiem līdzīgi modriem sargkareivjiem vajadzētu aizsargāt darba intereses birojā; viņiem svēti jāsaņem pašiem sevi un vienam otru no garīgas aptraipīšanās.

Kas sevi uzņēmuši neatkarības garu un atnākuši uz — kā mūsu skolas audzēkņi, domādami visās lietās rīkoties pēc savas patikas, tiem ātri vajadzētu atvērt acis un tos pakļaut pareizai audzināšanai. Bet sevišķi jauniešus, /206/ kas apmetušies uz dzīvi —, jāpakļauj visstingrākajiem priekšrakstiem, lai viņi sargātu savu skaidrību un tikumību. Ja viņi atsakās

paklausīt šiem priekšrakstiem, tad viņus vajadzētu no skolas izslēgt un izraidīt no sabiedrības, kuru viņi ar savu slikto piemēru demoralizē.

Tālu dzīvojoši vecāki sūta savus bērnus uz —, lai viņi šeit iegūtu izglītību. Vecāki ir pilnīgi pārliecināti, ka bērni šeit saņems pareizu morālu audzināšanu un nebūs pakļauti ļauniem iespaidiem, mūsu skolu vadītāju pienākums ir rūpēties, lai morālā atmosfēra tur būtu skaidra. Daļā jauniešu — ir attīstījies pieklājības trūkums un stingras tikumības necienīšana. Dažiem no viņiem ir zems morāliskais līmenis, un viņi iespaido jaunos audzēkņus, kas atbraukuši no tālienes un kuriem trūkst vecāku padoma un aizsardzības. To tūlīt vajadzētu ņemt vērā, jo šis ir ļoti nopietns un svarīgs jautājums.

Dažu jauniešu iespaids -- ir demoralizējošs. Viņi lepojas ar neatkarību un nievājošu izturēšanos pret vecāku autoritāti. Pāvils šādus jauniešus pareizi apraksta sekojošiem vārdiem: "Bet tas tev jāzina, ka pēdējās dienās briesmīgi laiki nāks. Jo cilvēki būs pašu mīļotāji, naudas kāriģi, lielīgi, lepni, zaimotāji, vecākiem nepaklausīgi, nepateicīgi, nesvēti, bez mīlestības, nesaderīgi, apmelotāji, kas nesavaldās, kas briesmīgi, kas labu nemīl, nodevēji, uzpūsti, kas vairāk mīl kārības nekā Dievu."

Šādu jauniešu iespaids — ir nodarījis lielu ļaunumu. Viņu sarunas un priekšzīme ir necienīgi zemas. Jaunieši, kuru tikumībai ir stiprs pamats un kuru garam un prātam ir augstāks raksturs, viņu sabiedrībā neatradis neko pievilcīgu un tāpēc atradīsies ārpus viņu iespaida robežām. Bet ir arī jaunieši un jaunietes, kuri priecājas, atrodoties tieši šādu personu sabiedrībā. Sātans guvis ievērojamus panākumus, notrulinot garīgo izpratni dažiem cilvēkiem, kas ir /207/ ticējuši patiesībai, un viņam ir izdevies ar nepareiziem uzskatiem aptumšot viņu prātu, līdz viņi vairs nav spējīgi izšķirt taisnību no netaisnības. Pēc tam viņus ierosina nezticēties Dieva izredzētiem kalpiem un tā viņus aizvada pilnīgā neticībā.

Ja jaunieši izvēlētos to cilvēku sabiedrību, kuru dzīve pagodina viņu ticības apliecību, tad viņi izbēgtu daudzām nopietnām briesmām. Sātans pastāvīgi cenšas pazudināt tos, kas nepazīst viņa plānus un kas tomēr neizjūt sevišķu vajadzību pēc lūgšanām un pēc pieredzējušu un dievbijīgu draugu padoma. Daudzi jaunieši, kas uz — atnāk ar labiem apņēmieniem dzīvot kristīgu dzīvi, nokļūst tādu jauniešu sabiedrībā, kas viņus ņem pie rokas un zem draudzības maskas ved viņus tieši sātana cilpās. Ienaidnieks ne vienmēr nāk kā rūcošs lauva; viņš bieži parādās kā gaismas eņģelis un, pieņemdam draudzīgu izskatu, pasniedz sevišķas kārdināšanas, kurām pretoties nepiedzīvojušiem ir grūti. Reizēm viņš nepiesardzīgo pievils, pamodinot viņā līdzjūtību, stādīdamies viņam priekšā kā taisna būtne, kas bez iemesla tiek vajāta.

Sātans sava darba veikšanai atrod labprātīgus darba rīkus. Viņš šajā virzienā strādā ar daudzu gadu piedzīvojumos pilnveidojušos meistarību. Savu ļaunprātīgo nodomu izvešanai dzīvē viņš izlieto gadsimtos sakrātās zināšanas. Nezinotā jaunatne rotaļādamies atdod sevi sātana rokās par viņa darba rīkiem, lai vadītu dvēseles bojā ejā. Kas ļauj sātana varai, tie tādā veidā neiegūst laimi. Viņi nekad nav apmierināti vai mierīgi. Viņi ir saīguši, neapmierināti, viegli uzbudināmi, nepateicīgi, nepaklausīgi. Tāds ir jaunietis, par kuru pašlaik domāju. Tomēr Dievs viņu žēlos, ja viņš sirsnīgi nožēlos savus grēkus un atgriezīsies. Viņa grēkus var nomazgāt ar Jēzus salīdzinošajām asinīm.

Pasaules Pestītājs piedāvā maldīgajiem mūžīgās dzīvības dāvanu. Viņš vēro un gaida atbildi savam mīlestības un grēku piedošanas piedāvājumam ar daudz maigāku līdzjūtību nekā tā, kas šīs zemes vecāku sirdīm liek piedot stūrgalvīgajam, /208/ savus grēkus nožēlojošajam, cietošajam dēlam. Maldošos Viņš uzaicina: "Atgriezieties pie Manis, tad Es atgriezīšos pie jums." Ja grēcinieks tomēr atsakās ņemt vērā žēlastības balsi, kas viņu aicina maigā, līdzietīgā mīlestībā, tad viņa dvēsele tiks atstāta tumsā. Ja viņi nevērīgi izturas pret viņiem piedāvātajām izdevībām un turpina savu ļauno gaitu, tad Dieva dusmas uzbruks viņam negaidītā brīdī. "Kas bieži ir norāts, tomēr nocietina savu kaklu, tas pēkšņi tiks iznīcināts un bez dziedināšanas." Šis jauneklis vieglprātīgi ir izturējies pret sava tēva autoritāti un ir nicinājis ierobežojumus. Kunga bijāšana ir gudrības iesākums. Tā ir pareizas audzināšanas pamats. Kas, pastāvot labvēlīgiem apstākļiem, tomēr neiemācās šo lielo pirmo mācību, tie ir ne tikai nepiemēroti kalpošanai Dieva darbā, bet nes noteiktu ļaunumu arī tai draudzei, kurā viņi dzīvo. Zālamans pamāca jauniešus: "Klausī, mans bērns, sava tēva pārmācībai un nepamet savas mātes mācību; jo tas ir jauks krāšņums tavai galvai un zelta rota tavam kaklam. Mans bērns, kad grēcinieki tevi vilina, tad neklausī..." "Dieva gudrība skaņi sauc uz lielceljiem, uz ielām tā paceļ savu balsi. Tā izsauca, kur ļaužu

drūzma; kur ieiet pilsētas vārtos, tā runā savu valodu: cik ilgi, nevēgas, jūs mīlēsiet nevēdzību un smējējiem gribēsies apsmiet, un ģeķi ienīdēs atzīšanu? Griezieties pie Manas mācības! Redzi, Es jums došu Savu Garu un jums daru un jums darīšu zināmus Savus Vārdus."

"Tādēļ nu, ka Es aicināju un jūs liedzaties, ka Savu roku izstiepju un nav kas uzklausu; un jūs visu Manu padomu atmetat un Manas pārmācības negribat; tādēļ arī Es smiešos, kad jums izbailes uzies, kad pār jums izbailes nāks kā auka un posts jums uzbruks kā vētra, kad briesmas un bailes jums uzies. Tad tie Mani sauks, bet Es neatbildēšu, tie Mani meklēs agri, bet Mani neatradīs. Tādēļ, ka tie atzīšanu ienīduši un Kunga bijāšanu nav pieņēmuši. Vīgiem negribējās Mana padoma, viņi ir nicinājuši visu Manu /209/ pārmācīšanu; tādēļ tie ēdis no sava ceļa augļiem un būs paēduši no saviem padomiem. Jo nesaprašu nomaldīšanās viņus nokauj, un ģeķu pārdošība viņus nomaitā. Bet kas Mani klausu, tas dzīvos droši un savā mierā, tas ļauna nebīsies."

Mūsu dažādajās organizācijās jāuztur kārtība --. Nedisciplinētība ir jāpārvar. Birojā nevajadzētu paturēt nevienu, kuru ir pamācījuši sabatu turoši vecāki un kuram bijušas priekšrocības dzirdēt patiesību, bet kas tomēr saceļas pret mācību. Ar Dieva darbu nedrīkst būt saistīts neviens, kas izsakās par to vieglprātīgi vai kas necienīgi izturas pret mūsu svēto ticību. Kas jau ilgāku laiku ir bijuši saistīti ar biroju un kuriem ir bijis pietiekoši izdevību iepazīties ar mūsu ticību un kas tomēr pretojas patiesībai, tos nevajadzētu vairs ilgāk birojā paturēt. Viņu iespaids nostājas pret patiesību, ja viņi negrib ievērot gaismu un nicina pestīšanu. Tieši šai vienaldzībai ir stindzinošs iespaids uz citu cilvēku ticību, vadot viņus prom no Dieva. Šīm savus grēkus nenožēlojošām un neiespajdomām personām nevajadzētu aizņemt vietas, kurās varētu stāties cilvēki, kas cienītu patiesību un pakļautos Dieva Gara iespaidam, būdami tik cieši saistīti ar šo svēto darbu.

Mūsu jauniešu iespaids birojā nav tāds, kādam tam vajadzētu būt. A un B patiesībā ir strādājuši pretī mūsu lietai. Viņu sarunas un izturēšanās iespaids ir izsaucis riebumu neticīgajos un novērsis tos no mūsu ticības un no Kristus. Jaunieši, kas neņem vērā Dieva Vārda brīdinājumus un kas neciena Viņa Gara liecības var būt birojam tikai par pastāvīgu lāstu, un tādus vajadzētu no biroja šķirt.

Jauniešus, kuru iespaids ir demoralizējošs, nevajadzētu uzņemt mūsu koledžā. Kas ļāvušies sentimentālām mīlestības jūtām un savu atrašanos skolā izmantojuši, lai lakstotos un parādītu nepareizu uzmanību, tos jāpakļauj visstingrākajiem ierobežojumiem. Autoritātei ir jāpastāv. Taisnība un žēlastība ir dvīņumāsas, kas viena otrai blakus./210/

Ja neko nedarīs, lai uzlabotu pastāvošo stāvokli, tad tā drīz kļūs par vietu, kas pamudinās citus uz izlaidību un netikumību. Vai vecāki un tie, kas atbildīgi par mūsu organizācijām, gulēs tieši tad, kad sātans pieņem sava īpašumā viņu bērnus? Dievs ar riebumu novēršas no grēkiem, kurus draudze kopj un slēpj, ko auklē birojā un kas atrod patvērumu vecāku pajumtē. Lai vecāki kopā ar autoritatīvajām personām nopietni ķeras pie darba un izmet šo ļaunumu no sava vidus.

Mēs dzīvojam pēdējās dienās. Jānis izsauca: "Vai tiem, kas zemes un jūras virsū dzīvo! Jo velns pie jums ir nonācis ar lielām dusmām, zinādams, ka tam ir maz laika." Šajos briesmīgajos laikos vienīgais patvēruma ir Kristus. Sātans strādā tumsā un slepenībā. Viltīgi un gudri viņš vada Kristus sekotājus prom no krusta savu iegribu apmierināšanā un ļaunumā.

Svarīgas, vitālas intereses saistās ar —, un sātans pretojas visam, kas stiprina Kristus lietu un vājina viņa varu. Viņš uzcītīgi plāno, kā izpostīt Dieva darbu. Redzot, ka taisnība gūst virsroku, viņš ne uz mirkli nevar palikt mierīgs. Viņam kalpo ļauno eņģeļu legioni, kurus viņš sūta uz katru vietu, kur gaisma no Debesīm spīd uz ļaudīm, Šeit viņš nostāda savus sargpostēņus, lai satvertu katru nepiesardzīgu vīru, sievu vai bērnu un piespiestu tos kalpot viņam.

Lielais mūsu darba centrs atrodas —; un kā cilvēka sirdis dzen dzīvinošo asins straumi uz visām miesas daļām, tā arī šīs vietas darbība, kur atrodas mūsu draudzes galvenais mitekklis, iespajdo visu ticīgo kopējo miesu. Ja miesīgā sirds ir vesela, tad arī asinis, ko sūta pa visu organismu, ir veselīgas; bet, ja šis avots ir netīrs, tad viss organisms saslimst no nelāgās dzīvību dodošās plūsmas. Tā tas ir ar mums. Ja darba centrs kļūdās un demoralizējas, tad cieš pa visu zemes virsu izkaisītā draudze, tās dažādie nozarojumi un dažādās intereses. /211/

Sātans visvairāk strādā mūsu ticības galvenajā mitekļī. Viņš netaupa nekādas pūles, lai samaitātu cilvēkus, kas atrodas atbildīgās vietās, liekot viņiem būt neuzticīgiem viņu dažādajos uzticības posteņos. Viņš iedveš savas ļaunās aizdomas un greizsirdību to cilvēku prātā, kuriem pienākums ir uzticīgi un godīgi pildīt Dieva darbu. Laikā, kad Dievs izmeklē un pārbauda šos palīgus un viņus sagatavo atbildīgajām vietām, sātans savukārt dara visu iespējamo, lai viņus piekrāptu un pieviltu, lai viņi aizietu bojā ne tikai paši vien, bet iespaidotu arī citus rīkoties nepareizi un kaitēt lielajam darbam. Viņš ar visiem līdzekļiem cenšas iedragāt Dieva ļaunu uzticību norājošai un brīdinošai balsij, caur kuru Dievs ir nodomājis šķīstīt Savu draudzi un summēt Savu darbu.

Vājināt Dieva ļaunu ticību Liecībām ir sātana plāns. Pēc tam seko skepticisms (neuzticība) mūsu ticības svarīgākajos jautājumos, kas ir mūsu nostājas pamatā, tad nāk šaubas par Svētajiem Rakstiem un tad lejup gājiens un bojāeja. Kad Liecības, kurām kādreiz ticēja, tiek apšaubītas un atmestas, tad sātans zina, ka piekrāptie ar to neapmierināsies; viņš divkārsšo savas pūles, līdz viņš tos ir ieģrūdis atklātā nepaklausībā, kas kļūst nedziedināma un nobeidzas iznīcībā.

Sātans ir ieguvis ievērojamas priekšrocības —, jo Dieva ļaudis nav nosargājuši priekšposteņus. Vīrus, par kuriem Dievs bija paziņojis, ka Viņš pieņems viņu kalpošanu, ja viņi pilnīgi svētīsies, sātans ir piekrāpis, un viņi nav pildījuši savu pienākumu, nav palīdzējuši un kļuvuši par svētību, bet gan izrādījušies par briesmīgu nastu un apgrūtinājumu citiem. Šie vīri, kuriem bija uzticēts aizstāvēt nocietinājumus, gandrīz tos ir nodevuši ienaidnieka rokās. Viņi ir pavēruši vārtus viltīgajam ienaidniekam, kas centies viņus iznīcināt.

Piedzīvojuši vīri redzēja zaglīgās rokas, kas atbīdīja aizšaujamos, lai sātans varētu ienākt; viņi tomēr ir izturējušies mierīgi, šķietami vienaldzīgi par rezultātiem. Daži pat priecājās, to redzot, jo tas viņiem likās atvainojam viņu pagātnes nevērību, kāpēc bija nepieciešami aicināt citus uz atbildīgajām vietām, kuras viņi bija izlietojuši /212/ ļaunprātīgi; vai arī izturējušies nolaidīgi. Tagadējo uzticības vietās esošo cilvēku modrības trūkums likās attaisnojams viņu pašu agrāko neuzticību, jo bija redzams, ka viņi ir tikpat bezatbildīgi savos pienākumos. Šie ļaudis nesaprot, ka Dieva priekšā viņi ir atbildīgi par katru nocietinājumā ielaistā ienaidnieka panākumu. Posts un tālākā bojā eja glūn pie neuzticīgo sargkareivju durvīm, kas, pateicoties savai nevērībai, ir tapuši par darba rīkiem pretinieka rokās, lai iznīcinātu dvēseles. Cilvēkiem atbildīgās vietās vajadzētu meklēt gudrību un vadību no Dieva; viņiem nevajadzētu uzticēties pašiem savam spriedumam un savām zināšanām. Līdzīgi Zālamanam viņiem nopietni jālūdz pēc uzticības, godīguma un gaismas, un Dievs viņiem labprāt dos no Saviem bagātajiem krājumiem.

Dievs vēlas, lai Viņa darbu darītu saprātīgi, bet ne uz labu laimi un riskējot. Viņš vēlas, lai to pildītu uzticīgi un rūpīgi noteiktībā, lai Viņš tam varētu uzlikt Savas atzinības zīmi. Kas Viņu mīl un staigā Viņa priekšā bijīgi un pazemīgi, tos Viņš svētīs un vadīs un savienos ar Debesīm. Ja strādnieki paļaujas uz Viņu, tad Viņš viņiem dos gudrību un novērsīs viņu vājības, tā kā viņi būs spējīgi pilnībā padarīt Kunga darbu.

Mums jāietērpjas bruņās un jābūt sagatavotiem sekmīgi atsist visus sātana uzbrukumus. Viņa ļaunprātību un nežēlīgo varu pietiekoši nenovērtē. Ja kādā jautājumā viņa plāni tiek izjaukti, tad viņš nostājas citā vietā un ar jauniem paņēmieniem mēģina atkal, darīdams brīnumus, lai tikai piekrāptu un iznīcinātu cilvēku bērnus. Jaunieši rūpīgi jābrīdina par viņa varu un pacietīgi un ar lūgšanām jāpamāca, kā izturēt kārdinājumus, kas viņiem šinī dzīve noteikti uzbruks. Viņi jāierosina pieķerties Dieva Vārdam un sekot padomiem un pamācībām.

Dzīva ticība krustā sistā Pestītāja nopelnam izvadīs viņus cauri karstajam bēdu un pārbaudījumu ceplim. Ar viņiem dedzinošā cepļa karstumā būs Ceturtais, Kas neļaus palikt pie viņu drēbēm pat deguma smakai. Bērni jāpamudina /213/ kļūt par Bībeles pētniekiem un piesavināties stingrus reliģiskus pamatlikumus, kas izturētu visādu briesmu pārbaudījumus, kuri pēdējās dienās pasaules vēstures noslēguma laikā noteikti nāks pār visiem virs zemes dzīvojošiem cilvēkiem.

PILNĪGA SVĒTOŠANĀS

Sekojošā liecība uzrakstīta 1875. gada janvārī, un tās patiesīgumu atzina br. C, teikdams, ka tā viņam devusi gaismu un cerību.

Br. C, tu esi atkāpies no Dieva. Tavi uzskati par Dieva prasībām nekad nav bijuši izteikti sevišķi labi un stingri. Tev nav nekāda atvainojuma kūtrāk un nepiesardzīgāk pildīt savus pienākumus, tāpēc ka tik daudzu tā saucamo kristiešu rīcība ir nepareiza. Tu neesi nodevies Dievam. Tu neesi izjutis savu atkarību no Viņa, ka Viņš tevi uztur, un tāpēc tu esi pārvarēts un nokļuvis šaubu gūstā; neticības saites kā ķēdes ir apņēmušas tavu dvēseli. Ar savu dzīvi tu nepagodini Dievu. Mūsu ticība tev reizēm liekas apšaubāma, iemesls tam slēpjas tevī pašā. Pasaulē patiesība un meli tā ir sajaukti savā starpā, ka vieni no otriem ne vienmēr ir skaidri atšķirami. Bet kāpēc tam, kas atzīst patiesību, ir tik maz spēka? Tāpēc, ka viņš neizprot pats savu nezināšanu un savu vājumu. Ja viņš to zinātu, ja viņš neuzticētos pats sev, tad viņš izjustu dievišķās palīdzības lielo nozīmi, kas pasargā to no ienaidnieka viltībām. Mums ir jābūt rosīgiem un darbīgiem kristiešiem, nesavtīgiem savā sirdī un dzīvē, ar vienu vienīgu vēlēšanos - pagodināt Dievu. Ak, kāds posts ir jāredz visās lietās! Klusējošas lūpas un neauglīgas dzīves! Eņģelis sacīja: "Tas ir tāpēc, ka viņi pakrituši kārdināšanās. Nekas tā neizposta dvēseles mieru kā grēcīga neticība."

Te nevajadzētu nodoties izmisumam, domājot, ka tev jādzīvo un jāmirst šaubu un neticības saitēs. Kungs ir mūsu taisnība un mūsu spēks. Atbalsties uz Viņu; Viņa spēkā tu /214/ vari izdzēst visas pretinieka ugunīgās bultas un iziet vairāk nekā uzvarētājs. Tu vēl vari tapt svēlots caur patiesību; tu arī vari, ja tu to gribi, staigāt tumsā un neticībā, pazaudēt Debesis un pazaudēt visu. Staigājot gaismā un pildot Dieva prātu, tu vari pārvarēt savu savtīgo dabu.

Tu labprātīgi esi devis savus līdzekļus, bet pats sevi esi atturējis. Tu neesi izjutis aicinājumu pienest upuri, kas tev sagādātu rūpes. Tu neesi bijis labprātīgs kaut ko darīt priekš Kristus, kaut visvienkāršāko darbu. Dievs atkal un atkal noliks tevi tanī pašā vietā, līdz ar pazemīgu sirdi un padevīgu prātu tu izturēsi Viņa uzlikto pārbaudījumu un būsi pilnīgi svēlots kalpot un strādāt Viņam. Tad tu iegūsi mūžīgo dzīvību. Tu vari būt pilnīgs vīrs Kristū Jēzū vai arī vari būt garīgs kroplis un nepanākt nekādas uzvaras. Mans brāli, ko tu izvēlies? Vai tu gribi dzīvot pašaiizliegšanās un pašuzupurēšanās dzīvi, priedīgi un līksmi darot savu darbu, pilnveidojot kristīgu raksturu un dzenoties pēc neiznīcīgā atalgojuma? Vai arī tu gribi dzīvot pats sev un pazaudēt Debesis? Ar Dievu nevar jokoties. Kristus nepieņem dalītu kalpošanu. Viņš prasa visu. Nekas nav atraujams. Viņš tevi ir atpircis ar bezgalīgi dārgu maksu, un Viņš prasa, lai tu atdotos Viņam par labprātīgu upuri. Ja tu pilnīgi nodosies Viņam sirdī un dzīvē, tad ticība ieņems šaubu vietu, pašjāvība stāsies neuzticības un neticības vietā.

Mans brāli, tev draud neizbēgamas briesmas, tāpēc ka tu esi nolaidīgs veselības reformas vēl stingrākā īstenošanā kā savā, tā arī savas ģimenes dzīvē. Tavas asinis ir netīras, un, apmierinot savu garšu, tu turpini tās samaitāt un uzbudināt. Nekad nevajadzētu atļauties lietot kairinošus līdzekļus, jo sekos ne tikai reakcija un zaudējums fizisko spēku ziņā, bet aptumšosies arī saprāts. Stingri atturīgi ieradumi ēšanā un dzeršanā, savienoti ar pašjāvību Dievā, uzlabos tavu fizisko, garīgo un tikumisko veselību. Tavs raksturs ir viegli uzbudināms. Pašsavaldīšanās tev ir pavisam maz, un uztraukumā tu bieži vien saki un dari to, /215/ ko vēlāk nožēlo. Cīņā pret savām iegribām un tieksmēm jāaicina palīgā noteikts gribasspēks. Tev savas dvēseles pieejas jātur atvērtas, lai uzņemtu gaismu un patiesību, bet, piedzīvojot pārbaudījumus, tevī bieži pamostas aizspriedumi, un tu ikreiz sacelies pret to, kas tev liekas kā tavas brīvības vai tavu tiesību ierobežojums.

Dieva Vārds mums skaidri norāda patiesību, ka mūsu fiziskā daba cīnīsies pret garīgo. Apustulis mūs paskubina atturēties no miesas kārībām, kas pret dvēseli karo. Katra nepareiza iekāre kļūst par karojošu kārību. Ēstkāres apmierināšana uz fiziskās veselības rēķina izsauc dvēseles saslimšanu. Kārības, kuras apustulis min, nav aprobežojamas tikai ar septītā baušļa pārkāpšanu, bet arī katra izdabāšana garšai, kas mazina fiziskos spēkus, ir karojoša kārība. Apustulis paskaidro, ka tas, kurš grib iegūt sevišķas uzvaras un augstākas atziņas patiesībā, "savaldās visās lietās". Sātība pie mūsu galdiem ēšanā un dzeršanā, kā arī visāda cita veida savaldīšanās ir vajadzīga un svarīga, ja mēs gribam uzvarēt, kā Kristus uzvarēja. Dievs mums ir devis gaismu ne tādēļ, lai mēs pret to izturētos vienaldzīgi, bet gan lai tā mūs vadītu un mums palīdzētu.

Te jāattīsta pašsavaldīšanās. Šī mācība, kuru tev vajadzēja jau iemācīties savā jaunībā, ir jāapgūst tagad. Radinies nomirt sev un pakļaut savu gribu Kristus gribai. Nepieciešama dziļa un pilnīga atgriešanās, vai arī tu, mans mīļais brāli, neiegūsi mūžīgo dzīvību. Tavai kalpošanai Dieva darbā jābūt sirsniģākai, pilnīģākai un pamatīģākai. Tu nevari pilnveidot kristīgu raksturu, kalpojot Dievam, kad tev ir vēlēšanās nodoties pēc savas patikas. Tavā dzīvē

jānotiek noteiktai un skaidrai pārmaiņai, un tev jāiegūst citi piedzīvojumi, kas atšķirtos no iepriekšējiem, vai arī Dievs tavu kalpošanu neatzīs.

Mūsu Debesu Tēvs pret tevi ir bijis ļoti laipns un žēlīgs. Viņš ar tevi ir rīkojies saudzīgi un maigi. Tu saslīmi, kad vēl nebiji sagatavojies nāvei; jo tu nebiji pilnveidojis kristīgu raksturu un morāli nebiji derīgs Debesīm. Sātans stāvēja tev blakus, /216/ lai tevi mocītu un iznīcinātu, ka tevi varētu pieskaitīt pārkāpējiem. Karstas un iespaidīgas lūgšanas tevis labad uzvarēja. Tika sūtīti eņģeļi, lai tie būtu par tevi nomodā un tev kalpotu, lai tevi aizstāvētu un aizsargātu no sātana varas un saglabātu tavu dzīvību. Dieva nesalīdzināmā mīlestība pielaida tev vēl citus pārbaudījumus. Ne tava labuma vai kādas vērtības dēļ tevī, bet Savas žēlastības dēļ Viņš paklausīja ticības lūgšanas. Tavu pārbaudes laiku pagarināja, lai tev būtu izdevība izpirkt pagātni, pārvarēt sava rakstura trūkumus un parādīt savā dzīvē tādu nodošanos Dievam, kādu Viņš no tevis prasa. Tu izjuti pateicību, tomēr Viņa nepārspējama mīlestība tevi nav skārusi līdz sirds dziļumiem un izraisījusi pilnīgu pazemošanos.

Tu nejuties esam pateicību parādā Dievam par tavas dzīvības taupīšanu. Tu pats savu untumu dēļ atkal un atkal esi sevi atvainojis no reliģisko pienākumu pildīšanas, kas mums jāpilda vienmēr un visos apstākļos. Mazdūšība Dieva priekša neaizbildina pat viena vienīga pienākuma nepildīšanu. Tu nepiederi pats sev, tu esi atpirkts ar Kristus asinīm. Viņš prasa visu, ko vien tu esi spējīgs darīt; tavs laiks un tavs spēks nepieder tev.

Dievs gribēja, lai tu sagatavotos veikt daļu Viņa darbā. Šim nolūkam bija nepieciešami mācīties un pierast strādāt saskaņā ar Dieva plānu. Tu būtu varējis iegūt prasīto pieredzi, ja tu to būtu gribējis; tev tika dotas priekštiesības un iespējas aizliegties savās tieksmēm, sekojot Pestītāja priekšzīmei. Tomēr tu neesi centies iemācīties visu iespējamo un visu, ko vajadzēja iemācīties, lai tu taptu gar īstu strādnieku Dieva darbā. Tev vajadzēja reformēt dažas lietas pašam sevī, pirms Kungs tevi spēcīgi varētu izlietot kā Savu darba rīku.

Br. C, atstāt savas lauku mājas tev nozīmēja upuri; tev patika tur dzīvot. Tu nevēlējies nākt uz —. Tu nepazini izdevniecības darbu. Bet tu biji nolēmis darīt /217/ labāko tev iespējamo, un daudzējāda ziņā tu esi labi strādājis. Tomēr savā ceļā tu sastapsies ar daudziem piedauzīšanās akmeņiem. Br. F rīcība daudzējādā ziņā bija nepareiza; bet tu nesaglabāji savu nodošanās garu Dievam; tu garā apvienojies ar viņu un nebiji brīvs; tieši tava rīcība Dievam bija nepatīkama un atšķīra no Viņa tavu dvēseli. Sātans pār tevi ieguva lielu varu; tavas kājas gandrīz paslīdēja, tu gandrīz aizgāji neticībā, kad slimība apturēja tavu gaitu. Tā bija liela žēlastība, ka Dievs tevi taupīja un no jauna tev piešķīra dzīvības dienas. Tomēr tu pilnīgi nenodevies Viņam; tava stūrgalvīgā griba netapa maigāka un pakļāvīgāka; tev vajadzīga jauna atgriešanās. Tu biji īgns un viegli saķaitināms, tu biji apņēmis atspēkot visu to, kas pēc tavām domām mestu ēnu uz tevi; tavas jūtas uzliesmoja, ja kaut kas skāra tavu lepnumu. Mans mīļais brāli, tas viss ir nepareizi. Tas tev jāpārvar, vai arī ienaidnieks uzvarēs tevi.

Tu juties noguris, jo tev nepatika darbs --. Tu esi raudzījies atpakaļ uz —, jo tava sirds ir tur, un tavai miesai vajadzētu būt tur, kur ir tava sirds. Dievs tevi pārmeklē un pārbauda. Kā tu šo pārbaudi izturi? Tavs raksturs ir jānolīdzina un jānoslāpē, viss rupjais un nelīdzena jāatņem, lai tu kļūtu derīgs Debesu valstībai. Cik grūti cilvēcīgai dabai aizliegt savas tieksmes, cik grūti cilvēkiem atstāt glaimojošos pasaulīgos ieicinājumus un mīlestībā uz savu Glābēju un saviem līdzcilvēkiem atteikties no saviem priekiem, lai vēl noteiktāk iesaistītos kalpošanā Dievam.

Br. C, tu darbā neieliec sirdi un dvēseli. Savas intereses tu nekad neesi saistījis ar šo darbu, un tas tev nav licies patīkams. Ja tu būtu domājis savādāk, tad tu būtu centies mācīties, lai labāk izprastu darbu; bet tu zināmā mērā esi turējies no tā nomaļus; tu neesi cieši ar to saistījies un neesi centies tuvu iepazīties ar tā dažādajiem nozarojumiem. /218/ Tu neesi tik satīcīgs un tik uzmanīgs, kādam tev vajadzētu būt, un Dievam nepatīk tavs aukstais, atturīgais izturēšanās veids. Tu ātri iekaisti. Nevienam cilvēkam nevar pareizi izpildīt kādu ar Dieva darbu saistītu uzdevumu, ja viņu pārvalda jūtas un viņa rīcība ir impulsīva. Tev jānāk ciešākā savienībā ar Dievu un līdzjūtībā un ieinteresētība tev ciešāk jāsavienojas ar tiem, kas iesaistījušies Viņa darbā, vai arī tu nemaz nederi Viņa darba uz priekšu virzīšanai —. Tu esi pārāk neatkarīgs un sevī noslēdzies; tev jāklūst maigākam un jāpiemērojas citu izjūtām un viņu izpratnei. Kā laicīgā darba darītājam un kā kristietim tava kalpošana Dieva darbā var būt daudz vērtīgāka, ja tikai tu pakļausi Kungam savu gribu un savus ceļus. Patiesībai tevi jāsvēto un tev un tavam garam jāpaceļas pāri katram personīgam apsvērumam un katrai savtīgai interesei.

Es tev norādu uz Jēzus dzīvi kā uz pilnīgu paraugu. Viņa dzīvi raksturoja nesavtīga labdarība. Dārgais Pestītājs! Kādu upuri Viņš pienesā mūsu labā, lai mēs nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību! Debesis būs pietiekoši lētas, ja arī to iegūšanai mēs atteiksimies no katras savtīgas intereses. Vai mēs varam atļauties iet pa saviem ceļiem un izrauties no Dieva rokām tikai tāpēc, ka miesīgai sirdij tā ir patīkamāk? Dievs prasa pilnīgu nodošanos, pilnīgu paklausību. Mūžīga dzīvībā mums ir par visu vērtīgāka. Tu vari nonākt ciešā savienībā ar Dievu, ja tu ar visiem spēkiem cīnīsies ieiet pa šaurajiem vārtiem.

Tu nekad neapzinātos savus trūkumus, ja tu nenokļūtu apstākļos, kur šie trūkumi attīstās. Tu tos pietiekami neizprati, līdz tu atnāci uz —. Tu pie darba neķeries labprātīgi un no sirds neliki to savā dzīvē pirmajā vietā. Tu juties neatkarīgs, bet tādu noskaņojumu tu nesaglabātu, ja izprastu savu patieso stāvokli, ka šai darbā vēl esi iesācējs, kuram jāmācās, kā vislabāk strādāt, lai Dieva darbs uzplauktu; ka esi skolnieks, kas cenšas iegūt zināšanas jautājumos, ko tu vēl nepazīsti. Tu būtu guvis daudz vairāk sekmju, ja būtu nopietni centies kalpot Dievam kā /219/

iespaidīgs un spējīgs strādnieks.

Tu biji pārāk atturīgs. Tu netuvojies cilvēkiem, kas strādāja darba dažādajos nozarojumos. Tu neapsriedies ar viņiem tik brīvi un draudzīgi, kas bija nepieciešami, lai tu varētu rīkoties saprātīgi. Ja tu būtu tā rīkojies, tad tu spētu laikā palīdzēt. Tu pārāk daudz esi vadījies no sava sprieduma un rīkojies saskaņā ar saviem plāniem un idejām. Kas būtu varējuši tev palīdzēt, tie nevēlējās dalīties ar tevi savās zināšanās sirsnīgas draudzības trūkuma dēļ no tavas puses un arī tādēļ, ka tu tik daudz rīkojies impulsīvi un vadoties no jūtām, tā kā viņi nav uzdrošinājušies tev tuvoties.

Pasaules Pestītāju pielūdza eņģeļi. Viņš bija Valdnieks ķēnišķīgajos Debesu pagalmos; tomēr Viņš atstāja Savu godību un Savu dievišķību ietērpa cilvēcībā. Viņš kļuva par lēnprātīgo, pazemīgo Jēzu. Viņš atstāja Savas bagātības un godību Debesīs un kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību varētu kļūt bagāti. Trīs gadus Viņš gāja no vienas vietas uz otru kā ceļinieks, kuram nav māju. Bet savtīgie cilvēki nav apmierināti un kurn, ja viņus aicina Kristus dēļ atstāt savas niecīgās zemes bagātības vai arī strādāt dvēseļu glābšanas darbā, par kurām Viņš atdeva Savu dārgo dzīvību. Ak, kāda nepateicība! Nevienam nevar novērtēt pestīšanas svētības, nejutoties priecīgi, pienesot Kristus mīlestības dēļ jebkuru un katru upuri. Katrs upuris, ko pienesam Kristus dēļ, dara bagātāku pašu devēju, un katras ciešanas un panestais trūkums Mīļotā dēļ palielina uzvarētāja galīgo prieku Debesīs.

Tu pavisam maz pazīsti īstu uzupurēšanos un sevis aizliegšanu. Tev ir bijis pavisam maz piedzīvojumu grūtībās un savu spēku novērtēšanā. Tavas nastas ir bijušas vieglas, kamēr citi tanī pat laikā apkrauti nopietnām atbildībām. Jauneklis, kas jautāja Jēzum, ko viņam darīt, lai iemantotu mūžīgu dzīvību, saņēma atbildi: "Turi baušļus." Viņš pārliecināti, lepni atbildēja: "Visu to esmu turējis no savas /220/ jaunības; kā man vēl trūkst?" Jēzus iežēlojās par šo jaunekli; Viņš viņu mīlēja, un Viņš zināja, ka vārdi, kurus Viņš teiks, uz visiem laikiem šķirs jaunekli no Viņa. Tomēr Jēzus aizskāra viņa dvēseles sāpīgo vietu. Viņš viņam sacīja: "Noej, pārdod, kas tev ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta Debesīs; un tad nāc un seko Man." Jauneklis vēlējās iegūt Debesis, bet ne tik ļoti, lai spētu nemīlēt savas šīs zemes bagātības. Viņš atteicās pakļauties Dieva prasītajiem nosacījumiem, lai ieietu dzīvībā. Viņš ļoti noskuma, jo viņam piederēja lieli īpašumi, kuri pēc viņa domām bija pārāk vērtīgi, lai tos iemainītu, pret mūžīgo atalgojumu. Viņš jautāja, kas viņam jādara, lai tiktu glābts, un viņš saņēma atbildi; tomēr viņa pasaulīgā sirds nespēja upurēt savas bagātības, lai kļūtu par Kristus mācekli. Viņš nolēma atteikties no Debesīm un pieķerties savām zemes bagātībām. Cik daudzi tagad iznes tādu pat lēmumu, kāds izšķīra šī jaunekļa likteni!

Ja kādam no mums ir izdevība kaut ko darīt Kristus labā, dedzīgi tad mums to vajadzētu satvert un ar vislielāko nopietnību darīt visu iespējamo, lai kļūtu par Viņa līdzstrādniekiem. Tieši tās grūtības, kas visnopietnāk pārbauda mūsu ticību un liek domāt, ka Dievs mūs aizmirsis, vada mūs vēl tuvāk Kristum, lai mēs visas savas nastas noliktu pie Viņa kājām un saņemtu mieru, kuru Viņš mums sniegs šo nastu vietā. Tev vajadzīga jauna atgriešanās. Tev jātop svētotam caur patiesību un savā garā jāklūst līdzīgam mazam bērnam, lēnprātīgam un pazemīgam, pilnīgi pašjautoties uz Kristu kā uz savu Pestītāju. Tavs lepnums un neatkarība noslēdz tavu sirdi Dieva Gara svētojošam iespaidam un dara to tik nejutīgu kā cieti nomītu lielceļu. Tev vēl ir jāmācās lielā ticības mācība. Kad tu pilnīgi pakļausies Dievam, kad tu viss pilnīgi sasists kritīsi uz Jēzu, tad tu tiksī atalgots ar uzvaru, kuras

prieku tu vēl nekad neesi piedzīvojis. Ja tu ar skaidru skatu lūkosies atpakaļ pagātnē, tad tu redzēsi, ka tieši tanī laikā, kad dzīve tev likās sastāvam vienīgi no sarežģījumiem, neziņas un nastām, Jēzus ir stāvējis tev tuvu, cenšoties tevi vadīt gaismā. Tavs Tēvs atradās tev līdzās, noliecies pār tevi neizsakāmā mīlestībā, tevi /221/ apbēdinādams tev pašam par labu, kā kausētājs attīra dārgmetālus. Kad tu domāji, ka esi atstāts un aizmirsts, tad Viņš atradās tavā tuvumā, lai tevi iepriecinātu un atbalstītu. Mēs reti redzam Jēzu tādu, kāds Viņš ir, un nekad mēs neesam tik labprātīgi pieņemt Viņa palīdzību, cik labprātīgi Viņš ir gatavs mums to sniegt.

Kādu uzvaru tu gūsi, kad tu iemācīsies sekot Dieva redzamajai aizgādībai, apņēmīgi un ar pateicības pilnu sirdi dzīvojot vienīgi Viņa godam slimībā vai veselībā, pārpilnībā vai trūkumā! Paša es ir dzīvs, un tas trīc un dreb pie katra pieskāriena. Savu es vajag sist krustā, pirms tu Jēzus vārdā vari uzvarēt un saņemt uzticīgiem novēlēto atalgojumu.

VIENPRĀTĪBAS UN SASKAŅAS NEPIECIEŠAMĪBA

Dieva Gars nepaliks tur, kur starp tiem, kas tic patiesībai, valda nesaticība un strīdi. Pat ja šīs jūtas neizpaužas atklāti, tās tomēr satrauc sirdi un aizdzen mieru un mīlestību, kam vajadzētu raksturot kristīgo draudzi. Šis jaunums var parādīties pārspīlētas pašcieņas formā. To var izsaukt arī pārmērīgas ilgas pēc citu cilvēku atzinības, kaut arī šī atzinība būtu iegūta nepelnīti. Tiem, kas apgalvo, ka mīl Dievu un tur Viņa baušļus, jāatsakās no pašu paaugstināšanās, vai arī lai viņi negaida Viņa dievišķās labvēlības svētības.

Lai saņemtu Debesu atzinību, tad Veselības institūta morālajam un reliģiskajam iespaidam ir jāpaaugstinās. Savtīguma piekropšana noteikti apbēdinās Dieva Garu un liks Tam atstāt šo vietu. Ārstam, pārvaldniekam un kalpotājam jāstrādā satīcīgi Kristus Garā, vienam otru vērtējot augstāk par sevi.

Apustulis Jūda saka: "Par citiem apžēlojieties, darīdami izšķirību." Šī izšķirība nav ievērojama favorītisma garā. Nekad nedrīkst sekot garam, kas čukst: "Ja tu vēli labu /222/ man, tad es vēlēšu labu tev." Tā ir nesvēta pasaules gudrība, Dievam nepatīkama. Tā palīdz un apbrīno peļņas nolūkos. Cerot no atsevišķām personām nodrošināt sev kādu labumu, cilvēki pret viņiem kļūst neobjektīvi. Izdabājot mēs cenšamies iegūt viņu labvēlību, lai viņi mūs vērtētu augstāk par citiem mums pilnīgi līdzvērtīgiem cilvēkiem. Ļoti grūti ir ieraudzīt pašam savas kļūdas; tomēr ikvienam jāsaprot, cik nežēlīgs un cietsirdīgs ir skaudības, sacensības, neuzticības, kļūdu meklēšanas un nesaticības gars.

Mēs Dievu saucam par savu Tēvu; mēs prasām, lai mūs atzīst par vienas ģimenes locekļiem - bērniem; bet, ja pastāv vēlēšanās izcelt sevi, samazinot otra iespaidu un cieņu, tad mēs patīkam ienaidniekam un apbēdinām Viņu, Kuram mēs sakāmies sekojam. Maigumam un žēlastībai, ko Jēzus atklāja Savā cēlajā dzīvē, jābūt mūsu paraugam, pēc kura mums jāvērtē savas attiecības pret mums līdzīgām būtnēm un sevišķi pret tiem, kas ir mūsu brāļi Kristū.

Dievs pastāvīgi dara mums labu, bet mēs esam pārāk vienaldzīgi pret Viņa labvēlību. Mēs esam mīlēti ar bezgalīgu maigumu, tomēr daudziem no mums ir pavisam maz mīlestības vienam uz otru. Mēs esam pārāk bargi pret tiem, kuri pēc mūsu domām maldās, un esam pārāk jūtīgi pret vismazāko nopēlumu vai mūsu pašu rīcības apšaubījumu.

Viens otru asi kritizē vai izmet slepenus mājienus; tomēr tanī pat laikā tie, no kuru mutes izskan šie mājieni un kritiskās piezīmes, neredz paši savus trūkumus. Citi var redzēt viņu maldīšanos, bet viņi paši neredz savas kļūdas. Ik dienas mēs saņemam Debesu dāvanas, un mūsu sirdīs vajadzētu atplaukt mīlošai pateicībai pret Dievu, kurai jāizraisa mūsos līdzjūtība pret mūsu tuvāko un jādara viņa intereses par mūsējām. Pārdomas par Dieva laipnību pret mums noslēgtu dvēseles pieejas sātana iedvesmojumiem.

Dieva mīlestība pret mums atklājas ikdienā; tomēr mēs nedomājam par Viņa labvēlību un esam vienaldzīgi pret Viņa lūdzošajiem aicinājumiem. Viņš cenšas mūs iespaidot ar Savu maigo laipnības garu, ar Savu mīlestību un pacietību; bet mēs reti izprotam Viņa laipnības redzamās pazīmes un maz domājam par mīlestības mācību, kuru Viņš vēlas mums mācīt. /223/ Daži līdzīgi Amanam aizmirst Dieva labvēlību, tāpēc ka viņu priekšā ir Mardakajs un ka tas nav pazemots; tāpēc viņu sirdis pilda nesaticība un naid, bet ne mīlestība, mūsu mīļā Pestītāja Gars, Kurš par Saviem ienaidniekiem at-

deva Savu dārgo dzīvību. Mēs apgalvojam, ka mums Ir viens un tas pats Tēvs, ka mūs saista vienas un tās pašas mūžīgās mājas, ka priecājamies vienā un tanī pašā svinīgi nopietnajā ticībā un ka ticam vienai un tai pašai pārbaudošai vēstij, tomēr daudzi atrodas savstarpējā strīdā, līdzīgi ķildīgiem un nesaticīgiem bērniem. Dažiem, kas strādā vienā un tanī pašā darba nozarē, nav saskaņas savā starpā un tāpēc nav arī saskaņas ar Kristus Garu.

Mīlestība uz uzslavu ir samaitājusi daudzas sirdis. Ar Veselības institūtu saistītie, apskatot nospriestos plānus, reizēm ir parādījuši kļūdu meklēšanas garu, un sātans viņiem deva atbalstu citos cilvēkos, kas viņus uzskatīja par nevainīgiem, bet nepareizības apvainoja citus, pilnīgi nevainīgus. Tas ir ļauns lepnums, kas priecājas pats par saviemniecīgajiem darbiem, kas lielās ar savām izcilajām spējām, cenšoties nostādīt citus zemāk, lai izceltu pats sevi, pieprasot sev vairāk slavas, nekā šī augstā sirds ir labprātīga dot Dievam. Kristus mācekļi ņem vērā Kunga norādījumus. Viņš mums ir pavēlējis mīlēt vienam otru, kā Viņš mūs ir mīlējis. Reliģijas pamatā ir mīlestība uz Dievu, kas mūs vada arī uz savstarpēju mīlestību. Tā ir bagāta ar pateicību, pazemību un iecietību. Tā ir uzpurīga, panesoša, žēlojoša, piedodoša. Tā svēto visu dzīvi un atstāj savu iespaidu uz citiem.

Kas mīl Dievu, tie nevar lolot naidu un skaudību. Kad mūžīgās mīlestības debešķīgie pamatlikumi pilda sirdi, tad šī mīlestība plūdis arī uz citiem, ne tikai tāpēc, ka no viņiem var nākt kāds labums, bet gan tāpēc, ka mīlestība ir visas rīcības noteicēja, tā veido raksturu, šavaldā impulsus, pārvalda kaislības, apspriež skaudību un paceļ un dara cēlākas visas jūtas. Šī mīlestība neaprobežojas sevī ar domu: "Man un mans," bet tā ir tik plaša kā visa pasaule, tik augsta kā debesis un harmonē ar kalpojošo eņģeļu mīlestību. Ja dvēselē kopš šādu mīlestību, tad tā dara jauku un /224/ patīkamu visu dzīvi un visapkārt izplata savu skaidrojošo iespaidu. Kam ir šī mīlestība, tas vienmēr būs laimīgs, neskatoties uz to, vai viņam uzsmaida labklājība, vai dzīve rādīs apmākušos vaigu. Ja mēs no visas sirds mīlam Dievu, tad mums jāmīl arī Viņa bērni. Šī mīlestība ir Dieva Gars. Tā ir debešķīga rota, kas dvēselei piešķir patiesu cēlumu un cieņu un dara mūsu dzīvi līdzīgu mūsu Kunga dzīvei. Nav nekādas nozīmes, cik daudz labu īpašību mums arī būtu, par cik godājamiem un skaidriem mēs paši sevi uzskatītu, bet, ja dvēselē nav debešķīgās mīlestības daļuma pret Dievu un vienam pret otru, tad mums tomēr trūkst patiesās laipnības un mēs esam nederīgi Debesīm, kur viss ir mīlestība un vienprātība.

Daži, kas agrāk mīlēja Dievu un pavadīja savas dienas, priecājoties par Viņa labvēlību, tagad pastāvīgi jūtas satraukti. Viņi staigā tumsā un izmisuma pilnā grūtsirdībā, jo viņi kopj un lolo paši savu es. Viņi tik ļoti meklē savu labumu, ka šīs domas aprij visus citus apsvērumus. Dieva aizgādība ir paredzējusi, ka neviens nevar sev nodrošināt laimi, dzīvojot tikai sev. Mūsu Kungs priecājās, panesot grūtības un kaunu, lai palīdzētu citiem. Mēs varam būt laimīgi, tikai sekojot Viņa piemēram un dzīvojot par svētību mūsu līdzcilvēkiem.

Kungs mūs uzaicina ņemt uz sevis Viņa jūgu un nest Viņa nastu. To darot, mēs varam būt laimīgi. Ņemot uz sevis pašuzlikto jūgu un nesot mūsu pašu nastas, mēs mieru neatradīsim; bet, nesot Kristus jūgu, dvēsele baudīs mieru. Kas vēlas darīt kādu lielu darbu Kungam, tie to var atrast tieši tur, kur viņi ir, darot labu, aizmirstot sevi, uzpurējoties, atceroties citus un nesot saules starus visur, kur vien viņi iet.

Vienmēr un visur ļoti vajadzīgs Kristus žēlastības pilnais maigums, bet ne akla līdzjūtība, kas grēku nosauktu par labu un kas ļauniem darbiem apkaunotu Dieva lietu. Ir vajadzīga mīlestība, kas pārvalda visu dzīvi, kas labdarībā dabīgi izplūst uz citiem, atceroties, ka Kristus ir teicis: "Ko jūs darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs Man esat darījuši." /225/

Darbs Veselības institūtā ir svarīgs. Savā zemes dzīves laikā Kristus sevišķi rūpējās par slimajiem un apbēdinātajiem. Izsūtot Savus mācekļus, Viņš viņus pilnvaroja dziedināt slimos, kā arī sludināt evaņģēliju. Izsūtot septiņdesmitus, Viņš viņiem pavēlēja dziedināt slimos un tad tikai mācīt, ka Dieva valstība viņiem ir tuvu pienākusi. Lai sagatavotu ceļu pasludināmās patiesības uzņemšanai, apustuļiem vispirms vajadzēja rūpēties par šo cilvēku fizisko veselību.

Pasaules Pestītājs veltīja vairāk laika un pūļu mirstošo dziedināšanai nekā sludināšanas darbam. Viņa pēdējā pavēle apustuļiem, Saviem pārstāvjiem virs zemes, bija - uzlikt rokas slimajiem, lai tie atspirgtu. Kungam atnākot, uzslavu saņems tie, kas būs apmeklējuši slimniekus un atvieglējuši apbēdināto vajadzības.

Mēs esam pārāk kūtri izprast sīkumu vareno iespaidu un to nozīmi dvēseļu pestīšanas darbā. Tiem, kas vēlas būt misionāri, Veselības institūtā ir plašas iespējas darbam. Dievs negrib, lai kādi no mums sastādītu kādu priviligiētu mazākumu, kurus cienītu vairāk, kamēr pret citiem izturētos nevērīgi. Jēzus bija Debesu Majestāte; tomēr Viņš pazemojās, lai kalpotu viszemākajiem cilvēkiem, neievērojot cilvēku vaigu vai stāvokli.

Kas ar visu sirdi ies pie darba, tie Veselības institūtā atradīs pietiekoši daudz iespēju strādāt priekš sava Kunga, atvieglot viņu gādībai uzticēto ciešanas. Vispazemotošākajā veidā kalpojot Saviem mācekļiem, mūsu Kungs viņiem pavēlēja sekot Viņa priekšzīmei. Viņš vēlējās, lai mācekļos neizgaistu doma, ka viņi nedrīkst justies pārāki par vissmagāko no svētajiem.

Kas apliecina mūsu augsto ticību, kas tur Dieva baušļus un gaida mūsu Kunga drīzo atnākšanu, tiem jābūt skaidriem un jāatšķiras no apkārtējās pasaules. Tiem jābūt /226/ īpašiem ļaudīm, kas ir čakli labos darbos. Starp tām īpatnībām, kam Dieva ļaudis šinīs pēdējās dienās vajadzētu atšķirt no pasaules, ir viņu pazemība un lēnprātība. Kristus sacīja: "Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet mieru savām dvēselēm." Šādā veidā ir atrodama dusa, pēc kuras tik daudzi ļoti ilgojas un velti izšķiež laiku un naudu, lai to iegūtu. Mums nav jākāro godā un stāvokli līdzināties citiem vai pat tos pārspēt, bet gan jācenšas būt pazemīgiem, uzticīgiem Kristus kalpiem. Šis sevis izcelšanas gars radīja strīdus un sacensību apustuļu vidū pat tad, kad Kristus vēl bija ar viņiem. Viņi strīdējās, kurš viņu starpā lielākais; Jēzus apsēdās un, pieaicinājis divpadsmitus, viņiem sacīja: "Ja kas vēlas būt pirmais, tas lai ir pēdējais un visu kalps."

Kad divu dēlu māte lūdza viņas dēliem parādīt sevišķu labvēlību, ka tie Viņa valstībā sēdētu viens pie Viņa labās rokas un otrs pie kreisās, tad Jēzus viņiem izskaidroja, ka gods un slava Viņa valstībā ir pilnīgi pretēji šīs pasaules godam un slavai. Kas grib būt liels, tas lai ir kalps, tā kā Dieva Dēls bija cilvēku bērnu Sulainie un Kalps.

Mūsu Pestītājs Savus mācekļus mācīja nerūpēties par stāvokli un vārdu. "Jūs netapsiet saukti rabi, ... un neliecieties saukti par mācītājiem. ... Bet lielākais no jums lai ir jūsu kalps; un, kas pats paaugstināsies, tas taps pazemots." Rakstu mācītājam Jēzus citēja Sīnaja kalnā doto svēto likumu kodeksu: "Dievu, savu Kungu, mīli no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava spēka, un no visa sava prāta, un savu tuvāko kā sevi pašu." Viņš viņam sacīja, ka, tā dzīvojot, viņš ieies dzīvībā.

"Savu tuvāko kā sevi pašu." Radās jautājums: "Kas tad ir mans tuvākais?" Jēzus atbilde ir ietverta līdzībā par žēlsirdīgo samarieti, kura mums māca, ka katra cilvēcīga būtne, kurai vajadzīga mūsu līdzjūtība un mūsu laipnie pakalpojumi, ir mūsu tuvākais. Visu šķiru cietēji un nabadzīgie ir mūsu tuvākie; un, uzzinot par viņu vajadzībām, /227/ mūsu pienākums ir tās atvieglot, cik tālu vien iespējams. Šajā līdzībā ir izcelts pamatlikums, kuru Kristus sekotājiem būtu vēlams pieņemt. Vispirms atbildi uz trūkumcietēju laicīgajām vajadzībām, atvieglo viņu trūkumu un ciešanas, un tad būs atvērtas pieejas pie sirds, kurā jūs varētu sēt tikumības un reliģijas labo sēklu.

Lai būtu laimīgi, tad mums jācenšas iegūt Kristus līdzīgu raksturu. Viena no Kristus raksturīgākajām īpašībām bija pašaiļieģšanās un labdarība. Viņš nenāca, lai meklētu Savu labumu. Viņš gāja apkārt, labu darīdams, un tas bija Viņa ēdiens un dzēriens. Sekojot Viņa priekšzīmei, mēs varam dzīvot svētā vienībā ar Viņu; un, ik dienas atdarinot Viņa raksturu un sekojot Viņa priekšzīmei, mēs būsīm par svētību pasaulei, jutīsimies apmierināti un beidzot sev nodrošināsim mūžīgu atalgojumu.

PRETOŠANĀS UZTICĪGIEM BRĪDINĀJUMIEM

1875.gada 3. janvārī man rādīja, ka tiem, kas dzīvo Kalifornijā un apliecina ticību patiesībai ir darāms liels darbs, pirms Dievs var strādāt ar viņiem. Daudzi sev glāimo, ka Dieva priekšā viņi stāv pareizi, lai gan patiesības pamatlikumi neatrodas viņu sirdī. Šie cilvēki var kļūt darba spējīgi tikai tad, ja viņi čakli, neatlaidīgi un nopietni ievēros Uzticīgā Liecinieka padomus. Viņi ir auksti, formāli, atkrituši. Uzticīgais Liecinieks viņus uzrunā: "Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts! Kad tu nu esi remdens, tad Es tevi izspļaušu no Savas mutes. Jo tu saki: es esmu bagāts un pārpārēm bagāts, un man nekā nevajag, un tu nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams, un nabags, un

akls, un kails. Es tev dodu padomu, ka tev no Manis jāpērk zelts, kas ugunī ir izdedzināts, lai tu topi bagāts, - un baltas drēbes, lai tu topi apģērbts un tavas kailības kauns /228/ nenāk redzams; un svaidi savas acis ar acu zālēm, ka tu vari redzēt. Ko Es mīlu, to Es pārmācu, tad nu iekarsies un atgriezies."

Br. G, Dievam ir prasības pret tevi, uz kurām tu neatsaucies. Tavs garīgais stiprums un pieaugšana žēlastībā būs proporcionāli mīlestības un labdarības darbiem, kurus tu priecīgi darīsi priekš sava Pestītāja, Kas netaupīja neko, pat ne Savu dzīvību, lai varētu tevi glābt. Tu zini apustuļa pavēli: "Nesiet cits cita nastas, un tā jūs piepildīsiet Kristus bauslību. Ar ticības apliecināšanu Dieva baušļiem vien nepietiek; tev jābūt darba darītājam. Bet tu esi Viņa bauslības pārkāpējs. Tu nemīli Dievu ar visu savu sirdi, dvēseli, spēku un prātu, un tu arī nepaklausī sešiem pēdējiem baušļiem un nemīli savu tuvāko kā sevi. Tu pats sevi mīli vairāk kā Dievu un tuvāko. Dieva baušļu turēšana no mums prasa vairāk, nekā tu esi labprātīgs darīt. Dievs no tevis prasa labus darbus, pašizliedzību, uzpurēšanos, nodošanos citu labā, lai caur tavu starpniecību dvēseles pievestu patiesībai.

Mūsu labākie darbi paši par sevi nevienu no mums nevar izglābt, tomēr bez labiem darbiem mēs nevaram tikt izglābti. Un pie tam, kad mēs esam darījuši visu iespējamo Jēzus Vārdā un spēkā, mums jāsaka: "Mēs esam nelietīgi kalpi." Mēs nedrīkstam domāt, ka esam pienesuši lielus upurus un ka mums par mūsu vātajām pūlēm būtu jāsaņem liela atlīdzība.

Paštainsība un miesīga pašpaļāvība tevi ir saistījušas kā ar tērauda saitēm. Tev jāklūst čaklam un jānožēlo savi grēki. Tu biji nelaimīgs, jūtot līdzī neapmierinātajiem, kuru rīcība bija pretēja Kunga kalpu darbam šajā malā. Tava līdzjūtība piederēja netaisniem cilvēkiem. Tāpēc ka tava sirds nebija patiesa pret Dievu, tu nepieņēmi Viņa tev sūtīto gaismu. Tu stūrgalvīgi pretojies rājiem, kurus Kungs tev mīlestībā sniedza. Tu ļoti labi izprati savu patieso stāvokli, bet centies pret to aizvērt acis. Vai nu tu /229/ ievēro norājošo balsi un brīdinājumus, kurus tev Dievs sūta, vai nē; vai nu tu reformējies vai paturi sava rakstura trūkumus, tomēr kāda dienā tu sapratīsi, ka tu esi zaudējis, nostājoties izaicinošā stāvoklī un garā cīnoties pret Dieva kalpiem. Izbrīnu rada tavs rūgtums pret vecāko H. Viņš ir cietis, upurējies un pūlējies, lai šajā krastā darītu Dieva darbu. Bet savā aklumā, nesvēts sirdi un dzīvē, tu kopā ar I un J esi uzdrīkstējies cietisirdīgi izturēties pret Dieva kalpu. Dievs saka: "Neaizskariet Manu svaidīto un nedariet Jauna Maniem praviešiem." Sacelties pret vīriem, kurus Dievs ir sūtījis ar gaismu un patiesību pie ļaudīm, kā tu to esi darījis, nav maza lieta. Ņem vērā, kā tavs iespaids novērš dvēseles no patiesības, kuru Dievs, sūtot Savus kalpus, ir licis pasludināt; smags "vai" karājas pār tevi.

Sātans tevi ir izlietojis kā savu darbinieku, lai izteiktu šaubas un atkārtotu dažādus mājienus un sagrozījumus, kas radušies tavā nesvētajā dzīvē, kuru Dievs gribētu tīrīt un nomazgāt tās traipus. Bet tu neļaujies pamācīties, neļaujies labot sevi, tu atmet rājiem un seko pats savai gribai un ej pats pa saviem ceļiem. Šī rūgtā sakne ir aptraipījusi dvēseles, un apšaubītāju un kurnētāju darbības dēļ Dieva sūtītās norājošās liecības vairs nevar šīs dvēseles aizsniegt. Atbildība par šo dvēseļu asinīm gulsies uz tevis un tā gara, ar kuru tu esi savienojies.

Dievs mums kā Saviem kalpiem ir devis mūsu darbu. Viņš mums ir devis vēsti, kas jānes Viņa ļaudīm. Jau trīsdesmit gadus mēs saņemam Dieva Vārdu un sakām to Viņa ļaudīm. Mēs drebam par savu atbildību, kuru esam uzņēmušies ar daudz lūgšanām un pārdomām. Mēs esam stāvējuši kā Dieva sūtņi, Kristus vietā lūdzot dvēseles, lai tās salīdzinātos ar Dievu. Mēs esam brīdinājuši no draudošajām briesmām, jo Dievs mums ir atklājis Viņa ļaužu bīstamo stāvokli. Mūsu darbu mums devis Dievs. Kāds tad būs to cilvēku stāvoklis, kas atsakās uzklaut Dieva sūtītās Vārdus tikai tāpēc, ka tie šķērso viņu ceļu vai arī norāj viņu netaisnību? Ja /230/ tu esi pilnīgi pārliecināts, ka Dievs caur mums nav runājis, kāpēc tad tu nerīkojies saskaņā ar savu ticību un pavisam neatsakies no ļaudīm, kas tik ļoti ir piekrāpti kā viņi? Ja tava rīcība ir bijusi saskaņā ar Dieva Gara norādījumiem, tad tev ir taisnība, un mēs maldāties. Dievs vai nu māca Savu draudzi, norāj tās nepareizības un stiprina tās ticību, vai arī Viņš to nedara. Mans darbs šajos trīsdesmit gados nes vai nu Dieva vai ienaidnieka zīmogu, šai darbā nevar būt vidusceļi. Liecības ir vai nu no Dieva Gara vai no velna. Saceļoties pret Dieva kalpiem, tu strādā vai nu priekš Dieva vai arī velnam. "Pēc viņu augļiem jūs tos pazīsi." Kādu zīmogu nes tavs darbs? Būtu vērts kritiski apskatīt tavas rīcības rezultātus.

Ne jau pirmo reizi pievil cilvēku visgudrākais krāpnieks un nostāda pret Dievu. Apsver kritiski savu rīcību, pirms tu uzdrošies iet vēl tālāk pa ceļu, kuru tu tagad ej. Jūdi paši sevi piekrāpa. Viņi atmeta Kristus mācības, jo tās norādīja un atklāja viņu sirds noslēpumus un norāja viņu grēkus. Viņi nevēlējās nākt gaismā, baidīdamies, ka viņu darbi var tikt nopelti. Viņi labāk

izvēlējās tumsu nekā gaismu. Kristus sacīja: "Šī ir tā sodība, ka gaisma nākusi pasaulē, un cilvēki vairāk mīlēja tumsu nekā gaismu, jo viņu darbi bija ļauni." Jūdi turpināja iet savu, Kristu atmetošo, ceļu, līdz, paši sevi piekrāpuši un pieviluši, viņi domāja, ka, sitot Jēzu krustā, kalpo Dievam. Tādas bija sekas gaismas atmešanai. Tev draud briesmas tikt līdzīgi piekrāptam. Tavas dvēseles labad, br. G, būtu ieteicams labi apdomāt, kur nobeigsies tavš tagad ietais ceļš. Dievs var iztikt bez tevis, bet tu nevari atļauties iztikt bez Viņa. Viņš nevienam cilvēkam neuzspiež ticību. Viņš cilvēku priekšā noliek gaismu, bet sātans piedāvā savu tumsu. Tanī pašā laikā, kad krāpnieks pastāvīgi kliež: "Te ir gaisma, te ir patiesība," Jēzus saka: "Es esmu patiesība, Man ir /231/ mūžīgās dzīvības Vārdi. Kas Man sekos, nestaigās tumsā." Dievs mums visiem dod pietiekošus pierādījumus, lai savu ticību nosvērtu par labu patiesībai. Ja mēs paļausimies Dievam, tad izvēlēsimies gaismu un atmetīsim tumsu. Vēloties paturēt dabīgās sirds neatkarību un atsakoties ievērot Dieva rājienu, mēs līdzīgi jūdiem stūrgalvīgi izvedīsim dzīvē savus nodomus un idejas, spītēdami visskaidrākajiem pierādījumiem, un mums draudzēs briesmas tikpat stipri pievilties, kā jūdi pievilās; un savā aklaajā stulbumā mēs varam noiet tikpat tālu kā viņi, tomēr glaimot paši sev, ka darām Dieva darbu.

Br. G, tu ilgi nepaliksi tur, kur tu pašlaik atrodi. Ceļš, pa kuru tu esi sācis iet, atšķiras no īstā ceļa un atdala tevi no ļaudīm, kurus Dievs pārbauda, lai viņus šķīstītu gala laika uzvarai. Tu vai nu saskaņosies ar draudzi un nopietni strādāsi, atbildot uz Kristus lūgšanu, vai arī kļūsi arvien neticīgāks. Tu sāksi apšaubīt draudzes pārbaudītās ticības vienu punktu pēc otra, tapsi vēl ietiepīgāks savos uzskatos un arvien neskaidrāka kļūs tava izpratne par Dieva darbu šinī laikā, līdz tu gaismu uzskatīsi par tumsu un tumsu par gaismu.

Sātānam ir liels spēks sasaistīt dvēseles savos tīklos, apmulsināt tos, kas rūpīgi nesargā gaismu un neizmanto aizgādības piešķirtās priekšrocības. Prāts, kad pakļauts sātana kontrolei, pastāvīgi tiek vadīts prom no gaismas tumsā un maldos. Ja tu sātānam dosi vismazākās izdevības, tad viņš prasīs vēl vairāk un novēros tavas dvēseles priekšpostenus, lai katrā gadījumā iegūtu sev vislabvēlīgāko stāvokli un iznīcinātu tavu dvēseli.

Br. un māsa G, jūs neviens nestāvat drošībā. Jūs nicināt rājienu. Ja norājošo vārdu vietā būtu teikti mierīgi vārdi, ja tie jums glaimotu un jūs slavētu, tad jūs nostāja attiecībā uz ticību Liecībām būtu pavisam savādāka. Šais pēdējās dienās ir sastopami cilvēki, kuri kliež: "Runājiet uz mums mierīgi; pravietojiet viltu." Bet tas nav mans darbs. Dievs man licis norāt Viņa ļaudis; un no tiem, /232/ kuriem šī vēsts ir dota, Viņš tikpat noteikti prasīs atbildību par veidu, kādā viņi izturas pret vēsti, cik pārliecinoši ir tas, ka Viņš man uzticējies šo smago nastu. Ar Dievu nevar jokoties, un tie, kas nicina Viņa darbu, saņems pēc saviem darbiem. Es pati neesmu izvēlējusies šo nepatīkamo darbu. Šis darbs man nesagādā cilvēku labvēlību un uzslavu. Šo darbu vērtē pavisam zemu. Bet kas ar saviem sagrozījumiem, greisirdīgajām aizdomām un neticību cenšas manu darbu padarīt otrtik smagāku, radot cilvēku prātā aizspriedumus pret Liecībām, kuras Dievs man devis, ierobežodami manu darbu, tiem par savu rīcību būs jāatbild Dievam, kamēr es iešu uz priekšu, par cik Aizgādība un mani brāļi pavērs man ceļu. Sava Pestītāja Vārdā un Viņa spēkā es darišu visu, ko vien spēšu. Es brīdināšu, došu padomus, norāšu un stiprināšu, kā Dieva Gars pavēlēs, neskatoties uz to, vai cilvēki uzklaušīs šos vārdus vai atteiksies no tiem. Mans pienākums nav izpatikt sev, bet darīt mana Debesu Dieva prātu, Kas man ir devis manu darbu.

Kristus brīdināja Savus mācekļus: "Sargieties no viltīgiem praviešiem, kas pie jums nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses viņi ir plēsīgi vilki. Pie viņu augļiem jūs tos pazīsi. Kas var lasīt vīnogas no ērkšķiem vai vīģes no dadžiem? Tāpat katrs labs koks nes labus augļus, bet nelāga koks nes nelabus augļus. Labs koks nevar nest nelabus augļus, un nelāga koks nevar nest labus augļus. Katrs koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts un ugunī iemests. Tāpēc pie viņu augļiem jums tie jāpazīst." Lūk, iespējamais pārbaudes veids, un, br. G, tu vari to pielietot, ja vien tu gribi. Tev nav jāpaliek nenoteiktībā un šaubās. Sātans ir gatavs iedvest dažnedažādas šaubas; bet, ja tu ticībā atvērsi acis, tad tu atradīsi pietiekoši pierādījumu ticībai. Tomēr Dievs nekad nevienam cilvēkam neatņems visus iemeslus šaubām. Kam patīk dzīvot apšaubošā un jautājošā neticības atmosfērā, tie var baudīt šo neapskaužamo priekštiesību. Atklātam patiesam garam Dievs dod pietiekošus pierādījumus ticībai; bet, kas novēršas no svarīgajiem pierādījumiem, tāpēc ka dažus jautājumus viņa aprobežotais prāts nespēj izprast, tie tiks atstāti aukstajā, stindzinošajā /232/ neticības un jautājošo šaubu

atmosfērā, un viņu ticība ies bojā. Tu kā tikumu esi uzskatījis labāk atrasties apšaubītāju un ne ticīgo pusē. Jēzus nekad nav uzslavējis neticību; Viņš nekad nav ieteicis šaubas. Brīnumdarbos Viņš Savai tautai sniedza pierādījumus par Sevi kā par Mesiju; tomēr bija daži, kas šaubas uzskatīja kā tikumu un kas ar savu spriedelēšanu aplāja pierādījumus un ikkatrā labā darbā atrada kaut ko peļamu un apšaubāmu.

Virsnieks, kurš vēlējās, lai Kristus nāktu un dziedinātu viņa kalpu, jutās necienīgs uzņemt Jēzu zem sava jumta; viņa ticība Kristus spēkam bija tik liela, ka viņš Viņu lūdza teikt tikai vārdu, un, kas darāms, būs padarīts. "Kad Jēzus to dzirdēja, tad Viņš brīnījās un sacīja tiem, kas Viņam sekoja: patiesi, Es jums saku, ka Izraēla Es neesmu atradis tādu ticību. Bet Es jums saku, ka daudzi nāks no rīta un no vakara puses un sēdēs ar Ābrahamu, Izsaku un Jēkabu Debesu valstībā. Bet valstības bērni tiks izmesti galējā tumsībā, kur būs kaukšana un zobu trīcēšana. Un Jēzus sacīja kapteinim: ej, lai tev notiek, kā tu esi ticējis; un viņa kalps kļuva vesels tanī pat stundā."

Šeit Jēzus izceļ un paaugstina ticību pretstatā šaubām. Viņš rādīja, ka Izraēla bērni paklups un nomaldīsies savas neticības dēļ, kas viņiem liks atnest lielu gaismu un rezultātā izsauks viņu nosodīšanu un iznīcināšanu. Toms sacīja, ka neticēs, ja neieliks savus pirkstus naglu rētās un savu roku Kunga sānos. Kristus viņam deva kāroto pierādījumu un tad norāja viņa neticību: "Tāpēc, ka tu Mani esi redzējis, tu tici. Svētīgi tie, kas neredz, tomēr tic."

Šajā tumsības un maldu laikmetā cilvēki, kas sevi sauc par Kristus, sekotājiem, domā, ka viņi brīvi pēc patikas drīkst vai nu pieņemt vai atnest Kunga kalpus un ka viņiem /234/ par to nebūs jāatbild. Tādā ceļā viņus vada neticība un tumsa. Neticība ir notrulinājusi viņu jūtas. Viņi dara pāri savai sirdsapziņai, kļūst negodīgi paši pret savu pārlicību un novājina savus morālos spēkus. Citus viņi redz tādā pat gaismā, kādā paši atrodas.

Izsūtot divpadsmitus, Kristus vigiem pavēlēja: "Un kurā pilsētā vai miestā jūs nāksiet, izmeklējiet, kas tur vērts; un tur palieciat, tiekams jūs no turienes aizejat. Un, namā iegājuši, sveiciniet to. Un, ja tas nams ir vērts, tad jūsu miers pār to nāks, bet, ja tas nams nav vērts, tad jūsu miers atkal pie jums atgriezīsies. Un ja kas patlaban jūs negrib uzņemt, nedz klausīt jūsu vārdus, tad izejiet no tā nama vai no tās pilsētas un nokratiet pīšļus no savām kājām. Patiesi Es jums saku: Sodomas un Gomoras zemei vieglāk klāsies soda dienā nekā tādai pilsētai." Viņš viņus brīdināja sargāties no cilvēkiem; jo tie viņus nodos tiesām un šautīs sinagogās.

Cilvēku sirds šodien nav maigāka kā Kristus zemes dzīves laikā. Viņi darīs visu, kas stāv viņu spēkos, lai palīdzētu lielajam pretiniekam padarīt Kristus kalpu dzīvi pēc iespējas grūtāku, tieši tāpat kā ļaudis izturējās pret Kristu, kad Viņš dzīvoja virs zemes. Viņi tos mocīs ar neslavu ceļošām un melīgām mēlēm. Viņi kritizēs un vērsīs pret Dieva kalpu tieši tos pūliņus, uz kuriem viņu ierosinājis pats Dievs. Ar savu Jauno neuzticību vigi redzēs krāpšanu un negodīgumu, kur viss ir labi un kur valda pilnīga taisnība. Viņi pieraksta savtīgus motīvus Dieva kalpu paskubinājumiem, kad pats Dievs viņus vada un kad viņi būtu gatavi atdot pat savu dzīvību, ja Dievs to prasītu un ja tā varētu sekmēt Viņa darbu. Kas darījuši vismazāk un kas vismazāk līdzekļu ieguldījuši patiesības lietā, tie pirmie apliecina neticību to Dieva kalpu godīgumam, kas lielajā darbā nes finansiālu atbildību. Kas uzticas Dieva darbam, tie arī ir labprātīgi ar kaut ko riskēt šī darba uz priekšu virzīšanai; un viņu garīgā /235/ pieaugšana būs proporcionāla viņu ticības darbiem. Dieva Vārds ir mūsu priekšzīme, bet cik maz ir to, kas tam paklause! Mūsu reliģijai mūsu līdzcilvēku acīs būs pavisam maza vērtība, ja tā būs tikai teorētiska un ne praktiska. Daudzi, kas apgalvo, ka seko Bībelei, ap sevi izplata pasaulīgu un savtīgu iespaidu. Viņi ir līdzīgi mākonim un sastindzina apkārtējo atmosfēru.

STÜRĢALVĪBA NAV NEATKARĪBA

Br. G, vingrināties skaidrā, nesavtīgā mīlestībā un labdarībā tev būs ļoti grūti. Tev nav daudz piedzīvojumu, kur tu būtu atkāpies no savām domām un ieskatiem, atsakoties reizēm no sava sprieduma un vadoties no citu padoma. Br. un māsa G, jums abiem mazāk vajadzīgs savs es un vairāk vajadzīgs Dieva laipnības un žēlastības. Jums abiem jāpiesavinās pašsavaldīšanās ieradums, lai jūsu domas tiktu pakļautas Kristus Garam. Jums vajadzīga Dieva žēlastība, lai jūsu domas pierastu plūst pa pareizu gultni, lai jūsu izteiktie vārdi būtu pareizi un lai jūs spētu pakļaut

saprāta kontrolei savas kaislības un iekāres un savaldīt savu mēli, izsargājoties no vieglprātības, nesvētas kritikas un kļūdu meklēšanas. "Ja kas ne vārdā neklūp, tas ir pilnīgs vīrs, spēcīgs arī savaldīt visu miesu." Vislielākā uzvara, ko mums dod Kristus reliģija, ir sevi savaldīšana. Mūsu dabīgās tieksmes ir jāsavalda, vai arī mēs nekad neuzvarēsim, kā Kristus uzvarēja.

Daži no tiem, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, ir garīgi nīkuļi. Viņi paši sevi darījuši par invalīdiem, un viņu garīgais vājums ir tiešs viņu nepilnību rezultāts. Viņi nepaklausa Dieva likumiem, kā arī nedzīvo saskaņā ar Viņa bauslības pamatdomu. Viņi ir kūtri Dieva darbā, un paši neko nedara, bet, ja viņiem šķiet, ka kaut kur var atrast kādu kļūdu, tad viņi kļūst rosīgi un centīgi. Kristietis, kas nestrādā, nevar būt vesels. Garīgā slimība ir nepadarīto pienākumu sekas. Lai kāda cilvēka ticība būtu stipra, tad viņam daudz laika jāpavada vienatnē ar /236/ Dievu lūgšanā. Ka gan labdarība var nākt cilvēkam par svētību, ja viņš tajā nekad nevingrinās? Kā gan mēs varam lūgt Dieva palīdzību dvēseļu atgriešanās, ja mēs nedarām visu iespējamo, lai tās iepazīstinātu ar patiesību? Tu pats esi vainojams savā nespēkā, kāpēc tu esi kļuvis nederīgs arī draudzei; zāles šai slimībai ir: grēku nožēla, atgriešanās un reformēšanās. Tev nepieciešams morāls stiprums un patiesa Dieva žēlastības barība. Nekas tā nestiprinās tavu dievbijību kā darbs, lai virzītu uz priekšu Kunga lietu, kuru tu sakies mīlam, bet ne tās kavēšana. Garīgam kūtrumam ir tikai viens patiesais ārstēšanas veids, un tas ir darbs - darbs dvēseļu labā, kurām vajadzīga tava palīdzība. Līdz šim tu neesi stiprinājis dvēseles, bet gan esi nogurdinājis un padarījis mazdūšīgas sirdis un rokas tiem, kas vēlētos redzēt Dieva lietas augšupeju.

Dievs tev ir devis spējas, kuras tu vari izlietot pareizi, gūstot no tām labumu, vai arī nepareizi, par ļaunu pats sev un par ļaunu citiem. Tu neesi izpratis, kādas prasības ir Dievam pret tevi. Vienmēr vajadzētu paturēt prātā, ka šajā pasaulē mēs dzīvojam, lai veidotu nākošai dzīvei derīgu raksturu. Un visās mūsu attiecībās ar mūsu mirstīgajiem līdzcilvēkiem mums jāņem vērā viņu un mūsu pašu mūžīgās intereses; bet, ja mūsu satikšanās un sarunas ar tiem ir veltītas tikai priekam un savtīgiem mērķiem, ja esam vieglprātīgi un niekojamies, ja atļaujamies nepareizu rīcību, tad mēs neesam Dieva līdzstrādnieki, bet gan noteikti strādājam Viņam pretī. Dārgo dzīvības laiku Dievs mums nav devis, lai to pavadītu pēc neticīgo radnieku garšas, miesas prātam patīkamā veidā, bet gan tā, lai Dievs to varētu atzīt par labu.

Ja br. I mīlētu Dievu, tad viņš kļūtu par gaismas kanālu. Viņam ir pārāk maz morālā spēka, bet stipras tieksmes uz neticību. Tumsas apņemtam, viņam jūt līdzī Debesu eņģeļi. Viņa ausis gandrīz vienmēr dzird neticības un tumsas vārdus. Pastāvīgi viņam uzmācas šaubas un dažādi jautājumi. Mēle ir netaisnības un noziedzības pasaule. "Mēli neviens cilvēks nespēj savaldīt, to nepārvaramo ļaunumu ar nāves dzeloni." Ja br. I vēl stiprāk pieķertos Dievam un /237/ vēlētos Dieva priekšā saglabāt savu godīgumu, pat ja tas maksātu viņa šīs zemes dzīvību, tad viņš saņemtu spēkus no augšienes. Ja viņš ļaus viņu apņemošajai tumsai un neticībai ietekmēt savu ticību - šaubām, jautāšanām un daudzām sarunām, tad drīz vien viņam visapkārt būs tumsa; viņu pilnīgi uzvarēs šaubas un neticība, un patiesībā viņš nesaskatīs gaismu un stiprumu.

Viņam nevajadzētu domāt, ka, meklējot kompromisu ar saviem draugiem, kas ienīst mūsu ticību, būs vieglāk dzīvot un ticēt. Ja viņa vienīgais mērķis būs par katru cenu paklausīt Dievam, tad viņš saņems palīdzību un spēku. Dievs mīl un žēlo brāli I. Viņš zina visus sarežģījumus, visus drosmi atņemošos apstākļus, visas rūgtās un skarbās runas. Visu to Viņš labi pazīst. Ja br. I atmetīs savu neticību un nesatricināmi stāvēs iekš Dieva, tad vingrināšana viņa ticību nostiprinās. "Bet taisnais no ticības dzīvos; un ja kas atkāpjas, pie tā Manai dvēselei nav labs prāts."

Es redzēju, ka br. I un G draud sevišķas briesmas pazaudēt mūžīgo dzīvību. Viņi neredz, ka tie stāv tieši ceļā Dieva darba attīstībai —. Kad, mums pirmo reizi atnākot uz šo krastu, tur noturēja telts sapulci, tad patiesība pārlicināja simtiem cilvēku; bet Dievs zināja, kāds materiāls veido šo draudzi. Ja arī dvēseles iznāca, lai staigātu patiesībā, tad tomēr tur nebija neviena, kas tās barotu un koptu un vadītu uz cēlāku dzīvi. Br. I bija skaudīgs, kļūdu meklējošs un greizsirdīgs. Ja viņš nevarēja būt pirmais, tad viņš neko negribēja darīt. Viņš sevi vērtēja daudz augstāk, nekā Dievs viņu vērtēja. Cilvēks ar viņa raksturu ilgāku laiku nevarēs saprasties ne ar vienu citu; jo viņš vienmēr cīnās un pretojas visam, kas nesaskan ar viņa domām. Kungs viņam atļāva iet savu ceļu, lai atklātos viņa raksturs. Draudzē viņš ienesa tādu pašu noskaņojumu, kāds valdīja viņa ģimenē, un centās tāpat izturēties arī draudzē. Viņa rūgtums un cietsirdīgās runas pret Dieva kalpiem ir ierakstītas grāmatā. Viņam ar tām būs vēl jāpastopas. /238/ Viņš aizgāja no mums, jo viņš nebija no mums. Un nekādā gadījumā

draudzei nevajadzētu viņu pamudināt tai pievienoties; jo, neuzvarot pašreizējo raksturu, viņš strīdētos pat ar Dieva eņģeļiem. Viņš vēlētos vadīt un noteikt eņģeļu darbu. Tamlīdzīgs raksturs nevar ieiet Debesīs.

I un J, uz kuriem Dievs skatās ar nepatiku, ir uzdrošinājušies pretoties Dieva kalpiem, celt viņiem neslavu un pieskaitīt viņiem ļaunus nolūkus. Viņi ir centušies iznīcināt brājos uzticību pret šiem darbiniekiem, kā arī iznīcināt uzticību Liecībām. Bet, ja tas ir Dieva darbs, tad viņi to nevarēs apgāzt. Viņu pūles būs veltīgas. Br. G, tu atradies tādā tumsā, ka domāji, ka šiem brājiem ir taisnība. Tu atkārtoji viņu vārdus un runāji par "kāda cilvēka spēku". Ak, cik maz tu izprati to, ko tu sacīji.

Daži viegli atļāvušies atbalstīt pret Dieva kalpiem vērstos apvainojumus, bijuši greizsirdīgi un meklējuši kļūdas. Un, atraduši kādu gadījumu, kad viņiem likās, ka sludinātāji, degdami Dieva darbā, runājuši pārāk noteikti un varbūt bargi, viņi šos vārdus iztulkojuši nepareizi un atļāvusies sevī kopt un lolot ļaunumu un rūgtumu, apsūdzēt Kunga kalpus, it kā viņu motīvi būtu nepareizi. Lai šie kļūdu meklētāji jautā paši sev, kā viņi būtu rīkojušies līdzīgos apstākļos, nesot līdzīgas nastas. Lai viņi ņem vērā, pārbauda un nosoda paši savu nepareizo, valdonīgo rīcību, savu nepacietību un slikto garastāvokli; un tad, neatrodot grēku sevī, lai met pirmo nosodījuma akmeni uz brājiem, kas pūlas viņus sagatavot darbam. Svētais Dievs neizvedīs dvēseles pie patiesības, lai tās nonāktu zem draudzes valdošā iespaida. Mūsu Debesu Tēvs ir par gudru, lai ievadot dvēseles patiesībā, padotu tās šo sirdī un dzīvē nesvēto vīru veidojošam iespaidam. Šie ļaudis nedzīvo saskaņā ar patiesību. Viņi nav vienoti ar visu draudzi, bet gan no tās atšķiras. Viņu darbs šķērso to cilvēku nodomus, kurus Dievs izlieto, lai ievestu dvēseles patiesībā.

Kas uzturēs un stiprinās tos, kas grib paklausīt visām Dieva pavēlēm? Kas būs auklējošie tēvi un auklējošās mātes tiem, kuriem vajadzīga palīdzība un spēks? Vai šie brāji saprot, ko viņi dara? Viņi stāv tieši ceļā grēciniekiem. Viņu nepareizā rīcība aizsprosto ceļu. Ja viņi nenozēlos savus grēkus un pilnīgi neizmainīs savu rīcību, tad pie viņu drēbēm atradīs dvēseļu asinis. Vai šie nedaudzie neapmierinātie domā, ka viņiem ir taisnība un visa Sabata turētāja draudze ir piekrāpta? "Pie viņu augļiem jums tie jāpazīst." Uz kuriem dus Dieva svētības? Kurus Viņš vada? Kas strādā priekš Viņa? Kuriem ir labie darbi, cenšoties patiesību atklāt citu prātiem? Vai šie cilvēki domā, ka visa draudze nāks pie viņiem, atteiksies no saviem piedzīvojumiem un ieskatiem, lai sekotu šo nesvēto vīru spriedumiem? Varbūt viņi vēlēsies saskaņoties ar draudzi?

Br. G lielās ar savu prāta un sprieduma neatkarību un tanī pašā laikā ar savu nesvēto dzīvi un pretošanos darbam, akli cīnoties pret Kristu Viņa kalpu personās, aizsprosto ceļu grēciniekiem; tomēr viņš sevi piekrāpj, jo nesaprot, kāda ir patiesa neatkarība. Neatkarība nav stūrgalvība, lai gan stūrgalvību bieži sajauc ar neatkarību. Kad br. G ir izveidojušies kādi ieskati un viņš tos diezgan atklāti un pašapzinīgi izteicis savā ģimenē vai draudzē, tad viņš izmanto visus iespējamus pierādījumus, lai pārliecinātu par savu taisnību. Viņam draud briesmas, lielas briesmas palikt aklam un ar savu stūrgalvību darīt pāri savai sirdsapziņai; jo ienaidnieka kārdināšanas pār viņu ir stipras. Pat patiesības gaismai un pierādījumiem, kas pietiekoši, lai viņu pārliecinātu, ja tikai viņš vēlētos tikt pārliecināts, ir grūti pakļaut viņa lepno domu gājumu. Viņš domā, ka atzīt savu maldīšanos nozīmētu mest ēnu uz savu saprātu un sprieduma spējām.

Br. G, tev draud lielas briesmas pazaudēt savu dvēseli. Tu vēlies būt pārāks, tu jūties dziļi sāpināts, jo domā, ka pret tevi izturējušies nevērīgi. Tu neesi laimīgs. Tu nebūsi laimīgs, ja atstāsi Dieva ļaudis, skaidro vārdu un patiesības apvainots, kā izturējušies daudzi Kristus /240/ sekotāji, jo pasludinātās patiesības bija pārāk prasošas. Tu nebūsi laimīgs cilvēks, jo tu pats sevi paņemsi līdzi. Tev nav taisnība; tu pats sev sagādā grūtības. Tavs darba temperaments ir tavs ienaidnieks; un ej, kur iedams, tu līdzi ņemsi pats sevi ar savām nelaimes nastām. Godīgi ir atzīt netaisnību, tiklīdz tā ir atklāta.

Daudzos ar Dieva darbu saistītos jautājumos tu atrod kļūdas, jo tu tās meklē. Un kopš tu esi novērsies no gaismas, kuru Dievs atklāja attiecībā uz tevi pašu, tu ātri pazaudē savas izšķiršanās spējas un vairāk kā jebkad esi gatavs visur meklēt kļūdas. Savas domas tu izsaki valdonīgā pašpaļāvībā, un citu šaubas par tavu domu pareizību tu uzskati par personīgu apvainojumu. Patiesa, cēla neatkarība nekad nenoniecina iespēju meklēt padomu pie piedzīvojošākiem un gudrākiem un ar cieņu izturēties pret citu cilvēku padomiem.

RELIĢIJA ĢIMENĒ

Br. G, tev jāatgriežas, vai arī tu pazaudēsi mūžīgo dzīvību. Tu nevari būt laimīgs, kamēr nebūsi ieguvis gudrību, ko dod lēnprātība. Tu un tava sieva pārāk ilgi esat strādājuši nepareizi. Jums jāatstāj kļūdu meklēšana, aizdomas, greizsirdība un nelaimīgās ķildas. Gars, kāds attīstījies jūsu ģimenē, izpaužas arī reliģiskajos piedzīvojumos. Esiet uzmanīgi, kā jūs runājat viens par otra kļūdām savu bērnu klātbūtnē; un esiet uzmanīgi, kā jūs ļaujāt savu rīcību ietekmēt garastāvoklim. Savā vecākajā dēlā jūs redzat tikai sliktas un jaunas īpašības par kuru esamību, ja viņš nomirtu, jūs pēkšņi pārlicinātos. Jūs neviens neizturaties pareizi un konsekventi pret savu dēlu. Jūs pārrunājat viņa kļūdas citu klātbūtnē un rādāt, ka neuzticaties viņa rakstura labajām īpašībām. Jūs neticat viņa labajām īpašībām,

Jums abiem ir tieksme redzēt kļūdas pie citiem, un pie visiem citiem, bet jūs abi esat akli pret jūsu pašu kļūdām un daudzajiem maldiem. Jūs abi esat nervozi, viegli satraucami un uzbudināmi. Jums jākļūst gudriem lēnprātībā. /241/ Jūs aizstāvat savu traušlumu, sīkstīturaties pie savām kaislībām un aizspriedumiem, it kā bez tā nebūtu šai dzīvē laimes, kaut gan tie ir tikai ērkšķi, duroši, skrāpējoši ērkšķi. Jēzus jūs uzaicina nolikt jūgu, kuru jūs līdz šim esat nesuši, kas jums jau noberzis kaklu, un uzņemties Viņa jūgu, kas ir ērts, un Viņa nastu, kas ir viegla. Cik nogurdinoša ir pašmīlības, mantkārības, lepnības, dusmu, greizsirdības un jaunu aizdomu nasta. Tomēr cik cieši cilvēki ir apkampuši šo lāstu un cik negribīgi viņi ir no visa tā atteikties. Kristus saprot, cik nospiedošas ir šīs pašuzliktās nastas, un tāpēc Viņš uzaicina mūs tās nolikt. Smagi nospiešanās, nomāktās dvēseles Viņš aicina nākt pie Viņa, uzņemties Viņa nastu, kas ir viegla, salīdzinot ar nastām, kuras viņi paši sev uzkrauj. Viņš saka: "Jūs atradīsiet atvieglošanu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir laipnīgs un Mana nasta viegla." Visas mūsu Pestītāja prasības ir likumsakarīgas un harmoniskas un, priecīgi atbildētas, dod dvēselei atvieglojumu un dusu.

Ja br. G nostājas nepareizā pusē, tad viņam savu maldīšanos nav viegli atzīt. Bet, ja viņš savu nepareizo rīcību var aizmirst un var likt to aizmirst arī citiem un bez aplātas savas kļūdas atzišanas spēj mainīt savu rīcību un labu, tad viņš to arī darīs. Tomēr visas šīs kļūdas un neatzītie grēki ir pierakstīti Debesīs un netiks izdzēsti, līdz viņš paklausīs Dieva Vārdā dotajiem norādījumiem. "Izsūdziet cits citam noziegumus un lūdziet cits par citu, ka topat veseli." Ja br. G bez mūsu Kunga dotā plāna ir atradis kādu citu, tad tas tomēr nav drošs ceļš un beidzot sagādās viņam bojāeju. Šis cits ceļš grauj draudzi un arī viņa paša ģimenes labklājību un laimi. Viņam savu sirdi vajag darīt iejūtīgāku, dvēselē ielaist maigumu, pazemību, mīlestību. Viņam jāattīsta nesavtīgas īpašības, kas jūs darītu skaidrus, sevi aizmirstošus un liktu vairāk just līdzti tiem, ar kuriem jūs nonākat saskare. Tieksme uz pašmīlību un savtīgām rūpēm nepalielina jūsu laimi, bet gan atnes jums /242/ skumjas un bēdas. Jums ir cīņa pašiem ar sevi, kurā neviens cits nevar iesaistīties. Jums abiem vajadzētu valdīt savu mēli un paturēt neizteiktas daudzas lietas, par ko jūs runājat. Ļaunuma iesākums ir nepareiza domāšana; un tad seko nepareizi vārdi. Bet nepadarīts paliek savstarpējās mīlestības, goddevības un cieņas audzināšanas darbs. Esiet laipni un uzmanīgi viens pret otra izjūtām un svēti centieties pasargāt viens otra laimi. To jūs varat panākt vienīgi Jēzus Vārdā un Viņa spēkā.

Māsa G ir ļoti centusies panākt uzvaru, bet vīrs viņu šai ziņā gandrīz nemaz nav iedrošinājis un pamudinājis. Viņi nav nopietnās lūgšanās meklējuši Dievu, lai iegūtu spēku uzvarēt sava rakstura trūkumus, bet uzmanījuši viens otra rīcību un, atrodot otra kļūdas, ir novājinājuši paši sevi. Savu sirds dārzu viņi nav kopuši.

Ja G būtu pieņēmis gaismu, kuru Kungs viņam sūtīja vairākus mēnešus atpakaļ, ja viņš atklāti būtu izrunājies ar savu sievu un abi būtu salauzuši savu sirdi Dieva priekšā, cik daudz savādāks tad būtu viņu tagadējais stāvoklis. Viņi abi nonicināja Dieva Gara norājošos un uzaicinošos vārdus un nereformēja savu dzīvi. Tomēr acu aizvērsana pret Dieva sūtīto gaismu nav padarījusi Dieva acīs mazāk smagu nevienu no viņa kļūdām un nav arī samazinājusi viņu atbildību. Viņiem nepatika, ka Kungs viņus lēnprātībā un žēlastībā norāja. Pēc dabas br. G ir laipna un maiga sirds, bet līdzīgi čaulai to ir pārklājusi pašmīlība,

uzpūtība un ļaunas aizdomas. Viņa sirds nav nejūtīga, bet viņam trūkst morāla spēka. Viņš kļūst par glēvuli, tiklīdz viņam vajag sevi aizliegt vai uzpurēties, jo viņš mīl pats sevi. Savaldīt pašam sevi, būt modram savos vārdos, atzīt, ka ir nepareizi darījis vai nepareizi runājis, tas ir krusts, kura uzņemšanu viņš izjūt par pārāk pazemojošu; tomēr, ja viņš vispār tiks glābts, tad šis krusts ir jāuzņemas. Br. un māsa G, jums abiem jābūt nomodā par saviem vārdiem; jo, ja jūs nesargāsiet savas domas un rīcību, tad jūs noteikti viens otru nomāksiet un neapšaubāmi panāksiet to, ka neviens no jums netiks izglābts. Jums abiem jāsaņemas no /243/ pārsteigšanās, kas izraisa neapdomātus vārdus un darbus. Aizvainojums un dusmas, kurus jūs piekopjat, domādami, ka jūs tiekat nepareizi novērtēti, ir sātana garš, un tas rada lielu morālu ļaunumu. Atļaujoties rīkoties ātri un nepārdomāti, jūs uz laiku atņemat saprātam spēku regulēt jūsu vārdus un rīcību un darāt paši sevi atbildīgus par visām ļaunajām sekām. Nav atvainojuma tam, kas tiek darīts steigā un dusmās. Tāda rīcība ir slikta. Viens vienīgs steigā un dusmās izteikts vārds var atstāt draugu sirdīs dzeloni, kuru varbūt nekad neaizmirsīs. Ja jūs nekopjat pašsavaldīšanos, tad jūs būsiet visnelaimīgākais pāris. Savā nelaimīgajā dzīvē jūs ikvienu vainojat otra kļūdas; tomēr vairāk tā nedariet. Stingri apņemties nekad vairs viens otram nepārmest, bet gan, kur vien iespējams, uzteikt un slavēt.

Daži domā, ka ir labi būt nesavaldīgam, un cildina ieradumu atklāti izteikt visu nepatīkamo, kas ir uz sirds. Viņi savām domām ļauj izplūst pārmetošu un kļūdas uzrādošu vārdu straumē. Jo vairāk viņi runā, jo vairāk viņi uztraucas, un sātans stāv blakus, lai viņiem šajā darbā palīdzētu, jo tas viņam ir patīkams. Tādi vārdi uzbudina otru, kuram tas saka, un viņš met atpakaļ līdzīgus un vēl skarbākus vārdus, līdz maznozīmīga lieta ir uzpūsta par milzīgu uguni. Jūs abi jūtat, ka jums ir tik daudz visādu pārbaudījumu, kurus jūs tik tikko spējat panest, un ka jūsu dzīve ir visnelaimīgākā. Apņēmīgi un stingri uzsāciet savu domu, vārdu un rīcības kontrolēšanas darbu. Kad kāds no jums jūt mostamies dusmas, tad dariet par likumu noiet vienatnē un pazemīgi lūgt Dievu, Kurš uzklausi lūgšanu, kas nenāk no liekulīgām lūpām.

Visas kaislības jāpakļauj apgaismotas sirdsapziņas kontrolei. "Tad nu apvelciet kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie sirds žēlastību, laipnību, pazemību, lēnību, lēnprātību, cits citu panesdami un cits citam piedodami, ja vienam ir ko sūdzēt pret otru, it kā arī Kristus jums /244/ ir piedēvis, tāpat arī jūs. Un pār visu šo apvelciet mīlestību, kas ir pilnības saite. Un Dieva miers lai valda jūsu sirdi, uz ko jūs arī esat aicināti vienā miesā; un esiet pateicīgi."

Ja jūs dzīvosiet pēc saskaitīšanas plāna, pievienojot laipnību laipnībai, tad Dievs Savu laipnību un žēlastību jums sniegs pēc reizināšanas plāna. Kamēr jūs tikai pieskaitīsiet, Dievs pavairo reizinot. Ja jums izveidosies ieradums vienmēr domāt un sajūst, ka Dievs redz un dzird visu, ko jūs darāt un sakāt, un ved uzticīgas atzīmes par visiem jūsu vārdiem un darbiem un ka ar visu to jums būs jāsaņem, tad visos savos vārdos un darbos jūs centīsieties paklausīt apgaismotas un nomodā esošas sirdsapziņas pavēlēm. Jūsu mēle tad tiks izlietota par godu Dievam, un tā būs par svētību avotu jums pašiem un arī citiem. Bet, ja jūs atšķiraties no Dieva, kā jūs līdz šim esat darījuši, tad uzmanieties, lai jūsu mēle nekļūst par netaisnības avotu, sagādājot jums briesmīgu sodību to dvēseļu dēļ, kas caur jums pazudīs.

PAŠSAVALDĪŠANĀS PIENĀKUMS

Mūsu dzīvnieciskās dabas stiprās tieksmes jātur stingrā pakļautībā. Šīs tieksmes jums dotas svarīgiem, labiem mērķiem, bet ne, lai sagrozītas un samaitātas kalpotu nāvei un kļūtu par kārībām, kas karo pret jums. Tieksme uz tabaku, kuru tu, brāli G, arvien pastiprini, izturēdamies pret to iecietīgi, ir tapusi par kārību, kas karo pret tavu dvēseli. Nesātīgs cilvēks nevar būt pacietīgs. Tikko manāma izdabāšana savai garšai radīs tieksmes pēc stiprākiem kairinājumiem. Ja domas, kaislības un tieksmes tiek turētas pienācīgā pakļautībā, tad arī mēle būs valdāma. Aicini sev palīgā morālos spēkus un uz visiem laikiem atsakies no tabaķas. Tu esi centies slēpt no citiem, ka tu lieto tabaku; bet no Dieva tu šo lietu neesi aplēpis. "Šķīstiet rokas jūs, grēcinieki, un dariet sirdis šķīstas jūs, divkoši! Esiet bēdīgi un noskumuši un raudiet; jūsu smiekli lai pārvēršas par vaidiem un jūsu līksmība par grūtsirdību. Pazemojieties Kunga

priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās." Es tev ieteicu šo padomu Jēzus vārdā, Kurš man devis manu uzdevumu. Neatmet šos vārdus.

Tu nekad neatmestu Liecības, kā tu tagad dari, ja /245/ tās nenorātu tavus nepareizos darbus. Tu domāji, ka ērtāk ir upurēt Liecības un aizvērt savas acis pret gaismu, kuru Dievs tev dod, nekā atteikties no tabakas un pārtraukt bezrūpīgo dzīvi un tukšas sarunas un jokus ar neticīgiem. Tīrīšanas process sevī ieslēdz aizliegšanos un ierobežošanas, ko izturēt un panest tev trūkst morālā spēka; tādēļ tu domā aizbildināt savus grēkus ar neticību gaismai, kuru Dievs tev sūta. Neaizmirsti, ar visu to tev vēlreiz būs jāstopas; jo tava izturēšanās ir ierakstīta grāmatā ar visiem brīdinājumiem un rājiņiem, kurus tev izteikt man uzticējis Dievs.

Br. J vajag just līdzi, jo pēc dabas viņam ir lieli trūkumi. Viņa cerība ir niecīga. Neticība un šaubas pārvalda viņa spriedumu. Dabīgi viņš nostājas apšaubītāju un jautātāju pusē. Pretēju rakstura īpašību attīstīšana ir vienīgais ceļš, kā pārvarēt šo lielo ļaunumu. Viņam vajadzētu neticību apspiest, bet ne kopt to. Savas šaubas viņam nevajadzētu izteikt. Viņam nav nekādu tiesību savus rakstura trūkumus likt izjust citiem, tā izsaucot bēdas un mazdūšību. Ja viņam pašam arī jācieš no šī ļaunuma, tad tomēr nevajadzētu sarūgtināt citu laimi ar savas neticības izteikšanu, tā sastindzinot brāļu ticību. Katrā uzrunā un pamācībā viņš tiecas palaist garām neievērotu visu, no kā varētu sev smelt prieku un iedrošinājumu, bet uztvert kaut ko tādu, kas pēc viņa domām pieļauj un atvairina viņa šaubas un kritiku. Viņa dvēseles pieejas ir atvērtas un atstātas bez apsardzības, lai sātans varētu ieiet un veidot viņa domas pēc sava prāta.

Es redzēju, ka jūsu sanāksmēm zūd pievilksanas spēks, tāpēc ka tajās nav Dieva Gara. Brāji un māsas jūtas pilnīgi saistīti šo divu vīru dēļ. Viņi neuzdrošinās justies brīvi un dvēseles vienkāršībā izteikt savu ticību, jo klāt ir brālis J ar savu salto, bargo, kritisko skatu, modri vērodamš, lai ātri uztvertu katru vārdu, kas dotu viņam izdevību parādīt sava neticīgā gara spējas. Šo divu dēļ Dieva Gars apbēdināts atstāj sapulci. Kad šie brāji atklāj /246/ pūķa garu, lai karotu pret tiem, kuri tic, ka Dievs viņiem caur Liecībām ir sniedzis gaismu un ieprieku, tad citiem brāļiem un māsām ir laiks aizstāvēt savu neatkarību un pilnīgu sirdsapziņas brīvību. Dievs viņiem ir devis gaismu, un viņiem ir priekštiesība mīlēt šo gaismu un runāt par to, lai viens otru stiprinātu un iedrošinātu. Br. J grib sajaukt prātus, cenšoties parādīt, ka gaisma, kuru Dievs devis caur Liecībām, ir pielikums Dieva Vārdam. Tā viņš Liecības nostāda nepareizā gaismā. Dievs ir atradis par derīgu šādā veidā vadīt Savu ļaužu prātu pie Sava Vārda, sniedzot viņiem skaidrāku šī Vārda izpratni.

Draudze — kļūst arvien vājāka un vājāka, jo tajā izplatās iespaids, kas nepalīdz iet uz priekšu, bet gan liek spieķi riteņos. Br. J dota priekštiesība, ja vien viņš vēlas to pieņemt, atmet savu neticību un iet uz priekšu kopā ar gaismu. Ja viņš atsacīsies to darīt, tad Dieva darbs tāpat ies uz priekšu bez viņa palīdzības. Tomēr Dievs vēlas, lai — draudzē notiktu pārmaiņa. Viņi iet vai nu uz priekšu vai atpakaļ. Dievs vairāk var padarīt ar sešām dvēselēm, kas vienotas ar vienu prātu un vienu spriedumu, nekā ar lielu skaitu cilvēku, kuri rīkotos līdzīgi brāļiem J un G. Viņi līdz ar sevi sapulcē ievēd ne gaismas eņģeļus, bet gan tumsas eņģeļus. Draudzes sanāksmes neko nav devušas un reizēm ir bijušas pat noteikti kaitīgas. Dievs uzaicina šos vīrus pārnākt Kunga pusē un būt vienotiem ar miesu vai arī nekavēt tos; kas pilnīgi grib piederēt Kungam.

Galvenais iemesls, kāpēc tik daudzi, kas sevi apliecina par Kristus mācekļiem, krīt smagās kārdināšanās un atkal nožēlo savus grēkus un atgriežas, ir tas, ka viņi slikti pazīst paši sevi. Šī iemesla dēļ arī Pēteri ienaidnieks tik pilnīgi pārvarēja. Tāpēc tūkstošiem cilvēku ticība aizies bojā. Jūs neņemiet pie sirds savas nepareizības un maldus, un jūsu dvēseles par to nebēdājas. Es jūs ļoti lūdzu, šķīstiet savas dvēseles, paklausot patiesībai. Savienojieties ar Debesīm. Un lai Kungs jūs pasargā no pašpievilšanās.

DIEVA PAVĒĻU SVĒTUMS

Ļoti cienītais br. K! 1875.gada janvārī es redzēju, ka draudzes garīgās pieaugšanas ceļā ir kavēkļi. Dieva Gars ir apbēdināts, tāpēc ka daudzi savā sirdī un savā dzīvē nav taisni; viņu apliecinātā ticība nesaskan ar viņu darbiem. Jehovas svēto dusas dienu pienācīgi neievēro. Ik nedēļas Dievu aplaupa, pārkāpjot Viņa svētā laika robežas; un stundas, kuras vajadzētu veltīt lūgšanām un pārdomām, atdod laicīgiem darbiem.

Dievs mums devis Savus baušļus, ne tikai lai mēs tiem ticētu, bet arī lai tiem paklausītu. Varenais Jehova, kad Viņš zemei bija licis pamatus un visu pasauli bija ietērpis skaistumā un piepildījis to ar cilvēkam derīgām lietām, - kad Viņš bija radījis visus brīnišķīgos darbus uz zemes un jūrā, - Viņš iestādīja un iesvētīja Sabatu. Dievs svētīja un iesvētīja septīto dienu, tāpēc ka tajā dienā Viņš dusēja no visiem Saviem brīnišķīgajiem radīšanas darbiem. Sabatu iestādīja cilvēka dēļ, un Dievs grib, lai šajā dienā cilvēks noliktu savus darbus, kā arī Viņš pats dusēja pēc sešu dienu radīšanas darba.

Kas godā Jehovas pavēles, tie, saņēmuši gaismu par dekaloga ceturto priekšrakstu, paklausīs tam, nejaudājot par šādas paklausības iespējamību vai izdevīgumu. Dievs cilvēku radīja pēc Savas līdzības, un tad Viņš deva viņam priekšzīmi septītās dienas ievērošanā, kuru Viņš svētīja un iesvētīja. Viņš nolēmis, lai šīnī dienā cilvēks pielūgtu Viņu un nenodotos laicīgiem pasākumiem. Nevienam, kas nicina ceturto bausli pēc tam, kad saņēmis gaismu par Sabata prasībām, Dieva acis nevar būt bezvainīgs.

Br. K, tu atzīsti Dieva prasību ievērot Sabatu, tomēr tavi darbi nesaskan ar ticību, kuru tu apliecinā. Savu iespaidu tu nodod neticīgo pusē, jo tu pārkāp Dieva likumu. Kad laicīgie apstākļi šķiet prasām, lai tiem piegrieztu /248/ uzmanību, tad tu bez sirdsapziņas pārmetumiem pārkāp Sabatu. Dieva baušļu turēšanā tu vadies no savām ērtībām. Tavas tieksmes un veikala darījumi nosaka, vai tu paklausīsi vai nepaklausīsi.

Tā nav Sabata kā svēta iestādījuma godāšana. Rīkodamies tik vieglprātīgi un pārgalvīgi, tu apbēdini Dieva Garu un apkauno savu Glābēju.

Daļēju Sabata ievērošanu Kungs nepieņem. Labāk tu nebūtu sevi apliecinājis par Sabata turētāju. Tad tu neatstātu uz grēciniekiem tik jaunu iespaidu. Viņi redz, ka tava dzīve noliedz tavu ticību, un pazaudē uzticību kristietībai. Ko Kungs ir teicis, to Viņš arī domā, un cilvēks nesodīts nevar atraidīt malā Viņa pavēles. Ādama un Ievas piemēram vajadzētu būt pietiekošam, lai mūs brīdinātu no katras nepaklausības dievišķiem likumiem. Mūsu pirmo vecāku grēks, paklausot viltīgajam ienaidnieka kārdinājumam, ienesa pasaulē noziegumus un bēdas un ierosināja Dieva Dēlu atstāt ķēnišķīgos Debesu pagalmus un pazemoties virs zemes. Viņu nodeva apvainojumiem, atmešanai un krustā sišanai tieši tie, kurus Viņš bija nācis aplaimot. Kādu bezgalīgu maksu prasīja nepaklausība Ēdenes dārzā! Lai cilvēku glābtu no nozieguma soda, upurēja Debesu Majestāti. Dievs arī tagad neatstās nevienu Sava likuma pārkāpumu mazāk ievērotu kā tajā dienā, kad Viņš pasludināja spriedumu Ādamam. Pasaules Pestītājs brīdina tos, kas bezrūpīgi un vienaldzīgi skatās uz dievišķajām pavēlēm. Viņš saka: "Tāpēc, ja kas vienu no šiem vismazākajiem baušļiem atmetīs un ļaudis tā mācīs, tas taps dēvēts vismazākais Debesu valstībā; bet ja kas darīs un mācīs, tad taps dēvēts liels Debesu valstībā." Mācība, ko sniedz mūsu dzīve, visā pilnībā runā par vai pret patiesību. Ja tavi darbi it kā attaisno pārkāpēju viņa grēkos, ja tavs iespāids liek vieglprātīgi skatīties uz Dieva baušļu noturēšanu, tad tu ne vien pats esi vainīgs, bet līdz zināmai robežai tu esi atbildīgs arī par citu kļūdām, kuras izraisījusi tava rīcība. /249/

Pašā ceturta baušļa sākumā Dievs saka: "Piemini," zinādams, ka rūpju un sarežģījumu pilnajā dzīvē cilvēks tiks kārdināts atvainot sevi par visu likuma prasību neizpildīšanu vai arī, laicīgu darījumu un pienākumu nospiests, aizmirsīs šī baušļa svēto un lielo nozīmi. "Sešas dienas tev jāstrādā un viss savs darbs jādara" - parastie dzīves pienākumi, peļņas vai prieka dēļ. Šie vārdi ir ļoti skaidri un noteikti, tos nevar pārprast. Br. K, kā gan tu uzdrīksties pārkāpt tik svinīgu un svarīgu bausli? Vai Kungs ir darījis kādu izņēmumu un tevi atbrīvojis no likuma ievērošanas, kuru Viņš devis pasaulei? Vai tavus pārkāpumus neieraksta parādu grāmatā? Vai Viņš ir ar mieru atvainot tavu nepaklausību, kad tautas nāks Viņa priekšā meklēt spriedumu? Ne uz mirkli nevil sevi ar domām, ka tavs grēks nenesīs pelnīto sodu. Tavs pārkāpums tik piemeklēts ar rīksti, jo tev bija gaisma, bet tu esi rīkojies tai pilnīgi pretēji. "Kalps, kas, Kunga prātu zinādams, nav sagatavojies, nedz darījis pēc Viņa prāta, dabūs daudz sitienus."

Dievs cilvēkam devis sešas dienas, kurās darīt savus darbus un pildīt dzīves parastos pienākumus, bet vienu dienu Viņš prasa Sev. To Viņš ir atšķīris un iesvētījis un dod cilvēkiem kā dienu, kurā viņi var atpūsties no saviem darbiem un atdoties Dieva pielūgšanai un sava garīgā stāvokļa uzlabošanai. Kāda šausmīga varmācība no cilvēku puses - nozagt vienu Jehovas iesvētītu dienu un izlietot to savtīgiem nolūkiem!

Rūpējoties par savām mazajām laicīgajām interesēm, uzdrošināties ticēt, ka Visvarenais Savās prasībās var piekāpties, no cilvēka puses nozīmē vislielāko pārdrošību. Izlietojot Sabatu gadījuma pēc laicīgiem darījumiem un pienākumiem, tāpat pārkāpj

likumu, kā pilnīgi to atmetot; tā Kunga pavēļu ievērošanu dara atkarīgu no savām ērtībām un izdevīguma. "Es, Kungs, Tavs Dievs, esmu stiprs un dusmīgs Dievs," - šie vārdi pārkonam līdzīgi atskanēja no Sīnaja kalna. Nekādu daļēju paklausību, nekādas dalītas intereses nepieņems Viņš, Kurš teicis, ka tēvu noziegumi tiks piemeklēti pie bērniem līdz trešajam un ceturtajam augumam, pie tiem, kas Viņu ienīst, un ka Viņš rādīs žēlastību tūkstošiem, /250/ kas Viņu mīl un Viņa baušļus tur. Nav maza lieta aplaupīt tuvāko, un liels kauna traips gulstas uz to, kas vainīgs šādā rīcībā, tomēr tas, kas nicina sava līdzcilvēka apkrāpšanu, nemaz nekaunoties, aplaupā savu Debesu Tēvu laikā, kuru Viņš ir iesvētījis un nošķīris sevišķiem mērķiem.

Mans mīļais brāli, tavi darbi nesaskan ar tavu ticību, kuru tu apliecini, un tava vienīgā nožēlojamā aizbildināšanās ir tavas ērtības un tavs izdevīgums. Agrākos laikos Dieva kalpi tika aicināti par savu ticību atdot dzīvību. Tava rīcība pavisam slikti saskan ar kristīgo mocekļu izturēšanos, kas labāk cieta izsalkumu un slāpes, mokas un nāvi, nekā atsauc savu ticību vai atmeta kādu no patiesības pamatlīkumiem.

Stāv rakstīts: "Ko tas palīdz, mani brāji, ja kas saka, ka viņam ir ticība, bet nav darbu? Vai ticība viņu var izglābt?" Katru reizi, kad tu Sabata dienā savas rokas pieliec pie darba, tu tiešām aizliedz savu ticību. Svētie Raksti mums māca, ka ticība bez darbiem ir nedzīva un ka liecība, kuru cilvēks nodod ar savu dzīvi, pasludina pasaulei, vai viņa apliecinātā ticība ir īsta vai ne. Tava izturēšanās pazemo Dieva likumus tavu pasaulīgo draugu vērtējumā. Tā viņiem saka: "Dieva baušļiem tu vari paklausīt vai arī nepaklausīt. Es ticu, ka Dieva likumi savā veidā ir saistoši visiem cilvēkiem; tomēr Kungs neprasa stingru, pedantisku Viņa priekšrakstu ievērošanu un gadījuma pārkāpumu bargi nepiemeklē."

Daudzi sevi atvaino Sabata pārkāpšanā, atsaucoties uz tavu priekšzīmi. Viņi spriež, ka, ja tik labs cilvēks, kas tic, ka septītā diena ir Sabats, var šai dienā kārtot pasaulīgus darījumus, kad liekas, ka apstākļi to prasa, tad droši vien arī viņi var nesodīti darīt to pašu. Daudzas dvēseles tiesas dienā norādīs uz tevi, aizbildinot savu nepaklausību Dieva likumiem ar tavu iespaidu. Kaut arī tas nebūs nekāds atvainojums viņu grēkiem, tomēr tas briesmīgi runās tev par sliktu.

Dievs ir runājis, un Viņš sagaida, lai cilvēks /251/ paklausītu. Dievs nejautās, vai tas cilvēkam ir ērti un izdevīgi. Dzīvības un Godības Kungs nerēķinājās ar Savām ērtībām vai Savu patiku, atstājot Savu augstā Pavēlnieka stāvokli, lai kļūtu par ciešanu un bēdu Vīru, uzņemdamies kaunu un nāvi, lai tikai atbrīvotu cilvēku no viņa nepaklausības sekām. Jēzus mira, ne lai cilvēku glābtu viņa grēkos, bet lai viņu glābtu no viņa grēkiem. Cilvēkam jāatstāj sava ceļa maldi, jāpaklausā Kristus priekšzīmei, jāuzņemas savs krusts un jāseko Viņam, aizliedzot sevi un par katru cenu paklausot Dievam.

Jēzus sacīja: "Neviens diviem kungiem nevar kalpot; jo tas vienu ienīdēs un otru mīlēs, vai tas vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai." Ja esam patiesi Dieva kalpi, tad mums nevar rasties jautājums, vai paklausīt Viņa pavēlēm, vai ņemt vērā laicīgas intereses. Ja tos, kas tic patiesībai, neuztur viņu ticība šajās salīdzinoši mierīgajās dienās, kas tad viņus uzturēs tad, kad nāks lielie pārbaudījumi un tiks izdota pavēle pret visiem tiem, kas nepielūdz zvēru un nepieņem viņa zīmi pie savas pieres un pie savām rokām? Šis svinīgi nopietnais laiks vairs nav tālu. Dieva ļaudīm nevajadzētu kļūt vājiem un nenoteiktiem, bet gan vajadzētu pieaugt spēkā un drosmē, sagatavojoties lielajam bēdu laikam.

Jēzus ir mūsu lielā priekšzīme. Viņa dzīve un nāve māca visnoteiktāko paklausību. Viņš mira, Taisnais par netaisniem, Nevainīgais par vainīgajiem, lai aizsargātu Dieva likumu godu un cilvēks vēl pilnīgi nepazustu. Grēks ir likuma pārkāpšana. Ja Ādama grēks atnesa tik lielu un neizsakāmu nelaimi, kas prasīja Dieva mīlotā Dēla upurēšanu, kāds sods tad nāksies tiem, kas, redzot patiesības gaismu, par neko padara Kunga ceturto bausli?

Apstākļi neattaisnos nevienu, kas Sabatā strādā laicīgas peļņas dēļ. Ja Dievs atvainotu vienu cilvēku, tad Viņš varētu atvainot arī visus. Kāpēc br. L nevarētu strādāt Sabatā, lai nopelnītu līdzekļus dzīvei, jo viņš ir nabadzīgs vīrs, un, tā rīkojoties, viņš labāk varētu uzturēt savu /252/ ģimeni? Kāpēc citi brāji vai arī mēs visi nevarētu turēt Sabatu tikai tad, kad tas mums ir ērti un izdevīgi? Balss no Sīnaja dod atbildi: "Sešas dienas tev jāstrādā un viss savs darbs jādara, bet septītā diena ir Kunga, tava Dieva, dusēšanas diena."

Patiesībai ticīgo pārkāpumi ļoti vājina draudzi. Viņi ir piedauzīšanas akmeņi grēcinieku ceļā un kavē tiem pieņemt gaismu. Brāli, Dievs tevi aicina iziet un pilnīgi nostāties Viņa pusē, un lai tavi darbi rāda, ka tu ievēro Viņa priekšrakstus un turi svētu Sabatu. Viņš tev pavēl uzmosties,

lai ieraudzītu savus pienākumus, un būt uzticīgam uzliktajās atbildībās, kas gulstas uz tevi. Tev ir teikti šie svinīgie vārdi: "Ja tu savu kāju savaldi Sabatā un nedari, kas tev patīk, Manā svētā dienā un ja tu dusas dienu nosauc par līksmību, par Kunga svēto dienu, kas cienījama; un tu tā to godā turi, ka nestaigā savus ceļus, nemeklē savu prieku, nedz runā liekus vārdus (savus vārdus - angļu tulk.), tad tu priecāsies iekš Kunga, un Es tevi vadīšu pār zemes augstumiem, un Es tevi mielošu ar tava tēva Jēkaba mantību; jo Kunga mute to runājusi."

Līdzīgi daudziem mūsu brāļiem, tu esi sapinies ar Dieva likumu pārkāpējiem, skatīdamies uz lietām viņu gaismā un pieņemdamus viņu maldus. Dievs piemeklēs tos, kas apgalvo, ka kalpo Viņam, bet patiesībā kalpo mantai. Kas sava personīgā labuma dēļ nicina Kunga skaidri izteiktas pavēles, tie paši sev krāj bēdas un mokas nākotnē. Draudzei vajadzētu nopietni sev jautāt, vai tā līdzīgi jūdiem nav padarījusi Dieva namu par tirgus namu? Kristus sacīja: "Stāv rakstīts: Mans nams tiks saukts lūgšanas nams, bet jūs to esat darījuši par slepkavu bedri."

Vai daudzi mūsu ļaudis nav grēkojuši, upurēdami savu reliģiju pasaulīgas peļņas dēļ, paturēdami dievbijības formu, tomēr visu savu prātu atdodami laicīgiem pasākumiem? Dieva likumi ir jāievēro vispirms un tiem jāpaklausa pēc burta un gara. Ja pavirši skatās uz no svētā kalna briesmīgā svinīgumā pasludinātajiem vārdiem, kā tad gan lai pieņem Viņa Gara liecības? Prāti, kas tik ļoti aptumšoti, ka /253/ nevar atzīt cilvēkiem tieši no Kunga doto baušļu autoritāti, maz labuma var iegūt no vājā darba rīka, kuru Viņš izvēlējis Savu ļaužu pamācīšanai.

Tavs vecums neatvaino tavu nepaklausību dievišķajām pavēlēm. Ābrahamu ārkārtīgi sāpīgi pārbaudīja pašā vecumā. Vecajam, pārsteigtajam vīram Kunga vārdi likās briesmīgi un neizprotami, tomēr viņš ne uz brīdi neapšaubīja to patiesīgumu un nevilcinājās paklausīt. Viņš būtu varējis aizbildināties, ka ir vecs un nespēcīgs un ka nevar upurēt savu dēlu, kurš bija viņa dzīves prieks. Viņš būtu varējis Dievam atgādināt, ka Viņa pavēle runā pretī apsolījumam, kas dots attiecībā uz viņa dēlu. Tomēr Ābrahams paklausīja bez kurnēšanas un pārmetumiem. Viņa uzticība Dievam bija pilnīga.

Ābrahama ticībai vajadzēja būt mūsu piemēram; tomēr cik maz ir to, kas pacietīgi panes tādu vienkāršu pārbaudījumu, kas norāj viņu grēkus, kas apdraud viņu mūžīgo labklājību. Cik maz ir to, kas rājienu uzklasa pazemībā un gūst no tā labumu. Priecīgi vajadzētu atbildēt uz Dieva prasībām attiecībā uz mūsu ticību, kalpošanu un mīlestību. Mēs esam bezgalīgi parādniķi Kungam, un bez vilcināšanās mums vajadzētu izpildīt vismazāko Viņa prasību. Lai būtu bauslības pārkāpēji, nav vajadzīgs mīt kājām Morālo kodeksu. Ja nicinātu vienu priekšrakstu, jau tad mēs esam svēto likumu pārkāpēji. Bet, ja mēs vēlamies būt bauslības turētāji, tad mums stingri jāievēro katra mums pavēlētā Dieva prasība.

Lai likuma pārkāpšana tiktu sodīta, Dievs pielaida Sava Dēla nāvi; bet kā tad Viņš rīkosies ar tiem, kas, redzot visus šos pierādījumus, tomēr uzdrīkstas nostāties uz nepaklausības ceļa pēc tam, kad ir saņēmuši patiesības gaismu? Šinī jautājumā cilvēkam nav tiesību atsaukties uz savām ērtībām un vajadzībām. Dievs gādās; Viņš, Kas Eliju paēdināja pie strauta, darot kraukli par Savu sūtni, nepieļaus, ka Viņa uzticīgajiem trūktu barības. /254/

Pestītājs jautāja Saviem mācekļiem, kurus nospieda trūkums, kāpēc viņi tik daudz rūpējas un bēdājas par to, ko viņi ēdīs un ar ko ģērbsies. Viņš sacīja: "Skatieties uz putniem gaisā; ne tie sēj, ne tie pļauj, ne tie sakrāj šķūņos, un jūs Debesu Tēvs tos baro. Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi?" Viņš norādīja uz jaukajām puķēm, kuras Dievišķā roka bija veidojusi un krāsojusi, sacīdams: "Un kāpēc jūs zūdaties apģērba dēļ? Mācieties no liliņām laukā, kā tās aug. Ne tās strādā, ne tās vērpj; tomēr Es jums saku, ka ir Zālamans visā savā godībā tā nav bijis apģērbs kā viena no šīm. Ja tad Dievs tā ģērbj zāli laukā, kas šodien stāv un rīt krāsnī top iemesta, vai tad ne daudz vairāk jūs? Ak, jūs, mazticīgie!"

Kur ir Dieva ļaužu ticība? Kāpēc viņi ir tik neticīgi un nepaļaujas uz Viņu, Kas gādā par viņu vajadzībām un uztur viņus ar Savu spēku? Kungs pārbaudīs Savu ļaužu ticību? Viņš sūtīs rājienus, kam sekos bēdas, ja šos brīdinājumus neievēros. Viņš katrā ziņā pārtrauks to nāvīgo letarģisko grēka miegu, kas atteikušies no uzticības pret Viņu, un atmodinās viņos pienākuma izjūtu.

Mans brāli, tavai dvēselei jāatdzīvojas un tavai ticībai jāpaplašinās. Tu tik ilgi esi atvainojis savu nepaklausību gan vienā, gan otrā gadījumā, ka tava sirdsapziņa ieaijāta mierā un vairs neatgādina tev tavas vainas. Sabata turēšanā tu tik ilgi esi vadījies pats no savam ērtībām, ka tava nepaklausība tevi vairs neiespaido; tomēr tu nebūt neesi mazāk atbildīgs par to, jo tu pats sevi esi novedis šajā stāvoklī. Sāc nekavējoši paklausīt dievišķajām pavēlēm un uzticies Dievam.

Neizaicini Viņa dusmas, ka Viņš tevi nepiemeklē ar briesmīgu sodību. Atgriezies pie Viņa, kamēr nav vēl par vēlu, un atrodi piedošanu saviem pārkāpumiem. Viņš ir bagāts un pārpārēm bagāts žēlastībā; Viņš dos tev Savu mieru un tevi pieņems, ja tu pie Viņa nāksi pazemīgā ticībā.

SAVTĪGUMS DRAUDZĒ UN ĢIMENĒ

Mīļais brāli M, es redzēju parādīšanā, ka tavā raksturā ir trūkumi, kas jādzedina. Tavi uzskati un jūtas pret sievu nav pareizi. Tu viņu necieni. Viņa nav saņēmusi līdzjūtības un mīlestības vārdus no tevis, kurus tev viņai vajadzēja teikt. Sievas uzteikšana par rūpēm un nastām, kuras viņa uzņemas un nes ģimenē, nemazinātu tavu vīra cieņu.

Tu esi savtīgs un prasošs. Tu ievēro sīkumus un daudz runā par savas sievas un bērnu mazajām kļūdām. Īsi sakot, tu centies mērīt viņu sirdsapziņu pēc savējās, tu centies būt viņiem par sirdsapziņu. Tava sieva ir personība, kas nekad pilnīgi nevar saplūst ar vīru. Viņai ir sava individualitāte, kuru viņai vajadzētu pasargāt; jo par sevi viņa pati ir atbildīga Dieva priekšā. Tu, br. M, nevari būt atbildīgs Dieva priekšā par savas sievas raksturu. Viņa viena pati par to atbildēs. Dievs tikpat labi grib iespaidot tavas Dievu bīstošās sievas sirdsapziņu, kā Viņš grib iespaidot tavu tavas sievas labā.

Tu par daudz sagaidi no savas sievas un bērniem. Tu par daudz rāj. Ja tu pats censtos būt priecīgs un laimīgs un ar viņiem runātu laipni un maigi, tad tu savā mājoklī mākoju, bēdu un nelaimes vietā ienestu saules gaismu. Tu savas domas vērtē pārāk augstu; tu esi ieņēmis galēju viedokli un nevēlies, ka tavas sievas spriedumam būtu tam pienākošais svars tavā ģimenē. Tu neesi attīstījis sevī cieņu pret savu sievu un neesi tā audzinājis arī savus bērnus, lai viņi cienītu viņas spriedumu. Tu neesi viņu nostādījis sev līdzīgu, bet gan valdības un uzraudzības grožus esi saņēmis savās rokās un cieši tos turi. Tev trūkst mīlestības un līdzjūtības. Tev jākopj šīs rakstura īpašības, ja tu vēlies būt uzvarētājs un ja vēlies savā ģimenē redzēt Dieva svētības. /256/

Tu esi ļoti stingrs un nepiekāpīgs savās domās, kas dzīvi tavai ģimenei padara ļoti grūtu. Tev jāļauj, lai Dieva žēlastība mīkstina tavu sirdi. Tavā sirdī jābūt tādai mīlestībai, kāda raksturoja Kristus darbus. Mīlestība ir no Dieva. Mīlestība ir Debesu stāds, un tā nevar augt un ziedēt miesīgā sirdī. Kur tā māj, tur ir patiesība, dzīvība un spēks. Tā tomēr nevar dzīvot bezdarbībā, un, ja to pielieto dzīvē, tad tā aug un izplatās tālāk. Tā neievēro mazas kļūdas un nav modra atzīmēt mazas vainas. Tā uzvarēs, kad nelīdzēs vairs pierādījumi un vārdu daudzums. Vislabākais ceļš rakstura reformēšanai un tavas ģimenes dzīves nokārtošanai ir mīlestības likuma ievērošana. Tā tiešām ir vara un veiks to, ko nekad nevar padarīt ne nauda, ne spēks.

Mans brāli, tavi skarbie un nelīdzjūtīgie vārdi griež un ievaino. Tev ir viegli nopelt un uzrādīt kļūdas, bet šādas rīcības rezultāts ir tikai nelaime. Tu ātri justos apvainots un aizskarts, ja vārdi, kurus tu saki citiem, tiktu teikti tev. Būt laipnam, maigam un līdzjūtīgam tu esi uzskatījis par vājību un esi domājis, ka runāt ar savu sievu laipni, maigi un mīlīgi ir zem tavas cieņas. Te tu pārproti patiesas vīrišķības un cieņas būtību. Tiekme atstāt nepadarītus laipnības darbus ir vājības izpausme un trūkums tavā rakstura. Ko tu gribi uzlūkot par vājību, Dievs to uzskata par patiesu kristīgu laipnību, kurā jāvingrinās katram kristietim; tāds bija Kristus parādītais Gars.

Tevis ir ļoti savtīgas tieksmes, un tu par sevi domā daudz augstāk, kā vajadzētu. Tu bieži pieķeries pilnīgi īpatnējiem un fanātiskiem uzskatiem par Rakstiem un bieži tik dedzīgi turies pie tiem kā jūdi pie savām tradīcijām. Nepieņemot pamācības, tu pastāvīgi atradīsies briesmās izsaukt grūtības draudzē, ja tu lielā Uzvarētāja spēkā neķersies pie šo nepareizību izlabošanas darba. Tavu stāvokli sevišķi uztraucošu dara tava pārlicība, ka tu visus šos jautājumus /257/ saproti labāk par saviem brāļiem. Tāpēc tu esi ļoti grūti aizsniedzams. Tev ir paštaisns, farizejisks gars, kas saka: "Paliec malā, nenāc man tuvu, jo es esmu svētāks kā tu."

Tu neesi sapratis, cik samaitāta ir tava sirds un ka tava dzīve ir bijusi gandrīz viena vienīga kļūda. Tavi ieskati nevar un tiem arī nevajag valdīt Dieva draudzē. Tev jāattīsta visas kristieša pievilcīgās īpašības, bet sevišķi mīlestība, kas ir lēnprātīga, laipnīga, kas neskauž, nelielās un neuzpūšas, kas neturas netikli, nemeklē savu labumu, neapskaistas, nedomā uz ļaunu, nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību; aplāj visu, tic visu, cerē visu, panes visu." "Tad nu apvelciet kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie sirds žēlastību, laipnību, pazemību, lēnību, lēnprātību, cits citu panesdami un cits citam piedodami, ja vienam ir ko sūdzēt pret otru, it kā arī

Kristus jums ir piedēvis, tāpat arī jūs. Un pār visu šo apvelciet mīlestību, kas ir pilnības saite. Un Dieva miers lai valda jūsu sirdīs, uz ko jūs arī esat aicināti vienā miesā; un esiet pateicīgi."

Tu ievēro mazas novirzīšanās no tā, ko tu uzskati par pareizu, un stingru centies tās izlabot. Būdam uzpūtīgs un pavēlniecisks, ātrs redzēt sava brāļa kļūdas, tu nopietni neizmeklē pats savu sirdi, lai ieraudzītu Jaunumu, kas pastāv tavā dzīvē. Izdabāšana ēst kārei, tieksmēm un kaislībām apliecina tavu morālo vājumu. Vergošana tieksmei uz tabaku tā pārvalda tevi, ka, lai gan tu atkal un atkal apņemies pārvarēt šo ieradumu, tu tomēr to nespēj. Šis Jaunais ieradums ir sabojājis tavu saprātu. Mans brāli, kur ir tava pašai izliegšanās? Kur ir tavs morālais spēks uzvarēt? Kristus tevis dēļ uzvarēja ēstkāres un stipro tieksmju varu kārdināšanas tuksnesī, dodams tev iespēju uzvarēt sevi pašā dēļ. Cīņa tomēr jāizcīna tev pašam. Uzvarētāja vārdā tev ir iespējams aizliegt savas tieksmes un uzvarēt sevi. Tu /258/ daudz prasi no citiem, bet ko tu gribi darīt, lai iegūtu uzvaru pār riebigās veselību postošās un dvēseli aptraipošās tieksmes piekropšanu? Cīņa jāizcīna tev pašam. Nevieni to nevar izcīnīt tavā vietā. Citi var par tevi lūgt, bet darbs visā pilnībā jāpadara tev pašam.

Dievs tevi uzaicina ilgāk vairs nemīlināties ar kārdinātāju, bet šķīstīt sevi no katra traipa, kas padara netīru miesu un garu, un kļūt pilnīgi svētam Viņa bijāšanā. Tev pastāvīgi un neatlaidīgi jāstrādā, lai atbrīvotos no sava rakstura trūkumiem. Tu atrodi Dieva darbnīcā. Ja tu pakļausies aptēšanas, nolīdzināšanas un nogludināšanas procesam, ko izdara Dieva apgraizošais nazis, lai izgaistu nelīdzinātās šķautnes, nolīdzinātās samezgotās, dobumainās virsmas, tad caur Dieva žēlastību tu kļūsi derīgs Debesu celtnē. Bet ja tu pieķersies pats un negribēsi paciest pārbaudošo procesu, kas tevi sagatavotu Debesu būvei, tad nebūs vietas celtnē, ko saliks kopā bez cirvja un āmura skaņas. Ja tava daba nepārveidosies, ja šo pēdējo dienu svētojošās patiesības ietekmē tu nekļūsi skaidrāks un cēlāks, tad tevi atradīs necienīgu, lai dzīvotu starp skaidrajiem un svētajiem eņģeļiem.

Vai tu vari atļauties pieķerties aptraipošajiem ieradumiem, lai beidzot tiktu atrasts starp neticīgajiem un nesvētajiem? Vai šinī lietā tu drīkst riskēt? Pārāk daudz ir likts uz spēles, lai tu drīkstētu atļauties joprojām vēl iet savu iegribu apmierināšanas ceļu. Runājot ar neticīgiem par patiesību, tu esi bijis uzbāzīgs, pārāk pašapzinīgs, kas atstāj sliktu, nepatīkamu iespaidu. Nepastāvīgus, pretrunīgus patiesības aizstāvjus sātans ar sevišķiem panākumiem izlieto savā labā, lai pamodinātu riebumu pret patiesību tādos cilvēkos, kuri, pareizi strādājot, būtu noskaņoti labvēlīgi. Tev jāklūst maigākam un, aizstāvot patiesību, jārunā lēnprātīgā garā.

"Esiet gatavi lēnprātībā un bijībā atbildēt katram cilvēkam, kas jūs jautā par tās cerības pamatiem, kas ir jūsos." Te pieminētā bijība nenozīmē pašjāvības trūkumu vai nenoteiktību, bet gan pienācīgu uzmanību, piesardzību, lai nekad neizteiktu nevienu neapdomātu vārdu, lai neuztrauktos un tā neatstātu nelabvēlīgu iespaidu cilvēku prātā, liekot /259/ viņiem novērsties nepareizā virzienā. Dievbijība, pazemība un lēnprātība visiem ir ļoti vajadzīgas, lai pareizi pārstāvētu Dieva patiesību.

Pašpaļāvība un lepnums tevi vada lielās briesmās. Tavas un tavas ģimenes lielās nelaiemes tiešs iemesls ir lepnums. Lepna, augstprātīga cilvēka lietderība ir stipri ierobežota; jo lepnums un patmīlība to ieslēdz šaurā lokā. Tāds cilvēks nav augstsirdīgs. Viņa pūles nav tālu sniedzošas, bet gan norobežotas. Šis lepnums, ja tāds pastāv, atklāsies sarunās un izturēšanās veidā.

Mīļais brāli, iespāids, zem kura veidojies tavs raksturs, tevī darījis augstprātīgu un valdonīgu garu. Šo garu tu parādi ģimenē, satiksmē ar saviem kaimiņiem un ar visiem, ar kuriem tu saejies. Lai pārvarētu šos Jaunos ieradumus, tev jābūt modram un jālūdz Dievs. Tagad tev nopietni un neatlaidīgi jāpūlas, jo darbam ir atlicis maz laika. Nedomā, ka tev pietiks ar tavu pašā spēku. Vienīgi varenā Uzvarētāja vārdā tu vari iegūt uzvaru. Sarunās ar citiem kavējies pie Dieva mīlestības. Viņa žēlastības un laipnības, bet ne pie Viņa stingrās taisnības un neizbēgamā soda. Stipri pieķeries Viņa apsolījumiem. Savā spēkā tu nekā nespēj darīt, bet Jēzus spēkā tu spēj visas lietas. Ja tu paliksi Kristū un Kristus tevī, tad tu tiks pārveidots, atjaunots un svētots. "Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, tad jūs lūgsiet ko gribēdami, un tad jums notiks." Lai tevī valda droša pārliecība, ka Kristus mājot tevi, ka tava sirds ir salauzta, padevīga un pazemīga. Dievs pieņem tikai pazemīgos un sagrauztos. Debesis ir visas dzīves nepārtraukta pūliņa vērtas, tiešām tās ir vērtīgākas par visu. Dievs tev palīdzēs tavās pūlēs, ja tu cīnīsies, paliekot vienīgi Viņā. Tavā ģimenē ir darāms darbs, kuru Dievs tev palīdzēs paveikt, ja tu pie tā ķersies pareizi. Es tevi ļoti lūdzu, saved kārtībā savu sirdi un tad pacietīgi /260/ strādā savas ģimenes glābšanas labā, lai Dieva eņģeļi var nākt un mājot jūsu namā.

UZSAUKUMS SLUDINĀTĀJIEM

Mēs dzīvojam vissvinīgākajā laikā. Visiem ir jāstrādā rūpīgi un uzcītīgi. Bet sludinātājiem - ganiem ir sevišķs darbs - rūpēties un barot Dieva ganāmo pulku. Kam dots sevišķs uzdevums- ievadīt ļaudis patiesības ceļā, tam jābūt spēcīgam izskaidrot Dieva Vārdu un piemērot savas mācības ļaužu vajadzībām. Viņam jābūt tik cieši vienotam ar Debesīm, lai varētu kļūt par dzīvu gaismas kanālu, par Dieva muti.

Sludinātājam - ganam pareizi jāizprot Dieva Vārds un arī cilvēka raksturs. Mūsu ticību cilvēki neciena. Ļaudis negrib ļaut sevi pārliecināt, ka tik dziļi ir iestiguši maldos. Ir veicams liels darbs, tomēr pašlaik darītāju ir pavisam maz. Parasti viens cilvēks pilda darbu, kuru vajadzētu sadalīt starp diviem, jo evaņģēlista darbu nepieciešami savienot ar sludinātāja - gana darbu, kas darbiniekam uzliek divkārtīgu nastu.

Kristus kalpam jābūt Bībeles pētītājam, lai viņa atmiņā uzkrātos Bībeles liecības un pierādījumi, jo sludinātājs tikai tad ir spēcīgs, kad viņš apbruņots ar Svēto Rakstu patiesībām. Pierādījumi ir labi savā vietā, bet daudz vairāk var panākt, vienkārši izskaidrojot Dieva Vārdu. Kristus attēloja Savas mācības tik skaidri, ka tās viegli varēja saprast pat visvienkāršākie un visneizglītotākie ļaudis. Jēzus nerunāja gari un grūti izprotami, bet gan vienkārši, tautas saprašānai piemērotā valodā. Viņš Savus klausītājus neveda nekad tik tālu, ka viņi nespētu sekot Viņa domu gājumam.

Ir daudz izglītotu cilvēku, kas spēcīgi Rakstu zināšanās, tomēr viņu lietderība ļoti ierobežota viņu nepilnīgā /261/ darbības veida dēļ. Daži sludinātāji, kas strādā dvēseļu glābšanas darbā, neizsniedz vislabākās sekmes tādēļ, ka ar lielu sajūsmu uzsākto darbu neizved pamatīgi līdz galam. Citi nav labi strādnieki tāpēc, ka viņi sīkstī turas pie saviem reiz pieņemtajiem ieskatiem, darot tos par noteicošajiem savā darbā. Šī iemesla dēļ viņu mācības netiek piemērotas ļaužu vajadzībām dotajā brīdī. Daudzi pavisam nesaprot vajadzību piemēroties apstākļiem un uzmeklēt ļaudis tur, kur viņi atrodas. Viņi nenostājas līdzās tiem, kuriem viņi vēlas palīdzēt un kurus viņi grib pacelt patiesā Bībeles kristīguma līmenī.

Lai varētu būt uzticams, panākumiem bagāts sludinātājs, nepieciešama pilnīga svētošanās dvēseļu glābšanas darbam. Sludinātājam ļoti svarīgi būt cieši vienotam ar Kristu, pastāvīgi meklēt Viņa padomu un pajauties uz Viņa palīdzību. Dažiem nav panākumu tāpēc, ka viņi pajaujas vienīgi uz pierādījuma spēku un nopietni neklīdz uz Dievu, lai viņus vadītu Viņa gudrība un Viņa žēlastība svētītu viņu pūles. Garas runas un nogurdinošas lūgšanas noteikti kaitē reliģiskajām interesēm un nepārliecina ļaužu sirdsapziņu. Tieksme spīdēt ar savām runas dāvanām bieži vien noslāpē reliģisko interesi tur, kur būtu bijis iespējams gūt lielus panākumus.

Patiesi Kristus vēstnesis atrodas pilnīgā saskaņā ar To, Kura pārstāvis viņš ir, un viņa galvenais mērķis ir dvēseļu glābšana. Pasaules bagātība pazaudē savu nozīmi, ja to salīdzina ar vienas vienīgas dvēseles vērtību, kuras labā ir miris mūsu Kungs un Mācītājs. Viņš, Kas svaru kausā sver kalnus un pakalnus, bezgalīgi vērtē viena cilvēka dvēseli.

Sludināšanas darbā jāizcīna cīņas un jāiegūst uzvaras. Kristus sacīja: "Nedomājiet, ka Es esmu nācis atnest mieru virs zemes. Es neesmu nācis atnest mieru, bet zobenu." Kristīgās draudzes darbību sākumā pavadīja grūtības un lielas bēdas, un pirmo apustuļu sekotāji redz, ka viņiem jāstopas ar līdzīgiem pārbaudījumiem; savā darbā viņiem jāpiedzīvo trūkums, apmelojumi un visāda veida pretestības. /262/ Viņiem jābūt tikumīgi stipriem un drosmīgiem vīriem, kuriem ir garīgs spēks.

Valda dziļa tikumiska tumsa, un vienīgi patiesības spēks var aizdzīt šīs ēnas no cilvēka prāta. Mums jācīnās ar spēcīgām maldībām un visstiprākajiem aizspriedumiem, un bez sevišķas Dieva palīdzības mūsu pūlēm nebūs panākumu ne dvēseļu atgriešanās, ne arī mūsu pašu tikumiskā stāvokļa pacelšanās. Cilvēcīgā prasme un vislabākās iedzimtās un iegūtās spējas ir bezspēcīgas atdzīvināt dvēseli, lai tā atzītu grēka briesmīgumu un izmestu to no savas sirds.

Sludinātājiem jābūt piesardzīgiem, lai par daudz negaidītu no cilvēkiem, kas vēl taustās maldu tumsā. Savs darbs viņiem jāpilda labi, pajaujoties uz Dievu, lai Viņš meklējošām dvēselēm dāvātu Sava Svētā Gara noslēpumaino, atdzīvinošo iespaidu, apzinoties, ka bez tā viņu darbam nebūs panākumu. Attiecībās ar cilvēkiem viņiem jābūt pacietīgiem un gudriem, pieminot apstākļu dažādību, kas katrā atsevišķā cilvēkā attīstījusi īpatnējus rakstura vilcienus. Viņiem noteikti jāstārgās, lai pašu es neiegūtu virsroku un Jēzus nepaliktu ārpusē. Dažiem sludinātājiem nav panākumu, tāpēc ka darbam viņi neatdod visas savas intereses, jo ļoti daudz atkarīgs no neatlaidības un labi pārdomāta darba plāna. Daudzi vispār nav strādnieki; nogājuši

no katedras, viņi neturpina savu darbu. Viņi izvairās no pienākuma iet no mājas uz māju un gudri strādāt ģimenes lokā. Viņiem jāizkopj kristieša jaukā pieklājība, kas viņus darītu laipnus un uzmanīgus pret viņu gādībā nodotajām dvēselēm. Tad viņi to labā strādātu patiesā sirsnībā un ticībā, mācot tām dzīvības ceļu.

Sludinātāji var daudz darīt to cilvēku raksturu veidošanai, ar kuriem viņi bieži sastopas. Ja viņi ir asi, kritizējoši un daudz prasoši, tad viņi var būt droši, ka šīs nelaimīgās īpašības sastaps arī cilvēkos, pār kuriem viņu iespaids ir visstiprākais; ja rezultāts varbūt nav tāds, kādu viņi vēlējas, tad par to viņi var pateikties sava piemēra iespaidam.

Nevar sagaidīt, ka ļaudis baudīs mieru un priecāsies /263/ savstarpējā saskaņā, ja viņu reliģiskie skolotāji, kuru pēdās viņi min, paši nav pilnībā attīstījuši šīs pamatmācības un nav atklājuši tās savā dzīvē. Uz Kristus kalpu gulstas liela atbildība, ja viņš grib būt ļaudīm par priekšzīmi un pareizi izskaidrot sava Mācītāja mācības. Mūsu Pestītāja skaidrība un tikumiska cieņa pildīja ļaudis ar godbijību, kamēr Viņa pašaieliedzīgā mīlestība, laipnība un žēlsirdība iemantoja viņu sirdis. Viņš bija iemiesota pilnība. Ja Viņa pārstāvji grib redzēt savam darbam augļus līdzīgi tiem, kādi vainagoja Kristus kalpošanu, tad viņiem nopietni jācenšas atdarināt Viņa labās īpašības un jāattīsta tādi rakstura vilcieni, kas viņus darītu Viņam līdzīgus.

Vajadzīga liela apdomība un gudrība no Dieva, lai sekmīgi strādātu grēcinieku glābšanas darbā. Ja darbinieka dvēselē valda Dieva laipnība un Viņa žēlastība, tad viņa klausītājus nesatrauks mācības, bet atradīs ceļu pie viņu sirds un atvērs to patiesības uzņemšanai.

Strādniekiem darba laukā nevajadzētu padoties mazdūšībai, bet visos apstākļos viņiem vajadzētu cerēt un ticēt. Kad no katedras pasludināta patiesība, tad sludinātāja darbs tikai iesācies. Pēc tam viņam jāiepazīstas ar saviem klausītājiem. Daudzi izdara lielu kļūdu, nenostājoties līdzjūtībā cieši blakus tiem, kuriem viņu palīdzība visvairāk vajadzīga. Ar Bībeli rokā viņiem laipni un pieklājīgi jācenšas izprast to cilvēku iebildumi, kuri sāk jautāt: "Kas ir patiesība?"

Tādas dvēseles jāvada un jāmača rūpīgi un maigi kā skolēni skolā. Daudziem jāatstāj mācības, kas dziļi iesakņojušās viņu dzīvē. Pārlicinājušies, ka ir maldījusies attiecībā uz Bībeles pamatmācībām, viņi nonāk apnikumā un šaubās. Viņiem ir vajadzīga vismaigākā līdzjūtība un vissaprātīgākā palīdzība. Viņi rūpīgi jāpamāca; par viņiem un ar viņiem jālūdz Dievs, par viņiem jābūt nomodā un viņi jāapsargā vislaipnākajā rūpībā. Palīdzība vajadzīga arī tiem, kas padevušies kārdināšanām un attālinājušies no Dieva. /264/ Kristus mācībās šī šķira attēlota ar pazudušo avi. Gans atstāja deviņdesmit deviņas avis tuksnesi un meklēja vienu pazudušo, kamēr viņš to atrada; tad viņš līksmodamies atgriezās atpakaļ, nesdams to uz saviem pleciem. To pašu attēlo arī sieva, kura meklēja pazudušo grasi, kamēr to atrada, un tad sasauca savas kaimiņienes, lai arī viņas priecātos, ka pazudušais atrasts. Šeit skaidri norādīts uz Debesu eņģeļu sadarbību ar kristīgajiem strādniekiem. Debesu eņģeļi priecājas vairāk par vienu grēcinieku, kas nožēlo savus grēkus un atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kuriem atgriešanās nav vajadzīga. Par to priecājas Debesu Tēvs un Kristus. Visas Debesis ir ieinteresētas cilvēku glābšanas darbā. Kas kalpo kā ierocis kādas dvēseles glābšanai, tas drīkst priecāties, jo Dieva eņģeļi ar vislielāko interesi ir vērojuši viņa pūles un panākumos priecājas līdz ar viņu.

Cik pilnīgam tad vajadzētu būt šim darbam un cik dziļai cilvēka līdzjūtībai pret savu līdzcilvēku. Būt Jēzus Kristus līdzstrādniekam dvēseļu glābšanas darbā ir liela priekštiesība. Pestītājs ar pacietīgām, pašaieliedzīgām pūlēm centās aizsniegt cilvēku viņa kritušajā stāvoklī un glābt viņu no grēka sekām; tāpēc Viņa mācekļiem, kas pasludina Viņa Vārdu, pilnīgi vajadzētu atdarināt savu lielo Priekšzīmi.

Lai veiktu šo lielo un grūto darbu, Kristus kalpiem nepieciešams būt fiziski veselīgi. Lai aizsniegtu šo mērķi, viņiem jāklūst noteiktiem un kārtīgiem savos ieradumos un jāpiesavinās veselīgs dzīves veids. Daudzi pastāvīgi sūdzas un cieš no dažādām kaitēm. Tam par iemeslu gandrīz vienmēr ir viņu nesaprātīgais darbs un veselības likumu neievērošana. Viņi parasti par daudz uzturas dzīvojamās telpās, pārkurinātās istabās ar netīru gaisu. Te viņi cītīgi nododas mācībām vai rakstu darbiem, bet maz strādā fiziski un reti maina nodarbošanos. Sekas ir asinsrites palēnināšanās un garīgo spēku pavājināšanās.

Visam organismam vajadzīgs spēcinošs iespaids, ko /265/ gūst, strādājot brīvā dabā. Katru dienu dažas stundas fiziska darba palīdzētu atjaunot miesīgos spēkus, kā arī dotu atpūtai un atslogojumu garam. Tādā kārtā vispārējā veselība kļūtu labāka un dvēseļu gans savā tiešajā darbā spētu paveikt daudz vairāk. Bezgalīgā lasīšana un rakstīšana daudzus

sludinātājus padara šim darbam nederīgus. Dārgo laiku, kuru varētu izlietot, lai īstā laikā palīdzētu tiem, kam palīdzība vajadzīga, viņi izšķiež abstraktām studijām.

Daži sludinātāji ir nodevušies rakstīšanai laikā, kad valda sevišķa reliģiska interese, un bieži gadās, ka viņu rakstīšanai nav nekāda tieša sakara ar darbu, kas uz viņiem gaida. Tā ir rūpju kļūda; jo tādos brīžos sludinātājam pienākas izlietot visus spēkus, lai iespaidīgi virzītu uz priekšu Dieva darbu. Viņa prātam vajadzētu būt skaidram un vērstam uz vienu mērķi - dvēseļu glābšana. Ja viņa domas nodarbinātu citi jautājumi, tad Dieva lietai var iet zudumā daudzas dvēseles, kuras, savlaicīgi pamācītas, varētu izglābt. Daži sludinātāji ļaujas viegli novērsties no sava darba. Viņi kļūst mazdūšīgi vai arī pakļaujas savām ģimenēm un, nepiegriežot vērību pieaugošajai interesei, ļauj tai izgaist. Ļaunumu, ko šādā veidā nodara Dieva lietai, gandrīz nevar aprēķināt. Ja ir uzsākts patiesības pasludināšanas darbs, tad attiecīgajam sludinātājam vajadzētu justies atbildīgam par šī darba sekmīgu nobeigšanu. Ja izrādās, ka viņa pūles paliek bez panākumiem, tad nopietnās lūgšanās vajadzētu pārbaudīt, vai viņš strādājis pareizi. Pārbaudot sevi, viņam vajadzētu pazemot savu dvēseli Dieva priekšā un ticībā piekerties dievišķajiem apsolījumiem, pazemīgi turpinot savu darbu, līdz viņš ir pārliecinājies, ka uzticīgi ir izpildījis savu pienākumu un darījis visu viņa spēkos iespējamo, lai gūtu vēlamus rezultātus.

Sludinātāji bieži ziņo, ka, iesākot darbu jaunos laukos, viņi iepriekšējā vietā ir atstājuši lielu interesi. Tas ir nepareizi. Iesākot darbu viņiem vajadzētu nobeigt, jo, atstājot to nepabeigtu, viņi izdara vairāk ļauna kā laba, tāpēc ka ir samaitājuši lauku nākošajam darbiniekam. Nav nepateicīgāka lauka par to, kas apstrādāts tikai tik daudz, lai tajā raženāk augtu nezāles.

Jaunos laukos vajadzīgs daudz lūgšanu un gudra darba. /266/ Vajadzīgi Dieva vīri; ne tikai vīri, kas var runāt, bet tādi, kas dievbijības noslēpumu pazīst no piedzīvojumiem un kas var apmierināt ļaužu spiedošās vajadzības; vīri, kas visā svinīgumā izprot, cik liela atbildība ir būt Jēzus kalpiem, un kas priecīgi grib uzņemties krustu, ko nest Viņš viņiem mācījis.

Kad uzbrūk kārdināšana nošķirties un nodoties lasīšanai un rakstīšanai laikā, kad citi pienākumi prasa tūlītēju uzmanību, tad viņiem jābūt pietiekoši stipriem aizliegt sevi un nodoties darbam, kas atrodas tieši viņu priekšā. Šī, bez šaubām, ir viena no vis apdraudošākām kārdināšanām, kas jāiztur pētošam garam.

Dvēseļu gana pienākumi bieži vien kaunpilnā kārtā tiek atstāti novārtā, tāpēc ka sludinātājiem trūkst spēka upurēt savas personīgās tieksmes uz nošķiršanos un studijām. Dvēseļu ganam savā ganāmpulkā jāiet no mājas uz māju, pamācot, sarunājoties, lūdzot kopā ar ģimenēm un rūpējoties par viņu dvēseļu labklājību. Kas apliecinājuši vēlēšanos iepazīties ar mūsu ticības pamatmācībām, tos nevajag atstāt novārtā, bet gan pilnīgi iepazīstināt ar patiesību. Modram un darbīgam Dieva kalpam nevajadzētu palaist garām izdevību darīt labu.

Daži no sludinātājiem, kuras ģimeņu galvas ielūguši savās mājās, nedaudzās apmeklējuma stundas pavadījuši, noslēdzoties kādā istabā, lai atdotos savai lasīšanas un rakstīšanas tieksmei. Ģimene, kas viņus uzņēma, neieguva no apmeklējuma nekāda labuma. Sludinātāji pieņem viņiem parādīto viesmīlību, nepūloties dot pretī neko līdzvērtīgu, kas tik ļoti bija vajadzīgs.

Saviesīgā dzīvē ļaudis ir viegli aizsniedzami, tomēr daudzi sludinātāji baidās no apmeklējuma grūtībām. Viņi nav attīstījuši sabiedrisku, sadraudzīgu garu, nav piesavinājušies sirsniņai, kas atrod ceļu pie cilvēku sirdīm. Sludinātājiem - ganiem ļoti svarīgi bieži sastapties ar saviem ļaudīm, lai iepazītos ar cilvēcīgās dabas dažādajām attīstības pakāpēm, viegli izprastu domu gājienus, piemērotu /267/ savas mācības ļaužu izpratnei un iemācītos to lielo un labu vēlošo mīlestību, kura piemīt tikai tiem, kas mācās dziļi izprast cilvēku dabu un viņu vajadzības.

Kas atraujas no cilvēkiem, tas nekad nevar viņiem palīdzēt. Labam ārstam ir jāizprot dažādo slimību daba un pilnībā jāpazīst cilvēka ķermeņa uzbūve. Ārstējot slimniekus, viņam jābūt ātram un noteiktam; viņš zina, ka vilcināties ir bīstami. Kad viņš savu pieredzējušo roku ir uzlicis uz slimnieka pulsa un rūpīgi vēro slimības īpatnējās pazīmes, tad viņa iepriekšējās zināšanas dara viņu spējīgu aptvert slimības raksturu un tās apturēšanai nepieciešamo ārstēšanu. Kā ārsts cīnās ar miesas slimībām, tā dvēseles ganam jākalpo grēku slimajai dvēselei. Un viņa darbs ir tik daudz svarīgāks par ārsta darbu, cik mūžīgā dzīvība ir vērtīgāka par šīs zemes dzīvi. Dvēseļu ganam jāstopas ar bezgalīgi daudziem atšķirīgiem raksturiem; un viņa pienākums ir iepazīties ar ģimenes locekļiem, kas klausās uz viņa mācībām, lai izprastu, kādā veidā viņus vislabāk iespaidot pareizā virzienā.

Nemot vērā šo nopietno atbildību, radīsies jautājums: "Kas ir piemērots šim darbam?" Uzlūkojot savus daudzos un grūtos pienākumus, darbiniekiem gandrīz vai jāzaudē drosme, tomēr Kristus vārdi stiprina viņa dvēseli ar iepriecinošo apsolījumu: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." Grūtībām un briesmām, kas draud Viņa mīļajiem, vajadzētu darīt darbinieku piesardzīgu un uzmanīgu savā rīcībā ar viņiem un uzturēt modru, atceroties, ka viņš ar viņiem atbildīgs Dieva priekšā. Savu iespaidu viņam vajadzētu izlietot, ar gudrību mantojot dvēseles Kristum un iespiežot patiesības atziņu meklējošos prātos. Viņam vajadzētu rūpēties, lai pasaule ar savu maldinošo pievilšanas spēku viņus neattālinātu no Dieva un nenozagtu viņu sirdis Dieva žēlastības iespaidam.

Sludinātājam nav augstprātīgi un pavēloši jāvalda pār /268/ viņa gādībai uzticēto ganāmpulku, bet jābūt tam par priekšzīmi un jārāda ceļš uz Debesīm. Sekojot Kristus priekšzīmei, viņam vajadzētu aizlūgt par viņa gādībai uzticētajiem ļaudīm, līdz viņš redz, ka viņa lūgšanas ir paklausītas. Jēzus parādīja cilvēkiem cilvēcīgu un dievišķu līdzjutību. Viņš ir visās lietās mūsu priekšzīme. Dievs ir mūsu Tēvs un Valdnieks, un kristīgais sludinātājs ir Viņa Dēla pārstāvis šeit virs zemes. Virs zemes, cik tālu vien tas iespējams, vajadzētu parādīt tādu pat mīlestību, kādā priecājas eņģeļi, tādu pat skaidrību un svētumu, kādi valda Debesīs. Dievs tur sludinātāju atbildīgu par viņam dotās varas izlietošanu, bet Viņš neattaisno Savus kalpus, ja viņi šo varu izlieto nepareizi, patvaldnieciski izturoties pret viņu gādībai izticēto ganāmpulku.

Dievs Saviem kalpiem devis dārgas atziņas par Savu patiesību, un Viņš vēlas, lai viņi cieši saistītos ar Jēzu un līdzjutībā tuvotos saviem brāļiem, ka varētu viņiem darīt tik daudz laba, cik vien ir viņu spēkos. Pasaules Pestītājs neņēma vērā Savu prieku, bet gāja apkārt, darīdams labu. Viņš cieši saistījās ar Tēvu, lai kopējiem spēkiem iedarbotos uz cilvēku dvēseli, glābjot viņu no mūžīgās bojāejas. Ja Viņa kalpi vēlas gūt panākumus savā darbā, tad viņiem līdzīgā veidā jāklūst arvien garīgākiem.

Jēzus sajuta pret nabaga grēciniekiem tik lielu līdzjutību, ka atstāja Debesu pagalmus un nolika ķēnišķīgās drēbes, pazemojoties līdz cilvēcībai, lai iepazīstos ar cilvēka vajadzībām un palīdzētu viņam pacelties no krišanas pazemojuma. Ja Viņš cilvēkam devis tik neapšaubāmu pierādījumu par Savu mīlestību un vismaigāko līdzjutību, cik svarīgi tad, lai Viņa pārstāvji atdarinātu Viņa priekšzīmi, stājoties ciešā saskarē ar citiem cilvēkiem un palīdzot viņiem izveidot patiesi kristīgu raksturu. Tomēr daži pārāk labprātīgi ir ķērušies pie grūtību novēršanas draudzē, nododami asu, nelīdzjutīgu liecību pret maldīgajiem. Tā rīkojoties, viņi padevušies dabīgajām tieksmēm, kuras vajadzētu stingri apspiest. Tas nav kristieti apliecinošais mierīgais taisnīgums, bet gan pārsteidzīgās dabas asā kritika. /269/

Draudzēm vairāk vajadzīga audzināšana nekā pārmetumi. Sludinātājiem nevajadzētu tās pārāk bargi nosodīt par garīguma trūkumu un nepildītajiem pienākumiem, bet gan ar vārdiem un ar priekšzīmi tās pamācīt, kā pieaugt žēlastībā un patiesības atziņā. "Tai es esmu palicis par kalpu, kā Dievs man to priekš jums ir novēlējis, lai Dieva Vārdu pilnīgi pasludinātu; to noslēpumu, kas ir bijis paslēpts no mūžīgiem laikiem un no dzimumu dzimumiem, bet tagad skaidri ir parādīts Viņa svētajiem; tiem Dievs ir gribējis darīt zināmu, kāda šim noslēpumam bagāta godība starp tautām, tas ir Kristus jūsos, godības cerība; to mēs pasludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku visā gudrībā, lai mēs ikvienu cilvēku varam nostādīt pilnīgu Jēzū Kristū; ar to es arī darbojos, cīnīdamies pēc Viņa spēcības, kas mani strādā ar spēku."

Mūsu sludinātājiem, kas aiznieguši četrdesmit vai piecdesmit gadu vecuma, nevajadzētu domāt, ka viņu darbs ir mazāk iespaidīgs kā agrāk. Vecie un piedzīvojušie vīri ir tieši tie, kuriem spēcīgi jāturpina darbs pareizā virzienā. Šinī laikā viņi sevišķi ir vajadzīgi; draudzes nevar pieļaut šķiršanos no viņiem. Viņiem nevajadzētu runāt par fizisku un garīgu nespēku, ne arī domāt, ka viņu lietderības laiki ir pagājuši.

Daudzi no viņiem ir cietuši stipras garīgas piepūles dēļ, neatvieglojot to ar fizisku darbu. Rezultātā ir samazinājušies viņu spēki un radusies tieksme izvairīties no atbildībām. Viņiem vajadzīgs vairāk kustēties un strādāt. Tas neattiecas tikai uz tiem vien, kuru galvas laika plūsmā ir kļuvušas baltas, bet arī gados jauni cilvēki ir nonākuši tādā pat stāvoklī un kļuvuši garīgi nespēcīgi. Viņiem ir noteikts priekšnesumu saraksts, bet, tiklīdz viņi iziet no šīm robežām, tā viņi pazaudē pamatu sev zem kājām.

Veclaicīgajiem dvēseļu ganiem, kas ceļoja uz zirga muguras un sava ganāmā pulka apmeklēšanai izlietoja daudz laika, bija daudz labāka veselība, neskatoties uz grūtībām un

pakļautību dažādiem laika apstākļiem, nekā šī laika sludinātājiem, kuri, cik vien iespējams, izvairās no katras /270/ fiziskas piepūles un norobežojas ar savām grāmatām.

Vecajiem un piedzīvojušajiem sludinātājiem, apzinoties, ka Dievs viņus aicinājis, vajadzētu izjust savu pienākumu iet uz priekšu, ik dienas attīstoties, topot spējīgākiem savā darbā un pastāvīgi meklējot jaunu vielu priekš ļaudīm. Ikkatrām pūlēm izskaidrot evaņģēliju vajadzētu būt labākām par iepriekšējām. Gadu no gada viņiem vajadzētu attīstīt dziļāku dievbijību, maigāku garu, lielāku garīgumu un iegūt arvien pilnīgākas zināšanas par Bībeles patiesību.

Jo lielāks viņu vecums un vairāk viņiem piedzīvojumu, jo ciešāk viņiem vajadzētu spēt tuvoties cilvēku sirdīm, tā kā viņi ir ar tām pilnīgāk iepazīlušies.

Šodien ir vajadzīgi vīri, kuri nebītos pacelt savu balsi par taisnību, lai arī kas viņiem stātos pretī. Viņiem vajadzētu stingri stāvēt taisnīguma un godīguma pusē, un viņu drosmei vajadzētu būt pārbaudītai. Draudze ilgojas pēc tādiem darbiniekiem, un Dievs darbosies ar viņu pūlēm, lai uzturētu visus evaņģēlija pasludināšanas darba nozarojumus.

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 28

DARBS UN PIEDZĪVOJUMI

Tā kā Kungs Savā žēlastībā un laipnībā ir man parādījis un atkal atklājis ļoti svarīgus jautājumus, kas attiecas uz visiem, kas sakās turam Dieva baušļus un gaidām uz Cilvēka Dēla atnākšanu, es tagad saviem mīļajiem brāļiem un māsām sūtu vēl citu liecību. Kopš parādīšanas, ko saņēmu 1875. gada 3. janvārī, un nupat notikušo Dieva spēka un mīlestības atklāsmi ir pagājuši vairāk nekā trīs gadi. Bet pirms sāku stāstīt par ainām, ko man nesen rādīja, es gribu dot īsu pārskatu par iepriekšējo pāris gadu piedzīvojumiem.

1877.gadā mēs atstājām Oklendū Kalifornijā, lai dotos uz Betlkrīku Mičiganā. Vairākus mēnešus man sāpēja sirds, un, ceļojot pa līdzenumu, es ļoti cietu no elpas trūkuma. Šī smaguma sajūta mani neatstāja arī tad, kad aizsniedzām Mičiganu. Mūsu mājā dzīvoja citi, un mums nebija neviena radnieka, kas par mums rūpētos, jo visi mūsu bērni atradās Kalifornijā. Tomēr labi, mīļi draugi manā labā darīja visu iespējamo, bet man nebija patīkami viņus apgrūtināt, jo viņiem visiem vajadzēja rūpēties par savām ģimenēm.

Mans vīrs saņēma telegrammu, kas pieprasīja viņa klātbūtni. Betlkrīkā viņam vajadzēja pievērsties svarīgiem pasākumiem Dieva darbā; sevišķi svarīgi bija, lai viņš uzņemtos virsuzraudzību par lielas sanatorijas celšanas, plānošanas darbiem. Atbildot uz šo uzaicinājumu, viņš atbrauca un dedzīgi iesaistījās darbā, sludinot, rakstot un vadot /272/ sanāksmes, vadošo darbinieku sanāksmes – 'Loardmutings' "Review" kantorī, koledžā un sanatorijā, strādājot gandrīz vienmēr tikai pa naktīm. Tas viss briesmīgi nogurdināja. Viņš izjuta šo iestāžu lielo nozīmi, un sevišķi viņš domāja par sanatorijas būvdarbiem, jo tur bija ieguldīts vairāk nekā 50.000 dolāru. Pastāvīgais garīgais sasprindzinājums bija gar iemeslu pēkšņam sabrukumam. Mēs abi izpratām mums draudošās briesmas un nolēmām doties uz Kolorado, lai atpūstos. Gatavojoties šim ceļojumam, man likās, ka kāda balss man sacītu: "Apbruņojies. Man ir darbs priekš tevis Betlkrīkā." Balss likās tik skaidra, ka es negribot apgriezot, lai redzētu runātāju. Tomēr es nevienu neredzēju. Izjutot Dieva tuvumu, mana sirds Viņa priekšā maigumā notrīsēja. Kad ienāca mans vīrs, es viņam atstāstīju, ko biju izjutusi. Mēs abi runājām un lūdzām Dievu. Mēs bijām sagatavojušies, lai pēc trim dienām aizbrauktu, bet tagad visi mūsu plāni izmainījās.

Trīsdesmito maiju sanatorijas darbinieki un slimnieki bija nodomājuši pavadīt kādā skaistā mežā pie 'Gogvac' ezera, kas atradās divas jūdzes no Betlkrīkas. Es jutos spiesta piedalīties un runāt uz slimniekiem. Ja es būtu jāvusies savām jūtām, tad es to neuzdrošinātos, bet es domāju, ka tas var būt daļa no tā darba, kas man darāms Betlkrīkā. Parastajā stundā klāja galdu ar veselīgu barību, kuru visi labprāt baudīja. Pulksten trijos ar lūgšanu un dziesmu atklāja priekšnesumu brīdi. Es varēju runāt ļoti brīvi. Visi klausījās ar visdziļāko interesi. Kad biju beigusi runāt, tiesnesis Greiems no Viskonsinas, viens no sanatorijas slimniekiem, piecēlās un uzaicināja iespiest šo priekšnesumu un izplatīt slimnieku un citu cilvēku starpā par labu viņu morālai un fiziskai veselībai, lai šinī dienā runātie vārdi nekad netiktu aizmirsti un nepaliktu

neievēroti. Priekšlikumu vienprātīgi atbalstīja un uzrunu ar virsrakstu "Sanatorijas slimnieki pie 'Gogvac' ezera" publicēja mazā brošūrā.

Tuvojās skolas gada noslēgums Betlkrīkas koledžā. /273/ Es biju ļoti norūpējies par skolniekiem, no kuriem daudzi bija neatgriezti vai arī no Dieva atkrituši, Es vēlējos uz viņiem runāt un kaut ko darīt viņu pestīšanas labā, pirms viņi izklīstu pa mājām; tomēr es biju par vāju, lai šo darbu uzņemtos. Piedzīvojums, kuru es atstāstīju, man deva noteiktu pārliecību, ka drīkstu lūgt Dievu, lai Viņš mani atbalsta studentu glābšanas darbā.

Mūsu lūgšanas namā nolēmām noturēt sapulces priekš studentiem. Visu nedēļu es pūlējos palīdzēt, noturot sapulces katru vakaru, kā arī dusas dienā un pirmajā nedēļas dienā. Mana sirds bija priecīgi satraukta, redzot lūgšanas namu gandrīz vai pilnu ar mūsu skolas audzēkņiem. Es centos viņus pārliecināt, ka skaidra dzīve un lūgšanas nekavēs iegūt vispusīgas zināšanas zinātnēs, bet gan ceļā uz panākumiem novērsīs daudz šķēršļu. Savienojoties ar Pestītāju, viņi nonāk Kristus skolā, un, ja vien būs uzcītīgi skolēni šinī skolā, tad viņu vidū izzudis netikumība un dažādi trūkumi. Rezultātā sekos zināšanu pieaugums. Kas kļūst par Kristus skolas skolniekiem, tie izceļas gan ar savām morālajām īpašībām, gan arī savas izglītības apjomā. Kristus es viņiem stādīju priekšā kā lielo Skolotāju, visas gudrības Avotu un kā vislielāko Audzinātāju, kādu pasaule jebkad pazinusi.

"Kunga bijāšana ir gudrības iesākums." Atziņa par Dievu un Viņa prasībām studentam ļaus izprast savu atbildību pret Dievu un pasauli. Saskatījis savu atbildību, viņš izjutis nepieciešamību attīstīt savas spējas tādā veidā, lai gūtu vislabākos rezultātus. Tas nav panākams, ja skolas audzināšanu nesaista ar visiem reliģijas priekšrakstiem un pamatlikumiem. Nekādā gadījumā studijas nedrīkst atšķirt no Dieva. Dzenoties pēc zināšanām, skolnieks meklē patiesību; un visa patiesība nāk no Dieva, patiesības Avota. Studenti, kas ir tikumīgi un pildīti ar Kristus Garu, tvers zinātnes atziņas ar visām savām spējām.

Betlkrīkas koledžu nodibināja, lai mācītu zinātnes un /274/ tanī pašā laikā vadītu studentus pie Pestītāja, no Kura plūst visas patiesās zinātniskās atziņas. Izglītībai, kas iegūta bez Bībeles, ir atņemts īstais spožums un godība. Es centos studentus pārliecināt, ka mūsu skolai jāieņem augstāks stāvoklis, raugoties no audzināšanas viedokļa, kā kādai citai mācību iestādei, norādot jauniešiem uz cēlākiem dzīves mērķiem, centieniem un uzskatiem un audzinot viņus pareizās atziņās par cilvēku pienākumiem un mūžīgajām interesēm. Mūsu koledžas dibināšanas galvenais mērķis bija pareizu uzskatu radīšana, norādot uz zinātnes un Bībeles reliģijas savstarpējo saskaņu.

Kungs mani stiprināja un svētīja manās pūlēs. Daudzi iznāca uz priekšu, lai lūgtu Dievu. Daži no viņiem, trūkstot modrībai un lūgšanām, bija pazaudējuši savu ticību un pierādījumu par viņu vienotību ar Dievu. Daudzi nodeva liecību, ja, sperot šo soli, viņi ir saņēmuši Dieva svētību. Sapulču rezultātā prāvs skaits pieteicās kristībām.

Koledžas gada noslēgumā svinības rīkoja pie 'Gogvac' ezera. Kristības bija nolemts izdarīt tur. Dotajam gadījumam rīkotais dievkalpojums pamodināja daudzajos sapulces dalībniekos dziļu interesi. Tajā valdīja patiess svinīgums. Šapulci noslēdza svētais kristības iestādījums. Es runāju priekšnesumu sākumā un beigās. Četrpadsmit jauniešus mans vīrs ieveda skaistā ezera ūdenī un apraka viņus kopā ar viņu Kungu kristībās. Daži no tiem, kas pieteicās kristībām, izvēlējās pieņemt šo iestādījumu savās mājās. Tā noslēdzās mūsu mīļotās skolas mācību gada noslēdzošais neaizmirstamais dievkalpojums.

ATTURĪBAS SAPULCES

Mans darbs Betlkrīkā tomēr vēl nebija padarīts. Tūlīt pēc atgriešanās no ezera mūs ļoti lūdza piedalīties lielā atturības šanāksmē, ļoti slavējamā un vēlamā pasākumā, kuru rīkoja Betlkrīkas pilsoņu labākā daļa. Šī kustība aptvēra /275/ Betlkrīkas Reformu klubu ar seši simti locekļiem un Sieviešu kristīgo atturības savienību ar divi simti sešdesmit locekļiem. Dievs, Kristus, Svētais Gars un Bībele šiem nopietnajiem strādniekiem bija pazīstami vārdi. Jau bija padarīts daudz laba, un šo darbinieku aktivitāte, viņu darba organizācija un sapulču gars vēl lielākus panākumus solīja nākotnē.

Divdesmit astotajā jūnijā sakarā ar 'Barnum' lielās zvērnīcas viesošanas pilsētā Sieviešu kristīgās atturības savienības dāmas spēra iespaidīgu soli par labu atturībai un reformācijai, organizēdamas milzīgu atturībnieku restorānu, lai apkalpotu lielo ļaužu pulku, kas no laukiem ieplūda pilsētā apmeklēt zvērnīcu, tādā kārtā nepieļaudami cilvēkiem iet bāros un dzertuvēs, kur viņi tiktu padoti kārdināšanām. Milzīga telts, spējīga uzņemt piecus tūkstošus personu, kuru Mičiganas konferences izlietoja telšu sapulcēm, tika pielāgota dotajam gadījumam. Lielajā buru audekla templī viesu vajadzībām iekārtoja piecpadsmit līdz divdesmit galdu.

Paklausot aicinājumam, sanatorija milzīgās telts centrā novietoja lielu galdu, bagātīgi apgādātu ar gardiem augļiem, labības produktiem un dārzājiem, Šis galds pievilka visvairāk un guva vislielāko piekrišanu. Lai gan tas bija vairāk nekā trīsdesmit pēdu garš, to tā aplenca, ka bija vajadzīgs novietot vēl otru, apmēram divu trešdaļu garumā, ap kuru ļaudis tāpat drūzmējās.

Paklausot Rīcības komitejas, pilsētas galvas Austika, Pirmās Nacionālās bankas kasiera 'W.H. Skinner' un 'C.C. Peavey' ielūgumam, 1. jūlijā, svētdienas vakarā, es milzīgajā teltī runāju par tematu - Kristīgā sātība. Dievs man šinī vakarā palīdzēja; un, kaut arī es runāju pusotras stundas, pieci tūkstoši cilvēku lielais pūlis klausījās gandrīz elpu aizturošā klusumā.

INDIĀNAS APMEKLĒŠANA

No devītā līdz četrpadsmitajam augustam es savas meitas Mērijas K. Vaitas pavadībā piedalījos telts sanāsmē Indianā. Mans vīrs domāja, ka viņam nav Iespējams atstāt Betlkrīku. Šinī sanāsmē Kungs mani stiprināja visnopietnākajam darbam. Viņš man deva domu skaidrību un spēku uzrunāt ļaudis. skatoties uz vīriem un sievietēm, kas te bija sapulcējušies, cēli izskatā un iespaidīgi izturēšanas veidā, es salīdzināju viņus ar mazo pulciņu, kas te sanāca sešus gadus atpakaļ, kas vairākumā bija nabadzīgi un neizglītoti, un nevarēju neizsaukties: "Ko Kungs ir darījis!"

Pirmdienā man ļoti sāpēja krūtis, jo biju stipri saaukstējusies, bet es lūdzu Kungu stiprināt mani, lai vēlreiz varētu strādāt dvēseļu glābšanas labā. Es tiku pacelta pāri savam vājumam un svētīta ar lielu brīvību un spēku. Es uzaicināju ļaudis atdot savu sirdi Dievam. Apmēram piecdesmit cilvēku iznāca uz priekšu, lai lūgtu Dievu. Bija redzama visdziļākā ieinteresētība. Sanāksmes rezultāta piecpadsmit cilvēki tika aprakti ar Kristu kristībās.

Mās bijām nodomājuši piedalīties Ohio un Austrumu telts sanāsmēs; bet, tā kā mūsu draugi domāja, ka manā tagadējā veselības stāvoklī tāda rīcība būtu pārdroša, tad mēs nolēmām palikt Betlkrīkā. Mani ļoti mocīja sāpes kaklā un krūtīs, kā arī sirds vēl nebija vesela. Tā kā daudz laika vajadzēja pavadīt lielās ciešanās, tad es paliku sanatorijā ārstēties.

PĀRPŪLĒŠANAS SEKAS

Mans vīrs nemitīgi strādāja, lai virzītu uz priekšu Dieva lietas intereses dažādajos darba nozaros, kas bija sakopoti Betlkrīkā. Viņa draugi brīnījās, kādu milzīgu darbu viņš paveica. Astoņpadsmitajā augustā, dusas dienas rītā viņš runāja mūsu lūgšanas namā. Pēcpusdienā viņš sevišķi koncentrējās, četras stundas pēc kārtas klausoties "Praviešu Gara" trešā sējuma manuskripta lasīšanā. Viela bija ļoti interesanta un domāta dvēseles visapslēptāko /277/ dziļumu aizkustināšanai. Bija rakstīts par Kristus ciešanām, krustā sišanu, augšāmcelšanos un uzbraukšanu Debesīs. Pirms mēs to pamanījām, viņš bija ļoti noguris. Svētdienā viņš sāka strādāt pulksten piecos no rīta un turpināja darbu līdz divpadsmitiem naktī.

Nākošajā rītā apmēram pusseptiņos viņam pēkšņi sāka reibt galva un draudēja paralīze. Mēs ļoti baidījāmies no šīs briesmīgās slimības; tomēr Kungs bija žēlīgs un aiztaupīja mums šīs lielās bēdas. Tomēr lēkmei sekoja stiprs fizisks un garīgs sabrukums; un tagad tiešām mums likās neiespējami piedalīties Austrumu telts sanāsmēs vai arī tikai man tās apmeklēt, atstājot savu vīru ar tik vāju veselību un garā nomāktu.

Kad mans vīrs tā bija saguris, es viņam sacīju: "Tas ir ienaidnieka darbs. Mums nevajag padoties viņa varai. Dievs strādās mūsu labā." Trešdien, mums bija sevišķs lūgšanas brīdis, lai Dieva svētība nāktu pār viņu un atdotu viņam veselību. Mēs arī lūdzam pēc gudrības, lai zinātu savu uzdevumu attiecībā uz piedalīšanos telts sanāksmēs. Kungs daudreiz bija stiprinājis mūsu ticību iet uz priekšu un strādāt vājībā un drosmi atņemošos apstākļos; tādās reizēs Viņš brīnišķīgi bija mūs pasargājis un uzturējis. Tomēr mūsu draugi mūs lūdza atpūsties, norādot, ka mēģinājums doties tādā ceļojumā no mūsu puses būtu nepareizs un neprātīgs, jo dzīve teltīs ir ļoti nogurdinoša. Mēs arī paši centāmies domāt, ka Dieva lieta tāpat ies uz priekšu, ja arī mēs esam nobīdīti malā un nevaram ņemt tajā dalību. Dievs pamodinās citus, lai padarītu savu darbu.

Tomēr es nevarēju rast mieru un atpūtu domās, ka jāpaliek prom no darba lauka. Man likās, ka sātans cenšas aizšķērsot manu ceļu, lai aizkavētu mani no liecību pasniegšanas un no Dieva man uzticētā darba paveikšanas. Es jau gandrīz biju nolēmusi doties ceļā viena pati un darīt savus pienākumus, uzticoties Dievam, ka Viņš man dos vajadzīgo spēku, kad saņēmām vēstuli no br. 'Haskell', kurā viņš pateicās Dievam, ka br. un māsa Vaiti piedalīsies Jaunanglijas /278/ telts sanāksmē. Vec. 'Canright' bija rakstījis, ka nevarēšot piedalīties, jo nespējot atstāt 'Canvers' intereses, un arī cits neviens no viņiem nevarot tikt atrauts no telts. Vec. 'Haskell' savā vēstulē ziņoja, ka viss ir sagatavots lielai sapulcei 'Groveland' un ka viņš esot apņēmis ar Dieva palīdzību noturēt sapulci, pat ja tā būtu jāizvada viņam vienam pašam.

Mēs atkal lūgšanā šo lietu pienesām Kungam. Mēs zinājām, ka Varenais Ārsts var atdot veselību mums abiem, manam vīram un man, ja tas būtu Viņam par godu. Nogurušiem, slimiem un mazdūšīgiem mums ļoti grūti likās doties prom; tomēr reizēm es jutu, ka Dievs šo ceļojumu var padarīt par svētību mums abiem, ja mēs ietu, uzticoties Viņam. Man bieži bija jādodomā: "Kur ir tava ticība? Dievs ir apsolijs: kādas tavas dienas, tāds būs tavs spēks."

Es centos iedrošināt savu vīru. Viņš domāja, ka, ja es jūtos spējīga pakļauties nogurumam un telts sanāksmes darbam, tad priekš manis vislabākais būtu doties turp, bet viņš, nespēcīgs, darbam nederīgs, izmisis, tāds, ka brāļos pret sevi izraisa tikai līdzjūtību, nevarot iedomāties mani pavadīt. Kopš savas pēkšņās lēkmes viņš bija spējīgs tikai mazliet pacelties sēdus un likās, ka spēki viņam neairojas. Mēs atkal un atkal meklējām Kungu, cerot, ka mākoņos parādīsies kāda sprauga; tomēr nekāda sevišķa gaisma nenāca. Kad rati gaidīja, lai aizvestu mūs uz piestātni, mēs atkal gājām Kunga priekšā lūgšanā un lūdzām Viņu ceļojumā mūs uzturēt. Mēs abi nolēmām doties prom ticībā un riskēt ar visu, ļaujoties uz Dieva apsoliņumiem. Šī rīcība no mūsu puses prasīja sevišķu ticību, tomēr, ieņemot savas vietas vagonā, mēs jutām, ka atrodamies pienākuma tekā. Ceļojumā mēs atpūtāmies un nakti gulējām labi.

TELTS SANĀKSMES

Piektdienas vakarā ap pulksten astoņiem mēs nonācām 'Baston'. Otrā rītā mēs iekāpām pirmajā vilcienā, kas gāja uz 'Groveland'. Kad aizsniedzām telšu novietni, lietus burtiski gāzās straumēm. Vec. 'Haskell' līdz pat šim brīdim bija nemitīgi strādājis. Stāstīja, ka esot bijušas ļoti /279/ labas sapulces. Laukumā atradās četrdesmit septiņas teltis, bez trim lielām teltīm, no kurām viena 24 reiz 38 metrus liela bija paredzēta sapulču noturēšanai. Dusas dienas sapulces bija sevišķi interesantas. Draudze tika atdzīvināta un stiprināta, bet grēciniekos un atkritušajos locekļos tika pamodināta viņiem draudošo briesmu atziņa.

Svētdienas rītā laiks vēl bija apmācies. Bet kad ļaudīm vajadzēja sapulcēties, atspīdēja saule. No laivām un vilcieniem laukumā saplūda tūkstošiem cilvēku. Smits no rīta runāja par Lieldienu jautājumu. Šis temats bija sevišķi interesants, un ļaudis klausījās vislielākajā uzmanībā. Pēcpusdienā man bija grūti izlauzt sev ceļu cauri kājās stāvošajam pūlim, lai aizniegtu katedru. Uzkāpusi katedrā, es savā priekšā redzēju galvu jūru. Milzīgā telts bija pilna, un cilvēku tūkstoši stāvēja ārpusē, izveidodami dzīvu, vairāku pēdu biezu mūri. Man ļoti sāpēja plaušas un kakls, tomēr ticēju, ka Dievs man šajā svarīgajā gadījumā palīdzēs. Runājot es aizmirsu savas sāpes un nogurumu, jo es redzēju, ka runāju uz ļaudīm, kas manus vārdus neuzskata par tukšu pasaku. Uzruna ilga vairāk par stundu, un visu laiku valdīja visdziļākā uzmanība. Pēc beigu dziesmas nodziedāšanas 'Haverhill' Atturības

reformas kluba darbinieki mani ļoti lūdza runāt viņu biedrībā pirmdienas vakarā, tāpat kā iepriekšējā gadā. Tā kā biju piekritusi runāt 'Danvers', tad šo ielūgumu vajadzēja noraidīt.

Pirmdienas rītā mana vīra dēļ mūsu teltī bija lūgšanas brīdis. Viņa lietu mēs pienesām Lielajam Ārstam. Tas bija brīnišķīgs dārgs brīdis; Debesu miers dusēja uz mums. Spēcīgi manā atmiņā ieskanējās: "Šī pati ir tā uzvarēšana, kas pasauli uzvar, (proti) mūsu ticība." Mēs visi jutām Dieva svētību dusam uz mums. Tad mēs sapulcējāmies lielajā teltī; mans vīrs gāja mums līdzi un teica Īsu uzrunu - vārdus, kas nāca no sirds, kuru maigu un dedzīgu darīja dziļā Dieva žēlastības un laipnības izpratne. Viņš ticīgajiem /280/ patiesībā centās parādīt, ka viņu priekštiesība ir savā sirdī justies drošiem par Dieva žēlastību un laipnību pret tiem; un ka lielajām patiesībām, kurām mēs ticam, jāsvēto mūsu dzīve, jāizdaiļo raksturs un jāatstāj glābjošs iespaids uz pasauli. Asaru pilnās acis rādīja, ka šīs piezīmes bija skārušas un atkausējušas ļaužu sirdis.

Tad mēs turpinājām dusas dienā pārtraukto darbu un rīta cēlienu pavadījām sevišķās pūlēs grēcinieku un cietušo dēļ, no kuriem divi simti iznāca uz priekšu, lai lūgtu Dievu, sākot no desmitgadīga bērna līdz sirmgalvja vecumu aizsniegušiem vīriem un sievietēm. Starp tiem bija vairāk par divdesmit, kas pirmo reizi lika savu kāju dzīvības ceļā. Pēcpusdienā tika kristītas trīsdesmit astoņas personas, un prāvs skaits kristību atlika uz laiku, kad atgriezīsies savās mājās.

Pirmdienas vakarā kopā ar vecāko 'Canright' un vairākiem citiem es iekāpu vilcienā, lai brauktu uz 'Danvers'. Mans vīrs nebija spējīgs mani pavadīt. Atbrīvota no telts sapulcē neatliekamās slodzes, es jutu, ka esmu slima un ka man ir pavisam maz spēka; bet vilciens ātri traucās uz priekšu, vedot mūs uz norunāto vietu 'Danvers'. Tur man vajadzēja stāvēt pilnīgi svešu cilvēku priekšā, kas, pateicoties nepareiziem atstāstījumiem un ļauniem apmelojumiem, bija pilni ar aizspriedumiem. Es nodomāju, ka būtu ļoti pateicīga Dievam, ja manām plaušām pietiktu spēka, ja balss būtu skaidra un nesāpētu sirds. Šīs domas un izjūtas es paturēju pie sevis un lielā izmisumā klusībā saucu uz Dievu. Es biju pārāk nogurusi, lai savas domas sakārtotu vārdos; bet es jutu, ka man vajadzīga palīdzība, un to es lūdzu no visas sirds. Ja šinī vakarā man jārunā, tad man jādabū fiziski un garīgi spēki. Savā klusajā lūgšanā es atkārtoti sacīju: "Savā bezpalīdzībā es pieķeros Tev, ak Dievs, mans Glābējs. Neatteic man manā lielajā vajadzības brīdī."

Tuvojoties sapulces laikam, mans gars izmisuma pilnās lūgšanās cīnījās pēc izturības un spēka no Dieva. Atskatot pēdējai dziesmai, es gāju uz paaugstinājuma. Es stāvēju, izjūtot milzīgu nespēku un apzinoties, ka manām pūlēm sekmes spēj piešķirt vienīgi Visvarenā spēks. Kunga Gars /281/ dusēja uz manis, kad mēģināju runāt. Es to izjutu savā sirdī līdzīgi elektriskās strāvas sitienam, un visas sāpes acumirkli izgaisa. Arī lielās sāpes, kuras es jutu smadzeņu nervos, pilnīgi tika atņemtas. Mans iekaisušais kakls un sāpošās plaušas atspirga. Sakarā ar sāpēm sirdī es vairs gandrīz nevarēju lietot kreiso roku, bet tagad atgriezās dabīgā izjūta. Mans prāts bija skaidrs, un manu dvēseli pildīja gaisma un Dieva mīlestība. Likās, ka man visapkārt stāv Dieva eņģeļi kā kāds ugunīgs mūris.

Telts bija ļaužu pilna, un apmēram divi simti cilvēku stāvēja ārpusē, nevarēdami atrast sev vietu teltī. Es runāju par Kristus vārdiem, sacītiem, atbildot rakstu mācītājiem uz jautājumu, kurš ir augstākais bauslis bauslībā. "Dievu, savu Kungu, mīli no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta." Mat.22,37. Dieva svētība dusēja pār mani, un sāpes un vājuma izjūta mani atstāja. Manā priekšā atradās ļaudis, kurus pirms tiesas dienas es varbūt nekad vairs nesastapšu; un vēlēšanās glābt mani spieda runāt nopietni un Dieva bijībā, lai es varētu būt brīva no viņu asinīm. Liela brīvības izjūta pavadīja manas pūles, kas ilga stundu un desmit minūtes. Jēzus bija mans palīgs, un Viņa vārdam lai ir viss gods! Klausītāji bija ļoti uzmanīgi.

'Groveland' mēs atgriezāmies trešdienā, kad nometne jau bija nojaukta, teltis salocītas un brāļi, gatavi kāpt vilcienā, lai atgrieztos uz mājām, teica atvadu vārdus. Šī bija viena no vislabākajām telts sanāksmēm, kādās es jebkad esmu piedalījies. Pirms laukuma atstāšanas vecākie 'Canright' un 'Haskell', mans vīrs, māsa 'Ings' un es uzmeklējām kādu klusu vietu birzī un vienojāmies lūgšanās, lūdzot pēc veselības un Dieva žēlastības un lai šīs dāvanas vēl bagātīgāk nāktu pār manu vīru. Mēs visi dziļi izjutām vajadzību pēc mana vīra palīdzības, kad no visām pusēm atskanēja tik daudz sirsnīgu aicinājumu sludināt Vārdu. Šis lūgšanas brīdis bija ļoti jauks; un pilnīgs miers un prieks, kas mūs pārņēma, deva pārliecību, ka Dievs ir dzirdējis mūsu lūgumu. Pēcpusdienā vec. 'Haskell' paņēma mūs savos ratos, /282/ un mēs devāmies uz

'Santh Lancaster', lai kādu laiku atpūstos viņa mājā. Mēs izvēlējamies šo ceļošanas veidu, domādami, ka tas nāks par labu mūsu veselībai.

Ik dienas mums bija jācīnās ar tumsības spēkiem, bet mēs neatlaidāmies no savas ticības, kā arī ne mazākā mērā nepadevāmies mazdūšībai. Mans vīrs bija izmisis par savu slimību un likās, ka sātana kārdināšanas viņu ļoti uztrauca. Tomēr mēs nepielaidām domu, ka ienaidnieks varētu mūs uzvarēt. Ne mazāk kā trīs reizes dienā mēs viņa lietu pienesām Lielajam Ārstam, Kas spēj dziedināt dvēseli un miesu. Katrs lūgšanas brīdis mums bija ļoti dārgs; un katru reizi mēs baudījām sevišķu gaismas un Dieva mīlestības izpausmi. Kādā vakarā, lūdzot Dievu par manu vīru pie Br. 'Haskell', likās, ka Kungs tiešām ir mūsu vidū. Tas bija neaizmirstams brīdis. Likās, ka istabu apgaismoja eņģeļu klātbūtne. Mēs slavējām Kungu ar savām sirdīm un balsīm. Kāda klātesoša akla māsa sacīja: "Vai tā ir parādīšana? Vai tās ir Debesis?" Mūsu sirdis bija tik cieši vienotas ar Dievu, ka šīs stundas mums bija par svētām, lai tās aizvadītu miegā. Mēs gājām atpūsties; tomēr gandrīz visa nakts pagāja, runājot un domājot par Dieva mīlestību un Viņa labvēlību; mēs Viņu priecīgi slavējām.

Kādu daļu no ceļa uz Vermontas telts sanāksmi mēs nolēmām veikt ar privātiem ratiem, domādami, ka tas būs par labu manam vīram. Pusdienas laikā mēs mēdzām apstāties ceļmalā, sakūrām ugunsgrūdu, sagatavojām ēdienu un lūdzām Dievu. Šīs dārgās stundas, kuras mēs pavadījām kopā ar br. un māsu 'Haskell', māsu 'Ings' un māsu 'Huntley', nekad neaizmirsīsies. Visu ceļu no 'Santh Lancaster' līdz Vermontai mūsu lūgšanas pacēlās augšup pie Dieva. Pēc triju dienu ceļošanas mēs iekāpām vilcienā un tā nobeidzām savu ceļojumu.

Šī sanāksme atstāja sevišķu iespaidu uz Dieva darbu Vermontā. Kungs man deva spēku runāt uz ļaudīm katru dienu. Pievedīšu sekojošu vec. 'Uriah' Smita ziņojumu par sanāksmi, kas publicēts "Review and Herald". /283/

"Brāļiem par lielu prieku šajā sanāksmē piedalījās br. un māsa Vaiti un br. 'Haskell'. Dusas dienu 8. septembri nozīmēja par gavēņa dienu, lai sevišķi lūgtu par br. Vaita veselības stāvokli, un to ievēroja visa nometne. Tā bija bagāta diena. Lūgšanas pacēlās ļoti brīvi, un bagātās žēlastības dāvanas izpausme liecināja, ka šīs lūgšanas nebija veltīgas. Kunga svētības bagātīgā mērā dusēja uz Viņa ļaudīm. Dusas dienas pēcpusdienā māsa Vaita runāja sevišķi brīvi un iespaidīgi. Apmēram simts cilvēku izgāja uz priekšu, lai lūgtu Dievu, atklājot dziļas jūtas un nopietnu apņemšanos meklēt Kungu."

Tieši no Vermontas mēs devāmies uz Ņujorkas telts sanāksmi. Kungs man deva lielu brīvību, runājot uz ļaudīm. Tomēr daži nebija sagatavoti gūt labumu no sanāksmes. Viņi neizprata savu stāvokli un nopietni nemeklēja Kungu, neatzīstot savu atkrišanu un nenoliekot savus grēkus. Viens no telts sanāksmju lielajiem mērķiem ir likt mūsu brāļiem izjust viņiem draudošās briesmas, pārslogojot sevi ar šīs zemes dzīves rūpēm. Neizmantojot priekštiesības piedalīties telts sanāksmēs, mēs ciešam lielu zaudējumu.

Mēs atgriezāmies uz Mičiganu un pēc nedaudz dienām devāmies uz 'Lansing', lai piedalītos tur notiekošajā telts sanāksmē, kas jau ilga divas nedēļas. Šeit es strādāju ļoti nopietni, un mani uzturēja Kunga Gars. Runājot uz studentiem un strādājot, lai viņus glābtu, es saņēmu bagātas svētības. Tā bija ievērojama telts sanāksme. Dieva Gars bija ar mums no iesākuma līdz pat beigām. Sanāksmes rezultātā kristīja simts trīsdesmit personas. Liela daļa no viņiem bija mūsu koledžas studenti. Mēs ļoti priecājāmies, redzot Dieva pestīšanu šajā sanāksmē. Pavadījuši pāris nedēļas Betlkrīkā, mēs nolēmām šķērsot līdzenumu un doties uz Kaliforniju.

DARBS KALIFORNIJĀ

Kalifornijā mans vīrs strādāja pavisam maz. Likās, ka viņa veselības stāvokļa uzlabošanās aizkavējas. Mūsu lūgšanas pacēlās uz Debesīm ne mazāk kā trīs un reizēm piecas reizes dienā; un Dieva miers dusēja uz mums. Es ne mazākā /284/ mērā nezaudēju drosmi. Nevarēdama vairākas naktis gulēt, es daudz laika pavadīju lūgšanās un pateicībā slavējot Dievu par Viņa žēlastību. Pastāvīgi jutu sirdī valdām Dieva mieru, un es tiešām varēju sacīt, ka mans miers bija kā upe. Man uzbruka neparedzētas un negaidītas kārdināšanas, kas, pievienojoties vīra slimībai, gandrīz mani nomāca. Tomēr mana pašāvēģība un uzticēšanās Dievam palika nesa-tricināmas. Viņš tiešām bija tuvu klāt, lai palīdzētu katrā vajadzības brīdī.

Mēs apmeklējām 'Healdsburg', Sen Helensu, 'Vacaville' un 'Pacheco'. Labā laikā mani pavadīja vīrs. Ziemā mums bija diezgan grūta. Kad uzlabojās vīra veselība un laiks Mičiganā

kļuva maigāks, viņš griezās atpakaļ, lai ārstētos sanatorijā. Te manam vīram kļuva daudz labāk, un viņš atkal ar parasto spēku un skaidrību atsāka rakstīt mūsu laikrakstiem.

Es neiedrošinājos savu vīru pavadīt pāri līdzenumiem; jo pastāvīgās rūpes un raizes un bezmiegs radīja sirdsdarbībā sarežģījumus, kas mūsos izsauca nemieru. Tuvojoties šķiršanās brīdim, mums bija grūti valdīt savas jūtas. Nevarējām atturēt asaras, jo nezinājām, vai vēl satiksimies šīnī pasaulē. Mans vīrs devās atpakaļ uz Mičiganu, un mēs bijām nolēmuši, ka man būtu ieteicams apmeklēt Oregonu un nodot savu liecību tiem, kas mani vēl nekad nebija dzirdējuši.

7. jūnijā es atstāju 'Healdsburg', lai dotos uz Oklendu. Ar Oklendas un Sanfrancisko draudzēm es sastapos lielajā Sanfrancisko teltī, kur strādāja br. 'Healey'. Es jutu, ka šīm draudzēm jānodod liecība, lai katrs saprastu lielo vajadzību personīgi neatlaidīgi pūlēties, vadot citus pie patiesības atziņas. Man bija rādīts, ka Sanfrancisko un Oklenda ir misijas lauki un vienmēr tādi būs. Locekļu skaits šīs draudzes pieauga lēni, bet, ja visi tajos būtu bijuši darbīgi, dzīvi locekļi un būtu darījuši visu iespējamo, lai gaismu atklātu citiem, tad daudz vairāk cilvēku būtu stājušies draudzes rindās, lai paklausītu patiesībai. Bet pašreiz ticīgie pietiekoši neinteresējas par citu glābšanu. Bezdarbība un kūtrums Dieva darbā var nobeigties ar viņu /285/ atkrišanu, un ar savu priekšzīmi viņi arī citus kavē uz priekšu iešanā. Nesavtīgs, neatlaidīgs un rosīgs darbs vainagotos ar vislabākajiem panākumiem. Es centos viņiem pārlicinoši atstāstīt, ko Kungs man bija rādījis, ka Viņš grib, lai patiesību citiem pasludinātu nopietni darbinieki, ne tādi, kas ticību apliecina vienīgi ar vārdiem, bet arī ar uzmanīgu, apdomīgu dzīves veidu, pašiem esot dzīviem patiesības pārstāvjiem.

Es redzēju, ka tiem, kas sastāda šīs draudzes, vajadzētu būt Bībeles pētniekiem, ļoti nopietni cenšoties saprast Dieva gribu, lai sagatavotos par darbiniekiem Viņa darbā. Patiesības sēklu vajadzētu sēt visur, kur vien viņi atrodas, kā savā mājā, darbnīcā, tirgū, tā arī sapulces namā. Lai labi iepazītos ar Bībeli, tad tā jālasa rūpīgi un ar lūgšanām. Uzticot sevi un savas nastas Jēzum, viņiem tūlīt jāsāk izprast Kristus krusta vērtība un jāmacās to nest. Ja viņi grib dzīvot svētu dzīvi, tad tagad viņiem jāsāk staigāt bijībā Dieva priekšā.

Pārbaudījumi un grūtības ļauj mums redzēt, kas mēs esam. Tikai vajāšanu brīži dod kaut vāju nojausmu par mūsu patieso raksturu un parāda, cik nepieciešami izkopt un attīstīt labās īpašības. Uzticoties Dieva svētībām, kristietis visur ir drošs. Pilsētā dzīvojot, viņš netiks samaitāts, kaut arī viņu ievēros viņa stingrā taisnīguma un godīguma dēļ. Amatnieka darbnīcā viss viņa darbs būs uzticīgi padarīts, ar vienu vienīgu nodomu - pagodināt Dievu. Ja katrs loceklis tā rīkosies, tad draudzei būs panākumi. Šīs draudzes nekad neuzplauks, kamēr katrs atsevišķais loceklis nenostāsies ciešā savienībā ar Dievu, nesavtīgi rūpējoties par līdzcilvēku glābšanu. Sludinātāji var teikt jaukas un spēcīgas svētrunas un daudz pūlēties un strādāt, lai draudzi stiprinātu un veicinātu tās labklājību, bet, kamēr tās atsevišķie locekļi nedarīs savu daļu kā Jēzus Kristus kalpi, tikmēr draudze vēl atradīsies tumsā un bez spēka. Lai arī pasaule /286/ ir tumša un cietsirdīga, tomēr patiesa un neviltota pastāvīga piemēra iespaidam būs savs spēks uz labu.

Kas kūtrumā un bezdarbībā cer uz glābšanu, līdzinās cilvēkam, kas gaida augļus, kur nekad nav sējis, un zināšanas, kaut arī nekad tās nav meklējis. Slinks un kūtrs cilvēks nekad nesalauzīs savu lepnumu un neuzvarēs kārdināšanās pakļauties grēcīgām tieksmēm, kas viņu šķir no Pestītāja. Patiesības gaisma, svētojojot dzīvi, atklās tās uzņēmējam viņa sirds grēcīgās iekāres, kas cīnās pēc virskundzības. Viņš sapratīs, cik nepieciešami sasprindzināt katru nervu un visiem spēkiem pretoties sātānam, lai Kristus nopelnā arī viņš varētu uzvarēt. Apņemtam no iespaidiem, kas grib vadīt prom no Dieva, nenogurstoši jālūdz pēc Jēzus palīdzības un Viņa spēka, lai pārvarētu sātana viltības.

Daži šo draudžu locekļi atrodas pastāvīgās briesmās, jo zemes dzīves rūpes un pasaulīgās domas tā aizņem viņu prātu, ka viņi nedomā par Dievu vai Debesīm un savu dvēseļu vajadzībām. Šad un tad viņi atmostas no sava sastinguma, tomēr atkal iekrīt atpakaļ vēl dziļākā snaudā. Dievs atņems viņiem doto gaismu un svētības, ja viņi pilnīgi neatmodīsies no sava miega. Dūsmās Viņš nobīdīs lukturi no tā vietas. Šīs draudzes Viņš ir darījis par Savu likumu uzglabātājām. Ja tās atteiksies no grēka un darbīgā, nopietnā dievbijībā dzīvē parādīs savu pastāvību un pakļaušanos Dieva Vārda priekšrakstiem, būs uzticīgas reliģisko pienākumu pildīšanā, tad tās palīdzēs noturēt lukturi savā vietā un saņems pierādījumu, ka Kungs Cebaots ir ar tām un Jēkaba Dievs ir viņu patvērums.

UZ OREGONU

Svētdien, 10. jūnijā, kad gatavojāties doties uz Oregonu, saslimu ar sirdi. Maniem draugiem likās, ka, kāpdama tvaikonī, es rīkotos pārdoši, bet es domāju, ka, uz /287/ kuģa uzkāpusi, es atspirgtu. Es biju sagatavojusies ceļojuma laikā uz nopietnu rakstīšanu.

Kopā ar kādu draudzeni —, vecāko J.N. Lafboro 10. jūnija pēcpusdienā ar tvaikoni "Oregon" es atstāju Sanfrancisko. Kapteinis 'Conner', kuram bija uzticēts šis skaistais kuģis, pret saviem pasažieriem bija ļoti uzmanīgs. Izejot cauri "Zelta vārtiem" plašajā okeānā, laiks bija ļoti vētrains. Vējš pūta pretī, un kuģis briesmīgi mētājās. Okeāns trakoja vēja varā. Es raudzījos uz mākoņainajām debesīm, uz brāzmainajiem viļņiem, kas pacēlās kalnu augstumā, un uz ūdens šļakatām, kurās atstaroja varavīksnes krāsas. Tas bija briesmīgs un tajā pašā laikā lielisks skats, un, vērojot dzelmes noslēpumainību, mani pārņēma liela godbijība. Ir briesmīgi atrasties saniknoto dzelmju varā. Kāds ārkārtīgs skaistums vērojams jūras lielo ūdens masu kustībās, kad viļņi rēkdami paceļ savas lepnās galvas un drūmās elsās atkal saplok. Nemierīgo ūdeņu kustības, kas mežonīgo vēju varā krāca un vaidēja un izmisuma pilnā cīņā svieda augšup savus viļņus, es varēju redzēt Dieva spēka izpausmi.

Mēs atradāmies skaistā kuģī, kas bija nodots nekad nerimstošo viļņu nežēlastībai. Tomēr kāds neredzams spēks ar stipru roku valdīja šos lielos ūdeņus. Vienīgi Dievs tos varēja noturēt it kā uz Savas plaukstas. Dziļumi paklausa sava Radītāja balsij: "Tik tālu tu nāksi un ne tālāk, un šie apgulsies tavi lepnie viļņi."

Kādas pārdomas spēja izraisīt šis plašais, lielais Klusais okeāns! Tas nemaz neizskatījās kluss, bet bija satrakots līdz ārpriekam. Kad varējām pārskatīt ūdeņus, tad likās, ka nekas nav tik nevaldāms, tik neizsakāmi patvaļīgs tā šis plašās dzelmes. Tomēr Dieva likumiem okeāns paklausa. Dievs sver ūdeņus un norāda tiem savu vietu. Skatoties uz debesīm virs manis un uz ūdeņiem zem manis, es jautāju sev: "Kur es atrodos? Uz kurieni es dodos?" Ap mani ir redzami tikai bezgalīgi ūdeņi. Cik daudz cilvēku tā ir devušies ūdeņu plašumos un nekad vairs nav ieraudzījuši /288/ zaļos laukus vai savas laimīgās mājas! Viņi nogrimuši dziļumos līdzīgi smilšu graudiem, un tā ir izbeigusies viņu dzīve.

Raugoties balti krēpainajās, kaucošajās bangās, es atcerējos skatu no Kristus dzīves, kad mācekļi, paklausot Kunga pavēlei, devās laivā uz jūras otro krastu. Viņus pārsteidza briesmīga vētra. Laiva vairs neklausīja viņu gribai, un viņi tika mētāti šurp un turp, līdz izmisumā mitējās airēt. Viņi domāja, ka ies bojā. Un tad, kad vētra un viļņi runāja par nāvi, viņiem parādījās Kristus, Kuru viņi bija atstājuši krastā. Jēzus mierīgi staigāja pa trakojošajiem, balti krēpainajiem viļņiem, veltīgi pūloties, viņi bija nomocījušies un apjukuši. Stāvoklis likās bezcerīgs un likās, ka viss ir zaudēts. Ieraugot savā priekšā uz ūdens virsmas Jēzu, izbailes kļuva vēl lielākas. Viņi to iztulkoja kā savas tūlītējas nāves drošu priekšvēstnesi. Lielās šausmās viņi kļiedza. Bet Jēzus nāca ne tādēļ, lai ar Savu klātbūtni paziņotu nāves tuvumu, bet gan kā dzīvības Vēstnesis. Viņa balss bija dzirdama pāri trakojošās stihijas kauķšanai: "Es tas esmu, nebīstieties!" Cik ātri mīļotā Kunga klātbūtnē izmisumu un šausmas nomainīja ticības un cerības prieks! Mācekļus vairs nemāca rūpes, nedz bailes no nāves, jo ar viņiem bija Kristus.

Vai lai mēs atsakāmies paklausīt visa spēka Avotam, Kura likumus ievēro pat jūra un viļņi? Vai lai es neuzticos Tā aizsardzībai, Kurš ir teicis, ka pat zvirbulis nekrīt bez Viņa Debesu Tēva ziņas?

Kad gandrīz visi bija aizgājuši uz savām kajītēm, es tomēr vēl paliku uz klāja. Kapteinis man bija pagādājis no niedrēm pītu atzveltnes krēslu un vilnas segas, kas mani aizsargāja no aukstā gaisa. Es zināju, ka, noejot kajītē, es saslimtu. Tuvojās nakts, tumsa pārklāja jūru, un vareni viļņi briesmīgi mētāja mūsu kuģi. Lielais tvaikonis līdzinājās mazai skaidiņai, iemestai nežēlīgajos ūdeņos; tomēr Debesu eņģeļi, pildot Dieva pavēli, modri sargāja kuģi tā ceļā. Ja tā tas nebūtu bijis, tad mēs varētu tikt aprīti /289/ vienā mirklī un no skaistā kuģa nebūtu palicis pāri ne pēdas. Bet Dievs, Kas paēdina kraukļus, Kas skaita mūsu galvas matus, mūs neaizmirsā.

Kapteinis domāja, ka man būs pārāk auksti, ja es palikšu uz kuģa klāja. Es viņam teicu, ka, cik tālu tas attiecas uz mani, tad es labāk visu nakti paliktu šeit, nekā ietu uz man ierādīto kajīti, kur divas kundzes slimoja ar jūras slimību un kur nav svaiga gaisa. Viņš sacīja, ka neprasišot, lai es ieņemtu man nozīmēto kajīti. Viņš parūpēšoties, lai man būtu laba vieta

gulēšanai. Kuģa apkalpotāja mani pavadīja uz augšējo salonu, kur uz grīdas nolika astru matraci. Kaut arī to izdarīja, cik vien iespējams, ātri, es tomēr ļoti saguru. Es apgūlos savā gultā un no tās nepiecēlos ātrāk kā tikai nākošās trešdienas rītā. Visā šīnī laikā es ēdu tikai vienu reizi dažas karotes buljona un sausīņus.

Šī četru dienu garā jūras ceļojuma laikā šad un tad viens otrs iedrošinājās atstāt savas telpas, lai grīļojoties bāli un nespēcīgi izietu uz klāja. Viņu sejas izteiksme bija nožēlojama, nelaimīga. Pat dzīvība vairs nelikās kārojama. Visi ilgojamies pēc atpūtas, kuru nevarējām rast, un pēc kaut kā tāda, kas stāvētu uz vietas. Šādā stāvoklī atsevišķo personu cieņu daudz neievēroja. Te mēs varam mācīties mācību par cilvēka niecību.

Mūsu brauciens visu laiku bija ļoti grūts, līdz mēs pāri sēklim iegājām Kolumbijas grīvā, kas bija tik gluda kā spogulis. Man palīdzēja iziet uz klāja. Bija brīnišķīgs rīts, un pasažieri līdzīgi bišu spietam izplūda uz klāja. Sākumā šī sabiedrība izskatījās ļoti bēdīga, tomēr stiprinošais gaiss un priecīgie saules stari pēc vēja un vētras drīz vien atmodināja cilvēkos prieku un līksmību.

Pēdējā naktī, kuru pavadīju uz kuģa, es izjutu visdziļāko pateicību savam Debesu Tēvam. Biju mācījusies mācību, kuru nekad neaizmirsīšu. Dievs bija runājis uz manu sirdi gan vētrā un viļņos, gan pēc tam sekojošā klusumā. Un vai mums Viņš nav jāpielūdz? Vai cilvēkam sava griba jānostāda /290/ pret Dieva gribu? Vai lai mēs nepaklausām tik varenā Valdītāja prasībām? Vai lai mēs strīdamies ar Visaugstāko, Kas ir visa spēka Avots un no Kura sirds plūst bezgalīga mīlestība un svētības pār Viņa rūpju bērniem?

Mana viesošānās Oregonā bija sevišķi interesanta. Šeit pēc četru gadu šķiršanās es sastapu savus mīļos draugus br. un māsu 'Van Ham', kurus mēs uzskatījām kā savus bērnus. Br. 'Van Ham' mums nebija sniedzis pilnīgas un tik labas ziņas par savu darbu, kāds patiesībā bija viņa darbs. Mani tas pārsteidza un ļoti iepriecināja, jo es redzēju, ka Dieva darbs Oregonā guva sekmes. Pateicoties šo uzticīgo misionāru nenogurstošajam pūlēm, bija radīta SDA savienība, kā arī vairāki sludinātāji aicināti strādāt plašajā laukā.

Otrdien, 18. jūnija vakarē es šai štatā sastapos ar ievērojamu skaitu Sabata turētāju. Dieva Gars manu sirdi bija darījis ļoti iejūtīgu. Es liecināju par Jēzu un pateicos par brīnišķo priekštiesību pajauties uz Viņa mīlestību un prasīt Viņa spēku, lai tas savienotos ar mūsu pūlēm, glābjot grēciniekus no pazušanas. Ja gribam redzēt Dieva darbu uz priekšu iešanu, tad Kristum jāamājo mūsos; īsi sakot, mums jāstrādā Kristus darbs. Kur vien skatāmies, visur redzamas dzeltējošās druvas, bet strādnieku ir tik maz. Manu sirdi pildīja Dieva miers, un tā plūda pāri mīlestībā uz šiem mīļajiem cilvēkiem, ar kuriem es pirmo reizi kopīgi lūdzu Dievu.

Svētdien, 23. jūnijā 'Salem' metodistu draudzē es runāju par sātību un atturību. Mani uzņēma neparasti laipni, un es brīvi runāju par šo iemīļoto tematu. Mani atkal lūdza runāt šajā pašā vietā nākošajā svētdienā telts sanāksmē, bet aizsmakuma dēļ es to nevarēju. Nākošās otrdienas vakarā es tomēr atkal runāju šajā draudzē. Es saņemu daudzus ielūgumus runāt par sātību dažādās Oregonas pilsētās un vietās. Tomēr veselības stāvoklis man neļāva šiem /291/ uzaicinājumiem paklausīt. Pastāvīgā runāšana un klimata maiņa izsauca īslaicīgu, tomēr ļoti stipru aizsmakumu.

Ar vislielāko interesi mēs iesākām telts sanāksmi. Nostājoties ļaužu priekšā, Kungs man deva spēku un žēlastību. Kad es redzēju saprātīgos klausītājus, mana sirds Dieva priekšā salūza. Šī bija pirmā telts sanāksme, ko mūsu ļaudis noturēja šajā štatā. Es mēģināju runāt, bet manus vārdus pārtrauca asaras. Es ļoti baidījos par savu vīru viņa vājās veselības dēļ. Runājot savu gara acu priekšā es skaidri redzēju Betlkrīkas draudzes sanāksmi, starp kuriem atradās mans vīrs. Kunga maigā gaisma apstaroja viņu un citus apkārt esošos. Viņš izskatījās vesels un ļoti laimīgs.

Es centos ļaudīm parādīt, kādu pateicību mums vajadzētu izjust pret Dieva lielo mīlestību un maigo līdzcietību pret mums. Viņa lielā laipnība un brīnišķā godība atstāja uz mani sevišķu iespaidu. Mani ļoti saviļņoja izpratne par Viņa nesalīdzināmo žēlastību un par to darbu, ko Viņš darīja ne tikai Oregonā un Kalifornijā, un Mičiganā, kur bija izveidotas mūsu galvenās iestādes, bet arī aizrobežu zemēs. Es nespēju attēlot citiem to ainu, kas šīnī gadījumā tik dziļi iespaidoja manu garu. Uz brīdi es aptvēru darba plašumu un vairs neredzēju savu apkārtni. Es aizmirsu šo sanāksmi un ļaudis, kurus es uzrunāju. Gaisma, brīnišķa gaisma no Debesīm lielā spožumā apmirdzēja šīs iestādes, kas iekļāvušas svinīgajā un cēlajā darbā, atstarojot Debesu gaismas starus.

Visas šīs telts sanāksmes laikā Kungs likās esam man ļoti tuvu. Kad tā beidzās, es biju līdz pēdējam nogurusi, bet svabada savā Kungā. Darbam tās bija ļoti derīgas dienas, kas stiprināja draudzi iet uz priekšu cīņā par patiesību. Tieši pirms telts sanāksmes darba sākuma man naktī parādīšanās tika atklātas daudzas lietas; tomēr man bija pavēlēts klusēt, lai šīnī laikā par man atklāto nevienam neko nepieminētu. Pēc sanāksmes beigām nakti atkal piedzīvoju Dieva spēka ievērojamu atklāsmi. /292/

Svētdienas pēcpusdienā, tūlīt pēc telts sanāksmes, es runāju atklātā laukumā. Dieva mīlestība mājoja manā sirdī, un es runāju par evaņģēliskās ticības skaidrību un vienkāršību. Mana sirds bija aizkustināta un pārplūda Jēzus mīlestībā, un es ilgojos tā Viņu parādīt citiem, lai visi izjustu Viņa rakstura jaukuma pievilcību.

Uzturoties Oregonā, kopā ar br. un māsu 'Carter' un māsu 'Jordan' es apmeklēju 'Salem' cietumu. Kad pienāca dievkalpojuma laiks, mūs ievēda kapelā, kura ar savu gaismas papildinību, tīrību un svaigo gaisu atstāja priecīgu iespaidu. Pēc zvana signāla divi vīri atvēra lielus dzelzs vārtus, un cietumnieki barā ienāca telpā. Durvis aiz viņiem stingri tika noslēgtas, un es pirmo reizi savā dzīvē biju ieslēgta cietuma sienās.

Biju gaidījusi, ka ieraudzīšu rindu atbaidoša izskata cilvēku, bet pievilos. Daudzi no viņiem likās saprātīgi, izglītoti un daži pat apdāvināti cilvēki. Viņi bija ģērbti rupjos, bet glītos cietuma formas tērpos, sasukātiem matiem un nospodrinātiem zābakiem. Raugoties uz dažādajām sejām manā priekšā, es domāju: "Katram no viņiem ir uzticētas sevišķas spējas un dāvanas, lai tās izlietotu par godu Dievam un par svētību pasaulei. Bet viņi šīs Debesu dāvanas bija nonicinājuši, nozākājuši un izlietojuši nepareizi." Skatoties uz jaunekļiem astoņpadsmit, divdesmit līdz trīsdesmit gadu vecumā, es domāju par viņu nelaimīgajām mātēm un tām bēdām un sirdssāpēm, kas bija viņu rūgtā daļa. Daudzām no šīm mātēm sirds neizturēja, redzot savu bērnu bezdievīgo un briesmīgo dzīves veidu. Bet vai viņas pret šiem bērniem bija izpildījušas savu pienākumu? Vai viņas nebija ļāvušas viņiem rīkoties pašiem pēc sava prāta un iet savus ceļus, nepamācot viņus Dieva likumos un nenorādot uz šo likumu prasībām pret viņiem?

Kad visi bija sapulcējušies, br. 'Carter' nolasīja dziesmas vārdus. Visiem bija grāmatas, un visi no sirds pievienojās dziesmai. Viens no viņiem, kas bija mācījies mūziku, spēlēja ērģeles, es atklāju sapulci ar lūgšanu, un atkal visi vienojāmies dziesmā. Es runāju par ap. Jāņa vārdiem: "Redziet, kādu lielu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka mēs topam saukti Dieva bērni. Tāpēc pasaule mūs nepazīst, ka tā Viņu nepazīst. Mīļie, tagad mēs esam /293/ Dieva bērni, un vēl nav atspīdējis, kas mēs būsim; bet mēs zinām, ka, kad tas atspīdēs, mēs Viņam būsim līdzīgi, jo mēs Viņu redzēsim, kā Viņš ir."

Es viņu priekšā izcēlu bezgalīgi lielo upuri, kuru pienesa Debesu Tēvs, atdodams par kritušajiem cilvēkiem Savu mīļoto Dēlu, lai viņi caur paklausību varētu tikt pārveidoti un kļūtu par īstiem Dieva bērniem. Lai draudze un pasaule apbrīno un aplūko šo mīlestību, kas tik skaidri parādīta, tomēr nav izprotama cilvēku prātam, kas pārsteidza pat Debesu eņģelus. Šī mīlestība ir tik dziļa, tik plaša un tik augsta, ka Svētā Gara vadītais apustulis, nevarēdams atrast vārdus tās aprakstīšanai, uzaicina draudzi un pasauli aplūkot to, - par to domāt un to apbrīnot.

Es savus klausītājus iepazīstināju ar Ādama grēku, pārkāpjot Debesu Tēva skaidro pavēli. Dievs cilvēku radīja taisnu, pilnīgi svētu un laimīgu, bet, nepaklausot Debesu Tēva likumam, viņš pazaudēja dievišķo labvēlību un pats izpostīja savu laimi. Ādama grēks iegrūda cilvēci bezcerīgā postā un izmisumā. Tomēr Dieva brīnišķīgā žēlojošā mīlestība neļāva cilvēkiem iet bojā viņu bezcerīgajā kritušajā stāvoklī. Viņu glābšanai Dievs atdeva Savu ļoti mīļoto Dēlu. Kristus nāca pasaulē, ietērdams Savu dievišķību cilvēcībā. Viņš staigāja pa to zemi, kur Ādams bija kritis; Viņš izturēja pārbaudījumu, kurā Ādams cieta sakāvi; Viņš uzvarēja katru sātana kārdināšanu un tā izpirka Ādama apkaunojošo kļūdu un krišanu.

Tad es norādīju uz Kristus ilgo gavēšanu tuksnesī. Ēstkāres un stipro tieksmju apmierināšanas grēku un tā varu pār cilvēka dabu nekad nebūs iespējams pilnībā izprast, kā vien tad, ja pētīs un sapratīs Kristus ilgo gavēni, kad Viņš viens cīnījās pret tumsības spēku lielkungu. Cilvēka glābšanas iespēja varēja būt un nebūt. Kas uzvarēs - sātans vai pasaules Pestītājs? Mums nav iespējams saprast, ar kādu milzīgu interesi Dieva eņģeļi vēroja viņu mīļotā Pavēlnieka grūto pārbaudījumu.

Jēzu kārdināja visos jautājumos līdzīgi mums, lai /294/ Viņš zinātu, kā palīdzēt tiem, kas tiks kārdināti. Viņa dzīve ir mūsu priekšzīme. Viņa labprātīgā paklausība rāda, ka cilvēks var turēt Dieva likumus un ka likuma pārkāpšana, nepaklausīšana noved cilvēku saitēs. Pestītāja sirdi pildīja līdzietība un mīlestība; Viņš nekad nenoraidīja patiesu grēku nožēlotāju, lai arī cik liela būtu bijusi viņa vaina, bet gan stingri rāja un atmaskoja katra veida liekulību. Viņš zina cilvēku grēkus, zina visus viņu darbus un lasa viņu apslēptākos nodomus, kas izsaukuši šos darbus; tomēr Viņš nenovēršas no tiem viņu noziegumos. Viņš grēcinieku lūdz, aicina un pārlicina, vadīdamies tikai no vienas domas, - kā Tāds, Kas pats ir nesis cilvēcīgās vājības, - Sevi Viņš nostāda vienā līmeni ar grēcinieku. "Tad nāciet nu, tiesāsimies, saka Kungs: ja jūsu grēki tik sarkani būtu kā asinis, taču tie taps balti kā sniegš; un jebšu tie būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna." Cilvēks, kas nepareizā, samaitātā dzīvē ir savā dvēselē izdzēsis Dieva līdzību, ar cilvēcīgām pūlēm vien vairs nevar panākt sevī pilnīgu pārmaiņu. Viņam jāpieņem evaņģēlija noteiktie glābšanas līdzekļi; viņam jāsapņojas, jāsamierinās ar Dievu, paklausot Viņa likumiem un ticot Jēzū Kristū. Viņa dzīvē uz priekšu jāvalda jaunam pamatlikumam. Nožēlojot grēkus, ticot un dzenoties pēc labiem darbiem, viņš var izveidot taisnu raksturu un Kristus nopelnā pieprasīt sev Dieva bērna priekštiesības. Dievišķās patiesības pamatlikumi, mūsu sirdi uzņemti un kopti, vedīs mūs uz tādiem morāles pilnības augstumiem, ko mums likās neiespējami sasniegt. "Un vēl nav atspīdējis, kas mēs būsim, bet mēs zinām, ka, kad tas atspīdēs, mēs Viņam būsim līdzīgi, jo mēs Viņu redzēsim, kā Viņš ir. Un ikviens, kam šī cerība uz Viņu šķīsta sevi pašu, tā kā Viņš ir šķīsts."

Šis ir cilvēkam darāmais darbs. Viņam jāskatās Dieva likumu spogulī, jāierauga sava morālā rakstura trūkumi un jānoliek savi grēki, rakstura drēbes mazgājot Jēra asinis. Skaudība, lepnums, ļaunprātība, viltība, strīdi un noziegumi tiks atņemti no tās sirds, kura uzņem Kristus mīlestību un lolo cerību būt Viņam līdzīga, kad mēs Viņu /295/ redzēsim, kā Viņš ir. Kristus reliģija skaidro un paaugstina tās īpašnieku, lai arī kāda būtu apkārtēja sabiedrība vai viņa stāvoklis dzīvē. Cilvēki, kas top par apgaismotiem kristiešiem, paceļas pāri savam iepriekšējam rakstura līmenim, aizsniedzot lielāku garīgu un morālu spēka pakāpi. Tā grēkos un noziegumos kritušie un pazemotie cilvēki Kristus nopelnā var kļūt par būtnēm, kas tikai nedaudz zemākas par eņģeļiem.

Tomēr evaņģēliskās cerības iespaids neliks grēciniekam raudzīties uz pestīšanu Kristū kā uz brīvi piedāvātu žēlastību, ko pieņemot, viņš var turpināt pārkāpt Dieva likumus. Kad patiesības gaisma atāust viņa prātā un viņš pilnībā saprot Dieva prasības un aptver savu pārkāpumu briesmīgos apmērus, tad viņš sāks staigāt jaunus ceļus un no sava Pestītāja iegūtā spēkā Dieva priekšā nostāsies atklāti un godīgi; viņš dzīvos jaunu tīrāku dzīvi.

'Salem' es iepazinos ar brāli un māsu 'Donaldson', kuri vēlējās, lai viņu meita kopā ar mums atgrieztos uz Betlkrīku un apmeklētu koledžu. Viņas veselība bija slikta, un šķiroties no savas vienīgās meitas viņiem bija ļoti grūti; tomēr garīgās priekšrocības, kuras meitene tur iegūtu, pārlicināja viņus nest šo upuri. Un mums ir prieks tagad paziņot, ka nupat notikušajā telts sanāksmē Betlkrīkā šis mīļais bērns tika aprakts ar Kristu kristībās. Tas vēlreiz pierāda, cik ļoti svarīgi, lai septītās dienas adventisti sūtītu savus bērnus skolās, kur viņi var nākt tiešā saskarē ar glābjošu iespaidu.

Mūsu ceļojuma pa jūru no Oregonas bija vētrains, tomēr es tā neslimoju kā iepriekšējā braucienā. Šis kuģis, ar nosaukumu "Idaha", nemētājās, bet valstījās. Uz kuģa pret mums izturējās ļoti laipni. Mums bija daudzas patīkamas iepazīšanās, un mēs izdalījām mūsu rakstus dažādiem cilvēkiem, kas izraisīja lietderīgas pārrunas. Kad aizsniedzām Oklendū, mēs redzējām, ka telts jau uzcelta un ka brāļa 'Helaey' darba rezultātā krietns skaits cilvēku jau bija pieņēmuši patiesību. Teltī mēs runājām vairākas reizes. Dusas diena un pirmajā nedēļas dienā Sanfrancisko un Oklendā draudzes pulcējās kopā, un mums bija interesantas un lietderīgas sapulces.

Es ļoti vēlējos piedalīties telts sanāksmē Kalifornijā, tomēr /296/ spiedošs aicinājums mani sauca uz Austrumu telts sanāksmēm. Kad man atklāja stāvokli Austrumos, tad es zināju, ka man jānodod liecība tieši mūsu brāļiem Jaunanglijas konferencē, un es vairs ilgāk nevarēju palikt Kalifornijā.

CEĻOJUMS UZ AUSTRUMIEM

28. jūlijā mūsu meitas Emmas Vaitas un Edītes 'Donaldson' pavadībā mēs atstājām Oklendu, lai dotos uz Austrumiem. Tanī pašā vilcienā mēs nonācām 'Sacramento' un sastapām br. un māsu Vilkinsonus, kas mūs sirsnīgi apsveica, uzņēma savā mājā un visu laiku par mums laipni rūpējās. Saskaņā ar norunu es runāju svētdienā. Nams bija pilns ar uzmanīgiem klausītājiem, un Kungs man ļāva brīvi runāt par Viņa Vārdu. Pirmdienā mēs atkal kāpām vilcienā, apstādamies Reno, Nevadā, jo tur otrdienas vakarā mums vajadzēja runāt teltī, kur vecākais Lafboro noturēja kādu lekciju ciklu. Es brīvi runāju uz apmēram četriem simtiem uzmanīgu klausītāju par Jāņa vārdiem! "Redziet, kādu lielu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka mēs topam saukti Dieva bērni."

Svelmē un putekļos braucot pa lielo Amerikas tuksnesi, mūs ļoti nogurdināja neauglīgās ainavas, lai gan mums bija visas ērtības un pa sliedēm, tērauda kumeļa vilkti, traucāmie ātri un vienmērīgi. Man bija jāatceras senie ebreji, kas četrdesmit gadus ceļoja pa klinšainu un sausu tuksnesi. Karstums un putekļi, un ceļa grūtības izsauca daudzus šīs nogurdinošās tekas gājējos sūdzēšanās un paguruma nopūtas. Es domāju, ka, ja mēs būtu spiesti kājām šķērsot kailo tuksnesi, bieži ciešot no slāpēm, karstuma un noguruma, tad arī daudzi no mums kurnētu vairāk par izraēliešiem.

Īpatnējās kalnu ainavas, kas redzamas Šajā ceļā pāri augstienei, bieži ir attēlotas gan ar spalvu, gan zīmuli. /297/ Tiem, kurus iepriecina dabas skaistums un varenība, visiem jāizjūt dziļš prieks, raugoties uz šiem lielajiem, vecajiem kalniem, jaukajiem pakalniem un mežonīgajām kalnu aizām. Sevišķi to izjūt kristietis. Granītā kaltajās klintīs un šalcošajās straumēs viņš redz visspēcīgās Dieva rokas darbu. Viņš ilgojās pacelties augstajos pakalnos, jo liekas, ka tad viņš būtu tuvāk Debesīm, lai gan viņš zina, ka Dievs tikpat labi dzird Savu bērnu lūgšanas zemajās ielejās kā kalnu virsotnēs.

KOLORADO

Ceļā no 'Denvers' uz 'Walling Mills', vientuļu, klusu vietu kalnos, kur mans vīrs pavadīja vasaras mēnešus, mēs apstājāmies 'Bauider Cil' pilsētā un ar prieku ieraudzījām mūsu no buru audekla veidoto sapulces namu, kur vec. 'Carnell' noturēja sapulču sērijas. Mēs atradām klusu pajumti ērtajā māsas 'Dart' mājā. Telts bija aizdota atturības sapulču noturēšanai, un, paklausot sevišķam lūgumam, es runāju uzmanīgu klausītāju pilnajā teltī. Kaut arī ceļā biju nogurusi, Kungs tomēr man palīdzēja sekmīgi norādīt ļaudīm uz stingras atturības un sātības nepieciešamību visās lietās.

Pirmdien, 8. augustā es sastapu savu vīru un atradu viņu daudz veselāku, priecīgu un darbīgu, par ko es izjutu pateicību Dievam. 'Van Canright', kas kādu laiku bija pavadījis kopā ar manu vīru kalnos, tika aicināts atgriezties mājās pie savas slimās sievas; svētdien mans vīrs un es pavadījām viņu līdz 'Bauider' pilsētai, kur viņš iekāpa vilcienā. Vakarā es runāju teltī, un nākošajā rītā mēs atgriezāmies savā pagaidu mājā 'Walling Mills'. Nākošajā dusas dienā es atkal runāju uz ļaudīm telts sapulcē. Paklausot manam norādījumam, sasaucām apspriedi, kuras laikā tika izteiktas dažas brīnišķīgas liecības. Vairākiem šī bija pirmā ievērotā dusas diena. Es runāju uz ļaudīm vakarā pēc dusas dienas nobeigšanas un arī svētdienas vakarā.

Kalnos bija kopā visa mūsu ģimene, izņemot dēlu /298/ Edsonu. Tā kā kopš Oregonas telts sanāksmes biju strādājusi gandrīz nepārtraukti, jutos ļoti nogurusi. Mans vīrs un bērni domāja, ka es drīkstu atpūsties; tomēr es jutos spiesta piedalīties Austrumu telts sanāksmē, sevišķi Masačūsetsas sanāksmē. Es lūdzu Dievu, ja tas ir Viņa prāts, ka es piedalos šajās sapulcēs, tad lai mans vīrs piekristu manai aizbraukšanai.

Atgriežoties no 'Bauider' pilsētas, mani sagaidīja vēstule no br. 'Haskell', kurā viņš spiedoši lūdza mūs abus piedalīties telts sanāksmēs; gadījumā, ja mans vīrs nevarētu braukt, viņš vēlējās, lai, ja vien iespējams, es brauktu viena. Es vēstuli izlasīju vīram un gaidīju, ko viņš teiks. Pēc neliela klusuma brīža viņš sacīja: "Elen, tu piedalīsies Jaunanglijas telts sanāksmē." Nākošajā dienā mūsu somas jau bija sapakotas. Pulksten divos no rīta, mēness gaismas iepriecināti, devāmies uz vilcienu un pusseptiņos iekāpām vilcienā. Ceļojums nebija nekāds patīkamais, jo bija ļoti karsts, un es stipri noguru.

AUSTRUMU SANĀKSMES

Nonākot Betlkrīkā, uzzinājām, ka man paredzēts runāt svētdienas vakarā milzīgajā teltī, kas bija uzcelta uz koledžas zemes. Telts bija pilna līdz pēdējai iespējai, un es no visas sirds varēju ļaudīm izteikt nopietnus uzaicinājumus un lūgumus.

Mājās es uzkavējos tikai ļoti īsu laiku, un tad māsas Mērijas Smitas un br. 'Franswarth' pavadībā es atkal biju spārnos, lai dotos uz Austrumiem. Nonākot Bostonā, es biju nogurusi līdz pēdējai iespējai. Brāļi Vuds un 'Haskell' mūs sagaidīja piestātnē un pavadīja uz sanāksmes vietu - 'Ballard Vale'. Mūsu vecie draugi mūs apsveica ar tādu sirsnību, ka šai brīdī es jutos gandrīz atspirgusi. Laiks bija pārmērīgi karsts, Pēc Kolorado atspirdzinošā klimata Masačūsetsas karstums likās gandrīz nepanesams. Neskatoties uz lielo nogurumu, es mēģināju runāt uz ļaudīm un tiku stiprināta liecības nodošanai. Likās, ka vārdi krita tieši /299/ cilvēku sirdīs. Šī sanāksme prasīja lielu darbu. Kopš pēdējās telts sanāksmes bija radušās jaunas draudzes. Patiesību bija pieņēmušas dārgas dvēseles, un tās vajadzēja vadīt uz priekšu, uz dziļāku un pilnīgāku praktiskās dievbijības izpratni. Kungs ļāva man brīvi izteikt manu liecību.

Kādā piemērotā brīdī šīs sanāksmes laikā es izteicu dažas piezīmes par taupības ievērošanas nepieciešamību pie līdzekļu izlietošanas un pie tērpiem. Draud briesmas kļūt bezrūpīgiem un neapdomīgiem, lietojot Kunga naudu. Jauniešiem, kas saistīti darbos teltī, vajadzētu būt piesardzīgiem, lai neatļautos izdevumus, bez kuriem var iztikt. Ceļot teltis jaunos laukos un misijas darbam paplašinoties, vajadzību rodas daudz un, izsargājoties no skopuma, tomēr strādājot, vajadzētu būt ļoti taupīgiem. Vieglāk ir parādus ietaisīt, nekā tos samaksāt. Ir daudz lietu, kas sagādātu ērtības un prieku, bet tās tomēr nav nepieciešamas un bez tām var iztikt, neciešot nekādus patiesus zaudējumus. Ir viegli pavairot viesnīcu rēķinus un dzelzceļa biļetes, bet no šiem izdevumiem varētu izvairīties vai arī tos ļoti samazināt. Mēs divpadsmit reizi esam ceļojuši uz un no Kalifornijas, tomēr nevienu dolāru neesam izdevuši ēšanai ēdnīcās vai pievienotajos restorānvagonos. Mēs ēdām pašu līdzpaņemto uzturu. Trīs dienas atrodoties ceļā, maize stipri sacietē, tomēr piens vai silta auzu tume dod mums nepieciešamo.

Citā reizē es runāju par patiesu svētošanos, kas nav nekas mazāk par ikdienas miršanu sev un pastāvīgu nodošanos Dieva prātam. Atrodoties Oregonā, es redzēju, ka dažām Jaunanglijas savienības jaunajām draudzēm draudēja briesmas no tā saucamās svētošanās kaitīgās ietekmes. Daži no šīs mācības ļāvās pievilties, kamēr citi izprata briesmas un novērsās. Pāvila svētošanās bija pastāvīga cīņa ar savu es. Viņš saka: "Es mirstu ik dienas." Viņa griba un vēlēšanās ik dienas nonāca pretrunā ar pienākumu un Dieva gribu. Tomēr viņš nesekoja savām tieksmēm, bet darīja Dieva prātu, lai arī cik nepatīkami tas viņam bija un lai arī vajadzēja sist krustā savu dabu.

Mēs uzaicinājām tos, kas vēlētos kristīties, un tos, "kas dusas dienu ievēroja pirmo reizi, iznākt uz priekšu. Atsaucās divdesmit piecas personas. Viņi sniedza brīnišķas liecības, un pirms telts sanāksmes noslēguma divdesmit personas pieņēma kristību.

Mums šeit bija prieks sastapties ar seniem draugiem Dieva darbā, ar kuriem bijām iepazinušies trīsdesmit gadus atpakaļ. Mūsu ļoti cienītais br. Heistingss šodien tikpat dziļi interesējās par patiesību kā toreiz. Mūs ļoti iepriecināja sastapšanās ar māsu Tempļu, māsu Kolinsu no 'Dartomonth', Mas., māsu un br. Vilkinsoniem, kuri vairāk kā trīsdesmit gadu atpakaļ mūs uzņēma savā mājā. Dažiem no šiem mīļajiem svētceļojums drīz var nobeigties, bet, ja viņi būs uzticīgi līdz galam, tad saņems dzīvības vainagu.

Mūsu interesi saistīja br. 'Kimbal', kurš ir mēms un kas kā misionārs bija darbojies starp mēmiem. Viņa neatlaidīgo pūļu rezultāti bija neliela grupa, kas pieņēma patiesību. Šo uzticīgo brāļi sastapām mūsu gadskārtējās telts sanāksmēs dažu viņa mēmo atgriezto draugu sabiedrībā. Kāds, kas varēja dzirdēt, uzrakstīja, cik spēja, no uzrunas, un viņš sēdēja savu mēmo draugu ielenkts, lasīja uzrakstīto un veikli ar rokām to vēlreiz viņiem pasludināja. Viņš labprāt bija atdevis savus līdzekļus misijas darba veicināšanai, tādā veidā ar savu mantu godādams Dievu.

'Ballard Vale' mēs atstājām otrdienas rītā, 3. septembrī, lai piedalītos Menas telts sanāksmē. Portlendas tuvumā mēs baudījām mierīgu atpūtu jaunā br. Mortona mājā. Viņš un viņa jaukā, prasmīgā sieva padarīja mūsu uzturēšanos pie viņiem ļoti patīkamu. Menas telts sanāksmes vietā mēs ieradāmies pirms dusas dienas un bijām ļoti laimīgi sastapt šeit dažus pārbaudītus Dieva darba draugus. Ir daži, kas atrodami savā pienākuma vietā vienmēr, vai

spīd saule vai arī plosās vētra. Ir vēl kristieši, ko varētu nosaukt par jauka laika kristiešiem. Kad klājas labi un viņi jūtas patīkami, tad viņi ir dedzīgi un čakli; bet, kad jāstājas ar mākoņiem un nepatīkamām lietām, tad viņiem nav nekā, ko teikt vai darīt. Dieva svētības dusēja uz aktīvajiem strādniekiem, turpretī tie, kas neko nedarīja, sanāksmē neieguva visu iespējamo labumu. Kungs bija ar Saviem kalpiem, /301/ kas darbojās uzticīgi, mācīdami gan teorētiski, gan praktiski. Mēs ļoti vēlējamies, lai no šīs sanāksmes gūtu sev labumu tie, kuru dzīvē nebija pierādījumu, ka Dievs viņus būtu svētījis. Es ilgojos, lai šie mīļie cilvēki kāptu augstāk un satvertu savas lielās priekštiesības.

Telts sanāksmes vietu mēs atstājām pirmdienā, juzdamies ļoti noguruši. Mēs vēlējamies piedalīties Aijovas un Kanzasas telts sanāksmēs. Vīrs man bija rakstījis, ka satiks mani Aijovā. Tā kā nebija iespējams piedalīties Vermontas sanāksmē, tad, tieši no Menas devāmiem uz Dienvidlenkasteru. Man bija ļoti grūti elpot un pastāvīgi sāpēja sirds. Es apmetos klusajā māsas Herisas mājā, kas darīja visu viņas spēkos esošo, lai man palīdzētu. Ceturtdienas vakarā uzdrošinājāmies turpināt ceļojumu uz Betlkrīku. Veselības stāvokļa dēļ neuzdrošinājos ilgāku laiku uzturēties vilcienā; un tā mēs apstājāmies Romā, N.Y., kur dusas dienā es runāju uz mūsu ļaudīm. Tie bija uzmanīgi klausītāji.

Pirmdienas rītā apmeklēju br. un māsu 'Ira Abbey' 'Brookfield'. Brīžus šai ģimenē pavadījām lietderīgās sarunās. Mēs ļoti vēlējamies un jutāmies norūpējušies, lai viņi kristīgajā cīņā beidzot gūtu uzvaru un iemantotu mūžīgo dzīvību. Bijām noraizējušies un ļoti ilgojāmies, lai br. 'Abbey' pārvarētu mazdūšību un pilnīgi bez atlikuma uzticētos Kristus nopelniem, gūtu panākumus uzvaras dzīvē un beidzot nestu uzvarētāja vainagu.

Otrdienā mēs kāpām vilcienā, lai dotos uz Betlkrīku, un nākošajā dienā sasniedzām mājas, kur es priecājos par vēlreizēju iespēju atpūsties un saņemt sanatorijas ārstniecisko palīdzību. Jutu, ka man tiešām nāca par labu priekšrocības, ko deva šī iestāde. Ārstnieciskais personāls bija ļoti laipns un uzmanīgs, gatavi katrā laikā, dienā un naktī, darīt visu viņu spēkos esošo, lai palīdzētu man manā slimībā.

BETLKRĪKĀ

No 2. līdz 14. oktobrim Betlkrīkā noturēja visas mūsu draudzes telts sanāksmi. Tā bija plašākā septītās dienas adventistu sanāksme, kāda jebkad bija sasaukta, tajā /302/ piedalījās vairāk nekā četrdesmit sludinātāju. Visi bijām laimīgi, sastopot šeit vecākos Endrūsu, 'Bourdean' no Eiropas un vec. Lafboro no Kalifornijas. Šai sanāksmē bija Dieva darba pārstāvji no Eiropas, Kalifornijas, Teksasas, Alabamas, Virdžīnijas, 'Dakotas, Kolorado un no visiem ziemeļu Štatiem, sākot no Menas līdz Nebraskai.

Jutos laimīga strādāt atkal kopā ar vīru. Un kaut arī biju ļoti nogurusi un ciešanas sagādāja man sirds, Kungs tomēr man deva spēku runāt uz ļaudīm gandrīz katru dienu un reizēm divreiz dienā. Mans vīrs strādāja ļoti daudz. Viņš piedalījās gandrīz visās darba sapulcēs un gandrīz katru dienu uzrunāja ļaudis savā parastajā, vienkāršajā, skaidri norādošajā stilā. Es nedomāju, ka man pietiks spēka runāt vairāk nekā divas vai trīs reizes pa sanāksmes laiku; tomēr, sanāksmei turpinoties, mani spēki pieauga. Vairākos gadījumos man bija jāstāv kājās četras stundas no vietas, uzaicinot ļaudis iziet uz priekšu Dieva pielūgšanai. Nekad tik lielā mērā es nebiju izjutusi Dieva sevišķo palīdzību kā šīs sanāksmes laikā. Neskatoties uz šo piepūli, mani spēki pastāvīgi pavairojās. Un Dievam lai slava, es šeit rakstu patiesību, ka šīs sanāksmes noslēgumā mana veselība bija daudz labāka nekā sešus mēnešus iepriekš.

Sanāksmes otrās nedēļas trešdienā nedaudzi no mums vienojāmies lūgšanā par kādu māsu, kuru bija pārņēmis izmisums. Lūgšanas laikā saņēmu lielas svētības. Kungs likās man esam ļoti tuvu. Es tiku aizrauta Dieva godības parādīšanā un redzēju daudz lietu. Tad es devos uz sanāksmi un svinīgā mūsu ļaužu stāvokļa izjūtā īsumā pastāstīju man atklāto. Kops tā laika es dažas no šīm liecībām esmu uzrakstījusi atsevišķām personām, uzsaukumā sludinātājiem un dažādos citos rakstos, kas ietverti šinī grāmatā.

Šīs sanāksmes bija svinīgas, spēka pilnas un ļoti interesantas. Vairākas personas, kas bija saistītas ar mūsu izdevniecību, tika pārliecinātas un atgriezās pie patiesības, nododot skaidras un izprotošas liecības. Neticīgie saprata savu stāvokli un nostājās zem Valdnieka Imanuela karoga. Šī sanāksme iezīmējās ar izšķirošu uzvaru. Pirms tās slēgšanas nokristīja simts divdesmit personas.

Nākošajā nedēļā pēc telts sanāksmes mans darbs, runājot, /303/ lūdzot un rakstot liecības, bija vēl nogurdinošāks nekā sanāksmes laikā. Katru dienu noturēju divas vai trīs sapulces mūsu sludinātājiem. Tās bija sevišķi interesantas un ļoti svarīgas sapulces. Tiem, kas šo vēsti nes pasaulei, vajadzētu ik dienas būt piedzīvojumiem ar Dievu Viņa darbā, tiem visādā veidā vajadzētu būt atgrieztiem vīriem, svētotiem no tās patiesības, kuru viņi pasludina citiem. Viņu dzīvei vajadzētu norādīt uz Jēzu Kristu. Tad un ne agrāk viņi gūs panākumus darbā. Visi ļoti nopietni centās tuvoties Dievam, atzīstot grēkus, pazemojoties un lūdzot. Daudzi teica, ka tagad viņi redz un izprot savu Kristus kalpa darbu tā, kā nekad agrāk to nav redzējuši un sapratuši. Daži dziļi izjuta darba milzīgo nozīmi un savu atbildību Dieva priekšā; tomēr mēs ilgojāmies pēc bagātākas Dieva Gara atklāšanās. Es zināju, ka tad, kad ceļš būs nolīdzināts, Dieva Gars pārņems mūs kā Vasarsvētku dienā. Tomēr daudzi atradās tādā attālumā no Dieva, ka likās nezinām, kā pielietot ticību.

Uzsaukumi sludinātājiem, kas atrodami šais liecībās, vispilnīgāk izsaka to, ko Dievs man rādīja par viņa bēdīgo stāvokli un lielajām priekštiesībām.

KANZASAS TELTS SANĀKSME

Savas meitas Emmas pavadībā 23. oktobrī es atstāju Betlkrīku, lai dotos uz Kanzasas telts sanāksmi. Topekā, Kon., mēs no vilciena līdz sanāksmes vietai Ričlendā esošās divpadsmit jūdzes veicām privātos ratos. Telšu nometni atradām kādā birzī. Tā kā priekš telts sanāksmēm laiks bija ļoti vēls, tad, lai izsargātos no aukstuma, bija darīts viss iespējamais. Bez lielās telts, kur izvietojās vairākas ģimenes, nometnē bija vēl septiņpadsmit teltis. Katrā teltī atradās krāsns.

Dusas dienas rītā sāka snigt; tomēr nevienu sapulci neatlika. Sasnīga apmēram sprīdi biezs sniegs, un sals bija ass. Sievietes un mazie bērni spiedās ap krāsnīm. Aizkustinoši bija redzēt simts piecdesmit cilvēkus, šādos apstākļos pulcējoties uz sanāksmi. Daži personīgos satiksmes līdžekļos /304/ bija braukuši divi simti jūdžu. Visi likās salkstam pēc dzīvības maizes un slāpstam pēc pestīšanas ūdens.

Vecākais 'Haskell' runāja piektdienas pēcpusdienā un vakarā. Dusas dienas rītā es jutos aicināta teikt iedrošinošus vārdus tiem, kas ar tik lielu piepūli nākuši uz šo sanāksmi. Neskatoties uz to, ka sapulci noturēja tālu no galvenajiem satiksmes ceļiem, svētdienas pēcpusdienā tomēr piedalījās krietns skaits svešu klausītāju.

Pirmdienas rītā es runāju uz brāļiem par Malaķijas grāmatas trešo nodaļu. Tad uzaicinājām iznākt uz priekšu tos, kas vēlējās būt kristieši, bet kuriem nebija pierādījumu, ka Dievs viņus ir pieņēmis. Atsauca apmēram trīsdesmit personas. Daži Kungu meklēja pirmo reizi, un daži, kas bija citu draudžu locekļi, nostājās par Sabatu. Mēs visiem devām iespēju izteikties; mūsu sapulcē valdīja brīvību dodošais Dieva Gars. Pēc lūgšanas par tiem, kas bija iznākuši uz priekšu, pārbaudīja kristības kandidātus. Kristīja sešas personas.

Es priecājos dzirdēt vecāko 'Haskell', norādot ļaudīm uz ļasāmvielās nepieciešamību mājās, sevišķi uzsverot trīs "Praviešu Gara" (Lielā cīņa) sējumu un Četru Liecību sējumu nozīmi. Kāds no ģimenes locekļiem tos var lasīt skaļi garajos ziemas vakaros, lai ar tiem iepazītos visa ģimene. Pēc tam es runāju, cik nepieciešami, lai vecāki pareizi audzinātu un disciplinētu savus bērnus. Vislielākais pierādījums, kādu par kristīgajuma spēku var sniegt pasaulei, ir pareizi veidota un audzināta ģimene. Tā ieteiktu patiesību spēcīgāk par visu citu, jo šādas ģimenes būtu dzīva liecība par patiesības praktisko iespaidu uz sirdīm.

Sanāksmi slēdza otrdienas rītā, un kopā ar savu meitu Emmu, vec. 'Haskell' un br. Stoveru mēs devāmies uz Topeku, iekāpām vilcienā un braucām uz 'Sherman, Kan.', kur bija norunāts sasaukt citu telts sanāksmi. Šī sanāksme bija interesanta un lietderīga. Tā likās maza, salīdzinot ar mūsu telts sanāksmēm citos štatos, jo šeit piedalījās tikai /305/ kāds simts brāļu un māsu. Tā bija domāta izkaisīto vispārējai sanāksmei. Daži bija nāšaši no Dienvidkanzasas, Arkanzasas, Kentukijas, Misūri, Nebraskas un Tenesijas. Šinī sanāksmē man pievienojās mans vīrs, un no šejienes kopā ar vec. 'Haskell' un mūsu meitu mēs devāmies uz Dalasu, Teksasā.

TEKSASAS APMEKLĒJUMS

Ceturtdien mēs aizgājām pie br. 'Mc Dearman', kas dzīvoja 'Grand Prairie'. Šeit mūsu meita sastapa savus vecākus, brāli un māsu, kas visi bija bijuši tuvu nāvei, jo slimojuši ar drudzi, kas pagājušajā sezonā plosījās štatā. Ar lielu prieku kalpojām šīs nelaimīgās ģimenes vajadzībām, kas iepriekšējos gados labprātīgi bija palīdzējusi mums mūsu bēdās.

Viņus mēs atstājām kaut cik labākā veselības stāvoklī, lai piedalītos 'Plano' telts sanāksmē. Šo sanāksmi noturēja no 13.-19. novembrim. Sākumā laiks bija jauks; bet drīz sāka līt lietūs, kas, pievienojoties stipram vējam aizkavēja citu klausītāju ierašanos no apkārtējām vietām. Šeit mums bija laime sastapties ar vecajiem draugiem vec. 'R.M. Kilgore' un viņa sievu. Mūs arī ļoti iepriecināja plašā un inteligentā brāļu sabiedrība nometnē. Lai arī kādi aizspriedumi šeit bija valdījuši pret ziemeļu iedzīvotājiem, tad tomēr nekas tamlīdzīgs nebija redzams starp šiem mīļajiem brāļiem un māsām.

Manu liecību nekad nav uzņēmuši labprātīgāk un sirsnīgāk kā šie ļaudis. Es ļoti interesējos par darbu šai lielajā Teksasas štatā. Sātans vienmēr ir centies jau iepriekš aizņemt katru svarīgāku darba lauku, un iespējams, ka viņš nekad un nevienā štatā nav bijis darbīgāks kā pirms patiesības ienākšanas Teksasā. Tas pēc mana prāta ir vislabākais pierādījums, ka šeit ir darāms darbs.

SAGATAVOŠANĀS UZ KRISTUS NĀKŠANU

Pēdējā parādīšanās, kuru es redzēju Betlkrīkā, mūsu vispārējās telts sanāksmes laikā, man rādīja mums draudošās briesmas kļūt par ļaudīm, kas labprātīgāk līdzinās pasaulei nekā Kristum. Tagad mēs atrodamies tieši uz mūžīgās valsts robežām; bet dvēseļu ienaidnieka mērķis ir ierosināt domāt, ka laika noslēgums vēl tālu. Katrā iespējamā veidā sātans uzbruks tiem, kas sevi atzīst par baušļu turētājiem, Dieva ļaudīm, kas gaida uz mūsu Pestītāja otro atnākšanu debess padebešos ar spēku un lielu godību. Viņš daudzus, cik vien tas iespējams, vadīs domāt, ka jaunā diena vilcinās, lai viņi kļūtu garā līdžīgi pasaulei, atdarinot tās ieradumus. Es jutos ļoti satraukta, redzot, ka pasaules gars valda daudzu cilvēku prātā un sirdī, kas ar vārdiem sevi stipri apliecina par patiesības piekritējiem. Viņi ir savtīgi un sevi lutina, bet patiesu godīgumu un īstu dievbijību nepieņem.

Dieva eņģelis norādīja uz tiem, kas sevi apliecina par patiesības piekritējiem, un svinīgā balsī atkārtoja šos vārdus: "Sargieties, ka jūsu sirds nekļūst apgrūtināta ar lieku ēšanu un dzeršanu un zūdišanos pēc uztura (ar šīs dzīves rūpēm - pēc angļu tulk.) un ka šī diena piepeši jums neuzbrūk. Jo tā nāks kā slazda valgs pār visiem, kas dzīvo pa visu zemes virsu. Tāpēc esiet modrīgi vienmēr un lūdziet, lai varat būt cienīgi šim visam izbēgt, kas notiks, un pastāvēt Cilvēka Dēla priekšā."

Nemot vērā laika īsumu, mums kā tautai vajadzētu būt modrai un lūgt un nekādā gadījumā nepieļaut, ka tiekam novērsti no svinīgā sagatavošanās darba lielajiem mūsu priekšā stāvošajiem notikumiem. Tāpēc ka laiks šķietami paildzināts, daudzi tapuši bezrūpīgi un vienaldzīgi pret saviem vārdiem un darbiem. Viņi neizprot tiem draudošās briesmas un neredz un nesaprot Dieva žēlastību viņu pārbaudes laika pagarināšanā, lai viņiem būtu laiks veidot raksturu nākošajai nemirstīgajai dzīvei. Katram acumirklim ir milzīga vērtība. Laiks viņiem ir dāvāts, ne lai mācītos, kā sev sagādāt /307/ ērtības un kļūt par šīs zemes iedzīvotāju, bet gan lai to izlietotu sava rakstura trūkumu pārvarēšanai un ar priekšzīmi un personīgām pūlēm palīdzētu citiem ieraudzīt svētuma skaistumu. Dievam virs zemes ir ļaudis, kas ticībā un svētā cerībā seko noteiktajiem pravietojumu piepildījumiem un, paklausot patiesībai, cenšas skaidrot savu dvēseli, lai, Kristum parādoties, viņus neatrastu bez kāzu drēbēm.

Daudzi, kas sevi sauc par adventistiem, ir bijuši laika pareģotāji. Kristus nākšanai ir likts viens termiņš pēc otra; bet rezultātā atkārtotas tikai kļūdas. Ir pateikts, ka noteiktais mūsu Kunga atnākšanas laiks atrodas ārpus mirstīgā cilvēka redzesloka. Pat eņģeļi, kuri kalpo tiem, kas būs pestīšanas mantinieki, nezina ne dienu, ne stundu. "Bet par to dienu un stundu nezina neviens cilvēks, ne Debesu eņģeļi, kā vien Mans Tēvs." Tāpēc atkārtoti noteiktie laiki ir pagājuši, pasaulē vēl vairāk nostiprinājusies neticība tuvajai Kristus atnākšanai. Ar riebumu skatās uz laika noteicēju kļūdām; un tāpēc, ka daudzi ir atļāvušies tā pievilties, citi nogriezās no Dieva Vārda pierādītās patiesības, ka visu lietu gals ir tuvu.

Kas tik pārdroši sludina noteiktu laiku, tie ar savu rīcību iepriecina dvēseļu ienaidnieku; viņi vairāk sekmē neticību nekā kristietību. Viņi ņem Rakstus, tos nepareizi iztulkojot, norāda uz pierādījumu ķēdi, kas it kā atbalsta viņu nostāju. Bet pielaišanās kļūdas rāda, ka viņi ir viltus pravieši, ka inspirēto Vārdu viņi neiztulko pareizi. Dieva Vārds ir patiesība; tikai cilvēks ir sagrozījis tā nozīmi. Šie maldi ir apkaunojuši Dieva patiesību. Adventistus izsmej visu citu konfesiju sludinātāji. Tomēr Dieva kalpi nedrīkst palikt mierīgi un klusi. Visapkārt mums ātri piepildās pravietotās zīmes. Tam vajadzētu pamodināt katru patiesu Kristus sekotāju uz rosīgu darbošanos.

Kas domā, ka jāsludina noteikts laiks, lai tā iespaidotu ļaudis, tie strādā, stāvot uz nepareiziem pamatiem. Var satraukt cilvēku jūtas un atmodināt bailes; bet šie cilvēki /308/ savā rīcībā nevadīsies no pamatlikumiem. Tiek radīts satraukums; tomēr, laikam paejot, kā tas atkārtoti ir noticis, tie, kas uz laiku sakustējās iekrīt atpakaļ aukstumā, tumsā un grēkā, un bez kāda liela uzbudinājuma viņu sirdsapziņu gandrīz vairs nav iespējams pamodināt.

Noasa dienās vecās pasaules iedzīvotāji ar nīcināšanu smējās par taisnības sludinātāja, kā viņi teica, māņticīgajām bailēm un nojautām. Viņu apsūdzēja par sapņotāju, fanātiķi un panikas cēlāju. "Itin kā bija Noasa dienās, arī tagad ļaudis atmetis svinīgo brīdinājuma vēsti mūsu dienām. Viņi atsauksies uz tiem viltus mācītājiem, kas jau iepriekš sludinājuši notikumus un noteikuši laikus, un sacīs, ka viņi nevar ticēt mūsu brīdinājumiem, tāpat kā šiem iepriekšējiem vīriem. Tāda šodien ir pasaules nostāja. Plaši ir izplatījusies neticība un par Kristus nākšanas sludināšanu smejas un zobojas. Tāpēc vēl vairāk no svara, lai tie, kas tic tagadējai patiesībai, savu ticību parādītu darbos. Patiesībai, kurai viņi sakās ticam, vajadzētu svētot viņus pašus; jo viņi ir dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi.

Noass sludināja sava laika cilvēkiem, ka Dievs viņiem dos simts divdesmit gadus, kad varēs nožēlot grēkus, atgriezties no tiem un atrast patvērumu šķirstā. Cilvēki tomēr atraidīja laipno uzaicinājumu. Viņiem deva pilnīgi pietiekošu laiku, lai novērstos no saviem grēkiem, uzvarētu sliktos ieradumus un attīstītu taisnu, godīgu raksturu. Bet tieksmes uz grēku, kaut arī sākumā pie daudziem vājas, atkārtoti apmierinātas, nostiprinājās un ātri dzina viņus uz nenovēršamu bojāeju. Dieva žēlastības pilnos brīdinājumus viņi atmeta ar vīpsnāšanu, izsmieklu un zobošanos, tāpēc viņus atstāja tumsā, lai viņi turpinātu iet pa to ceļu, kuru viņu grēcīgās sirdis bija izvēlējušās. Viņu neticība tomēr neaizkavēja iepriekš paziņotos notikumus. Tie nāca; un lielas bija dusmas, ko varēja skatīt vispārējā bojāeja.

Sekojošiem Kristus vārdiem vajadzētu iespieties visu to sirdis, kas tic tagadējai patiesībai: "Bet sargieties, /309/ ka jūsu sirds nekļūst apgrūtināta ar lieku ēšanu un dzeršanu un ar zūdīšanos pēc uztura (ar šīs dzīves rūpēm - pēc angļu tulk.) un ka šī diena piepeši jums neuzbrūk." Kristus pats rāda mums draudošās briesmas. Viņš zināja, ar kādām briesmām mums būs jāstopas šais pēdējās dienās, un vēlējās, lai mēs sagatavotos. "Itin kā bija Noasa dienās, tā arī būs Cilvēka Dēla dienās." Viņi ēda un dzēra, dēstīja un cēla ēkas, precējās un devās laulībā un neko neņēma vērā līdz tai dienai, kad Noass iegāja šķirstā, bet viņus aizskaloja plūdi. Dieva diena līdzīgā veidā atradīs cilvēkus, iegrimušus pasaulīgajos darījumos un priekos, dažādos mielastos un rīšanā, nodevušos samaitātām tieksmēm un nepareizai ēst kārei, lietojot spirta dzērienus un tabakas narkotiku, kas cilvēkus aptraipa. Tāds jau ir mūsu pasaules stāvoklis, un savu iegribu apmierināšana atrodama pat starp Dievu atzīstošiem ļaudīm, no kuriem daži seko pasaules ieradumiem un ir līdzdalībnieki tās grēkos. Juristi, mehāniķi, lauksaimnieki, tirgotāji un pat sludinātāji no paaugstinājuma kliez: "Miers un drošība," kad viņiem neizbēgami tuvojas bojāeja.

Ticība tuvajai Cilvēka Dēla atnākšanai debess padebešos patiesu kristieti nedarīs nolaidīgu un bezrūpīgu dzīves ikdienas pienākumos. Gaidošie cilvēki, kas raugās uz Kristus drīzo atnākšanu, nebūs kūtri savos darbos, bet gan čakli. Viņu darbs nebūs paviršs un negodīgs, bet gan rūpīgs, precīzs un pilnīgs. Kas sev glaimo, ka bezrūpība nevērība pret šīs dzīves uzdevumiem pierāda viņu garīgumu un viņu atšķir no pasaules, tie sevi ļoti piekrāps. Laicīgā dzīve pārbauda viņu patiesīgumu, uzticīgumu un godīgumu. Ja viņi ir uzticīgi vismazākajā lietā, tad viņi būs uzticīgi arī lielās lietās.

Es redzēju, ka šai ziņā daudzi neizturēs pārbaudi. Savu patieso raksturu viņi attīsta laicīgās dzīves uzdevumu veikšanā. Attiecībās pret saviem līdzcilvēkiem viņi atklāj neuzticību, viltību un negodīgumu. Viņi neņem vērā, ka nākošās, mūžīgās dzīves satveršana atkarīga no tā, kā /310/ viņi pilda šīs dzīves pienākumus, un ka taisna, godīga rakstura veidošanai nepieciešama visnoteiktākā skaidrība. Mūsu rindās viscaur redzams negodīgums, un tas ir

daudzu patiesībai ticīgo remdenības iemesls. Viņi nav vienoti ar Kristu un pieviļ paši savas dvēseles. Man sāpīgi jums atklāt, ka pat Sabata turētāju vidū valda satraucošs godīguma trūkums.

Man norādīja uz Kristus Kalna svētrunu. Šeit mums dota Lielā Skolotāja pavēle: "Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem. Jo šī ir bauslība un pravieši." Šī Kristus pavēle ir sevišķi svarīga, un tai vajadzētu noteikti paklausīt. Tā ir kā zelta āboli sudraba traukā. Cik daudz ir to, kas savā dzīvē seko šim Kristus pavēlētajam pamatlikumam un izturas pret otru tieši tā, kā viņš vēlētos, lai līdzīgos apstākļos izturētos pret viņu? Lasītāj, lūdzu, atbildi!

Godīgs vīrs Kristus vērtējumā ir tas, kas parāda nelokāmu taisnīgumu. Maldinoši atsvari un nepareizi svāri, kāda veida pasaulē daudzi cenšas pavairot savu bagātību, Dieva acis ir negantība. Tomēr daudzi, kas sevi sauc par Dieva baušļu turētājiem, tirgojas ar nepareiziem atsvariem un nepareiziem svāriem. Ja kāds cilvēks tiešām ir vienots ar Dievu un patiesi tur Viņa likumus, tad viņa dzīve atklās šo patiesību; jo visa viņa rīcība būs saskaņā ar Kristus mācībām. Savu godu viņš nepārdos ieguvuma dēļ. Viņa dzīvi vadošie pamatlikumi ir celti uz droša pamata, un visa viņa rīcība un darbi laicīgajā dzīvē ir šo pamatlikumu noraksts.

Stingrs godīgums un taisnīgums mirdz kā zelts pasaules sārņu un atkritumu vidū. Krāpšanu, nepatiesību un negodīgumu var iztulkot labvēlīgi un apslēpt cilvēka acīm, bet ne Dieva acīm. Dieva eņģeļi, kas vēro rakstura attīstību un sver morālo vērtību, pieraksta Debesu grāmatās šos mazos darījumus, kas atklāj raksturu. Ja kāds strādnieks ikdienas dzīves aicinājumos ir negodīgs un paviršs darbā, tad /311/ pasaules spriedums nebūs nepareizs, jo tā viņa reliģiskās nostājas augstumu vērtēs pēc viņa rīcības parastajā darbā.

"Kas vismazākajā lietā ir uzticīgs, tas arī lielākajā ir uzticīgs; bet kas vismazākajā ir netaisns, tas arī lielākajā ir netaisns." Ne darba lielums ir tas, kas šo darbu dara skaistu un godīgu vai negodīgu. Kā cilvēks apietas ar līdzcilvēku, tāpat viņš izturēsies arī pret Dievu. Kas ir negodīgs pie netaisnas mantas, tam nekad nevar uzticēt patiesas vērtības. Dieva bērniem nekad nevajadzētu aizmirst, ka viņus pārbauda visā ikdienišķajā rīcībā, sverot to svētnīcas svaros.

Kristus sacīja: "Labs koks nevar nest nelabus augļus, un nelāga koks nevar nest labus augļus." "Tāpēc pie viņu augļiem jums tie jāpazīst." Cilvēka dzīves darbi ir viņa augļi. Ja cilvēks ir neuzticīgs un negodīgs laicīgās lietās, tad viņa augļi ir ērkšķi un dadži; negodīgs viņš būs arī reliģiskajā dzīvē un aplaupīs Dievu ar desmito un upuriem.

Bībele visstingrākajos vārdos nosoda katrus melus, nepatiesīgumu un negodīgumu. Skaidri ir norādīts, kas ir taisnība un kas netaisnība. Tomēr man atklāts, ka Dieva ļaudis ir nostājušies uz ienaidnieka zemes; viņi ir padevušies viņa kārdināšanām, sekojuši viņa viltīgajam plānam, līdz briesmīgā kārtā ir notrulinājušās viņu izšķiršanas spējas. Uzskata, ka maza novēršanās no patiesības, niecīga atkāpšanās no Dieva prasībām nemaz nav tik ļoti grēcīgas, kad tādā veidā izšķiras jautājums - naudu iegūt vai zaudēt. Tomēr grēks paliek grēks, vienalga, vai to izdara miljonārs vai ubags uz ielas stūra. Kas nodrošina īpašumus ar nepatiesību, tie paši notiesā savas dvēseles. Viss tas, ko iegūst ar viltu un krāpšanu, saņēmējam nesis tikai lāstu.

Nepaklausot skaidri izteiktajai Dieva pavēlei, Ādamam un Ievai bija jācieš briesmīgas sekas. Viņi varēja domāt, ka tas ir pavisam mazs grēks un Dievs nekad tam nepiegrīzīs vēribu. Tomēr Dievs šo lietu uzskatīja kā briesmīgu ļaunumu; un posts, ko izsauca viņu pārkāpums, ir jājūt visos laikmetos. Mūsu laikā tie, kas sevi sauc par Dieva /312/ bērniem, piekopj daudz lielākus grēkus. Parastajos darba pienākumos viņi melo un ir negodīgi, tā izsaucot pār sevi Dieva nepatiku un apkaunojot Dieva lietu. Vismazākā novēršanās no taisnīguma un patiesīguma ir Dieva likumu pārkāpšana. Pastāvīga iecietība pret grēku pieradina cilvēku pie nepareizas rīcības, tomēr nepamazina grēka svarīgumu. Dievs ir devis negrozāmus pamatlikumus, kas nav izmaināmi, nepieskaroties viņa paša dabai. Ja tie, kas sakās ticam patiesībai, uzticīgi pētītu Dieva Vārdu, tad viņi garīgās lietās nebūtu pundurīši. Kas neievēro Dieva prasības šinī dzīvē, tie arī Debesīs necienītu Viņa autoritāti.

Katrs netikumības veids ir skaidri norādīts Dieva Vārdā, kā arī atklātas sekas. Zemāko kaislību apmierināšana mūsu priekšā attēlota visatbaidošākajā veidā. Nevienam, lai arī cik tumša būtu viņa izpratne, nav jāmaldās. Tomēr man rādīts, ka šo grēku piekopj daudzi, kuri apliecina, ka staigā visās Dieva pavēlēs. Dievs katru tiesās pēc Sava Vārda.

Kristus sacīja: "Meklējiet Rakstos, jo jums šķiet, ka tur iekšā ir mūžīga dzīvība, un tie ir, kas liecību dod par Mani." Bībele ir nemaldīgs vadonis. Tā prasa pilnīgu skaidrību vārdos, domās un

darbos. Tikai tikumīgiem un bezvainīgiem raksturiem atļaus būt šķīstā un svētā Dieva tuvumā. Dieva Vārds, ja to pētītu un tam paklausītu, vadītu cilvēku bērnus tāpat, kā Izraēlu vadīja uguns stabs naktī un mākoņu stabs dienā, Bībele ir cilvēkam atklātā Dieva griba. Tur parādīts vienīgais pilnīgais rakstura paraugs, un tā norāda uz cilvēka pienākumiem visos dzīves apstākļos. Šai dzīvē uz mums gulstas daudz atbildību, kuru nepildīšana liks ciest ne tikai mums pašiem, bet mūsu nolaidība var nest zaudējumus arī citiem. /313/

Vīri un sievas, kas sakās godājam Bībeli un paklausām, tās mācībām, daudzējādā ziņā nepilda tās prasības. Bērnu audzināšanā viņi labprātāk seko paši savam nepareizajam spriedumam nekā atklātajam Dieva prātam. Šī pienākuma neievērošana izsauc tūkstošiem dvēseļu zaudējumu. Bībelē atrodami pareizās bērnu audzināšanas likumi. Ja vecāki būtu ievērojuši šīs Dieva prasības, tad šodien mēs redzētu uznākam uz dzīves skatuves pavisam citus jauniešus. Bet vecāki, kas sevi sauc par Bībeles lasītājiem un sekotājiem, rīkojas pilnīgi pretēji tās mācībām. Mēs dzirdam, ka tēvi un mātes kliež sāpēs un bēdās, skumstot par savu bērnu uzvešanos, pavisam maz izprotot, ka viņi paši sev šīs bēdas un sāpes ir sagādājuši un ar savu nepareizo mīlestību bērnus pilnīgi pazudina. Viņi neatzīst Dieva uzliktās atbildības jau no zīdaiņa vecuma bērnos ieaudzināt pareizus ieradumus.

Vecāki, jūs lielā mērā esat atbildīgi par bērnu dvēselēm. Daudzi atstāj novārtā savu pienākumu bērnu pirmajos dzīvības gados, domādami vēlāk, kad bērni kļūs vecāki, rūpīgi apspiest viņos nepareizo un attīstīt pareizo. Tomēr īstais laiks šim darbam ir tad, kad bērns vēl ir zīdains viņu rokās. Nav pareizi, ja vecāki lutina savus bērnus un viņiem izdabā, kā arī nav pareizi nevietā viņus apspiest. Stingra, noteikta un taisnīga rīcība nesīs labus augļus.

UZSAUKUMS SLUDINĀTĀJIEM

Mums uzticēta liela un svinīga patiesība, par kuru mēs esam atbildīgi. Pārāk bieži šo patiesību pasludina aukstas teorijas veidā. Izskan viena svētruna pēc otras par dažādām teorētiskām mācībām uz ļaudīm, kas nāk un iet un starp kuriem ir daži, kam nebūs vairs citas tik labas izdevības tikt pārliecinātiem un atgrieztiem pie Kristus. Ar rūpīgi izstrādātām uzrunām, kas izceļ paša es, bet nepaaugstina /314/ Kristu, pazaudē daudz zelta izdevības. Patiesības teorija bez dzīvas dievbijības nevar atbrīvot dvēseli no tumsas, kas to ietin.

Visvērtīgākajiem patiesības dārgakmeņiem, ietērpjot tos gudros vārdos, bieži atņem spēku, jo tajos nav Dieva Gara klātbūtnes. Kristus ar patiesību iepazīstināja skaidri un vienkārši; un Viņš aizsniedz ne tikai augstāk stāvošos, bet arī visvienkāršākos cilvēkus virs zemes. Sludinātājs, kas ir Dieva sūtnis un Kristus pārstāvis virs zemes, kas pats pazemojas, lai paaugstinātu Dievu, tam arī piemītis patiesas daiļrunības īpašības. Īsta dievbijība, cieša savienība ar Dievu un ikdienišķi dzīvi piedzīvojumi Kristus atzīšanā darīs daiļrunīgu pat stostīgu mēli.

Sirds man noskuma, redzot, jauno draudžu trūkumus, redzot un izprotot viņu lielās vajadzības pēc dzīvas dievbijības un patiesiem reliģiskiem piedzīvojumiem. Es zinu, ka tie, kas šīm draudzēm nes patiesības vēsti, pareizi nenorāda tām uz visu, kas svarīgs saskanīga rakstura pilnveidošanai Kristū Jēzū. Šos jautājumus patiesības mācītāji pārāk ilgi ir atstājuši novārtā. Runājot par evaņģēliju, Pāvils saka: "Tam es esmu palicis par kalpu, kā Dievs man to jūsu dēļ ir novēlējis, lai Dieva Vardu pilnīgi pasludinu; noslēpums, kas ir bijis paslēpts no mūžīgiem laikiem un no dzimumu dzimumiem, bet tagad skaidri ir parādīts Viņa svētajiem; tiem Dievs ir gribējis darīt zināmu, kāda šim noslēpumam bagāta godība starp tautām (griez vērību uz noslēpuma izskaidrojumu); tas ir Kristus jūsos, godības cerība; to mēs pasludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku visā gudrībā, lai mēs ikvienu cilvēku varam nostādīt pilnīgu Kristū Jēzū; tāpēc es arī darbojos, cīnīdamies atbilstoši spēkam, kas manī varenī strādā."

Šajos vārdos Kristus kalpiem skaidri norādīts viņu darbs, viņu tiesības un Dieva žēlastības spēks viņos. Nesen Dievam patika man atklāt, ka daudzos cilvēkos, kas sevi sauc par Kristus pārstāvjiem, valda liels trūkums. Īsi sakot, ja viņi ir nepilnīgi ticībā un dzīvas dievbijības izpratnē, tad viņi ne tikai piekrāpj paši savas dvēseles, bet nespēj arī pareizi veikt darbu, kas vajadzīgs katra /315/

cilvēka pilnveidošanai Kristū. Daudziem, kurus viņi ievada patiesībā, nav patiesas dievbijības. Viņi var būt piesavinājušies patiesības teoriju, tomēr viņi nav pilnīgi atgriezti. Viņu sirds ir miesīga; viņi nedzīvo un nepaliek Kristū, un Kristus nepaliek viņos. Sludinātāja pienākums ir

izskaidrot patiesības teoriju, tomēr ar šo darbu vien nepietiek. Viņam vajadzētu sacīt līdz ar Pāvilu: "Tāpēc es arī darbojos, cīnīdamies atbilstoši spēkam, kas manī varenī strādā."

Ja pastāvēs dzīva savienība ar Virsganu, tad apakšgans varēs pareizi pārstāvēt Kristu un tiešām būs gaisma pasaulei. Ir ļoti svarīgi izprast visus mūsu ticības punktus, bet vēl vairāk vajadzīgs, lai patiesība, ar kuru sludinātājs vēlas apgaismot savu klausītāju sirdsapziņu, būtu svētojusī viņu pašu. Sapulču sērijā nevajadzētu būt nevienai svētrunai, kas sastāvētu tikai no teorētiskās vielas, kā arī nevajadzētu teikt nevienu garu, nogurdinošu lūgšanu. Tādas lūgšanas Dievs neuzklausa. Es esmu dzirdējusī daudzas garlaicīgas, svētrunām līdzīgas lūgšanas, teiktas nevietā un veltīgi. Ar uz pusi mazāk vārdiem, kas upurēti dedzīgi un ticībā, lūdzējs būtu varējis mīkstināt klausītāju sirdis; bet tai vietā es viņus esmu redzējusī pavisam nepacietīgus, it kā ilgojoties, lai katrs nākošais lūgšanas vārds būtu pēdējais. Ja sludinātājs savā istabiņā būtu cīnījies ar Dievu, līdz sajutis, ka viņa ticība var satvert mūžīgo apsolījumu: "Lūdziet un jūs saņemsiet", tad viņš tūlīt teiktu konkrēti, ticībā neatlaidīgi lūdzot to, kas viņam vajadzīgs.

Mums vajadzīga atgriezta sludinātāju saime; citādi viņu darba rezultātā izveidotās draudzes nespēs pastāvēt vienas pašas, jo tām nebūs sakņu. Uzticīgs Kristus kalps uzņemsies šo nastu. Viņš neslāps pēc popularitātes, Kristīgam sludinātājam nekad nevajadzētu kāpt uz katedras, pirms viņš savā kabinetā nav meklējis Dievu un cieši savienojies ar Viņu. Viņš pazemībā var pacelt savu izslāpušo dvēseli pretī Dievam un saņemt žēlastības rāsas atspirdzinājumu, pirms viņam jārunā uz ļaudīm. Ar Svētā Gara svaidījumu, /316/ kas viņam liks izjust nastu par dvēselēm, viņš neatlaidīs sapulcējušos, neparādot viņiem uz Jēzu Kristu, grēcinieku vienīgo Patvērumu, un neizsakot viņiem nopietnu lūgumu un aicinājumu, kas atradīs ceļu pie viņu sirds. Viņš sajūtīs, ka pirms lielās Dieva dienas var šos klausītājus vairs nesastapt.

Kungs, Kas viņu izredzējis, Kas pazīst visu cilvēku sirdis, vadīs viņa mēli, lai viņš varētu izteikt vajadzīgos vārdus īstajā laikā un ar spēku. Un tie, kas tiešām pārliecināti par grēku un kurus pievelk un saista Ceļš, Patiesība un Dzīvība, atradīs pietiekoši daudz, ko darīt bez sludinātāja spēju slavēšanas un izcelšanas, augstāk par jebkuru cilvēcīgo darba rīku pagodinās Kristu un Viņa mīlestību. Cilvēks paliks neievērots, jo paaugstināts ir Kristus, un Viņš aizņem visas domas. Daudzi ir atgriezti pie sludinātāja, kas pats nav patiesi atgriezts pie Kristus. Mēs brīnāmies par sastingumu, kas noslāpējis garīgo iejūtīgumu. Trūkst dzīvības spēka. Upurē nedzīvas lūgšanas un pienes liecības, kas nestiprina klausītājus un nepieskaras viņu sirdīm. Katram Kristus kalpam pienākas meklēt šo parādību iemeslu.

Pāvils raksta brāļiem Kolosā: "Tā jūs esat arī mācījusies no Epafras, mūsu mīļā darba biedra, kas ir uzticīgs Kristus kalps priekš jums, kas mums arī stāstījis jūsu mīlestību Garā. (Ne nesvētu sludinātāja uzstāšanos, viņa spēju vai daiļrunības mīlestību, bet mīlestību, kas dzimusi no Dieva Gara, kuru savos vārdos un rakstos pārstāvējis Viņa kalps.) Tāpēc arī mēs no tās dienas, kad to esam dzirdējuši, nemitējamies par jums Dievu lūgt un piesaukt, lai jūs topat piepildīti ar Viņa prāta atzišanu visā gudrībā un garīgā saprašanā, lai jūs cienīgi staigājat Kungam par patikšanu, visādos labos darbos augļus nesdami un pieaugdami Dieva atzišanā; ar visādu spēku spēcīgi būdami pēc Viņa godības varas visā pacietībā un lēnprātībā ar līksmību; pateikdami Tēvam, Kas mūs ir darījis derīgus līdz ar svētiem mantību dabūt gaismā." /317/

Sludinātājiem, kas mācot patiesību, strādā dažādās pilsētās, nevajadzētu justies apmierinātiem un arī uzskatīt savu darbu par pabeigtu, kamēr tie, kas pieņēmuši patiesības teoriju, nav visā īstenībā izjūtuši tās svētojošo spēku un nav patiesi atgriezti pie Dieva. Dievam labāk patiktu, ja viņu darba rezultātā būtu seši patiesi pie patiesības atgriezti cilvēki nekā sešdesmit, kas ticību apliecina vārdos, tomēr nav pilnībā atgriezti. Šiem sludinātājiem mazāk laika vajadzētu veltīt svētrunu noturēšanai, bet daļu sava spēka vajadzētu rezervēt ieinteresēto dvēseļu apmeklēšanai un kopīgām lūgšanām, sniedzot tām dievišķas pamācības, kuru mērķis "ikvienu cilvēku nostādīt pilnīgi Kristū Jēzū".

Dieva mīlestībai jāvalda patiesības sludinātāja sirdī, Viņa sirdī jābūt tai dziļajai un sirsnīgajai mīlestībai, kāda bija Kristum; tad tā plūdis uz citiem. Sludinātājiem vajadzētu mācīt, ka katru dienu jāpraktizē pašuzpurēšanās; ka jāatstāj daudz no tā, kas līdz šim kopts un iemīļots, ka jāpilda daudzi pienākumi, lai arī cik nepatīkami tie rādītos. Darba intereses, sabiedriskā popularitāte, ērtības, gods, slava, īsi sakot, viss jāpakļauj pārākajām, vienmēr augstāk stāvošajām Kristus prasībām. Sludinātāji, kas nav vīri ar dzīvu dievbijību, kas izraisa interesi ļaudīs, bet pilnīgi savu darbu nepadara, atstāj aiz sevis sevišķi grūtu darba lauku, kurā jāiet citiem un jānobeidz viņu nepabeigtais darbs. Šie vīri tiks pārbaudīti; un ja viņi savu darbu

nedarīs uzticīgāk, tad pēc vēl tālākiem pārbaudījumiem viņi tiks atmesti kā veltīgi zemes aizņēmēji, kā neuzticīgi sargi.

Dievs nevēlas, ka par mācītājiem iziet ļaudis, kas nav čakli mācījušies un kas negrib turpināt mācīšanos, lai katru tagadējās patiesības punktu varētu izskaidrot saprotami un cilvēkiem pieņemami. Līdz ar teorētiskajām atziņām viņiem pastāvīgi vajadzētu apgūt aizvien pilnīgāku Jēzus Kristus atzišanu. Priekšraksti un studijas ir nepieciešami, /318/ bet tos vajadzētu apvienot ar nopietnām lūgšanām, lai varētu palikt uzticīgs, neceļot uz pamata koku, sienu vai salmus, ko apris pēdējās dienas uguns. Lūgšanām un mācībām vajadzētu iet roku rokā. Ja kādu sludinātāju slavē un tam aplaudē, tad tas vēl nepierāda, ka viņš runājis Gara iespaidā.

Pārāk bieži gadās, ka jaunatgrieztie, ja to neuzmana, vairāk pieķeras savam sludinātājam nekā savam Pestītājam. Viņi domā, ka no sludinātāja darba viņi guvuši lielu labumu. Viņi pieņem, ka sludinātājam piemīt visjaukākās īpašības un viscēlākās spējas un ka neviens cits nav spējīgs strādāt tik labi kā viņš; tāpēc viņi cilvēkam un viņa darbam piešķir nepienācīgi lielu nozīmi. Šāda uzticība viņus noskaņo dievināt cilvēku un vairāk raudzīties uz viņu nekā uz Dievu. Tā rīkojoties, viņi nepatīk Dievam un arī nepieaug dievišķajā žēlastībā un jaukumā. Viņi nodara lielu ļaunumu sludinātājam, sevišķi, ja viņš ir jauns un vēl veidojas par daudz apsолоšu evaņģēlija darbinieku.

Šie sludinātāji, ja viņi ir īsti Dieva vīri, saņem savus vārdus no Dieva. Viņu uzrunas veids var būt kļūdains un stipri labojams, tomēr, ja Dievs caur viņiem runā inspirētus vārdus, tad tas nav cilvēka spēks, bet Dieva. Gods un sirsnīga pieķeršanās pienākas Devējam, bet sludinātāju vajadzētu cienīt, mīlēt un vērtēt tāpēc, ka viņš ir Dieva kalps, nesdams grēciniekiem žēlastības vēsti. Dieva Dēlu bieži vien aptumšo cilvēks, nostādamijs starp Viņu un ļaudīm. Cilvēku slavē, mīl un izceļ, bet Jēzu ļaudis tik tikko uz brīdi ierauga, lai gan dārgie gaismas stari, kurus atstaro sludinātājs, nāk no Jēzus un tiem vajadzētu aizēnot visu apkārtesošo.

Kristus kalps, kuru piepilda Kunga Gars un mīlestība, strādās tā, lai vispilnīgākajā un skaidrākajā veidā atklātos Dieva un Viņa Dēla raksturs. Viņi centīsies, lai viņu klausītāji pareizi izprastu Dieva raksturu, lai virs zemes atzītu Dieva godību un Viņa slavu. Cilvēks nav atgriezts, pirms viņa sirdī nav dzimusi vēlēšanās darīt zināmu citiem, kādu dārgu draugu viņš ir atradis Jēzū; glābjošā, /319/ svētījošā patiesība nav noslēpjama viņa sirdī. Dvēseli apgaismojošais Kristus Gars ir attēlots ar gaismu, kas aizdzen visu tumsību, tas ir salīdzināts ar sāli tā konservējošo īpašību dēļ un ar raugu, kura pārveidojošais spēks iedarbojas neredzami.

Kas ir savienojusies ar Kristu, tie, cik tālu tas atkarāsies no viņiem, strādās čakli un neatlaidīgi, kā Viņš strādāja, lai glābtu visapkārt ap viņiem bojā ejošās dvēseles. Ļaudis viņš aizsniegs ar lūgšanām, nopietnam, sirsnīgām lūgšanām, un personīgām pūlēm. Kas pilnīgi atgriezusies pie Dieva, tiem nav iespējams priecāties savienībā ar Viņu un tai pašā laikā būt nevērīgiem pret to cilvēku dzīvību skarošajām interesēm, kas bez Kristus iet bojā.

Sludinātājam nevajadzētu darīt visu darbu vienam pašam, bet viņam vajadzētu sev piesaistīt tos, kas jau ir satvēruši patiesību. tā viņš darbam apmācīs citus, pirms viņam tie būs jāatstāj. Draudze, kas darbojas, vienmēr būs augoša draudze. Viņi vienmēr jutīsies aicināti un atradīs līdzekļus, kā palīdzēt citiem, un, to darot, paši kļūs stiprāki un drošāki.

Es lasīju par kādu vīru, kuru ziemas dienā, ejot pa dziļām sniega kupenām, draudēja pārvarēt lielais aukstums, kas gandrīz nemanāmi stindzināja viņa dzīvības spēkus. Un kad viņš jau gandrīz līdz nāvei bija nosalis sala ķēniņa apkampienos un bija jau gatavs atteikties no cīņas par dzīvību, viņš izdzirda kāda cita ceļnieka vaidus, kas līdzīgi viņam gāja bojā salā. Viņā pamodās cilvēcīga vēlēšanās glābt šo ceļnieku. Viņš berzējot sasildīja nelaimīgā vīra ledus aukstās rokas un pēc lielām pūlēm pacēla viņu uz kājām; bet, tā kā viņš nespēja nostāvēt, tad viņš viņu līdzcietīgi nesa uz rokām tieši caur tām pašām kupenām, kur iziet viņam vienam pašam iepriekš bija licies neiespējami. Un kad viņš savu līdzgājēju bija nonesis drošā vietā, viņš pēkšņi saprata, ka, glābjot līdzciltvēku, viņš bija izglābis arī pats sevi. Viņa nopietnās pūles glābt citu atdzīvināja viņa vēnās stingstošās asinis un radīja veselīgu siltumu viņa pašā ķermeņa locekļos.

Šo mācību pastāvīgi vajadzētu iespiest jauno ticīgo prātā, ne tikai ar priekšrakstiem, bet arī ar piemēru, lai viņi savos kristīgajos pienākumos gūtu līdzīgus rezultātus. Lai izmisušie, kas grib domāt, ka ceļš uz dzīvību ir pārāk nosēts pārbaudījumiem un grūtībām, ķeras pie darba un cenšas palīdzēt citiem. Šāda veida pūlēs, vienotās ar lūgšanām pēc dievišķas gaismas, viņu pašu sirds sāk pukstēt Dieva žēlastības dzīvinošajā iespaidā; viņu pasu

mīlestības jūtas iekvēlosies dievišķā dedzībā, un visa viņu kristīgā dzīve kļūs patiesāka, nopietnāka un lūgšanām bagātāka.

Kristus kalpam vajadzētu būt lūgšanu vīram un dievbijīgam vīram, priecīgam, bet nekad nevajadzētu kļūt asam, rupjam, vieglprātīgam un jokdarim. Vieglprātības garu var piekopt klauni un teātra aktieri; bet tas nepavisam nav tāda vīra cienīgi, kas aicināts stāvēt starp dzīvajiem un mirušajiem un būt par Dieva muti.

Dieva grāmatās uzticīgi pieraksta katras dienas darbu. Kā cilvēki, kas tiecaties pēc garīga apgaismojuma, jūs atstāsiet morālu iespaidu uz visu cilvēku raksturu, ar kuriem nāksiet saskarē. Kā uzticīgiem evaņģēlija kalpiem jums vajadzētu atdot visas savas prāta spējas un izmantot visas dzīves iespējamības, lai savu darbu padarītu pilnīgi sekmīgu un nostādītu katru cilvēku pilnīgu Kristū Jēzū. Lai to panāktu, jums nopietni jālūdz. Evaņģēlija kalpā jāiemājo tam spēkam, kurš tik brīnišķīgi pārveidoja vienkāršos Galilejas zvejniekus.

Vajadzīgs garīgs un morāls spēks, lai uzticīgi izpildītu uz jums gulstošos svarīgos pienākumus. Bet tie spēki jums var arī būt, tomēr pastāvēt liels dievbijības trūkums. Lai jūs gūtu panākumus lielajā darbā, tad pāri par visu nepieciešama Svētā Gara dāvana. Kristus sacīja: "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." Bet, Kristū stiprināti, jūs varat darīt visas lietas.

LĪDZJŪTĪBA PRET MALDOŠIEM

Mīļais br. A, es agri esmu piecēlusies, lai tev rakstītu. Nesen atpakaļ man dota papildus gaisma, par kuru es esmu atbildīga. Atrodoties šinī istabā, Kungs man pats divas reizes ir parādījis. Naktī, Viņu lūdzot un ar Viņu runājot, parādīšanā man rādīja daudz ar Dieva darbu saistītu lietu. Man rādīja stāvokli draudzē, koledžā, sanatorijā un izdevniecībā, kas atrodas Betlkrīkā, un Dieva darbu Eiropā un Anglijā, Oregonā un Teksasā un citos jaunajos laukos. Jaunajos laukos sevišķi svarīgi ir darbu pareizi uzsākt, lai tas nestu dievišķo zīmogu. Daudziem tur draud briesmas, pa patiesību pieņems vai tai piekritīs daudzi, kas no sirds nebūs patiesi atgriezušies. Kad viņus pārbaudīs vētras un kārdināšanas, tad izrādīsies, ka viņu nams nav celts uz klinčiem, bet uz irstošas smilts. Sludinātāja dievbijībai jābūt praktiskai un tai jāieaužas ikdienas dzīvē un raksturā. Viņa svētrunām nevajadzētu būt tikai teorētiskām.

Man rādīja, kas kavē patiesības lietas attīstību Teksasā. Brāļi B un viņu ģimenes līdz šim nekur nav bijuši par svētību un atbalstu Dieva darbam. Man rādīja, ka viņu iespaidam nav bijusi salda smarža. Viņi nevar sekmēt Dieva darbu, jo viņos nav tādu īpašību (elementu), kas viņus darītu spējīgus izplatīt veselīgu iespaidu par labu Dievam un patiesībai. Ja jums būtu bijusi dievišķa izpratne, tad jūs izšķiršanās spējas nebūtu bijušas tik vājas, sevišķi pēc tad, kad uzticami cilvēki jūs godīgi un uzticīgi brīdināja. Jūs Ar pieviluši mīksti vārdi un skaistas runas. Šie brāļi visi nav vienādi, bet visiem ir rakstura trūkumi. Pastāvīgi pašiem sevi uzmanot un nopietni ticībā lūdzot Dievu, viņiem var izdoties noturēt sevi pareizajā stāvoklī. Jēzus /322/ Kristus spēkā viņi savu raksturu var pārveidot un tikumiski sagatavoties uz Kunga atnākšanu, bet Dievs viņiem negrib uzticēt nekādu svarīgu atbildību, jo tāda veidā būtu apdraudētas dvēseles. Šie vīri neder Dieva ganāmā pulka vadīšanai. Tieši tad, kad viņiem vajadzētu runāt nedaudz vienkāršu un labi pārdomātu vārdu, viņu dabīgās rakstura īpašības ieaužas visā darītajā un sacītajā, un Dieva darbs tiek sabojāts.

Tevis un br. C nav bijis patiesu izšķiršanās spēju. Jūs pārāk daudz esat uzticējušies šo vīru spējām. Kuģis var būt gandrīz pilnīgi vesels, bet, ja ir tikai viena vaina, neliels tārpas saēsts dēlis, tad apdraudētas ir visu uz kuģa esošo cilvēku dzīvības. Gandrīz visi ķēdes locekļi var būt veseli, bet viens bojāts loceklis iznīcina tās vērtību. Cilvēkiem ar izcilām spējām var būt kāda atsevišķa rakstura īpašība, kas viņus padara nederīgus svētā, svinīgā darba uzticēšanai. Bet šiem vīriem trūkst gandrīz visu īpašību, kas veido kristīgu raksturu. Viņu piemērs nav atdarināšanas cienīgs.

Tevis daudz jāstrādā pašam priekš sevis, mans brāļi, pirms tavs darbs būs tāds, kāds tas var un kādam tam vajadzētu būt. Tava saprašana ir aptumšojusies. Līdzjūtība un savienība ar tiem, kuru raksturs ir zemāks, nedarīs tevi cēlāku un nepacels augstāk, bet gan iznīcinās un saēdīs tavu garu, izpostīs tavu lietderību un šķirs tevi no Dieva. Tu esi viegli uzbudināms. Mājas dzīve un Dieva darba nastas negulstas uz tevis visai smagi, un, ja tu pastāvīgi neatrodies zem Dieva Gara šķīstošā iespaida, tad tev draud briesmas kļūt rupjam un asam. Lai pareizi attēlotu Kristus

raksturu, tev jāklūst garīgākam un jānāk ciešākā savienībā ar Dievu lielajā darbā, kurā tu esi iesaistīts. Lai tu būtu Jēzus Kristus līdzstrādnieks, tad tavām domām jāklūst augstākām un tavai sirdij svētākai: "Šķīstiet rokas jūs, kas Kunga rīkus nesat."

Dieva darbs Teksasā šodien būtu daudz vairāk uz priekšu gājis, ja tajā nebūtu iesaistīti brāļi B. Es varētu pieminēt /323/ vairākus īpašus iemeslus, kāpēc tas tā, bet šoreiz to nedarišu. lai pietiek, ka saku, ka šo vīru stāvoklis Dieva priekšā nav pareizs. Juzdamies pašapmierināti un derīgi gandrīz kuram katram aicinājumam, viņi nav pūlējušies izlabot sava rakstura iedzimtās nevēlamās īpašības, kuras tomēr audzināšanas vingrināšanā un piepūles ceļā būtu bijis iespējams pārvarēt. Zināmā mērā viņi gan ir centušies sevi labot, tomēr, svaros svērti, viņi tiktu atrasti par viegliem.

Dieva Vārdā bagātīgi atrodami vispārēji pamatnoteikumi pareizu dzīves ieradumu veidošanai, un, lai viņu vērību vairāk piegrieztu šiem pamatlikumiem, ir dotas Liecības, vispārējas un personīgas; tomēr tas viss nav atstājis pietiekošu iespaidu uz viņu sirdi un prātu, un viņi nav sapratuši, ka viņu dzīvē nepieciešama noteikta reforma. Ja viņi salīdzinājumā ar pilnīgo Paraugu sevi būtu ieraudzījuši pareizā gaismā, tad viņi koptu to ticību, kas darbojas mīlestībā un skaidro dvēseli. Šie brāļi, izņemot AB, pēc dabas ir ietiepīgi, pavēlnieciski un pašapmierināti. Viņi nevērtē citus augstāk par sevi. Viņi apskauž un ir greizsirdīgi uz kuru katru draudzes locekli, kuru, pēc viņu domām, ciena vairāk kā viņus. Un, baidoties, ka viņu brāļus var novērtēt augstāk par viņiem, viņi pret viņiem izturas sīkumaini, odus izkāš, bet aprij kamieļus. Viņi pieķeras mazām lietām un runā par atsevišķiem sīkumiem, iztulkodami vārdus un darbus paši pēc savām domām. Sevišķi to redzam izpaužamies pie diviem no šiem brāļiem.

Šie vīri, sevišķi AB, spēj brīvi un nepiespiesti runāt. Tekošais stāstījuma veids rada iespaidu, ka viņu interese par Dieva darbu ir godīga un patiesa. Tas var piekrāpt un aptumšot klausītāju prātu. Mana sirds skumjās smeldz, to rakstot, jo es zinu, kāds ir šis ģimenes visur izjustais iespaids. Es nebiju domājusi vēlreiz runāt par šiem cilvēkiem; bet tā kā šie jautājumi man atklāti svinīgā gaismā, tad esmu spiesta rakstīt vēlreiz. Ja Dieva Vārda sludinātāji, kas saka, ka ir vienoti ar Dievu, nespēj izprast /324/ un novērtēt šādu cilvēku iespaidu, tad viņi nav derīgi būt par Dieva patiesības mācītājiem. Ja šie cilvēki tikai turētos pie sava īpatnējā viedokļa un nekad necenstos mācīt un vadīt citus, tad es klusētu. Bet, redzot, ka ciest var Dieva darbs, es nevaru ilgāk klusēt.

Šiem brāļiem nevajadzētu atļaut dzīvot kopā vienā vietā un sastāvēt draudzes vadībā. Viņiem trūkst dabīgas mīlestības. Viņi neparāda mīlestību, līdzjūtību un smalkjūtību viens pret otru un savā starpā kopj skaudību, greizsirdību, ķildas un strīdu. Viņu sirdsapziņa nav jūtīga. Kristus mīlestība, laipnība un pazemība neparādās viņu piedzīvojumos. Šādu elementu pastāvēšana draudzē nav saskaņā ar Dieva prātu. Ja šīs personas neatgriežas, tad tās nevar redzēt Dieva valstību. Viņu jūtas daudz vairāk ir noskaņotas ārdīšanai, kļūdu uzrādīšanai, vainu un traipu meklēšanai citos nekā sava rakstura drēbju mazgāšanai no grēka netīrumiem un to balināšanai Jēra asinis.

Bet tagad es skaršu vissāpīgāko jautājumu šai stāstījumā, kas attiecas uz br. D. Kungs lika man sekot kādai izmeklēšanai, kurā lielu lomu spēlēja tu un br. C. Jūs abi apbēdinājāt Dievu. Es redzēju un dzirdēju lietas, kas manī radīja skumjas un sāpes. Šādu neprātīgu, bezdievīgu rīcību, kāda atklājās šajā izmeklēšanā, no brāļiem B varēja sagaidīt; bet vislielāko pārsteigumu un skumjas man radīja tava un br. C dzīvā līdzdalība šajā apkaunojošajā izmeklēšanā.

Brālim C, kurš spēlēja tiesneša lomu, jautājot un izceļot visspēcīgākajā apgaismojumā sīkumus, es gribētu sacīt, ka par visas pasaules bagātībām es nevēlētos uzņemties šāda pienākuma pildīšanu. Tevi vienkārši bija pievilis un pārņēmis svešs gars, kuram nevajadzēja dot neko līdzīgu patvēruma vietai, ne arī parādīt tam kaut mazāko vērību. Šajā gadījumā karnevālu svinēja skaudība, greizsirdība, jaunas aizdomas un šaubu pilnas pārrunas.

Tu varbūt domā, ka esmu pārāk stingra, tomēr es nevaru /325/ būt stingrāka un bargāka, kā šī rīcība pelna. Vai jūs visi, nosodīdami bezvainīgo, tiešām domājat, ka Dievs var būt jums līdzīgs? Brāļa D vēlākā nostāja šajā gadījumā bija tevis ieņemta viedokļa rezultāts. Ja tava izturēšanās būtu bijusi taisnīga un līdzjūtīga, tad šodien viņš stāvētu tur, kur viņa iespaids runātu par labu patiesībai ar spēku, ko dod kluss un lēnprātīgs gars. Brālis D nav veikls runātājs, un AB glaimīgajiem vārdiem un skaistajai valodai, šķietamajam mieram un atklātībai bija savs iespaids. Pret nabaga neredzīgo vīru vajadzēja izturēties līdzjūtīgi un maigi, bet tā vietā viņu nostādīja iespējami vissliktākajā gaismā. Dievs to redzēja un nevienu no jums

neuzskatīs par nevainīgu, kas piedalījāties šinī negodīgajā izmeklēšanā. Brāli A, tad tev šī lieta neliksies tik uzjautriņoša kā tad, kad tu sēdēji, tiesādams aklu brāli. No šī gadījuma tev vajadzēja mācīties aizvērt savas ausis, lai neklausītu tos, kas tevī grib radīt aizspriedumus pret cilvēkiem, kurus pēc Dieva prāta tev vajadzētu atbalstīt, žēlot un stiprināt.

Br. C un tu pats nesaskatījāt vainas brāļos B, kā arī nespējāt ieraudzīt pretējā rakstura īpašības brālī D. Bet viņa iespaids, Dieva Gara svētots, atsauktos uz Dieva darbu ar desmitkārt lielāku spēku kā brāļu B iespaids. Tu daudz, daudz ļauna esi nodarījis br. D. Es tev dodu padomu nožēlot šo kļūdu tikpat sirsnīgi, kā tu to pielaidi. Kunga Vārdā es tevi lūdzu, atbrīvojies no cilvēcīgiem iespaidiem un aizver savas ausis tenkām un plāpām. Lai neviens cilvēks neieliek liecību tavā mutē; bet ļauj, lai Dievs, ne cilvēki, kuri ir nesvēti mājās un ārpus tās, noteic tavu pienākumu Viņa darbā.

Br. C sirdij vajadzīgs maigais, skaidrojošais Dieva Gara iespaids. Viņam savās mājās jāvingrinās dzīvot Tā vadībā. "Mīlestība lai ir bezviltīga (bez izlikšanās)." Lai no viņa mājas tiek izraidīts ietiepīgais, pavēlošais un kritizējošais gars līdz ar visu citu ļaunumu. Pretējā gadījumā to pašu uzpūtīgo, tiesājošo garu ienesīs arī draudzē. Ja viņa jūtas dotajam brīdim kaut kas ir mīkstinājies, tad arī /326/ viņa rīcība ir laipnāka un maigāka; bet, ja gadās pretējais, tad viņa izturēšanās ir atbilstoša dotā mirkļa noskaņojumam. Viņš nav vingrinājies sevis pārbaudīšanā un savaldīšanā. Kamēr br. D ir viens trūkums, viņa tiesnešiem un tiem, kas viņu nosoda, ir desmit vainu.

Brāli A, kāpēc tu pilnīgi nenostājies apspiestā pusē? Kāpēc tu neizlīdzināji šo lietu? Kāpēc tu nepacēli balsi un līdzīgi savam Glābējam nesacīji: "Kas jūsu starpā ir bez vainas lai met pirmo akmeni"? Tu esi izdarījis briesmīgu kļūdu, kuras rezultātā varam zaudēt vairāk kā tikai vienu dvēseli, neskatoties uz to, ka tava rīcība bija neapzinīga. Ja tu brālim D būtu teicis vienu maigu, neviltoti līdzjūtīgu vārdu, tad tas būtu pierakstīts Debesīs tev par labu. Bet tev par darbu, ko tu darīji šim laikam un mūžībai, nebija vairāk izpratnes kā tiem, kas notiesāja Kristu Viņa svēto personā. "Visu, ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs Man esat darījuši." Visstingrāk Jēzus vienmēr ir norājis liekulību, bet atklāto grēcinieku, kas nāca pie Viņa, sirsnīgi nožēlojot savus grēkus, Jēzus pieņēma, piedeva viņam un viņu iepriecināja.

Vai tu domā, ka bija iespējams likt brālim D ticēt, ka netaisnība ir taisnība un taisnība netaisnība, tāpēc ka viņa brāļi vēlas, lai viņš tam ticētu? Viņš bija slims un nervozs, Viss viņam likās tumšs un nedrošs. Uzticību tev un brālim C viņš bija zaudējis, un uz ko viņš varēja cerēt? Viņu nopēla par vienu lietu un tad par otru, līdz viņš apjuka, apmulsa un nonāca izmisumā. Kas viņu noveda šādā stāvoklī, tie ir izdarījuši lielāko grēku.

Kur palika līdzcietība, pat skatoties tikai no cilvēcīgā redzes viedokļa? Pasaules cilvēki, vispārīgi ņemot, nebūtu bijuši tik bezrūpīgi, tik nežēlīgi un nelaipni; viņi būtu pierādījuši lielāku līdzjūtību cilvēkam viņa nopietnās slimības dēļ, uzskatot, ka viņam ir tiesības saņemt visaugstāko uzmanību un tuvākā mīlestību. Bet šai gadījumā iet runa par aklu cilvēku, par brāli Kristū, kuru tiesā vairāki citi viņa brāļi. /327/

Ne vienu vien reizi šis nopratināšanas laikā, kad vienu brāli līdzīgi trusītim dzina nāvē, tu izplūdi skaļos smieklos. Turpat sēdēja brālis C, no dabas tik maigs un līdzjūtīgs, ka pārmet saviem brāļiem nežēlību, nonāvējot medījumu iztikai, bet te viņa priekšā stāvēja akls vīrs, kas tik daudz vērtīgāks par putnu, cik daudz augstāk stāv cilvēks, kas veidots pēc Dieva līdzības, par mēmajiem radījumiem, kas uzticēti viņa gādībai. Ja jūsu sanāksmē būtu dzirdama Tā balss, Kurš runāja tā, kā neviens cilvēks nekad nav runājis, tad Viņa spriedums skanētu: "Jūs izkašat odus un ap- rijat kamieļus."

Viņš, Kurš tik ļoti juta līdzīgi putniem, būtu varējis parādīt līdzjūtību un mīlestību Kristum Viņa apbēdināto personā. Bet jūs bijāt kā cilvēki, kam aizsietas acis. Brālis B noturēja tekošu un veiklu runu. Brālis D nebija labs runātājs. Viņš savas domas nespēja ietērt vārdos, kas atbilstu šim gadījumam, un vispār viņš jutās pārāk pārsteigts, lai šajos apstākļos izturētos pareizi. Viņa asie kritizējošie brāļi bija pārvērtušies par tiesnešiem un nostādīja aklo vīru sevišķi nelabvēlīgā stāvoklī. Dievs redzēja un ievēroja minētās dienas notikumus. Šie vīri, veikli aptumšodami citu acis un prasmīgi izmantojot radušos stāvokli, guva šķietamu uzvaru, bet aklajam brālim, pret kuru izturējās ļauni un kuru nepatiesi apvainoja (tīši pārprata un nozākāja), bija izjūta, ka zem viņa kājām viss grīļojas. Viņa uzticība cilvēkiem, kurus viņš uzskatīja par Kristus pārstāvjiem, tika briesmīgi iedragāta. Saņemtais morālais trieciens gandrīz izsauca viņu garīgu un fizisku

bojāēju. Katram, kas piedalījās pie šī darba, vajadzētu izjust visdziļāko nožēlu Dieva priekšā un vēlēšanos atgriezties.

Brālis D pielaida kļūdu, pagurdams zem šī pārmetumu un nepelnītās kritikas svāra, kam patiesībā vajadzēja krist uz citu galvām. Dieva darbu viņš mīlēja ar visu savu dvēseli. Svētījot viņa pūles, Dievs bija apliecinājis savas rūpes par aklo vīru; tomēr pat to viņa skaudīgie brāji vērsa pret viņu. Dievs neticīgo sirdīs ir licis vēlēšanos būt laipniem un līdzjūtīgiem pret viņu, tāpēc ka viņš ir akls /328/ cilvēks. Brālis D ir izturējies kā kristietis un panācis, ka pat pasaulīgie naidnieki ir samierinājušies ar viņu. Dievs viņam ir bijis saudzīgs Tēva un līdzinājis viņa ceļu. Viņam vajadzēja palikt uzticīgam patiesības atziņai un kalpot Dievam sirds vientiesībā, neskatoties uz nosodījumu, skaudību un nepatiesiem apvainojumiem. Tava nostāja, brāli A, bija pēdējais sitiens brālim D. Tomēr viņam nevajadzēja atlaisties no Dieva, kaut arī sludinātāju un cilvēku ietajā ceļā viņš nevarēja saskatīt taisnību. Uz Mūžīgās Klints stiprinātam, viņam vajadzēja stingri stāvēt par pamatlikumiem un dzīvot saskaņā ar ticību un patiesību, lai notiktu kas notikdams. Ak, cik ļoti brālim D vajag vēl ciešāk pieķerties tai Rokai, Kas varena izglābt!

Šīs zemes dzīves lielumu un vērtību nosaka tās saskaņotība ar Debesīm un nākošo nemirstīgo dzīvi. Mūžīgā Dieva roka apņēma to dvēseli, kas griežas pie Viņa pēc palīdzības, lai arī cik tā vāja būtu. Kalnu brīnišķais jaukums var izgaist; bet dvēsele, kas dzīvo Dievam, ko nesatricina rājieni un nosodījumi un nepārvērš aplausi un piekrišana, paliks mūžīgi kopā ar Viņu. Dieva pilsēta atvērs zelta vārtus, lai uzņemtu to, kurš virs zemes mācījies atbalstīties uz Dievu, meklējot no Viņa vadību un gudrību, iepriecē un cerību zaudējumu un bēdu vidū. Tur viņu apsveiks eņģeļu dziesmas, un dzīvības koks sniegs savus augļus.

Brālis D ir zaudējis, kaut gan viņš varēja uzvarēt. Tomēr Dieva acis viņu līdzjūtībā uzlūko. Kaut arī cilvēcīgā līdzcietība var izpalikt, tomēr Dievs turpina mīlēt un just līdzī, un sniedz pretī Savu palīdzīgo roku. Ja viņš tikai būs lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad viņš vēl pa- cels galvu un stingri liks kājas uz Laikmetu Klints. "Jo kalni atkāpsies un pakalni šaubīsies, bet Mana žēlastība no tevis neatkāpsies, un Mana miera derība nešaubīsies, saka Kungs, tavš Apžēlotājs."

Nekādi pārbaudījumi nevar atvainot nevienu no mums, ja pieļaujam, ka tie vājina mūsu savienību ar Dievu. Viņš /329/ ir mūsu spēka Avots, mūsu Patvērums katrā pārbaudījumā. Ja mēs kliežam uz Viņu pēc palīdzības, tad Viņš izstieps Savu roku, lai mūs vareni izglābtu. Brālim D vajadzēja saprast, ka, ja Dievs ir viņa Tēvs, tad viņš var priecāties un līksmoties, kaut arī viņu aizmirstu visi cilvēcīgie draugi. Es viņu lūdzu, lai viņš nelaupa Dievam savu kalpošanu, tāpēc ka nicīgi cilvēki viņu ir nepareizi nosodījuši, bet lai steidzas un svētojas Dievam un kalpo Viņam ar visiem saviem spēkiem. Dievs viņu mīl, un viņš mīl Dievu, un viņa darbam jābūt saskaņā ar viņa ticību, lai arī kā cilvēki pret viņu izturētos. Viņa ienaidnieki var norādīt uz Viņa tagadējo stāvokli kā uz pierādījumu par to, ka viņu spriedums bijis taisnīgs. Brālis D pārsteidzas un rīkojās neapdomīgi. Viņa dvēselē pamodās riebums, un viņš domāja, ka tā ir par daudz ievainota, lai atkal tiktu dziedināta. Tie, kas viņu tik nežēlīgi bija vajājuši, savā dzīvē un raksturā nepavisam nebija bez vainas. Ja Dievs tā būtu uzskatījis viņu negodīgos ceļus un nepilnīgo raksturu, kā viņi izturējās pret brāli D, tad viņi jau sen būtu gājuši bojā. Bet līdzcietīgais Dievs viņus bija panesis un nebija viņus tiesājis atbilstoši viņu grēkiem.

Dievs ir bijis uzticīgs pret brāli D, un viņam vajadzētu atsaukties Dieva žēlastībai, kaut arī cilvēki tik maz ir parādījuši maiguma un vispār cilvēcīgu jūtu. Brālim D ir priekštiesība no ķildīgām mēlēm paslēpties Kristū un just, ka viņam ir atvērts neizsmeļams atzinības, prieka un miera Avots, Kas pieejams katrā brīdī. Ja viņam neierobežotā daudzumā būtu bijušas pasaulīgas bagātības, tad viņš tomēr nebūtu tik bagāts, kādu viņu dara priekštiesība atrasties patiesības pusē un papildnam dzert no pestīšanas straumēm.

Ko Dievs nav darījis priekš brāļa D, atdodams par viņu nāvē Savu Dēlu? Un vai līdz ar to Viņš viņam labprāt negrib dot visas lietas? Kāpēc viņam vajadzētu būt mazticīgam pret Dievu, ja cilvēki ir bijuši neuzticīgi pret viņu? Cik daudz stiprāka par nāvi ir mīlestība, kas mātes sirdi saista pie viņas cietošā bērna, bet Dievs saka, ka, pat ja māte aizmirstu savu bērnu, "tomēr Es tevi neaizmirsīšu". Tiešam nē. Viņš neaizmirsīs nevienu dvēseli, kas Viņam uzticas. /330/ Maigi, maigi Dievs rūpējas par Saviem bērniem un tur Savā priekšā piemiņas grāmatu, lai nekad neaizmirstu Savas aizgādības bērnus.

"Katra, cilvēcīga saite var pārtrūkt,

Draugs draugam neuzticīgs kļūt;

Var māte bērnu mīlēt beigt,
Un beidzot Debess, zeme projām steigt;
Bet nemainīga
Ir un paliek Jehovas mīlestība."

Br. un māsa D varēja būt vērtīgi palīgi draudzei, vadot to uz labākas izpratnes pakāpi, ja draudze būtu pieņēmusi viņu pūles. Bet viņus no draudzes ir aizdzinusi skaudība, jaunas aizdomas un greizsirdība. Viņiem būtu bijis labāk, ja viņi jau agrāk būtu atstājuši savu grūto pārbaudījumu vietu." 'Salem', Oregonā, 1878. gada 8. jūlijā.

LIETU STĀVOKLIS TEKSASĀ

Dievs man daudz ir rādījis attiecībā uz sātana darbu Teksasā un par dažu no Mičiganas turp aizgājušo cilvēku nekristīgo izturēšanos. Man rādīja, ka brāji B nav no sirds pieņēmuši viņiem doto liecību. Viņi vairāk uzticas paši sev nekā praviešu Garam. Viņi domā, ka dotā gaisma nav no Debesīm, bet ka tā cēlusies no valodām, ko esmu par viņiem - dzirdējus. Tas nav pareizi. Tomēr atļausiet man jautāt: "Vai šīs ziņas ir nepamatotas? Vai viņu patiesais dzīves stāsts nenosoda viņu rīcību?"

Nevienam no šīs ģimenes nav bijis reliģisku piedzīvojumu, kas viņus darītu spējīgus ieņemt kādu vadošu vietu, lai patiesību mācītu citiem. Dieva eņģelis sacīja: "Šķīstiet rokas jūs, kas Kunga rīkus nesat," un "jūs neesat Dieva izredzētie trauki, lai ņemtu dalību Viņa vissvētākajā darbā. Jūs samaitājat un sabojājat, bet nešķīstat un nesvētāt." Brāji B, jūsu kristīguma līmenis vienmēr ir parādījis zems. Kādu laiku, kamēr jūs pilnīgi nepazīst, jums ir iespaids. Kad to esat ieguvuši, jūs kļūstat nepiesardzīgi un atklājat savas sirds dabīgās tieksmes, līdz tie, kas /331/ mīl patiesību, jūt, ka jūs esat liels kavēklis Dieva darba attīstībai. Tās nav jaunas aizdomas, bet šai gadījumā noteikta patiesība.

Ja jūs vienmēr parādītu laipnību, cieņu, cēlu mīlestību un augstsirdību pat pret jauniem cilvēkiem, tad jūs tiešām varētu ietekmīgi kalpot Kristum. Ja Kristus Gars mājotu jūsos, tad jūs būtu Viņa pārstāvji savos vārdos, darbos un pat jūsu sejas izteiksme stāstītu par Viņu. Jūsu sarunās atklātos lēnprātība un pazemība, bet ne lepnums un lielība. Jūs necenstos izcelt un slavēt sevi. Pazemība ir kristieša rota, kuru jūs nepazīstat. Jūs esat tiekušies pēc visaugstākās varas un, vadot citus pavēlot viņiem, esat viņiem likuši izjust savu spēku un pārākumu. Sevišķi tas attiecas uz AB. Viņš un viņa sieva ar savu iespaidu nevar sekmēt Dieva darba morālā un garīgā stāvokļa augšupeju. Jo mazāk viņi saskarsies ar Dieva darbu, jo labāk. Kārtojot darba jautājumus, nevar paļauties ne uz viņu vārdiem, ne rīcību. To saku vispār par AB un viņa brājiem. Pasaulei un draudzei ir tiesības sacīt, ka viņu reliģija ir veltīga. Viņi ir pasaulīgi intriganti un modri vēro izdevības pelnīt veikalnieciskos darījumus. Viņi izturas asi un skarbi pret visiem, kas ar viņiem saistīti. Viņi ir skaudīgi, greizsirdīgi un uzpūsti.

Kas tādā veidā pārstāv patiesību, tie uzceļ varenu aizsprostu citu cilvēku izglābšanai. Ja viņi nepārveidojas, tad būtu bijis labāk, ja viņi patiesību nekad nebūtu pieņēmuši. Viņu prātu vairāk pārvalda sātans nekā Dieva Gars. Brāļa AB sievai no dabas bija laipna sirds, bet viņa veidojas savam vīram līdzīga. Viņas valoda ir bezrūpīga un vieglprātīga. Viņas mēle bieži vien iededzināta no elles; tā nav radināta savaldīties. Zālamans saka: "Vārdu pulkā grēku daudz." Katrā ziņā tas ir taisnība visos gadījumos. Viņa pārspilē un runā nepatiesību, un viņa pastāvīgi pārkāpj Dieva baušļus, lai gan sevi uzskata par baušļu turētāju. Viņa tīši nedomā darīt jaunu, bet viņas sirds nav patiesības svētota.

Brāji B, kad jūs uzsākat strīdu par mūsu patiesības punktiem, jūs vienmēr aizmiršāt kristīguma būtību. Jums pat sapnī nenāk prātā, cik bīstamā stāvoklī jūs nostājaties. Šī vienaldzība izplatās draudzē un pārņem katru atsevišķu cilvēku, kurš līdzīgi jums, saucot sevi par kristietu, Viņu aizliedz ar saviem darbiem. Jūsu iemītajā pārsteidzības un pārgalvības tekā seko arī citi. Dieva Vārds ziņo, ka bez svētas dzīves neviens Dievu neredzēs. Jēzus mira, lai mūs atpirktu no visas netaisnības un šķīstītu Sev pašam īpašus ļaudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem.

"Jo Dieva žēlastība, kas visiem cilvēkiem pestīšanu atnes, ir atspīdējusi un mūs pamāca, lai mēs bezdievību un pasaulīgas kārības aizliegdami, šķīsti un taisni, un dievbijīgi dzīvojam šinī pasaulē." Kristus saka: "Tāpēc esiet pilnīgi, it kā jūsu Tēvs Debesīs ir pilnīgs." Ko līdz dau-

dzās lūgšanas, ja jūsu sirdīs ir netaisnība? Ja jūs pilnīgi neizmainīsieties, tad jūs netālā nākotnē nogursiet no pārmetumiem, līdzīgi Izraēla bērniem, un tāpat atkritīsiet no Dieva. Daži no jums ar vārdiem atzīst rājienu, bet savā sirdī jūs tos nepieņemat. Jūs turpināt iesākto ceļu, tikai kļūstot nejutīgāki pret Dieva Gara iespaidu, arvien aklāki, neprātīgāki, pazaudējot pašsavaldīšanos, morālos spēkus, centību un vēlēšanos iegūt reliģiskus piedzīvojumus; un, ja neatgriezīsieties, jūs beidzot pilnīgi atmetīsiet paļāvību uz Dievu. Saņēmuši rājienu, jūs neesat noteikti izmainījuši savu dzīvi, tāpēc ka jūs neredzējāt un neizpratāt sava rakstura trūkumus un milzīgo atšķirību starp jūsu un Kristus dzīvi. Jūs esat vadījušies no savas gudrības, nostājoties vietā, kurā brāļu uzticību jūs pilnīgi nepazaudējāt.

Man rādīja, ka — draudzes stāvoklis ir nožēlojams. Brāli AB, tava un tavas sievas iespaids rezultātā, kā jūs un visi var redzēt, ir nesaskaņas un strīdi, un, ja jūs vai nu nemainīsiet savu dzīves vietu vai arī paši neatgriezīsieties, tad draudze ies bojā. Jūsu iespaids pārklāj ar rūsū un saēd tos, kas ar jums saistīti. Jums ir savi līdzjutēji, jo visi neredz tā, kā Dievs redz. Jūsu daudzie vārdi un /333/ skaistās runas ir sagrozījuši viņu uztveres spējas. Tas ir bēdīgs, drosmi atņemošs stāvoklis.

Man rādīja, ka AB ir runas dāvanas, un tāpēc viņš būtu spējīgs vadīt sapulci; bet, sverot viņa morāles derīgumu, viņš ir atrasts par vieglu. Viņa sirds nav pareizās attiecībās ar Dievu. Citiem, kas atrodas atbildīgas vietās, jāstopas ar viņa un viņa sievas pretestību. Šis nesvētais gars neparādās atklāti, bet darbojas slepeni, kavējot, apgrūtinot un padarot mazdūšīgus tos, kas cenšas darīt labāko, ko viņi spēj. Dievs to redz, un pienācīgā laikā šis darbs saņems savu taisno algu. Valdīt vai ārdīt ir šī brāļa politika, un viņa sieva tagad neatrodas labākā stāvoklī.

Viņas saprāts un jūtas ir sagrozīti. Viņas attiecības pret Dievu nav pareizas.

Brāli AB, Debesis uzglabā tavas rīcības bēdīgo pierakstu. Savā sirdī tu cīnies pret norādošajām Liecībām. Tu esi piekrāpis E ģimeni, un tā vēl tagad atrodas maldīgās domās attiecībā uz tevi. Citi ir lielākā vai mazākā mērā apmulsuši, jo tu vari labi runāt par tagadējo patiesību. Saskaņas un vienības nav — draudzē. Tu neesi pieņēmis tev doto gaismu un neesi tai sekojis savā dzīvē. Ja tu būtu ņēmis vērā Zālamana vārdus, tad šodien tu neatrastos uz tik sliedenas tekas. Viņš saka: "Paļaujies uz Kungu no visas savas sirds un nepaļaujies uz savu gudrību." Pilnīga padošanās Dieva prātam un Viņa ceļiem, savienota ar dziļu neuzticību savai gudrībai, būtu tevi izvedusi uz drošāka ceļa.

Tava pašpaļāvība ir bijusi ļoti liela. Nekad kāds no brāļiem nav ierosināts vadīt sapulci vai ieņemt kādu uzticības vietu, kurai, salīdzinot ar tevi, būtu kāda priekšrocība, kā vien tad, kad tu esi apsvēris, ka viņš nevarēs iztikt bez tavas palīdzības, un tad ar savas samaitātās gribas spēku tu esi nostājies viņam pretī.

Tu ļoti apvainoji brāli D. Viņa sirdī mājaja visdziļākā mīlestība pret tevi. Viņš bija tavs draugs; un tikai viņa šķiršanās no tevis bija pietiekošs iemesls, lai tevi rastos greizsirdība, tik nežēlīga kā kaps. Un tādā garā tu /334/ vērsies pret aklu vīru, - cilvēku, kuram no visiem vajadzētu saņemt vislaipnāko gādību un visdziļāko līdzjūtību. Tavs ļaunais maldinošais gars lika citiem vairāk just līdzīgi tev nekā viņam. Redzot, ka nav iespējams atklāt šo gadījumu brāļiem patiesā gaismā, un pilnīgi pārliecināts, ka netaisnība guvusi uzvaru pār taisnību, viņš jutās tik ļoti ievainots, ka nonāca izmisumā. Un tad tieši viņš pazaudēja paļāvību uz Dievu. Viņš cieta daļēju paralīzi. Viņš gandrīz aizgāja bojā gan garīgi, gan fiziski. Draudzes sapulcēs pārrunāja jautājumus, kam nebija sevišķas nozīmes; pie tiem kavējās un tos sevišķi uzpūta; tāpēc šīs sapulces klātesošos iespaidoja nepareizi, cietsirdīgi nepareizi.

Cenšanās tādā veidā kaitēt cilvēkam, kurš ir vesels un kam ir visas spējas, jau ir liels grēks; bet tāda rīcība pret aklu vīru, pret kuru vajadzētu izturēties tā, lai viņš pēc iespējas mazāk izjustu redzes trūkumu, ir daudz, daudz lielāks grēks. Ja tu būtu bijis smalkjūtīgs cilvēks vai kristietis, kā tu sevi sauc, tad tu nebūtu varējis rīkoties ar viņu tik netaisni. Bet brālim D ir Draugs Debesīs, Kas aizlūdz par viņu un stiprina no jauna satvert Dieva apsolījumus. Lielo bēdu satriekts un piedzīvojis pret sevi tādu izturēšanos, viņš rīkojās līdzīgi ārpātīgām cilvēkam. To izlietoja par pierādījumu, ka viņa valda svešs gars. Bet visu redzošais Sogis sver iemeslus un nolūkus, un Viņš atmaksās ikvienam pēc viņa darbiem.

Tu, brāli AB, veltīgi esi uzpūties iedomībā un jūties derīgs katram darbam. No Dieva Gara Liecībām tu esi atstājies; un, ja tev ļautu darīt pēc sava prāta, tad tu visu pārveidotu savādāk. Cik grūti tev redzēt lietas pareizā gaismā, kad pienākums liek iet uz vienu pusi un tieksmes uz

otru pusi. Tavas domas par Kristus raksturu un nepieciešamo sagatavošanos nākamai dzīvei ir šauras un nepareizas.

Es redzēju, ka brāļi B un viņu ģimenes slīd arvien zemāk un zemāk. /335/ "Padebeši bez ūdens, vēja mētāti, kaili, neauglīgi koki; un, ja viņi turpinās rīkoties kā līdz šim, tad beidzot viņi būs "divkārt nomiruši, izsakņoti koki". Paļaudamies uz savu saprašānu, viņi ir nogājuši tik tālu, ka viņiem nav ne praktiskas dievbijības, ne Debesu, ne Dieva.

Ja visi Dieva ļaudis būtu bijuši vienoti ar Dievu, tad viņi būtu izpratuši šo cilvēku ierobežotās spējas, viņu aizspriedumus, skaudību, greizsirdību un pašpaļāvību. Iebildums, kas viņu ļaunajā sirdī radušies pret Dieva Gara Liecībām, Dieva aizgādība neatņems. Viņiem ļauts piedauzīties un krist pār viņu pašu radītājām šaubām. Bet Dieva ļaudīm vajadzētu redzēt, ka viņu lepnā sirds nekad nav pazemojusies un ka viņi nekad nav piekāpušies savos uzskatos. Bībelē kristieša pienākumi skaidri atklāti. Visi, kas darīs Dieva prātu, izpratīs mācības priekšrakstus. Bet šie ļaudis meklē gaismu paši pie savām vaska svecēm un ne no Taisnības Saules.

Nevienam cilvēkam, kas neizteic savas sirds patiesās jūtas, nevar saukt par patiesu. Nepatiesība labi iekļaujas pievilšanas nodomos, un tā var parādīties skatā vai vārdos. Pat patiesību var tā pārveidot un izteikt, ka rodas meli. Daži šajā darbā ir lietpratēji, un savu atkāpšanos no stingra taisnīguma viņi centīsies attaisnot. Daži, lai izpostītu citu cilvēku slavu vai lai tai kaitētu, tīši ļaunprātīgi par viņiem izdomās melus. Savtīgums melus izsaka tirdzniecībā, pērkot vai pārdodot lopus vai citu mantu. Uzpūtībā melo cilvēki, kam patīk izlikties savādākiem, nekā tie ir patiesībā. Ak, cik daudz pasaulē ir tādu darbu, kurus to darītāji reiz nevēlēšies būt darījuši. Bet vārdu un darbu pieraksti Debesu grāmatās vēstīs runāto un darīto melu bēdīgo stāstu. /336/

Katra nepatiesība un viltība ir grēks pret patieso un godīgo Dievu. Dieva Vārds šai ziņā runā skaidru galodu. "Neizturieties viltīgi; nemelojiet viens pret otru." "Visiem melkuļiem būs sava daļa tai zaņķī, kas deg ar uguni un sēru; tā ir otrā nāve." Dievs ir patiesības un skaidrības Dievs. Dieva Vārds ir patiesības Grāmata. Jēzus ir Uzticīgs un paties Liecinieks. Draudzē, kas ir patiesības lieciniece, jāvalda patiesībai. Visi Visaugstākā priekšraksti ir patiesi un visi kopā taisni. Kā tad Viņš lai skatās uz izvairīšanos no patiesības, uz pārspilējumiem un maldināšanu? Elizas kalpu, kurš iekāroja pravieša atraidītās dāvanas, melu dēļ sodīja ar spitālību, kas beidzas tikai ar nāvi.

Pat dzīvību nevajadzēja pirkt, maksājot par to ar meliem. Ar vārdu vai galvas mājieniem mocekļi varēja aizliegt patiesību un glābt savu dzīvību. Ja viņi būtu bijuši ar mieru mest kaut vienu vienīgu vīraka graudiņu uz elku dievu altāra, viņi būtu varējuši izglābties no spīdzināšanas, ešafota vai krusta. Tomēr viņi atteicās no nepatiesības vārdos vai darbos, kaut arī tā būtu saņēmuši pretī dzīvību. Ieslodzījums, mocības un nāve ar skaidru sirdsapziņu viņiem bija patīkamāka nekā atbrīvošanās, ko varēja saņemt ar viltu, meliem vai atkrišanu. Ar uzticību un ticību Kristum viņi nopelnīja neaptraipītas drēbes un dārgakmeņu vainagus. Viņu dzīve Dieva skatījumā bija cēla un augsta, jo visnospiedošākajos un grūtākajos apstākļos viņi stipri stāvēja par patiesību.

Cilvēki ir mirstīgi. Viņi var būt patiesi dievbijīgi, tomēr viņu izpratnē var būt daudz kļūdu un raksturā daudz trūkumu; bet viņi nevar būt Kristus sekotāji un arī tai pašā laikā atrasties savienībā ar to, kurš "mīl un dara melus". Tāda dzīve ir krāpšana, pastāvīga nepatiesība, liktenīga pievilšanās. Tieši ieraudzīt savus grēkus un vaļsirdīgi tajos atzīties - ir cieši skarošs pārbaudījums, kas no vīriem un sievietēm prasa drosmi. Lai pateiktu* "Par šo kļūdu man jāatbild," vajadzīgs spēks, kas nāk no sirdī valdošiem pamatlikumiem un kas pasaules cilvēkos atrodami pavisam /337/ ierobežotā mērā. Bet kam ir drosmē to skaidri un atklāti pateikt, tas panāk izšķirošu uzvaru pār sevi un stipri aizver durvis pret ienaidnieku.

Uzticība visstingrākajiem patiesības pamatlikumiem bieži radīs neērtības tagadnē un var būt saistīta pat ar laicīgiem zaudējumiem; tomēr tāda rīcība palielina atalgojumu nākošajā dzīvē. Reliģija nepastāv vienīgi sausu mācības punktu virknējumā, bet praktiskā ticībā, kas svēto dzīvi, labo cilvēku uzvešanas ģimenes lokā un draudzē. Daudzi var dot desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķīmenēm un neievērot daudz nopietnākas lietas - žēlastību un dievišķo mīlestību. Kristīgā rakstura pārveidošanai svarīgi un nepieciešami ir pazemībā staigāt kopā ar Dievu. Dievs prasa nelokāmu turēšanos pie pamatlikumiem vissīkākajos dzīves darījumos. Kristus sacīja: "Kas vismazākajā lietā ir uzticīgs, tas arī lielākajā ir uzticīgs."

Neveikalniecisko darījumu lielums vai šķietamais mazsvarīgums nosaka to skaidrību vai neskaidrību, godīgumu vai negodīgumu. Ar vismazāko novēršanos no taisnības mēs sevi nostādām uz ienaidnieka zemes un varam soli pa solim noiet līdz kurai katrai netaisnības pakāpei. Liela daļa no kristīgās pasaules šķir reliģiju no saviem veikalnieciskajiem darījumiem.

Satīksmē ar līdzcilvēkiem praktizē tūkstošiem mazu blēdību un sīku negodīgumu, kas atklāj sirds patieso stāvokli, rādot tās samaitātību.

Tu, brāli AB, nedari godu patiesībai. Lai plūstošās straumes būtu tīras, tad jātīra avots. Tava sieva par daudz nododas traipu un vainu meklēšanai savu brāļu un māsu raksturā. Cenšoties izravēt nezāles sava tuvākā dārzā, viņa atstāj novārtā pati savējo. Viņai jāpieliek visnopietnākās pūles, lai izveidotu bezvainīgu raksturu. Ja tas neizdosies, tad viņai draud vislielākās briesmas. Pazaudējot Debesis, viņa pazaudē visu. Jums abiem jātīra dvēseles dievnams, kas ir briesmīgi aptraipīts. Jūsu prāts ir ļoti samaitāts. "Kunga bijāšana ir gudrības iesākums." Ļoti uzmaniet sevi un neuzticieties sev un nekad neļaujieties lietot savu mēli, lai izteiktu savas sirds neuzticību pret citiem. Jums darāms liels darbs, lai tā pazemotos Dieva priekšā, /338/ ka Viņš pieņemtu jūsu grēku nožēlu. Līdz šim jūs esat bijuši klausītāji, bet ne neatlaidīgi Vārda darītāji. Jūs atkal un atkal esat atzinuši, ka jūsu rīcība nav pareiza; tomēr miesas prāts ir palicis neizmainīts. Jūtu iespaidā jūs mazliet esat mainījušies, bet nav notikusi reformācija jūsu dzīvi veidojošajos pamatlikumos. Es redzēju, ka tagad pilnīgi atnācis laiks, kad ar jums jāstrādā, līdz pilnīgi izmainās jūsu dzīve. Dieva draudzei nav jāsamierinās ar jūsu sliktajām gaitām un zemo kristietības līmeni.

Pietiek, ja kāda vietā no jums būtu tikai viens. Jūs pastāvīgi ķīldojaties savā starpā, esat viens pret otru ļauni un naidīgi. Kaut arī esat palikuši par parunu pie pasaules cilvēkiem, ar kuriem jūs satiekaties, tomēr jūs atrodaties tik tālu no Dieva, ka sevi uzskatāt par taisniem. Katram no jums vajag tuvāk iepazīties ar Kristus raksturu, lai jūs skaidrāk izprastu, ko nozīmē būt Viņam līdzīgam. Ja jūs visi neizmaināt savu izturēšanos un pilnīgi nepārvarat savu augstprātīgo, pavēlniecisko, nelaipno rīcības veidu, tad, lai arī kur jūs atrastos, jūs apkaunosiet Dieva lietu; un tad būtu bijis labāk, ja jūs nekad nebūtu dzimuši. Jums pienācis laiks pagriezties vai nu pa labi vai pa kreisi. "Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam, bet ja Baals, tad sekojiet tam." Sakropļotie raksturi, kādi jums attīstījušies, pazemo kristieša vārdu. Neviena draudze neplauks un nezels, atrodoties zem jūsu valdības vai vadības; jo jūs neatrodaties savienībā ar Dievu. Jūs esat lielīgi, lepni un iedomīgi un citus jūs gribētu veidot sev līdzīgus.

Ar saviem nekristīgajiem darbiem un izturēšanos jūs ilgi esat apgrūtinājuši Dieva draudzi. Kaut Dievs jums palīdzētu ieraudzīt un izprast, ka jūsu mūžīgās intereses prasa pilnīgu pārveidošanos. Jūsu piemērs citus nomaldina no skaidrās, augstās svētuma tekas. Patiesi lieli vīri pastāvīgi ir vienkārši un pieticīgi. Pazemība viņiem ir rota, kas kā tērps viņiem dabīgi piestāv. Kas savā prātā ir uzkrājuši derīgas atziņas un kam ir patiesas zināšanas un patiesa smalkjūtība, tie būs vienmēr gatavi atzīt savas izpratnes vājumu. Viņi nav pašpaļāvīgi, ne arī lielīgi, bet, raugoties /339/ uz augstākiem sasniegumiem, līdz kuriem viņi sava saprāta lielumā varētu pacelties, viņiem pašiem liekas, ka viņi tik tikko sākuši kāpt augšup. Tikai sekls domātājs ar virspusējām un paviršām zināšanām iedomājas sevi gudru un pieņem pretīgu svarīguma izskatu.

Jūs šodien varētu būt goda un uzticības vīri; bet jūs visi tik ļoti esat bijuši apmierināti paši ar sevi, ka neesat izlietojuši gaismu un priekštiesības, ko Kunga laipnība jums dāvājusi. Kristietības rota nav attīstījusi jūsu prātu plašāku un iejūtīgāku, un savienība ar Dzīvības Devēju nav svētojusi jūsu jūtas. Maziskums un pasaulīgums iezīmējies jūsu ārīgi redzamajā raksturā, kas nešaubīgi parāda īstenību, ka jūs staigājat paši savas sirds ceļu, savu acu gaismā un ka jūs esat pildīti ar savām domām un plāniem.

Bet, savienojoties ar Dievu, sirsnīgi meklējot Viņa atzinību, cilvēks paceļas augstāk, kļūst cēlāks un svētāks. Sevis veidošanas (pacelšanas) darbs ir tas, kas cilvēkam pašam savā labā caur Jēzu Kristu ir jāpaveic. Debesis viņam var dot visādas priekšrocības, gan laicīgas, gan garīgas, bet tas viss ir veltīgi, ja cilvēks negrib šīs svētības izlietot un pats sev palīdzēt. Viņam jāpielieto pašam savi spēki, vai arī beidzot viņš tiks svaros svērts un atrasts par vieglu. Viņš piedzīvos neveiksmi šai dzīvē un pazaudēs nākošo dzīvi.

Visi, kas noteikti un neatlaidīgi meklēs palīdzību no augšienes, kas apspiedīs un sitīs krustā paši sevi, var gūt panākumus šinī pasaulē un var iemantot nākošo mūžīgo dzīvību. Šī pasaule ir cilvēka darba lauks. Viņa sagatavošanos nākošajai pasaulei nosaka veids, kādā viņš pilda savus pienākumus šinī pasaulē. Dievs grib, lai viņš būtu par svētību sabiedrībai; un viņš nevar, ja arī to gribētu, dzīvot un mirt pats sev. Dievs mūs savienojis kā vienas ģimenes locekļus, un ikvienam ir saistības kopt šo radniecību. Ir pakalpojumi, kurus mēs esam parādā citiem, un, turot Dieva baušļus, mēs nevaram tos atstāt neievērotus. Dzīvot, domāt un strādāt tikai sev nozīmē kļūt nederīgam kā Dieva kalpam. /340/ Lai būtu tiešām labs

pilsonis un priekšzīmīgs kristietis, tad nav nepieciešami augsti skanoši tituli un lielas spējas vai dāvanas.

Mūsu rindās ir daudz nemierīgu, runātīgu cilvēku, kas paši sevi slavē un atļaujas nostāties priekšgalā, neparādot nekādu goddevību vecumam, piedzīvojumiem vai amatam. Draudze šodien cieš, tāpēc ka trūkst pretēja rakstura kalpotāju - vienkāršu, pazemīgu, pieticīgu, mierīgu, dievbijīgu cilvēku, kas nestu viņiem uzliktās nepatīkamās nastas ne vārda pēc, bet lai kalpotu savam Kungam, Kas miris par viņiem. Šāda rakstura cilvēki nedomā, ka viņu cieņa samazināsies, ja viņi piecelsies vecāka cilvēka priekšā un godās sirmus matus. Mūsu draudzēm vajadzīga tīrīšana. Par daudz locekļu vidū mājā pašpaaugstināšanās un pašapmierinātība.

Kas bīstas un godā Dievu, tos arī Viņš pagodinās. Cilvēks var stāvēt tik augstu, ka kļūst par savienojosu loekli starp Debesīm un zemi. No sava Radītāja rokas viņš iznāca ar līdzsvarotu raksturu, apveltīts ar tādām attīstības spējām, ka, savienojot dievišķo iespaidu ar cilvēcīgajām pūlēm, viņš varētu gandrīz līdzināties eņģelim. Tomēr, tāda veidā attīstīdamies, viņš nedomātu par savu labumu un lielumu.

Dievs cilvēkam devis prāta spējas, ko var attīstīt līdz visaugstākajai pakāpei. Ja brāļi būtu saskatījuši sava dabīgā rakstura raupjumu un neaptēstību un, uzcītīgi pūloties, būtu veidojuši un vingrinājuši savu prātu, stiprinot rakstura vājās īpašības un pārvarot savus visiem redzamos trūkumus, tad daži no viņiem būtu atzīti un pieņemti par Kristus vēstnešiem. Bet tādus, kādi viņi ir tagad, Dievs nevar pieņemt par Saviem pārstāvjiem. Viņi nav pietiekoši izpratuši sevis labošanas vajadzību, lai pēc tās tiektos. Viņu prāts nav vingrināts studijās, vērojumos, pārdomās un pastāvīgās pūlēs pamatīgi audzināt sevi dzīves pienākumiem. Attīstības iespējas ir visu cilvēku sasniedzamības robežās. Neviens nav tik nabags, ne arī tik ļoti aizņemts, lai ar Jēzus palīdzību nevarētu panākt savas dzīves un rakstura labojumu.

SLUDINĀTĀJI, KAS RŪPĒJAS PAŠI PAR SEVI

Brāli un māsa F! Es redzēju jaunajā jums pielaištajā pārbaudījumā lielu Dieva žēlastību un bezgalīgu mīlestību. Jums noteikti vajadzēs stipri turēties pie Varenā Ārsta, lai Atkal atgūtu fiziskus un garīgus spēkus. Jūsu veselība ir slikta; tomēr draud briesmas domāt, ka stāvoklis ir ļaunāks, nekā tas patiesībā ir. Jums trūkst izturības, jo neesat kopuši pacietību, cerību un drosmi. Jūs padodaties vājumam, lai gan vajadzētu celties tam pāri. Kārdināšanas uzbruks no kreisās un labās puses; bet, pacietīgi turpinot darīt labu, jūs varat pārvarēt rakstura trūkumus. Es redzēju, ka jūsu kājas tiešām skrien pretī pazušanai un postam, bet Dievs pilnīgi vēl nevienu no jums nav atmetis. Viņa nesalīdzināmā žēlastība, kurā Viņš jums dod vēl vienu izdevību pierādīt savu uzticību Viņam, uzaicina jūs staigāt ļoti pazemīgi un uzmanīt sevi. Jūs tik daudz esat auklējuši sevi un lutinājuši, ka tagad jāsāk strādāt pretējā virzienā.

Tu, brāli F, esi bijis ļoti savtīgs, un Dieva acīs tava rīcība bijusi nicināma. Tu un tava sieva atkal un atkal esat piedauzījušies pie šī ļaunuma. Sevis lutināšana un savu iegribu apmierināšana stipri sakropļojusi jūsu spēkus. Nevienam no jums netrūkst dabīga saprāta un sprieduma; bet jūs labprātāk klausījāt savām tieksmēm nekā pienākumam un tā esat nokavējuši apspiest sava rakstura sliktās īpašības un stiprināt vājos morālos spēkus.

Brāli F, tu pēc savas dabas mājās esi nepacietīgs, neapmierināts un prasībās stingrs cilvēks, un pēc īsas iepazīšanās tu tāds atklājies arī citās vietās. Tu bieži runā nepacietīgi un valdonīgi. Tas viss ir jānožēlo. Tagad tu vari sākt jaunu dzīvi. Dievs Savā neierobežotajā žēlastībā devis tev jaunu izdevību. Tavai sievai pašai sevī ir daudz, pret ko cīnīties, un tev jāuzmanās, lai tu viņu nenostādītu uz sātana zemes. Neapmierinātība, kļūdu meklēšana un tieksme savus slēdzienus uzskatīt par negrozāmiem ir jāatmet. Cik daudz laika tu esi izlietojis, lai uzvarētu savu ļauno, /342/ stūrgalvīgo gribu un rakstura trūkumus? Ejot uz priekšu līdzšinējā veidā, tavs pārbaudes laiks var noslēgties, pirms tu būsi sācis noteikti un izšķiroši pūlēties, kas, lai uzvarētu sevi, ir pats svarīgākais. Tu Dieva aizgādībā nokļūsi apstākļos, kur tavas īpatnības, ja tādas tev ir, tiks pārbaudītas un atklātas. Tu neredzi un arī neizproti savu neapdomīgo, nepacietīgo vārdu, savas žēlošanās un sūdzēšanās iespaidu.

Tev un tavai sievai dota vēl viena zelta izdevība ciest Kristus dēļ. Ja jūs to darīsit sūdzoties, tad nesaņemsiet nekādu algu; bet ja labprātīgi, priecīgi, tādā pašā garā kā Pēteris pēc atgriešanās, tad jūs būsiet uzvarētāji. Savu glēvo Kristus aizliegšanu viņš neaizmirs visās savas dzīves laikā. Aicināts par savu ticību iet mocekļa nāve, viņš atcerējās šo pazemojošo notikumu un lūdza, lai viņu nesistu krustā tieši tā, kā cieta viņa Kungs, baidīdamies, ka tas, ņemot vērā viņa atkrišanu, būtu par daudz liels gods. Viņš lūdza, lai viņu sit krustā ar galvu uz leju. Cik ļoti Pēteris izjuta šo aizliegšanas grēku! Kādu atgriešanos viņš piedzīvojis! Visa viņa dzīve pēc tam bija grēku nožēlošanas un pazemošanās dzīve.

Ieraugot Dievu Viņa likumos, tev ir iemesls drebēt. Kad Mozus tā ieraudzīja majestātisko Dievu, viņš izsaucās: "Es esmu pārbijies un drebu." Likums pasludināja nāvi tā pārkāpējam; un tad Mozum parādīja salīdzinošo upuri. Kad viņam atklājās Kristus tīrošās asinis, kas šķīsta grēcinieku, tad bailes izzuda, uzlecošās saules staros kā izgaist rīta migla; viņš redzēja, ka tā tas var notikt ar grēcinieku, kas nožēlo grēkus pret Dievu un tic mūsu Kungam Jēzum Kristum, saņem piedošanu, un Taisnības Saule pār viņu lej Savus spožos dziedinošos starus, izkliepjot šaubas un bailes, kas līdzīgi miglai ietin dvēseli. Mozus nonāca no kalna, kur bija sarunājies ar Dievu, un viņa seja mirdzēja debešķīgā spožumā, kas atstarojās uz ļaudīm. Viņš viņiem likās /342/ līdzināms tieši no godības nākošam eņģelim. Grēciniekiem šis dievišķais spožums bija grūti panesams; viņi bēga no Mozus un lūdza, lai spožā godība viņu skatam tiktu aizklāta, jo citādi tā, viņiem tuvojoties, viņus nokautu.

Mozus bija daudz mācījies. Viņš bija baudījis labu izglītību visās ēģiptiešu zinībās; bet šī sagatavošanās nebija vienīgā viņam vajadzīgā, lai darītu viņu derīgu viņa darbam. Dieva aizgādībā viņam bija jābūtu pacietība, jābūtu klusināt savas kaislības. Pašaizliegšanās un grūtību skolā viņš saņēma tādu audzināšanu, kas viņam bija vissvarīgākā. Šie pārbaudījumi viņu mācīja parādīt tēvišķu gādību visiem, kuriem bija vajadzīga viņa palīdzība. Cilvēkam, kam jā rūpējas par dvēselēm un par tām jāatbild, šos piedzīvojumus grūtībās nevarēja atvietot nekādas zināšanas, nekādas studijas un daiļrunība, Darot vienkāršo avju gana darbu, aizmirstot sevi un rūpējoties par viņa gādībā nodoto ganāmpulku, viņš sagatavojās visaugstākajam darbam, kāds jebkad mirstīgam ir uzticēts, - būt par Kunga ganāmpulka ganu. Kas, dzīvodams pasaulē, bīstas Dievu, tiem jābūt ar Viņu vienotiem. Kristus ir vispilnīgākais audzinātājs, kādu pasaule jebkad ir pazinusi. No Kristus saņemtā gudrība un atzišana Mozum bija daudz vērtīgākas nekā visa mācīšanās pie ēģiptiešiem.

Brāli un māsa F, es jūs lūdzu, esiet nopietni un dedzīgi un nāciet pie Dieva caur Jēzu Kristu. "Nepievīlieties; Dievs neļaujas apsmieties; jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus." Kas izlieto spējas un līdzekļus sevis lutināšanai un zemo kaislību apmierināšanai, tas ies bojā. Pļauja ir droša. Viņa gars zaudēs jūtīgumu, uztveres spējas un gara spēkus. Viņa saprāts būs iedragāts un dzīve saīsināta. Dievs prasa no jums vēl lielākas pūles un nopietnību sava es apspiešanā un pārvaldīšanā. Es redzēju, ka Dievs un eņģeļi ir sagatavojušies un gaida, lai varētu jums šajā svarīgajā darbā palīdzēt. Ja jūs vilcināsieties, pat ja jūs lēnām strādāsi, tad var būt par vēlu. Jūsu pārbaudes laiks ir pagarināts, jūsu raksturs tagad veidojas un drīz, mans mīļais brāli un mana mīļā māsa, tas tiks apzīmogots uz mūžu. Tikai pa pusei padarīts darbs jūs netuvinās /344/ Debesīm ne par vienu soli. Neapņēmieta drīz kļūs par apņēmieta uz sliktu pusi. Daudzi izšķiras kalpot sev un sātānam, tāpēc ka nepieliek nopietnas pūles sava rakstura trūkumu pārvarēšanai. Piekopdami grēcīgas tieksmes un cerēdami reižu reizēm tās pārvarēt, daudzi noteikti aiziet bojā. Brāli un māsa F, Jēzus Kristus vārdā jūs varat būt uzvarētāji tieši tagad, "šīnī savā laikā". Nelieciet plānus un nepūlieties savā labā. Jūs nevarat pilnīgi piederēt Kungam, ja vēl kaut kādā pakāpē piekopjat savtīgumu. Tādu lielu mīlestību, kādu Pestītājs ir parādījis jums, vajadzētu pieņemt dziļā pazemībā un pastāvīgā līksmībā. Lai jūs būtu laimīgi, jums jābūtu valdīt pār šavām domām un vārdiem. Tas no jūsu puses prasīs apdomātu, apsvērtu piepūli, tomēr šis darbs ir jāpadara, lai jūs būtu Dieva atzīti bērni. Nepagurstiet savās pūlēs. Sātāns cīnās par jūsu dvēselēm, bet viņa cerībām jātiek izjauktām.

Kad tu, brāli F, pirmo reizi kādā vietā uzsāc darbu, tu parasti iemanto ļaunā uzticību; bet pēc pilnīgākas iepazīšanas tavi rakstura trūkumi tā atklājas, ka daudzi zaudē uzticību tavai dievbijībai. Tā tiek mesta ēna uz visiem mūsu pārliecības sludinātājiem. Īsa uzturēšanās kādā vietā nekaitētu tavai slavai. Nododoties nopietnam darbam, uz ko tevi spiež pretestības iespaids, tu viss iesaisties šai darbā un tev nav laika, ne izdevības domāt par sevi. Bet, kad darbs ir padarīts un sāc domāt pats par sevi, uz ko vada tavas dabīgās tieksmes, tad tu sāc

sevi lutināt, kļūsti bērnišķīgs, ass un īgns un tā stipri kaitē Dieva darbam. To pašu garu tu arī parādi draudzē, un tā kopumā iespaids ir stipri sabojāts - dažos gadījumos pat nedziedināmā veidā. Tevī bieži parādījusies bērnišķīga strīdēšanās un sacensības kāre, pat tad, kad tu strādā, lai atgrieztu dvēseles pie patiesības, un atstātais iespaids ir briesmīgi iedarbojies uz tiem, kas to ir vērojuši. Tagad jāizšķiras par vienu no divām lietām: vai nu tu kļūsti Dievam svētījies cilvēks mājās, ģimenē un draudzē, pastāvīgi būdams saudzīgs, /345/ maigs un pacietīgs, vai arī tu nedrīksti apmesties uz dzīvi kādā draudzē, jo tavi trūkumi atklāsies un apkaunos Pestītāju, Kuru tu sakies mīlam un Viņam kalpojam.

Ticība Mozum lika skatīties uz neredzamām mūžīgām lietām. Viņš atstāja spožo un pievilcīgo galma dzīvi, jo tur valdīja grēks. Viņš atteicās no tagadnes un šķietamiem labumiem, kas iepriecina, bet vienīgi, lai pēc tam postītu un iznīcinātu. Viņš vērtēja tikai patieso, mūžīgo jaukumu. Upuris, kuru pienesā Mozus, patiesībā nebija upuris. Viņš atstāja tagadējo šķietamo, glaimojošo labumu, apmainot to pret drošu, augstu un nemirstīgu ieguvumu.

Mozus panesa Kristus negodu, uzskatīdams šo negodu par lielāku labumu nekā visas Ēģiptes mantas (lielāku bagātību). Viņš ticēja tam, ko Dievs bija teicis, un nekāds pasaules negods nespēja viņu iespaidot novirzīties no sava godīguma. Viņš staigāja virs zemes kā brīvs Dieva vīrs. Viņa dvēselē mājāja mīlestība, kas viņu darīja ne tikai cienījamu, bet kas cilvēcijai cieņai vēl pievienoja patiesa kristīgā jaukuma mirdzumu. Mozus gāja pa grūtu un bīstamu ceļu; tomēr, raugoties uz neredzamām lietām, viņa soļi nestreipujoja, atlīdzības balva saistīja viņu, un tā tas var būt arī ar mums. Viņš atradās ciešā saskarē ar Dievu.

Tavā priekšā ir darbs - savas dzīves atlikušo laiku izlietot sava rakstura reformēšanai un izdaiļošanai. Atjaunotā dvēselē sākas jauna dzīve. Kristus ir cilvēka mājojošs Pestītājs. Kas liekas grūti atstājams, tas tomēr ir jāpārvar. Uzpūtīgie, pavēlošie vārdi jāatstāj neizteikti, un tad tiks gūta dārga uzvara. Katrai sevis aizliegšanai, sevis krustā sišanai sekos patiesa laime. Viena iegūta uzvara darīs daudz vieglāku nākošo. Ja Mozus neizmantoja Dieva dāvētās iespējas un priekštiesības, tad viņa nebūtu saņēmis Debesu gaismu un būtu bijis nožēlojams, pievilcis cilvēks. Grēks nāk no apakšas; un, ja to paciešam, piekopjam, tad dvēselē ieslēdzam sātānu, kas tur aizdedzina pašas elles ugunīs. Dievs Savus likumus nav devis, lai aizkavētu dvēseles izglābšanos; Viņš tieši vēlas, lai visi tiktu izglābti. Cilvēkam dota gaisma un izdevība, un, tās /346/ izlietojot, viņš var panākt uzvaru. Uzvarot savā dzīvē, tu vari parādīt Dieva žēlastības spēku. Sātāns cenšas dvēseles templī uzcelt savu troni. Kad viņš valda, tad sevi viņš liek dzirdēt un izjust kaislās dusmās un rūgtos vārdos, kas apbēdina un ievaino. Bet kā gaismai nav nekā kopēja ar tumsu un Kristum nav nekā kopēja ar Belialu, tā arī cilvēkam pilnīgi jāpieder vienam vai otram. Piekopjot sevis lutināšanu, mantkārību, viltību, krāpšanu vai kaut kāda cita veida grēku, cilvēks savā dvēselē veicina sātāna pamatlikumu nostiprināšanos un aizver sev durvis uz Debesīm. Grēka dēļ no Debesīm izmeta sātānu; un tur nevar ieiet neviens cilvēks, kas pacieš un kopj grēku; jo tad sātānam atkal tur būtu vieta, kur nolikt savu kāju.

Kad cilvēks nopietni un dedzīgi dienu no dienas strādā sava rakstura trūkumu pārvarēšanai, tad viņš savas dvēseles templī ir ielaidis Kristu un kalpo Viņam; viņā mājā Kristus gaisma. No Kristus vaiga nākošās gaismas spožajos staros visa viņa būtne kļūst cēlāka un daiļāka. Viņa dvēselē mājā Debesu miers. Daudzi ļauj vaļu dusmām, kaislībām, skopumam, savtīgumam un viltībai, visu laiku atvainodami sevi un vainu uzkrādami apstākļiem, kas viņus nolikuši pārbaudījumos. Tā tas ir bijis ar tevi. Dievs pielaidis šos apstākļus rakstura izveidošanai. Tomēr tu varēji pārveidojoši ietekmēt savu apkārtni; pretojoties kārdināšanām vai tajās pastāvot, tu ar gribasspēku Jēzus vārdā valdi pār apstākļiem. Tas nozīmē: uzvarēt, kā Kristus uzvarējis. "Šī ir uzvarēšana, kas pasauli uzvar, proti, mūsu ticība."

Brāli F, Dievs tev ir žēlīgs. Tava dzīve ir bijusi kļūda; tā varēja būt pavisam savādāka, kādai tai arī vajadzēja būt. Tevī nav bijis patiesas vīrišķības, patiesa cēluma un jūtu skaidrības. Tu pats sevi neesi patiesi cienījis un tāpēc neesi patiesi cienījis arī citus. Tu neesi patiesi paaugstinājis Kristu un Viņa žēlastības spēku. Tev visas dzīves laikā bija vajadzīgi sargi. Tā pati vieglprātība un nepastāvība, tā pati neapdomība un pašsavaldīšanās trūkums, tas pats savtīgums un tā pati nepacietība, kas bija redzama /347/ tavā jaunībā, pārejot dzīves puslaikā, ir vēl ievērojamā mērā attīstījusies. Tas nenotiktu, ja tu būtu nolīcis bērna jūtas un dabu un būtu apvilcis vīra stingrību. Tu esi izpaticis pats sev, vienmēr sev par sliktu. Tavas mokas un nespēks ir palielinājušies. Tu to redzi un sūdzies, bet tu neuzlūko

Jēzu. Domā par to, cik maz tu vēl ciet un cik maz tu panes, salīdzinot ar Kristus ciešanām; bet Viņš bija bez grēka, - Taisnais cieta par netaisniem.

Labs koks nenesis sliktus augļus. Labu sirdsapziņu pavadīs labas un derīgas sarunas tikpat droši, kā labs koks nesīs labus augļus. Ja kāds ir nepieklājīgs vai rupjš savā ģimenē un pret citiem, ar kuriem viņš ir saistīts, tad nevienam nav jājautā, kā viņš izturēsies draudzē. Viņš atklās to pašu untumaino, pavēlniecisko garu, kāds redzams mājas dzīvē. Nav iespējams, ka kādam cilvēkam, kas nekļūst labāks visas dzīves pienākumos un attiecībās, būtu Kristus Gars un prāts. Kurnēšana, sūdzēšanās un īgnas dusmas nav labu pamatlikumu augļi. Tev vajadzēs pastāvīgi atrasties lūgšanas stāvoklī, jo tu neesi stiprinājies augstās, cēlas, tikumiskās rakstura īpašībās. Tas tagad tev ir jādara. Darbs būs grūts, bet tas noteikti ir nepieciešams.

Atrodies Teksasā, tu biji pazaudējis cerību un juties, Dieva un cilvēku atstāts; bet tagad, kad tu atkal esi sakustējies, tad lai tava reformēšanās ir pilnīga, lai tava grēku nožēla ir tāda, kuru savukārt nebūtu jānožēlo. Tavas labākās dienas, cik tālu tas attiecas uz veselību un enerģiju, ir jau aizgājušas; tomēr ar pareiziem ieradumiem, priecīgu prātu un skaidri apzinoties savu tagadējo izturēšanos, tu zaudējumu vari pārvērst uzvarā. Tu nedrīksti zaudēt laiku. Tava sieva tev var palīdzēt visās tavās pūlēs pļaujas laukā. Atļaujot patiesībai sevi svētot, viņa ar savu sabiedriskumu un sarunās ar citiem var būt par svētību tev un arī Dieva darbam. /348/

Daudzi streipujo un krīt, kalpodami savai samaitātajai dabai. Aleksandrs un Cēzars atzina, ka vieglāk ir uzvarēt kādu valsti, nekā valdīt pār sevi. Pēc tautu uzvarēšanas vieni tā saucamies lielie vīri krīt kā nesātības upuri, apmierinot ēstkāri un savas tieksmes, citi - caur iedomību un godkāri.

Dievs tevi aicina atstāt lepnumu un stūrgalvību un ļaut, lai Viņa miers valda sirdī. Ir jākopj kluss un lēns gars. Visā savā darbā nes līdzī Kristus lēnprātību. Uzbudinātība un asa peļšana neiespaido ļaudis un arī nemantos viņu simpātijas. Ja mums ir patiesība, tad mēs varam atļauties būt mierīgi un nesatraukti. Mūsu valodai jābūt vienkāršai un cēlai. Gars, kuru tu esi kopis savā sirdī, atstājis iespaidu uz taviem sejas vaibstiem. Ja atļausi Kristum valdīt dvēseles templī, tad Viņš izdzēsīs šo neapmierināto, īgno un nelaimīgo izteiksmi; un kad daudzi liecinieki vēros Kristus līdzību atstarojošu cilvēku, tad viņi atzīs, ka viņu apņem patīkama atmosfēra. Pasaule redzēs, ka vētru un zaimu vidū viņš paliks neizkustināms kā slaidais ciedru koks. Tāds cilvēks ir viens no Dieva varoņiem. Viņš uzvarējis pats sevi.

Lielākā daļa no dzīves sarežģījumiem, pastāvīgi mokošās rūpes, sirdi pļojošās sāpes un sarūgtinājumi ir neapvaldīta garastāvokļa rezultāts. Ģimenes saskaņu bieži izposta viens pārsteidzīgs vārds un apvainojoša valoda. Cik daudz labāk būtu, ja tos atstātu neizteiktus. Viens atzinīgs smaids, mierīgs, uzmodinošs vārds, izteikts pazemīgā garā, būtu bijis stiprs un spēcīgs mierināt, iepriecināt un svētīt. Sevis valdīšana ir vislabākā valdīšana pasaulē. Uzliekot klusa un lēnprātīga gara rotājumu, no simts nepatīkšanām, kas tik briesmīgi sarūgtina dzīvi, deviņdesmit deviņas varētu tikt aiztaupītas. Daudzi atvair savus pārsteidzīgos vārdus, satraukumu sacīdami: "Es esmu jūtīgs; man ir karsta daba." Tas tomēr nekad nedziedinās pārsteidzīgu, satrauktu vārdu sistās rētas. Daži tiešām no dabas ir straujāki nekā citi; tomēr šis gars nekad nevar harmonēt ar Dieva Garu. Dabīgajam /349/ cilvēkam jāmirst un dvēselē jāvalda jaunajam cilvēkam, Kristum Jēzum, tā kā Kristus sekotāji patiesi un godīgi var sacīt: "Es dzīvoju, tomēr vairs ne es, bet manī dzīvo Kristus."

Sevi uzvarēt ir grūti. Visāda veida cilvēcīgo samaitātību nav viegli pakļaut Kristus Garam, tomēr visiem jāsaprot patiesība, ka, ja šo uzvaru Kristū neiegūst, tad viņiem nav nekāda cerību. Uzvaru var sasniegt, jo ar Dievu nekas nav neiespējams. Ar Viņa palīdzīgo žēlastību var uzvarēt katru jaunu rakstura īpašību, katru cilvēcīgu samaitātību. Katram kristietim jāmacās no Kristus, Kurš "Iamāts neatlamāja".

Tevi negaida viegls darbs. Tā nebūs bērna spēle. Tev nav izdevies iet uz priekšu pretī pilnībai; bet tagad tu vari sākt no jauna. Ar savu dzīvi tu vari parādīt, ko spēj darīt Dieva spēks un Viņa žēlastība dabīga cilvēka pārveidošanā garīgā cilvēkā - Kristū Jēzū. Ja tu gribi, tu vari būt uzvarētājs. Kristus vārdā ķeries izšķirīgi pie darba.

Jūsu sirdīs es vēlētos ierakstīt svinīgu patiesību: ja cilvēki padevušies sātana viltīgajiem plāniem un tādā veidā nostājušies uz viņa zemes un ja tad viņi grib Dieva žēlastības spēkā izrauties no viņa cilpām, tad viņiem jāstājas ciešā savienībā ar Dievu, ik dienas jāsit sevi krustā

un pilnīgi jāpārveidojas, lai panāktu uzvaru un iegūtu mūžīgo dzīvību. Jūs abi esat aizgājuši tālu prom no Dieva. Jūs ļoti esat apkaunojuši Viņa lietu. Tagad jums jābūt sevišķi centīgiem, lai visā nopietnībā uzvarētu katru sava rakstura trūkumu un dzīvotu pazemīgi, pastāvīgi pašāvēģīgi lūgšanās griežoties pie Dieva. Ticībā jums jālūdz, lai Dievs Kristus dēļ svītro jūsu pagātni, lai jūsu sētā ļauna sēkla neizplatītos un netiktu sakrāta par dusmību uz dusmības dienu.

Turpinot iet līdzšinējā virzienā, atļaujoties ātri saskaisties, lutinot sevi un bērnišķīgi runājot pār savām kaitēm, plaši izklāstot savas sajūtas un kavējoties pie tumšajām pusēm, jūs kļūstat arvien vājāki un nedzīvāki. Šo imeslu dēļ jūs viegli pakļaujaties sātana izdomājumiem. Ja jūs atkal turpināsiet jau ieto ceļu, kur jūsu kājas sāka slīdēt, tad jūsu lieta būs bezcerīga. Bet, ja jūs nožēlojot /350/ atstāsiet savus grēkus un, uzticoties Pestītāja aizlūgšanām, izvairīsieties no briesmīgajām sekām, nopietni izlūdzoties no Dieva Svēto Garu, lai tas jūs vadītu, mācītu un iepriecinātu, tad jūs varēsiet pļaut mūžīgi paliekošo dzīvību. Nepielaidiet neveiksmi vienotības, pazemības meklēšanā; ar savām bezpalīdzīgajām dvēselēm ticībā pieķerieties Kristus nopelnam.

TAISNĪGUMS VEIKALNIECISKAJOS DARĪJUMOS UN IKDIENAS DZĪVĒ

Brāli G, pēdējā parādīšanās es redzēju tavu lietu. Es redzēju, ka tu mīli patiesību, kuru tu apliecini, bet tā nav tevi svētojusi. Tava mīlestība ir dalīta kalpošanā Dievam un mamonam (mantai). Šī dalītā mīlestība ir šķērslis tavā ceļā, lai tu būtu par Dieva misionāru. Kaut arī tu apliecini, ka kalpo Dieva lietai, tomēr savtīgās intereses ir sabojājušas tavu darbu un lielā mērā kaitējušas tavam iespaidam. Dievs nav varējis strādāt ar tevi, jo tava sirds nav bijusi pareizās attiecībās ar Viņu.

Cik tālu tas attiecas uz vārdiem, tad tu patiesībā esi dziļi ieinteresēts; bet ticības parādīšanās darbos ir bijuši lieli trūkumi. Tu neesi pareizi attēlojis mūsu ticību. Parādot mīlestību uz peļņu, tu lietai esi kaitējis; tava mīlestība uz tirdzniecību un ķildām nav nākusi tev par labu, ne arī stiprinājusi ar tevi saskarē nākošo cilvēku garīgo veselību. Savos veikalos tu esi enerģisks un viltīgs un bieži pielaid krāpšanu. Tu īpatnējā veidā centies sasniegt vislabākos rezultātus, vairāk domājot par savu labumu nekā par citiem cilvēkiem. Ja kāds cilvēks pats piekrāptu sevi un tu no tā iegūtu, tad tu viņam atļautu tā rīkoties. Tā tu nepaklausī zelta likumam - izturēties pret citiem tā, kā tu vēlētos, lai viņi izturas pret tevi.

Darot misijas darbu, tu tanī pašā laikā esi atklājis savas apšaubāmi godīgās tieksmes uz pirkšanu un pārdošanu. Tas ir bēdīgs savienojums. Tev vajadzētu būt vienam /351/ vai otram. "Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam; bet ja Baals tas ir, tad sekojiet tam". "Izvēlieties sev šodien, kam jūs gribat kalpot." Dievs nepieņems tavas pūles misijas darbā, kamēr tu domāsi par labuma iegūšanu sev. Tev draud briesmas peļņas lietu uzskatīt kā dievbijību. Kārdinātājs piedāvās tev glaimojošas izredzes, lai tevi saistītu un savaldzinātu apšaubāmos veikalnieciskajos pasākumos, kas nonāvēs tavu garīgumu.

Pasaule, eņģeļi un cilvēki skatās uz tevi kā uz krāpnieku, kā uz vīru, kurš domā par savām interesēm, par peļņas nodrošināšanu sev, bet apzinīgi nerūpējas par to cilvēku interesēm, ar kuriem viņš saskaras savos veikalos. Praktiskajā dzīvē tu piekop tieksmes uz negodīgumu, kas aptraipa dvēseli, kropļo reliģiskos piedzīvojumus un kavē pieaugšanu žēlastībā. Ar asu veikalniecisku aci tu vēro, kā sev nodrošināt vislabākās izdevības. Šīs viltīgās tieksmes tev kļuvušas par otru dabu; un tu nesaredzi un neizproti ļaunumu, kas rodas no to piekopšanas.

Godīgi veikali, kuros tu vari iesaistīties pilnīgi un taisnīgi, kas izdevīgi kā citiem, tā arī tev, būtu pareizi; un Kungs pieņemtu tavu kalpošanu un izlietotu tavus spēkus, tavu apķērību dvēseļu glābšanā, ja tevi būtu svētojusi patiesība. Acu kārība tieksmē uz peļņu ir karojusi pret Garu. Ieradumi un daudzos gados attīstītie uzskati sakropļojuši tavu raksturu un padarījuši tevi nederīgu Dieva darbā. Tu pastāvīgi un karsti ilgojies pēc tirdzniecības. Ja tavas tieksmes uz tirdzniecību būtu svētotas kalpošanai Dievam, tad tās tevi būtu darījušas par nopietni un neatlaidīgu Kunga strādnieku; bet, ejot nepareizā virzienā, tu apdraudi pats savu dvēseli, un tavs iespaids var pazudināt arī citus.

Reizēm saprāts un sirdsapziņa runā uz tevi un tu jūti, ka tava rīcība nav pareiza; tava dvēsele ilgojas pēc svētuma un drošības aizsniegt Debesis; pasaules troksnis tev šķiet atbaidošs, un tu to atmet un ļaujies Dieva Garam. Bet tad atkal pamostas pasaulīgās intereses

un pārvar visu citu. Tev noteikti būs jāsastopas ar sātana uzbrukumiem, /352/ un tev tiem vajadzētu sagatavoties, stingri pretojoties savām tieksmēm.

Apustulis Pāvils, ieslodzīts cietuma sienās, kas izgaroja mitrumu, pats slims un nespēcīgs, ļoti vēlējās redzēt Timoteju, savu dēlu evaņģēlijā, lai dotu viņam pēdējos norādījumus. Viņam nebija nekādu cerību atbrīvoties no saitēm līdz savas dzīves pēdējam mirklim. Bezdievīgā, ļaunā Nerona sirds pilnīgi atradās sātana rokās, un pietiktu viens viņa vārds vai mājiens, lai pārrautu apustuļa dzīves pavedienu. Pāvils spiedoši lūdza, lai Timotejs bez kavēšanās ierastos pie viņa, tomēr baidījās, ka Timotejs var pietiekoši ātri neatnākt, lai saņemtu no viņa lūpām pēdējās liecības. Tāpēc viņš Timotejam domātos vārdus izteica vienam no saviem līdzstrādniekiem, kuram bija atļauts būt pie viņa saitēs. Šis uzticīgais pavadonis uzrakstīja Pāvila pēdējo novēlējumu, no kura mazu daļu mēs šeit citēsim:

"Bet, kas grib bagāti tapt, tie krīt kārdināšanās un valgos un daudz bezprātīgās un nelabās kārībās, kas cilvēku iznīcina un pazudina, jo naudas kārība ir visa ļaunuma sakne; pēc tās dzīdamies, daži ir nomaldījušies no ticības un paši ar daudz sāpēm sadūrušies. Bet tu, Dieva cilvēks, bēdz no šīm lietām; dzenies pēc taisnības, Dieva bijāšanas, ticības, mīlestības, pacietības, laipnības; cīnies labo ticības cīņīšanos, sagrāb mūžīgo dzīvību, uz ko tu arī esi aicināts, un esi apliecinājis labu liecību daudzu liecinieki priekšā." "Bagātiem šinī pasaulē pavēli, lai viņi augsti neturas, nedz cer uz nepastāvīgo bagātību, bet uz savu Dievu, Kas mums visas lietas bagātīgi pasniedz par atspirgšanu; lai tie labu dara, bagāti top labos darbos, labprāt izdala, ir devīgi; lai sev mantas krāj par labu pamatu uz nākamo laiku, kad tie dabū mūžīgo dzīvošanu." "Un ko tu no manis esi dzirdējis caur daudz lieciniekiem, to māci uzticīgiem lieciniekiem, kas būs derīgi arī citus mācīt. Tad tu nu ciet līdzī ļaunumu kā labs Jēzus Kristus karavīrs. Neviena karavīrs netinas ar citiem dzīves darbiem, lai var patikt tam, kas viņu uz karu derējis. Un jebšu kas cīnās, /353/ tas nedabūs kroni, ja nebūs pareizi cīnījies." Cilvēks var būt mantkārigs, bet atvainot sevi, sakot, ka strādā Dieva darbam; tomēr viņš nesaņems nekādu atalgojumu, jo Dievam nav vajadzīga nauda, kas iegūta krāpjot vai kādā citā veidā, kas līdzinās negodīgumam.

Pāvils tālāk pavēl Timotejam: "Steidzies ātri nākt pie manis, jo Demass mani atstājis, mīlēdams šo pasauli, un ir nogājis uz Tesaloniku." Šos vārdus, kurus Pāvils diktēja tieši pirms savas nāves, Lūka ir uzrakstījis mums par labu un mums par brīdinājumu.

Kristus, mācot mācekļus, sacīja: "Es esmu īstais Vīnkoks, un Mans Tēvs ir Vīna Dārznieks. Ikvienu zaru pie Manis, kas augļus nenes, Viņš noņem, un ikvienu, kas augļus nes, Viņš šķīsta (apgriež), lai tas vēl vairāk augļus nes." Kas vienots ar Kristu, saņemot sulu un barību no Vīnkoka, tas darīs Kristus darbus. Viņā jāmājo Kristus mīlestībai, vai arī viņš neatrodas Vīnkokā. Mīlestība uz Dievu pār visām lietām un mīlestība uz savu tuvāko līdzīga tai, kādu tu parādi pats pret sevi, ir patiesas reliģijas pamats.

Kristus jautā ikvienam, kas apliecina Viņa Vardu: "Vai tu mani mīli?" Ja tu mīli Jēzu, tad tu mīlēsi arī dvēseles, par kurām Viņš ir miris. Cilvēkam var nebūt sevišķi patīkama āriene, viņam var būt daudzējādi trūkumi, bet, ja viņš ir patiesi godīgs, tad viņš iemantos citu cilvēku uzticību. Mīlestība uz patiesību, paļāvība un uzticība, ar kādu citi cilvēki izturas pret viņu, uzvarēs viņa rakstura nevēlamās un nepatīkamās īpašības. Uzticamība darbā un savā aicinājumā gatavība aizliegt sevi, lai palīdzētu citiem, atnesīs mieru un Dieva labvēlību.

Kas cieši mīs sava pašuzpurīgā un Sevi aizliedzošā Pestītāja pēdās, tie sevī atspoguļos Kristu. No viņu dzīves un rakstura izstaros skaidrība un Kristus mīlestība, un viņus vadīs lēnprātība un patiesība. Katru auglīgu zaru apgriež, lai tas nestu vēl vairāk augļu. Pat auglīgi zari var uzrādīt pārāk daudz lapu un izlikties savādāki, nekā viņi ir patiesībā. Kristus sekotāji var darīt kaut ko savam Meistaram, tomēr nepadarīt ne pusi no tā, ko viņi ir spējīgi darīt. Tad Viņš tos apgriež un no viņu dzīves atņem pasaulīgumu, sevis lutināšanu un lepnumu. Dārznieks izgriez vīnkokiem liekās stigas, kas skaras pie zemes netīrumiem, tādā veidā darot viņus vēl auglīgākus. Ir jāatbrīvojas no visa un jāizgriež nepareizie izaugumi, lai vieta būtu Taisnības Saules dziedinošajiem stariem.

Dievs caur Kristu gribēja dot kritušajam cilvēkam vēl vienu iespēju izturēt pārbaudījumu. Daudzi pārprot mērķi, kuram viņi radīti. Tas ir, būt par svētību cilvēcei un par godu Dievam, bet ne sagādāt baudu un slavu sev. Dievs pastāvīgi šķīsta Savus ļaudis, izgriez liekos, izstīdējušos zarus, lai tie nestu augļus Viņam par godu un ne tikai lapas vien. Dievs mūs apgraiza ar sāpēm, neveiksmēm un bēdām, lai spēcīgie, samaitātie rakstura izaugumi kļūtu vājāki un lai būtu iespēja attīstīties labākajām rakstura īpašībām. No elkiem jāatsakās, sirdsapziņai jākļūst maigākai, iejūtīgākai, sirds domām jābūt garīgām un visam raksturam

jāklūst simetriskam, līdzsvarotam. Kas tiešām vēlas pagodināt Dievu, tie būs pateicīgi par katra elka, katra grēka uzrādīšanu, ka ļauj ieraudzīt un atstāt šos ļaunumus, bet dalīta sirds vairāk lūgs un meklēs sevis saudzēšanu, bet ne sevis aizliegšanu.

Šķietami sausie zari, savienoti ar dzīvo vīnkoku, kļūst par tā sastāvdaļu. Ar audu pie auda, šķiedru pie šķiedras tie pieķeras vīnkokam, līdz tie savu dzīvību un barību saņem no galvenā stumbra. Uzpotētais zars plaukst, zied /355/ un nes augļus. Noziegumos un grēkos mirušai dvēselei jāpārdzīvo līdzīgs process, lai tā saskaņotos, samierinātos ar Dievu un kļūtu Kristus dzīvības līksmības dalībniece. Kā potzars saņem dzīvību, ja tas savienots ar vīnkoku, tā grēcinieks kļūst par dievišķās dabas līdzdalībnieku, ja ir saistīts ar Bezgalīgo Dievu. Aprobežotais cilvēks ir vienots ar Neaprobežoto Dievu. Ja tā esam savienoti ar Dievu, tad Kristus vārdi paliek mūsos un mēs rīkojamies, vadoties no jūtu uzplūdumiem, bet no dzīviem, pastāvīgiem pamatlīkumiem. Kristus Vārdus vajag pārdomāt, iemīlēt un ieslēgt sirdī. Tos nevajadzētu atkārtot, tos nesaprotot, līdzīgi papagaiļiem, tie nemaz nepaliekot atmiņā un neatstājot nekādu iespaidu uz sirdi un dzīvi.

Kā zaram jāpaliek vīnkokā, lai iegūtu no tā dzīvību dodošo sulu, kas liktu izplaukt ziediem, tā tiem, kas mīl Dievu un tur visus Viņa Vārdus, ir jāpaliek Viņa mīlestībā. Bez Kristus mēs nevaram uzvarēt nevienu grēku, ne arī pastāvēt vismazākajā kārdināšanā. Daudziem vajadzīgs Kristus Gars, Viņa spēks, kas apgaismotu viņu saprātu, tāpat kā aklajam Bartimejam bija vajadzīga dabīgā redze. "Itin kā zars nevar augļus nest, ja tas nepaliek vīnkokā, tā arī jūs ne, ja jūs nepaliekat Manī." Visi, kas patiesi atrodas Kristū, redzēs, ka no šīs savienības viņi gūst sev labumu. Tēvs viņus pieņem Sava mīļotā Dēla dēļ un par viņiem gādā un rūpējas maigā mīlestībā. Šī savienība ar Kristu skaidros sirdi, dzīvi darīs apdomīgu un sniegs bezvainīgu raksturu. Uz kristietības koka augošie augļi ir "mīlestība, līksmība, miers, pacietība, laipnība, labprātība, ticība, lēnprātība, sātība".

Mans brāli, tev jāstājas ciešā savienībā ar Dievu. Tev ir tādi rakstura vilcieni, par kuriem tu Dievam esi atbildīgs. Tavi spēki ir izlietoti nepareizi. Tavu rīcību Dievs nevar atzīt. Tavs paraugs ir pasaules cilvēks, bet ne tas, kuru Kristus mums devis Savā dzīvē. Tu visu esi skatījis ar pasaules acīm, un viņu nesvētais spriedums un uzskati ir kļuvusi tavi. Tava dvēsele jāattīra no pasaules aptraipošā iespaida. Tu atkārtoti esi novirzījies no stingra godīguma šķietamas peļņas dēļ, bet kas patiesībā ir īsts zaudējums. Katra krāpšana samazinās tavu atalgojumu /356/ Debesīs, ja tu šīs mājas iemantosi. Katrs cilvēks saņem algu saskaņā ar darbiem.

Tu nedrīksti zaudēt laiku, bet tev čakli jāpūlas pārvarēt rakstura iezīmīgās īpašības, kuras, ja tu tām ļausi vaļu aizvērs tev durvis uz godību. Tu nedrīksti atļauties zaudēt Debesis. Tagad tev jāpanāk noteikta izmaiņa vārdos un darbos, lai spētu uzvarēt mantkārību un tavas domas ievirzītos svētojošās patiesības gultnē. Īsi sakot, tev nepieciešama pārveidošanās. Tad Dievs pieņems tavas pūles Viņa darbā. Tev vajadzētu būt tik nelokāmi patiesam, lai peļņas kāre tevi nepieviltu un nekāda kārdināšana nepārvarētu. Dievs no visiem, kas atzīst Viņa Vārdu, prasa stingru pieķeršanos patiesībai. Tas būs kā sāls, kas nav zaudējusi savu garšu, un kā gaisma pasaules maldos un morālajā tumsā.

Kristus saka: "Jūs esat pasaules gaisma." Kas patiesi vienoti ar Dievu, tiem, atstarojot Debesu gaismu, būs glābjošs spēks draudzē un arī pasaulē, jo patiesīgas rīcības un labu darbu smarža sagādās viņiem labu slavu pat starp tiem cilvēkiem, kuri nav no mūsu ticības. Kas bīstas Dievu, tie cienīs un godās šādu raksturu; un pat mūsu ticības ienaidnieki, redzot viņu ikdienas darbos atklājamies Kristus Garu un dzīvi, slavēs Dievu kā viņu spēka un goda avotu.

Te, mans brāli, jau daudzus gadus atpakaļ vajadzēja pilnīgi atgriezties pie patiesības un pilnībā nodoties Dieva darbam. Pazaudēti daudzi dārgi gadi, kuri varēja būt bagāti piedzīvojumiem Dieva lietās un praktiskā darbā Viņam par godu. Kaut gan tev tagad vajadzētu būt spējīgam mācīt citus, tu pats vēl neesi nonācis pie pilnīgas patiesības atzīšanas. Tev tagad vajadzētu būt praktiskām zināšanām par patiesību un būt spējīgam sniegt brīdinošo vēsti pasaulei. Tava kalpošana Dieva darbā gandrīz ir bijusi veltīga, tāpēc ka tavs prāts bijis dalīts; tu esi plānojis un kombinējis, pircis un pārdevis, kalpojis pie galda. /357/

Pasaules pelējumi (rūsa) aptumšojuši tavas uztveres spējas un sagrozījuši tavu prātu tā, ka tavas vājās pūles nav bijušas Dievam pieņemama upuris. Ja tu būtu atteicies no savām spekulatīvajām tieksmēm un būtu strādājis pretējā virzienā, tad tagad tu būtu kļuvis bagātāks dievišķajās atziņās un vispār būtu bijis ieguvējs garīgās lietās. Bet tagad tu esi pazaudējis garīgos spēkus un sakropļojis reliģiskos piedzīvojumus.

Atrasties sadraudzībā ar Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu nozīmē kļūt cēlākam, pacelties augstāk un kļūt par neizsakāma un godības pilna prieka dalībnieku. Barībai, drēbēm, stāvoklim un bagātībai var būt sava vērtība, bet savienība ar Dievu, kļūstot par līdzdalībnieku pie Viņa dievišķās dabas, ir nenovērtējama bagātība. Mūsu dzīvei vajadzētu būt apslēptai ar Kristu Dievā; un, lai gan "vēl nav atspīdējis, kas mēs būsim," bet, "kad Kristus, jūsu dzīvība, atspīdēs," "mēs Viņam būsim līdzīgi, jo mēs Viņu redzēsim, kā Viņš ir." Kristieša rakstura cēlais cienīgums spīdēs kā saule, un gaismas stari no Kristus vaiga staros uz tiem, kas sevi ir tīrījuši (šķīstījuši), tā kā Viņš ir pilnīgs (šķīsts). Priekštiesība kļūt par Dieva bērniem ir lēti pirakta, pat ja mēs upurējam visu, kas mums ir, ieskaitot dzīvību.

Mans mīļais brāli, tev ar visiem spēkiem vajadzētu censties būt vīram pēc Dieva sirds. Ko citi uzdrīkstētos teikt vai darīt, stingri nesaskaņojoties ar kristieša dzīves normām, neatvaino tavu rīcību. Tev būs jāstāv visas pasaules Soģa priekšā, ne lai atbildētu par citiem, bet gan lai atbildētu pats par sevi. Mēs katrs esam personīgi atbildīgi, un neviena cita rakstura trūkumi nes vismazākajā mērā neattaisnos mūsu vainu. Kristus Savā raksturā mums ir devis pilnīgu paraugu, bezvainīgu dzīvi.

Dvēseļu ienaidnieks pastāvīgi un neatlaidīgi uzbrūk mūsu apliecinātajai patiesībai; un katra novirzīšanās no taisnīguma met uz to negodu. Vislielākās briesmas mums draud, ja atļaujam savu prātu novērst no Kristus. Jēzus Vārdam ir spēks atsist sātana kārdināšanas un mūsu priekšā pacelt karogu pret viņu. Kamēr dvēsele nesatricināmā uzticībā paļausies uz salīdzinoša upura vērtību un spēku, tikmēr tā /358/ stipra kā klints stāvēs par pamatlikumiem, un visi sātana spēki un viņa eņģeļi nevarēs to novirzīt no taisnīguma un godīguma. Patiesība, kāda tā ir Jēzū, kā uguns siena apņem Viņam uzticīgo dvēseli. Kārdināšanas gāzīsies pār mums, jo mūs jāpārbauda mūsu pārbaudes laikā virs zemes. Tā ir Dieva pārbaude; tā atklāj mūsu sirdis. Kārdināšanās nav nekāda grēka; grēks nāk, kad padodamies kārdinājumiem.

Ja tava veiklība un spējas būtu tikpat daudz izlietotas glābšanā un patiesības izplatīšanā starp tiem, kas atrodas tumsībā, kā peļņas iegūšanai un savu laicīgo īpašumu palielināšanai, tad tavā liksmības kronī godības valstībā būtu daudz zvaigžņu. Maz ir tādu, kas ir tikpat uzticīgi kalpošanā Dievam kā savām laicīgajām interesēm. Stingra apņēmība nodrošina vēlamā mērķa sasniegšanu. Daudzi nesaprot, ka Dieva darbā izšķiršanās spējas, piemērotība un izglītība ir tikpat svarīgas kā viņu laicīgajos darbos. To cilvēku prātam un sirdij, kas apliecina ticību patiesībai, vajadzētu kļūt cēlākiem, iejūtīgākiem, krietnākiem un garīgākiem. Šis lielais un svarīgais gara izglītošanas darbs briesmīgā kārtā ir atstāts novārtā. Dieva darbā redzam nevērību, kūtrumu un vislielāko paviršību, tāpēc ka tik bieži vairāk ļaujas vadīties no untumainajām jūtām nekā no svētiem pamatlikumiem un svētiem mērķiem.

Vīriem un sievietēm, kas atzinuši Dieva prātu, ļoti nepieciešams mācīties, lai kļūtu par sekmīgiem strādniekiem Viņa darbā. Viņiem vajadzētu būt veikliem, saprātīgiem cilvēkiem, ne ar pasaules cilvēku pieviljošo ārējo spīdumu un liekuļotu nedabisku smaidu, bet tik izsmalcinātiem, patiesi laipniem un pieklājīgiem, ka viņi nestu sev līdzīgu Debesu smaržu, kas piemīt katram kristietim, kurš ir dievišķas dabas līdzdalībnieks. Patiesās cieņas un kristīgās jūtu skaidrības trūkums Sabata turētāju rindās runā pret mums kā pret tautu un iznīcina mūsu apliecinātās patiesības labo smaržu. Prāta un izturēšanās izglītošanu var turpināt līdz pilnības aizsniegšanai. Ja tie, kas apliecina patiesību, tagad neizlietos /359/ savas priekštiesības un izdevības pieaugt par pilnīgiem vīriem un sievietēm Kristū Jēzu, tad viņi ne ar ko nepagodinās patiesības lietu, ne ar ko nepagodinās Kristu.

Ja tu, mans brāli, būtu pētījis Svētos Rakstus tikpat uzticīgi, kā tu esi centies kaut ko nopelnīt, tad tagad tu tūtu bijis Dieva Vārdā spēcīgs vīrs un spējīgs arī mācīt citus. Tu pats esi vainīgs, ka neesi derīgs, lai mācītu patiesību citiem. Tu neesi attīstījis tās daudzās spējas, kas tevi darītu par saprātīgu, panākumiem bagātu, garīgu sava Kunga strādnieku. Tādi rakstura vilcieni kā mantrausība un viltīga gudrība pasaulīgajos darījumos ir tik ļoti vingrināti, ka tavš prāts varenī attīstījies pirkšanas un pārdošanas virzienā un labāko rezultātu sasniegšanai veikalos. Tā vietā, lai nostiprinātu brāļos, māsās un draugos pašjāvību uz tevi kā uz cilvēku ar patiesi cēlu raksturu, paceļoties pāri visai sīkumainībai un mantkārībai, tu viņos esi izraisījis rūpes pret tevi. Savu reliģisko pārliecību tu esi izlietojis, lai iemantotu brāļu uzticību un tad izvestu dzīvē savas asprātīgās kombinācijas un ietaupītu līdzekļus. Tu tik bieži esi tā izturējies, ka šāda rīcība kļuvusi tev par otru dabu, un tu nesaproti, kāda tā izskatās citu cilvēku acīs. Patiesai dievbijībai jāieņem visas visā tavā nākošajā dzīvē un rīcībā, ja tu gribi strādāt pretī tam iespaidam, ar kādu tu esi dzinis ļaudis prom no Kristus un patiesības.

Tavas attiecības pret Dievu un līdzcilvēkiem prasa izmaiņu tavā dzīvē. Kalna svētrunā pasaules Pestītājs izteica svarīgu pavēli: "Viņu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem. Jo šī ir bauslība un pravieši." Šie vārdi mums ir sevišķi dārgi, tie ir zelta likums, ar kuru varam mērit un vērtēt savu izturēšanos. Tas ir īsta godīguma likums. Šais vārds ietverts ļoti daudz. Tie no mums prasa, lai mēs rīkotos ar līdzcilvēkiem tā, kā mēs vēlētos, lai viņi rīkojas ar mums, ja mēs atrastos viņu apstākļos. 'Plāno', Teksasā, 1876. gada 24. novembrī.

RELIĢIJA IKDIENAS DZĪVĒ

Br. H, es redzēju, ka tu tiešām mīli patiesību, bet ka patiesība nav tevi svētojusi. Tevi gaida liels darbs. "Un ikviens, kam šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi, tā ka Viņš ir šķīstis." Tev darāms šis darbs, un tu nemaz nedrīksti zaudēt laiku. Es redzēju, ka tava dzīve ir bijusi ļoti nemierīga. Tu pats neesi rīkojies pareizi, bet tev darīts arī ļoti pāri un par taviem nolūkiem un motīviem ir spriests nepareizi. Bet vilšanās un naudas zaudējumi Dieva iepriekš paredzējumā ir pielaisti tev par labu.

Tevis nācies grūti izprast, ka tavas Debesu Tēvs joprojām ir tavas laipnais labdaris. Bēdas un grūtības ir mazinājušas drosmi, un tev licies, ka nāve būtu vēlāmāka par dzīvību. Bet savā laikā, ja tavas acis būtu atvērtas, tu būtu redzējis Dieva eņģeļus, kas centās tevi glābt no tevis pašas. Dieva eņģeļi vadīja tevi tur, kur tu varēji pieņemt patiesību un nostādīt savas kājas uz pamata, kas ir stiprāks par mūžīgi paliekošajiem kalniem. Te tu ieraudzīji gaismu un to iemīlēji. Pār tavu tekumu atausa jauna ticība, jauna dzīvība. Dievs Savā aizgādībā tevi savienoja ar Savu darbu Klusā okeāna izdevniecībā. Viņš ir rūpējies par tevi, un tev vajadzētu redzēt Viņa vadošo roku. Rūpes un bēdas ir bijušas tava daļa, bet daudzas reizes tu pats esi bijis vainīgs, jo neesi savaldījis sevi. Reizēm tu esi bijis pārāk stingrs. Tu esi ātrs. Šī rakstura īpašība tev jāuzvar. Tev ir karsta daba, kuru vajag uzvarēt. Tavā dzīvē ir draudējušas briesmas vai nu no lielas paļaušanās uz sevi vai arī no sevis atmešanas un nonākšanas izmisumā. Pastāvīga paļaušanās uz Vārdu un Dieva iepriekš paredzēšanu darītu tevi spējīgu izlietot savus spēkus visā pilnībā Savam Glābējam, Kas tevi aicinājis sacīdams: "Seko Man." Tev vajadzētu radināt sevi pilnīgi pakļauties Dieva gribai, neatlaidīgi, pazemīgi cenšoties izprast Viņa ceļus un paklausīt Viņa Gara vadībai. Tu nedrīksti balstīties pats uz savu saprašanu. Tev vajadzētu izjust dziļu neuzticību savai gudrībai un šķietamajam saprātam. Tavs stāvoklis prasa šo brīdinājumu. Nav droši /361/ cilvēkam pakļauties pašam uz savu spriedumu. Vislabākajā gadījumā viņa prāts ir ierobežots, un daudzi kā mantojumu ir saņēmuši gan stipras, gan vājas rakstura īpašības, kas noteikti pieskaitāmas trūkumiem. Šīs īpatnības ietekmē visu dzīvi.

Gudrība, kuru Dievs dod, vadīs cilvēkus uz sevis pārbaudi. Patiesība viņus pārliecinās par viņu kļūdām un pastāvošajām nepareizībām. Sirdij jāatveras, lai ieraudzītu, izprastu un atzītu šīs nepareizības, un tad ar Jēzus palīdzību katram čakli jāķeras pie šo nepareizību pārvarēšanas. Pasaules gudro zināšanas, lai arī cik rūpīgi tās būtu apgūtas, tomēr galu galā ir ļoti ierobežotas un salīdzinoši mazvērtīgas. Tikai nedaudzi saprot Dieva noslēpumainajā iepriekš paredzēšanā Viņa nospraustos ceļus un darbus. Cilvēki jau pēc nedaudziem soļiem uz priekšu nespēj sataustīt pamatu (gultni) vai aizsniegt krastu. Tikai paviršs domātājs uzskata sevi par gudru. Patiesi vērtīgie un augsti izglītotie cilvēki vislabprātāk ir gatavi atzīt sava saprāta vājumu. Dievs vēlas, lai katrs, kas saucas Viņa mācekļi, būtu skolnieks, vairāk tiektos pats mācīties, nekā mācīt citus.

Cik daudz šinī pasaules laikmetā ir cilvēku, kuru dzīvei trūkst pietiekošā dziļuma. Viņi pieskaras tikai virspusei. Viņi nevēlas dziļi domāt, nevēlas ieraudzīt grūtības un ar tām cīnīties. Viņi negrib katru svarīgu jautājumu, ar ko iznāk saskarties, pārbaudīt un ar lūgšanām izpētīt, pietiekoši uzmanīgi un ar pietiekošu interesi, lai ieraudzītu attiecīgās lietas patieso seju. Viņi runā par jautājumiem, ko viņi nav rūpīgi un pilnīgi apsvēruši. Bieži vien saprātīgiem un patiesiem cilvēkiem pašiem ir savas domas, kurām stingri jāpretojas, lai citiem, ar mazākām prāta spējām, nedraudētu briesmas iekrist maldos. Garīgās tiesmes veido raksturu, un lielāku vai mazāku iespaidu atstāj ieradumi, jūtas un vēlēšanās. Reizēm ik dienas redzam atkārtotajiem kādu noteiktu rīcību un to nostiprināties, jo pie tās ir pierasts, bet ne tāpēc, ka prāts to atzītu par labu. Šādos /362/ gadījumos virsroku ņem jūtas, bet ne pienākumā apziņa.

Ja mēs izprastu savu vājumu un redzētu sava rakstura asos, nepatīkamos vilcienus, kas jāapspiež, tad ieraudzītu tik daudz pie sevis darāma darba, ka labprāt pazemotu savu sirdi zem Dieva varenās rokas. Ar savu bezpalīdzīgo dvēseli pieķeroties Kristum, mums savu

nezināšanu vajadzētu aizpildīt ar Viņa gudrību, savu vājumu ar Viņa spēku, savu nepatvērību ar Viņa izturību, un, vienotiem ar Dievu, mums tiešām vajadzētu būt par gaismu pasaulei.

Mīļais brāli, Dievs tevi mīl un ir ļoti pacietīgs pret tevi, neskatoties uz tavām daudzajām kļūdām un maldiem. Ņemot vērā Dieva maigo, žēlojošo mīlestību pret tevi, vai tev nevajadzētu būt laipnākam, pacietīgākam, iecietīgākam un piedodošākam pret saviem bērniem? Tavs skarbums un bargums attālina viņu sirdis no tevis. Tu viņiem nevari mācīt pacietību, iecietību, lēnprātību un laipnību, ja pats esi valdonīgs un satiksmē ar viņiem nevaldi pār sevi. Viņiem ir tādas rakstura iezīmes, kādas vecāki ir devuši, un ar asumu un tirānam līdzīgu izturēšanos tu nevarēsi sasniegt mērķi - viņus pamācīt, vadīt un atgriezt no nepareizā ceļa. Ja tu viņiem dosi padomu Dieva bijībā visrūpīgākajā veidā un saudzīgā mīlestībā, kādu tēvam vajadzētu parādīt pret savu maldošos bērnu, tad tu viņiem parādīsi, ka patiesībai ir spēks pārveidot tos, kas Viņu uzņem. Ja tavi bērni nerīkojas saskaņā ar tavām domām un priekšrakstiem, tad, lai gan tev vajadzēja skumt par viņu netaisnību, nopietni ar viņiem runāt un lūgt par viņiem, tu ļaujies dusmām, un tava rīcība viņiem nedod nekādu labumu, bet tikai samazina viņu pieķeršanos tev un beidzot viņus no tevis pilnīgi atšķirs.

Tavs jaunākais dēls ir ietiepīgs; viņš nerīkojas pareizi. Viņa sirds ir sacēlusies pret Dievu un patiesību. Viņš dod priekšroku iespaidiem, kas viņu pazemo, dara rupju un nepieklājīgu. Viņš tev ir par pārbaudījumu un neatgriezies viņš tavai pacietībai būs smaga nasta. Tomēr skarbums un /363/ pavēlnieciskā stingrība viņu nepārveidos. Tev jācenšas darīt viss iespējamais viņa labā Kristus Garā, ne savā garā, ne dusmu iespaidā. Audzinot bērnus, tev jāaudzina pašam sevi. Tev jāatceras, ka Taisnībai ir dvīņumāsa - Žēlastība. Darot taisnību, parādi žēlastību, maigumu un mīlestību, un tu nebūsi strādājis veltīgi.

Tavs dēls ir stūrgalvīgs, un viņam vajadzīga visgudrākā audzināšana. Ņem vērā, kāda ir bijusi jūsu bērnu apkārtnē, cik tā nelabvēlīga laba rakstura izveidošanai. Viņiem vajadzīga žēlojoša līdzietība un mīlestība. Jaunākais tagad atrodas savas dzīves viskritiskākajā periodā. Pašlaik veidojas viņa saprāts un jūtu pasaule. Visa šī jauneklja nākošā dzīve būs atkarīga no tā ceļa, kādu viņš tagad ieturēs. Viņam jāuzsāk ceļš, kas ved pretī tikumībai vai netikumībai. Es uzaicinu jaunieši pildīt savu prātu ar patiesību un skaidrām domām. Piekopdams grēku, viņš neiegūs nekāda labuma. Viņš var sev glaimot, ka ir ļoti patīkami grēkot un iet pašam savu ceļu, tomēr galu galā tas ir briesmīgs ceļš. Ja viņš mīlēs sabiedrību, kurai patīk grēki un ļaunums, tad viņa domas ievirzīsies zemā gultnē, un skaidrībā un svētumā viņš nesaskatīs nekā pievilcīga. Bet, ja viņš varētu redzēt pārkāpēja galu, ka grēka alga ir nāve, tad viņu pārņemtu nemiers un viņš kliegtu: "Mans Tēvs, esi Tu mans Vadonis manā jaunībā."

Viņa panākumi šinī dzīvē ļoti atkarījas no tā ceļa virziena, kuru viņš tagad iet. Viņam ir jānes dzīves atbildības. Viņš nav bijis apsološs jauneklis. Viņš ir bijis nepacietīgs, un viņam ir trūcis pašsavaldīšanās spēka. Šī ir sēkla, ko sējis viņa tēvs, un tā dos pļauju, ko ievākt sējējam. "Ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus." Cik rūpīgiem mums vajadzētu būt sēklas sēšanā, zinot, ka būs jāpļauj tas, ko sējam. Jēzus tomēr mīl šo jaunekli. Viņš nomira par viņu un aicina viņu nākt Viņa rokās un atrast Viņā mieru un laimi, apmierinājumu un dusu. Šis jauneklis tagad izvēlas sev sabiedrību, kas veidos visu viņa dzīvi. Viņam vajadzētu /364/ saistīties ar Dievu un bez kavēšanās nodot Viņam visu savu mīlestību. Nevajadzētu vilcināties. Sātans viņam uzbruks ļoti nežēlīgi, tomēr nevajag pieļaut, ka kārdināšanas pārvar.

Man rādīja jaunatnei draudošās briesmas. Viņu sirdis pilda augstas cerības, lejup ejošo ceļu viņi redz nokaisītu ar vilinošiem priekiem, kas liekas ļoti aicinoši, bet tur ir nāve. šaurais dzīvības ceļš viņiem var likties nepievilcīgs, dzeloņaina un ērkšķaina taka, tomēr tā tas nav. Tā ir taka, kas prasa atteikšanos no grēcīgiem priekiem, tā ir šaura taka, bet, kas pa to staigās, tos Kungs izglābs. Neviens nevar iet pa šo teku un nest sev līdzī lepnības. patgalvības, viltības, nepatiesības, negodīguma, dusmu un miesas kārību nastu. Taka ir tik šaura, ka tiem, kas pa to iet, šīs lietas būs jāatstāj; bet platais ceļš ir pietiekoši plats grēciniekiem, lai staigātu pa to ar visām savām grēcīgajām tieksmēm.

Jaunais cilvēks, ja tu atraidi sātānu ar visām viņa kārdināšanām, tad tu vari iet sava Glābēja pēdās, iemantot Debesu mieru un Kristus prieku. Ļaujoties grēkam, tu nevari būt laimīgs. Tu vari sev glaimot, ka esi laimīgs, bet patiesu laimi tu nevari pazīt. Grēka piekopšana sakropļo raksturu. Briesmas draud katrā lejup ejošā solī, un, kas jaunatnei varētu palīdzēt, to tie neredz un nesaprot. Vajag, lai jaunieši izjustu, ka par viņiem laipni un

maigi interesējas. Bet tādu interesi nemanām. Daudzus varētu atturēt no grēcīgiem ieradumiem, ja ap viņiem būtu laba sabiedrība un ja tie teiktu laipnus un mīļus vārdus.

Mans mīļais brāli, es ceru, ka tu nezaudēsi drosmi, tāpēc ka tavas jūtas tik bieži gūst virsvaldību pār tevi, kad kaut kas šķērso tavu ceļu vai nenotiek pēc tava prāta. Nekad nekriti izmisumā. Meklē patvērumu Cietoksnī. Esi modrs un lūdz un mēģini atkal no jauna. "Stāviet pretī velnam, tad viņš bēgs no jums. Nāciet tuvu pie Dieva, tad Viņš nāks tuvu pie jums."

Esi uzmanīgs arī citā vietā. Tu ne vienmēr esi tik /365/ piesardzīgs, kādam tev vajadzētu būt, lai atturētos no skaidri redzama Jaunuma. Tev draud briesmas būt pārāk draudzīgam ar māsām, runāt ar viņām vieglprātīgi un neapdomīgi. Tas kaitē tavam iespaidam. Rūpīgi apsargā visas šīs vietas; uzmanī pirmo kārdinātāja tuvošanos. Tu esi ļoti nervozs un viegli uzbudināms. Tēja satrauc nervus, un kafija notrulina smadzenes; abas tās ir ļoti kaitīgas. Tev vajadzētu būt ļoti rūpīgam ēšanas jautājumā. Ēd visveselīgāko, visbarojošāko barību un uzturi sevi klusā garā, cenšoties neuztraukties un nesadusmoties.

Izdevniecībā tu vari labi kalpot, jo tu spēj, ja tikai tu vēlies tikt pārveidots; bet tāds, kāds tu tagad esi, tu noteikti nepadarīsi to, ko tu varētu paveikt. Es redzēju, ka tavas jūtas ir rupjas un skarbas, tām jāklūst maigākām, smalkākām, cēlākām. Visā savā rīcībā tev sevi vajadzētu kopt pašsavaldīšanās ieradumu. Ar tādu garu, kāds tev pašlaik ir, tu nevari ieiet Debesīs.

"Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni." Vai tam var līdzināties cilvēcīgās cieņas stāvoklis? Vai par bezgalīgā Dieva bērna stāvokli var būt vēl kas augstāks? Tu būtu gatavs darīt kaut ko lielu savam Kungam, bet tieši to, ko Viņš vēlētos redzēt tevi darām, tu nedari. Vai tu negribi būt uzticīgs sevis uzvarēšanā, lai tev būtu Kristus miers un tevī mājotu Pestītājs?

Pret tavu apbēdināto dēlu vajag izturēties mierīgi un maigi; viņam vajadzīga tava līdzcietība. Viņam nevajadzētu izjust tavu nesavaldīto garastāvokli un nesaprātīgās prasības. Tev jāmaina izturēšanās veids. Nevaldāmās kaislības un dusmas nebūs apspiežamas vienā brīdī. Tavas dzīves darbs gaida uz tevi, lai tu atbrīvotu savas sirds dārzu no indīgajām nepacietības, kļūdu meklēšanas un valdonīgo tieksmju nezālēm. "Gara auglis ir mīlestība, līksmība, miers, pacietība, laipnība, labprātība, ticība, lēnprātība, sātība." Kas pieder Kristum, tie ir krustā situši savu miesu ar tās tieksmēm un iekārēm. Bet tavas dabas dzīvnieciskā puse pārņem virsvaldības grožus savās rokās un vada garīgo pusi. Tās ir pretēji Dieva priekšrakstiem. /366/

Tava uzticība darbā ir uzslavas cienīga. Citi darbinieki izdevniecībā rīkotos labāk, ja atdarinātu tavu uzticību, centību un pamatīgumu. Bet tev trūkst Dieva Gara piemīlīguma. Tu esi saprātīgs vīrs, bet savus spēkus izlieto nepareizi. Jēzus tev piedāvā Savu piemīlīgumu, pacietību, mīlestību. Vai tu pieņemsi Viņa dāvanu? Esi piesardzīgs savos vārdos un darbos. Savas ikdienas dzīves gaitās tu izkalsi sēklu. Katra doma, katrs izteiktais vārds un katrs paveiktais darbs ir zemē iemesta sēkla, kas nesīs augļus mūžīgai dzīvībai vai arī postam un bojā ejai. Mans brāli, domā par to, kā eņģeļi lai skatās uz tavu bēdīgo stāvokli, kad tu virsvaldību pār sevi atdod kaislībām un dūsmām. Un to tad ieraksta Debesu grāmatās. Kāda ir sētā sēkla, tāda būs ļaujja. Tev būs jāļauj tas, ko tu esi sējis.

Te vajadzētu valdīt pār savām iekārēm un ēstgribu un Jēzus Vārdā būt šinī punktā uzvarētājam. Pareizi ieradumi var uzlabot tavu veselību. Tava nervu sistēma ir stipri satricināta, tomēr Lielais Ārsts var dziedināt kā tavu miesu, tā arī tavu dvēseli. Paļaujies uz Viņa spēku, lai Viņa žēlastība ir tavs stiprums, un tad stipri pieaugs tavi fiziskie, morālie un garīgie spēki. Tev ir vairāk ko pārvarēt nekā kādam citam, un tāpēc cīņas būs nopietnākas. Bet Jēzus ņem vērā tavas nopietnās pūles; Viņš patiesi saprot, cik grūti tev jāstrādā, lai noturētu sevi zem Viņa Gara vadības. Atdodies Jēzus rokās. Sevis audzināšanai jāklūst par tavu dzīves darbu, kura mērķis ir būt par svētību saviem bērniem un visiem, ar kuriem tev jāsatiekas. Debesis ar prieku uzlūkos katru panākto uzvaru šajā sevis pārvarēšanas darbā. Noliekot dusmas un kaislības un raugoties uz Jēzu, Kas ir tavas ticības Iesācējs un Pabeidzējs, tu Viņa nopelnā vari izveidot kristīgu raksturu tūlīt un cieši apņemies rīkoties cienīgi tam saprātam, ar kādu Dievs tevi apdāvinājis.

Kad es redzēju cilvēku tagadējo fizisko, garīgo un morālo spēku stāvokli un kāds cilvēks varētu kļūt caur /367/ Kristus nopelnu, tad mani pārsteidza doma, kāpēc viņam vajadzētu palikt šādā zemā līmenī. Cilvēks var pieaugt Kristū, Kas ir viņa Dzīvais Vadonis. Tas nav viena brīža, bet gan visas dzīves darbs. Augot ik dienas dievišķā dzīvībā, viņš līdz pat sava pārbaudes laika beigām neaizsniegs pilnīga vīra augumu Kristū. Augšana ir pastāvīgs darbs. Cilvēkiem ar

viegli uzliesmojošām kaislībām ir pastāvīga cīņa pašiem ar sevi; bet, jo grūtāka cīņa, jo krāšņāka būs uzvara un nemirstīgais atalgojums.

Tu esi saistīts ar izdevniecību. Te attīstīsies tavi īpatnējie rakstura vilcieni. Ikdienas dzīvē vajadzētu izkopt laipnu un uzmanīgu izturēšanos. Patīkams un laipns raksturs, harmoniski savienots ar stingriem taisnīguma un godīguma pamatlikumiem, darīs tevi par iespaidīgu vīru. Tagad ir laiks kļūt morāli derīgam Debesīm. Draudzei, kurai tu pieder, vajadzīga Kristus izdaiļojošā, augšup ceļošā žēlastība. Dievs prasa, lai Viņa sekotājiem būtu laba slava, lai viņi būtu skaidri, cēli, godīgi; kā laipni, tā arī uzticīgi. Ir ļoti svarīgi būt taisniem lielākās lietās - svarīgākos jautājumos; tomēr tas neatvairīs nolaidību šķietami mazsvarīgās lietās. Dieva pamatlikumiem jāieaužas dzīvē un raksturā. Piemīlīga daba līdz ar stingru godīgumu, taisnīgumu un uzticību darīs cilvēku morāli derīgu katram uzdevumam. Apustulis Pēteris pamāca! "Esiet... laipni."

Mums jābūt skolniekiem Kristus skolā. Mēs nevaram atdarināt Kristus piemēru, ja neesam laipni un piekārīgi. Vajadzētu attīstīt patiesu kristīgu pieklājību, Neviens tik ļoti nevar samazināt mūsu iespaidu kā mēs paši, ja sevi nesavaldām. No dabas īgns cilvēks nezina, kas ir patiesa laime, un reti jūtas apmierināts. Viņš vienmēr cer ieņemt izdevīgāku vietu vai arī tā izmainīt apkārtni, lai pats varētu gūt mieru un atpūtu. Viņa dzīve liekas noslogota ar smagiem krustiem un lieliem pārbaudījumiem, bet, savaldot sevi un savu mēli, viņš daudzās no šīm grūtībām būtu varējis novērst. "Lēna atbilde" ir tā, kas "klusina dusmas". Atriebība nekad nav uzvarējusi ienaidnieku. Pareizi valdot savu /368/ garastāvokli, visā apkārtne izplatām labu iespaidu; bet, kas nevalda pats savu garu, tas līdzinās izpostītai pilsētai bez mūriem.

Vēro Mozus dzīvi. Kurnēšanas, pārmetumu un izaicinājumu vidū visspožāko līniju viņa raksturā iezīmēja lēnprātība. Daniels bija pazemīga gara cilvēks. Kaut gan viņu no visām pusēm apņēma neuzticība un ļaunas aizdomas, ienaidnieki lika cilpas viņa dzīvei, tomēr viņš nekad neatkāpās no pamatlikumiem. Viņš saglabāja mierīgu un priecīgu pašjūtu Dievā. Pāri par visu lai Kristus dzīve māca tevi. Lamāts Viņš neatlamāja un ciezdams neļauojās (nedraudēja - pēc angļu tulk.). Tev jāmacās šī mācība, vai arī tu nekad nenonāksi Debesīs. Kristum jākļūst par tavu stiprumu. Viņa Vārdā tu būsi vairāk kā uzvarētājs. Nekāda burvība nepārvarēs Jēkabu un nekāda zīlēšana Izraēlu. Ja tava dvēsele pieķērusies Mūžīgajai Klintij, tad tu esi drošībā. Lai nāk prieki vai bēdas, nekas tevi nevarēs novērst no taisnības.

Tu esi mētājies pa pasauli; bet mūžīgā patiesība tev izvērtīsies par enkuru. Tev jāsaņem tava ticība. Nerīkojies impulsīvi un neielaidies nedrošās teorijās. Tavā dzīvē vissvarīgākais ir stiprināt ticību Kristum piedzīvojumos un pakļauties Dieva likumam. Esi labprātīgs pieņemt padomu no tiem, kuriem ir vairāk piedzīvojumu. Nevilcinies uzvaras iegūšanā. Esi patiess pret sevi, pret saviem bērniem un pret Dievu. Tavam apbēdinātajam dēlam vajadzīga maiga un saudzīga pieeja. Kā tēvam tev jāatceras, ka nervi, kas var ietrīcēties priekā, var trīcēt arī visāsākās sāpēs. Kungs Savas intereses savienoja ar cietošās cilvēces interesēm.

Daudzi vecāki aizmirst savu atbildību Dieva priekšā tā audzināt savus bērnus lietderībai un pienākumam, lai viņi būtu par svētību viņiem pašiem un citiem. Bērnus bieži lutina jau no šūpuļa, un tā nostiprinās nepareizi ieradumi. Vecāku rokās ir jauns kociņš. Viņu audzināšanas veids nosaka, vai attīstīsies kropls raksturs vai arī pareizs, līdzsvarots un skaists raksturs. Tomēr, daudziem /369/ kļūdoties lutināšanas virzienā, citi iekrīt pretējā galējībā un ar dzelzs rīksti valda pār saviem bērniem. Neviens no tiem nepaklausa Bībeles norādījumiem. Abu šo audzināšanas veidu pārstāvji dara briesmīgu darbu. Viņi veido savu bērnu garu un prātu, un Dieva dienā viņiem par savu darbu būs jāatbild. Mūžība parādīs, kas sasniegts ar šīs dzīves darbu. "Uz kuru pusi zariņš tiek liekts, uz to pusi koks tiecas."

Tavs audzināšanas veids ir nepareizs, noteikti nepareizs. Tu neesi maigs un saudzīgs tēvs. Kādu piemēru tu rādi bērniem savos ārprātīgajos dusmu izvirdumos? Kā tu norēķināsies Dieva priekšā par savu slikto un stūrgalvīgo audzināšanas veidu? Ja tu gribi, lai tavi bērni tevi mīlētu, tad viņiem jāizjūt tava pieķeršanās un mīlestība. Ļaušanās dusmām nekad nav atvainojama; tā vienmēr ir akla un ļauna- pretdabiska.

Dievs tevi uzaicina mainīt savu rīcības veidu. Tu vari būt lietderīgs un iespaidīgs vīrs izdevniecībā, ja tu noteikti centīsies sasniegt uzvaru. Savus uzskatus nedari par mērauklu citiem. Kungs tevi saistīja pie Saviem ļaudīm, lai tu varētu būt skolnieks Kristus skolā. Tavas domas nav bijušas pareizas; tagad tu nedrīksti pašjauties pats uz savu saprātu. Nepārmainījies tu nevari izglābties. Neskatoties uz to, ka Mozus bija vislēnprātīgākais cilvēks, kāds dzīvojis

viņš zemes, vienā gadījumā viņš tomēr izsauca pār sevi Dieva nepatiku. Viņu ļoti nogurdināja Izraēla bērnu kurnēšana ūdens dēļ. Saņemto nepelnīto, ļaužu pārmetumu dēļ viņš uz brīdi aizmirs, ka viņi nekurnēja pret viņu, bet gan pret Dievu. Lai gan vajadzēja justies apbēdinātam, kad Dieva Gars bija apvainots un aizskarts, uztraucās un apvainojās viņš pats un pārgalvīgā, nepacietīgā veidā divas reizes sita klinti sacīdams: "Klausieties jūs, pārgalvīgie, vai mēs jums izdabūsīm ūdeni no šīs klints?" Mozus un Ārons sevi nostādīja priekšplānā Dieva vietā, it kā brīnumdarbu viņi būtu izdarījuši. Ļaužu priekšā viņi nepaaugstināja Dievu, bet paši sevi. Daudzi beidzot neieņēma mūžīgo dzīvību, atļaudamies sev līdzīgu veida rīcību.

Mozus ļaužu priekšā atklāja lielu vājumu. Viņš parādīja /370/ stipru pašsavaldīšanās trūkumu, kurnētājiem līdzīgu garu. Ļaužu pūļa priekšā Mozum vajadzēja parādīt izturības un pacietības priekšzīmi, jo viņi savas kļūdas, neapmierinātību un neprātīgo kurnēšanu bija gatavi atvainot ar viņa nepareizo rīcību. Dieva vietas piesavināšanās ir vislielākais grēks. Līdzšinējais Mozus godājamais stāvoklis nemazināja viņa vainu, bet gan stipri to palielināja. Pakrita vīrs, kura iepriekšējā dzīve bija bezvainīga. Daudzi, atrazdamies līdzīgā stāvoklī, domātu, ka viņu ilgās, nesvārstīgās uzticamās dzīves dēļ viņu grēku neņems vērā; tomēr nē. Ja vīrs, kuru Dievs pagodinājis, dusmu un kaislību ietekmēts, parāda rakstura vājumu, tad viņa rīcība aplūkojama daudz nopietnāk nekā tad, ja viņš būtu ieņēmis mazāk atbildīgu vietu. Mozus bija Kristus pārstāvis, tomēr cik ļoti šis attēls bija sakropļots! Mozus bija grēkojis, un viņa pagātnes uzticība nevarēja izpirkt tagadnes grēku. Visas Izraēla draudzes vēsturi vajadzēja zināt nākošajām paaudzēm. Un nemaldīgajai inspirētajai spalvai vajadzēja šo vēsturi uzrakstīt visuzticīgākajā veidā. Visiem nākošo laikmetu cilvēkiem jāredz, ka Debesu Dievs ir stingrs Valdnieks, Kurš nekādā gadījuma neattaisno grēku. Mozum un Āronam bija jāmirst, neiegājušiem Kānaanā, pakļautiem tādām pat sodam kā tiem, kas ieņēma daudz zemākas vietas. Viņi noliecās padevībā Dievam, kaut arī sirdi plosošās sāpes nebija izsakāmas. Tomēr viņu mīlestība un uzticība Dievā palika nesatricināta. Viņu piemērs satur mācību, kuru daudzi pietiekoši neievēro. Grēks neliekas grēcīgs. Pašpaaugstināšanās viņus nesāpina un nenospiež.

Tikai nedaudzi izprot grēka grēcīgumu. Viņi sev glaimo, ka Dievs ir pārāk labs, lai sodītu grēcinieku. Mozus un Arona, Dāvida un daudzu citu piedzīvojumi rāda, ka nav droši grēkot vārdos, domās vai darbos. Dievs ir bezgalīgas mīlestības un bezgalīgas līdzcietības pilna Būtne. Pēdējā uzrunā Izraēla bērniem Mozus sacīja: "Jo Kungs, tavš Dievs, ir rijoša uguns, dusmīgs Dievs." Mozus sirsnīgo lūgšanu atļaut viņam ieiet Kānaanā noteikti atraidīja. Kadesas /371/ pārkāpums bija atklāts un skaidri redzams; un, jo augstāks bija vainīgā stāvoklis un jo cienījamāks bija cilvēks, jo stingrāks bija spriedums un noteiktāks sods.

Mīļais brāli, pieņem brīdinājumu. Esi uzticīgs gaismai, kas spīd pār tavu tekmu. Pāvils saka: "Es savu miesu savaldu un to kalpinu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams."

SLUDINĀTĀJU SVĒTĪŠANĀS DARBS

Trīs gadus atpakaļ Kungs man rādīja lietas, kas skar pagātni, tagadni un nākotni. Es redzēju jaunus cilvēkus sludinām patiesību, no kuriem daži to paši vēl nebija pieņēmuši. Viņi centās vadīt citus, lai gan paši tikai nesen patiesību bija satvēruši. Man norādīja uz tevi, br. I. Tava pagātnes dzīve neliecina, ka tu būtu gājis prom no sevis un pacēlies pāri šev. Tu pēc dabas esi savtīgs un apmierināts ar sevi, pilnīgi uzticoties pats saviem spēkiem. Šīs īpašības kavēs tevi iegūt vajadzīgos piedzīvojumus, kas nepieciešami, lai tu kļūtu par pazemīgu un spējīgu Kristus kalpu.

Darbā saistījušies daudz tādi, kuru stāvoklis ir līdzīgs tavam. Viņi var pasludināt patiesības teoriju, bet viņiem trūkst patiesas dievbijības. Ja pašreiz evaņģēlija laukā strādājošie sludinātāji, tevi ieskaitot, izjustu nepieciešamību ik dienas sevi pārbaudīt un ik dienas būt vienotiem ar Dievu, tad viņi spētu saņemt vārdus no Dieva, ko pasniegt ļaudīm. Tavi vārdi un ikdienas dzīve tad būtu dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi.

Tu varbūt saprātīgi un godīgi tici patiesībai, tomēr vēl tevi gaida darbs - katru tavu dzīves rīcību un katru sirds izjūtu saskaņot ar tavu ticību. Kristus tieši pirms krusta /372/ nāves lūdza par Saviem mācekļiem: "Svētī tos Tavā patiesībā, Tavs Vārds ir patiesība." Patiesības iespaidam jāskar ne tikai saprāts, bet arī sirds un dzīve. Patiesa, praktiska ticība vadīs tās īpašnieku uz savu jūtu pārbaudi. Patiesībai jāsvēto viņa ārējais izturēšanās veids.

Es tev apliecinu Dieva priekšā, ka tev ir nopietni trūkumi praktiskā dievbijībā. Sludinātājiem nevajadzētu uzņemties ļaunu skolotāja atbildību, atdarinot Kristu, Lielo Priekšzīmi, kamēr viņi paši vēl nav svētoti šim lielajam darbam, lai varētu būt par piemēru Dieva ganāmpulkam. Nesvētojiem sludinātājs var nodarīt neapreķināmu ļaunumu. Tāpēc ka viņš sevi apliecina par Kristus sūtni, citi atdarina viņa piemēru; un, ja viņam trūkst patiesa kristieša rakstura, tad viņa kļūdas un trūkumi atkārtojas viņa rakstura atdarinātos.

Cilvēki var būt spējīgi tekoši atkārtot lielās patiesības, kas tik pilnīgi un pamatīgi izklāstītas mūsu rakstos. Viņi var dedzīgi un saprātīgi runāt par ticības samazināšanos draudzēs. Viņi ļoti iespaidīgi var norādīt ļaudīm uz evaņģēlija standartu (paraugu), kamēr kristiešu dzīves ikdienas pienākumus, kuri prasa tiklab attiecīgu rīcību, kā arī attiecīgas izjūtas, viņi var uzskatīt par nesvarīgiem. Tev draud šīs briesmas. Praktiskās ticības prasības vienlīdzīgi skar sirdi, prātu un ikdienas dzīvi. Mūsu svētā ticība nesastāv vienīgi no jūtām vai arī vienīgi no darbības, bet kristiešu dzīvē jāapvienojas jūtām ar darbību. Nav praktiskas ticības bez Svētā Gara darbības. Tev nepieciešama šī palīdzība, mans brāli, un tā vajadzīga visiem, kas strādā, pārliecinot grēciniekus par viņu pazudošo stāvokli. Šī Svētā Gara darbība neatbrīvo mūs no vajadzības lietot savus spēkus un spējas, bet tā mūs pamāca, kā to visu izlietot Dievam par godu. Cilvēcīgās spējas, pakļautas sevišķai Dieva žēlastības vadībai, var izlietot vislabākajiem mērķiem virs zemes, un tās lietos arī nākotnē, nemirstīgajā dzīvē. /373/

Mans brāli, es redzēju, ka tu vari izveidoties par ļoti sekmīgu skolotāju, ja tu darbam būsi pilnīgi svētojiem, bet, ja tu nesvētosies, tad būsi ļoti nožēlojams strādnieks. Tu negribi līdzināties pasaules Pestītājam, pieņemot kalpa stāvokli, grūtāko evaņģēlija sludinātāja pienākumu daļu, un šinī ziņā vēl daudzi ir tikpat nepilnīgi kā tu. Viņi saņem algu, gandrīz nedomājot, kam viņi vairāk kalpojuši - sev vai Dieva lietai; vai savu laiku un spējas pilnīgi atdevuši Dieva darbam vai arī tikai runājuši no katedras un savu pārējo laiku veltījuši paši savām interesēm, tieksmēm vai priekiem.

Kristus, Debesu Majestāte, nolika Savas ķēnišķīgās drēbes un nāca uz šo lāsta notrulināto un aptraipīto pasauli, lai mācītu, kā cilvēkiem dzīvot pašaiizliegšanās un pašuzpurēšanās dzīvi un kā praktiski īstenot ticību ikdienas gaitās. Viņš nāca, lai evaņģēlija sludinātājiem dotu pareizu piemēru. Viņš pastāvīgi strādāja, viena mērķa vadīts; visus Savus spēkus Viņš izlietoja cilvēku glābšanai, un šim mērķim bija pakļauta katra viņa dzīves rīcība. Viņš ceļoja kājām un pārgājienu laikā mācīja Savus sekotājus. Viņa drēbes bija puteklainas un ceļā kļuvušas netīras, un Viņa izskats nebija pievilcīgs. Bet vienkāršās, skaidrās patiesības, kas atskanēja no Viņa lūpām, drīz vien klausītājiem lika aizmirst Viņa izskatu un izjust ne cilvēka, bet gan Viņa mācīto mācību jaukumu. Visu dienu mācījies, Viņš bieži vien naktis veltīja lūgšanām. Savas pazemīgās lūgšanas Tēvam Viņš pienesa smagās nopūtās un asarās. Viņš nelūdza par Sevi, bet par tiem, kurus Viņš bija nācis atpestīt.

Maz ir sludinātāju, kas līdzīgi mūsu Pestītājam visu nakti lūdz Dievu vai arī dienā veltī stundas lūgšanām, lai varētu būt derīgi evaņģēlija kalpi un spēcīgi darbā, liekot ļaudīm ieraudzīt patiesības skaistumu un glābšanās iespēju Kristus nopelnā. Daniels lūdza trīs reizes dienā; bet daudzi, kas vārdos tik vareni apliecina savu ticību, pat reizi dienā nepazemojas Dieva priekšā lūgšanā. Dārgais Pestītājs Jēzus visiem ir mācījis pazemību, bet sevišķi evaņģēlija kalpiem. Savas pazemošanās laikā, kad Viņa darbs virs zemes gandrīz jau bija nobeigts un Viņš ar visu varu Savās /374/ rokās un pilnīgas godības vainagotu galvu gatavojās atgriezties pie Sava Tēva troņa, no kurienes Viņš bija nācis, sniedzot pēdējās pamācības Saviem mācekļiem, vienā Viņš norādīja uz pazemības svarīgumu. Kad mācekļi strīdējās, kurš no viņiem būs vislielākais apsoltajā valstībā, Viņš apjozās kā kalps un mazgāja kājas tiem, kas Viņu sauca par Kungu un Meistaru.

Viņa kalpošanas darbs gandrīz jau bija pabeigts; vajadzēja līdzdalīt vēl tikai nedaudzas mācības. Un, lai viņi nekad neaizmirstu skaidrā un bezvainīgā Dieva Jēra pazemošanos, tad cilvēka labā pienestais lielais un visu pārspējošais Upuris noliecās, lai mazgātu kājas Saviem mācekļiem. Tev un vispār mūsu sludinātājiem nāktu par labu biežāk atskatīties uz mūsu Pestītāja dzīves noslēdzošajām ainām. Viņu tāpat kā mūs apstāja kārdināšanas. Un no Viņa mēs visi varam mācīties mums vissvarīgākās mācības. Būtu labi katru dienu kādu stundu pavadīt pārdomās, apskatoties uz Kristus dzīvi no silītes līdz Golgātai. Mums to vajadzētu mācīties punktu pēc punkta un domās dzīvi satvert katru ainu, sevišķi tās, kas noslēdza Viņa zemes dzīvi. Tā aplūkojot Viņa mācības un ciešanas, Viņa bezgalīgo upuri cilvēces atpirkšanai, mēs stiprinātu ticību, atdzīvinātu mīlestību un arvien dziļāk mūs piepildītu tas Gars, kas uzturēja mūsu Pestītāju. Ja gribam beidzot tikt izglābti, tad mums visiem krusta pakājē

jāmācās mācība par grēku nožēlu un ticību. Kristus panesa pazemojumus, lai glābtu mūs no mūžīgas nežēlastības. Viņš ļāvās nievāšanai, izsmieklam un zaimiem, lai aizsargātu mūs. Tie bija mūsu pārkāpumi, kas savilka tumsas plīvuru pār Viņa dievišķo dvēseli un izspieda kļedzienu no Viņa kā no Dieva sasistā un atstāta. Viņš nesa mūsu sāpes un bēdājas mūsu grēku dēļ. Viņš Sevi darīja par grēku upuri, lai caur Viņu mēs varētu tikt taisnoti Dieva priekšā. Aplūkojot Kristu pie krusta, cilvēkā pamodīsies viss, kas viņā ir cēls un augstsirdīgs.

Es vēlētos redzēt mūsu sludinātājus vairāk kavējamies pie temata par Kristus krustu, lai līdz ar to Pestītāja nesalīdzināmā mīlestība, kas Viņu pamudināja pienest bezgalīgo upuri, pašu sludinātāju sirdis padarītu maigākas un /375/ iejūtīgākas. Ja blakus patiesības teorijai mūsu sludinātāji vairāk kavētos pie praktiskas dievbijības, runājot no sirds, kuru piepildījis patiesības gars, tad mēs redzētu daudz vairāk dvēseļu pulcējamies zem patiesības karoga; viņu sirdis būtu skārusi Kristus krusta aizstāvniecība, bezgalīgā Jēzus augstsirdība un līdzietība, ciešot cilvēku dēļ. Šie ļoti svarīgie (vitālie) temati, savienoti ar mūsu ticības mācības punktiem, padarītu daudz laba ļaužu vidū. Bet skolotāja sirdij jābūt piepildītai ar praktiskām atziņām par Kristus mīlestību.

Varenais krusta pierādījums pārliecinās par grēku. Dieva brīnišķīgā mīlestība uz grēciniekiem, kas parādīta Viņa Dēla atdošanā kaunam un nāvei, lai tikai cilvēkus varētu pacelt un apdāvināt ar mūžīgo dzīvību, jāpētī visā dzīves laikā. Es tevi lūdzu, no jauna mācies un pētī Kristus krustu. Ja visi lepnie un lielīgie cilvēki, kuru sirdis slāpst pēc aplausiem un ilgojas pacelties pāri saviem biedriem, varētu pareizi novērtēt visaugstāko pasaulīgo godu, salīdzinot ar Dieva Dēla vērtību, Kuru atmeta, nicināja un apspļaudīja tieši tie, kurus Viņš bija nācis glābt, cik nenozīmīgs tad liktos viss gods, ko nīcīgais cilvēks var dāvēt.

Mīļais brāli, tu savā nepilnīgajā izglītībā jūties piemērots gandrīz katrai vietai. Tomēr tu vēl nespēj pats sevi pietiekoši savaldīt. Tu jūties spējīgs pavēlēt pieredzējušiem cilvēkiem, lai gan tev pašam vajadzētu vēlēties būt skolniekam un ļauties vadīties. Jo mazāk tu domāsi par Kristu un Viņa nesalīdzināmo mīlestību un jo mazāk tu līdzināsies Viņa tēlam, jo labāks tu izskatīsies pats savās acīs un jo lielāka būs tava pašpaļāvība un pašapmierinātība. Pareizi pazīstot Kristu, pastāvīgi lūkojoties uz mūsu ticības Iesācēju un Pabeidzēju, tu tā sapratīsi patiesu kristieša raksturu, ka neklūdīsies savas dzīves un rakstura pareizā novērtēšanā, salīdzinot to ar Lielā Parauga dzīvi. Tad tu ieraudzīsi pats savu nespēku, nezināšanu, mīlestību uz ērtībām un nevēlēšanos aizliegt sevi.

Tu tagad tikai esi sācis mācīties Dieva svēto Vārdu. /376/ Tu esi pacēlis dažus patiesības dārgumus, kurus ar lielām pūlēm un daudz lūgšanām ir izrakuši citi; bet Bībele ir pilna ar tādiem; dari šo grāmatu par savas dzīves studiju priekšmetu un savas dzīves mērauklu. Tev vienmēr draudēs briesmas nicināt citu padomus un vērtēt sevi augstāk, nekā Dievs tevi vērtē. Daudz ir tādu, kas vienmēr ir gatavi glaimot un slavēt sludinātāju, kurš spējīgs runāt. Jaunam sludinātājam vienmēr draud lutināšanas un aplausu briesmas, kas viņam tikai kaitēs, jo tanī pašā laikā viņš var būt nepilnīgs vissvarīgākajā, ko Dievs prasa no ikviena, kurš sevi apliecina par Viņa domu izteicēju. Tu vēl tikai esi iestājies Kristus skolā. Sagatavošanās un piemērošanas darbam ir visas dzīves uzdevums, ikdienišķa, grūta tuvciņa ar nostiprinājušajiem ieradumiem, tieksmēm un iedzimtību. Sevis uzmanīšana un savaldīšana, turot Jēzu savā priekšā un no redzes aploka pazaudējot sevi, prasa pastāvīgas nopietnas un modras pūles.

Tevis katrā ziņā jāuzmana sava rakstura vājās vietas, jāapspiež nepareizās tieksmes, jāstiprina un jāattīsta cēlākās spējas, kas nav pareizi vingrinātas. Pasaule nekad neuzzinās par darbu, kas slepenībā risinās starp dvēseli un Dievu, ne arī redzēs iekšējo sarūgtinājumu, riebumu pašam pret sevi un pastāvīgās pūles savaldīt sevi; bet daudzi pasaulē būs spējīgi novērtēt šo pūļu rezultātus. Viņi ieraudzīs Kristu atklājamies tavā ikdienas dzīvē. Tu būsi dzīva vēstule, zināma un lasāma visiem cilvēkiem, un tev būs līdzsvarots, cēls raksturs.

Kristus sacīja: "Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet dūsu dvēselēm." Viņš pamācīs tos, kas nāks pie Viņa, lai iegūtu zināšanas. Pasaulē ir ļoti daudz viltus skolotāju. Apustulis paskaidro, ka pēdējās dienās cilvēki "uzkrausies sev mācītājus, kā tiem ausis niez", jo viņi vēlas dzirdēt mierīgas un nevienu neaizskarošas vēstis. Kristus mūs no viņiem ir brīdinājis: "Sargieties no viltus praviešiem, kas pie jums nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki. Jūs viņus pazīsiet no viņu augļiem." Šeit aprakstītā reliģisko skolotāju šķira sevi apliecinās par kristiešiem. Viņiem /377/ ir ārējā dievbijības

forma, un viņi izliekas strādājam dvēseļu labā, bet savās sirdīs viņi ir mantkārīgi, savtīgi, ērtības mīloši un klausā savas nesvētotās sirds čukstiem. Viņi stāv pretī Kristum un Viņa mācībai, un viņiem trūkst Viņa lēnprātīgā un pazemīgā gara.

Sludinātājam, kas nes šo pēdējo dienu svēto patiesību, ir jābūt pilnīgi pretējam un ar savu praktiskās dievbijības dzīvi skaidri jārāda atšķirība starp viltus ganu un īsto Ganu. Labais Gans nāca meklēt un glābt to, kas bija pazudis. Savā darbā Viņš atklāja mīlestību uz Savām avīm. Visiem ganiem, kas strādā Virsgana vadībā, piemīt šis rakstura īpašības; viņi būs lēnprātīgi un no sirds pazemīgi. Bērnišķīga ticība sniedz mieru dvēselei, tā arī izpaužas mīlestības darbos un vienmēr interesējas par citiem. Ja Kristus mīlestība mājās viņos, tad tie līdzināsies Viņam un darīs Viņa darbus. Daudzi, kas sevi sauc par Kristus kalpiem, ir samainījuši savus kungus. Viņi pieprasa, lai viņus atzīst par Kristus kalpiem, tomēr neredz, ka sapulcējušies zem sātana karoga. Viņi var būt pasaulīgi gudri, dedzīgi strīdos un lielīgi, izlikdamies, ka dara lielu darbu; bet Dievs viņus nemaz nelieto. Motīvi, kas izraisa rīcību, raksturo darbu. Kaut arī cilvēki nespēj saskatīt šo trūkumu, tomēr Dievs to redz.

Patiesības burts var pārliecināt dažas dvēseles, kas stipri pieķersies ticībai un beidzot izglābties; bet savtīgajam sludinātājam, kas viņiem pasludināja patiesību, nebūs pie Dieva nekāda goda par viņu atgriešanos. Viņu tiesās par neuzticību, kaut arī viņš sevi atklāti atzina par sargu uz Ciānas mūžiem. Lepna sirds ir briesmīga rakstura īpašība. "Lepojies un tu iesi bojā." Tā ir patiesība ģimenē, draudzē un tautā. Būdams virs zemes, pasaules Pestītājs izvēlējās vienkāršus, neizglītus cilvēkus un viņus apmācīja nest patiesību, skaistu savā vienkāršībā, pasaulei un sevišķi nabadzīgajai iedzīvotāju daļai. Galvenais Gans apvienos /378/ ap Sevi apakšganus. Viņš nedomā, ka šiem nemācītajiem vīriem, darot Viņa darbu, arī uz priekšu vajadzētu palikt neizglītotiem. Viņš grib, lai viņi saņemtu gudrību no Viņa, visu zināšanu, gaismas un spēka Avota.

Svētā Gara un Dieva žēlastības prombūtne dara evaņģēlija kalpus tik nespēcīgus pārliecināt un atgriezt. Pēc Jēzus uzbraukšanas Debesīs un nemācīto un vienkāršo cilvēku gudrajiem un spēcīgajiem vārdiem ar izbrīnu klausījās mācīti vīri, likumu zinātāji, priesteri un valdnieki, rakstu mācītāji un teologi. Šie gudrie vīri brīnījās par pazemīgo mācekļu panākumiem un beidzot, sev pašiem par apmierinājumu, šos panākumus izskaidroja ar to, ka viņi bijuši ar Jēzu un mācījušies no Viņa. Viņu raksturs un viņu mācīšanas vienkāršā skaidrība līdzinājās Kristum un Viņa mācīšanas veidam. Apustulis to apraksta sekojošos vārdos: "Kas nespēcīgs pasaulei, to Dievs ir izredzējis, ka Viņš spēcīgos liktu kaunā. Un kas necienīgs pasaulei un pulgots, un kas nav nākas, to Dievs ir izredzējis, ka Viņš iznīcinātu to, kas ir kas; lai neviena miesa Viņa priekšā nelietās."

Kas šodien māca maz pazīstamās patiesības, tiem vajadzīgs spēks no augšienes, ko savienot ar savām teorētiskajām mācībām, vai arī viņu pūlēm būs maza nozīme. Sludināšanas darbā un draudzē ļoti trūkst dārgās pazemības rotas. Cilvēki, kuri sludina patiesību, pārāk augstu vērtē paši savas spējas. Patiesa pazemība cilvēkam liks paaugstināt Kristu un patiesību un redzēt pašam savu pilnīgo atkarību no patiesības Dieva. Mācīties pazemības mācību ir sāpīgi, tomēr nekam nebūs tik labs un svētīgs iznākums. Grūtības un sāpes, kas pavada pazemības mācības mācīšanos, izsauc sevis nepareizā novērtēšana, jo mēs par sevi domājam tik labi, ka nespējam saskatīt savu lielo vajadzību. Cilvēku sirdi pilda iedomība un lepnums. Vienīgi Dieva žēlastība var panākt reformāciju.

Tavs darbs, mans brāli, ir pazemot pašam sevi un negaidīt, lai Dievs tevi pazemo. Dieva roka, pazemojot cilvēkus un vadot tos pareizā stāvoklī Viņa priekšā, reizēm izjūtama ļoti smagi; cik daudz gan labāk ik dienas turēt savu sirdi pazemīgu Dieva priekšā. Mēs varam pazemoties vai arī /379/ lepni paaugstināties un gaidīt, kamēr Dievs mūs pazemo. Evaņģēlija kalpiem tagad maz jācieš patiesības dēļ. Ja viņus vajātu kā Kristus apustuļus un svētos vīrus vēlākos laikos, tad viņi ciešāk spiestos pie Kristus, un ciešā savienībā ar Pestītāju dotu virs zemes viņu vārdiem spēku. Kristus bija Sāpju Vīrs, Kas pazina bēdas. Viņš pacieta vajāšanas un grēcinieku pretimrunāšanu; Viņš bija nabags un cieta no izsalkuma un noguruma; Viņu kārdināja velns, un Viņa darbs un mācības vienmēr izsauca visrūgtāko ienaidu. Kur mēs sevi aizliedzam Kristus dēļ? Kur redzama mūsu nodošanās patiesībai? Mēs izvairāmies no visa nepatīkamā, no rūpēm un atbildībām. Vai mēs varam sagaidīt, ka Dieva spēks sadarbosies ar mūsu pūlēm, ja tik maz svētāmies un atdodamies darbam?

Mans brāli, es redzēju, ka tavs dievbijības līmenis nav augsts. Tev dziļāk jāizprot atbildība pret Dievu un sabiedrību. Tad tu nejutīsies apmierināts pats ar sevi un arī necentīsies atvainot sevi, norādot uz citu trūkumiem. Tev nav tik pilnīga patiesības atzīšana, ka tu drīkstētu mazāk

pūlētis, gatavojoties pamācīt citus. Tev jāpiedzīvo jauna atgriešanās, lai tu taptu par spējīgu, darbam nodevušos evaņģēlija kalpu, dievbijīgu un svētu vīru. Ja tu visu savu enerģiju veltītu Dieva darbam, tu nebūtu atdevis par daudz. Tas ir tikai kropls upuris, ko vislabākajā gadījumā kāds no mums var pienest. Ja tu pastāvīgi tiektos pēc Dieva un censtos pilnīgāk svētoties Viņam, tad, pētot Rakstus, tu sakrātu sev jaunas domas, jaunus priekšstatus.

Lai izprastu patiesību, tev vajadzētu audzināt un vingrināt savu prātu un pastāvīgi saglabāt sevī patiesas dievbijības jaukumu. Tu tagad tik tikko saproti, ko tas nozīmē. Ja Kristus mājō tevī, tad tev būs kaut kas vairāk par patiesības teoriju. Tad tu ne tikai atkārtotu Kristus mācības, kuras Viņš deva, dzīvojot virs zemes, bet ar savu pašai dziedīgo un Dieva darbam veltīto dzīvi tu audzinātu /380/ citus. Tava dzīve būtu dzīva svētruna, kurai būtu lielāks spēks nekā jebkurai uzrunai no paaugstinājuma.

Nesavtīgais gars, pašai dziedības jaukums un skaidra dievbijība, ko tu vēlētos redzēt citu dzīvē, tev jāattīsta sevī. Lai pastāvīgi garīgi attīstītos un kļūtu aizvien spējīgāks, tev jākopj ieradums būt derīgam vismazākajos pienākumos, kas stāv tavā ceļā. Tev nevajag gaidīt uz izdevību darīt lielu darbu, bet jāsatver pirmā iespēja būt uzticīgam vismazākajā lietā, un tā tu vari sagatavot ceļu no vienas uzticības vietas uz otru. Tev gribēties domāt, ka tev netrūkst zināšanu, un radīsies tieksme iztikt bez lūgšanām vienatnē, bez modrības un nopietnām Rakstu studijām, un rezultātā ienaidnieks tevi pārvarēs. Tavi ceļi paša acīs tev var izlikties pilnīgi, kamēr patiesībā tev var būt ļoti lieli trūkumi. Sarunām ar dvēseļu ienaidnieku tev nemaz nav laika. Tagad ir tavs laiks nostāties un likt pretiniekam pievilties. Tev cieši un dedzīgi jākritizē pašam sevī. Tu tieksies par mērauklu nostādīt savas domas, neņemot vērā piedzīvojušu cilvēku ieskus un spriedumus, kurus Dievs ir izlietojis Sava darba uz priekšu virzīšanai. Jaunie sludinātāji pavisam maz pazīst grūtības; un daudzi neizveidosies tik lietderīgi, kādi viņi varētu būt, tikai tādēļ, ka viss viņiem ir pārāk viegli padarāms.

Tevis ir atbildīgi pienākumi ģimenē. Tu domā, ka tos saproti, tomēr patiesībā tu tos pavisam maz pazīsti. Daudzas atbildības tu esi aizmirsis, lai gan lepojies, it kā tu tās zinātu. Es redzēju, ka tavas domas un priekšstati, kurus tu uzskati par pilnīgi pareiziem, runā tieši pretī Bībelei. Tādus jaunus sludinātājus savā laikā sastapa arī Pāvils. Tu esi bijis pārāk labprātīgs pieņemt kā gaismu cilvēku vārdus un uzskatus; bet sargies izplatīt savas domas kā Bībeles patiesību. Rūpīgi vēro savus soļus. Es cerēju, ka tava dzīve tā pārveidosies, ka mani nekad neaicinās rakstīt šos vārdus. /381/

Tevis ir pienākums mājās, no kura tu nevari izvairīties, tomēr palikt uzticīgs Dievam un Viņa uzticētajai atbildībai. Par ko es tagad runāju, tas man nav rādīts tieši par tevi, bet par simtiem līdzīgu gadījumu; tāpēc, redzot tevi iekrītam tādos pašos maldos, kādos krīt daudzi vecāki šīnī laikmetā, es nevaru tevi atvainot pienākuma nepildīšanā. Tevis ir viens bērns, tev uzticēta viena dvēsele. Bet, ja tu atklāj tādu vājumu un gudrības trūkumu šī viena bērna audzināšanā, vairāk paklausot savām domām nekā Bībeles priekšrakstiem, kā tad lai tev uztic tādu jautājumu mācīšanu un vadīšanu, kas sevī ieslēdz daudzu cilvēku mūžīgās intereses?

Es griežos pie jums abiem, pie tevis un tavas sievas. Mans stāvoklis Dieva darbā prasa, lai es runātu par audzināšanas jautājumiem. Jūs priekšzīme mājas darbos un pienākumos ļoti kaitēs Dieva lietai. Evaņģēlija lauks ir pasaule. Jūs vēlaties apsēt lauku ar evaņģēlija patiesību, gaidīdami, lai Dievs slacina sēto sēklu, ka tā nestu augļus. Jūs esat uzņēmusies atbildību pār nelielu zemes platību; bet, cenšoties izravēt citu dārzus, savā durvju priekšā jūs atļaujat augt ērkšķiem un dadžiem. Tas nav niecīgs, bet gan nozīmīgs darbs. Jūs sludināt evaņģēliju citiem; tad dzīvojiet saskaņā ar to paši savās mājās. Jūs paciešat stūrgalvīga bērna untumus un skaišanos un attīstāt tādas rakstura īpašības, kuras Dievs ienīst un kuras bērnu dara nelaimīgu. Sātans izmanto jūsu nolaidību un valda pār prātu. Tevis ar darbiem jāparāda, ka tu izproti kristīga tēva pienākumus veidot sava bērna raksturu pēc dievišķās Priekšzīmes. Ja tu šo darbu būtu iesācis jau agrā bērnībā, tad tagad būtu viegli, un bērns būtu daudz laimīgāks. Bet tavas sludināšanas ietekmē bērna iegribas un stūrgalvība visu laiku ir tikai nostiprinājušās. Tagad vajadzīga lielāka stingrība un pastāvīgākas, neatlaidīgākas pūles, lai grieztu par labu to, kas jau ir padarīts. Ja tu nevari vadīt vienu mazu /382/ bērnu, kura uzraudzīšana ir tavs sevišķais pienākums, tad tev arī trūks gudrības rūpēties par Kristus draudzes garīgajām interesēm.

Pašos tavas dzīves pieredzes pamatos atrodas kļūdas, kuras jāizsakņo, un tev jāklūst par skolnieku Kristus skolā. Atver acis, lai redzētu, kur slēpjas grūtības, tad steidzies nožēlot šīs lietas un sāc strādāt, skatoties no pareiza redzes viedokļa. Nestrādā sevī, bet Dievā. Noliec

lepnumu, pašpaaugstināšanos un uzpūtību un mācies no Kristus jaukās krusta mācības. Tev bez atlikuma jānododas darbam. Esi dzīvs upuris uz Dieva altāra.

Ja kāda sludinātāja bērns ir straujš un nesavaldīgs un ja apmierina gandrīz visas viņa iegribas, tad viņa iespaids strādā pretī visām liecībām, kuras Dievs devis vecākiem par bērnu audzināšanu. Tu rīkojies pilnīgi pretēji gaismai, kuru Dievam patīcis dot, un izvēlies paša sagrābstītu teoriju. Tomēr šo mēģinājumu, kas tik ļoti pretējs Dieva Vārda pamācībām, nevar izvest dzīvē, nekaitējot tieši tiem Dieva norādījumiem, ar kuriem Viņš grib mūs pamācīt par mūsu bērnu audzināšanu.

Tavām interesēm nevajadzētu pilnībā norobežoties tikai ar tavu ģimeni vien, atstājot bez ievēribas citus. Ja tu baudi savu brāļu viesmīlību, tad viņiem ir pamatots iemesls kaut ko gaidīt arī no tevis. Savieno savas intereses ar vecāku un bērnu interesēm un centies pamācīt un būt par svētību. Svētījies pats Dieva darbam un esi par svētību tiem, kas tevi uzņem, sarunājoties ar vecākiem un nekādā gadījumā neaizmirstot bērnus. Nedomā, ka tava mazā ir dārgāka Dieva acīs kā citi bērni. Lutinot savu mazo, tev ir tieksmes aizmirst citus; un tieši šis bērns pierāda, ka tavā audzināšanas veidā ir trūkumi. Cik reizes dienā kas nenotiek pēc viņas gribas, tik bieži viņa ir nepaklausīga un nesavaldīga. Kādu iespaidu tas var atstāt uz ģimenēm, kuras Dievs cenšas pamācīt un aicina reformēties, atsakoties no brīvajiem ieskatiem audzināšanas jautājumos! /383/

Savā aklajā un negudrajā mīlestībā jūs abi esat pakļāvušies savam bērnam. Jūs esat atļāvuši viņai satvert grožus savās mazajās rokās, un viņa jūs abus ir vadījusi, pirms vēl spēja staigāt. Ņemot vērā pagātņi, ko lai sagaida nākotnē? Lai šī izlutinātā bērna priekšzīmes iespaids, kas būs redzams lielajā tiesas dienā, neliecina pret tevi un lai tas neizvērsas daudzu citu bērnu zaudēšanā. Ja vīri un sievas atzīst tevi par skolotāju no Dieva, vai tad viņos nedomāties tieksmes atdarināt tavu postošo priekšzīmi savu bērnu lutināšanā? Vai Elus grēks nav tavējais? Un vai tā atmaksa, ko saņēma viņš, nenāks arī pār tevi? Ar saviem tagadējiem ieradumiem un savām tagadējām tieksmēm tavš bērns nekad neredzēs Debesu valstību. Un jūs, viņas vecāki, būsi tie, kas aizvēruši viņai Debesu vārtus. Bet vai jūs paši izglābsieties? Atcerieties, ka jūs pļausiet to, ko esat sējuši.

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 29

DIEVA TIESA

1879. gada 23. oktobrī, apmēram pulksten divos no rīta Kunga Gars pārņēma mani, un es redzēju nākošās tiesas dienas skatus. Man trūkst vārdu, lai pilnīgi aprakstītu visas ainas, kas slīdēja man garām, un atstāto iespaidu.

Likās, ka bija pienākusi lielā Dieva tiesas izpildīšanas diena. Desmit tūkstošreiz tūkstoši bija sapulcējušies lielā troņa priekšā, uz kura sēdēja kāda majestātiska izskata persona. Tās priekšā atradās vairākas grāmatas, un uz katras grāmatas vāka ar zelta burtiem, kas līdzinājās degošām liesmām, bija rakstīts: "Debesu ierakstu grāmata". Tad atvēra vienu no šīm grāmatām, kurā bija rakstīti to vārdi kuri apliecina ticību patiesībai. Acumirkli es vairs neredzēju neskaitāmos miljonus ap troni, un manu uzmanību saistīja tikai tie, kas sevi atzina par gaismas un patiesības bērniem. Kad vienu pēc otra nosauca šo cilvēku vārdus un pieminēja viņu labos darbus, tad viņu sejas iemirdzējās svētā priekā, kas izstarojās uz visām pusēm. Tomēr likās, ka tas uz mani neatstāja visstiprāko iespaidu.

Tad atvēra citu grāmatu, kur bija pierakstīti to cilvēku grēki, kas atzina patiesību. Galvenajā nodalījumā zem virsraksta "savtīgums" sekoja visi citi grēki. Arī katrai ailei bija virsraksts, un zem tiem pretī katram vārdam attiecīgās ailēs bija ierakstīti viņu mazākie grēki. Zem mantkārības stāvēja nepatiesība, zādzība, laupīšana, krāpšana un /385/ skopums; zem godkārības - lepnums, ārišķība un izšķērdība; greizsirdība bija rakstīta virs ļaunprātības, skaudības un ienaidības; nesātība ievadīja garu briesmīgu noziegumu sarakstu, kā miesas kārību, laulības pārkāpšanu, dzīvniecisku kaislību piekopšanu utt. Redzot

to, mani pārņēma neizsakāmas bailes, un es izsaucos: Kas var tikt izglābts? Kas stāvēs taisnots Dieva priekšā? Kas ir bezvainīgs šķīstā, svētā Dieva acīs?

Kad Svētais lēnām šķīra ierakstu grāmatas lappuses un Viņa skats uz brīdi apstājās pie katra atsevišķa cilvēka, tad likās, ka tas iespiežas viņu dvēseles dziļumos, un tanī pašā mirklī viņi atcerējās katru savā dzīvē teikto vārdu un darīto darbu tik skaidri, it kā tas ugunīgiem burtiem būtu rakstīts viņu skata priekšā. Viņi sāka drebēt, un sejas viņiem nobālēja. Sākumā, stāvot ap troni, viņi izskatījās bezrūpīgi un vienaldzīgi. Bet kā tagad izmainījās viņu izskats! Drošības sajūta bija zudusi, un tās vietā stājās neizsakāmas šausmas. Katru dvēseli pārņēmušas bailes, ka tikai viņu neatrastu starp tiem, kuri ir par viegliem. Visu acis cieši raugās Tā vaigā, Kas atrodas uz troņa; un kad Viņa svinīgi nopietnais, pārmeklējošais skats skar šo sabiedrību, tad visu sirdis dreb; jo viņi paši sevi ir notiesājuši, bez kā būtu teikts kāds vārds. Lielās dvēseles mokās katrs atzīst savu vainu un briesmīgā skaidrībā redz, ka grēkojot ir aizmetuši prom dārgo mūžīgās dzīvības balvu.

Vienu jaužu šķiru atzīmēja kā tādu, kas velti apgrūtinājusi zemi. Tiesneša caururbjošajam skatam apstājoties pie viņiem skaidri atklājās viņu nolaidības grēks. Bālām trīcošām lūpām viņi atzina, ka nodevīgi izturējušies pret viņiem uzticēto svēto patiesību. Viņi bija saņēmuši brīdinājumus, un viņiem bija dotas priekštiesības, bet viņi tās nebija ņēmuši vērā, nedz arī izmantojuši. Tagad viņi varēja redzēt, ka par daudz ir paļāvušies uz Dieva žēlastību. Tiesa, viņiem nebija jāatzīst tādi grēki kā zemiskajiem un dziļi samaitātajiem cilvēkiem; bet viņi bija nolādēti līdzīgi vīģes kokam, tāpēc ka nebija nesuši augļus, tāpēc ka nebija /386/ izlietojuši viņiem uzticētos podus.

Šie cilvēki pirmajā vietā bija stādījuši paša es un bija strādājuši tikai savām interesēm. Viņi nebija bagāti pie Dieva un nebija atsaukušies Viņa prasībām. Apliecinādami sevi par Kristus kalpiem, viņi Viņam nebija pieveduši nevienu dvēseli. Ja Dieva darbs būtu atkarīgs no viņu pūlēm, tad tas būtu iznīcis; jo viņi bija atturējuši ne tikai Dieva viņiem aizdotos līdzekļus, bet arī paši sevi. Tagad viņi varēja redzēt un saprast, ka, ieņemot Dieva darbā bezatbildīgu nostāju, viņi paši sevi bija nostādījuši pa kreiso roku. Viņiem bija dotas izdevības, bet viņi negribēja darīt labu, kuru viņi varēja un kuru viņiem vajadzēja darīt.

Pieminēja visu to cilvēku vārdus, kas apliecināja ticību patiesībai. Dažus norāja par viņu neticību, citus par to, ka bijuši kūtri kalpi. Viņi bija ļāvuši citiem strādāt Kunga vīnkalnā un nest vissmagākās atbildību nastas, paši savtīgi kalpodami savām laicīgajām interesēm. Ja viņi būtu attīstījuši Dieva dāvinātās spējas, tad viņi būtu varējuši būt uzticami nastu nesēji, strādādami Kunga interesēm. Tiesnesis sacīja: "Ikvienš tiks taisnots pēc savas ticības un tiesāts pēc saviem darbiem." Cik skaidri tad atklājās viņu nolaidība un Dieva gudrība, dodot katram cilvēkam darbu, lai sekmētu Dieva lietu un glābtu savus līdzcilvēkus. Katram bija jāparāda dzīva ticība savā ģimenē un kaimiņu priekšā, sniedzot laipnību nabagiem, līdzjūtību apbēdinātiem, strādājot misijas darbu un ar saviem līdzekļiem atbalstot Dieva lietu. Bet uz viņiem kā uz Merosu gūlās Dieva lāsts par to, ko viņi nebija darījuši. Viņi bija mīlējuši darbu, kas varēja sniegt vislielāko labumu šīnī dzīvē. Un pret viņu vārdiem labajiem darbiem veltītajā Ierakstu grāmatā rēgojās bēdīgs tukšums.

Viņiem teiktie vārdi bija vissvinīgākie: "Jūs esat svaru kausos svērti un atrasti par viegliem. Jūs atstājāt novārtā garīgās atbildības, tāpēc ka bijāt ļoti aizņemti ar laicīgām lietām, kamēr tieši jūsu uzticības stāvoklim bija /387/ nepieciešama gudrība, kas augstāka par cilvēcīgo, un spriešanas spējas, kas pārspēj cilvēcīgi ierobežotās. Tās jums bija vajadzīgas pat sava darba mehāniskās daļas veikšanai: savā ikdienas darbā izslēdzot Dievu un Viņa godu, jūs novērsāties no Viņa svētībām."

Tad atskanēja jautājums; "Kāpēc jūs nemazgājāt savas rakstura drēbes un nebalinājāt tās Jēra asinīs? Dievs sūtīja Savu Dēlu pasaulē, ne lai pasauli sodītu, bet lai caur Viņu to varētu glābt. Mana mīlestība pret jums bija pašai izdzīvīgāka par mātes mīlestību. Lai varētu izdzēst jūsu tumšo noziegumu sarakstu un likt pie jūsu lūpām pestīšanas kausu, Es izcietu nāvi pie krusta un nesu jūsu vainas smagumu un lāstu. Es panesu nāves balles un kapa tumsas šausmas, lai uzvarētu to, kam bija nāves vara, atslēgtu cietumu un atvērtu jums dzīvības vārtus. Es pakļāvos apkaunojumam un briesmīgām ciešanām un mokām, jo Es jūs mīlēju ar bezgalīgu mīlestību un Savas stūrgalvīgās klistošās avis gribēju atgriezt Dieva paradīzē pie dzīvības koka. Šo laimes un līksmības pilno dzīvi, kuru Es jums pirku par tādu maksu, jūs neesat cienījuši, Jūs esat izvairījušies no kauna, negoda un pārmetumiem, ko visu jūsu Kungs panesa jūsu dēļ. Priekšrocības, kuru dēļ Viņš mira, lai tās noliktu jūsu sniedzamības robežās, jūs neesat vērtējuši. Jūs negribējāt būt līdzdalībnieki ar Viņu Viņa godībā." Tad izteica šos svinīgos vārdus: "Kas ir netaisns, lai joprojām ir netaisns, un, kas ir apgānīts (netīrs), lai paliek tāds;

un, kas ir taisns, lai joprojām ir taisns, un, kas ir svēts, lai paliek tāds." Grāmatu tad aizvēra, un aizsegs nokrita no uz troņa atrodošās Būtnes, Atklājot Dieva Dēla briesmīgo godību.

Šis skats tad aizslīdēja, un es sapratu, ka vēl atrodos virs zemes. Jutos neizsakāmi pateicīga, ka Dieva diena vēl nav nākusi un ka mums vēl ir dāvāts dārgais pārbaudes laiks, lai sagatavotos mūžībai.

MŪSU RAKSTI

Mūsu izdevniecības birojā nav dāvāta uzmanība dažām ļoti nopietnām un svarīgām lietām. Atbildīgās vietās stāvošajiem vīriem vajadzētu izstrādāt plānus, lai mūsu grāmatas ietu apgrozībā un negulētu plauktos, mirušas tūlīt pēc iespēšanas. Mūsu ļaudis ir atpalikuši no laika un nav sekojusi Dieva aizgādībā atvērtajiem ceļiem.

Daudzi mūsu raksti ir pārdoti par zemu cenu, ka ar peļņu nepietiek, lai uzturētu izdevniecību un saglabātu pietiekošu pamatkapitālu pastāvīgām darba vajadzībām. Mūsu ļaudis, kuriem nav sevišķu nastu dažādajās Betlkrīkas un Oklendas darba nozarēs, nav iepazīnušies ar mūsu lietas vajadzībām un darba pastāvīgai plūsmai nepieciešamo kapitālu. Viņu neizprot zaudējumu iespējas un šādu iestāžu ikdienas izdevumus. Viņiem liekas, ka viss rit gludi bez lielām pūlēm un līdzekļu izdošanām, un tādēļ viņi grib uzspiest, ka mūsu rakstiem nepieciešamas zemākās cenas, tādā kārtā tik tikko kaut ko atstājot atlikumā. Un kad cena ir samazināta gandrīz līdz visu izārdošam skaitlim, viņi paši pavisam maz cenšas palielināt tieši to grāmatu apgrozību, kurām viņi pieprasījuši tik zemu cenu. Savu sasnieguši, viņi noliek rūpju nastu tad, kad viņiem vajadzētu nopietni interesēties un patiesi rūpēties, lai rakstu pārdošana pieaugtu, tā izsējot patiesības sēklu un sagādājot līdzekļus, ko izdevniecība varētu ieguldīt citos rakstos.

Sludinātāji ļoti nevēriģi izturējušies pret savu pienākumu šai jautājumā ieinteresēt vietējās draudzes, kurās viņi strādā. Kad grāmatu cena reiz ir samazināta, tad ir ļoti grūti to atkal tik tālu paaugstināt, lai izdošana un pārdošana atmaksātos, jo cilvēki ar aprobežotu prātu kliegs; "Spekulācija," neizšķirdami, ka peļņu taču neiegūst kāds cilvēks un ka iekārtojumus, caur kuriem Dievs strādā, nedrīkst sakropļot kapitāla trūkuma dēļ. Grāmatas, kurām vajadzētu tālu izplatīties, nelietderīgi guļ mūsu izdevniecību plauktos, jo nav kas par šo pienākumu pietiekoši interesētos. /389/

Prese ir spēks; bet ja tās ražojumi iet bojā nedzīvi, trūkstot cilvēkiem, kas izpildītu plašos izplatīšanas plānus, tad tās spēks ir zudis. Ātri izšķīroties par nepieciešamību ieguldīt līdzekļus grāmatu un traktātu pavairošanai, novārtā ir atstāti plāni par ieguldīto līdzekļu atpakaļ atgūšanu, lai būtu iespējams izdot citus rakstus. Preses spēks ar visām tās priekšrocībām atrodas viņu rokās; viņi to var izlietot ar vislabākajiem panākumiem vai arī var dzīvot pa pusei aizmiguši un bezdarbībā pazaudēt peļņu un izdevības, kuras viņi būtu varējuši iegūt. Saprātīgi aprēķinot, ar grāmatu vai brošūru pārdošanu viņi var izplatīt gaismu. Viņi to var iesūtīt tūkstošiem ģimenēs, kas tagad atrodas maldu tumsā.

Citu izdevniecību darbiniekiem ir regulāra sistēma, kā pārdot grāmatas, kurām patiesībā nav nekādas sevišķas nozīmes. "Pasaules bērni savā kārtā ir gudrāki par gaismas bērniem." Gandrīz katru dienu rodas zelta izdevības klusos patiesības vēstnešus ievadīt ģimenēs un pie atsevišķām personām; tomēr kūtrie un neapdomīgie ļaudis šīs izdevības nemaz neizmanto. Dzīvo sludinātāju ir maz. Kur vajadzētu būt simtam, tur ir tikai viens. Daudzi stipri kļūdās, neizlietodami spējas un dāvanas, lai glābtu līdzcilvēku dvēseles. Gaismas izplatīšanai pilsētās, ciemos un laukos vajadzētu nodarbināt simtiem cilvēku. Ir jāatmodina ļaužu prāti. Dievs saka, lai gaisma tiktu izsūtīta uz visām darba lauka malām. Viņš vēlas, lai cilvēki būtu par gaismas vadiem, nesot to tiem, kas atrodas tumsībā.

Visur vajadzīgi misionāri. Visās lauka daļās vajadzētu atlasīt Bībeles strādniekus, ne no sabiedrības nenoteiktajiem locekļiem, ne no vīriem un sievietēm, kas nekam citam neder un kuriem nekur nav bijuši panākumi, bet no tiem, kuri ir pieklājīgi sarunās, smalkjūtīgi, vēriģi, tālredzīgi un spējīgi. Tādiem jābūt kolportieriem, Bībeles strādniekiem /390/ un citiem darbiniekiem. Šai darbā jāiesaista tam piemēroti cilvēki; tomēr daži neprātīgi sludinātāji viņiem glaimo, ka viņu dāvanas un spējas vajadzētu izlietot uz katedras, bet ne vienkāršā kolportiera darbā. Tā šī darba nozīmi pamazina. Viņus ietekmē tiekties pēc atļaujas sludināt; un tieši tie, kuri varētu vingrināties kļūt par labiem misionāriem, lai apmeklētu ģimenes viņu mājās, runātu un lūgtu ar tām, kļūst par vājiem sludinātājiem. Un laukus, kur vajadzīgs tik liels darbs un kur Dieva lietai

var padarīt tik daudz laba, atstāj novārtā. Spējīgiem kolportieriem, tāpat kā sludinātājiem, par savu kalpošanu vajadzētu saņemt pietiekošu atlīdzību, ja tikai viņi savu darbu veic uzticīgi.

Ja kāds darbs ir svarīgāks par otru, tad tāds ir mūsu rakstu izplatīšana ļaudīs, tādā veidā pamudinot viņus meklēt Bībelē. Misijas darbs - mūsu rakstu ienešana ģimenēs, sarunas un lūgšanas ar tām un par tām, - ir labs darbs. Tas vīrus un sievas audzinās dvēseļu gana pienākumiem.

Ne katrs ir derīgs šim darbam. Tam vajadzētu nošķirt visapdāvinātākos un visspējīgākos cilvēkus, kas savam uzdevumam pieķertos izprotoši un sistemātiski un ar neatlaidību. Plānus vispirms vajadzētu rūpīgi pārdomāt un tad uzticīgi izpildīt. Draudzēm visās vietās vajadzētu būt dziļi ieinteresētām rakstu izplatīšanas un misijas darbā.

"Lielās cīņas" un arī "Liecību" sējumus vajadzētu ienest katrā Sabata turētāju ģimenē, un brāļiem vajadzētu apzināties to vērtību un vēlēties tās lasīt. Kas plānojuši šīm grāmatām zemas cenas un kura draudze iegādājusies tikai vienu eksemplāru, nav rīkojušies gudri. Tām vajadzētu atrasties katras ģimenes bibliotēkā, un tās vajadzētu lasīt un atkal pārlasīt. Lai tās stāv tur, kur daudzi tās var lasīt, un lai tās dod visiem kaimiņiem.

Vakaros vienam vajadzētu skaļi lasīt priekšā tiem, kas sapulcējušies pie ziemas pavarda. Ir redzams pavisam maz /391/ intereses visā pilnībā izmantot Dieva dāvināto gaismu. Daudz ir rakstīts par ģimenes pienākumiem. Mēs esam saņēmuši pamācības, kas aptver gandrīz katru gadījumu un gandrīz visus apstākļus. Naudu izdod par tēju, kafiju, lentēm, kruzuļiem un rotājumiem un tērpu gatavošanai izšķiež daudz laika un pūļu, bet iekšējo darbu pie sirds atstāj novārtā. Dievs ir nolīcis, lai raksti nestu dārgo gaismu, un katrai ģimenei tos vajadzētu iegādāties un lasīt. Vecāki, jūsu bērniem draud briesmas nostāties pretī Debesu dotajai gaismai. Jums vajadzētu pirkt un lasīt grāmatas, jo tās nesīs svētību jums pašiem un jūsu piederīgajiem. "Lielo cīņu" jums vajadzētu aizdot kaimiņiem un pārliecināt viņus šo sējumu nopirkt savā īpašumā. Dieva misionāri, jums jābūt nopietniem, rosīgiem un čakliem strādniekiem.

Daudzi rīkojas pretēji gaismai, ko Dievs devis Saviem ļaudīm, jo viņi nelasa grāmatas, kas satur gaismu un atziņas brīdinājumus, rājienu un bīdinājumus. Pasaulīgās rūpes, mīlestība uz modi uzticības trūkums novērsīs uzmanību no gaismas, kuru Dievs Savā žēlastībā un laipnībā devis, kamēr maldus saturošās grāmatas un periodiskie izdevumi izplatās pa visu zemi. Visur pieaug skepticisms un neticība. Tik dārgā gaisma, kas nāk no Dieva troņa, tiek turēta zem pūra. Dievs prasīs no Saviem ļaudīm atbildību par šo nolaidību. Būs jādod Viņam norēķins par katru gaismas staru, kuram Viņš ļāva spīdēt pār mūsu teku, - vai to esam izlietojuši, lai pieaugtu dievišķās lietās, vai atmetuši, tāpēc ka savām tieksmēm paklausīt bija patīkamāk.

Mums tagad ir lielas iespējas izplatīt patiesību, tomēr mūsu ļaudis nepaceļas līdz viņiem dotajām priekšrocībām. Katrā draudzē neredz un neizjūt nepieciešamību izlietot savas spējas dvēseļu glābšanai. Viņi neizprot savu pienākumu panākt, lai cilvēki parakstītos uz mūsu periodiskajiem izdevumiem, ieslēdzot arī mūsu veselības žurnālu, un iepazīstināt citus ar mūsu grāmatām un brošūrām. Darbam vajadzīgi cilvēki, kas labprātīgi mācīties, kā vislabāk tuvoties atsevišķām personām un ģimenēm. Viņu drēbēm vajadzētu būt /392/ glītām un vienkāršām, bet ne tādām, kas liecinātu par tukšu greznību. Izturēšanās veids ļaudīs nedrīkst modināt riebumu. Mūsu ļaužu vidū valda liels patiesas pieklājības trūkums. To vajadzētu attīstīt visiem, kas iesaistās misijas darbā.

Mūsu izdevniecībām vajadzētu uzrādīt ievērojamu augšupeju. Mūsu ļaudis var tās atbalstīt, ja viņi būs noteikti ieinteresēti mūsu rakstu pārdošanas darbā. Bet ja nākošajā gadā parādīs tikpat mazu interesi kā iepriekšējā, tad mūsu darbības robežas būs pavisam šauras. Jo plašāka būs rakstu apgrozība, jo lielāks būs pieprasījums pēc grāmatām, kas skaidri izskaidro Patiesības Rakstus. Daudziem riebj baznīcās valdošās pretrunas, maldi un atkrišanas, kā arī dažādie svētki, gada tirgi, loterijas un daudzie aicinājumi, ar kuriem izspiež līdzekļus baznīcas mērķiem. Daudz ir tādu, kas tumsībā meklē gaismu. Ja varētu plaši izplatīt mūsu laikrakstus, brošūras un grāmatas, kas patiesību izklāsta skaidrā Bībeles valodā, tad daudzi atrastu tieši to, kas viņiem vajadzīgs. Bet daudzi mūsu brāļi rīkojas tā, it kā ļaudīm vajadzētu nākt pie viņiem vai arī griezties pie mūsu izdevniecībām, lai iegūtu rakstus, kamēr tūkstošiem cilvēku pat nezina, ka tādas pastāv.

Dievs uzaicina Savus ļaudis strādāt, kā dzīviem cilvēkiem pienākas, un nebūt sliņķiem, kūtriem un vienaldzīgiem. Mums raksti jānes pie ļaudīm un jāpārliecina tos pieņemt, norādot, ka

tie ir vērtīgāki par viņu naudu. Izceliet piedāvātas grāmatas vērtību. Jūs nevarat to novērtēt par augstu.

Es izcietu lielas dvēseles mokas, redzot mūsu ļaužu vienaldzību, kuri tik augstu apliecina savu ticību. Es redzēju, ka dvēseļu asinis būs uz ļoti daudzu cilvēku drēbēm, kas tagad jūtas mierīgi un neizjūt atbildību par dvēselēm, kas ap viņiem iet bojā, trūkstot gaismai un zināšanām. Viņi ir nākuši saskarē ar tiem, tomēr nekad viņus nav brīdinājuši, nekad nav lūguši ar viņiem vai par viņiem, nekad nav nopietni papūlējušies parādīt viņiem patiesību. Es redzēju, ka šai ziņā valda apbrīnojama nolaidība. Sludinātāji nepadara ne pusi no iespējamā, lai ļaudis, kuru labā viņi strādā, pamācītu visos patiesības punktos un pienākumos; un /393/ rezultātā ļaudis ir kūtri un bez garīguma. Šinī laikā Dieva ļaužu pārbaudei nav paredzēti moku rīki un ešafoti, tāpēc mīlestība pie daudziem ir atdzisusi. Rodoties pārbaudījumiem, žēlastību saņemam proporcionāli vajadzībai. Mums katram atsevišķi vajag svētoties tieši tanī vietā, kuru Dievs mums ir nozīmējis mūsu pienākumu pildīšanai.

KRISTUS SŪŅI

Kristus sūņiem ir svinīgs un svarīgs darbs, bet ko daži izjūt kā kaut ko pavisam mazsvarīgu. Kristus, būdams priesteris svētnīcā augšā, caur Saviem pārstāvjiem kalpo arī Savai draudzei virs zemes. Viņš runā uz ļaudīm caur izredzētiem vīriem un caur viņiem virza uz priekšu Savu darbu virs zemes, tāpat kā Savas pazemošanās dienās, kad Viņš redzamā veidā šeit staigāja. Lai gan ir aizgājuši gadu simti, tomēr laika gaita nav izmainījusi Viņa atvadu apsolījumu: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." Kopš Kristus pacelšanās Debesīs līdz pat mūsu dienām Dieva iecelti vīri, saņemdami savu autoritāti no Viņa, ir darbojušies kā ticības mācības pasniedzēji. Kristus, īstais Gans, vada Savu darbu, izlietodams par darba rīkiem šos Savus apakšganus. Tādā veidā to cilvēku amats, kas strādā ar Vārdu un mācību, kļūst ļoti svarīgs. Kristus vietā viņi lūdz un aicina ļaudis salīdzināties ar Dievu.

Ļaudīm nevajadzētu skatīties uz sludinātājiem kā uz vienkāršiem sabiedriskiem runātājiem un oratoriem, bet gan kā uz Kristus sūņiem, kas saņem savu gudrību un spēku no draudzes Lielā Vadoņa. Kristus pārstāvja runāto vārdu pavirša uz klausīšana un neievērošana nozīmē ne tikai necieņas parādīšanu cilvēkam, bet arī Kungam, Kas viņu ir sūtījis. Viņš stāv Kristus vietā; un Kristus pārstāvī vajadzētu sadzirdēt Pestītāja balsi.

Daudzi mūsu sludinātāji ir pielaiduši lielu kļūdu, svētrunās pasniedzami vienīgi pierādījumus. Ir tādi klausītāji, /394/ kas, dzirdot patiesības teoriju, ļaujas pievesto pierādījumu pārliciecināšanai spēkam, bet, ja daļa no svētrunas norādītu uz Kristu kā uz pasaules Pestītāju, tad sētā sēkla varētu uzdīgt un nest augļus Dievam par godu. Tomēr daudzās svētrunas ļaudīm nenorāda uz Kristus krustu. Daži varbūt klausās pēdējo svētrunu savā mūžā, un dažiem varbūt vairs nekad nebūs iespējams norādīt uz patiesības ķēdi, lai viņu sirdis to varētu praktiski pieņemt un izlietot. Pazaudētā zelta izdevība ir pazaudēta uz visiem laikiem. Ja līdz ar patiesības teoriju būtu izcelts Kristus un Viņa glābjošā mīlestība, tad viņi varbūt būtu nosvērušies Kristus pusē.

Ir vairāk dvēseļu, nekā mēs domājam, kas ilgojas saprast, kā var nākt pie Kristus. Daudzi klausās uz populārajām svētrunām, kas atskan no paaugstinājuma, un par to, kā atrast Jēzu un mieru, un dusu, pēc kā ilgojas viņu dvēseles, neko vairāk neuzzina. Sludinātājiem, kas pasniedz pēdējo žēlastības vēsti pasaulei, vienmēr vajadzētu atcerēties, ka viņu uzdevums ir paaugstināt Kristu kā grēcinieku patvērumu. Daudzi sludinātāji domā, ka nemaz nav nepieciešams ar Dieva mīlestības skārtu sirdi pasludināt grēku nožēlu un ticību; viņi uzskata it kā pašu par sevi saprotamu, ka viņu klausītāji pilnībā pazīst evaņģēliju un ka, lai saistītu viņu uzmanību, ir jārunā par citāda rakstura tematiem. Ja klausītāji parāda interesi, tad viņi to uzskata par pierādījumu panākumiem. Tomēr cilvēki nepazīst pestīšanas plānu, un par šo vissvarīgāko jautājumu viņiem vajadzīgs vairāk pamācību.

Ja sapulcējas, lai klausītos patiesību, tiem tāpat kā Kornēlijam un viņa draugiem vajadzētu no tā sagaidīt kādu labumu: "Tad nu tagad mēs visi stāvam Dieva priekšā visu to dzirdēt, kas tev no Dieva pavēlēts."

Teorētiski priekšnesumi ir svarīgi, lai visi varētu iepazīties ar mācības uzbūvi un ieraudzītu patiesības ķēdi, locekli savienojamies ar locekli pilnīgā veselā. Tomēr nekad nevajadzētu

noturēt nevienu uzrunu, nesludinot Kristu un Viņa krusta nāvi kā evaņģēlija pamatu, nenorādot uz pasniegtās patiesības praktisko pielietošanu un nepārliedzinot ļaudis, ka Kristus mācība nav jā un nē, bet gan jā un āmen Kristū Jēzū.

Patiesības teorijas mācīšanai seko /395/darba grūtākā daļa. Ļaudis nevajadzētu atstāt, nepamācot viņus praktiskajās patiesībās, kas attiecas uz viņu ikdienas dzīvi. Viņiem jāredz un jājūt, ka viņi ir grēcinieki un ka viņiem jāatgriežas pie Dieva. Visiespaidīgākajā veidā viņiem vajadzētu norādīt uz to, ko Kristus ir sacījis, ko Viņš darījis un ko Viņš mācījis.

Kad patiesība ir izskaidrota ļaužu prātiem, tad sludinātāja darbs ir tikai iesācies. Kristus ir mūsu Starpnieks un kalpojošais Augstais Priesteris Tēva tuvumā. Jānim Viņš ir rādīts kā Jērs, Kas ticis nokauts, Kas Savas asinis izlējis tieši grēcinieku labā. Kad grēciniekam ir atklāts Dieva likums, norādot uz viņa grēku dziļumu, tad vajadzētu rādīt Dieva Jēru, Kas atņem pasaules grēku (Kas nes pasaules grēkus). Vajadzētu mācīt grēku nožēlu un atgriešanos pie Dieva un ticību uz mūsu Kungu Jēzu Kristu. Tad Kristus pārstāvja darbs harmonēs ar Kristus darbu Debesu svētnīcā.

Sludinātāji aizsniegtu daudz vairāk siržu, ja viņi vairāk runātu par praktisko dievbijību. Bieži pūloties patiesību ienest jaunos laukos, strādā gandrīz tikai pilnīgi teorētiski. Ļaudis kļūst satraukti. Viņi redz patiesības spēku, un viņos mostas vēlšanās atrast drošu pamatu. Kad viņu sirds ir aizkustināta, tad ir īstais laiks, lai pāri visam citam viņu apziņā nostiprinātu Kristus reliģiju. Tomēr pārāk bieži priekšnesumu ciklu noslēdz, nepadārot pie cilvēkiem viņiem tik vajadzīgo darbu. Tādas pūles pārāk līdzinās Kaina upurim. Tām trūkst upura asiņu, lai tās būtu Dievam pieņemamas. Kains rīkojās pareizi, pienesdams upuri, bet viņa upurī nebija nekā tāda, kas upurim piešķirtu vērtību, - tur nebija klāt salīdzinošo asiņu.

Tā ir bēdīga patiesība, ka daudzi tik bagātīgi kavējas pie teorijas un tik maz runā par praktisku dievbijību, tāpēc ka Kristus nemājo viņu sirdī. Viņiem nav dzīvas savienības ar Dievu. Daudzas dvēseles izšķiras par patiesību, /396/ pierādījumu ietekmētas, bez atgriešanās piedzīvojuma. Teorētiskās pamācības nav savienotas ar praktiskajām, lai klausītāji, ieraugot jauko patiesības ķēdi, iemīlētu tās Autoru un tiktu svētīti caur patiesību. Sludinātāja darbs nav padarīts, kamēr viņš savus klausītājus nav pārliecinājis, ka viņiem nepieciešama rakstura pārmaiņa, saskaņā ar šķīstajiem pamatlikumiem, kurus viņi ir saņēmuši.

Ir ļoti jābaidās no ārīgas reliģijas; jo tajā nav Pestītāja. Kristus uzrunas bija skaidras, sirdi skarošas, pārbaudošas un praktiskas. Katrā priekšnesumā Viņa sūtņiem vajadzētu sekot Viņa priekšzīmei. Kristus un Viņa Tēvs bija viens. Viņš priecīgi pakļāvās visām Tēva prasībām. Viņam bija Dieva prāts. Pestītājs bija pilnīgs paraugs. Viņā bija parādīts Jehova. Debesis bija ietvertas cilvēcībā, un cilvēcība ieslēgta Bezgalīgās Mīlestības klēpī. Ja sludinātāji pazemīgi sēdēs pie Jēzus kājām, tad viņi drīz iegūs pareizus uzskatus par Dieva raksturu un būs spējīgi mācīt arī citus. Daži stājas kalpošanas darbā, neizjūtot dziļu mīlestību uz Dievu un līdzcilvēkiem. Tādu cilvēku dzīve atklās savtīgumu un sevis lutināšanu. Un kamēr šādi nesvētījušies un neuzticīgi sargi kalpos paši sev, neganot Dieva ganāmpulku un nepildot savus dvēseļu gana pienākumus, tikmēr ļaudis, trūkstot īstām pamācībām, ies bojā.

Katrā uzrunā vajadzētu ļaudis sirsnīgi aicināt atteikties no grēkiem un pievērsties Kristum. Vajadzētu nosodīt mūsu dienu vispār izplatītos grēkus un padošanos savām tieksmēm un sevišķi uzsvērt praktisko dievbijību. Sludinātājam pašam vajadzētu būt dziļi nopietnam vīram, kas no sirds jūt līdzī saviem izsacītajiem vārdiem un nav spējīgs apspiest savu uztraukumu par vīru un sievu dvēselēm, kuru dēļ mira Kristus. Par Kungu ir sacīts: "Karstums Tava nama labad Mani ir aprijis." Tādu pat dedzību vajadzētu redzēt pie Viņa pārstāvjiem.

Cilvēka dēļ ir pienests bezgalīgs upuris, bet tas ir veltīgs tai dvēselei, kas negrib pieņemt pestīšanu. /397/ Cik svarīgi tad, lai tas, kas pasludina patiesību, pilnīgi apzinātos uz viņa gulstošos atbildību. Cik maigai, līdzcietīgai un laipnai vajadzētu būt visai viņa rīcībai ar cilvēku dvēselēm, jo pasaules Glābējs ir parādījis, cik augstu Viņš tās vērtē. Kristus jautāja: "Kurš nu ir uzticīgais un gudrais kalps, kuru Kungs iecēlis pār Savu namu?" Jēzus jautā: "Kurš?" Un katram evaņģēlija kalpam vajadzētu šo jautājumu atkārtot savā sirdī. Svinīgo patiesību aplūkošanai un uzticīgā un gudrā nama turētāja ainojumam vajadzētu savilņot viņa dvēseli līdz dziļumiem.

Katram cilvēkam ir dots savs darbs; neviens nav atbrīvots. Katram ir darāma sava daļa saskaņā ar viņa dotībām. Kas pasniedz patiesību, tā pienākums ir rūpīgi un ar lūgšanām iepazīties ar visu to cilvēku spējām, kas pieņem patiesību, un tad pamācīt tos un soli pa solim

vadīt uz priekšu, liekot izprast uz viņiem gulstošās atbildības nastas darīt Dieva nozīmēto darbu. Atkal un atkal viņiem vajadzētu atgādināt un uzsvērt, ka neviens nebūs spējīgs pretoties kārdināšanām, atbilst Dieva nodomam un dzīvot kristīgu dzīvi, ja viņš neuzņemsies savu darbu, lai tas būtu liels vai mazs, un nepildīs to apzinīgi un uzticīgi. Bez iešanas uz dievnamu un Dieva Vārdu klausīšanās visiem ir darāms vēl arī kaut kas cits. Viņiem praktiski jāīsteno dzirdētā patiesība, jāievieš tā savā ikdienas dzīvē. Viņiem pastāvīgi jāstrādā Kristum, ne savtīgu nolūku dēļ, bet gan vadoties tikai no vienas vienīgas domas pagodināt Viņu, Kas upurēja visu, glābjot tos no bojā ejas.

Cilvēkus, kas pieņēmuši patiesību, sludinātājiem jāpārlicina, ka viņu mājas dzīvē nepieciešama Kristus klātbūtne, ka viņiem vajadzīga Kristus žēlastība un gudrība viņu bērnu vadīšanai un uzraudzīšanai. Daļa no darba, kuru Dievs viņiem atstājis, ir bērnu audzināšana un disciplinēšana, izveidojot padevīgus raksturus. Lai sludinātājs pret bērniem ir laipns un uzmanīgs. Viņam vienmēr vajadzētu /398/ atcerēties, ka bērni ir miniatūrā vīri un sievas, jaunākie Kunga ģimenes locekļi. Viņi var būt ļoti tuvi un mīļi Kungam, un, pareizi pamācīti un disciplinēti, viņi var Viņam kalpot jau pat savā jaunībā. Kristu apbēdina katrs skarbs, bargs un nepārdomāts vārds, ko izsaka bērniem. Viņu tiesības ne vienmēr ievēro un bieži pret viņiem izturas tā, it kā viņiem nebūtu individuāla rakstura, kuru vajag pareizi veidot, lai tas nesakropļotos un Dieva nodoms viņu dzīvē netiktu izpostīts.

Timotejs Rakstus pazina jau no bērnības, un šīs zināšanas viņam bija drošs aizsargs pret apkārtējiem ļauniem iespaidiem un kārdinājumu labāk izvēlēties izpriecās un savtīgas baudas nekā pienākumu. Tāds drošības sargs vajadzīgs visiem mūsu bērniem; un daļai no vecāku un Kristus sūtņu darba vajadzētu būt rūpēm par pareizu Dieva Vārda mācīšanu bērniem.

Ja sludinātājs grib mantot sava Kunga atzinību, tad viņam uzticīgi jāstrādā, lai katru cilvēku nostādītu pilnīgu Kristu. Viņa darbības veidam nevajadzētu atstāt iespaidu, ka viņu maz interesē, vai cilvēki pieņem patiesību un vai viņu dzīve ir patiesi dievbijīga vai nē. Sludinātāja dzīvē atklātajai uzticībai un sevis uzpurēšanai vajadzētu būt tādai, kas pārlicinātu grēcinieku, ka svaru kausos atrodas mūžības intereses un ka viņa dvēselei draud briesmas, ja viņš neatsauksies uz nopietno darbu, ko dara viņa labā. Pie tiem, kas izvesti no maldiem un tumsas pie patiesības un gaismas, ir jānotiek lielai pārvērtībai; un ja pilnīgas pārvēršanās vajadzība tiem nekļūst par sirds lietu, tad viņi līdzināsies vīram, kas, sevi aplūkojis spogulī, Dieva bauslībā, un ieraudzījis sava rakstura morālos trūkumus, tomēr aizgāja prom un aizmirsā savu stāvokli. Prātā pastāvīgi dzīva jātur atbildības sajūta, vai arī viņi nonāks vēl ļaunākā bezrūpības un vienaldzības stāvoklī kā pirms pamošanās.

Kristus sūtņa darbs ir daudz lielāks un daudz atbildīgāks, nekā daudzi to spēj iedomāties. Viņi nepavisam nedrīkst būt apmierināti ar saviem panākumiem, līdz viņi ar savu nopietno darbu un Dieva svētību Viņam var nodot /399/ kalpot spējīgus kristiešus, kas patiesi izprot savus atbildīgos pienākumus un grib darīt viņiem nozīmēto darbu. Pareizs darbs un pareizas mācības noslēgsies ar tādu vīru un sievu sagatavošanu darbam, kuriem ir stiprs raksturs un kuru pārlicība ir tik stingra, ka nekam savtīgam viņi neatļaus kavēt savu darbu un mazināt ticību vai atturēt viņus no pienākuma. Ja sludinātājs pareizi apmācījis viņa gādībai uzticētos ļaudis, tad, aizejot uz citu darba lauku, atstātais darbs neizirs, jo tas būs pietiekoši stingri nopamatots, lai būtu drošs. Bet, ja tie, kas pieņem patiesību, nav pilnīgi atgriezušies un viņu dzīvē un raksturā nav notikusi izšķiroša pārmaiņa, tad dvēsele nav nostiprināta uz Mūžīgās Klints. Un ja tad sludinātājs savu darbu pārtrauc un viss kļūst aprasts, tad iespaidi izbāl, patiesība zaudē pievilksanas spēku, un viņi ap sevi vairs neizplata nekādu svētu iespaidu, jo patiesības apliecināšana vien viņus nepadara labākus.

Man jābrīnās, ka mūsu priekšā esošie piemēri par to, kas cilvēks var būt un ko viņš var padarīt, neierosina mūs ar lielāku piepūli dzīties pēc taisnības labajiem darbiem. Ne visi var ieņemt ievērojamas vietas, tomēr visi var būt derīgi un uzticīgi un, nemitīgi pūloties, padarīt daudz vairāk laba, nekā viņi domājuši. Kas pieņem patiesību, tiem vajadzētu censties pēc skaidras Rakstu izpratnes un pēc piedzīvojumos iegūtām zināšanām par Dzīvā Pestītāja esamību. Prāts jāattīsta un atmiņa jānodarbina. Katrs garīgs kūtrums ir grēks, un garīga miegainība ir nāve.

Ak, kaut es varētu izteikties pietiekoši spēcīgi, lai iespaidotu savus līdzstrādniekus evaņģēlija darbā, kā es to gribētu. Mani brāļi, jūsu rokās ir dzīvības vārdi; jūs strādājat pie cilvēkiem, kas, pareizi vadīti, spējīgi aizsniegt visaugstāko garīgo attīstību. Bet jūsu uzrunās par daudz tiek izcelts pašā es. Krustā sistajam Kristum, Kristum, Kas uzkāpis Debesīs, Kristum, Kas

atkal nāks, tā vajadzētu aizkustināt, iepriecināt un piepildīt evaņģēlija /400/ kalpa prātu, ka viņš mīlestībā un dziļā nopietnībā pasludinātu ļaudīm šīs patiesības. Tad neredzēs sludinātāju, bet paaugstināts būs Jēzus. Ļaudis tā iespaidos šīs visu citu uzsūcošās patiesības, ka viņi runās par tām un slavēs tās, bet ne sludinātāju, kas ir tikai vienkāršs darba rīks. Bet, ja ļaudis, slavējot sludinātāju, maz interesējas par sludināto Vārdu, tad viņam jāatzīst, ka patiesība vēl nav svētojusī viņa paša dvēseli. Viņš nerunā uz saviem klausītājiem tādā veidā, lai pagodināts būtu Jēzus un izcelta Viņa mīlestība.

Kristus sacīja: "Lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka viņi ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, Kas ir Debesis." Ļaujiet savai gaismai spīdēt tā, lai pagodinātu Dievu, bet ne jūs pašus. Ja jūs slavē, tad jums ir iemesls drebēt un kaunēties, jo augstais mērķis tad nav sasniegts; tad paaugstināts nav Dievs, bet gan kalps. Lai jūsu gaisma spīd. Tomēr, Kristus kalpi, uzmanieties, kādā veidā spīd jūsu gaisma. Ja tā savus starus met uz augšu, norādot uz Kristus godību, tad tā spīd pareizi. Bet ja tā apstaro jūs pašus, ja jūs rādāt paši uz sevi un liekat ļaudīm paši sevi apbrīnot, tad būtu bijis labāk, ja jūs pavisam ciestu klusu, jo jūsu gaisma tad spīd nepareizi.

Kristus kalpi, jūs varat būt vienoti ar Dievu, ja būsiet modri un lūgsiet. Lai jūsu vārdi ir ar sāli sāļīti, un lai jūsu izturēšanās veidā ir redzama kristīgā laipnība un paties cēlums. Ja Dieva miers valdīs jūsu sirdī, tad tā spēks ne tikai stiprinās jūs, bet darīs arī jūsu sirdi iejūtīgu, un jūs būsiet dzīvi Kristus pārstāvji. Ļaudis, kas apliecina patiesību, atkrīt no Dieva. Jēzus nāks drīz, bet tie nav sagatavoti. Sludinātājam pašam jāaizsniedz augstāks stāvoklis, jāaizsniedz ticība, ko raksturotu lielāka izturība. Viņam vajadzīgi dzīvi un spilgti piedzīvojumi, kas nebūtu garlaicīgi un parasti, kā to redzam pie vārda kristīgajiem. Dieva Vārds jums rāda augstu mērķi. Vai jūs gribat ar lūgšanu un gavēšanu cīnīties, lai sasniegtu /401/ kristīga rakstura pilnību? Jums ar savām kājām jāstaigā taisni ceļi, lai tizlais nenomaldās no ceļa. Cieša savienība ar Dievu sniegs jums darbā tādu dzīvības spēku, kas atmodinās sirdsapziņu un pārliecinās grēcinieku par grēku, liekot viņam izsaukties: "Ko lai es daru, lai tiktu glābts?"

Uzdevums, kuru Kristus deva mācekļiem tieši pirms pacelšanās Debesīs, skan sekojoši: "Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas ļaudis, tos kristīdami Tēva un Dēla, un Svētā Gara vārdā; tos mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis; un, redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." "Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdu uz Mani ticēs." Šis uzdevums aizsniedz tos, kas ticēs Jēzus vārdam caur Viņa mācekļiem. Un visiem, kurus Dievs aicinājis par Saviem sūtņiem, vajadzētu mācīties praktiskās dievbijības mācības, kuras Kristus viņiem devis Savā Vārdā, un mācīt tās tālāk ļaudīm.

Kristus atvēra Saviem mācekļiem Rakstus, iesākot no Mozus un praviešiem. Viņa viņus pamācīja visā, kas zīmējas uz Viņu, un arī izskaidroja viņiem pravietojumus. Apustuļi sludinot atgriezās līdz Ādama dienām un tālāk savus klausītājus iepazīstināja ar visu pravietojumu vēsturi. Viņi nobeidza ar Kristu un Viņa krusta nāvi, uzaicinādami grēciniekus nožēlot savus grēkus un atgriezties no tiem pie Dieva. Kristus pārstāvjiem mūsu dienās vajadzētu sekot viņu priekšzīmei un katrā priekšnesumā izcelt Kristu kā paaugstināto Pestītāju, kā visu visā.

Formālisms pārņēmis ne tikai vārda kristīgo draudzes, bet tas biedinošos apmēros pieaug arī starp tiem, kas teicas turam Dieva baušļus un gaidām uz Kristus drīzo atnākšanu debess padebešos. Mūsu redzeslokam nevajadzētu būt šauram un mums nevajadzētu ierobežot savas iespējas darīt labu. Tomēr, izplatot savu iespaidu un paplašinot savus plānus, cik Dievišķā Aizgādība atver ceļu, mums vēl neatlaidīgāk vajadzētu izvairīties no pasaules elkudievības. Arvien vairāk pūloties palielināt savu derīgumu, mums arī attiecīgi jācenšas saņemt gudrību no Dieva, lai tālāk, attīstot /402/ visus mūsu darba nozarojumus, vadītos no Viņa norādījumiem, bet ne no pasaulīgā redzes viedokļa. Lai cilvēkiem atklātu patiesību, mums nevajadzētu atdarināt pasaules ieradumus, bet vispilnīgākajā mērā izmantot spējas un iespējas, kuras Dievs nolīcis mūsu sniedzamības robežās.

Ja kā tautai mūsu darbi saskanētu ar mūsu ticības apliecību, tad mēs padarītu daudz vairāk, nekā veicam tagad. Ja mums būtu cilvēki, kas nododas Dievam kā Elija, un ja viņiem būtu Elijam līdzīga ticība, tad mēs redzētu, ka arī mums Dievs atklātos kā svētajiem vīriem senatnē. Ja mums būtu cilvēki, kas, atzīstot savus trūkumus, tāpat kā Jēkabs lūgtu Dievu un cīnītos ar Viņu, tad mēs redzētu tādas pat rezultātus. Kā atbilde uz ticībā pienestu lūgšanu pār cilvēku nāks spēks no Dieva. Pasaulē ir pavisam maz ticības. Pavisam maz ir to, kas dzīvo Dieva tuvumā. Un kā mēs drīkstam gaidīt uz lielāku spēku un Dieva atklāšanos cilvēkiem, ja pret Viņa Vārdu izturas nevērīgi un ja patiesība nav svētojusī sirdis? Cilvēki, kas vēl ne pa pusei nav atgriezušies, kas ir pašpaļāvīgi un apmierināti ar savu raksturu, sludina patiesību citiem. Bet Dievs nesadarbojas ar viņiem, jo viņi nav svēti sirdī un dzīvē. Viņi nestaigā pazemīgi ar Dievu.

Mums vajadzīgi patiesi atgriezušies sludinātāji, un tad mēs ieraudzīsim no Dieva nākošo gaismu, un Viņa spēks atbalstīs visus mūsu pūliņus.

Senatnē uz Jeruzalemes un citu pilsētu mūriem nostādītie sargi ieņēma visatbildīgāko vietu. No viņu uzticības atkarājās visu šo pilsētu iedzīvotāju drošība. Kad draudēja briesmas, tad viņi nedrīkstēja klusēt ne dienu, ne nakti. Pa neilgiem starplaikiem viņiem vajadzēja sasaukties, lai redzētu, vai visi ir modri un vai kādam nav noticis kaut kas ļauns. Uz dažiem paaugstinājumiem, no kuriem bija redzamas svarīgākās apsargājamās vietas, nostādīja sargus, lai viņi brīdinātu vai arī iedrošinātu. Atkārtojot vārdus, vēsts pārgāja no viena uz otru, līdz tā aprīņoja visu pilsētu.

Šie sargi attēlo sludinātājus, no kuru uzticības /403/ atkarīga dvēseļu izglābšanās. Dieva noslēpumu namturiem vajadzētu stāvēt kā sargiem uz Ciānas mūriem, un, redzot nākam zobenu, viņiem vajadzētu dot brīdinājuma signālu. Bet ja viņi ir miegaini sargkareivji un viņu garīgā izpratne tā notrulinājusies, ka viņi ne redz, ne izprot draudošās briesmas un ļaudis iet bojā, tad Dievs šo cilvēku asinis atprasīs no sargu rokām. "Tu tad, cilvēka bērns, Es tevi esmu licis par sargu Izraēla namam, ka tev no Manas muts vārdi jāklusās un tie jāpamāca no Manas puses." Sargiem nepieciešami dzīvot ļoti tuvu Dievam, lai dzirdētu Viņa Vārdu un lai tos piepildītu Viņa Gars, ka ļaudis neskatītos uz tiem veltīgi. "Kad Es uz bezdievīgo saku: bezdievīgais, tu mirdams mirsi, un tu nemāci bezdievīgo, lai atgriežas no sava ļaunā ceļa, tad bezdievīgais nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas. Bet ja tu bezdievīgo pamāci, lai atgriežas no sava ceļa, tad viņš mirs savā noziegumā, bet tu savu dvēseli esi izglābis." Kristus sūtņiem vajadzētu uzmanīties, lai ar savu neuzticību viņi nepazaudē paši savas dvēseles un savu klausītāju dvēseles.

Man rādīja dažādos štatos esošās draudzes, kas apgalvo, ka tur Dieva baušļus un gaida uz Kristus otro nākšanu. Starp tām valda satraucoša vienaldzība, lepnums, mīlestība uz pasauli un auksta formalitāte. Dievbijības trūkumā šie ļaudis kļūst arvien līdzīgāki senajam Izraēlam. Daudzi lielās ar savu dievbijību, tomēr viņiem trūkst pašsavaldīšanās. Virsroku ņem ēstkāre, tieksmes un kaislības. Es ir izvīrējies priekšplānā. Daudzi ir ietiepīgi, valdīt kāri, uzpūsti, lielīgi, lepni un nesvēti. Tomēr daži no viņiem ir sludinātāji, kas savās rokās tur svētas patiesības. Ja viņi nenožēlos savus grēkus, tad viņu lukturi nostums no tā vietas. Pestītāja izsacītais lāsts par neauglīgo vīģes koku ir svinīga mācība visiem formālistiem un lielīgajiem svētuļiem, kas pasaules priekšā greznojas ar savām lapām, bet kuriem tomēr nav neviena augļa. Kāds pārmetums tiem, kas izliekas cienām dievbijību un kas tomēr savā nekristīgajā /404/ dzīvē aizliedz tās spēku! Viņš, Kurš izturējās maigi pret vislielāko grēcinieku, Kas nekad neatraidīja patiesu pazemību un grēku nožēlu, lai arī cik liela būtu bijusi grēcinieka vaina, tomēr atļāvās visgriezīgākajā veidā atmaskot tos, kas augstu izcēla savu dievbijības apliecību, bet ar darbiem savu ticībai aizliedza.

RUNĀŠANAS VEIDS

Daži no mūsu visapdvīnātākajiem sludinātājiem ar savu nepilnīgo runāšanas veidu sev stipri kaitē. Mācot ļaudīm pienākumu paklausīt Dieva morālajiem likumiem, viņiem pašiem nevajadzētu pārkāpt Dieva likumus attiecībā uz veselību un dzīvību. Sludinātājiem vajadzētu stāvēt taisni un runāt lēni, noteikti un skaidri, pie katra teikuma izdarot pilnu ieelpu, un vārdus izrunāt ar vēdera muskuļu palīdzību. Ja viņi ievēros šo vienkāršo pamatnoteikumu, piegriežot vērību veselības likumiem arī citādā ziņā, tad viņi var saglabāt savu derīgumu un dzīvību daudz ilgāk par jebkuras citas profesijas ļaudīm.

Krūšu kurvis paplašināsies, un, izveidojot savu balsi, runātājs neaizsmaks, pat nepārtraukti runājot. Būdami rūpīgi un piesardzīgi, mūsu sludinātāji ne tikai nezaudēs savus spēkus, bet pārvarēs katru tieksmi uz saslīmšanu. Es gribētu saviem brāļiem sludinātājiem sacīt: "Ja jūs nemācīsieties runāt saskaņā ar fiziskajiem likumiem, jūs upurēsiet savu dzīvību, un daudzi kurnēs par šo zaudējumu sacīdami: "Šie ir patiesības mocekļi," kamēr patiesībā, piekopdami nepareizus ieradumus, jūs paši esat kaitējuši sev un patiesībai, kuru pārstāvat, un nolaupījāt Dievam un pasaulei to kalpošanu, kuru jūs būtu varējuši sniegt. Dievam būtu patīcis, lai jūs dzīvotu, bet jūs pamazām izdarījāt pašnāvību."

Patiesības pieņemšanu vai atmešanu bieži vien izšķir tās pasludināšanas veids. Visiem, kas strādā lielajā reformas darbā, vajadzētu rūpīgi mācīties, lai kļūtu par spēcīgiem strādniekiem un varētu padarīt pēc iespējas vairāk laba, ar savu nepilnību neatņemot patiesībai spēku. /405/

Sludinātājiem un skolotājiem vajadzētu radināties izteikties skaidri un saprotami, pilnskanīgi izrunājot katru vārdu. Kas runā ātri, no rīkles, neatšķirot vārdus un paceļot balsi līdz nedabīgi augstai pakāpei, drīz vien aizsmok, un teiktajiem vārdiem nav ne puse no tā spēka, kāds tiem varētu būt, ja izrunātu lēnām, skaidri un ne tik skaļi. Klausītājos pamostas līdzjūtība pret runātāju; jo viņi redz, ka viņš pats sev dara pāri, un baidās, ka kuru katru brīdi viņš var sabrukt. Cilvēka satraukums līdz neprātam un žestikulācijas nepierāda, ka viņš deg par Dieva lietu. Apustulis saka: "Miesas darbi maz ko palīdz."

Pasaules Pestītājs grib, lai Viņa līdzstrādnieki attēlotu Viņu; un jo ciešāk kāds cilvēks staigā ar Dievu, jo nevainojamāks būs viņa uzrunas veids, izturēšanās, stāja un kustības. Mūsu priekšzīme Kristus Jēzus nekad neizturējās nepieklājīgi vai rupji. Viņš bija Debesu Pārstāvis, un Viņa sekotājiem jālīdzinās Viņam.

Daži domā, ka Kungs caur Savu Garu darīs spējīgu runāt, kā Viņš to vēlas. Tomēr Kungs nedomā darīt darbu, kuru Viņš uzticējies cilvēkiem. Viņš mums ir devis izpratnes spējas un izdevības izglītot un attīstīt savu prātu un izturēšanās veidu. Pēc tam, kad mēs esam darījuši visu mums iespējamo, vispilnīgākajā veidā izmantojot mūsu sniedzamības robežas esošās priekšrocības, tad mēs, nopietni lūdzot, varam gaidīt, lai Dievs caur Savu Garu padara to, ko mēs paši nespējam, un savā Glābējā mēs vienmēr atradīsim spēku un spējas.

PIEMĒROTĪBA SLUDINĀŠANAS DARBAM

Mūsu jauniešiem bieži vien nodara lielu ļaunumu, ļaujot viņiem uzsākt sludināšanas darbu, kad viņi vēl nav pietiekoši iepazinušies ar Rakstiem, lai gudri un saprātīgi attēlotu mūsu ticību. Daži, kas iestājas šajā darbā, Svēto Rakstu zināšanas ir tikai iesācēji. Arī citās lietās viņi ir nepiemēroti un nespējīgi. Viņi nespēj Rakstus izlasīt /406/ bez stostīšanās, nepareizi izrunā vārdus un tos sajauc tā ka apkauno Dieva Vārdus. Kas nav piemēroti pasniegt patiesību pareizā veidā, tos nevajadzētu samulsināt, uzliekot pienākumus. Viņiem pienākas būt skolniekiem, bet ne skolotājiem. Jaunieši, kas vēlas sagatavoties sludinātāja darbam, daudz labuma var iegūt mūsu koledžās; tomēr nepieciešamas ir sekmes, lai viņus sagatavotu kļūt par derīgiem, pieņemamiem runātājiem. Kādam skolotājam vajadzētu strādāt, lai jauniešus apmācītu runāt bez balss orgānu pārpūlēšanas. Vēriba jāpiegriež arī izturēšanās veidam. Daži jaunieši, izejot darba laukā, lai citiem pasludinātu patiesību, negūs panākumus, jo viņi nav izglītojuši paši sevi. Kas nespēj pareizi lasīt, tiem vajadzētu mācīties, lai kļūtu derīgi citu mācīšanai, un tikai tad uzdrošināties stāties sabiedrības priekšā. Mūsu skolu mācības spēkiem pienākas iedziļināties nopietnās studijās, lai būtu sagatavoti pamācīt citus. Šos skolotājus nevajadzētu pieņemt darbā, pirms viņi nav rūpīgi pārbaudīti un dotā aroda lietpratēji nav atzinuši viņus par spējīgiem. Ne mazāku uzmanību vajadzētu parādīt, pārbaudot sludinātājus. Kas grib stāties svētajā darbā, lai Bībeles patiesības mācītu pasaulei, tos uzticīgiem piedzīvojušiem vīriem vajadzētu rūpīgi pārbaudīt.

Kad viņi ir ieguvuši zināmu pieredzi, tad priekš viņiem ir darāms vēl kāds darbs; nopietnās lūgšanās viņus vajadzētu nest Kunga priekšā, lai caur Svēto Garu norādītu, vai tie ir pieņemami. Apustulis saka: "Rokas nevienam neuzliec ātri." Apustuļu dienās, kad bija jāizraugās vai jāpieņem darbā vīri, kuru svinīgais un svētais uzdevums bija kļūt par Dieva Vārda tālāk paudējiem, Dieva kalpi neuzdrošinājās uzticēties savam spriedumam. Viņi gan izraudzījās cilvēkus, atbilstošus savam spriedumam, un tad nesa viņus Kunga priekšā, lai redzētu, vai Viņš viņus grib pieņemt par Saviem pārstāvjiem. Ne mazāku uzmanību šim darbam vajadzētu pievērst tagad.

Daudzās vietās mums jāstāpjas ar cilvēkiem, kuri steigušies ieņemt atbildīgas vietas kā draudžu vecaji, /407/ kaut gan viņi šai vietai nav piemēroti. Viņi pareizi nevalda paši sevi. Viņu iespaids nav labs. Draudzē pastāvīgi ir nepatīšanas, pateicoties vadītāja rakstura trūkumiem. Uz šiem cilvēkiem pārāk ātri uzliktas rokas.

Dieva kalpiem vajadzētu būt tādiem, kam ir laba slava, spējīgiem apdomīgi un piesardzīgi uzturēt pamodināto interesi. Mums ļoti vajadzīgi vīri, kas viņu pārstāvētai lietai darītu godu, bet ne negodu. Sludinātājus vajadzētu pārbaudīt sevišķi rūpīgi, lai redzētu, vai viņiem ir pareizā izpratne par šā laika patiesību un vai viņi spējīgi noturēt savstarpēji savienotus priekšnesumus par pravietojumiem vai arī par praktiskiem tematiem. Ja viņi nevar skaidri runāt par Bībeles patiesībām, tad viņiem ir jāklausa un jāmacās. Viņiem vajadzētu nopietni un ar lūgšanām pētīt Rakstus un labi ar tiem iepazīties, lai varētu Bībeles patiesības mācīt citiem.

Visas šīs lietas vajadzētu rūpīgi un ar lūgšanām pārdomāt un apsvērt, pirms steigšus vīrus aicināt darba laukā.

Dievs ir atzinis plānu, lai vecākais Smits dažādos štatos noturētu Bībeles pētīšanas kursus. Tādā veidā paveikts daudz laba, tomēr viss laiks nav veltīts šim darbam, kas nāktu par labu mūsu jaunajiem sludinātājiem un Dieva lietai. Jau pielikto pūļu augļus mēs šīnī dzīvē nekad pilnībā neizpratīsim, bet mūžība tie būs redzami.

EVANĢĒLIJA KALPI

Brāli A, es redzēju, ka tu neesi sagatavots sekmīgam sludināšanas darbam. Kādu laiku tavas pūles pavadīja zināmi panākumi. Tiem būtu vajadzējis tevi pamudināt uz lielāku nopietnību un centību, tomēr iespaids bija pretējs. Dieva laipnības izpratnei vajadzēja tevi iedrošināt turpināt strādāt pazemīgi, neuzticoties sev. Bet sevišķi pēc iesvētīšanas tu sāki justies kā pilnvērtīgs sludinātājs, /408/ kas spējīgs patiesību pasludināt lielās vietās. Tad tu kļuvi kūtrs, neizjūtot nekādu nastu par dvēselēm, un tavam darbam Dieva lietā kopš tā laika ir bijusi pavisam maza vērtība. Tu esi fiziski stiprs, bet tu nesaproti, ka par šo spēku izlietošanu tu esi tikpat atbildīgs kā bagātnieks par savas naudas izlietošanu. Tev nepatīk strādāt ar savām rokām, tomēr tev ir tāda miesas uzbūve, kas prasa stingru fizisku slodzi kā veselības saglabāšanai, tā arī garīgo spēku attīstīšanai. Cik tālu tas attiecas uz veselību, tad fiziskie vingrinājumi dotu lielu labumu visiem mūsu sludinātājiem, un, kad viņi var atbrīvoties no aktīvas kalpošanas sludināšanas darbā, viņiem par savu pienākumu vajadzētu uzskatīt fizisko darbu savu ģimeņu uzturēšanai.

Brāli A, tu daudz sava laika esi nositis miegā, kas tavai veselībai nav nācis par labu, bet gan par ļaunu. Dārgās stundas, kuras tu esi zaudējis, nedarot nekā laba ne sev, ne kādam citam, Debesu grāmatās liecina pret tevi. Tavu vārdu man rādīja zem virsraksta: "Kūtrie kalpi." Tavs darbs neizturēs tiesas dienas pārbaudi. Tu tik daudz dārgā laika esi pavadījis miegā, ka visi tavi spēki liekas esam paralizēti. Veselību var iegūt ar pareiziem dzīves ieradumiem, un to var tā uzturēt, ka tā nestu augļus un augļu augļus. Tomēr šo kapitālu, kas ir dārgāks par jebkuru bankā noguldīto, var upurēt nesātībai ēšanā un dzeršanā un ļaujot orgāniem bezdarbībā ierūsēt. Laiskas labsajūtas meklēšana ir jāatstāj; kūtrums ir jāuzvar.

Daudzu mūsu sludinātāju saslimšanas iemesls ir pietiekamu vingrinājumu trūkums un pārēšanās. Viņi nesaprot, ka tāda rīcība apdraud visstiprāko organismu. Tiem, kas līdzīgi tev temperamentā ir kūtri, vajadzētu būt atturīgi un nevajadzētu izvairīties no fiziskas slodzes. Daudzi mūsu sludinātāji rok sev kapu ar saviem zobiem. No gremošanas orgāniem /409/ uzliktās slodzes cieš viss organisms, un arī smadzenēm tas smagi jāizjūt. Par katru veselības likumu pārkāpšanu vainīgais saņem sodu savā ķermenī.

Kad apustulis Pāvils nenodevās aktīvas sludināšanas darbam, viņš strādāja savu telšu taisītāja amatu. To viņš bija spiests darīt, lai ļaudis pieņemtu maz pazīstamo patiesību. Pirms kristīgās ticības pieņemšanas viņš ieņēma augstu stāvokli, un viņam no sava darba nebija jāiztieks. Jūdi bija raduši apmācīt savus bērnus kādā amatā, lai arī cik augstu stāvokli viņi gatavotos ieņemt, lai, apstākļiem mainoties, viņi nebūtu nespējīgi paši sevi uzturēt. Sakarā ar šo ieradumu Pāvils bija telšu taisītājs; un, izdevis savus līdzekļus Kristus lietas sekmēšanai un sevis uzturēšanai, viņš atkal ķērās pie sava amata, lai sagādātu dzīves iztiku.

Neviens cilvēks, kas jebkad dzīvojis, nav bijis dedzīgāks, enerģiskāks un pašuzpurīgāks mācekļis Kristus par apustuli Pāvilu. Viņš bija viens no lielākajiem pasaules skolotājiem. Viņš šķērsoja jūras un devās tuvos un tālos ceļojumos, līdz liela pasaules daļa no viņa lūpām bija dzirdējusi stāstu par Kristus krustu. Viņā dega vēlēšanās darīt zināmu patiesību bojā esošajiem cilvēkiem; patiesību, kas atklājās Pestītāja mīlestībā. Viņa dvēsele bija saistījusies ar sludināšanas darbu, un tikai ar sāpēm dvēselē viņš atrāvās no šī darba, lai rūpētos par savām miesīgajām vajadzībām; viņš tomēr apsēdās pie amatnieka smagā darba, lai tikai neapgrūtinātu nabadzības nomāktas draudzes. Lai gan viņš bija dibinājis daudzas draudzes, viņš tomēr atteicās pieņemt atbalstu no tām, baidīdamies, ka viņa motīvu nelabvēlīga iztulkošana varētu mazināt viņa kā evaņģēlija kalpa derīgumu un panākumus. Viņš vēlējās saviem ienaidniekiem atņemt katru iespēju neslavas celšanai, lai tādā veidā nesamazinātos viņa vēsts spēks.

Savus Korintas brāļus viņš aicina saprast, ka, būdams evaņģēlija strādnieks, viņš drīkst prasīt sev pabalstu un ka viņam pašam sevi nav jāuztur, tomēr no šīm tiesībām viņš labprātīgi atteicās, baidīdamies, ka līdzekļu pieņemšana sevis uzturēšanai varbūt varētu stāties ceļā viņa derīgumam. Lai gan vājš veselībā, viņš visu dienu strādāja, /410/ kalpodams Kristus, un tad lielu daļu no nakts laika un bieži pat visu nakti pūlējās, sagādādams līdzekļus pārtikai sev un citiem. Apustulis gribēja dot priekšzīmi arī saviem brāļiem, šādā veidā izceldams un godādams čaklumu. Kad mūsu sludinātāji izjūt grūtības un trūkumu Kristus darba dēļ, tad lai viņi garā apmeklē apustuļa Pāvila darbnīcu un atceras, ka šis izredzētais Dieva vīrs maizi, ko viņš ar pilnām tiesībām drīkstēja saņemt par savu Jēzus Kristus apustuļa darbu, pelnīja, darinādams teltis, Pienākums saukts, šis lielais apustulis bija gatavs nolikt savu darbu, lai stātos pretī visniknākajam pretiniekam un apturētu viņa lepno lielšanos, un tad atkal turpinātu savu vienkāršo nodarbošanos. Viņa čaklums reliģiskajā darbā ir pārmetums dažu mūsu sludinātāju kūtrumam. Rodoties izdevībai strādāt, lai paši sevi varētu uzturēt, viņiem to ar prieku vajadzētu izlietot.

Dievs nekad nav gribējis, lai cilvēks savu dzīvi pavadītu kūtrumā. Ādamam, dzīvojot Ēdenē, arī bija jāstrādā. Lai gan skriešanas sacīkstēs ne vienmēr uzvar ātrākais un kaujā stiprākais, tomēr, kas strādā ar kūtru roku, tas kļūs nabags. Kas čakli darbā, tie ne vienmēr būs veiksmīgākie, tomēr miegainība un kūtrums noteikti apbēdinās Dieva Garu un iznīcinās patiesu dievbijību. Stāvošs ūdens kļūst pretīgs, bet tīrs tekošs strauts vīrs zemes izplata veselību un prieku. Nenogurstošs un čakls strādnieks visur būs par svētību. Cilvēka pilnīgai un pareizai attīstībai nepieciešama fizisko un garīgo spēku vingrināšana.

Jaunajiem sludinātājiem vajadzētu mācīties būt lietderīgiem visur, kur vien viņi nonāk. Ieaicinātiem apmeklēt cilvēkus mājās, viņiem nevajadzētu kūtri sēdēt, nepūloties palīdzēt tiem, kuru viesmīlību viņi bauda. Pienākumi ir abpusēji; ja sludinātājs bauda savu draugu viesmīlību, tad viņa pienākums atbildēt viņu laipnībai ar apdomīgu un uzmanīgu izturēšanos. Namatēvs var būt rūpju un smagu darbu /411/ nomākts cilvēks. Parādot vēlēšanos sniegt viņam īslaicīgu palīdzību un ne tikai pašam gaidīt uz apkalpošanu, sludinātājs bieži var atrast pieeju pie sirds un pavērt ceļu patiesības uzņemšanai.

Slinkus cilvēkus Dievs Savā darbā nemaz nevar izlietot; Viņam vajadzīgi apdomīgi, laipni, iejūtīgi un nopietni strādnieki. Rosīgs darbs nāks mūsu sludinātājiem tikai par labu. Kūtrums liecina par izlaidību. Katra prāta spēja, katrs kauls ķermenī, katrs muskulis locekļi rāda, ka Dieva nodoms ir, lai šīs spējas lietotu un neatstātu bezdarbībā. Brālis A ir par kūtru, lai savu enerģiju izlietotu neatlaidīgā darbā. Cilvēki, kuri bez vajadzības noguļ dārgās dienas stundas miegā, nemaz neizprot šo zelta acumirkļu vērtību. Šādi cilvēki Dieva lietai būs tikai par lāstu. Brālis A ir uzpūties. Viņš nav nopietns Bībeles pētītājs. Viņš nav tāds, kādam viņam vajadzētu būt, ne arī tāds, kāds, nopietni pūloties, viņš varētu kļūt. Viņš reizū reizēm uzmostas, lai kaut ko darītu, tomēr viņa slinkums, dabīgā mīlestība uz ērtībām liek krist atpakaļ tanī pašā kūtrumā. Cilvēkiem, kam čaklums un laika taupīšana nav kļuvuši par ieradumu, vajadzētu sev uzstādīt noteikumus, kas viņus pamudinātu strādāt regulāri un ātri.

Valstsvīrs Vašingtonā spēja veikt ļoti daudz darbu, jo viņš ievēroja stingru kārtību un sistemātiskumu. Katram dokumentam bija sava vieta un sava datums, un laiks nebija jāizšķiež, meklējot kaut kur iejukušu lietu. Dieva vīriem vajadzētu būt čakliem mācībās, centīgiem zināšanu iegūšanā un nekad viņiem nevajadzētu velti izšķiest kādu stundu. Neatlaidīgi pūloties, viņi var pacelties gandrīz līdz kurai katrai kristietības augstuma pakāpei, kļūstot par spēcīgiem un iespaidīgiem cilvēkiem. Daudzi tomēr nekad neaizsniegs augstāko stāvokli aiz katedras vai savā laicīgajā darbā, jo viņiem trūkst mērķtiecīgas apņemšanās, un no jaunības viņi pieraduši pie nenoteiktības. Bezrūpīga nevērība redzama visā, ko viņi uzsāk. Pēkšņa, impulsīva rīcība šad un tad nav pietiekoša, lai panāktu pārmaiņu šajos kūtrajos, ērtības mīlošajos cilvēkos; šis darbs prasa pacietīgu nepārtrauktību labos darbos. Tikai ievērojot noteiktu laiku, lai /412/ celtos, lūgtu, ēstu un atpūstos, cilvēki laicīgā darbā var gūt patiesas sekmes. Ja kūtrība un sistemātiskums ir ļoti vajadzīgi pasaulīgajos darbos, cik daudz vairāk tie nepieciešami Dieva darbā.

Gaišās rīta stundas daudzi izšķiež gultā. Vienreiz pazaudētas, šīs dārgās rīta stundas ir aizgājušas, lai nekad vairs neatgrieztos; tās ir zaudētas šim laikam un mūžībai. Tikai viena pazaudēta stunda katru dienu, un cik daudz ir pazaudēts gada laikā! Lai snaudēji padomā par to, lai apstājas un apsver, kā viņi Dieva priekšā norēķināsies par zaudētajām izdevībām.

Sludinātājiem vajadzētu veltīt laiku lasīšanai, studijām, pārdomām un lūgšanai. Prātu vajadzētu pildīt ar lietderīgām zināšanām, atmiņā uzkrāt Svēto Rakstu daļas, izsekojot pravietojumu piepildījumiem un mācoties mācības, kuras Kristus deva

Saviem mācekļiem. Ņemiet līdzi grāmatas lasīšanai, braucot ar vilcienu un gaidot stacijās. Katru ietaupīto mirkli izlietojiet kādam darbam. Tādā ceļā tiks aizvērtas spēcīgas durvis tūkstošām kārdināšanām. Ja ķēniņš Dāvids būtu bijis aizņemts ar derīgu darbu, tad viņš nebūtu kļuvis vainīgs Urijas noslepkavošanā. Sātans vienmēr ir gatavs nodarbināt to, kas pats sevi nenodarbina. Prātam, kas vienmēr centīsies pacelties intelektuālo spēju augstumos, nemaz neatliks laika mazvērtīgām un neprātīgām, ģeķīgām domām, kas ir Jauno darbu radītājas. Starp mums ir ļoti spējīgi vīri, kas, pareizi attīstījusies, varētu kļūt sevišķi derīgi; tomēr viņiem nepatīk piepūle, un, nesaskatot noziegumu Radītāja doto spēku neizlietošanā iespējami vislabākajā veidā, viņi apmierinās ar savu mieru un ērtībām un paliek garā neattīstīti. Tikai pavisam nedaudzi atbilst Dieva prātam. Kūtrajiem kalpiem Dievs uzstādīs jautājumu: "Ko tu esi darījis ar podiem, kurus Es tev devu?" Tai dienā būs daudz tādu, kas, saņēmuši vienu podu, to ir ietinuši autā un aprakuši zemē. Šos nelietīgos kalpus izdzīs galīgā tumsībā, kamēr tie, kas savus podus būs devuši mijējiem un tos dubultojuši, saņems uzslavu: "Labi, tu - godīgais /413/ un uzticīgais kalps, pie mazuma tu esi bijis uzticīgs, Es tevi iecelšu pār daudzumu; ieej sava Kunga priekā."

Uzticot kādam atbildīgu vietu, nevajadzētu jautāt, vai viņš ir daiļrunīgs vai bagāts, bet gan vai viņš ir godīgs, uzticīgs un čakls, jo, lai arī kāda būtu viņa izglītība, spējas, bez pieminētajām īpašībām viņš ir pilnīgi nederīgs ieņemt kādu uzticības amatu. Daudzi, kas dzīvi uzsākuši ar skaistām izredzēm, nav guvuši panākumus, jo nav bijuši čakli. Jaunieši, kas parasti redzami grupiņās sapulcējamies veikalos vai uz ielas, vienmēr sarunājamies un plāpājam, nekad neattīstīsies tā kā cilvēki, kas nodarbina savu prātu. Pastāvīga piepūle izkops cilvēkā to, ko nekas cits nespēj. Kas nekad nav apmierināti, ja neapzinās, ka ar katru dienu ir auguši lielāki, tie dzīvē tiešām gūs panākumus.

Daudzi ir cietuši neveiksmi, ārkārtīgu neveiksmi, kur viņi būtu varējuši gūt panākumus. Viņi nav izjutuši darba nastu un strādājuši tik lēnām un nesteidzīgi, it kā dvēseļu glābšanas darbam būtu paredzēta laicīgā tūkstošgadīgā valstība. Nopietnības un dedzības trūkuma dēļ tikai nedaudziem paliks iespaids, ka viņi tiešām to domā, ko saka. Dieva darbam ne tik daudz ir vajadzīgi sludinātāji - runātāji kā čakli, nopietni un neatlaidīgi strādnieki priekš Kunga. Vienīgi Dievs var mērīt cilvēcīgās prāta spējas. Viņš nav vēlējis, lai cilvēks paliktu nezināšanas ielejās, bet gan lai viņš sev nodrošinātu visu labumu un priekšrocības, ko sniedz apgaismots un attīstīts prāts. Katram vīram un sievietei vajadzētu saprast, ka uz viņiem gulstas pienākums aizsniegt intelektuālā lieluma virsotni. Iegūto zināšanu dēļ nevajadzētu lepoties, tomēr visiem dota priekštiesība baudīt apmierinājumu atziņā, ka ar katru uz priekšu sperto soli viņi ir kļuvuši spējīgāki godāt un slavēt Dievu. Viņi var smelt no neiznīkstošā visas gudrības un visu zināšanu Avota. /414/

Skolnieks, kas iestājas Kristus skolā, ir sagatavots piesavināties zināšanas, nedraudot briesmām apreibt no augstumiem, kuros viņam jākāpj. Ejot no patiesības uz patiesību, iegūstot arvien skaidrāku un gaišāku skatu par brīnišķajiem dabas un zinātnes likumiem, viņam arvien vairāk jāliksmojas par pārsteidzošās Dieva mīlestības atklāsmi pret cilvēku. Ar izprotošām acīm viņš skatās uz Dieva pilnību, Viņa zināšanām un gudrību, kas sniedz bezgalības dziļumus. Skolnieka prātam paplašinoties un kļūstot aptverošam, viņa dvēseli pārplūšina tīras gaismas straumes. Jo vairāk viņš dzer no zināšanu avota, jo skaidrākas kļūst viņa domas par Dieva bezgalību un lielākas ilgas pēc gudrības, kas pietiekoši izprastu Dieva dziļumus. Viņš kļūst arvien laimīgāks.

Mums kā tautai nepieciešama garīga attīstība. Tā mums jāiegūst, lai atbilstu laika prasībām. Nabadzība, vienkārša izcelšanās un nelabvēlīga apkārtnē nedrīkst aizkavēt mūsu prāta attīstību. Gribai jāvalda pār garīgajām spējām un prātam nevajag atļaut klejot vai arī vienlaicīgi pievērsties dažādiem priekšmetiem, nevienā pilnīgi neiedziļinoties. Ar grūtībām būs jāstāpjas visās studijās, bet tādēļ nekad nezaudējiet drosmi un nepārtrauciet mācīšanos. Meklējiet, pētiet un lūdziet. Vīrišķīgi un enerģiski stājieties pretī grūtībām. Aiciniet palīgā gribasspēku un pacietības jaukumu un tad rociēt vēl nopietnāk, neatlaidīgāk, līdz patiesības dārgakmens guļ jūsu priekšā, vienkāršs un skaists, kļūdamas vēl dārgāks, tāpēc ka tā atrašana bija saistīta ar grūtībām. Un tad vienmēr nerunājiet par šo vienu jautājumu, koncentrējot tajā visus sava gara spēkus un pastāvīgi liekot citiem tam piegriezt vērbu, bet sāciet aplūkot atkal kādu citu tematu un rūpīgi to pārbaudīt. Tā jūsu saprāta priekšā atklāsies viens noslēpums pēc otra. Ar tādu rīcību iegūsiat divas vērtīgas uzvaras. Būs mantotas ne tikai derīgas atziņas, bet prāta vingrināšana palielinās garīgos spēkus un

izturību. Viena noslēpuma atslēgšanai atrastā atslēga var noderēt daudzu citu, līdz šim neatklātu, vērtīgu atziņas dārgakmeņu atrašanai.

Daudzi mūsu sludinātāji laudim var pasniegt tikai /415/ nedaudzas pamācošas svētrunas. Tāds pati piepūle un uzcītība, kas viņiem jāva tuvu iepazīt šos jautājumus, darītu viņus spējīgus izprast arī citus. Visiem pilnībā vajadzētu izprast pravietojumus un citas ticības pamatmācības. Tomēr daži, kas jau gadiem ilgi strādā sludināšanas darbā, apmierinās ar to, ka aprobežojas ar nedaudz tematiem, būdami par kūtriem, lai čakli un ar lūgšanām pētītu Rakstus un kļūtu par milžiem Bībeles mācību un Kristus praktisko norādījumu izprašanā. Visiem prātu vajadzētu pildīt ar Dieva Vārdu patiesību atziņām, lai būtu gatavi kurā katrā vajadzības brīdī no saviem krājumiem pasniegt jaunas un vecas lietas. Centības un nopietnas, stingras piespiešanās trūkuma dēļ gars ir sakropļojies un pārstājis attīstīties. Ir pienācis laiks dzirdēt Dievu sakām: "Ejiet uz priekšu un attīstiet tās spējas, kuras Es jums esmu devis."

Pasaule pārpildīta maldiem un pasakām. Pastāvīgi tiek laisti klajā dažādi stāsti un noveles sensacionālu drāmu veidā, lai saistītu cilvēku prātu. Papilnam atrodams bezjēdzīgu teoriju, kas izposta tikumību un kaitē garīgai attīstībai. Dieva darbam vajadzīgi saprātīgi domājoši un Rakstus labi pazīstoši vīri, kas stātos pretī ieplūstošajai opozīcijas straumei, kas laužas Dieva darbā. Mēs ne mazākā mērā nedrīkstam atbalstīt augstprātību, šaursirdību un pretrunīgu (nekonsekventu) rīcību, kaut arī visu to pārsegtu šķietamas dievbijības tērps. Tie, kuru sirdī mājās patiesības svētojošais spēks, visur atstās pārliecinošu iespaidu. Zinādami, ka maldus aizstāvji nespēj radīt vai iznīcināt patiesību, viņi var atļauties būt klusi, mierīgi un apdomīgi.

Nepietiek ar to, ka mūsu sludinātāji patiesību pazīst tikai virspusēji, Jautājumi, pie kuriem pieskaras vīri, kas savus Dieva dotos spēkus samaitājuši un vērsuši patiesības noārdīšanai, pastāvīgi prasīs nopietnus pētījumus. Svētulība ir jānoliek. Sātaniskajiem maldiem un viltojumam šinī laikā jāstājas pretī skaidri un saprātīgi ar Gara zobenu, kas ir Dieva Vārds. Tā pati neredzamā Roka, Kas vada planētu gaitu un Savā spēkā uztur pasaules, ir rūpējies par visu nepieciešamo cilvēkam, kas radīts pēc Viņa līdzības, lai tas, pildot savus pienākumus virs zemes, varētu /416/ būt tikai nedaudz mazāks par Dieva eņģeļiem. Cilvēki, kuriem uzticētas vissviniģākās patiesības, kādas jebkad cilvēkam dotas, neatbilst Dieva nodomam. Viņš vēlas, lai mēs kāptu arvien augstāk un augstāk pretī pilnības stāvoklim, katrā solī redzot un atzīstot Dieva godu un spēku. Cilvēks pats sevi nepazīst. Mūsu atbildības ir tieši proporcionālas mums dotajai gaismai, dotajām izdevībām un priekšrocībām. Mēs esam atbildīgi par to labumu, ko mēs būtu varējuši pa darīt, tomēr neesam padarījuši, jo bijām par kūtriem izlietot mūsu sniedzamības robežās noliktās izglītošanās iespējas.

Dārgā Dieva Grāmata satur dzīvības likumus katras profesijas un šķiras cilvēkam. Te atrodami piemēri, kurus visiem vēlams pārdomāt un atdarināt. "Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai Viņš kalpotu." Kristus kalpa īstais gods un slava nav meklējama noturēto svētrunu skaitā, ne arī pabeigto rakstu darbu daudzumā, bet gan uzticīgā kalpošanas darbā ļaužu vajadzībām. Ja viņš atstāj novārtā šo sava darba daļu, tad viņam nav tiesības saukties par Kristus kalpu.

Šinī laikā vajadzīgi vīri, kas spēj izprast ļaužu vajadzības un atvieglot viņu trūkumu. Uzticīgs Kristus kalps vēro visas priekšējās līnijas, lai brīdinātu, norātu, dotu padomu, aicinātu un iedrošinātu līdzcilvēkus, strādādams Dieva Gara spēkā, kas spēcīgi viņā darbojas, lai katru cilvēku varētu nostādīt pilnīgu Kristū. Šādu vīru Debesīs atzīst par Kristus kalpu, kurš min savas Lielās Priekšzīmes pēdās.

Mūsu sludinātāji sevišķi nepilnīgi ir ēšanas ieradumos. Vienā ēdienreizē viņi uzņem pārāk lielas barības devas un pārāk lielu dažādību. Daži saucas par reformatoriem tikai vārda pēc. Viņi nepieturas ne pie kādiem likumiem savas diētas regulēšanā un ēšanas starplaikos atļaujas baudīt augļus vai riekstus, uzliekot tādā veidā gremošanas orgāniem pārāk lielu slodzi. Daži ēd trīs reizes dienā, lai gan viņu fiziskajai un garīgajai veselībai vēlāmāka būtu bijusi divreizēja ēšana. Ja varmācīgi pārkāpj likumus, kuriem /417/ Dievs licis pārvaldīt viņu fizisko organismu, tad noteikti jāseko sodam.

Neprātīgas ēšanas rezultātā dažiem prāts liekas esam pa pusei paralizēts; viņi ir kūtri un miegaini. Brāļi sludinātāji, kas cieš savtīgas ēstkāres un citu tieksmju apmierināšanas rezultātā, nerunā par labu veselības reformai. Ciešot no pārstrādāšanās, būtu bijis labāk izlaist kādu ēdienreizi, dodot dabai dziedināšanas iespēju. Veselības reformas izplatīšanai mūsu darbinieki vairāk varētu darīt ar savu priekšzīmi nekā ar šīs reformas sludināšanu. Kad labu domājošie draugi ir rūpīgi gatavojušies uzņemt sludinātāju, tad viņam būs jāstopas ar spēcīgu kārdinājumu neievērot pamatlikumus. Tomēr, atsakoties no gardajiem, smalkajiem

ēdieniem, asajām garšvielām, tējas un kafijas, viņi sevi varētu parādīt kā praktiskus veselības reformētājus. Daži tagad cieš, tāpēc ka ir pārkāpuši dzīvības likumus; ar to veselības reformas lietai viņi ir uzlikuši kauna traipu.

Pārmērīga ļaušanās ēšanai, dzeršanai, gulēšanai un redzes piepūlēšanai ir grēks. Visu ķermeņa un gara spēku saskaņota un veselīga darbība sagādās laimi; un jo augstāki, cēlāki un izsmalcinātāki būs mūsu spēki, jo tīrāka un skaidrāka būs laime. Bezmērķīga dzīve ir dzīva nāve. Prāta spējas vajadzētu vingrināt pie tematiem, kas saistās ar mūsu mūžīgajām interesēm. Tas nāks par labu miesīgajai un garīgajai veselībai. Daudz ir tādu, pat starp mūsu sludinātājiem, kas bez pūlēm grib panākt izcilu stāvokli pasaulē. Savā godkārē viņi vēlas padarīt kādu lielu un derīgu darbu, bet tanī pašā laikā nevērīgi pāiet garām mazajiem ikdienas pienākumiem, kas varētu viņiem palīdzēt kļūt par sludinātājiem, kas atbilstu Kristus priekšrakstam. Viņi vēlas darīt tādus darbus, kādus citi dara, bet viņiem nepatīk disciplīna, kas nepieciešama, lai viņi uz to sagatavotos. Šī vīru un sievu karstā vēlēšanās darīt kaut ko tādu, kas stāv tālu aiz viņu pašreizējo spēju robežām, jau pašā sākumā izsauc vienu nopietnu kļūdu pēc otras. Sašutumā viņi atsakās kāpt pa trepēm, vēlēdamies uzreiz panākt augstāku stāvokli ar mazāk nogurdinošām pūlēm.

MŪSU KOLEDŽAS

Jaunatnes audzināšana un mācīšana ir svarīgs un svinīgs darbs. Lielais mērķis, ko vajadzētu sasniegt, ir tāda rakstura izveidošana, lai attiecīgā persona būtu spējīga pareizi pildīt šīs dzīves pienākumus un beidzot varētu ieiet nākošajā nemirstīgajā dzīvē. Mūžība atklās, kādā veidā darbs ir padarīts. Ja sludinātāji un skolotāji būtu pilnīgi izpratuši savu atbildību, tad šodien mēs pasauli redzētu savādāku. Viņi ir pārāk aprobežoti savos uzskatos un mērķos. Viņi neizprot sava darba un tā rezultātu lielo nozīmi.

Dievs nespēja vairāk darīt cilvēka labā, kā Viņš darīja, atdodams Savu mīļoto Dēlu, ne arī mazāk, tomēr nodrošināt cilvēku pestīšanu, nesamazinot dievišķa likuma godu un stāvokli. Viņš mums ir atdevis visas Debesu bagātības, jo, atdodams Savu Dēlu, Viņš mums ir atvēris Debesu zeltotos vārtus kā bezgalīgu dāvanu tiem, kas pieņem upuri un padevīgi atgriežas pie Dieva. Kristus nāca uz mūsu pasauli ar tik lielu un plašu mīlestību sirdī kā pati mūžība, piedāvādamies darīt cilvēku par visas Savas bagātības un godības mantinieku. Ar to Viņš cilvēkam atklāja Sava Tēva raksturu, rādīdams katrai cilvēcīgai būtnei, ka Dievs var būt taisns un taisnot arī to, kas savu ticību nopamatojis Jēzū.

Debesu Majestāte neizpatika pats Sev. Viss, ko vien Viņš darīja, bija domāts cilvēka glābšanai. Viņa klātbūtne bija pārmetums katra veida savtīgumam. Viņš pieņēma mūsu dabu, lai varētu ciest mūsu vietā, pienesot Savu dvēseli par grēka upuri. Viņš bija Dievs sasists un apbēdināts, lai glābtu cilvēku no soda, ko viņš bija pelnījis par Dieva likumu pārkāpšanu. Ar no krusta plūstošo gaismu Kristus gribēja visus cilvēkus vilkt pie Sevis. Viņa cilvēcīgā sirds ilgojās pēc visas cilvēces. Viņa rokas bija atvērtas visu uzņemšanai, un Viņš visus aicināja pie Sevis. Viņa dzīve virs zemes bija pastāvīga Sevis aizliegšana un darbs citu labā.

Ja cilvēks Debesīm maksā tik dārgi, ka par to atdeva Dieva Dēlu, cik rūpīgiem tad vajadzētu būt sludinātājiem, skolotājiem un vecākiem pret viņu iesaistīto nodotajām dvēselēm. Darbs ar cilvēkiem ir ļoti smalks, un pie tā vajadzētu pieiet ar bijību un drebēšanu. Jaunatnes audzinātājiem vienmēr jāprot pilnīgi pār sevi valdīt. Ar nepacietību vai vēlēšanos saglabāt nepelnītu cieņu un pārkumu, izpostot iesaistīto pārkāpēju cilvēcīgu dvēseli, pielaiž briesmīgu kļūdu, jo tādā veidā šī dvēsele var zust priekš Kristus. Netaisna rīcība var tā ievirzīt nepareizā ceļā un izkropļot jaunieša prātu, ka šo ievainojumu nekad vairs pilnībā nevarēs dziedināt. Kristus reliģijas iesaistītais vajadzētu vadīt jaunatnes audzināšanu un mācīšanu. Pestītāja pašaiļieģšanās priekšzīme, Viņa laipnība un lēnprātīgā mīlestība ir nopietns pārmetums sludinātāju un skolotāju nepacietībai. Šiem nesavaldīgajiem pamācītājiem Viņš jautā: "Vai tādā veidā jūs izturaties pret dvēselēm, par kurām Es atdevu Savu dzīvību? Vai jūs neprotat augstāk vērtēt bezgalīgo maksu, ko Es maksāju par viņu atpestīšanu?"

Visiem, kas saistīti ar mūsu koledžu, vajadzētu būt vīriem un sievietēm, kas bijīgi staigā Dieva priekšā un kuru sirdis pilda mīlestība uz Viņu. Jauniešiem, kas nonāk viņu iesaistītajā robežās, viņu dzīvē vajadzētu redzēt pievilcīgu reliģiju. Profesoriem un skolotājiem pastāvīgi vajadzētu justies atkarīgiem no Dieva. Viņiem jāstrādā šinī pasaulē, bet gudrības un zināšanu Avots, no kura viņiem pastāvīgi jāsmel, atrodas augšā. Savs es nedrīkst gūt virsroku. Valdošajam jābūt Dieva

Garam. Viņiem vajadzētu pazemīgi staigāt ar Dievu un izjust savu atbildību, kas nav mazāka kā sludinātājiem. Iespaidi, kādu profesori un skolotāji atstāj uz jauniešiem mūsu koledžās, izplatīsies visur, kur šie jaunieši nonāks. No šīs koledžas vajadzētu iziet svētam iespaidam, kas stātos pretī visur valdošajai tikumiskajai tumsai. Kad Dieva eņģelis man rādīja, ka jādibina institūts mūsu jaunatnes audzināšanai, tad es redzēju, ka tas varētu būt viens no vislielākajiem Dieva nozīmētajiem līdzekļiem dvēseļu glābšanai. /420/

Kas grib gūt panākumus jaunatnes audzināšanā, tiem tā jāpieņem tāda, kāda tā ir, ne tāda, kādai tai vajadzētu būt, ne arī tāda, kāda tā būs pēc audzināšanas un mācīšanas. Ar neapdāvinātiem skolniekiem būs grūtības, un viņu nezināšana jāpanes pacietīgi. Pret jūtīgiem, nervoziem studentiem viņiem jāizturas saudzīgi un ļoti laipni, atceroties, ka kādreiz būs jāsastopas ar saviem skolniekiem Kristus soģa krēsla priekšā. Pašu nepilnības izjūtai vajadzētu vadīt audzinātājus uz maigas līdzjūtības un iecietības piekopšanu pret tiem, kas cīnās ar tādām pat grūtībām. Audzinātāji saviem skolniekiem nevar palīdzēt, ja atstāj viņu trūkumus neievērotus, bet viņiem uzticīgi jālabo nepareizības tādā veidā, lai norātais justos vēl ciešāk saistīts pie skolotāja sirds.

Ar savstarpējas atkarības likumiem Dievs ir savienojis jaunus un vecus. Jaunatnes audzinātājiem vajadzētu izjust nesavtīgu interesi par ganāmpulka jēriem, kam priekšzīmi Kristus ir rādījis Savā dzīvē. Pārāk maz ir redzams saudzīgs maigums un pārāk daudz stingra tiesneša nelokāmais cienīgums. Pret visiem vajadzētu izturēties pareizi un bezpartejiskā taisnīgumā, jo to prasa Kristus reliģija; tomēr vienmēr vajadzētu atcerēties, ka nelokāmībai un taisnībai ir mēsa, ko sauc par žēlastību. Turēties savrup un ar skolniekiem apieties vienaldzīgi, būt nepieejamam, skarbam un kritiskam ir pretēji Kristus Garam.

Mums katram personīgi jāatver sirds Dieva mīlestībai, lai pārvarētu savtīgumu un skarbumu un ļautu Jēzum valdīt dvēselē. Jaunatnes audzinātājs darītu labi, ja atcerētos, ka ar visām savām priekšrocībām gadu ziņā, izglītībā un piedzīvojumos viņš tomēr vēl nav pilnīgs uzvarētājs; viņš pats vēl maldās un pielaiž daudz kļūdu. Kā Kristus rīkojas ar viņu, tā viņam vajadzētu censties izturēties pret viņa gādībā nodoto jaunatni, kam ir bijis mazāk priekšrocību un kas atradusies nelabvēlīgākā vide nekā viņš. Kristus visu laiku ir pacietis maldīgā cilvēka stūrgalvību un nepaklausību. Viņa mīlestība pret grēcinieku nav atdzisusi, un Viņa pūles nav mitējušās, un Viņš nav to atstājis sātana uzbrukumu varai. Viņš ar izstieptām rokām ir stāvējis blakus, /421/ lai atkal uzņemtu maldīgo, nepaklausīgo un pat atkritēju. Ar priekšrakstiem un piemēru skolotājiem vajadzētu pārstāvēt Kristus jaunatnes audzināšanas un mācīšanas darbā. Tiesas dienā viņiem tad nebūs jākaunas, sastopoties ar saviem skolniekiem un ar tās audzināšanas metodes aprakstu, ar kādu viņi strādājuši.

Atkal un atkal jaunatnes audzinātājs skolas telpās ir ienesis ēnas un tās tumsas, kas apņēmu viņa dvēseli. Viņš ir bijis pārguris, nervozs, vai arī traucētais barības sagremošanas process visu nokrāsojis tumšu un drūmu. Skolas telpās viņš ienāk ar saspringtiem nerviem un sakairinātību, uzbudinātu kuņģi. Liekas, ka viņam neko nevar izdarīt pa prātam. Viņš domā, ka skolnieki viņu neciena, un pats pa labi un pa kreisi izdala asu kritiku un tādus pat pārmetumus.

Varbūt viens vai vairāki kļūdās vai ir nevaldāmi; bet viņa iztēle visu pārspīlē, un viņš kļūst netaisns un rājienos bargs un griezīgs, pat cenzdamies izsmiet to, kuru uzskata par vainīgu. Šī pati netaisnība vēlāk viņam neļauj atzīt savas rīcības nepareizību. Cenšoties saglabāt sava stāvokļa cieņu, viņš pazaudē dārgu zelta iespēju atklāt Kristus Garu, ar ko varbūt varētu kādu dvēseli mantot Debesīm.

Piedzīvojušiem vīriem un sievietēm vajadzētu saprast, ka šis laiks ir sevišķi bīstams jaunatnei. Kārdināšanas viņiem uzbrūk no visām pusēm, un, ja ir viegli peldēt pa straumi, tad, lai turētos pretī jaunuma plūsmam, ir vajadzīga visstiprākā piepūle. Sātans pieliek pārdomātas pūles, lai jaunatni ierautu grēkā, jo tā viņa uzvara pār cilvēku ir drošāka. Dvēseles ienaidnieku pilda briesmīgs naidis pret katru cenšanos iespaidot jauniešus, lai viņi ietu pareizā virzienā. Viņš ienīst visu, kas varētu dot pareizus uzskatus par Dievu un mūsu Pestītāju, un sevišķi cīnās pret visiem tiem, kas atrodas labvēlīgos apstākļos, lai saņemtu gaismu no Debesīm. Viņš zina, ka katrs solis no viņu puses, lai nāktu ciešākā savienībā ar Dievu, dos viņiem spēku pretoties viņa viltīgajiem plāniem. Kas ir mierīgi un bezrūpīgi savos grēkos, tie droši stāv zem viņa karoga. Bet tiklīdz viņi cenšas salauzt viņa spēku, tūlīt atmostas /422/ viņa dusmas, un viņš sāk dedzīgi strādāt, lai, ja vien tas būtu iespējams, izjauktu Dieva nodomu.

Ja mūsu koledžas iespaidi būtu tāds, kādam tam vajadzētu būt, tad tur izglītību saņemusī jaunatne spētu atzīt Dievu un slavēt Viņu visos Viņa darbos. Un, attīstīdami Dieva dāvatās prāta

spējas, viņi sagatavotos iespaidīgākam kalpošanas darbam. Svētot prāts atslēgs Dieva Vārda bagātības un savāks kopā tur esošos vērtīgos dārgakmeņus, lai pasniegtu tos citu cilvēku prātiem un lai tos ierosinātu meklēt dziļās Dieva patiesības. Dieva žēlastības bagātības atzišana pacels un izdaiļos cilvēka dvēseli, un savienībā ar Kristu tā kļūs par dievišķās dabas līdzdalībnieci un iegūs spēku pretoties sātana uzbrukumiem. Studentiem vajadzētu izskaidrot patiesību, ka zināšanas vienas pašas visa labā ienaidnieka rokās var būt spēks viņu pašu iznīcināšanai. Tā būtu, kas beidzot kļuva par dumpinieku, bija ļoti sapratīga un eņģeļu vidū ieņēma augstu stāvokli. Un daudzi, aizsnieguši intelektuālās attīstības augstumus, ļaujās viņa spēka gūstniecībai. Svētotām zināšanām, kuras dod Dievs, ir pareizs raksturs, un tās pagodinās Dievu.

Skolotāju darbs mūsu koledžā būs ļoti grūts. Starp skolas apmeklētājiem būs daži, kas nav nekas cits kā tikai sātana darbinieki. Viņi neizjūt nekādu cieņu pret skolas likumiem un demoralizē visus, kas biedrojas ar viņiem. Kad skolotāji ir darījuši viņu spēkos iespējamo, lai reformētu šo šķiru, kad tie ar personīgām pūlēm, nopietniem uzaicinājumiem un Dieva lūgšanām ir centušies viņus aizsniegt, bet tie ir atraidījuši visas pūles viņu labā un turpina savu grēcīgo rīcību, tad tos nepieciešami šķirt no skolas, lai viņu ļaunais iespaids neaptraipītu citus.

Lai skolotājs spētu uzturēt pareizu disciplīnu, tomēr parādīt līdzjūtīgu mīlestību un maigumu pret dvēselēm, kas nododas viņa gādībai, tad viņam pastāvīgi jāsaņem gudrība un žēlastība no Dieva. Kārtība ir jāuztur. Tomēr tiem, /423/ kas mīl Kristus asinīm atpirktās dvēseles, vajadzētu darīt visu iespējamo, lai glābtu maldošos. Šiem nožēlojamiem grēciniekiem pārāk bieži atļauj tumsā un maldos iet pašiem savu ceļu, un tie, kam vajadzētu palīdzēt, pamet viņus vienus, lai iet bojā. Daudzi, atvaino savu nevērību pret šiem bezrūpīgajiem, stūrgalvīgajiem jauniešiem, atsaucoties uz reliģiskajām priekštiesībām Betlkrīkā. Viņi saka, ka, ja tas šiem skolniekiem neliek nožēlot savus grēkus un atgriezties, tad nekas cits arī to nespēs panākt. Iespēja apmeklēt sabatskolu un klausīties svētrunas, kuras atskan no paaugstinājuma, tiešām ir dārgas priekštiesības, tomēr viss tas var paiet garām neievērots, turpretī ja viens patiesi ieinteresēts cilvēks līdzjūtībā un mīlestībā tuvotos šīm dvēselēm, tad viņam arī varbūt izdotos tās aizsniegt. Es redzēju, ka šādos gadījumos, kurus uzskata par ļoti grūtiem un citiem, gudri turpinātām personīgām pūlēm būs noteicošs iespaids. Visiem var nebūt tik cietas sirdis, kādas viņi parāda. Mūsu ļaudīm Betlkrīkā vajadzētu izjust dziļu ieinteresētību pret jauniešiem, kurus Dieva aizgādība nolikusi viņu iespaids robežās. Mēs esam redzējuši, ka daudzu jauniešu glābšanā, kas atnākuši uz mūsu koledžu, ir padarīts labs darbs, bet vēl daudz vairāk var paveikt ar personīgām pūlēm.

Savtīgā mīlestība uz sevi un savējiem daudzus attur no viņu pienākuma pret citiem. Vai nevajadzētu domāt, ka viss, kas viņiem jādara, ir viņu pašu un viņu bērnu labā? Kristus saka: "Ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs Man neesat darījuši." Vai jūsu bērni Dieva acīs ir vērtīgāki par jūsu tuvākā bērniem? Dievs neuzlūko cilvēka vaigu. Lai glābtu dvēseles, mums jādara viss mums iespējamais. Nevienam nevajadzētu paiet garām tāpēc, ka viņš nav tik attīstīts un nav saņēmis reliģisku audzināšanu kā tie bērni, kuri atradušies labvēlīgākos apstākļos. Ja šie kļūdainie un novārtā pamestie bērni būtu baudījuši tādas pat ģimenes pajumtes priekšrocības, tad viņu dvēseles varbūt būtu daudz cēlākas un spējas lielākas kā daudziem no tiem, kas pāri plūstošā mīlestībā un vismaigākajā rūpībā ir sargāti dienām un naktīm. Eņģeļi jūt līdzī šiem noklīdušajiem jēriem; eņģeļi raud, kamēr cilvēka acs paliek sausa un sirds aizslēgta pret šīm maldīgajām dvēselēm. Ja Dievs man nebūtu devis citu darbu, tad par savas dzīves uzdevumu es uzņemtos gādību par tiem, par kuru glābšanu citi negrib rūpēties. Dieva dienā kādam būs jāatbild par šo dārgo dvēseļu zaudējumu. /424/

Vecākiem, kas nevērīgi izturējušies pret Dieva uzticētajām atbildībām, ar šo savu nevērību būs jāstāpjas lielajā tiesas dienā. Kungs tad jautās: "Kur ir bērni, ko Es jums devu, lai jūs uzaudzinātu Man? Kāpēc viņi nav pie Manas labās rokas?" Daudzi vecāki tad redzēs, ka negudra mīlestība ir aptumšojusi viņu acis, ka viņi nav redzējuši savu bērnu kļūdas un ļāvuši viņiem izveidot kroplu raksturu, nederīgu Debesīm. Citi atkal redzēs, ka viņi saviem bērniem nav veltījuši laiku un uzmanību, mīlestību un maigumu; viņu pašu nepildītie pienākumi izveidojuši bērnus par tādiem, kādi ir viņi paši. Skolotāji redzēs, kur viņi būtu varējuši strādāt savam Kungam, cenšoties glābt šķietami neglābjamos, kas atstumti jaunības maigajos, uzņēmīgajos gados. Un draudzes locekļi redzēs, ka viņi savam Kungam būtu varējuši labi kalpot, cenšoties palīdzēt tiem, kuriem palīdzība bija visvairāk vajadzīga. Izšķērdējot savas intereses un mīlestību tikai savām ģimenēm vien, viņiem

visapkārt atradās nepiedzīvojuši jaunieši, kurus bija iespējams uzņemt savās sirdīs un mājās un kuru dārgās dvēseles varēja izglābt, parādot tām laipnu gādību un interesi.

Audzinātājiem vajadzētu saprast, kā pasargāt savu skolēnu veselību. Viņiem tos vajadzētu atturēt no prāta pārslogošanas ar pārāk daudz studijām. Ja viņi atstāj koledžu ar zinātnisko atziņu krājumiem, bet arī ar iedragātu organismu, tad būtu bijis labāk, ja viņi skolu vispār nebūtu apmeklējuši. Daži vecāki jūt, ka bērnu izglītība viņiem prasa ievērojamus izdevumus, un tie viņus spiež mācīties vairāk, lai nobeigtu izglītību pēc iespējas īsākā laikā, un studenti labprāt vēlas daudz mācīties. Profesori dažiem ir atļāvuši iet uz priekšu pārāk ātri. Kamēr dažiem ir vajadzīgi pamudinājumi, citi ir jāattur. Studentiem vienmēr jābūt uzcītīgiem, tomēr viņiem nevajadzētu noslogot savu prātu tā, ka viņi kļūst par garīgiem nīkuļiem. Viņus nevajadzētu tā noslogot ar mācīšanos, ka novārtā atstāj uzvešanās izkopšanu un rakstura attīstību, un pāri par visu nekam nevajadzētu traucēt viņu lūgšanas brīžus, kas tos savieno ar Jēzu Kristu, vislabāko Skolotāju, Kādu pasaule jebkad ir pazinusi. /425/ Nekādā gadījumā viņiem pašiem nevajadzētu atteikties no reliģiskajām priekšrocībām. Daudziem studentiem zinātņu mācīšanās ir kļuvusi par viņu pirmo un lielo mērķi. Viņi atstājuši novārtā lūgšanas un paši atrāvušies no sabatskolas un lūgšanu sapulcēm. Reliģisko pienākumu nepildīšanas dēļ viņi ir atgriezušies mājās, atkrituši no Dieva. Vissvarīgākā viņu audzināšanas daļa ir atstāta novārtā. Kas atrodas visas patiesās zinātnes pamatos, to nevajadzētu uzskatīt kā otršķirīgu lietu. "Kunga bijāšana ir gudrības iesākums." "Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un Viņa taisnības." Tam jābūt pirmajā vietā nevis pēdējā. Studentam jānodod iespējas labi iepazīties ar Biblii. Tam vajadzīgs laiks. Students, kas Dievu dara par savu stiprumu, kas arvien vairāk izprot dievišķās atziņas, kā tās atklātas Viņa Vārdā, liek sev pamatu pilnvērtīgai izglītībai.

Dievs vēlas, lai Betlkrīkas koledža aizsniegtu augstāku intelektuālās un morālās attīstības līmeni par jebkuru citu līdzīga veida institūtu mūsu zemē. Jaunatnei vajadzētu mācīt fizisko, garīgo un tikumisko spēku attīstības lielo nozīmi, lai viņi iegūtu ne tikai augstākās zinātniskās atziņas, bet, atzīstot Dievu, izaugtu Viņam par godu un slavu; tā viņi var attīstīt simetrisku raksturu un pilnībā sagatavoties, lai būtu derīgi šai pasaulei un tikumiski piemēroti nemirstīgajai dzīvei.

Es vēlētos, kaut varētu atrast vārdus, lai izteiktu mūsu koledžas svarīgo nozīmi. Visiem vajadzētu saprast, ka tas ir viens no Dieva līdzekļiem, lai Sevi atklātu cilvēkam. Skolotāji var padarīt lielāku darbu par to, kādu viņi līdz šim ir plānojuši. Ar interesantiem audzināšanas paņēmieniem jāveido prāts un jāattīsta raksturs. Dieva bijībā vajadzētu stiprināt un atbalstīt katru ceļšanos pēc augstākām spējām, kaut arī tajās stipri redzamas lielas nepilnības. Jaunatnes prāts ir bagāts savā apdāvinātībā, kaut arī šīs dāvanas /426/ nav lietderīgi izlietotas, jo trūcis iespēju to attīstībai. Studentu fiziskie spēki nostiprinās, tos vingrinot; bet gara spējas guļ apslēptas, jo audzinātājs nav padomājis un nav izlietojis Dieva dotās uztveres spējas un taktu, lai tās nodarbinātu. Jaunatnei jāsniedz palīdzība sevis attīstīšanai, tā jāaizkustina, jāuzmudina, jāiedrošina un jāspiež strādāt.

Strādnieki vajadzīgi visā pasaulē. Dieva patiesība jānes uz svešām zemēm, lai tā varētu apgaismot tumsībā atrodošos. Dievs prasa, lai šinī virzienā būtu redzama dedzība, bezgalīgi lielāka par līdzšinējo. Kā tauta mēs esam gandrīz paralizēti. Mēs nepadarām ne divdesmito daļu no tā, ko varētu padarīt, jo ļoti plašos apmēros mūsu vidū valda savtīgums. Tagad Dieva lietā ir vajadzīgi cilvēki ar attīstītu prātu, jo iesācējs nevar padarīt pieņemamu darbu. Dievs ir paredzējis, lai mūsu koledža izaudzīnātu darbiniekus, kas Viņam nedarītu kaunu. Vēl nav izprasti tie augstumi, kādus cilvēks var aizsniegt ar pareizu izglītību un sevis attīstīšanu. Mūsu starpā ir vairāk nekā viduvēju spēju cilvēki vien. Ja izlietotu viņu spējas, tad mums būtu divdesmit sludinātāju tur, kur tagad ir viens.

Skolotājiem nevajadzētu domāt, ka viņi savu pienākumu ir izpildījuši, ja viņu skolnieki apmācīti zinātnēs. Viņiem vajadzētu saprast, ka viņi atrodas vissvarīgākajā misijas laukā pasaulē. Ja visi, kas strādā par skolotājiem, izlietotu savas spējas atbilstoši Dieva prātam, tad viņi kļūtu par vissekmīgākajiem misionāriem. Ir jāatceras, ka jaunatne veido ieradumus, kuri deviņos gadījumos no desmit izšķirs viņu nākotni. Tās sabiedrības iespaids, kurā viņi uzturas, viņu veidotās sadraudzības un piesavinātie pamatlikumi pavadīs viņus visā dzīvē.

Ir briesmīga patiesība, kurai vajadzētu likt drebēt vecāku sirdīm, ka koledžas, kur nosūta jaunatni prāta izglītošanai, apdraud viņu tikumību. Ka nevainīgs jauniešs, nonākdams kopā ar nocietinātiem noziedzniekiem, mācās pazīt noziegumus, par kuriem viņš nekad nebija pat sapņojis, tā skaidri domājošie jaunieši, nonākot samaitātos ieradumos /427/ pagrimušo

koledžas audzēkņu sabiedrībā, pazaudē sava rakstura skaidrību, kļūst netikumīgi un zemi. Vecākiem vajadzētu atmosties savam atbildīgajam uzdevumam un izprast, ko viņi dara, sūtīdami bērnus prom no mājas un koledžām, kur nevar sagaidīt neko citu kā tikai savu bērnu demoralizēšanos. Betlkrīkas koledžai morāliskā ziņā vajadzētu stāvēt augstāk par jebkuru citu koledžu mūsu zemē, lai tās gādībā nodotajiem bērniem nedraudētu nekādas briesmas. Ja skolotāji pildītu savu darbu Dieva bijībā, Kristus Garā strādādami skolnieku dvēseļu glābšanas labā, tad Dievs viņu pūles vainagotu ar panākumiem. Dievbijīgi vecāki vairāk rūpēsies par savu bērnu raksturu, ar kādu viņi atnāks no koledžas mājās, nekā par panākumiem un sasniegumiem studijās.

Es redzēju, ka mūsu koledžu Dievs paredzējis lielā dvēseļu glābšanas darba veikšanai. Vienīgi nododot visas spējas Dieva Gara vadībā, atsevišķs cilvēks var tās pilnīgi un lietderīgi izlietot. Reliģiskie priekšraksti un pamatlūkumi ir pirmie soļi zināšanu iegūšanas virzienā, un tie atrodas patiesas audzināšanas pašos pamatos. Dieva Garam jāatdzīvina atziņas un zināšanas, lai tās kalpotu viscēlākajiem mērķiem. Vienīgi kristietis var pareizi izlietot zināšanas. Uz zinātni, lai to pilnīgi novērtētu, ir jāskatās no reliģiska redzes viedokļa. Sirds, ko izdaijojusi Dieva laipnība un žēlastība, vislabāk var saprast izglītības un audzināšanas vērtību. Dieva esamības pazīmes, ko skatām Viņa radītajos darbos, var pareizi novērtēt vienīgi tad, ja mēs pazīstam pašu Radītāju. Lai vadītu jauniešus pie patiesības Avota, pie Dieva Jēra, Kas nes pasaules grēkus, tad skolotājam jāpazīst ne tikai patiesības teorija, bet viņam jābūt piedzīvojumos iegūtām zināšanām par svētuma ceļu. Zināšanas ir spēks, ja tas savienotas ar patiesu dievbijību.

VECĀKU PIENĀKUMI PRET KOLEDŽU

Mūsu brāļiem un māsām citās vietās vajadzētu saprast, ka vīgu pienākums ir atbalstīt institūtu, kas izveidots saskaņā ar Dieva pavēli. Daži studenti atgriežas mājās kurnēdami un sūdzēdami, un viņu vecāki un draudzes locekļi ar vērigām acīm uzklausa pārspilētos, vienpusīgos apgalvojumus. Viņi darītu labi, ja ņemtu vērā, ka katrai lietai ir divas puses; tomēr tā vietā viņi atļauj šīm sagrozītajām ziņām uzcelt barjeru starp sevi un koledžu. Tad viņi sāk izteikt bailes, šaubas un jaunas aizdomas par veidu, kādā koledžas darbu vada. Šāds iespaids izdara lielu jaunumu. Neapmierinātības vārdi izplatās līdzīgi lipīgai slimībai, un uz cilvēku prātu atstātais iespaids grūti izdzēšams. Ar katru atkārtojumu viss stāstījums paplašinās, līdz ir pieņēmis milzīgus apmērus, lai gan lietas izmeklēšana atklātu patiesību, ka nekādu kļūdu nav pielaiduši ne skolotāji, ne profesori. Viņi vienkārši darījuši savu pienākumu, uzturēdami spēkā skolas likumus, kuri katrā ziņā jāievēro, vai arī skola demoralizēsies.

Vecāki ne vienmēr rīkojas gudri. Daudzi ir ļoti uzstājīgi un prasīgi, gribēdami, lai citi piekrīt viņu domām, un, ja to neizdodas panākt, kļūst nepacietīgi un uzpūtīgi. Bet ja no viņu pašu bērniem prasa ievērot skolas likumus un noteikumus un tie uztraucas par nepieciešamajiem ierobežojumiem, tad pārāk bieži vecāki, kas teicas mīlam un bīstamies Dievu, pievienojas bērniem, lai gan viņiem tos vajadzētu norāt un izlabot pielaišanās kļūdas. Šāda rīcība bieži kļūst par pagrieziena punktu viņu bērnu rakstura veidojumā. Likumi un kārtība sabrūk un disciplīnu min kājām. Bērni sāk nicināt ierobežojumus un atļaujas nievājoši izteikties par institūtu Betlkrīkā. Ja vecāki tikai gribētu visu pārdomāt, tad viņi ieraudzītu savas rīcības jaunos rezultātus. Tas tiešām būtu sevišķs brīnums, ja skolā ar četriem simtiem studentu, kurus vada vīri un sievas, kas visi padoti cilvēcīgām vajībām, katrs spertais solis būtu tik pilnīgs, tik pareizs, ka to nebūtu iespējams kritizēt. /429/

Ja vecāki nostātos skolotāju vietā un saskatītu, cik grūti reizēm nākas vadīt un ievērot disciplīnu skolā, kurā mācās simtiem studentu ar dažādiem uzskatiem un prāta attīstību, tad, pārdomājot visu, viņi varbūt uz šīm lietām skatītos savādāk. Viņiem vajadzētu ņemt vērā, ka daži bērni mājās nekad nav baudījuši stingru audzināšanu. Vienmēr lutinātiem un nekad neradinātiem pie paklausības, viņiem ļoti lielā mērā nāktu par labu, ja tos šķirtu no negudrajiem vecākiem un pakļautu stingrai kārtībai un mācībām līdzīgi kareivjiem armijā. Ja kaut ko nedarīs šo bērnu labā, ko neuzticīgie vecāki nevērīgi atstājuši tik bēdīgā stāvoklī, tad Jēzus viņus nekad nevarēs pieņemt. Ja kāds pārvaldošs spēks nenāks pār viņiem, tad viņi būs nederīgi šai dzīvei, un viņiem arī nebūs nekādas daļas nākošajā dzīvē.

Debesīs valda pilnīga kārtība, pilnīga paklausība, pilnīgs miers un saskaņa. Kas necieš kārtību vai disciplīnu šinī dzīvē, tie necienīs arī kārtību, ko ievēro Debesīs. Viņus nekad

neielaidīs Debesīs, jo visi, kas būs cienīgi tur ieiet, mīlēs kārtību un cienīs disciplīnu. Šinī dzīvē veidotais raksturs izšķirs nākotnes likteni. Kad Kristus nāks, Viņš vairs neizmainīs neviena cilvēka dabu. Dārgais pārbaudes laiks dots, lai to izlietotu, mazgājot savas rakstura drēbes un balinot tās Jēra asinīs. Lai atbrīvotos no grēka traipiem, ir vajadzīgs visa dzīves laika darbs. Katru dienu no jauna sevi jāierobežo un jāaizliedz. Katru dienu jāizcīna jaunas cīņas un jāgūst jaunas uzvaras. Katru dienu dvēselei vajadzētu nopietnās lūgšanās saukt uz Dievu pēc varenām krusta uzvarām. Vecākiem no savas puses nevajadzētu atstāt novārtā nevienu pienākumu, kas varētu nākt par labu viņu bērniem. Viņus vajadzētu tā audzināt un mācīt, lai viņi būtu par svētību sabiedrībai šeit un pēc tam pļautu mūžīgās dzīvības atalgojumu.

STĀVOKLIS AIJOVĀ

Es redzēju, ka darbs Aijovā atrodas nožēlojamā stāvoklī. Ar darba dažādajiem nozarojumiem ir saistījušies jaunieši, kuri nav bijuši spējīgi garīgā ziņā sniegt kādu labumu. Pavisam liels skaits nepiedzīvojušu un nespējīgu cilvēku strādā Dieva lietā, kuriem pašiem pie sevis jāveic liels darbs.

KOLEDŽAS STUDENTI

Brāļa B iespajds visumā nav bijis tāds, kādam tam vajadzētu būt. Atrodoties koledžā Betlkrīkā, viņš daudzējādā ziņā bija priekšzīmīgs jauneklis; tomēr viņš kopā ar citiem jaunekļiem un jaunavām slepeni devās ekskursijā uz —. Tas nebija skaisti, atklāti un pareizi. Viņi visi zināja, ka tā ir likumu pārkāpšana, tomēr uzdrīkstējās nostāties uz pārkāpuma ceļa. Šie jaunieši ar šo rīcību un turpmāko nostāju pret savu nepareizo darbu ir metuši uz koledžu visnetaisnāko ēnu.

Brāji Aijovā darīja nepareizi, šādos apstākļos pieņemot brāļa B darbu. Ja viņi līdzīgā veidā turpinās rīkoties arī citos gadījumos, tad viņi Dievam būs ļoti nepatīkami. Šī jaunekļa iepriekšējā teicamā uzvešanās palielināja viņa iespajdu pār citiem; un viņa izaicinošā izturēšanās pret likumu un autoritāti, kas uztur un pārvalda skolu, ietekmēja arī citus rīkoties līdzīgi viņam. Likumiem un noteikumiem nebūs nekāda spēka skolas vadīšanā, ja mūsu brāji šādas lietas plaši atbalstīs. Demoralizējošam iespajdam ceļš skolā viegli pašķiras. Daudzi labprāt pievienojas nepaklausības un izaicinājuma garam, ja tūlīt modri un piesardzīgi nepūlēsimies ar stingriem likumiem, kas nosaka studentu izturēšanos, saglabāt skolas kārtību.

Dievs nepieņems brāļa B darbu, kamēr viņš pilnībā nebūs ieraudzījis un atzinis savu kļūdu koledžas likumu /431/ pārkāpšanā un nebūs pacenties izdzēst paša izplatīto iespajdu, kas nācis par ļaunu skolas godam. Ja nebūtu šī nelaimīgā gadījuma, no Aijovas ierastos daudz vairāk studentu. Ja tu brāli B, varētu redzēt un izprast šī viena nepareizā soļa iespajdu un arī tās dusmas, greizsirdību un gandrīz vai naidu, kas pildīja tavu sirdi, tāpēc ka profesors 'Braunsberger' atļāvās apšaubīt tavas rīcības pareizību, tad tu nodrebētu, ieraugot pats sevi un to cilvēku uzvaras izjūtu, kuri nevar panest ierobežojumus un iedrošinās nostāties pret likumiem un priekšrakstiem, kas viņiem neļauj rīkoties, kā pašiem patīk. Tavs iespajds un tava atbildība stipri palielinājusies, jo tu sevi esi apliecinājis par lēnprātīgā un pazemīgā Jēzus mācekli.

Br. B, es ceru, ka tu turpmāk rīkosies uzmanīgi un pārdomāsi savu pirmo kārdinājumu pārkāpt koledžas likumus. Nopietni iepazīsties ar mūsu skolas pārvaldes raksturu. Neviena no likumiem, kuru ievērošanu pieprasīja, nebija par stingru. Tomēr tu sevi glabāji dusmas, un dotajā brīdī prāts zaudēja virsvaldību un sirds kļuva par ļaupījumu nevaldāmām kaislībām. Pirms tu to apzināties, tu biji spēris soli, kuru dažas stundas atpakaļ tu nebūtu atļāvies ne zem kādu kārdināšanu spiediena. Jūtu uzplūdums pārvarēja prātu, un tu nespēji vairs atsaukt ne sev, ne Dieva iestādei izdarīto ļaunumu. Mūsu vienīgā drošība visos apstākļos ir pastāvīgā sevis savaldīšana mūsu Pestītāja Jēzus spēkā.

Mūsu koledžai nav tāds iespajds, ko atbalstītu vispārēja doma un kas būtu uzturams ar tādu pārvaldības sistēmu un tādiem likumiem, kā to redzam citās koledžās. Savā ziņā tā ir vienas konfesijas skola; tomēr, ja to nesargās, tad tās raksturs un iespajds kļūs pasaulīgs. Sabatu turošiem studentiem vajadzētu parādīt lielāku morālisku drosmi kā līdz šim, lai saglabātu skolas tikumisko un reliģisko iespajdu, vai arī tā atšķirsies no citu konfesiju skolām

vienīgi vārda pēc. Dievs šo koledžu devis un dibinājis, vēlēdamies, lai to veidotu un vadītu augstas reliģiskas intereses un lai katru gadu neatgrieztie studenti, kurus sūta uz Betlkrīku, atgrieztos atpakaļ mājās kā Kristus krusta kareivji. /432/

Profesoriem un skolotājiem vajadzētu domāt, kādā veidā vislabāk saglabāt mūsu skolas īpatnējo raksturu. Visiem vajadzētu augstu vērtēt tās priekštiesības, kuras mēs baudām šādā skolā, un uzticīgi to atbalstīt un sargāt no katras pārmetumu ēnas. Savtīgums studentiem var atņemt enerģiju, un pasaulīgums var gūt pārvaldošu iespaidu pār visu skolu. Tas pār iestādi izsauktu Dieva nepatiku.

Studentiem, kas sakās mīlam Dievu un paklausām patiesībai, vajadzētu prast tik stipri savaldīties un tik stingri ievērot reliģiskos pamatlikumus, lai kārdināšanu vidū paliktu nesatricināmi un stāvētu par Jēzu kā koledža, tā kopmītnēs un visur, kur vien atrodas. Reliģija nav nēsājama tikai kā kāds apmetnis Dieva namā. Reliģiskajiem pamatlikumiem jāparādās visās dzīves norisēs. Kas dzers no Dzīvības Avota, tie nelīdzināsies pasaules cilvēkiem, kas ilgojas pēc pārmaiņām un izpriečām. Viņu izturēšanās veidā un raksturā būs redzams miers un prieks, ko viņi atraduši Jēzū, ik dienas noliekot savas grūtības un nastas pie Viņa kājām. Viņu dzīve rādīs, ka paklausības un pienākuma tekā ir atrodams apmierinājums un pat prieks. Šādi skolnieki atstās iespaidu uz saviem biedriem, kas izplatīsies pa visu skolu. Šis uzticīgās armijas locekļi stiprinās un atspirdzinās skolotājus un profesorus viņu pūlēs, nedodot iespēju pacelt galvu nekāda veida neuzticībai vai nesaskaņai, kā arī likumu un noteikumu neievērošanai. Viņu iespaids būs glābjošs, un viņu darbs neies bojā lielajā Dieva dienā, bet pavadīs viņus nākošajā pasaulē un viņu šīs zemes dzīves iespaids būs jūtams nebeidzamos mūžības laikmetos. Viens nopietns, apzinīgs un uzticīgs jauniešs skolā ir nenovērtējama bagātība. Debesu eņģeļi mīlestībā uz viņu noraugās. Viņš ir mīļš dārgajam Pestītājam, un Debesu grāmatās būs ierakstīts katrs taisnības darbs, katra atsistā kārdināšana un katrs pārvarētais ļaunums. Tā viņš liks labu pamatu nākamajiem /433/ laikiem, lai varētu satvert mūžīgo dzīvību.

Brāļa C ieturētais virziens koledža, meklējot jaunu sieviešu sabiedrību, nebija pareizs. Ne šī mērķa dēļ viņu sūtīja uz Betlkrīku. Studentus šeit nesūta, lai nodotos flirtam, parādītu uzmanības, glaimotu un viens otru censtos savaldzināt, bet gan lai iegūtu izglītību. Ja viņiem šinī ziņā atļautu sekot savām tieksmēm, tad koledža ātri vien demoralizētos. Vairāki studenti savu dārgo skolas laiku ir izlietojuši koķetējot un glaimojot, neskatoties uz skolotāju modrību un piesardzību. Ja kāds skolotājs jebkurā nozarē izmanto sava stāvokļa priekšrocības, lai iemantotu savu skolnieku pieķeršanos ar domām par precībām, tad viņa rīcība ir pelnījusi visbargāko norājumu.

Brāļa D dēlu un vairāku citu, kas nākuši no Aijovas, kā arī E kunga no Ilinoisas iespaids mūsu skolai nav bijis labs. Šo studentu radi un draugi ir atbalstījuši viņu sliktās valodas par koledžu. Brāļa D dēli ir spējīgi un derīgi jaunieši, un tāpēc viņu vecāki jūtas apmierināti; tomēr, ja viņi savas spējas izlieto koledžas kārtības un tur pastāvošo noteikumu iznīcināšanai, tad par to neviena sirdij nav iemesla priecāties. Laikrakstus, kas satur šādu asu un ļoti izteikta kritiku par kādu no koledžas pasniedzējiem, tai dienā, kad katra cilvēka darbs nāks Dieva priekšā, nelasīs ar tādu apmierinājuma izjūtu. Brālim un mātai D tad būs jāredz sava darba raksturojums attiecībā uz slikti slēpto ataisnojumu par sava dēla rīcību šinī lietā. Viņiem tad vajadzēs atbildēt par iespaidu, kādu viņi radījuši pret skolu, kas ir viens no Dieva darba rīkiem, un par pārspīlētajiem apgalvojumiem, kas kavēja jauniešus nākt uz skolu, kur viņi būtu varējuši atrasties zem patiesības iespaids. Šī nepareizā iespaids dēļ pazušā aizies dažas dvēseles. Lielā Dieva tiesas diena atklās teikto vārdu un ieturētās nostājas iespaidu. Brālim un mātai D ir savi pienākumi mājas dzīvē, kas palikuši nepadarīti. Viņi ir piedzērušies ar /434/ šīs dzīves rūpēm un raizēm. Darbs, steiga un skriešana ir viņu dienas kārtība, un spēcīgais pasaulīgums ir atstājis veidojošu iespaidu uz viņu bērniem, uz draudzi un uz pasauli. Tāds ir to piemērs, kas patiesību, kurai būs jānotiesā pasaule, ir satvēruši.

No kristīgajiem jauniešiem lielā mērā atkarājas šo iestāžu saglabāšana un pastāvēšana, kuras Dievs ir paredzējis kā līdzekļus Sava darba uz priekšu virzīšanai. Šī nopietnā un smagā atbildība gulstas uz mūsu dienu jaunatni, kas ieņem savas vietas uz darbības skatuves. Nekad vēl nav bijis tāds laiks, kad no vienas cilvēces paaudzes būtu atkarīgi tik svarīgi rezultāti. Tāpēc cik svarīgi, lai jaunieši būtu sagatavoti lielajam darbam, ka Dievs tos varētu izlietot par Saviem darba rīkiem. Viņu Radītājam ir prasības pret tiem, kas stāv augstāk par visu citu.

Dievs ir Tas, Kas viņiem devis dzīvību un visas viņiem piemītošās fiziskās un garīgās spējas. Viņš viņiem dāvājis spējas, lai tās saprātīgi papildinātu un lai viņiem varētu uzticēt

darbu, kas pastāvēs tikpat ilgi kā mūžība. Kā atmaksu par Savām lielajām dāvanām Viņš no jauniešiem prasa pienācīgu un pareizu tikumisko un intelektuālo spēju attīstīšanu un izlietošanu. Viņš šīs spējas jauniešiem nav devis tikai pašu priekam vai arī tāpēc, lai nepareizi izlietotu pretēji Viņa gribai un Viņa aizgādībai, bet gan lai viņi tās izlietotu patiesības un svētuma atziņas izplatīšanai pasaulē. Viņš prasa no viņiem pateicību, cieņu un mīlestību par Savu pastāvīgo laipnību un bezgalīgo žēlastību. Viņš taisnīgi prasa paklausību Saviem likumiem un Viņa saprātīgiem priekšrakstiem, kas atturēs un pasargās jauniešus no sātana plāniem un viltībām un viņu kājas vadīs pa miera tekmu. Ja jaunieši varētu redzēt, ka, padodoties mūsu institūtu likumiem un kārtībai, viņi dara tikai to, kas uzlabos viņu stāvokli sabiedrībā, darīs cēlāku viņu raksturu, izdaiļos prātu un palielinās viņu laimi, tad viņi nesaceltos pret taisnīgajiem likumiem un veselīgajām prasībām un arī nenodotos ļaunu aizdomu un aizspriedumu radīšanai pret šiem institūtiem. Mūsu jauniešiem vajadzētu censties enerģiski un rūpīgi ievērot viņiem uzliktās prasības, un viss tas /435/ nodrošinās panākumus. Daudzu jauniešu nesavaldīgā, pārgalvīgā daba mūsu laikmetā liek sirdij sažņaugties sāpēs. Liela atbildība gulstas uz vecākiem mājas dzīvē. Bez Dieva bijības neviens nevar būt patiesi laimīgs.

Studentiem, kas nav varējuši samierināties ar autoritāti un kas, atgriezušies mājās, izteikuši apvainojošus pārmetumus koledžai, būs jāredz savi grēki un jāstrādā pretī pašu radītajam iespaidam, pirms Dievs varēs veltīt viņiem Savu atzinību. Ticīgie Aijovā ir izsaukuši pār sevi Dieva nepatiku, tāpēc ka lētticīgi uzklaušījuši viņiem pienestās ziņas. Viņiem vienmēr vajadzētu atrasties kārtības un disciplīnas pusē un nevajadzētu atbalstīt vaļīgu un nenoteiktu pārvaldību.

Uz koledžu Betlkrīkā, lai baudītu tās labumus, atsūta jaunieši no tālu prom esoša štata. Viņš aiziet no mājas, vecāku svētību pavadīts. Viņš ik dienas ir dzirdējis nopietnas lūgšanas, upurētas pie ģimenes altāra, un viņš, šķiet, sāk skaidru un cēlu apņēmības pilnu dzīvi. Atstājot mājas, viņa pārlicība un nodomi ir labi. Betlkrīkā viņam jāstāpjas ar dažādiem biedriem. Viņš iepazīstas ar tādām, kuru priekšzīme ir par svētību visiem, kas nonāk viņu iespaida robežās. Viņš sastopas arī ar tādām, kas ir šķietami laipni un interesanti un kuru inteligēncija viņu valdzina; tomēr viņu morāliskais līmenis ir zems, un viņiem nav skaidras dievbijīgas ticības. Kādu laiku viņš pretojas katrai tieksmei, katram pamudinājumam padoties kārdināšanai; tomēr, redzot, ka tie, kas sevi sauc par kristiešiem, priecājas šo neticīgo cilvēku sabiedrībā, arī viņa nodomi un augstie apņēmieni sāk svārstīties. Viņam sagādā prieku šo jauniešu dzīvā atjautība un jautrība, un gandrīz nemanāmi viņu arvien vairāk piesaista to sabiedrība. Liekas, ka viņa cietoksnis sabrūk; viņa līdz šim drosmīgā sirds pagurst. Viņu uzaicina uz kopēju pastaigu, un tad biedri viņu ievad restorānā. Pasūta austeres vai kādus citus uzkožamos, un viņam kauns atrauties un atteikties no pacienājuma. Vienreiz pārkāpis robežu, viņš iet arvien tālāk un tālāk. Viena glāze alus, liekas, nav nekas izšķirošs, un viņš to /436/ pieņem; tomēr, tā rīkojoties, ir jāizjūt asi sirdsapziņas pārmetumi. Viņš atklāti nav nostājies patiesības, taisnības un Dieva pusē. Viņam patīk šo viltīgo, pavadīto ļaunu sabiedrība, un viņš tiek vadīts atkal soli tālāk. Viņa kārdinātāji cenšas viņam iestāstīt, ka viena kāršu spēle nevienam neko ļaunu nevar nodarīt un ka nav kaitīgi vērot spēlētājus biljarda zālē, un tā viņš atkārtoti padodas kārdinājumam.

Mūsu koledžā atrodas jaunekļi, kuri vecākiem un aizbildņiem nemaz nenojaušot, staigā pa restorāniem, dzer alu un spēlē kārtis un biljardu. Šīs lietas studenti cenšas turēt kā dziļu savstarpēju noslēpumu. Profesori un skolotāji nemaz nepazīst šī sātanišķā darba gaitu. Kad šādu jaunieši vilina iet pa kādu ļaunu ceļu, kas turams noslēpumā, tad ir jāizcīna cīņa ar sirdsapziņu, tomēr virsroku ņem tieksmes. Nākot uz Betlkrīku, viņš vēlējas būt kristietis, tomēr neatlaidīgi un droši viņš tiek vests pa ceļu, kas iet uz leju. Ļaunie biedri un jauniešu pavadēji Sabata turētāju ģimēnēs, no kurām dažas dzīvo Betlkrīkā, redz, ka viņu iespējams kārdināt, un slepenībā priecājas par savu spēku un par to, ka viņš ir vājš un tik labprātīgi padodas viņu pavadītajam iespaidam. Viņi redz, ka viņš apjūk un kaunas to cilvēku priekšā, kuriem ir bijusi gaisma, bet kas savas sirdis ir nocietinājuši grēkos. Visur, kur jaunieši iet kopā, ir atrodams tieši šāds iespaids.

Tuvojas laiks, kad jaunieši, kas sava tēva māju atstājis skaidrs un godīgs un ar labiem nodomiem, aiziet bojā. Viņš ir mācījies mīlēt ļaunu un atmest labu. Neietērpies modrības un lūgšanas bruņās, viņš neapver viņam draudošās briesmas. Viņš uzreiz sevi nenodeva draudzes aizsargājošām rūpēm. Viņam iedvesa ticību, ka būt neatkarīgam un neļaut ierobežot savu brīvību ir vīrišķīgi. Viņam mācīja, ka izaicinājumi un likumu neievērošana ir patiesas

brīvības baudīšana, ka pastāvīga drebēšana un baidīšanās no sliktiem darbiem ir verdzība. Viņš padodas bezdievīgu cilvēku iespaidam, kuri, lai gan viņu āriene liekas jauka, ir viltīgi, zemi un netaisni. Pēc tam viņu izsmej un izzobo, tāpēc /437/ ka tik viegli jāvās piemulķoties. Viņš gāja tur, kur nevarēja gaidīt neko tīru un labu. Viņš ir mācījies tādus dzīves ieradumus un tādu dzīves veidu, kam nav nekā augšup ceļoša un izdaiļojoša. Daudziem draud briesmas tādā veidā tikt aizvestiem prom pilnīgi nemanot, līdz viņi ir pazemoti paši savās acīs. Lai gūtu cietsirdīgu un bezdievīgo cilvēku atzinību, viņiem draud briesmas pazaudēt savu vīrišķīgo cēlumu un skaidrību un kļūt par sātana vergiem.

JAUNIE SLUDINĀTĀJI

Es redzēju, ka Aijova skaidras dievbijības ziņā paliks tālu aiz citiem štatiem, ja jauniem cilvēkiem atļaus iespaidot tās savienību (konferenci), lai gan acīm redzams, ka viņi nav savienojušies ar Dievu. Es jūtu, ka uz manis gulstas vissviniģākais pienākums teikt, ka Aijova šodien atrastos daudz labākā stāvoklī, ja brāļi F un G būtu klusējuši. Tā kā viņiem pašiem nav dzīvu piedzīvojumu dievbijībā, kā gan lai viņi spētu vadīt ļaudis pie Avota, kuru viņi paši nepazīst.

Arvien vairāk pieaug un izplatās neticība (skepticisms) pret Dieva Gara Liecībām, un šie jaunekļi tieši atbalsta dažādus jautājumus un šaubas, lai gan viņiem vajadzētu tās novērst. Tas netiek tāpēc, ka viņi nepazīst Liecību garu, spēku un lielo nozīmi. Būdami nesvēti savā sirdī, viņi nespēj ļaudīm palīdzēt. Liekas, ka viņi var pārliecināt dvēseles par to, ka mums ir patiesība; bet kur ir Dieva Gars un spēks, kas iespiestos sirdīs un atmodinātu pārliecību par grēka esamību? Kur ir spēks, kas vadītu uz priekšu tos, kas pārliecināti par grēku, līdz viņi savos piedzīvojumos aizsniedz dzīvas dievbijības atziņu? To viņi paši nepazīst; un kā lai viņi tad pārstāv Kristus reliģiju? Ja jaunekļi stājas darbā, tad nekādā ziņā lai viņi to neapgrūtina; lai vispirms viņi iemācās savu darbu.

Brālis G varēja apvienot savas pūles ar sanatorijas ārstiem, tomēr viņš nespēja ar viņiem sastrādāt. Viņš bija par daudz pašapmierināts, lai nostātos skolnieka lomā. Viņš bija iedomīgs un egoistisks. Viņam bija tieši tādas /438/ pašas izredzes kā citiem jauniešiem. Citi bija gatavi pieņemt pamācības un ieņemt kuru katru vietu, kur viņu kalpošana bija visvairāk vajadzīga, bet viņš negribēja iekļauties dotajos apstākļos. Viņš domāja, ka viņa zināšanas ir par lielām, lai ieņemtu kādu otrās pakāpes vietu. Viņš nerīkojās tā, lai slimnieki dotu labas atsauksmes par viņu. Viņš bija tik valdonīgs un pavēlniecisks, ka sanatorijā viņa iespaids nebija paciešams. Viņam netrūka spēju, un, ja viņš būtu bijis labprātīgs pieņemt pamācības, tad viņš arī būtu varējis iegūt praktiskas zināšanas ārsta darbā; ja viņš būtu izturējies lēnprātīgi un pazemīgi, viņš būtu guvis panākumus. Tomēr rakstura iedzimtie trūkumi netika saskatīti un pārvarēti. Viņā parādījās tieksme piekrāpt un izvairīties no pienākuma. Tas izposta kura katra cilvēka dzīves derīgumu un noteikti aizslēdz viņam durvis uz sludinātāja vietu. Vajadzētu kopt visstingrāko patiesīgumu un bēgt no visāda veida viltības kā no spītālības. Viņš jūtas neērti sava mazā auguma dēļ. Šī lieta nav labojama, bet viņa spēkos ir labot sava rakstura trūkumus, ja vien viņš to grib. Prātu un raksturu, ja pieliekam pūles, var izveidot pēc dievišķā Parauga līdzības.

Patiess gara cēlums izceļ cilvēku, bet nekāda iedomāta pārākuma izjūta. Pareiza prāta un gara spēju attīstība cilvēku dara par to, kas viņš ir. Šīs augšup ceļošās spējas cilvēkam dotas par palīgiem rakstura veidošanā nākošajai mūžīgajai dzīvei. Cilvēku radīja augstākam, svētākam priekam nekā tas, ko var piedāvāt šī pasaule. Viņu radīja pēc Dieva līdzības augstiem un cēliem mērķiem, tādiem, kas saistītu eņģeļu uzmanību.

Mūsu dienu jaunatne vispārīgi nedomā dziļi un nerīkojas gudri. Ja viņi apzinātos briesmas, kas viņus apstās katrā solī, tad viņi rīkotos daudz piesardzīgāk un izbēgtu daudzām sātana cilpām, kuras tas sagatavojis viņu kājām. Esi uzmanīgs, mans brāli, un necenties parādīties tāds, kāds tu neesi. Zeltotā imitācija bez kavēšanās jānošķir no īstā un tīrā metāla. Ar vislielāko rūpību pārbaudi ne tikai pats sevi, bet arī katra tava ģimenes locekļa nostāju. Izseko katra gājumam un pārdomā attiecīgajā ceļā sasniegtos /439/ rezultātus. Apdomā, kāpēc dažus cilvēkus mīl un ciena kā patiesi labus, kamēr citus atmet un nicina. Raugies uz šīm lietām mūžības gaismā, un, kur redzi pie citiem kļūdas un neveiksmes, tur rūpīgi izvairies no viņu ietā ceļa. Labi būtu atcerēties, ka rakstura īpašības un valdošās tieksmes no vecākiem

pāriet uz bērniem. Nopietni apsver un pārdomā šīs lietas, tad Dieva bijībā apbruņojies uz cīņu visas dzīves laikam ar iedzīmtajām tieksmēm, neatdarinot nevienu citu kā tikai dievišķo Paraugu. Ja gribi gūt panākumus, tad tev jāstrādā neatlaidīgi, pastāvīgi un centīgi. Tev būs jāuzvar pašam sevi, kas būs no visām cīņām visgrūtākā. Noteikta nostāšanās pret paša domām un ceļiem un pret paša nepareizajiem ieradumiem nodrošinās tev dārgas un mūžīgi paliekošas uzvaras. Bet kamēr tu kopsi sava rakstura cietos vilcienus, kamēr vēlēsies vadīt, bet ne sekot citiem, tikmēr tu negūsi nekādus panākumus. Tu esi ātrs un pārsteidzīgs un nepiesargājoties viegli ļausies savam garstāvoklim. Jauniešiem jāuzņemas atbildības un jāpilda svarīgi pienākumi; vai esi sagatavojies Dieva bijībā darīt savu daļu?

Brālis F savam darbam nav sagatavojies. Viņam gandrīz viss vēl jāmacās. Viņa raksturā ir trūkumi. Viņš nav audzināts no bērnības, lai rūpētos par citiem, strādātu un nestu nastas. Viņš nav saskatījis un izpratis darbu, kas darāms pašam pie sevis, un tāpēc nav spējīgs novērtēt to darbu, kas darāms priekš citiem. Viņš jūtas ar sevi apmierināts. Viņš domā, ka zina vairāk, nekā tas patiesībā ir. Kad viņu patiesi un pilnīgi svētos Dieva Gars un viņš pilnībā izpratis Kristus kalpa darba svinīgumu un atbildību, tad viņš dotajam uzdevumam jutīsies pilnīgi nespējīgs. Viņam ir trūkumi daudzējādā ziņā, un viņa trūkumi atkārtosies citos, atstājot uz pasauli nelabvēlīgu iespaidu par mūsu darba raksturu un sludinātājiem, kas to dara. Vispirms viņam jāiepazīstas ar praktiskās dzīves pienākumiem un nastām, un tikai tad viņš var būt derīgs vissvinīgākajam darbam, /440/ kāds jebkad uzticēts mirstīgam cilvēkam. Visiem jauniešiem sludinātājiem vispirms jāmacās būt skolniekiem un tikai tad jāklūst skolotājiem. Kad esmu gribējusi jaunus cilvēkus pamudināt iestāties sludināšanas darbā, es viņiem esmu teikusi, ka Dievs man uzdevis viņiem ieteikt un viņus pamudināt būt derīgiem darbam, kurā viņi vēlas iesaistīties.

Brālis F nevēlas uzņemties rūpes un nest nastas. Viss, ko vien viņi uzsāk, liecina par bezrūpību. Viņu darbs ir nepilnīgs. Sarunās un uzvešanās veidā viņi ir bezrūpīgi un pārgalvīgi. Pirms viņi nav pārveidoti dievišķās Priekšzīmes līdzībā, viņu dzīve nevar izplatīt to svinīgo, augšup ceļojošo un izdaiļojošo iespaidu, kuram vajadzētu raksturot katru evaņģēlija kalpu. Katrā no viņiem lielākā vai mazākā mērā valda savtīgums, lai gan daudz lielākā mērā tas atrodams vienos nekā otros, Šo jauniešu pašapmierinātība un iedomība padara viņus nederīgus Dieva darbam. Pirms Dievs viņus var pieņemt Savā darbā, viņiem pašiem sevi nopietni un stingri jāaudzina un jādisciplinē. Jāuzvar dabīgais kūtrums. Viņiem vajadzētu saņemt labu audzināšanu laicīgās dzīves pienākumu uzticīgā pildīšanā. Viņiem jāklūst par skolniekiem; un, kad viņi būs guvuši redzamus panākumus mazākās atbildībās, tad viņiem varēs uzticēt lielākas. Dažādām savienībām klātos labāk bez šādiem savam darbam nederīgiem strādniekiem. Nesvētojušies cilvēki nastu par dvēselēm nespēj izjust vairāk kā mazi bērni. Viņi nepazīst dzīvei tik svarīgo dievbijību, un viņiem nepieciešama pilnīga atgriešanās, pirms viņi var būt kaut vai kristieši vien.

Brālim AF nepieciešama nopietna audzināšana mūsu koledžā. Viņa valoda ir nepareiza. Viņa izturēšanās veids ir rupjš un neizsmalcināts, tomēr pašapmierināts un sevi pievil, domādams, ka ir apdāvināts. Viņam trūkst īstas ticības Dieva Gara Liecībām. Viņš rūpīgi tās nepēti un neīsteno tur izceltās patiesības. Kamēr viņam ir tik maz garīguma, tikmēr viņš neizpratis Liecību vērtību, ne arī to īsto /441/ mērķi. Šie jaunie cilvēki lasa Bībeli, tomēr viņiem ir pavisam maz piedzīvojumu lūgšanām bagātā, nopietnā un pazemīgā Rakstu pētīšanā, lai viņi varētu būt pilnīgi sagatavoti visiem labiem darbiem.

Ļoti bīstami uzmodināt darbam tādus cilvēkus, kuri neizjūt patiesu nastu par dvēselēm. Viņi var būt spējīgi ieinteresēt ļaudis un iesaistīties vārdu karā, tanī pašā laikā ne mazākā mērā nebūdami domājoši cilvēki, kas grib uzlabot savas spējas un paplašināt savas izpratnes apjomu. Mūsu sludinātāji ir nepilnīgi savā garīgajā augumā un atpalikuši. Ja Kristus pastāvīgi nemājos cilvēkos, kuri sludina patiesību, tad visur, kur vien viņus cietīs, tie pazemos augsto ticības un tikumības standartu. Viņiem dots tikai viens piemērs, tas ir, Kristus. "Viss raksts ir Dieva iedots un ir derīgs pie mācīšanas, pie norāšanas, pie pamācīšanas taisnībā, lai Dieva cilvēks ir pilnīgs, uz ikvienu labu darbu pilnīgi sataisīts." Bībelē mums dots nemaldīgais Dieva padoms. Tās mācības, praktiski īstenotas, sagatavos cilvēku pienākuma pildīšanai kurā katrā vietā. Tā ir Dieva balss, kas ik dienas runā uz dvēseli. Cik rūpīgi jauniešiem vajadzētu pētīt Dieva Vārdu, kā dārgumus savā sirdī glabājot tajā izteiktās domas, lai Bībeles priekšraksti kļūtu par valdošajiem visā viņu darbā. Mūsu jaunie sludinātāji un arī tie, kas tikai reizēm nododas sludināšanas darbam, ir stipri nepilnīgi Rakstu izpratnē. Svētais Gars strādā, lai apgaismotu aptumšoto izpratni, atkausētu savtīgo, akmeņaino sirdi, apspiestu nepaklausības

darbus un izglābtu cilvēku no pasaules samaitājošā iespaida. Kristus lūdza par mācekļiem: "Svēti tos Tavā patiesībā; Tavs Vārds ir patiesība." Gara zobens, kas ir Dieva Vārds, spiežas cauri grēcinieka sirdij un to sagraiza gabalos. Ja, atkārtojot patiesības teoriju, runātājs pats neizjūt tās svēto iespaidu savā dvēselē, tad tai arī nav nekāda spēka pār klausītājiem un to atmet kā nepatiesību. Runātājs tad ir atbildīgs par dvēseļu pazušanu. Mums jābūt drošiem, ka mūsu sludinātāji ir atgriezti cilvēki, lēnprātīgi un no sirds pazemīgi. /442/

Sludināšanas darbā jānotiek izšķirīgai pārmaiņai. Rūpīgāk jāpārbauda sludinātāju piemērotība darbam. Dievs vadīja Mozu, lai viņš iegūtu pieredzi, gādājot par savu ganāmo pulku, domājot un maigi rūpējoties par to. Būdams uzticīgs gans, viņš tika sagatavots, kad Dievs viņu sauca, uzņemties atbildību pār Viņa tautu. Līdzīgi piedzīvojumi būtu ļoti vēlami tiem, kas stājas lielajā patiesības pasludināšanas darbā. Lai vadītu dvēseles pie dzīvību dodošā Avota, tad vispirms sludinātajam pašam no tā jādzēr. Viņam jāsaprot bezgalīgais upuris, kuru pienes Dieva Dēls, lai glābtu kritušos cilvēkus; un viņa paša dvēselē jāvalda neapslāpējamam mīlestības garam. Ja Dievs no mums prasa smagu darbu, tad tas mums jādara bez kurnēšanas. Ja ceļš ir bīstams un grūts, tad Dieva plāns, lai mēs lēnprātībā ietu pa to, saucot uz Viņu pēc spēka. Zināmu mācību vajadzētu smelt no dažu mūsu sludinātāju piedzīvojumiem, kas salīdzinoši neko nav jutuši no grūtībām un bēdām, tomēr vienmēr sevi uzskatījuši par mocekļiem. Viņiem vēl jāmacās ar pateicību pieņemt Dieva izraudzīto ceļu, atceroties mūsu pestīšanas Autoru. Sludinātāja darbu vajadzētu darīt tik daudz nopietnāk, enerģiskāk un čaklāk nekā parastos laicīgos darbus, par cik šis darbs ir svētāks un tā rezultāti svarīgāki. Katras dienas darbam mūžības grāmatās vajadzētu sekot atzīmei: "Labi." Jāstrādā tā, lai darbs būtu pilnīgi pabeigts, ja arī otra diena strādāšanai vairs netiktu dota. Mūsu sludinātājiem, sevišķi jaunajiem, vajadzētu izprast sagatavošanās nepieciešamību, lai būtu derīgi savam svinīgajam darbam un sagatavotos skaidro eņģeļu sabiedrībai. Lai mēs Debesīs justos kā mājās, tad Debesis jau šeit jāieslēdz sirdī. Ja ar mums tas tā nav, tad būtu labāk, ja mums ar Dieva darbu nebūtu nekādas daļas, Nesvētījušies sludinātāji ir sabojājuši sludināšanas darbu. Ja visā visumā nepacelsies augstākas un garīgākas prasības sludināšanas darbam, tad evaņģēliskā patiesība kļūs arvien bezspēcīgāka. Cilvēka /443/ dvēsele ir attēlojama ar treknu dārza zemi. Ja tā nesaņem pareizu kopšanu, tad tur saugs nezāles un nezināšanas ērkšķi. Sirdi un prātu vajag kopt un attīstīt katru dienu; nolaidība šai ziņā nesīs ļaunumu. Jo lielākas dabīgās spējas, ar kurām Dievs cilvēku apdāvinājis, jo vairāk no viņa tiek prasīta šo spēļu attīstīšana un lielāka viņa atbildība laiku un spējas izlietot Dievam par godu. Prāts nedrīkst palikt snaudošā stāvoklī. Ja to nevingrinās, iegūstot zināšanas, tad tas iegrims neziņā, māņticībā un fantāzijā. Ja intelektuālās spējas pietiekoši neattīstīs, lai varētu pagodināt Dievu, tad tās kļūs par stipriem un vareniem balstiem ceļā uz pazušanu.

Ja jaunie cilvēki sargātos no augstprātības un neatkarības gara, tad viņi attīstībā ietu nepārtraukti redzami uz priekšu. Vajadzētu izmantot katru izdevību cēlāku un augstsirdīgāku rakstura īpašību izkopšanai. Ja jaunekļi katru brīdi izjustu atkarību no Dieva un koptu lūgšanas garu, vienmēr un visās lietās dvēseles dziļumos ilgojoties pēc Dieva, tad viņi arī varētu labāk izprast Dieva prātu. Bet es redzēju, ka brāļi F un G gandrīz nemaz nepazīst Dieva Gara darbību. Viņi ir strādājuši paši savā spēkā un ir bijuši tik ļoti aizņemti ar sevi, ka nav varējuši saskatīt un izprast savu lielo nabadzību. Viņi nenopietni runā par Liecībām, kuras Dievs devis par labu Saviem ļaudīm. Viņi tiesā tās, izsakot savas domas un kritiku par vienu otru lietu. Bet labāk būtu, ja viņi savas rokas liktu uz savām lūpām un ar vaigu gulētu pīšļos, jo viņiem par Liecību Garu tāpat nav zināms nekas vairāk kā par Dieva Garu.

Viņi ir iesācēji patiesībā un pundurīši reliģiskajos piedzīvojumos. Vislielākās uzvaras, kas gūtas Dieva darbā, nav panāktas ar rūpīgi izstrādātiem pierādījumiem, lielām spējam, varenu iespaidu un bagātīgiem līdzekļiem; šīs uzvaras gūtas Dieva pieņemamajā istabā, kad nopietna izmisīgai cīņai nodevusies ticība satvērusi Varenā Spēka roku. Kad Jēkabs jutās pilnīgi bezspēcīgs un bezpalīdzīgs, tad /444/ viņš nopietnā, dedzīgā cīņā atvēra dvēseli Dievam. Dieva eņģelis lūdzās, lai Viņu atlaiž, tomēr Jēkabs neļāva savam Palīgam aiziet. Sasists, ciešot fiziskas sāpes, viņš spiedoši un nepiekāpīgi izteica savu lūgumu un ar tādu drosmi, ko dod tikai dzīva ticība. Viņš sacīja: "Es Tevi neatlaidīšu, ja Tu mani nesvētī."

Dieva Vārdā atrodas dziļi noslēpumi, kurus nekad neatklās cilvēcīgais prāts, ja Dieva Gars tam nepalīdzēs. Pestīšanas plānā atrodas arī neizpētāmi noslēpumi, kurus ierobežotais prāts nespēs nekad saprast. Nepiedzīvojušiem jauniešiem vēlāmāk būtu noslogot prātu un vingrināt spējas, cenšoties izprast jau atklāto (izpētīto); jo, ja viņi garīgā ziņā nekļūs lielāki kā tagad, tad viņiem būs vajadzīgs viss dzīves laiks, lai iemācītos izprast jau atklāto Dieva gribu. Ja viņi izkoptu

to gaismu, kas viņiem jau ir, un praktiski to izlietotu, tad viņi spētu spert soli uz priekšu. Dieva aizgādība ir nepārtraukta skola, kurā Viņš vienmēr liek cilvēkiem ieraudzīt jaunus dzīves mērķus. Neviena nav par jaunu un neviens nav par vecu, lai mācītos šinī skolā. Uzmanīgi un čakli piesavinoties mācības, kuras pasniedz Dievišķais Skolotājs. Viņš ir īstais avju Gans, un Savas avis Viņš sauc pie vārda. Ceļinieks dzird Viņa balsi sakām: "Sis ir tas ceļš, staigājiet pa to."

Jaunieši, kas nekad nav guvuši panākumus laicīgajos dzīves pienākumos, būs arī nesagatavoti augstāku pienākumu pildīšanai. Reliģiskie piedzīvojumi iegūstami vienīgi cīņās, vilšanās un stingras pašdisciplīnas ceļā un nopietnās lūgšanās. Dzīvai ticībai nešaubīgi, nepiekāpīgi jāsatver apsolījumi, un tad daudzi varēs nākt no tuvas saskares ar Dievu ar starojošu vaigu, sakot līdz ar Jēkabu: "Es esmu Dievu redzējis vaigu Vaigā, un mana dvēsele ir izglābta."

Soļi uz augšu, uz Debesīm jāspēr pa vienam; katrs iepriekšējais stiprina nākošo. Dieva žēlastības cilvēka sirdi pārveidojošo spēku tikai nedaudzi izprot, jo cilvēki ir par kūtriem, lai piespiestos. Mācības, kuras mācās jaunie /445/ sludinātāji, staigādami apkārt un pieņemdami apkalpošanu, paši nebūdami derīgi darbam, atstāj uz viņiem demoralizējošu iespaidu. Viņi nezina savu vietu un nestāv tajā. Viņi nav nopamatojušies uz stingriem pamatlīkumiem. Viņi veikli runā par lietām, no kurām neko nesaprot, un maldina tos, kas viņus pieņem par skolotājiem. Viens tāds cilvēks var iedvest cilvēku prātā vairāk skepticisma, nekā daudzi, darot labāko, ko viņi spēj, varēs izdzēst. Cilvēki ar šauru prātu atrod prieku vārdu cīņās, kritikā un cenšoties kaut ko apšaubīt, domādami, ka tāda rīcība norāda uz asu prātu; tomēr īstenībā tas viss norāda uz izglītības un smalkjūtības trūkumu. Cik daudz labāk būtu censties attīstīt pašam sevi, izdaiļot un cēlināt savu prātu. Kā zieds vērsas pret sauli, lai tās spožie stari palīdzētu pilnveidot daiļumu un simetriju, tā jauniešiem vajadzētu griezties pretī Taisnības Saulei, lai viņus apspīdētu Debesu gaisma, darot pilnīgus raksturā un dodot dziļu un paliekošu pieredzi Dieva lietās. Tad viņi dievišķās gaismas starus varēs atstarot arī uz citiem. Kas izvēlas šaubu un neticības, un skepticisma piekropšanu, tie nepiedzīvos nekādu pieaugšanu žēlastībā un garīgumā un ir nederīgi svinīgi nopietnajai atbildībai nest patiesību citiem.

Pasaule jābrīdina par tuvojošos bojā eju. Grēkos un maldos guļošo cilvēku miegs ir tik dziļš, tik līdzīgs nāvei, ka viņu atmodināšanai vajadzīga Dieva balss, kas atskanētu caur pilnībā svētījušos sludinātāju. Ja sludinātāji nav atgriezušies, tad arī ļaudis neatgriezīsies. Aukstajam formālismam, kas valda mūsu vidū, ir jāatkāpjas un jādod vieta dzīvē īstenotas dievbijības darbīgajam spēkam. Patiesības teorijā nav kļūdu; tā ir pilnīgi skaidra un harmoniska. Bet jaunie sludinātāji var tekoši runāt par patiesību, tomēr viņiem var nebūt nekādas patiesas izpratnes par izteiktajiem vārdiem. Viņi neaptver pašu pasludinātās patiesības vērtību un maz izprot, ko tā maksājusi tiem, kas ar lūgšanām un asarām, cīnoties ar grūtībām un pretestībām, meklējuši to kā apslēptu mantu. Katrs jauns loceklis patiesības ķēdē viņiem bija tikpat dārgs kā pārbaudīts zelts. /446/ Šie locekļi tagad ir savienoti vienā veselā ķēdē. Ar nopietnām lūgšanām pēc gaismas un saprašanas šīs patiesības ir izraktas no māņticības un maldu gruziem un pasniegtas ļaudīm kā nenovērtējami dārgas pērles.

Evaņģēlijs ir mūžīgās pasaules cerības un gaismas staru atklāsme cilvēkam. Visa gaisma neplūst pār mums uzreiz, bet tā nāk, kā mēs varam panest. Meklējošie prāti, kas salkst pēc Dieva gribas atziņas, nekad nejutīsies apmierināti; jo dziļāk tie meklēs, jo vairāk tie atzīs savu nezināšanu un apraudās savu aklumu. Cilvēkam nav iespējams aptvert augstās un cēlās atziņas, kas atrodas viņa sniedzamības robežās, ja viņš cilvēcīgās pūles neapvienos ar Dieva žēlastību, kas ir visas gudrības un visa spēka avots. Un aiz visa tā vēl ir bezgalīgs godības plašums. "Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka prātā nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl."

Mums ir vissvinīgākā patiesības vēsts, kāda jebkad nesta pasaulei. Šī patiesība arvien vairāk tiek cienīta no neticīgiem, jo tā nav apstrīdama. Ņemot to vērā, mūsu jaunie ļaudis kļūst pašpajāvīgi un uzpūsti. Viņi ņem patiesību, ko atraduši citi, un bez pētīšanas, kā arī bez nopietnām lūgšanām stājas pretiniekam pretī, ielaižas vārdu karā, atļaujas asu valodu un asprātības, glaimodami sev, ka viņi dara evaņģēlija kalpa darbu. Lai kļūtu derīgi Dieva darbam, tad šiem vīriem nepieciešama tikpat pilnīga atgriešanās, kādu piedzīvoja Pāvils. Sludinātājiem jābūt viņu mācītās patiesības dzīviem pārstāvjiem. Viņu garīgajai dzīvei jābūt dziļākai, ko raksturotu lielāka vienkāršība. Vārdi jāsaņem no Dieva un jāsniedz ļaudīm. Vajag saistīt ļaužu uzmanību. Mūsu vēsts ir dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi. Dvēseļu liktenis likts svaru kausos. Ļaužu pūlis atrodas izšķiršanās ielejā. Vajadzētu atskanēt saucēja balsij: "Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam, bet ja Baals tas ir, tad sekojiet tam."

Ātra, enerģiska un nopietna rīcība var izglābt nenosvērtu /447/ dvēseli. Neviena nevar pateikt, cik daudz ir zaudēts, mēģinot sludināt bez Svētā Gara svaidījuma. Visās reliģiskās apvienībās atrodas dvēseles, kas vēl vilcinās, atrazdamās gandrīz pilnīgi Dieva pusē. Ir jāizšķiras šim laikam un mūžībai, tomēr pārāk bieži gadās, ka sludinātāja paša sirdī nav patiesības vēsts gara un spēka, tāpēc arī neatskan noteikts aicinājums un lūgums dvēselēm, kas dreb, stāvot uz izšķiršanās sliekšņa. Rezultātā pārliecināto cilvēku sirdīs radītais iespaids nepadzījinās, un viņi atstāj sapulci, izjutot mazāku vēlēšanos pēc Kristus kalpošanas darba, nekā nākot uz to. Viņi apņemas gaidīt labāku izdevību; tomēr tā nekad vairs nenāk. Šim bezdievīgajam priekšnesumam, līdzīgi Kaina upurim, trūka Pestītāja. Zelta izdevība ir pazaudēta, un šo dvēseļu liktenis izšķīries. Vai pārāk daudz netiek riskēts, ja sludina vienaldzīgi, neizjutot nastu par dvēselēm?

Lai aizkustinātu dvēseles šajā morālās tumsības laikmetā, ir vajadzīgs kaut kas vairāk par sausu teoriju. Sludinātājiem jāstrādā dzīvā savienībā ar Dievu. Viņiem jāsludina tā, lai visi sajustu, ka viņi paši sacītājam tic. Sirdi skarošas patiesības, nākot no Dieva vīra lūpām, liks grēciniekiem drebēt un pārliecinātajiem izsaukties: "Jehova ir Dievs; es apņemos pilnīgi nostāties Kunga pusē." Nekad Dieva vēstnesim nevajadzētu mitēties tiekties pēc lielākas gaismas un spēka no augšienes. Tumsības un drosmi atņemošu apstākļu vidū viņam vajadzētu strādāt, lūgt un cerēt, un stipri apņemties iegūt pamatīgas Rakstu zināšanas un neatstāt neattīstītu un neizveidotu nevienu dāvanu. Kamēr vēl ir kāda dvēsele, kurai iespējams palīdzēt, viņam vajadzētu spiesties uz priekšu, katru soli sperot ar atjaunotu drosmi. Jāveic darbs, nopietns darbs. Dvēseles, par kurām mira Kristus, atrodas briesmās. Kamēr vēl spēka Jēzus vārdi: "Es tevi neatstāšu, nedz tevi pametišu," kamēr vēl uzvarētājam piedāvā taisnības vainagu, kamēr vēl mūsu Aizstāvis aizlūdz par grēciniekiem, tikmēr Kristus kalpiem vajadzētu strādāt cerībā, ar nenogurstošu enerģiju un neatlaidīgu ticību.

Bet ja Dieva patiesību nesīs jauni nepiedzīvojuši cilvēki, kuru sirdis tik tikko skārusi Dieva žēlastība, tad /448/ Dieva darbs nīks. Brāļi F un G vairāk gatavi disputēt nekā lūgt, viņi vairāk gatavi strīdēties nekā pārliecināt cilvēkus, liekot viņiem saprast šī laika darba svinīgi nopietno raksturu. Cilvēki, kas uzdrošinās uzņemties atbildību saņemt vārdus no Dieva mutes un sniegt tos ļaudīm, dara sevi atbildīgus par pasludināto patiesību un izplatīto iespaidu. Ja viņi ir patiesi Dieva vīri, tad viņu cerība nav viņos pašos, bet gan iekš tā, ko Dievs darīs priekš viņiem un caur viņiem. Viņi neies uz priekšu, sevī pašpārliecināti, pievēršot ļaužu uzmanību savai piemērotībai darbam un atjautībai; viņi izjutīs savu atbildību un strādās ar garīgu spēku, minot pašaieliedzības teku, kuru ir minis viņu Kungs. Pašuzpurēšanās redzama katrā viņu solī, un viņi ļoti skumst par savu nespēju darīt kaut ko vairāk Dieva darbā. Viņu ietais ceļš ir pārbaudījumu un cīņu ceļš, tomēr tajā ir redzamas viņu Glābēja, viņu pestīšanas Vadoņa pēdas, Kurš ciešanās tika darīts pilnīgs.

Savā darbā apakš ganiem cieši jāseko Virsgana norādījumiem. Jāparāda Viņa Gars. Visur sastopamies ar atkrišanu un izsmejošu neticību. Dieva darbā vajadzīgi vīri, kuru sirdis ir tik uzticīgas un patiesas kā tērauds un kuri nelokāmi savā godīgumā un drošsirdīgi visādos apstākļos. Pārbaudījumos un tumsā viņi izturas tāpat kā tad, kad viņu izredzes apmirdz cerības un kad apkārt ir viss, ko vien viņi var vēlēties. Daniels, atrodoties lauvu bedrē, ir tāds pat kā tad, kad, Dieva apgaismots, stāvēja ķēniņa priekšā. Pāvils tumšajā pazemes cietumā, gaidot nežēlīgā un cietsirdīgā Nerona tiesas spriedumu, ir tas pats Pāvils, kas runāja Agripas galma priekšā. Cilvēks, kura sirds paliek vienota ar Dievu, visgrūtāko pārbaudījumu brīdī un visbezcerīgākajā apkārtnē ir tieši tāds pat kā tad, kad viņam labi klājas, kad liekas, ka viņu sedz gaisma un Dieva labvēlība. Ticība sniedzas pēc neredzamā un satver mūžīgo.

Aijovā ir daudz tādu, kas vairāk jauc, nekā ceļ, kas vairāk izkaisa neticību un tumsu nekā gaismu; un Dieva lieta nīkuļo, lai gan tai vajadzēja plaukt. Sludinātājiem vajadzētu uzdrīkstēties būt uzticīgiem un godīgiem. Pāvils rakstīja Timotejam: "Lai neviena nenicina tavu jaunību, bet topi ticīgiem par priekšzīmi mācībā, dzīvošanā, mīlestībā, ticībā, šķīstībā. Par to gādā, pie tā paliec, ka tava pieaugšana top redzama visās lietās. Ņem vērā sevi pašu un mācību, pastāvi šinīs lietās; jo, to darīdams, ir sevi pašu izglābsi, ir tos, kas tevi klausā." Inspirēti rakstnieki Rakstos izteikuši Dieva Vārdu un gribu. Tos mums kā pieres rotu vajadzētu siet starp savām acīm un staigāt saskaņā ar šiem priekšrakstiem; tikai tad mēs būsime droši. Katra nodaļa un katrs pants ir kāds Dieva paziņojums cilvēkam. Pētot šo Vārdu, izsalkusi un pēc taisnības slāpstošā dvēsele pārliecināsies, ka tur runā Dievs. Skepticismam nav nekādas varas pār dvēseli, kas pazemīgi pēti Rakstus.

MŪSU IZDEVNIECĪBAS

Dievs grib, lai visi, kas saistīti ar Viņa iestādēm, būtu spējīgi veikt savu darbu saprātīgi un apdomīgi. Viņš vēlas, lai tie kļūtu par vīriem un sievietēm ar izkoptu prātu, kuri nekādu spēju ziņā neatpaliek; un, ja katrs izjutīs šo vajadzību un strādās šai virzienā, tad Jēzus viņu pūles atbalstīs. Ja, nodrošinot sev Gara žēlastību, viņi strādās pēc saskaitīšanas plāna, tad Dievs viņu labā strādās pēc reizināšanas plāna. Savienība ar Dievu dvēselei dos plašumu, pacels, pārveidos to un liks viņai aptvert pašai savus spēkus, kā arī dos skaidrāku izpratni par atbildību, kas skar katru cilvēku, gudri izlietot Dieva dāvētās spējas.

Ikvienam vajadzētu mācīties līdzekļu izlietošanā ievērot /450/ visstingrāko taupību, veicot uzdevumus, kas nav paša intereses, vajadzētu radināties parādīt vēl lielāku uzticību nekā savos pasākumos. Tomēr to redzam reti. Nevienam personīgi nenāk labums no mūsu izdevniecībām, kā arī nevienam nav jācieš, ja radušies zaudējumi. Bet šis īpašums pieder Kungam, un veids, kādā darbu dara, materiāli iespaido Viņa lietu. Ja Dieva darbu ierobežo līdzekļu trūkums, tad svarīgais darbs, ko varētu padarīt un ko arī vajadzētu padarīt, paliek nepadarīts.

Kaut arī vienmēr vajadzētu ievērot taupību, tomēr tā nekad nedrīkstētu noslīdēt līdz trūkumam. Visiem, kas strādā mūsu iestādēs, vajadzētu saprast, ka viņi rīkojas ar Dieva īpašumu, ka ir atbildīgi par ieguldītā kapitāla palielināšanos un ka Dieva dienā viņiem būs jānodrošina norēķins, ja kapitāls centības vai rūpīgas apdomības trūkuma dēļ viņu rokās būs samazinājies. Visi ir aicināti izvairīties no laika un līdzekļu izšķiešanas. Strādnieku uzticība vai neuzticība pret to, kas viņiem uzticēts, izšķirs viņu derīgumu mūžīgo bagātību uzticēšanai. Dievs no katra prasa, lai tas viņam uzticēto darbu izpildītu pamatīgi un ātri. Ikviena priekšzīmei vajadzētu citus pamudināt uz uzticību un apdomību. Nopietna, apzinīga uzticība visās lietās zemi var pievest tuvu Debesīm un nest dārgus augļus abām pasaulēm.

Rokas, kas strādā mūsu izdevniecību dažādajās nodaļās, nepadara to darba daudzumu, ko no tām prasītu veikt jebkurā cita veida iestādē. Daudz laika izšķiež nevajadzīgās sarunās, dārgas stundas paiet apmeklējumos, kamēr darbs lēni virzās uz priekšu. Vairākās nodaļās izdevniecība cietusi zaudējumus, tāpēc ka darbā iesaistījušās personas nerīkojas rūpīgi un taupīgi. Ja šie cilvēki strādātu paši sev, tad dažs no viņiem padarītu trīs reizes vairāk vienā darba dienā nekā tagad. Daži atkal nepadarītu neko vairāk par to, ko viņi tagad padara. /451/

Darba stundās vajadzētu strādāt uzticīgi. Būt izšķērdīgiem laika vai materiāla ziņā nozīmē būt negodīgam pret Dievu. Nedaudz mirkļu izšķiež vienā vietā, nedaudz otrā, kas nedēļas laikā veido gandrīz vai veselu dienu, reizēm pat vēl vairāk. "Laiks ir nauda," un laika izšķiešana nozīmē naudas izšķiešanu, kas vajadzīga Dieva darbam. Ja tie, kas sevi sauc par ticīgajiem, ir kūtri un bezrūpīgi laika ziņā, tā rādīdami, ka viņu sirds nav ieinteresēta darba uz priekšu iešanā, tad neticīgie strādnieki sekos viņu priekšzīmei. Ja visi izlietotu laiku pēc vislabākās apziņas, tad patiesības lietai ietaupītos ļoti daudz līdzekļu. Ja strādājam no sirds, tad darbu veiksime centīgi, enerģiski un ātri. Visiem vajadzētu būt modriem, lai redzētu, kas jādara, un tad to ātri un veikli izpildīt, strādājot it kā tiešā Lielā Meistara Jēzus virsvadībā.

Zaudējumi vēl ceļas tāpēc, ka apdomīgi un rūpīgi neizlieto materiālus un mašīnas. Trūkst uzraudzības pār mazam un lielām lietām, lai neko nevērības dēļ neizšķiestu vai nesabojātu. Šur un tur pielaistās mazās izšķērdības gada laikā sastāda lielu summu. Daži nekad nav mācījušies izlietot spējas tā, lai neaizlaistu bojā pārpalikumus, kaut arī Kristus ir devis pavēli: "Sakrājiet atlikušās druskas, ka nekas nepazūd." Materiālu nevajadzētu sagrauzīt mazu gabaliņu iegūšanai. Veltot nedaudz laika pārdomām, saprastu, kā tādus mazus gabaliņus uzkrāt un izlietot, ko tagad nomet malā un izputina. Vajadzētu pievērst uzmanību pat tādai šķietami mazsvarīgai lietai kā papīru atgriezumiem, jo tos var pārvērst naudā.

Trūkstot personīgai interesei, bojā aiziet daudzas lietas, ko varētu glābt, ja tām īstā laikā dāvētu nedaudz mirkļos pārdomātu vēribu. "Es aizmirsu" ir iemesls lieliem zaudējumiem mūsu izdevniecībā. Dažiem nav nekādas intereses par darbu un lietām, kas neietilpst viņu speciālajā darba nozarē. Tas viss ir nepareizi. Savtīgums vada uz domām: "Tas neattiecas uz mani, un kāpēc lai es par to rūpējos?" Bet uzticība un pienākums ikvienu ierosina rūpēties par visu, kas nonāk viņa redzeslokā. Priekšstrādnieku sietuvē /452/ atdarina viņu vadībā strādājošās rokas; visi kļūst bezrūpīgi un nevērīgi un izšķiež tādas summas, kas līdzinās viņu algām. Rūpīgs vadītājs šīnī vienā nodaļā ik gadus izdevniecībai ietaupītu simtiem dolāru.

Visā izdevniecībā vajadzētu valdīt taupības pamatlikumam. Lai ietaupītu dolārus, tad rūpīgi jākrāj desmit centu un peniju monētas. Cilvēki, kas guvuši panākumus veikalnieciskajās lietās, vienmēr ir bijuši taupīgi, neatlaidīgi un enerģiski. Lai visi, kas saistīti ar Dieva darbu, sāk tagad veidot sevi par patiesi rūpīgiem vīriem. Pat ja viņu darbu virs zemes nenovērtē, viņiem tomēr nekad nevajadzētu sevi pazemot pašu acis, kļūstot neuzticīgiem darbā, kuru viņi uzņēmušies. Ir vajadzīgs laiks, lai cilvēks pierastu kādam noteiktam dzīves veidam un justos tajā laimīgs. Mēs būsīm īpatnēji cilvēki kā šinī, tā mūžībā, un tādi, kādus mūs ieradumi būs izveidojuši. To cilvēku dzīve, kas veido pareizus ieradumus un kas ir uzticīgi visos savos pienākumos, līdzināsies spožai gaismai, kuras gaišie stari krīt arī uz citu cilvēku takas. Bet ja kopj negodīgumu, ja atļauj nostiprināties izlaidībai, nevērībai un kūtrumam, tad pāri tādas dzīves izredzēm nolaidīsies mākonis, tumšāks par pusnakti, un uz visiem laikiem šķirs cilvēku no nākošās dzīves.

Viena piekopta savtīga doma, viens neizpildīts pienākums sagatavo ceļu citiem. Ko mēs uzdrīkstamies darīt vienreiz, to atkārtot otrreiz būs jau daudz vieglāk. Atturības un sātības ieradumi, pašsavaldīšanās, taupība, neatlaidīga uzcītība, veselīgs, saprātīgs runas veids, pacietība un patiesa laipnība nav iegūstamā bez uzcītības, bez nopietnas sevis uzmanīšanas. Daudz vieglāk palikt netikumīgam un samaitātam, nekā pārvarēt trūkumus, pašam sevi savaldot, dzīvot patiesi tikumīgu dzīvi. Lai mēs jebkad taptu pilnīgi kristietības jaukumā, nepieciešamas neatlaidīgas pūles.

Mūsu izdevniecībās jānotiek svarīgai pārmaiņai. Atlikt līdz piemērotākam laikam darbu, kuram nepieciešama tūlītēja uzmanība, ir kļūda, kas nes zaudējumu. Labošanas darbs reizēm prasa divreiz vairāk pūļu nekā uzdevuma veikšana īstajā laikā. Atliekot lietas, kurām nekavējoties vajadzētu /453/ piegriezt vērību, rodas daudzi briesmīgi zaudējumi un liktenīgi nelaimes gadījumi. Īstais laiks darbam aizrit vilcinoties, domājot, ka to varēs padarīt rīt, bet rītdien bieži vien izrādās, ka ir jau par vēlu. Mūsu izdevniecības ik dienas cieš finansiālus zaudējumus nenoteiktības, veltīgas laika izšķiešanas, bezrūpīgas pārgalvības, kūtruma un no dažu puses pat tieša negodīguma dēļ. Šajās iestādēs strādā daži, kas pret visu izturas tik vienalīdzīgi, it kā Dievs viņiem nebūtu devis nekādas prāta spējas, lai par kaut ko rūpētos. Tādi cilvēki nav derīgi neviena pienākuma postenim; uz viņiem nekad nevar paļauties. Vīri un sievietes, kuri izvairās no pienākumiem, kas saistīti ar grūtībām, vienmēr būs vāji un nespējīgi.

Kas radinās strādāt ātri un ievērojot taupību, tie vadīs savu darbu un nepieļaus, ka darbs vada viņus. Viņi nebūs redzami pastāvīgi steidzamies un arī apjukuši, tāpēc ka darbā būtu nekārtība un jucekļi. Panākumu gūšanai nepieciešama centība un nopietna uzticība. Dievs redz katras stundas darbu, un tas tiek pierakstīts vai nu kā uzticīgi vai neuzticīgi padarīts. Ar izšķiestu mirkli un neizmantotu iespēju sarakstu būs jāstopas tad, kad noturēs pēdējo tiesu, kad atvērs grāmatas un ikvienu tiesās pēc ierakstiem grāmatās. Savtīgums, skaudība, lepnums, greizsirdība, kūtrums vai arī kāds cits sirdī piekopts grēks izslēgs cilvēku no Debesu svētlaimes. "Jūs tam esat kalpi, kam padodaties par kalpiem uz paklausību."

Mūsu izdevniecības cieš uzticīgu un stipru cilvēku trūkuma dēļ. Kad man rādīja vienu telpu pēc otras, es redzēju, ka darba visur dara vienalīdzīgi. Katrā uzticības vietā pacieš zaudējumus. Rūpīga un pilnīga darba trūkums ir acīm redzams. Kamēr daži nes atbildības un rūpju nastas, tikmēr citi, kuriem vajadzētu dalīties Šajās nastās, ar savu rīcību tikai palielina rūpes un nedrošību. Kas bērnībā un jaunībā nav mācījušies taupību un kā visderīgāk izlietot laiku, arī vēlāk nebūs apdomīgi un taupīgi nevienā darbā, /454/ kuru viņi uzsāks. Ir grēks savas spējas tā neattīstīt un neuzlabot, ka tās būtu iespējams izlietot Dievam par godu. Visiem ir jānes atbildības; neviens nav atvainojams.

Ir dažādas spējas, un visām lielākā vai mazākā mērā vajadzīga vingrināšana. Katru rīcību, kas saistīta ar Dieva darbu, vajadzētu raksturot piesardzībai un noteiktībai. Bez noteiktības cilvēks ir nepastāvīgs un nedrošs kā ūdens un nekad nevar gūt īstus panākumus. Kas atzīst un apliecina Kristu, tiem visiem vajadzētu strādāt. Ticības namturībā nav tranu. Katram ģimenes loceklim ir savs nozīmēts darbs, sava daļa vīnkalnā, kurā viņam jāstrādā. Vienīgais ceļš, kā atbilst Dieva prasībām, ir pastāvīga neatlaidība centienos pēc augstākas lietderības. Pat vislabākajā gadījumā mēs varam padarīt tikai mazumu, tomēr ikdienas pūles palielinās spējas strādāt un nest augļus Dievam par godu.

Daži nevalda arī pār ēstskāri, bet uz veselības rēķina izdabā garšai. Rezultātā smadzenes ir aptumšotas, domas strādā kūtri, un viņi nepadara to, ko varētu, ja būtu bijušā pašaieliedzīgi un sātīgi. Viņi nolaupa Dievam fiziskos un garīgos spēkus, kurus varētu veltīt kalpošanai Viņam, ja

viņi visās lietās būtu ievērojuši atturību. Pāvils atradās veselības reformētāju rindās. Viņš sacīja: "Es savu miesu mērdēju un savaldu, lai, citiem sludinādams, pats netieku atmests." Viņš jutās atbildīgs par visu savu spēku nenovājinātu saglabāšanu, lai tos varētu izlietot Dievam par godu. Ja Pāvilam draudēja briesmas no nesātības, tad mums tās ir vēl lielākas, jo mēs mazāk izprotam un izjūtam vajadzību pagodināt Dievu mūsu miesā un garā, kas pieder Viņam. Pārēšanās ir mūsu laikmeta grēks Nesamērīgas ēšanas, rīšanas grēku Dieva Vārds nostāda līdzās dzeršanas grēkam. Šis grēks Dieva acis bija tik pretīgs, ka Viņš deva Mozum norādījumus, lai bērnu, kas /455/ nav savaldāms ēstkāres ziņā un kas gatavs aprīt visu, ko vien viņa garša prasa, vecāki novestu pie Izraēla vadītājiem, lai viņu nomētātu akmeņiem. Rijēja stāvokli uzskatīja par bezcerīgu. Viņš nebija derīgs citiem un bija par lāstu pats sev. Nevienā lietā uz viņu nevarēja pajauties. Viņa iespaids vienmēr aptraipītu citus, un bez šādiem raksturiem pasaulei klātos labāk, jo viņu briesmīgās vainas pastāvīgi turpinātos citos. Nevienš, kas izjūt atbildību Dieva priekšā, neatļaus dzīvnieciskām tieksmēm valdīt pār prātu. Kas to dara, tie nav kristieši, lai arī kas viņi būtu un cik augsti izceltu savu ticības apliecību. Kristus pavēle skan: "Tāpēc esiet pilnīgi, it kā jūsu Tēvs Debesīs ir pilnīgs." Ar to Viņš mums rāda, ka mēs varam būt tik pilnīgi savā sfērā kā Dievs Savējā.

Tie, kas strādā mūsu izdevniecībā, nav sevi tā attīstījuši un pilnveidojuši, kādus Dievs viņus gribētu redzēt. Trūkst nopietnas, nesavtīgas intereses par darbu, kurā iesaistījušies. Dievs prasa no šiem strādniekiem Viņa darbā, lai viņi ik dienas kļūtu pilnīgāki savās zināšanās. Viņiem vajadzētu gudri izlietot spējas, kuras Dievs viņiem devis, lai viņi izveidotos par iespaidīgiem kristīgiem strādniekiem un varētu izpildīt savu darbu, nesagādājot izdevniecībai zaudējumus.

Visgudrākie cilvēki var smelties lietderīgas mācības no zemes sīko radījumu gaitām un ieradumiem. Bīteš čaklums rāda ar saprātu apveltītajiem cilvēkiem tādu priekšzīmi, kuru būtu vērts atdarināt. Šie kukaiņi ievēro stingru kārtību, un stropā nav atļauts dzīvot nevienam sliņķim. Viņām norādīto darbu tās izpilda ar tādu saprātu un rosmi, ko mēs vairs nespējam pat aptvert. Skudras, kuras mums šķiet tikai liekas un traucējošas, kas kājām saminamas, daudzējādā ziņā ir pārākas par cilvēku, jo cilvēks tik gudri neizlieto Dieva dotās dāvanas. Gudrais vīrs vērs mūsu uzmanību uz šīm sīkajām zemes būtnēm: "Ej pie skudras, sliņķi, skaties viņas ceļu un topi gudrs! Lai tai nav valdnieka, ne virsnieka, /456/ ne kunga, tā tomēr savu maizi sagādā vasarā." No šiem mazajiem skolotājiem mēs varam mācīties mācību par uzticību. Ja mēs tikpat čakli izlietotu savas spējas, ar kurām Visgudrais Radītājs mūs apdāvinājis, cik lielā mērā tad palielinātos mūsu iespējas būt lietderīgiem. Dieva acs ir nomodā par savu vismazāko radījumu; vai tad Viņš neskatīsies uz cilvēku, kas veidots pēc Viņa līdzības, un neprasis, lai tas pareizi izlietotu visas viņam dāvētās priekštiesības?

Izdevniecībā vajadzētu ievest kārtību. Kas strādā šinīs iestādēs, tiem vajadzētu spraut augstus mērķus, un viņu piedzīvojumiem Dieva prāta atziņā vajadzētu būt dziļiem un bagātiem. Viņiem vienmēr vajadzētu stāvēt patiesības pusē un izplatīt ap sevi glābjošu iespaidu. Katrai dvēselei, kas saucas Kristus vārdā, vajadzētu vispilnīgākajā veidā izlietot tās priekšrocības, kuras viņa bauda, un bez kurnēšanas un sūdzēšanās uzticīgi pildīt tai nozīmētos pienākumus. Viņu sarunā, vajadzētu būt ar augšup ceļošu raksturu, tā aprēķinātām, lai citu cilvēku domas vadītu pareizā gultnē. Paviršas piezīmes, ko izsaka par Dieva labvēlību un Viņa mīlestību, tikai norāda uz acīm redzamu nepateicību un liecina, ka Kristus nav ieslēgts sirdī.

Izdevniecības nekad neatplauks, ja tajās nebūs vairāk pašreizējīgu, nesavtīgu strādnieku, kas ir patiesi dievbijīgi vīri un sievas, kas pašreizējīgi un apzinīgi dzīvo vienīgi Dievam un patiesībai. Vietējam "Review and Herald" izdevējam būs iespējams runāt stingri un nopietni. Viņam vajadzētu stāvēt kā patiesības aizstāvim, izmantojot visu iespaidu, ko viņa stāvoklis viņam dod. Vecākais 'Vaggoner' bija nonācis neapskaužamā stāvoklī, tomēr viņš nepalika viens pats. Dievs viņam palīdzēja, un dotajos apstākļos viņš ir rīkojies labi. Dievs viņu nav atbrīvojis no viņa vietas; viņam vēl jāturpina darbs Oklendā un Sanfrancisko.

No tiem, kuriem Dievs daudz uzticējies, Viņš arī daudz prasis, kamēr pret tiem, kam uzticēts maz, atbilstošas arī prasības, tomēr visi var atdot paši sevi un savā rīcībā parādīt uzticību dārgajai Kristus lietai. Daudzi var sašaurināt izdevumus un tā palielināt savu devību Kristum. Sevis aizliegšana Kristus dēļ ir cīņa, kas uz mums gaida. /457/

Pāvils sacīja: "Kristus mīlestība mūs spiež." Tas bija viņa rīcības galvenais pamatlikums, viņu dzenošais spēks. Ja bija reizes, kad viņa dedzība, ejot pa pienākuma teku, uz brīdī atslāba, tad viens skats uz krustu un uz apbrīnojamo Kristus mīlestību, kas atklāta Viņa ne ar ko nesalīdzināmajā upurī, bija pietiekoši, lai liktu viņam no jauna apjot prāta gurnus un spiesties uz priekšu pa pašreizējās teku. Savā darbā priekš brāļiem viņš stipri pajāvās uz

bezgalīgo mīlestību, kas parādīta Kristus pazemošanās darbā, un uz tās visu pārvarošo, dzenošo spēku.

Cik nopietns, cik aizkustinošs ir viņa uzsaukums: "Jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, Kas, bagāts būdams, jūsu dēļ ir tapis nabags, lai jūs caur Viņa nabadzību varētu kļūt bagāti." Jūs zināt tos augstumus, no kuriem Viņš nokāpa; jūs pazīstat tos pazemošanās dziļumus, līdz kuriem Viņš nolaidās. Viņa kājas nostājās uz pašaiizliegšanās un pašuzupurēšanās ceļa un nenovērsās no tā, līdz Viņš bija atdevis Savu dzīvību. Sākot no brīža, kad Viņš atstāja troni Debesis, līdz pat krustam Viņam nebija atpūtas. Mīlestība uz cilvēku ļāva Viņam ar prieku pieņemt katru apvainojumu un panest visus zaimus. "Es pats svētījos par viņiem." "Es cilvēka pestīšanas darbam atdevu visu Savu godību, visu Sevi." Bet cik ļoti grūti tagad ierosināt cilvēkus svētīt sevi Dieva darbam, lai caur viņiem tiktu izglābtas dvēseles.

Pāvils mūs pamāca, ka "neviens lai nerauga uz to, kas pašam der, bet ikviens lai raugās arī uz to, kas der citiem". Viņš mums pavēl atdarināt Lielā Parauga dzīvi un saka: "Tāds prāts lai jums ir, kāds arī Kristum Jēzum bijis, Kas, Dieva sejā būdams, neturēja par laupījumu Dievam līdzīgs būt, bet pats Sevi ir iztukšojis un kalpa seju pieņēmis un tā kā cits cilvēks tapis un, cilvēka kārtā atrasts, pats Sevi pazemojis, paklausīgs palicis līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei." Apustulis pakāpeniski vada mūsu uzmanību, lai mēs pilnībā spētu aptvert Pestītāja brīnišķīgo pazemošanos grēcinieku labā. Viņš mums rāda Kristu, kad Viņš vēl bija Dievam līdzīgs un saņēma eņģeļu pielūgšanu. /458/ Pēc tam apustulis izseko visu pazemošanās ceļu, līdz Kristus aizsniedzis tās visdziļākos dziļumus, lai ar Savu cilvēcīgo roku varētu aizsniegt kritušo cilvēku un pacelt to no pazemotā stāvokļa līdz cerībai, liksmībai un Debesīm.

Pāvils bija dziļi norūpējies, lai cilvēki ieraudzītu un saprastu Kristus pazemošanos. Viņš bija pārliecināts, ka, ja cilvēki aptvertu šo pārsteidzošo upuri, kādu pienesa Debesu Majestāte, tad viņu sirdī izzustu viss savtīgums. Viņš vispirms cilvēku prātu pievērs stāvoklim, kādu Kristus ieņēma Debesīs, Sava Tēva klēpī, un pēc tam rāda Viņu atstājam Savu godību, labprātīgi pakļaujot Sevi cilvēka dabas pazemojošam stāvoklim, uzņemoties kalpa atbildības un paliekot paklausīgam līdz pat nāvei, līdz vis apkaunojošākai, vis atbaidošākai un vis briesmīgākai nāvei pie krusta. Vai kristietis var domāt par šo brīnišķīgo Kristus mīlestības atklāsmi pret cilvēku, neizjūtot no savas puses pretmīlestību un neatzīstot patiesību, ka mēs nepiederam paši sev? Šādam Kungam nevajadzētu kalpot ar nepatiku, mantkārīgu motīvu vai savtības dēļ.

Pēteris saka: "Jūs zināt, ka jūs neesat atpirkti ar iznīcīgu mantu, ar sudrabu vai zeltu." Ak, ja ar to pietiktu cilvēka izglābšanas nodrošināšanai, cik viegli tad to izdarītu Viņš, Kurš saka: "Man pieder sudrabs, un Man pieder zelts." Tomēr Dieva svēto likumu pārkāpējs var tikt atpirkts vienīgi ar Dieva Dēla dārgajām asinīm. Kas nenovērtē viņa dēļ pienesto apbrīnojamo upuri, kas attur savus līdzekļus un savus fiziskos, garīgos un tikumiskos spēkus no kalpošanas Kristum, aizies bojā savā savtīgumā. "No tā, kam nav, (kas nav vislabākajā veidā izlietojis savas spējas un līdzekļus) tiks vēl atņemts, kas viņam ir." Kas ir par kūtriem, lai izprastu savas atbildības un izlietotu savas spējas, tie nesajems Dieva svētības, un spējas, kuras viņiem bija, tiks atņemtas un atdotas čakliem, darbīgiem strādniekiem, kas, pastāvīgi lietojot, savus podus pavairo. /459/

"Ja redzi vīru, kas uzticīgs savā darbā, viņš stāvēs ķēniņu* priekšā." Cilvēkam, kas čakli strādā Dieva Gara vadībā, būs spēks un iespaids; visi viņā redzēs nenogurstošas nodošanās garu Dieva lietai, lai arī kurā nodaļā pienākums viņu sauktu.

Visiem strādniekiem mūsu izdevniecībās vajadzīgi vislabvēlīgākie apstākļi labu un pareizu ieradumu veidošanai. Katru dienu vairākas reizes dārgus zelta mirkļus vajadzētu veltīt lūgšanām un Rakstu pētišanai, jo tikai tā iespējams atmiņu bagātināt ar Rakstu vietām, lai dvēsele varētu garīgi dzīvot. Dažādās darba intereses sniedz mums vielu pārdomām un iedvesmo mūsu lūgšanas. Savienība ar Dievu ir ļoti svarīga garīgai veselībai; un tikai tādā veidā iegūstama gudrība un pareizs spriedums, kas tik nepieciešami katra pienākuma pildīšanai.

Spēks, kuru iegūstam, lūdzot Dievu, savienots ar personīgām pūlēm, vingrinot prātu pārdomās un rūpīgumā, sagatavo cilvēku ikdienas pienākumiem un visos apstākļos uzturēs dvēselei mieru, lai arī cik lieli būtu pārbaudījumi. Kārdināšanu dēļ, kurām mēs ik dienas esam pakļauti, lūgšanas ir nepieciešamas. Lai mēs ticībā tiktu uzturēti Dieva spēkā, tad mūsu gara ilgām pastāvīgi vajadzētu pacelties uz augšu klusā lūgšanā, lūdzot palīdzību, gaismu, spēku un zināšanas. Tomēr pārdomas un lūgšanas nedrīkst stāties nopietnas, uzticīgas laika izmantošanas vietā. Kristīga rakstura pilnveidošanai vajadzīgs kā darbs, tā arī lūgšanas.

Mums jādzīvo divējāda dzīve - pārdomu un rosmes dzīve, klusu lūgšanu un nopietna darba dzīve. Kas saņēmuši patiesības gaismu, tiem visiem vajadzētu izjust par savu pienākumu šo gaismas staru tālāku izplatīšanu uz grēkus nožēlojošo cilvēku ceļiem. Viņiem vajadzētu būt tikpat patiesiem Kristus lieciniekiem mūsu izdevniecībās kā draudzē. Dievs no mums prasa, lai mēs būtu dzīvas vēstules, zināmas un lasāmas visiem cilvēkiem. Dvēselei, kas griežas pie Dieva ik dienas nopietnās lūgšanās, meklējot no Viņa sev stiprumu, atbalstu un spēku, būs cēlas tieksmes, skaidra izpratne /460/ par patiesību un pienākumu, augsti darbības mērķi un pastāvīgi izsalkums un slāpes pēc taisnības. Uzturot savienību ar Dievu, mēs satiksmē ar citiem cilvēkiem būsīm spējīgi sniegt tiem gaismu, mieru, skaidrību, kas valda mūsu sirdī, un rādīt viņiem negriļojošas uzticības priekšzīmi tā darba interesēm, kuru mēs izpildām.

Daudziem, kas strādā mūsu izdevniecībās, gandrīz pilnīgi trūkst Dieva mīlestības un Viņa bijības. Pār visu valda un visu pārrauga pašā es, un Dievs un Debesis tik tikko ienāk prātā. Ja šīs personas varētu redzēt, ka viņas atrodas tieši pie mūžīgās pasaules robežas un ka viņu nākamības intereses izšķirs viņu tagadējā rīcība, tad pie visiem izdevniecības strādājošajiem būtu redzama ievērojama pārmaiņa.

Tomēr daudzus, kas strādā Dieva svētajā darbā, ir paralizējuši sātana maldi. Viņi ir aizmiguši uz apburtas zemes. Paiet dienas un mēneši, bet viņi paliek tādi paši bezrūpīgi un vienaldzīgi, it kā nebūtu nekāda Dieva, nekādas nākotnes, nekādu Debesu un nekāda soda par pienākumu nepildīšanu un par izvairīšanos no atbildībām. Bet gandrīz klāt jau ir diena, kad katra likteni izšķirs pēc viņa darbiem. Daudziem ir briesmīgi raibs ieraksts Debesu grāmatās.

Kad šie strādnieki atmodīsies savai atbildības sajūtai, kad viņi noliks savas aptraipītās dvēseles Dieva priekšā tieši tādas, kādas tās ir, un nopietni sauks pēc Dieva spēka, tad viņi paši savā dzīvē redzēs, ka Dievs dzird un paklausa lūgšanas. Un atmodušies ieraudzīs, ko vienaldzības un neuzticības dēļ ir zaudējuši. Tad viņi sapratīs, ka aizsniegts pavisam zems līmenis, lai gan, prātu un spējas attīstot un izlietojot Dievam par godu, viņi būtu guvuši bagātus piedzīvojumus un kļuvuši par darba rīkiem līdzcilvēku glābšanā. Un, ja arī viņi beidzot tiks izglābti, tad visā mūžībā viņi atzīs zaudējumus, kas radušies, neizmantojot pārbaudes laikā dotās izdevības. /461/

Izdevniecībās strādājošie par daudz atstāj novārtā reliģiskās priekšrocības. Nevienam, kas pret šīm priekšrocībām izturas vienaldzīgi, nevajadzētu iesaistīties Dieva darbā; visi šie cilvēki ir savienoti ar ļauniem eņģeļiem un ir tumsības mākoņi un šķēršļi citiem. Lai darbs būtu sekmīgs, tad katrā izdevniecības nodaļā jāatrodas Debesu eņģeļiem. Kad Dieva Gars strādā pie sirds, šķīstot dvēseles templi no pasaulīguma un izpriecu mīlestības traipiem, tad visi būs redzami lūgšanas sapulcēs, būs uzticīgi saviem pienākumiem un nopietni ilgosies gūt sev visu iespējamo garīgo labumu. Uzticīgie Kunga strādnieki izmantos katru izdevību, lai nostātos tieši zem gaismas stariem, kas nāk no Dieva troņa; šo gaismu viņi atstaros uz citiem.

Uzticīgi jāapmeklē ne tikai lūgšanas sapulces, bet vienreiz nedēļā vajadzētu noturēt pateicības sapulces. Tajās vajadzētu runāt par daudzajām un dažādajām Dieva žēlastībām. Ja mēs tikpat gatavi būtu izteikt savu pateicību par saņemto žēlastību, cik labprātīgi esam sūdzēties, šaubīties un neticēt, tad mazdūšības un grūtsirdības vietā citu sirdīs ienestu gaišu prieku. Cilvēkiem, kas sūdzas un kurn, kas ceļā vienmēr redz grūtības un runā par pārbaudījumiem un spaidiem, vajadzētu padomāt par bezgalīgo upuri, kuru Kristus pieņēma viņu labā. Tad krusta gaismā viņi varēs pareizi novērtēt visas svētības. Skatoties uz Jēzu, mūsu ticības Iesācēju un Pabeidzēju, Kuru caururbuši mūsu grēki un Kuru nomākušas mūsu sāpes un bēdas, mēs ieraudzīsim iemeslu pateicībai un slavai, un mūsu domas un vēlēšanās pakļausies Kristus gribai.

Bagātajās žēlastības pilnajās svētībās, kuras mūsu Debesu Tēvs ir izlējis pār mums, mēs varam ieraudzīt neskaitāmus pierādījumus bezgalīgai mīlestībai un maigai līdzjūtībai, kas pārspēj mātes ilgu pilno līdzjūtību pret savu stūrgalvīgo un untumaino bērnu. Aplūkojot dievišķo raksturu krusta gaismā, mēs redzam žēlastību, maigu saudzību un piedošanu, savienotas ar patiesīgumu un taisnīgumu. Ar Jāņa vārdiem mēs izsaucamies: "Redziet, kādu lielu mīlestību /462/ Tēvs mums parādījis, ka mēs topam saukti Dieva bērni." Troņa vidū mēs redzam kādu Būtni, Kura Savās rokās, kājas un sānos nes ciešanu zīmes, kas gūtas, samierinot cilvēku ar Dievu un Dievu ar cilvēku. Nesalīdzināmā žēlastība mums atklāj Tēvu, Kas ir bezgalīgs, Kas dzīvo nepieejamā gaišumā, tomēr Sava Dēla nopelnā mūs pieņem. Atriebības mākonis, kas solīja vienīgi postu un izmisumu, no krusta atstarotajā gaismā atklāj

Dieva rakstītos vārdus: "Dzīvo, grēciniek, dzīvo! Grēkus nožēlojošās un ticošās dvēseles, dzīvojiet! Es par jums esmu samaksājis atpirkšanas maksu."

Mums vajag pulcēties ap krustu. Kristus un Viņa krustā sišanai jābūt mūsu pārdomu un sarunu tematam un mūsu visdziļākā prieka avotam. Šie sevišķie norādījumi mums vajadzīgi tāpēc, lai vienmēr no jauna pieminētu visu, ko mēs saņemam no Dieva, un lai izteiktu savu pateicību par Viņa lielo mīlestību, kā arī savu labprātību visu uzticēt tām rokām, kas mūsu dēļ bija pienaglotas pie krusta. Te mums vajadzētu mācīties runāt Kānaanas valodu un dziedāt Ciānas dziesmas. Krusta noslēpums un godība ļauj mums izprast cilvēka vērtību, un tad mēs ieraudzīsim un aptversim, cik svarīgi strādāt savu līdzcilvēku labā, lai arī tie varētu tikt paaugstināti pie Dieva troņa.

SOLĪJUMU SVĒTUMS

Īso, tomēr tik briesmīgo stāstu par Ananiju un Zaviru inspirētā spalva ir uzrakstījusi, lai tas būtu par brīdinājumu visiem, kas sevi atzīst par Kristus sekotājiem. Šī svarīgā mācība uz mūsu ļaudīm nav atstājusi pietiekoši dziļu iespaidu. Visiem būtu derīgi rūpīgi pārdomāt šī smagā grēka raksturu, kuru pārstāv šie pārkāpēji. Briesmīgs ir šis skaidri redzamais pierādījums par atmaksājošo taisnību, un tam vajadzētu likt visiem, bailēs drebot un trīcot, bēgt no šādu sodību izsaucošu grēku atkārtotības. Lielais grēks, kas sakropļoja šī pāra raksturu, bija savtīgums. Līdz ar visiem citiem Ananijam un Zavirai bija dota /463/ priekšrocība dzirdēt apustuļa sludināto evaņģēlija vēsti. Dieva spēks pavadīja runātos vārdus un dziļi pārliecināja visus klātesošos. Dieva žēlastība un Viņa lielā laipnība darīja sirdis iejūtīgas un ierosināja tās atteikties no savtīgās turēšanās pie saviem šīs zemes īpašumiem. Atrodoties zem tieša Dieva Gara iespaida, viņi apsolījās atdot Kungam zināmus zemes gabalus; bet, kad viņi vairs neatradās tieši zem šī debešķīgā iespaida, viss dzirdētais it kā zaudēja daļu no sava spēka, un viņi sāka šaubīties un atteikties no dotā solījuma izpildīšanas. Viņi domāja, ka ir pārsteigušies, un gribēja vēlreiz visu pārdomāt un apsvērt. Tā atvērās durvis, pa kurām tūlīt iegāja sātans un panāca virsvaldību pār viņu prātu.

Šim gadījumam vajadzētu mūs brīdināt, lai mēs sargātos no sātana pirmās tuvošanās. Vispirms viņi atļāva savaldzināt sevi mantkārbas garam; pēc tam, kaunēdamies, ka viņu brāļi uzzinās viņu savtīgo nevēlēšanos atdot to, ko bija veltījuši un apsolījuši Dievam, viņi ķērās pie meliem un krāpšanas. Kopā visu pārrunāja un piesardzīgi apņēmas aizturēt daļu no naudas, ko bija saņēmuši par zemi. Pieķerti melos, viņi saņēma sodu - tūlītēju nāvi. Viņi zināja, ka Kungs, Kuru viņi bija apkrāpuši, bija viņus izmeklējis un pārbaudījis. Pētera vārdi skanēja: "Kāpēc sātans tavu sirdi piepildījis Svētajam Garam melot un no tīruma maksas ko atraut? Vai tas, tavs būdams, nevarēja tavs palikt? Ir pārdots tas bija tavā vaļā; kāpēc tad tu tādu lietu esi savā sirdī iedomājies? Tu neesi cilvēkiem melojis, bet Dievam."

Bija vajadzīgs sevišķs piemērs, lai jauno draudzi pasargātu no morāliska sabrukumā, jo draudzes locekļu skaits ātri auga. Tā tika dots brīdinājums visiem, kas tanī laikā atzina Kristu, un visiem, kas Viņa Vārdu atzina vēlāk, ka Dievs prasa, lai mēs uzticīgi pildītu dotos solījumus. Tomēr, neskatoties uz šo ārkārtējo sodu par melošanu un krāpšanu, šie paši grēki bieži ir atkārtoti kristīgajā draudzē un arī mūsu dienās ir plaši izplatīti. Man rādīja, /464/ ka Dievs šo piemēru ir devis par brīdinājumu visiem, kas varētu tikt kārdināti rīkoties līdzīgā veidā. Draudzē ik dienas piekopj savtīgumu un krāpšanu, aizturot līdzekļus, kurus Viņš prasa, tādā veidā aplaupot Viņu un nostājoties cīņā pret Viņa iekārtojumiem patiesības gaismas un atziņas izplatīšanai pa visu zemes garumu un platumu.

Dieva gudrība paredzējusi, lai Viņa darba augšupeja būtu atkarīga no Viņa ļaužu personīgajām pūlēm un no viņu labprātīgajiem upuriem. Pieņemdamas cilvēka līdzdalību lielajā pestīšanas plānā, Dievs tam ir piešķīris sevišķu godu. Sludinātājs nevar sludināt, ja viņš nav sūtīts. Gaismas izplatīšanas pienākums negulstas tikai uz sludinātājiem vien. Katrs cilvēks, kļūstot par draudzes locekli, apsolās būt Kristus pārstāvis, īstenojot atzīto patiesību. Kristus sekotājiem vajadzētu turpināt darbu, kuru Viņš tiem ir atstājis, uzejot Debesīs.

Ir jāuztur un jāatbalsta tās iestādes, kas ir Dieva darba rīki Viņa darba izvešanai virs zemes. Jādibina draudzes, jāceļ skolas un izdevniecības jāapgādā ar visu vajadzīgo, lai tās, izsūtot patiesību uz visām pasaules daļām, padarītu lielu darbu. Šīs iestādes atbilst Dieva norādījumiem, un tās jāuztur un jāatbalsta ar desmito un labprātīgajiem ziedojumiem. Darbam paplašinoties, būs vajadzīgi līdzekļi tā uz priekšu virzīšanai visos nozaros. Kas

atgriezti pie patiesības un darīti par Viņa žēlastības līdzdalībniekiem, ar brīvprātīgiem upuriem un labprātīgiem ziedojumiem Kristum var kļūt par Viņa līdzstrādniekiem. Bet ja draudzes locekļi savā sirdī vēlas, lai nebūtu vairāk aicinājumu dot līdzekļus, tad viņi apliecina, ka jūtas apmierināti, ja Dieva darbs neiet uz priekšu.

"Un Jēkabs solīdamies solījās un sacīja: "Ja Dievs Kungs būs ar mani un mani pasargās uz šī ceļa, ko es staigāju, un man dos maizi ēst un drēbes ģērbties, un man liks ar mieru pāriet mana tēva namā, tad Kungs lai man ir par Dievu. Un šim akmenim, ko esmu uzcēlis par zīmi, jātop par Dieva namu, un no visa, ko Tu man dosi, es Tev došu desmito tiesu."" /465/ Apstākļi, kas Jēkabu pamudināja dot solījumu Kungam, bija līdzīgi tiem, kas mūsu laikā liek vīriem un sievietēm solīties Kungam. Ar grēcīgu rīcību viņš bija ieguvis svētības, kuras, kā viņš to zināja, viņam bija apsolītas drošajā Dieva Vārdā. Tā izturēdamies, viņš parādīja lielu ticības trūkumu Dievam, Kas spējīgs piepildīt Savu apņemšanos, lai arī cik maz apsolīti varētu izlikties dotie apstākļi. Nepanācis kāroto stāvokli, viņš savas dzīvības dēļ bija spiests bēgt no Ezava dusmām. Tikai ar zizli rokās viņam vajadzēja iet simtām jūdžu pa tuksnesīgu zemi. Drosme bija zudusi, un viņu pārņēma nožēla. Bailes viņu vadīja pa ceļiem, kur nebija sastopami cilvēki, lai sadusmotais brālis nevarētu sadzīt pēdas. Viņam trūka Dieva miera, kas viņu iepriecinātu; viņu mocīja domas, ka ir pazaudējis dievišķo aizsardzību.

Otrā ceļojuma diena tuvojās noslēgumam. Viņā ir noguris, Izsalcis un bez mājām. Viņš jūtas Dieva atmests. Viņš zina, ka šajos apstākļos nonācis savas nepareizās rīcības dēļ. Tumši izmisuma mākoņi viņu apņem, un viņš apzinās, ka ir izstumts, nederīgs cilvēks. Sirdi pārņem neizsakāmas šausmas, un viņš tik tikko uzdrošinās lūgt Dievu. Atrazdamies tik liela vientulībā, Viņš izjūt tādu vajadzību pēc Dieva aizsardzības, kādu nekad agrāk nav izjutis. Viņš raud, atzīst Dieva priekšā savas grēkus un lūdz pēc kāda pierādījuma, ka nav Viņa pilnīgi pamests. Tomēr viņa nomāktā sirds neatrod nekādu atvieglojumu. Viņš ir pilnīgi pazaudējis uzticību sev un baidās, ka viņa tēvu Dievs arī var būt viņu atmetis. Bet Dievs, žēlastības pilnais Dievs, jūt līdzīgu vientuļajam, bēdu sagrauztajam vīram, kas sev par spilvenu salasa akmeņus un kuram par apsegu kalpo tikai debesu plašums.

Nakts parādīšanā viņš redz kādas noslēpumainas kāpnes, kuru pamats atrodas uz zemes, bet virs gals sniedzas cauri zvaigžņu pulkiem visaugstākajās Debesīs. Eņģeļi kā vēstneši uzkāpj un nokāpj pa šīm mirdzošajām kāpnēm, norādot viņam uz ceļu, kas savieno Debesis un zemi. Viņš dzird kādu balsi, kas atkārtο dosot žēlastības, aizsardzības un /466/ nākotnes svētību apsolījumus. Atmodies no sapņa, Jēkabs sacīja: "Tiešām Kungs ir šinī vietā, un es to neesmu zinājis." Viņš skatījās visapkārt, it kā cerēdams ieraudzīt Debesu sūtņus, bet viņa nopietnais meklējošais skats redzēja tikai neskaidras zemes priekšmetu kontūras un augšā debesis mirdzošā gaismas rotājumā. Kāpnes un spožie vēstneši bija pazuduši, un godības pilno Majestāti augšā viņš varēja skatīt tikai savā iztēlē.

Dziļais nakts klusums un dzīvais iespaids, ka viņš ir atradies tiešā Dieva tuvumā, Jēkabu pildīja ar godbijību. Sirdi pārņēma pateicība, ka nav ticis iznīcināts. Šai naktī viņš vairs gulēt nevarēja, dvēseli pildīja dziļa, kvēloša pateicība, kas mijās ar svētu prieku. "Un Jēkaba cēlās ritā agri un ņēma akmeni, kas viņam bija pagalvī bijis, un to uzcēla par zīmi, un tam uzlēja eļļu virsū." Un šeit viņš deva savu svinīgo solījumu Dievam.

Savu solījumu Jēkabs deva, žēlastības rāsas atspirdzināts un Dieva klātbūtnes un Viņa nodrošinājuma spēcīnāts. Kad dievišķais godības krāšņums bija pazudis, Jēkabam uzmācās kārdināšanas līdzīgi cilvēkiem mūsu laikā; tomēr viņš bija uzticīgs dotajam solījumam un nevēlējās lolot domas par kaut kādu iespēju atbrīvoties no šī solījuma. Viņš būtu varējis daudz prātot, kā to cilvēki tagad dara, ka viņa atklāsme ir bijis tikai sapnis un ka, dodot solījumu, viņš ir atradies pārmērīgā uzbudinājumā un ka tāpēc nav nepieciešams to turēt; tomēr viņš tā nedarīja.

Pagāja daudz garu gadu pirms Jēkabs drīkstēja atgriezties uz savu zemi, bet atgriezies viņš godīgi Kungam samaksāja savu parādu. Viņš bija kļuvis bagāts vīrs, un liela daļa no viņa īpašuma pārgāja Kunga mantu namā.

Daudzi mūsu dienās nespēj izdarīt to, ko izdarīja Jēkabs. Cilvēkiem, kuriem Dievs ir devis vislielākās vērtības, ir visstiprākās tieksmes paturēt to, kas viņiem ir, tāpēc ka jādod summa proporcionāla viņu īpašumu lielumam. Jēkabs atdeva desmito no visa, kas viņam bija, un tad aprēķināja lietot desmito un atdeva Kungam peļņu no tā, ko /467/ viņš bija izmantojis savās interesēs, atrazdamies pagānu zemē, kur nebija iespējams pildīt savu solījumu. Tā bija liela summa, tomēr viņš nevilcinājās to atdot; jo viņš bija solījis Kungam, to viņš neuzlūkoja kā savu, bet kā Kunga īpašumu.

Dāvātai summai atbilstoša būs arī prasītā summa. Jo lielāks ir uzticētais kapitāls, jo lielākai jābūt daļai, kuru Dievs prasa, lai to atgrieztu Viņam atpakaļ. Ja kristietim ir desmit vai divdesmit tūkstoši dolāru, tad Dievs pavēloši prasa ne tikai Savas daļas atdošanu saskaņā ar desmitā sistēmu, bet arī grēku upurus un pateicības upurus Dievam. Levītu kalpošanas laikā došana un izdalīšana sevišķi izpaudās īpašumu svētošanā Kungam. Ja runājam par desmito kā par jūdu galveno ieguldījumu reliģiskiem mērķiem, tad nerunājam pareizi (gudri). Kungs Savas prasības vienmēr stādīja pirmajā vietā un gandrīz katrā Rakstu vietā viņiem atgādināja Devēju, prasot daļu atdot atpakaļ Viņam. No viņiem Viņš prasīja izpirkšanas naudu par pirmo daļu, par ganāmpulka pirmajiem un par pļaujas pirmajiem augļiem. No viņiem prasīja tīrumu stūrus atstāt nenoplautus nabagiem. Kas tik no viņu rokām izkrita pļaujas laikā, to viņi atstāja nabagiem, un vienreiz katros septiņos gados zemei bija atļauts savvajā nest augļus trūcīgo vajadzībām. Vēl bija upurveidīgie ziedojumi, nozieguma upuris, grēku upuris un visu parādu atlaišana septītajā gadā. Vēl daudz izdevumu prasīja viesmīlība un nabagu dāvanas, kā arī bija jāmaksā nodokļi par saviem īpašumiem.

Noteiktos laikos, lai saglabātu likumu neaizskaramību, pārbaudīja ļaudis, vai viņi uzticīgi pilda savus solījumus vai ne. Nedaudzi apzinīgākie Dievam atdeva apmēram trešo daļu no visiem saviem ienākumiem, lai to izlietotu reliģisko interešu atbalstīšanai un nabagu vajadzībām. Šīs prasības neuzstādīja kādai sevišķai iedzīvotāju šķirai, bet gan visiem, jo prasības bija proporcionālas īpašumu vērtībai. Blakus šīm sistemātiskajām un regulārajām dāvanām bija vēl sevišķi gadījumi, kas prasīja labprātīgus upurus, /468/ piemēram, saiešanas telts būve tuksnesī un tempļa celšana Jeruzalemē. Visu to Dievs prasīja no ļaudīm viņu pašu labā, kā arī lai uzturētu dievkalpošanas kārtību.

Pie mums kā pie tautas šinī lietā jānotiek atmodai. Tikai nedaudz ir tādu, kas izjūt sirdsapziņas pārmetumus, ja ir bijusi nolaidīgi savos pienākumos labdarības darbā. Tikai nedaudzi dvēselē jūtas nomākti, ka ik dienas ir aplaupījuši Dievu. Ja kāds kristietis ar nodomu vai gadījuma pēc nepietiekami samaksā savam kaimiņam vai arī atsakās kārtot kādu goda parādu, tad viņa sirdsapziņa, ja tā nav kļuvusi pilnīgi nejūtīga, mocīs viņu; viņš nevarēs būt mierīgs, kaut arī bez viņa paša neviens cits to nezinātu. Ir daudz nepildītu un nesamaksātu solījumu, tomēr cik maz ir to, kas par šo lietu uztraucas; cik maz ir to, kas jūtas vainīgi šī pienākuma rupjā pārkāpšanā. Šai ziņā mums jāiegūst jauna un dziļāka savas vainas apziņa. Sirdsapziņai jāatmostas, un šim jautājumam jāpiegriež nopietna vērība, jo pēdējā dienā būs jānorēķinās Dieva priekšā, un Viņa prasībām jātiek izpildītām.

Kristīgo veikala cilvēku atbildības, neskatoties uz viņu kapitāla lielumu vai mazumu, būs tieši proporcionālas dāvanām, kuras viņi saņēmuši no Dieva. Bagātības vilinoši krāpjošā vara ir ierāvusi bojāejā tūkstošiem un desmit tūkstošiem cilvēku. Šie bagātnieki aizmirst, ja viņi ir tikai pārvaldnieki un ka ļoti tuvu ir tā diena, kad viņiem teiks: "Dod norēķinu par savu namturību." Kā to redzam līdzībā par podiem, ikviens cilvēks ir atbildīgs par gudru viņam doto dāvanu izlietošanu. Nabaga vīrs līdzībā, tāpēc ka viņam bija vismazākā dāvana jutās vismazāk atbildīgs un neizlietoja viņam uzticēto podu; tāpēc viņu izmeta galējā tumsībā.

Kristus sacīja: "Cik grūti bagātiem būs ieiet Dieva valstībā!" Un Viņa mācība radīja izbrīnu mācekļos. Ja kāds sludinātājs, kas sekmīgi strādājis dvēseļu mantošanas darbā priekš Jēzus Kristus, atstāj savu svēto darbu, lai nodotos laicīgas peļņas iegūšanai, tad tas nosaukts par atkritēju, un Dievs no viņa prasīs norēķinu par nepareizi izlietotajiem podiem. Veikalnieki, lauksaimnieki, mehāniķi, tirgotāji, juristi utt., kļūstot par draudzes locekļiem, kļūst /469/ arī Kristus kalpi, un, kaut arī viņu podi var būt pilnīgi savādāki, tad tomēr viņu atbildība sekmēt Dieva darbu ar savām pūlēm un līdzekļiem nav mazāka par to, kas gulstas uz sludinātāju. "Vai", ko dzirdēs sludinātājs, ja viņš nesludinās evaņģēliju, tikpat noteikti skanēs par veikalu cilvēku, ja tas ar saviem dažādajiem podiem negrib būt Kristus līdzstrādnieks to pašu rezultātu sasniegšanai. Kad atsevišķi cilvēki to apjēgs, tad viņi sacīs: "Tas ir grūti saprotams." Tomēr tā ir patiesība, kaut arī tai pastāvīgi runā pretī ar saviem darbiem cilvēki, kas sevi atzīst par Kristus sekotājiem.

Ar žēlastības brīnumdarbu Dievs sagādāja Saviem ļaudīm maizi tuksnesī, un Viņš būtu varējis sagādāt arī visu nepieciešamo reliģiskai kalpošanai; tomēr Viņš to nedarīja, jo Savā bezgalīgajā gudrībā redzēja, ka Viņa ļaužu morālā augšana ir atkarīga no sastrādāšanās ar Viņu. Kamēr vien patiesība ies uz priekšu, Dievs turpinās prasīt, lai cilvēki tieši šiem mērķiem atdotu to, kas viņiem ir uzticēts. Dievs, cilvēka Radītājs, izveidodams sistemātiskas došanas plānu, visiem uzlicis vienlīdzīgu darba nastu, atbilstošu viņu dažādajām spējām. Katram pašam jābūt noteicējam par sevi, un viņam atļauts dot tā, kā viņš savā sirdī apņemas. Tomēr

ir cilvēki, kas vainīgi tādā pašā grēkā kā Ananija un Zavira, domādami, ja viņi atraus daļu no tā, ko Dievs prasa saskaņā ar desmitā plānu, tad brāji to nekad neuzzinās. Tā domāja vainīgais pāris, kura piemērs mums dots par brīdinājumu. Šai gadījumā Dievs Sevi atklāj kā siržu Izmeklētāju. Viņam nevar noslēpt cilvēka motīvus un nodomus. Viņš ir atstājis neaizmirstamu piemēru visu laiku kristiešiem, lai viņi sargātos no grēka, uz kuru pastāvīgi tiecas cilvēka sirds.

Lai gan Ananijas un Zaviras grēka atkārtošā tagad nepavada redzamas Dieva nepatikas pazīmes, tomēr šis grēks tagad Dieva acīs ir tikpat riebīgs un pārkāpējs noteikti saņems sodu tiesas dienā, un daudzi Dieva lāstu izjutīs jau pat šinī dzīvē. Ja kaut ko apsola Dieva darbam, tad to /470/ apsola Dievam un to svēti vajadzētu pildīt. Tā izlietošana savām vajadzībām, kas reiz solīts Viņa svētā darba uz priekšu virzīšanai, Viņa acīs nav nekas labāks par Dieva zaimošanu.

Kad savu brāļu klātbūtnē mēs mutiski vai rakstiski apsolāmies dot kādu noteiktu summu, tad šie brāji ir redzami liecinieki līgumam, kas slēgts starp Dievu un mums. Solījums nav dots cilvēkam, bet Dievam un līdzinās rakstiskam apliecinājumam, ko dodam kādam kaimiņam. Nekāda likumīga naudas maksāšanas saistība kristietim nav saistošāka par Dievam doto solījumu.

Cilvēki, kas tā solās kaimiņiem, parasti nedomā lūgt atbrīvojumu no sava solījuma. Solījums, kas dots Dievam, visa labuma Devējam, ir vēl svarīgāks; tad kāpēc mēs cenšamies tikt vaļā no mūsu solījumiem Dievam? Vai cilvēkam jāuzskata solījums par mazāk saistošu tāpēc, ka tas dots Dievam? Vai tas tāpēc ir mazāk spēcīgāks, ka to nevar nodot tiesas iestādēm? Vai cilvēkam, kas apliecina, ka to izglābušas Jēzus Kristus bezgalīgā upura asinis, jāaplaupa Dievs? Vai viņa solījumi un rīcība netiek svērti taisnos svaros Debesu pagalmos?

Debesu tiesā spriež par ikvienu no mums. Vai lai mūsu rīcības veids liecina pret mums? Ananijas un Zaviras gadījumam ir vissmagākais un apsūdzošākais raksturs. Atraujot daļu no zemes vērtības, viņi meloja Svētajam Garam. Atbilstoši pārkāpumam līdzīgi vainīgs ir katrs atsevišķs cilvēks. Kad cilvēku sirdis Dieva Gara klātbūtnē kļūst iejūtīgākas, tad viņi labprātīgāk ļauj Svētā Gara iespaidam un apņemas aizliegt sevi un upurēt Dieva darbam. Kad dievišķā gaisma neparastā skaidrībā un spēcīgā iespīd prāta kambaros, tad tā uzvar dabīgā cilvēka jūtas, savtīgums pazaudē savu spēku pār sirdi un pamostas vēlēšanas sevis aizliegšanā /471/ un labdarībā atdarināt priekšzīmi - Jēzu Kristu. Cilvēks, kas pēc dabas ir savtīgs, tad mīlestībā un līdzjūtībā pievēršas pazudušajiem grēciniekiem un līdzīgi Ābrahamam un Jēkabam dod svinīgus solījumus Dievam. Tādos gadījumos klāt stāv Debesu eņģeļi. Mīlestība uz Dievu un mīlestība uz dvēselēm pārvar savtīgumu un mīlestību uz pasauli. Sevišķi tas notiek gadījumos, kad runātājs Dieva spēcīgā un Viņa gara vadībā norāda uz pestīšanas plānu, kā to Debesu Majestāte ir atklājis upurī pie krusta. No sekojošām Rakstu vietām mums ļauts saprast, kā Dievs skatās uz solījumiem.

"Un Mozus runāja uz Izraēla bērnu cilšu virsniekiem: Šis ir tas vārds, ko Kungs pavēlējis. Ja kāds vīrs Kungam sola solījumu vai zvēr zvērestu, savai dvēselei ko aizliegdam, lai tas savu vārdu nelauž; visu, kas no viņa mutes ir izgājis, tam jādara." 4.Mozus 30,1.2. "Nedod savai mutei vaļu savu miesu apgrēcināt un nesaki Dieva vēstnešu priekšā: man ir misējies. Kāpēc Dievs lai apskaistas par tavu valodu un iznīcina tavu roku darbu?" Zāl. māc. 5,5. "Es iešu Tavā namā ar dedzināmiem upuriem, es Tev maksāšu savus solījumus, uz ko manas lūpas ir atdarījušās un ko mana mute runājusi, kad man bija bail." Ps. 66,13.14. "Svētas lietas aplam solīt un pēc apdomāt būt cilvēkam par valgu." Sak. v. 20,25. "Kad tu Kungam, savam Dievam, esi apsolījis kādu solījumu, tad nekavējies to maksāt, jo Kungs, tavš Dievs, to tiešām no tevis prasīs, un tas tev būs par grēku." "Kad tu nesoli, tad tas tev nebūs par grēku. Kas no tavām lūpām iziet, tas tev jātur un jādara, it kā tu Kungam, savam Dievam, esi solījis no laba prāta to, ko tu ar savu muti esi runājis." 5.Mozus 23,21-23.

"Solieties un maksājiet Kungam, savam Dievam. Visi, kas ap Viņu, lai nes dāvanas Tam Bijājamam." Dz. 76,12. "Bet jūs to sagānāt sacīdami: Kunga galds ir sagānīts, un Viņa ienākumu riebji baudīt. Un jūs sakāt: redzi, kāds grūtums! un nebēdājat par to, saka Kungs Cebaots; jūs atnesat, kas ir laupīts un kas tizls un vājš un tā upurējat upuri. /472/ Vai tas Man var patikt no jūsu rokas? saka Kungs. Nolādēts tas blēdis, kam savā ganāmpulkā ir auniņš un kas sola un upurē Kungam ko maitātu! Jo Es esmu liels ķēniņš, saka Kungs Cebaots, un Mans Vārds ir bijājams starp tautām." Mal. 1,12.14.

"Ja tu Dievam solījumu solījis, tad nekavējies to maksāt; jo Viņam nav labs prāts pie ģeķiem. Ko tu esi apsolījis, to pildi; labāk nesolīt, nekā solīt un nepildīt." Zāl. māc. 5,3.4.

Dievs cilvēkam ir uzticējies savu darba daļu, kas viņam jādara līdzcilvēku glābšanai. Viņš var strādāt kopā ar Kristu, darot žēlastības un labdarības darbus. Bet viņš tos nespēj izpestīt, jo nevar apmierināt aizskartās taisnības prasības. Vienīgi Dieva Dēls to spēj izdarīt, nolikdams Savu godību un slavu, apģērbdams Savu dievišķību ar cilvēcību un nākdams uz zemi, lai pazemotos un izlietu Savas asinis cilvēces dzimtas labā.

Pavēlēdams mācekļiem iet pa visu pasauli un pasludināt evaņģēliju visai radībai, Kristus cilvēkiem uzdeva evaņģēlija izplatīšanas darbu. Bet kamēr daži iet sludināšanas darbā, citus Viņš uzaicina atbalstīt šo darbu un izplatīt iespiesto patiesību pa visu zemes virsu, paklausot Viņa prasībām desmitā un upuru ziņā. Šis ir Dieva līdzeklis cilvēku paaugstināšanai. Tieši tāds darbs cilvēkam ir vajadzīgs; tas pamodinās viņa sirdī visdziļāko līdzjūtību un prasīs visaugstāko gara spēju attīstīšanu.

Visus zemes labumus mums dod Dieva devīgā roka, un tas liecina par Viņa mīlestību uz cilvēku. Viņš gādā par nabadzīgajiem un arī par reliģijas uzturēšanu. Viņš cilvēku rokām uzticējies līdzekļus, lai Viņa dievišķās dāvanas, darot mums nozīmēto darbu līdzcilvēku glābšanā, plūstu caur cilvēcīgiem kanāliem. Katram ir sava vieta Viņa lielajā darba laukā, tomēr nevienam nevajadzētu iedomāties, ka Dievs ir atkarīgs no cilvēka. Viņš varētu teikt tikai vienu vārdu, un katrs nabags kļūtu bagāts. Acumirkli Viņš varētu dziedināt cilvēci no visām tās slimībām. Viņš varētu iztikt bez neviena sludinātāja un darīt eņģeļus par patiesības /473/ vēstnešiem. Viņš varētu patiesību ierakstīt zvaigžņotajās debesīs vai arī iespiest to uz koku lapām un lauku puķēm. Viņš to varētu skaļā balsī pasludināt no Debesīm. Tomēr Visgudrais Dievs neizvēlējās nevienu no šiem ceļiem. Viņš zināja, ka cilvēkam ir kaut kas jādara, lai viņa dzīve būtu par svētību. Zelts un sudrabs pieder Kungam, un Viņš, ja vien vēlētos, varētu tam likt līt no debesīm, tomēr Viņš cilvēku ir darījis par Savu mantu pārvaldnieku, uzticēdams viņam līdzekļus ne krāšanai, bet izlietošanai par labu citiem. Tādā veidā Viņš cilvēku dara par vidutāju Savu svētību izdalīšanai virs zemes. Dievs pats radījis labdarības sistēmu, lai cilvēks raksturā kļūtu līdzīgs savam Radītājam, devīgs un nesavtīgs un beidzot kļūtu par Viņa līdzdalībnieku mūžīgajā godības atalgojumā.

Dievs strādā caur cilvēcīgiem darba rīkiem, bet tikai Dieva Gars, kas darbojas cilvēkā, spēj atmodināt sirdsapziņu, ierosināt viņu darīt labus darbus un radīt viņos īstu interesi par patiesības lietas attīstību. Šādos apstākļos dotajiem solījumiem ir svēts raksturs, jo tie ir Svētā Gara darbības auglis. Kad šos solījumus izpilda, tad Debesis pieņem upuri, un līdz ar to šie labprātīgie strādnieki šo summu ir ieguldījuši Debesu bankā. Viņi ir likuši labu pamatu nākošajam laikam, lai varētu satvert mūžīgo dzīvību.

Bet kad Dieva Gara klātbūtne vairs nav tik tieši un dzīvi izjūtama un prātu sāk nodarbināt laicīgās dzīves intereses, tad viņi sāk apšaubīt labprātīgi uzņemto saistību nozīmi; pakļaudamies sātanā iečukstējumiem, sāk domāt, ka ir piespiesti un rīkojušies satraukuma iespaidā; viņi domā, ka prasības pēc līdzekļiem Dieva darba vajadzībām ir bijušas pārspīlētas un ka viņi ir devuši solījumu, apstākļu nepareiza apgaismojuma ietekmēti, pilnībā tos neizprotot. /474/ Tāpēc viņi vēlas tikt atbrīvoti no sava solījuma. Vai sludinātājam ir tiesības pieņemt viņu aizbildināšanos un sacīti "Jums nav jātur dotais solījums, jūs no tā esat atbrīvoti."? Ja viņš uzdrīkstas to darīt, tad tas kļūst par līdzdalībnieku grēkā, kurā vainīgi tie, kas aiztur doto solījumu.

No visiem mūsu ienākumiem mums vispirms jādod Dievam. Jūdiem pavēlētajā labdarības sistēmā no viņiem prasīja vai nu pienest Kungam augļu pirmajos no visām dāvanām, kā no ganāmpulka pieauguma, tā arī no tīrumu, augļu dārzu un vīnkalnu ražas, vai arī tos izpirkt ar līdzvērtīgu atvietošanu. Kā mūsu dienās viss izmainījies: Kunga aicinošos lūgumus, ja vispār tiem piegriež vērību, atstāj pēdējā vietā.

Bet darbam tagad ir vajadzīgs desmitreiz vairāk līdzekļu nekā jūdu laikā. Apustuļiem dotais lielais uzdevums ietvēra pavēli iet pa visu pasauli un sludināt evaņģēliju. Tas rāda darba plašos apmērus un pieaugošo Kristus sekotāju atbildību mūsu dienās. Ja likums prasīja desmito un upurus tūkstošiem gadus atpakaļ, cik daudz nepieciešamāki tie ir tagad! Ja bagātiem un nabagiem bija jādod kāda summa, proporcionāla viņu īpašumiem jūdu saimnieciskajā iekārtā, tad tagad to ievērot ir divkārt svarīgāk.

Vairākums no tiem, kas sevi apliecina par kristiešiem, no saviem līdzekļiem šķiras ar lielu nepatiku. Daudzi no viņiem nedod Dievam pat savu ienākumu divdesmito daļu, un daudzi dod vēl

stipri mazāk. Ir ļoti daudz, kas aplaupa Dievu mazajā desmitajā daļā, citi dod tikai desmito vien. Ja visi mūsu ļaužu desmitie ieplūstu Kunga mantu namā, kā tam vajadzētu būt, tad sekotu tādas svētības, ka dāvanas un upuri svētiem nolūkiem pavairotos desmitkārtīgi, un tā vienmēr būtu atvērts kanāls starp Dievu un cilvēkiem. Kristus sekotājiem nevajadzētu gaidīt uz satraucošiem misionāru aicinājumiem un tikai tad mosties un rīkoties. Ja viņi garīgi būs nomodā, tad katras nedēļas ienākumos, mazos vai lielos, viņi dzirdēs Dieva un savas sirdsapziņas /475/ balsi, kas autoritatīvi prasīs Kungam pienākošos desmitos un upurus.

Dāvanu došana un strādāšana Kristus sekotājiem ir ne tikai vēlama, bet savā ziņā nepieciešama. Visas Debesis ir ieinteresētas cilvēka glābšanā, un tās gaida, lai cilvēki paši sāktu interesēties par savu, kā arī par savu līdzcilvēku glābšanas iespēju. Visas lietas ir sagatavotas, bet draudze atrodas it kā uz apburtas zemes. Ja tā atmostos un noliktu savas lūgšanas, bagātību, visu savu enerģiju un iespējas pie Jēzus kājām, tad patiesības lieta uzvarētu. Eņģeļi ir pārsteigti, ka kristieši dara tik maz, kad Jēzus viņiem devis tādu priekšzīmi, pat neatsakoties no nāves, kaunpilnas nāves. Viņi brīnās, ka tie, kas sevi apliecina par kristiešiem, līdzko saskaras ar pasaules savtīgumu, krit atpakaļ savos šaurajos un savtīgajos nolūkos.

Viens no vislielākajiem grēkiem mūsu dienu kristīgajā pasaulē ir nepatiesīgums un mantkāriba attiecībā ar Dievu. Daudz cilvēku arvien bezrūpīgāk izturas pret saviem dažādām iestādēm un reliģiskiem pasākumiem dotiem solījumiem. Daudzi raugās uz solījumu došanu kā uz lietu, kas neuzliek pienākumu tos samaksāt. Ja viņi domā, ka viņu nauda, kas ieguldīta bankā vai tirdzniecībā, nesīs ievērojamu peļņu, vai arī ja viņi paši saistījušies ar iestādi, kurai solījušies maksāt, un to uzskata par izņēmumu, tad jūtas pilnīgi brīvi izlietot līdzekļus, kā vien viņiem patīk. Šis godīguma trūkums plašos apmēros valda starp tiem, kas teicas turam Dieva baušļus un gaidām uz drīzo sava Kunga un Pestītāja parādīšanos.

Sistemātiskās devības plāna devējs bija pats Dievs, bet cilvēki bieži atsakās vai arī vilcinās uzticīgi pildīt Dieva prasības, it kā svinīgajiem solījumiem nebūtu nekādas nozīmes. Mūsu iestādes nav brīvas no grūtībām, tāpēc ka draudzes locekļi ir nolaidīgi maksāt savus desmitos un solījumus. Ja visi, kā bagātie, tā nabagie, atnestu savus desmitos mantu namā, tad būtu pietiekoši līdzekļu, lai /476/ Dieva darbs neciestu no finansiālām grūtībām un krāšņi virzītos uz priekšu visi dažādie misijas darba nozarojumi. Dievs uzaicina tos, kas tic patiesībai, atdot Viņam atpakaļ Viņa īpašumu. Kas domā, ka līdzekļu nenodošana Dievam ir ieguvums, beidzot kā Kunga aplaupīšanas iznākumu piedzīvos Viņa lāstu. Tūlītējā savu pienākumu nenokārtošanā pret Kungu cilvēku var aizbildināt vienīgi pilnīga nespēja maksāt. Vienaldzība šinīs lietās rāda, ka jūs esat aklī un piekrāpti un neesat cienīgi saukties par kristiešiem.

Draudze ir atbildīga par tās atsevišķu locekļu dotajiem solījumiem. Ja tā redz, ka kāds brālis nepilda savu svinīgo solījumu, tad tai ar viņu jārikojas laipni, tomēr skaidri un atklāti. Ja viņa apstākļi viņam neatļauj samaksāt savu solījumu un ja viņš ir krietns loceklis ar labprātīgu sirdi, tad lai draudze līdzcietīgi viņam palīdz. Tā viņa var pārvarēt grūtības un saņemt sev svētības.

Dievs vēlētos, lai Viņa draudzes locekļi pienākumus pret Viņu uzskatītu par tikpat saistošiem kā savus parādus veikalā vai tirgū. Lai ikviens aplūko savu pagājušo dzīvi un apskatās, vai nav palicis kāds nenomaksāts, nevērībā nenokārtots solījums, un tad lai sevišķi piespiežas nokārtot visu līdz pēdējam gramam; jo mums visiem būs jāstājas galīgā tribunāla priekšā, kura pārbaudi izturēs vienīgi godīgums un patiesīgums.

TESTAMENTI UN NOVĒLĒJUMI

"Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog; bet krājiet sev mantas Debesīs, kur kodes un rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog." Savtība ir dvēseli samaitājošs grēks. Savtībai pieskaitāma arī mantkāriba, kas ir elkudievība. Visas lietas pieder Dievam. Visāda veida labklājība, ko mēs baudām, ir dievišķās labvēlības sekas. Dievs ir Lielais un Bagātais /477/ Devējs. Ja Viņš prasa kādu daļu no krājumiem, kurus Viņš labprātīgi mums devis, tad tas tomēr nenotiek tādēļ, lai Viņš caur mūsu dāvanu kļūtu bagāts, bet gan lai dotu mums izdevību vingrināties pašaiizliedzībā, mīlestībā un līdzjūtībā pret līdzcilvēkiem un lai tādā kārtā mūs paceltu augstāk. Dodot cilvēkiem no Ādama laikiem līdz mūsu dienam, Dievs

vienmēr ir prasījis Sev cilvēkiem piederošo sacīdams: "Es esmu Patiesais Universa īpašnieks, tāpēc veltī Man savu augļu pirmajus; atnes savas uzticības nodevas, atdod Man to, kas ir Mans, tādā veidā atzīdams Manu neierobežoto virsvaldību, un tad tev būs tiesības paturēt un baudīt Manas bagātības, un Mana svētība būs ar tevi." "Godā Kungu no savas mantas un no visu savu ienākumu pirmajiem."

Dieva prasībām jābūt pirmajā vietā. Mēs nedarām Viņa prātu, ja Viņam novēlam to, kas mums paliek pāri no ienākumiem pēc visu mūsu iedomāto vajadzību apmierināšanas. Daļu, kuru Viņš prasa, mums vajadzētu izņemt no savas peļņas un atdot Viņam, pirms mēs kaut ko no tās esam lietojuši. Senajā iekārtā uz altāra pastāvīgi uzturēja degošu pateicības upuri, tādā veidā norādot uz cilvēka bezgalīgajiem pienākumiem pret Dievu. Tikai tad, ja Dievs mūs svētī, mēs gūstam panākumus laicīgajos veikalos un darbos. Daļa no šiem ienākumiem jāziedo nabagiem un liela daļa jāizlieto Dieva darbam. Kad tas, ko Dievs prasa, ir nodots Viņam, tad atlikumu Viņš svētīs mūsu izlietošanai, bet ja cilvēks aplaupa Dievu nedodot Viņam, ko Viņš prasa, tad Viņa lāsts paliek uz visa.

Dievs cilvēkus ir darījis par kanāliem, caur kuriem Viņa dāvanām jāplūst tā darba uzturēšanai un atbalstīšanai, kuru Viņš grib izvest pasaulē. Viņš viņiem devis vērtības, kuras gudri jāizlieto, bet ne savtīgi jākrāj vai izšķērdīgi jāizdod greznumam vai savam priekam; ne drēbju krājumiem, ne arī savu māju izrotāšanai. Viņš uzticējies līdzekļus, ar kuriem jāatbalsta Viņa kalpi, kas strādā par sludinātājiem un misionāriem, jāpalīdz iestādēm, kuras Viņš iekārtojis mūsu vidū. Kas bauda dārgo patiesības gaismu, tiem karsti vajadzētu vēlēties, lai tā izplatītos visur. Ir daži /478/ uzticami karognesēji, kas nekad neatraujas no pienākuma un neizvairās no atbildības. Viņu sirdis un naudas maki vienmēr ir atvērti katram aicinājumam dot līdzekļus Dieva darba sekmēšanai. Tiešām liekas, ka daži ir gatavi darīt vairāk par sava pienākumu, it kā baidīdamies pazaudēt izdevību noguldīt savu daļu Debesu bankā. Ir arī tādi, kas vēlas darīt cik maz vien iespējams. Viņi krāj bagātības vai arī izšķiež līdzekļus savā labā, ar nepatiku iedalot kādu mazu žēlastības dāvanu Dieva lietas atbalstīšanai. Devuši Dievam kādu solījumu, viņi vēlāk to nožēlo un grib izvairīties no maksāšanas, cik ilgi vien iespējams, ja ne pavisam. Savu desmito viņi sašaurina, cik vien iespējams, it kā baidīdamies, ka tas, ko nodod Dievam, varētu viņiem būt zaudējums. Mūsu dažādo iestāžu darbs cieš no līdzekļu trūkuma, tomēr šī ļaužu šķira rīkojas tā, kā kad viņiem būtu vienalga, vai tās uzplaukst vai ne. Tomēr šīs iestādes ir Dieva rīki, ar kuriem jāapgaismo pasaule.

Šīs iestādes nav saņēmušas, kā citas līdzīga veida iestādes, dāvanas vai novēlījumus. Tomēr Dievs tās ir ļoti svētījis un devis tām lielus panākumus. Dieva vadībā tās darījušas daudz laba. Mūsu vidū ir veci ļaudis, kas tuvojas sava pārbaudes laika noslēgumam, bet, trūkstot pilnīgi pamodinātiem vīriem, kas nodrošinātu viņu īpašumu Dieva lietai, tie pāriet tādu cilvēku rokās, kuri kalpo sātānam. Šos līdzekļus Dievs viņiem bija tikai aizdevis, lai viņi tos atkal atdotu Viņam atpakaļ; bet deviņos gadījumos no desmit šie brāļi, noejot no darbības skatuves, nepagodina Dievu, jo viņu rīcības rezultātā no šī Dieva īpašuma nekad neviens dolārs neieplūdīs Kunga mantu namā. Dažos gadījumos šiem šķietami labajiem brāļiem ir bijuši nesvēti padomdevēji, kuri viņus pamācījuši pēc saviem ieskatiem, bet ne saskaņā ar Dieva prātu. Īpašumus bieži novēl bērniem un bērnu bērniem tikai viņiem par ļaunu. Viņi nemīl Dievu, ne arī patiesību, un tāpēc šie līdzekļi, kas pieder Kungam, nonāk sātana rindās, viņa pārvaldībā. Sātans ir daudz modrāks, tālredzīgāks un veiklāks dažādu ceļu izgudrošanā, lai līdzekļi nonāktu viņa rokās, nekā mūsu brāļi savās rūpēs par Kungam piederošo īpašumu nodrošināšanu Viņa lietai. Daži testamenti ir sastādīti tik pavirši, ka tie neiztur /479/ likuma pārbaudi, un tā darbam ir zaudēti tūkstošiem dolāru. Mūsu brāļiem vajadzētu izjust uz viņiem kā uz uzticīgiem kalpiem Dieva lietā gulstošos atbildību un šai ziņā rīkoties saprātīgi, nodrošinot Kungam Viņa paša īpašumu.

Daži šai ziņā parāda nevajadzīgu smalkjūtību. Izskaidrojot īpašumu jautājumu veciem cilvēkiem un invalīdiem, lai uzzinātu, kā viņi nodomājuši rīkoties, viņi jūtas nostājušies uz aizliegta ceļa. Tomēr šis pienākums ir tieši tikpat svēts, kā pienākums pasludināt Vārdu, lai glābtu dvēseles. Šī cilvēka rokās ir Dieva nauda vai īpašums. Viņam sava namturība drīz būs jāatstāj. Vai viņš aizdotos līdzekļus, ko vajadzēja izlietot Kunga darbā, nodos ļaunu cilvēku rokās tikai tāpēc, ka tie ir viņa radi? Vai kristiešiem nevajadzētu būt ieinteresētiem rūpēties kā par šī vīra nākamo labklājību, tā arī par Dieva lietas vajadzībām, panākot, lai viņi pareizi rīkotos ar Kunga naudu - podiem, kas viņiem aizdoti, lai tos gudri pavairotu? Vai viņa brāļi stāvēs blakus un noskatīsies, kā izdzīst viņa dzīvība un tai pašā laikā viņš aplaupa Dieva mantu namu? Tas būtu briesmīgs zaudējums viņam pašam un darbam, jo savu podu nodošana tādu cilvēku rokās, kuri neciena Dieva patiesību, nozīmē to ietīšanu autā un apslēpšanu.

Kungs grib, lai Viņa sekotāji izdalītu savus līdzekļus, kamēr viņi paši vēl to spēj. Daži var jautāt: "Vai mums tiešām jāatruj sev viss, ko mēs saucam par savu?" Varbūt tagad to no mums vēl neprasa, bet mums jābūt gataviem Kristus dēļ to darīt. Mums jāatzīst, ka mūsu īpašumi pilnīgi pieder Viņam, dodot tos bez ierobežojuma, kad tikai līdzekļi ir vajadzīgi Viņa darba sekmēšanai. Daži aizver ausis uzaicinājumiem dot naudu, ko izlietot misionāru sūtīšanai uz ārzemēm un patiesības rakstu iespiešanai, lai tos kā rudens lapas izkaisītu pa pasauli. Viņi atvaino savu /480/ mantkāriību, apgalvodami jums, ka jau ir rīkojušies, lai nāves gadījumā parādītos viņu labdarība, jo savos testamentos viņi ir ņēmuši vērā Dieva darbu, tāpēc viņi dzīvo skopi, nolaupa Dievam desmito un upurus un savos testamentos atdod Viņam tikai mazu daļu no tā, ko Viņš viņiem ir aizdevis, kamēr ļoti liela daļa nonāk radiem, kas neinteresējas par patiesību. Šis ir visjaunākais aplaupīšanas veids. Viņi nolaupa Dievam taisnīgi pienākušos daļu ne tikai visā savas dzīves laikā, bet arī mirstot.

Vislielākais neprāts ir atlikt sagatavošanos nākošai dzīvei gandrīz līdz pēdējai šīs dzīves stundai. Tāpat liela kļūda ir vilcināties atbildēt Dieva aicinājumiem būt devīgam, līdz pienāk laiks, kad nāturība jānodod citiem. Kam tu savus līdzekļu podus uztici, tie tos varbūt nespēs izlietot tik labi, kā tu pats to būtu izdarījis. Kā gan bagātie ļaudis uzdrošinās tik daudz riskēt. Tie, kas tikai pirms nāves grib sadalīt savus īpašumus, tos drīzāk gan atdod nāvei nekā Dievam. Tā darot, daudzi rīkojas tieši pretēji Dieva plānam, kas tik skaidri pateikts Viņa Vārdā. Ja viņi grib darīt labu, tad viņiem vajag izmantot tagadnes zelta mirkļus un strādāt ar visiem spēkiem, it kā baidoties pazaudēt labvēlīgo izdevību.

Kas atstāj neizpildītus visiem zināmus pienākumus, ko Dievs no viņiem prasa šīn dzīves laikā, un savu sirdsapziņu mierina ar nodomu kaut ko darīt mirstot, tie no Dieva nedzirdēs uzslavas vārdus, ne arī saņems algu. Viņi nav dzīvojuši pašizliedzīgi, bet savtīgi turējuši līdzekļus pie sevis, cik ilgi vien varēja, atdodami tos tikai tad, kad viņus pašus aizsauca nāve. To, ko daudzi atliek līdz miršanas brīdim, ja viņi tiešām būtu kristieši, viņi darītu, kamēr vēl ir stipri dzīvot. Viņi Dievam veltītu sevi un savus īpašumus, un, pildot savus nama turētāja pienākumus, viņi justos apmierināti. Paši izpildīdami testamenta norādījumus, viņi būtu atsaukušies Dieva prasībām un nebūtu atbildību novirzījuši uz citiem. Mums sevi vajadzētu uzskatīt par Dieva īpašumu pārvaldniekiem un Dievu par visaugstāk /481/ stāvošo īpašnieku, Kuram jāatdod Viņa īpašums, kad Viņš to prasa. Kad Viņš nāks, lai ar augļiem saņemtu to, kas Viņam pieder, tad mantkārigie redzēs, ka viņiem uzticēto podu pavairošanas vietā viņi pār sevi ir izsaukuši spriedumu, kas izteikts nelietīgajam kalpam.

Kungs vēlas, lai Viņa kalpu nāvi uzskatītu kā zaudējamu, jo tā pārtrauc viņu izplatīto labo iespaidu un daudzus labprātīgos upurus. Pie nāves dotie novēlējumi ir nožēlojams atvietoājums dzīvības laika labdarībai. Dieva kalpu testamentiem katru dienu vajadzētu atklāties labos darbos un labprātīgos upuros. Nevajadzētu pieļaut, ka Dievam dotā summa būtu nesamērīgi maza, salīdzinot ar to, ko izlieto paši sev. Ik dienas sastādot testamentus, viņi atcerēsies šos mērķus un draugus, kuriem pieder viņu mīlestības vislielākā daļa. Viņu vislabākais draugs ir Jēzus. Viņš viņu labā nežēloja pat Savu dzīvību, bet viņu dēļ kļuva nabags, lai caur Viņa nabadzību viņi varētu kļūt bagāti. Viņam pienākas visa sirds, īpašumi un viss, kas viņiem ir. Tomēr daudzi, kas sevi sauc par kristiešiem, dzīvības laikā atraida Jēzus prasības un aplaimo Viņu tikai ar kādu niecīgu dāvanu mirstot. Lai visi šīs šķiras cilvēki atceras, ka šādai Dieva aplaupīšanai nav impulsīvs raksturs, bet tā ir labi pārdomāta un izplānota, ko viņi paši ievada ar vārdiem: "Būdam skaidrā prātā..." Apkrāpdami Dieva darbu visā dzīves laikā, viņi krāpšanu turpina vēl pēc savas nāves. Un tas notiek ar visu gara spēju pilnīgu piekrišanu. Šādu testamentu daudzi apmierinātībā sauc par miršanas spilvenu. Viņu testaments ir daļa no viņu sagatavošanās uz nāvi un ir sastādīts tā, lai viņu īpašumi viņus netraucētu nāves stundā. Vai viņi ar prieku var domāt par jautājumiem, ar kādiem viņiem prasīt atbildēt par savu nāturību?

Mums visiem šai dzīvē jābūt bagātiem labos darbos, ja gribam sev nodrošināt nākošo mūžīgo dzīvi. Kad Soģis apsēdīsies un grāmatas tiks atvērtas, tad katrs saņems algu par saviem darbiem. Daudzu cilvēku vārdi ir ievesti /482/ draudzes grāmatās, kas Debesu grāmatā atzīmēti kā aplaupītāji. Un ja viņi savus grēkus nenožēlos un nesavtīgi nestrādās savam Kungam, tad viņi noteikti dalīsies neuzticīgajam nama turētājam izteiktajā spriedumā.

Bieži gadās, ka darbīgam veikalniekam, pēkšņi šķiroties no dzīves, pārbaudot viņa veikalus, atrod tos ļoti sarežģītā stāvoklī. Cenšoties tos nokārtot, lielu īpašuma daļu, ja ne visu, apēd advokātu algas, bet sieva, bērni un Kristus lieta tiek aplaupīti. Kas ir uzticīgi Kunga līdzekļu pārvaldnieki, tie skaidri zinās, kādā stāvoklī atrodas viņu veikali, un līdzīgi gudram

vīram viņi būs sagatavoti katram gadījumam. Ja viņu pārbaudes laiks noslēgtos pēkšņi, tad tie, kas būs aicināti nokārtot viņa mantojuma jautājumus, nesadursies ar lielām grūtībām un neskaidrībām.

Daudzi, kamēr veselība laba, par testamenta rakstīšanu nedomā. Tomēr mūsu brāļiem vajadzētu spert šos piesardzības soļus. Viņiem jāzina savs finansiālais stāvoklis un nevajadzētu pieļaut veikalniecisko darījumu neskaidrību. Īpašumu vajadzētu pārvaldīt tā, ka to var atstāt jebkurā laikā.

Testamentiem jāatbilst likuma prasībām. Pēc sastādīšanas tie var stāvēt gadiem ilgi un nemaz nekaitēs, ja vienu otru reizi, atkarībā no darba vajadzībām, turpina dot dāvanas. Brāļi, ja jūs būsiet uzrakstījuši testamentu, nāve tāpēc nenāks nevienu dienu ātrāk. Izdalot testamentā savu īpašumu radiem, pielūkojiet, ka neaizmirstat Dieva lietu. Jūs esat Viņa kalpi, kas pārvaldāt Viņa īpašumu, un Viņa prasībām vajadzētu būt pirmajā vietā. Protams, sievu un bērnus nevajadzētu atstāt bez atbalsta; par tiem vajadzētu gādāt, ja tas viņiem nepieciešams. Bet neievediet savā testamentā tikai ieraduma pēc vien garu radnieku rindu, kas nemaz nav trūcīgi.

Vienmēr atcerieties, ka tagadējā savtīgā īpašuma izdalīšanas kārtība nav Dieva plāns, bet gan cilvēku izgudrojums. /483/ Kristiešiem vajadzētu būt reformatoriem, laužot tagadējo kārtību un dodot testamentiem pilnīgi jaunu formu. Nekad neaizmirstiet, ka jūsu rokās ir Kunga īpašums. Dieva griba šajās lietās ir likums. Ja cilvēks jums būtu uzticējies savu mantu, vai jūs visos sīkumos negribētu uzzināt viņa prātu, lai pat mazāko summu neizlietotu nepareizi? Debesu Draugs jums ir uzticējies Savu īpašumu un atklājis Savu gribu, kā to izlietot. Ja Viņa prātu pētīs ar nesavtīgu sirdi, tad to, kas pieder Dievam, neizlietos nepareizi. Kunga lieta kaunpilnā kārtā ir atstāta novārtā, lai gan Viņš cilvēkiem devis katram gadījumam pietiekoši līdzekļus, ja tikai viņiem būtu pateicīgas, paklausīgas sirdis.

Kad uzrakstījuši testamentu, viņiem nevajadzētu domāt, ka pēc tam viņiem nav vairs nekādu citu pienākumu. Viņiem pastāvīgi vajadzētu strādāt, izlietojot viņiem uzticētos podus Dieva darbā. Ievērojot Dieva plānus, visi savus līdzekļus varētu sadalīt saprātīgi. Viņš nedomā Savu darbu uzturēt ar brīnumiem. Viņam ir nedaudz uzticīgu nama turētāju, kas dzīvo taupīgi un izlieto savus līdzekļus Viņa darba sekmēšanai. Pašaižliedzībai un labdarībai nav jāparādās tikai atsevišķos gadījumos. Dieva darba pieaugošās vajadzības prasa līdzekļus. Gan mūsu pašu zemē, gan no ārzemēm pastāvīgi atskan aicinājumi sūtīt viņiem vēstnešus ar gaismu un patiesību. Tāpēc būs nepieciešams vairāk strādnieku un arī vairāk līdzekļu viņu uzturēšanai.

Kunga mantu namā ieplūst tikai mazas summas, ko var izlietot dvēseju glābšanai, un pat to dabūšanai ir vajadzīgs smags darbs. Ja visu acis tiktu atvērtas, lai redzētu, kā pastāvošā mantkārtība ir kavējusi Dieva darba attīstību un cik daudz vairāk būtu bijis iespējams padarīt, ja visi būtu rīkojušies pēc Dieva plāna desmitā un upuru ziņā, tad daudzi savā dzīvē izvestu noteiktu reformu un neuzdrošinātos vairs ilgāk aizkavēt Dieva darba attīstību. Draudze ir it kā aizmigusi un neredz darbu, kuru tā varētu padarīt, /484/ ja visu nodotu Kristum. Patiesi uzpurēšanās gars būtu tāds pierādījums evaņģēlija patiesīgam un spēkam, kuru pasaule nevarētu pārprast vai noliegt; un tad pār draudzi izlietos bagātas svētības.

Es uzaicinu mūsu brāļus un māsas mitēties aplaupīt Dievu. Daži ir apņēmušies sastādīt testamentus. Bet, to darot, vajadzētu uzmanīties, lai līdzekļus, kuriem jāieplūst Dieva mantu namā, neatdotu dēliem un meitām. Bieži šādi testamenti izsauc ķildas un strīdus. Dieva seno laiku tautai par godu ir rakstīts, ka Dievs nekaunējās saukties par viņu Dievu. Kāpēc? Tāpēc ka savtīgas zemes bagātības meklēšanas un iekārošanas vietā pasaulīgajās izpriecās viņi Dieva rokās nodeva sevi un visu, kas viņiem bija. Viņi dzīvoja tikai Dieva godam, skaidri paziņodami, ka viņi meklē labāku, tas ir, debešķīgu mājvietu. Tādi ļaudis Dievu neapkaunoja. Viņi To nepazemoja pasaules acīs. Debesu Majestāte nekaunējās viņus saukt par Saviem brāļiem.

Daudzi, kas apgalvo, ka viņi Dieva darbam nevar darīt vairāk par to, ko viņi dara, tomēr nedod saskaņā ar savām spējām. Kungs reizēm atver viņu savtīguma aptumšotās acis, vienkārši samazinot viņu ienākumus līdz tai summai, kuru viņi ir labprātīgi dot. Uz lauka vai stalli atrod nobeigušos zirgus, uguns iznīcina mājas vai šķūņus vai arī nepadodas raža. Daudzos gadījumos Dievs cilvēku pārbauda ar svētībām, un, ja desmitā un upuru došanā atklājas neuzticība, tad Viņš Savas svētības atņem. "Kas skopi sēj, tas arī skopi pļaus." Kristus žēlastības un Viņa labprātības bagātības dēļ un reliģijai un patiesībai par godu mēs lūdzam jūs, kas esat Kristus sekotāji, atkal no jauna nodot sevi un savu īpašumu Dievam. Pieminot Kristus mīlestību un ciešanas, Kas nonāca no ķēnišķīgajiem pagalmiem, lai pazemotos, aizliegtu Sevi

un mirtu, lai ikviens jautā pats sev: "Cik daudz esmu savam Kungam parādā?" Un tad lai jūsu pateicības upuri atbilst tam vērtējumam, ar kādu jūs raugāties uz Debesu lielo Dāvanu Dieva mīļotajā Dēlā. /485/

Noteicot daļu, kura būtu dodama Dieva darbam, rīkojieties tā, lai varat būt droši, ka drīzāk gan esat darījusi vairāk par pienākuma prasībām nekā mazāk. Apdomājiet, Kam jūs pienesat upuri; tas liks izgaist mantkārībai. Tikai pārdomājiet lielo mīlestību, ar kādu Kristus mūs ir mīlējis, un tad mūsu vislielākie upuri liksies nevērtīgi, lai Viņš tos pieņemtu. Kas Kristus mīl vairāk par visu, kas saņēmuši Viņa piedodošo mīlestību, neapstāsies, lai aprēķinātu vērtību alabastra trauciņam ar dārgajām svaidāmajam zālēm. To varēja darīt mantkārīgais Jūdass, bet pestīšanas dāvanas saņēmējs tikai nožēlos, ka viņa upurim nav lielākas smaržas un vērtības, kristiešiem sevi jāuzlūko tikai par kanāliem, pa kuriem žēlastībai un svētībām no visa labā Avota jāplūst uz līdzcilvēkiem, kas atgriezušies kļūst līdz ar viņiem par Debesu Dāvanas līdzdalībniekiem. Ar šo cilvēku slavu un upuriem viņi var uz Debesīm raidīt slavas vilņus.

DRAUDZES LOCEKĻU SAVSTARPĒJĀS ATTIECĪBAS

Katram cilvēkam, kas cenšas pēc uzvaras, būs savas vājības, ar kurām jācīnās; bet tā kā daudz vieglāk ir ieraudzīt brāļu un mūsu kļūdas nekā savas, tad pret sevi vajadzētu izturēties daudz kritiskāk un modrāk kā pret citiem.

Visiem draudzes locekļiem, ja viņi ir Dieva dēli un meitas, jāpakļaujas audzināšanai, pirms viņi var būt par gaismu pasaulē. Dievs nedarīs vīrus un sievas par gaismas nesējiem citiem, kamēr viņi paši vēl atrodas tumsā un ir ar mieru tur palikt, sevišķi necenšoties savienoties ar Gaismas Avotu. Kas izjūt savu vajadzību un atmosfēras dziļākām pārdomām, visnopietnākajām, neatlaidīgākajām lūgšanām un tādām pat darbam, tie arī saņems dievišķu palīdzību. Katram savā dzīvē daudz kas ir jācīnās un daudz kas ir jāatmet. Vecie ieradumi jāatmet, un vienīgais ceļš uzvaras iegūšanai ir nopietna cīņa ar šīm kļūdām, pilnībā pieņemot patiesību /486/ un Dieva žēlastības spēkā īstenojot tās pamatlikumus dzīvē.

Es vēlētos atrast vārdus, kas mūs visus pārliecinātu, ka katra atsevišķa cilvēka vienīgā cerība ir savienošana ar Dievu. Dvēselei jāklūst skaidrai. Mums rūpīgi jāpārbauda sirds un jāpārvar daudz stūrgalvības un pašmīlības, kas no mums prasīs pastāvīgas un nopietnas lūgšanas.

Skarbi cilvēki, kas mīl kritizēt, bieži sevi atvaino vai cenšas attaisnot kristīgās laipnības trūkumu ar to, ka šādā garā ir strādājuši arī daži reformatori, un apgalvo, ka šī laika darbs prasa tādu pašu garu. Tomēr tā tas nav. Visās vietās, pat visrupjākajā sabiedrībā labāku iespaidu atstās miers un pilnīga sevis savaldīšana. Nesavaldīta dedzība nenāk nevienam par labu. Dievs neizvēlējās reformatorus tāpēc, ka viņi bija valdonīgi, strauji vīri. Viņš tos pieņēma, kādi viņi bija, neņemot vērā šīs viņu rakstura īpašības. Bet Viņš viņiem būtu uzlicis desmitreiz lielākas atbildības, ja viņi būtu bijuši pazemīgi un savas jūtas būtu pakļāvuši prāta kontrolei. Lai gan Kristus kalpiem jānorāda uz grēkiem un bezdievību, uz netīrību un nepatiesību, lai gan viņi reizēm ir aicināti norāt noziegumus kā augstu, tā zemu stāvošu ļaužu vidū, norādot viņiem, ka Dieva dusmas nāks pār Viņa likuma pārkāpējiem, tomēr viņiem nevajadzētu būt valdonīgiem un varmācīgiem; viņos vajadzētu atklāties laipnībai un mīlestībai, garam, kas labprātīgāks glābt nekā iznīcināt.

Jehovas lēnprātība sniedz nepārprotamu iecietības un mīlestības mācību kā sludinātājiem, tā draudzes locekļiem, kuri cenšas būt Kristus līdzstrādnieki. Kristus Jūdasu un impulsīvo Pēteri aicināja ne tāpēc, ka Jūdass bija mantkārīgs un Pēteris ātrs un straujš, bet gan lai viņi mācītos no Viņa, Lielā Skolotāja, un kļūtu līdzīgi Viņam, nesavtīgi, lēnprātīgi un no sirds pazemīgi. Abos šais cilvēkos Viņš redzēja labu materiālu. Jūdasam bija finansista spējas, un viņš būtu kļuvis noderīgs draudzei, ja sirdi būtu uzņēmis Kristus mācības, kuras norāja visāda veida savtību, krāpšanu un skopumu, pat dzīves sīkajās lietās. Bieži tika atkārtota mācība: "Kuš vismazākajā lietā uzticīgs, /487/ tas arī lielā ir uzticīgs, un, kurš vismazākajā lietā ir netaisns, tas arī lielā ir netaisns."

Mūsu Pestītājs mācīja Savus klausītājus saprast, ka cilvēks, kurš grib iegūt sev labumu, piekrāpjot savu tuvāko vismazākajā lietā, piekrāpja viņu arī lielākā lietā, ja tikai būtu labvēlīgs gadījums. Vismazākā novēršanas no stingra taisnīguma, noārda kavējošos šķēršļus

un sagatavo sirdi izdarīt lielāku netaisnību. Ar priekšrakstiem un piemēru Kristus mācīja, ka mūsu rīcībā pret tuvāko jāvalda vislielākajai skaidrībai un vispilnīgākajam godīgumam. "Visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, to dariet arī viņiem." Kristus pastāvīgi norādīja uz nepareizo farizeju dzīvē un norāja viņus. Viņi izlikās turam Dieva likumus, tomēr sava ikdienas rīcībā piekopa netaisnīgumu. Daudzām atraitnēm un bāreņiem nolaupīja mazumu, lai tikai apmierinātu mantkārīgo tiekami pēc peļņas.

No visām šīm mācībām Jūdass varēja gūt sev labumu, ja viņā būtu bijušas ilgas pēc skaidras sirds; bet mantkārība viņu pārvarēja, un mīlestība uz naudu kļuva par pārvaldošo spēku. Pie viņa atradās maks ar līdzekļiem Kristus darba vajadzībām, bet laiku pa laikam mazas summas viņš izlietoja pats savām vajadzībām. Viņa savtīgajai sirdij skauda Marijas upuris, alabastra trauciņš ar svaidāmām zālēm, un viņš viņai pārmeta viņas neapdomību. Tā mācekļa vietā viņš gribēja būt par skolotāju un pamācīja mūsu Kungu, kā jāskatās uz Marijas rīcību.

Šiem abiem cilvēkiem bija vienādas izdevības un priekštiesības sava rakstura ļauno īpašību labošanai. Viņi pastāvīgi dzirdēja Kristus pamācības un redzēja Viņa priekšzīmi. Dzirdot Viņu asi un noteikti norājam liekulību un viltību, viņi tai pašā laikā redzēja, kā Pestītājs par cilvēkiem rūpējas un nenogurstoši strādā, lai panāktu viņu labošanu. Pestītājs raudāja par viņu tumsību un maldiem. Neierobežotā līdzietībā un mīlestībā Viņš skuma par tiem un izsaucās par Jeruzalemi: "Cik reiz Es tavus bērnus esmu gribējis sakrāt, kā vista sakrāj cāļiņus apakš saviem spārnem, /488/ bet jūs negribējāt."

Pēteris bija straujš un karsts savā rīcībā, lepns un nepiekāpīgs. Kristus viņā redzēja materiālu, kas draudzei būtu ļoti vērtīgs. Viņš saistīja Pēteri ar Sevi, lai pasargātu visu labo un vērtīgo un lai Viņa mācības un priekšzīme mīkstinātu Pētera rakstura asumu un nolīdzinātu to, kas viņa izturēšanās veidā bija rupjš un nelīdzens. Ja dievišķā žēlastība sirdi ir tiešām pārveidojusi, tad ārēja pārmaiņa atklāsies patiesā laipnībā, pretimnākšanā un līdzjūtībā. Jēzus nekad nebija auksts un nepieejams. Apbēdinātie bieži Viņu traucēja brīžos, kad Viņš bija viens, kad Viņam bija vajadzīga atpūta un miers, tomēr Viņam priekš visiem bija laipns skats un iedrošinošs, uzmodinošs vārds. Viņš bija īstas laipnības, īstas pretimnākšanas priekšzīme. Pēteris aizliedza savu Kungu, bet vēlāk to nožēloja un savā lielā grēku apziņā dziļi pazemojās, bet Kristus pēc augšāmcelsšanās, pieminēdams viņa vārdu, rādīja, ka Viņš Savam maldīgajam māceklim ir piedevis.

Jūdass padevās sātana kārdināšanām un nodeva savu vislabāko Draugu. Pēteris jāvās, lai Kristus pamācības to pārveido. Kad Kungs jau atradās Augstībā, viņš turpināja mācekļiem atstāto reformācijas darbu. Šie divi vīri attēlo divas ļaužu šķiras, kuras Kristus saista ar Sevi, dodams tām priekštiesības dzirdēt Viņa mācības un redzēt Viņa nesavtīgās, līdzietīgās dzīves piemēru, lai viņi varētu mācīties no Viņa.

Jo vairāk cilvēks raugās uz savu Pestītāju un jo vairāk iepazīstas ar Viņu, jo vairāk viņš līdzināsies Viņam un darīs Viņa darbus. Laikmetā, kurā mēs dzīvojam, vajadzīgs reformācijas darbs. Patiesības gaismā, kas spīd uz mums, prasa pēc noteiktiem un morāli pilnvērtīgiem cilvēkiem, kas čakli un neatlaidīgi strādātu visu to dvēseļu glābšanas labā, kas uzklausa Dieva Gara aicinājumu.

Mīlestības vietā, kurai vajadzētu valdīt draudzes locekļu starpā, bieži vien stājas kritizēšana un pelšana. Pat reliģiskos svētkos dzirdami dzēlīgi personīgi uzbrukumi. /489/ Sludinātājiem, vecākajiem, kā arī draudzes locekļiem šādas lietas nevajadzētu atbalstīt. Draudzes darba vienīgajam mērķim vajadzētu būt Dieva pagodināšanai. Draudzes ietvaros savienojas dažādi īpatnēji veidoti cilvēki. Ja Dieva patiesības nemīkstinās un nenolīdzinās rakstura asumus, tad draudzes miers un saskaņa tiks upurēti šiem savtīgajiem, nesvētajiem rakstura vilcieniem. Cītīgi pūloties atklāt savu brāļu un mūsu kļūdas, daudzi aizmirst pārbaudīt paši savu sirdi un šķīstīt savu dzīvi. Tas izsauc Dieva nepatiku. Katram draudzes loceklim vajadzētu rūpēties pašam par savu dvēseli, kritiski aplūkot pašam savu rīcību, lai viņa soļus nevadītu savtīgi motīvi un tā viņš netaptu par piedauzīšanās akmeni saviem vājākajiem brāļiem.

Dievs ņem cilvēkus tādus, kādi viņi ir, ar cilvēcīgo elementu raksturā, un tad audzina tos savam darbam, ja viņi tikai vēlas mācīties un atļauj, lai viņus audzina. Rūgtuma sakne, skaudība, neuzticība, greisirdība un pat ienaidis, kas pastāv dažu draudzes locekļu sirdīs, ir sātana darbs. Šādi elementi atstāj indējošu iespaidu uz draudzi. "Maz rauga saraudzē visu mīklu." Reliģiskā dedzība, kas izpaužas uzbrukumos brāļiem un māsām, nesaskan ar patiesības atzīšanu. Kristum nav nekā kopēja ar šādu liecību.

NEGODĪGUMS DRAUDZĒ

"Mantas kārība ir visa Jaunuma sakne." Daži, kas atzīst patiesību, nepretojas kārdināšanām šinī punktā. Šīs paaudzes pasaules cilvēku vidū vislielākie noziegumi tiek izdarīti mantas kārības dēļ. Ja bagātību nevar iegūt godīga darba ceļā, tad cilvēki ķeras pie krāpšanas, viltības un noziegumiem. Netaisnības un noziegumu kauss ir jau gandrīz pilns, un Dieva atmaksājošā taisnība gatavojas izlieties pār vainīgiem. Tiesneši un šķietami līdzjūtīgi draugi nolaupa atraitnēm viņu jau tā trūcīgo iztiku, un nabadzīgajiem /490/ jācieš, trūkstot dzīvei nepieciešamā, tāpēc ka cilvēki kļūst negodīgi, cenšamies apmierināt savas pārspīlētās iegribas. Mūsu pasaules briesmīgais noziegumu saraksts gandrīz liek sastingt asinīm un dvēselei nodrebēt šausmās. Uz dziļu dvēseles pazemošanu aicina tā patiesība, ka šis Jaunums un tādi pat grēki lielākā vai mazākā mērā iespēžas pat starp tiem, kas apliecina ticību patiesībai.

Cilvēks, kas sirds dziļumos bīstas Dievu, labāk smagi strādās dienu un nakti, cietīs trūkumu un ēdīs nabadzības maizi, nekā padosies peļņas kārei, kas liktu apspiest atraitnes un bāreņus un atņemtu svešiniekam viņam pienākošos daļu. Noziegumi, kurus izdara greznošanās un naudas karē, ir pārvērtuši šo pasauli par zagļu un laupītāju bedri un likuši raudāt eņģeļiem. Bet kristieši sevi neatzīst par šīs zemes iedzīvotājiem; viņi atrodas svešā zemē, šeit apstādamies it kā tikai uz vienu nakti. Mūsu mājas ir tajos namos, kurus Jēzus ir aizgājis mums sagatavot. Šī dzīve ir tikai kā tvaiks, kas ātri izgaist.

Īpašumu iegūšana dažiem kļūst par māniju, par bezprātīgu tieksmi. Katrā laikā viņi varmācīgi pārkāpj zelta likumu. Kristus tiek apvainots Viņa svēto personā. Katru mirstīgā līdzcilvēka izmantošanu, lai tie būtu svētie vai grēcinieki. Debesu grāmatās atzīmē kā krāpšanu. Dievs vēlas, lai, darot mūsu dzīve attēlotu mūsu Lielā Parauga dzīvi. Šis darbs ir patiesi cienījams. Tā godību varbūt nekad neredzēs un neatzīs šinī dzīvē. Bet to pilnīgi novērtēs nākošajā dzīvē. Laipnu darbu un augstsirdīgas rīcības saraksts aizsniegs mūžību. Tieši par tik, par cik cilvēks gribēs pelnīt uz savu līdzcilvēku zaudējumu rēķina, viņa dvēsele kļūs nejutīgāka pret Dieva Gara iespaidu. Tādā veidā iegūtā peļņa ir briesmīgs zaudējums.

Atbildīgās vietās ir atradušies vīri, kas nav rūpējušies par citu interesēm. Viņi ir bijuši pilnīgi aizņemti ar savām interesēm un nav saglabājuši draudzes labo slavu. Viņi ir bijuši savtīgi un skopi un nav rīkojušies, domājot /491/ par Dieva godu. Draudze visā visumā zināmā mērā ir atbildīga par tās atsevišķo locekļu nepareizo rīcību, jo ar balss nepacelšanu pret šo Jaunumu tā to atbalsta. Viņa Garu apbēdina lepnums, izšķērdība, negodīgums un paaugstināšanās pār citiem, ko piekopj daži no tiem, kas sevi sauc par dievbijīgiem. Visas šīs lietas izsauc Dieva nepatiku pār Viņa Jaudīm.

Man rādīja senā Izraēla neuzticību un grēkus, un es redzēju, ka jaunā Izraēla vidū pastāv līdzīgas nepareizības un netaisnības. Inspirētā spalva ir uzrakstījusi viņu noziegumus par labu tiem, kas dzīvo šinīs pēdējās dienās, lai mēs varētu izvairīties no viņu Jaunās priekšzīmes. Ākans iekāroja un apslēpa zelta sprādzi un skaistu babiloniešu mēteli, ko nolaupīja ienaidniekam. Bet Kungs Jērikas pilsētu bija izsludinājis par nolādētu un Saviem Jaudīm pavēlēja pašu vajadzībām neņemt laupījumu no ienaidniekiem. "Tikai sargieties no izdeldējamā un nedariet, ka Izraēla nometne top izdeldēta un nevediet to postā. Bet viss sudrabs un zelts un vara un dzelta rīki - tas lai Kungam ir svēts, tam jānāk pie Kunga mantas.

Tomēr Ākans no Jūdas cilts ņēma nolādētu lietu, un Kunga dusmas iedegās pret Izraēla bērniem. Kad Izraēla armija izgāja cīņā pret ienaidnieku, to atsita un dzina atpakaļ, dažus nonāvējot. Ļaužu drosme ātri saplaka. Jozua, viņu vadonis, bija apmulsis un apkaunots. Vislielākajā pazemībā viņš krita uz sava vaiga un lūdza: "Ak Kungs, Kungs, kāpēc Tu šiem Jaudīm esi licis iet caur Jordānu, mūs dodams amoriešu rokās, ka tie mūs izdeldē? Ak, kaut mēs mierā būtu palikuši viņpus Jordānas. Ak Kungs, ko lai saku, kad nu Izraēls muguru griež saviem ienaidniekiem? Kad kānānieši un visi zeme iedzīvotāji to dzirdēs, tad tie mūs apstās visapkārt un izdeldēs mūsu vārdu no zemes. Ko tad Tu darīsi Sava /492/ lielā Vārda dēļ?"

Kunga atbilde Jozuam skanēja: "Celies, kāpēc tu tā guli uz sava vaiga? Izraēls ir grēkojis un ir pārkāpis Manu derību, ko Es tiem esmu pavēlējis; viņi ir arī ņēmuši no izdeldējamā un ir zaguši un slēpuši, un to ir likuši pie savas mantas." Ākans bija zadzis to, kas bija paturams Dievam un liekams Viņa mantu namā; viņš noslēpa un neatzina savu vainu arī tad, kad redzēja

Izraēla nometnes bēdas; viņš zināja, ka Jozua bija atkārtojis Kunga vārdus ļaudīm, ka, ja viņi piesavināsies sev Kunga daļu, tad pār Izraēla nometni nāks bēdas. Priecājoties par savu ļaunā ceļā panākto ieguvumu, viņš tomēr vairs nejutās drošs; viņš dzird, ka notiks izmeklēšana. Tas dara viņu nemierīgu. Viņš atkal un atkal sev atkārtō: "Kāda viņiem daļa par to? Es pats atbildēšu par savu rīcību." Viņš pieņem šķietami drošu izskatu un visuzkrītošākajā veidā nosoda vainīgo. Ja viņš būtu atzinis savu vainu, viņš būtu varējis izglābties; bet grēks nocietina viņa sirdi, un viņš turpina izlikties nevainīgs. Viņš domā, ka tik lielā pūlī varēs palikt neatklāts. Vainīgo meklē ar kauliņu mešanu; uzrādīta tiek Jūdas cilts. Ākana sirds tagad vainas apziņā sāk drebēt bailēs, jo viņš ir viens no šīs cilts; tomēr viņš vēl sev cenšas iestāstīt, ka paliks neatklāts. Atkal met kauliņus, un uzrādīta tiek saime, pie kuras pieder viņš. Tagad bālajā sejā Jozua lasa viņa vainu. Tālākā lozēšana uzrāda nelaimīgo vīru. Te stāv viņš, kurš izsaucis visas šīs bēdas un kura vainu uzrādījis Dieva pirksts.

Ja Ākanam, kad viņš padevās kārdinājumam, būtu jautāts, vai viņš vēlas vest sakāvi pār Izraēla nometni, tad viņš atbildētu: "Nē, nē, vai tavs kalps ir kāds suns, ka viņš darītu šādu lielu ļaunumu?" Bet viņš domās kavējās pie kārdinājumā apmierināt savu mantkāribu, un, rodoties izdevībai, viņš gāja tālāk, nekā savā sirdī bija apņēmis. /493/ Tieši tādā pat veidā atsevišķi draudzes locekļi nemanāmi tiek vadīti, lai apbēdinātu Dieva Garu, apkrāptu savus līdzcilvēkus un izsauktu Dieva nepatiku pār draudzi. Neviens nedzīvo sev. Kaunu, sakāvi un nāvi pār Izraēlu atnesa viena cilvēka grēks. Kaujas laikā Kungs atņēma Savu aizsardzību, kas sedza viņu galvas. Dažādie grēki, kurus kopj un praktizē tie, kas sevi atzīst par kristiešiem, izsauc pār draudzi Dieva nepatiku. Dienā, kad atvērs Debesu grāmatas, cilvēka vainu Soģis neietērs vārdos, bet uzmetis vienu visu caururbjošo skatu, vainu pierādošu skatu, un ļaundara atmiņā dzīvi atausīs katrs darītais darbs, katra rīcība dzīves laikā. Cilvēku nevajadzēs kā Jozua dienās meklēt no cilts līdz ģimenei, bet viņa paša lūpas atzīs savu kaunu, savtīgumu, mantkāri, negodīgumu, liekulīgu izlikšanos un krāpšanu. No cilvēka apslēptie grēki tad kļūs zināmi visiem, it kā tie atrastos uz mājas jumta kores.

Draudzei nav tik ļoti jābaidās no atklātiem pretiniekiem, neticīgiem un zaimotājiem kā no tādu cilvēku iespaida, kas sevi apliecina par kristiešiem, bet kuru dzīve un darbi neatbilst viņu apliecībai. Šie cilvēki attur Dieva svētības no Izraēla un vājina draudzi, izsaucot pārmetumus un negodu, kas nav viegli nomazgājams. Jozuam, guļot uz sava vaiga pie zemes, atklājot izmisīgā cīņā un asarās savu dvēseli Dieva priekšā, Dieva dotajā pavēlē atskanēja pārmetums: "Celies, kāpēc tu tā guli uz sava vaiga?"

Vispārpazīstamās draudzes piepilda cilvēki, kuri izlikdamies kalpojam Dievam, patiesībā ir zagļi, slepkavas, laulības pārkāpēji un netikumīgas dzīves mīlētāji. Bet pret tiem, kas atzīst mūsu vienkāršo, pazemīgo ticību, ir daudz augstākas prasības. Viņiem jābūt Bībeles kristiešiem un čakli jāpēti dzīvības ceļš. Rūpīgi un ar lūgšanām viņiem jāpārbauda savas rīcības motīvi. Kas savu cerību un pašlūgību grib nostiprināt Kristū, tiem krusta skaistumu vajadzētu sākt pētīt jau tagad. Ja viņi grib būt dzīvi, iespaidīgi kristieši, tad viņiem jau tagad jāskatās Dievu bīties un paklausīt Viņam. Ja viņi grib, viņi var glābt savu dvēseli no bojāejas un gūt panākumus mūžīgās dzīves iemantošanā. /494/

Kristieši nedrīkst censties pēc pārkāpuma tirdzniecībā, tā sekojot pasaules ieradumam. Viņi nedrīkst novirzīties no pilnīga godīguma pat vismazākajās lietās. Pārdot kādu lietu dārgāk, nekā tā vērtā, izmantojot sev par labu pircēja nezināšanu, ir krāpšana. Nelikumīga peļņa, sīkas veikalnieciskas blēdības, pārspīlēšana, konkurence, pārdošana zem cenas, lai izkonkurētu kādu brāli, kas grib godīgi tirgoties, - visas šīs lietas aptraipa draudzes skaidrību un postoši iedarbojas uz tās garīgumu.

Veikalnieciskā pasaule neatrodas ārpus Dieva pārvaldības robežām. Kristietība nav izrādāma tikai Sabatā un svētnīcā; tai jāparādās katrā nedēļas dienā un katrā vietā. Tās prasības jāatzīst un tām jāpaklusa kā darbnīcā, tā mājās un arī veikalnieciskajos darījumos ar brāļiem un pasauli. Daudziem no pasaules piesavinātie ieradumi aptumšo kristieša pienākumu patieso izpratni. Kristus reliģija atstās tādu iespaidu uz sirdi, ka tā vadīs un pārvaldīs visu dzīvi. Cilvēki, kuru reliģija ir patiesa un neviltoja, visos savos veikalnieciskajos darījumos parādīs tikpat skaidru izpratni par taisnīgumu, kā pienesot žēlastības troņa priekšā savas pazemīgās lūgšanas. Dzīve ar visām tās iespējām pieder Dievam, un to vajadzētu izlietot Viņam par godu, bet ne samaitāt to ar kalpošanu sātanam, apkrāpjot savus līdzcilvēkus.

Par padomdevēju dažiem ir bijis sātanš. Viņš tiem saka, ka, ja viņi grib gūt panākumus, viņiem jāpaklusa viņam: "Neesi pārāk apzinīgs, atšķirot godīgu rīcību no negodīgas; uz visstingrāko aizstāvi pats savas intereses un neļauj sevi nomaldināt žēlsirdībai, maigumam un

augstsirdībai. Tev nav jārūpējas par atraitnēm un bāreņiem. Nepamudini tos raudzīties uz tevi un paļauties uz tevi; atstāj viņus, lai viņi paši rūpējas par sevi. Neprasi, vai viņiem ir ēdiens, vai tu viņus nevarētu iepriecināt ar apdomīgu un laipnu uzmanību. Rūpējies pats par sevi. Ko vien vari, centies sagrābt savās rokās. Aplaupi atraitnes un bāreņus un novil svešiniekam viņa tiesu, tad tev būs līdzekļi, ar ko aizpildīt savas dažādās vajadzībās." Daži ir ņēmuši vērā šo padomu un nonicinājuši Viņu, Kurš ir sacījis: "Šķīsta un neapgānīta kalpošana Dieva un Tēva priekšā ir šī bāreņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pasargāt neapgānītu no pasaules." /495/

Sātans piedāvā cilvēkiem šīs pasaules valstis, ja viņi padosies viņam kā visaugstākajai varai. Daudzi to dara un upurē Debesis. Labāk mirt, nekā grēkot; labāk ciest trūkumu, nekā krāpt; labāk būt izsalkušam, nekā melot. Lai visi kārdinātie stājas pretī sātanam ar šiem vārdiem? "Svētīgs ikviens, kas Kungu bīstas, kas staigā Viņa ceļos. Jo tad tu baudīsi savu roku darbu; laimīgs tu būsi un tev klāsies labi." Šeit dots nosacījums un apsolījums, kas nekļūdīgi piepildīsies. Kalpošana Kungam nesīs laimi un labklājību.

PAŠSAVALDĪŠANĀS LIELĀ NOZĪME

Māsa H, es pavisam maz zinu par tavu dzīvi, pirms tu atzini Kristu, tomēr kopš tā laika tu neesi bijusi īsti atgriezta sievietē; tu neesi pareizi pārstāvējusi Kristu, savu Kungu. Tu esi pieņēmusi patiesības teoriju, bet tā tevi nav svētojusī. Tu neesi vingrinājusies sevi savaldīt, bet esi apmierinājusī savas iegribas un vēlēšanās uz veselības un reliģijas rēķina. Tu viegli uztraucies, tāpēc tev vajadzētu stingri valdīt savus vārdus un rīcību. Bet tu savām jūtām esi devusi pilnīgu brīvību. Prātu pārvalda vai nu sātans vai Jēzus; un ja tu nemaz necenties sevi savaldīt, tad tevi pārvalda sātans un liek tev teikt un darīt lietas, kas ir pilnīgi sātaniskas. Tas tavā dzīvē tik bieži atkārtojies, ka kļuvis par paradumu.

Kopš tu dzīvo ar savu tagadējo vīru, tu pavisam niecīgu iemeslu dēļ atļaujies zaudēt pacietību. Un tādās reizēs, kad tevi pārņēmušas neprātīgas dusmas, sātans stāv tev blakus un smejas par postu, ko tu esi sagādājusi pati sev un tiem, kurus darīt laimīgus ir tavs pienākums. Tavas rakstura īpašības mantojuši tavi bērni. bez tam viņi ik /496/ dienas atdarina tavu aklo, neprātīgo dusmu, nepacietības un īgnuma priekšzīmi.

Cilvēka sirds dabīgi ir savtīga un samaitāta. To pārveidot iespējams vienīgi ar visnopietnāko disciplīnu un stingru ierobežošanu, un pat tad būs vajadzīgi pacietīgu pūļu un nopietnas cīņas pilni gadi. Dievs pieļauj mums piedzīvot nabadzību un noliek mūs grūtos apstākļos, lai atklātos mūsu rakstura trūkumi un nolīdzinātos to raupjums. Bet ja vēl pēc tam, kad Dievs ir devis priekštiesības un izdevības, kad gaisma un patiesība ir aizsniegušas saprātu, cilvēks turpina atvainot sava rakstura trūkumus un dzīvo tālāk savā savtīgumā un greizsirdībā, tad viņa sirds kļūst līdzīga granītam, izslēdzot iespēju laboties. Kaut ko darīt tad varbūt vienīgi vēl spēj smags āmura sitiens un Dieva Gara slīpējums.

Man rādīja tavu dzīvi un piedzīvojumus, kad tu atnāci uz —. Tu neizturējies pareizi. Tavi biedri nebija labi. Ņemot vērā tavu morālo stāvokli, tu, kopā ar bērniem apmeklējot alus bārus, atstāj nelabvēlīgu iespaidu uz citiem. Šis ir bēdīgas nodaļas tavos piedzīvojumos. Tev bija dota gaisma un atzišana, bet tavas tieksmes un neprāts tevi šķīra no Dieva. Man rādīja daudzus gadījumus no tavas dzīves, kamēr tu uzturējies --. Sekodama savai stiprajai, stūrgalvīgajai gribai, tu apkaunoji patiesību, kuru pati apliecināji. Tava uzvešanās pasaules priekšā nebija attaisnojama. Soda, kuru skolā saņēma tava meita par apzinātu nepaklausību, tu tā pārspilēji, līdz tas tev likās tik briesmīgs apvainojums, ka ierosināja tevi meklēt likuma aizsardzību. Tu tīši maldināji un pārspilēji patiesību, tādā veidā ļoti apdraudot tikumību. Šīs lietas ir pierakstītas Debesu grāmatās pret tevi. Tu esi stūrgalvīga un negribi pazemoties, lai atzītu savas kļūdas, bet gan centies attaisnot savu rīcību cilvēku priekšā, neņemot vērā to, kā uz šīm lietām skatās Dievs. Vai tad jābrīnās, ka šādas ar krāpšanu saistītas audzināšanas /497/ rezultātā tava meita ir kļuvusi tāda, kāda viņa ir? Vai šāda audzināšanas veida iespaidā jaunietim nerodas pārliecība, ka nevienam nav tiesību savaldīt viņa samaitāto gribu? Tavu roku sētā sēkla ir uzziedējusi un nesusi augļus, kas ir ļoti rūgti.

Mīlestība uz jūsu dvēselēm liek man tagad rakstīt. Mani stipri nospiež atbildības nasta, kuru es tagad uzņemos, rakstot tev šīs lietas. Ar savu rīcību tu aizslēdz Debesu vārtus sev un

saviem bērniem, jo neviens no jums ar saviem pašreizējiem kļūdainajiem raksturiem tur neieies. Tu, mana māsa, spēlē bēdīgu zaudējošu spēli dzīvē. Svētie eņģeļi ar skumjām vēro tevi, bet ļaunie gari raugās uzvaras priekā, redzot, ka tu gandrīz pilnīgi jau esi pazaudējusi kristieša rakstura jaukumu un atļauj sātānam tā vietā iepotēt savas jaunās īpašības.

Tu tik daudz esi lasījusi romānus un stāstus, ka esi sākusi dzīvot iedomātā pasaulē. Šādas lasīšanas iespaids ir kaitīgs kā garam, tā miesai; tas vājina saprātu un uzliek briesmīgu slodzi fiziskajiem spēkiem. Reizēm tu vairs nespēj skaidri un saprātīgi spriest, jo izdomāto stāstu lasīšana ir pārmērīgi satraukusi un padarījusi slimas tavas iztēles spējas. Prātu vajadzētu tā audzināt un disciplinēt, lai tā spēki attīstītos simetriski. Vingrināšanas ceļā var stiprināt dažas atsevišķas spējas, taņī pašā laikā atstājot citas neattīstītā stāvoklī, un tā sakropļot to lietderīgumu. Atmiņai ļoti kaitē slikti izvēlēta lasāmviela, kas izjauc līdzsvaru prāta spējās un ir par iemeslu nervozitātei un smadzeņu, kā arī visa organisma nogurumam. Ja iztēli pastāvīgi pārbaro un satrauc, lasot izdomātu literatūru, tad tā ātri vien kļūst līdzīga tirānam, uzņemoties virsvaldību pār visām citām prāta spējām, radot untumainu gaumi un nepareizas tieksmes.

Tu esi garīgi slims cilvēks. Tavu prātu piepilda visāda veida zināšanas - politiskas, vēsturiskas, teoloģiskas un arī anekdotes. No visa tā nomocītā atmiņa var paturēt /498/ tikai daļu. Pareizi disciplinējot prāta spējas, daudz lielāka vērtība būtu stipri mazākai informācijai. Tu neesi centusies radināt prātu enerģiskam darbam, tāpēc tava griba un tieksmes pārvalda tevi un ir izveidojušas tev par pavēlniekiem, bet ne par kalpiem. Rezultātā zaudēti ir fiziskie un garīgie spēki.

Jau gadiem ilgi tavs prāts ir līdzinājies burbuļojošam strautam, kuru gandrīz tikai piepildījušas klintis un nezāles, tā ļaujot ūdenim velti tecēt tālāk. Ja tavus spēkus būtu pārvaldījuši augstāki mērķi, tad tu tagad nebūtu nespēcīga, kāda tu tagad esi. Tu iedomājies, ka tev vajag izdabāt savas apetītes kaprīzēm un neierobežotai tieksmei lasīt. Es redzēju nakts vidū degam lampu tavā istabā, kamēr tu pati biji iedziļinājusies kādā saistošā stāstījumā, tādā veidā vēl vairāk satraukdama jau tā pārmērīgi uzbudinātās smadzenes. Šī rīcība ir samazinājusi tavu pieķeršanos dzīvei un novājinājusi tavus fiziskos, garīgos un tikumiskos spēkus. Režīma neievērošana ir radījusi sajukumu tavā mājā. Ja tu arī turpmāk tāpat dzīvosi, tad tavas prāta spējas kļūs nepilnvērtīgas. Tu esi nepareizi izlietojusi un izšķiedusi Dieva doto pārbaudes laiku.

Dievs mums ir devis spējas, lai mēs tās saprātīgā veidā papildinātu, bet nevis izlietotu nepareizi. Audzināšana nozīmē fizisko, intelektuālo un morālo spēku sagatavošanu visu dzīves pienākumu labākai izpildei. Nederīga lasīšana audzina un izglīto nepareizi. Izturība un prāta spēks, un aktivitāte var mazināties vai pieaugt atkarībā no to nodarbināšanas veida. Tev jāatstāj tukšā lasāmviela. Izmet to no savas mājas. Lai tavā priekšā nav kārdinājuma, kas samaitā tavu iztēli, atņem līdzsvaru nervu sistēmai un var kļūt par tavu bērnu bojāejas iemeslu. Lielā lasīšana tevi padara nederīgu sievas un mātes pienākumiem un patiesībā atņem spēkus darīt labu jebkurā vietā.

Tu pietiekoši nepēti Biblii, kā tam vajadzētu būt; tāpēc tu neesi kļuvusi gudra Rakstos un neesi sagatavojusies visiem labiem darbiem. Vieglā lasīšana savaldzina prātu un padara Dieva Vārda lasīšanu neinteresantu. Tu centies /499/ citus pārliecināt, ka labi pazīsti Rakstus, tomēr tas tev neizdosies, jo tavs prāts ir pildīts ar atkritumiem. Bībele prasa pārdomām un lūgšanām bagātu pētīšanu. Nepietiek ar paviršu, virspusēju lasīšanu. Ja dažas lappuses ir pārāk skaidras un nav pārprotamas, citas atkal ir daudz sarežģītākas un prasa rūpīgu, pacietīgu pētīšanu. Līdzīgi kalnos un pauguros apslēptajiem dārgmetāļiem tās patiesības dārgumi ir jāmeklē un jāuzkrāj prātā izlietošanai nākotnē. Ak, kaut visi tikpat uzcītīgi meklētu Debesu zeltu kā iznīcīgo zeltu.

Kad tu pētīsi Rakstus ar nopietnu vēlēšanos mācīties patiesību, tad Dievs liks nākt Savam Garam tavā sirdī un apgaismo tavu prātu ar Sava Vārda gaismu. Bībele pati sevi izskaidro, viena vieta izskaidro otru. Salīdzinot Rakstu vietas par vienu un to pašu domu, tu ieraudzīsi tādu skaistumu un tādu saskaņu, par kādu tu nekad pat neesi sapņojusi. Bez Bībeles nav nevienas citas grāmatas, kuras rūpīga lasīšana tā stiprinātu un paplašinātu, paceltu un izdaiļotu prātu. Šīs grāmatu Grāmatas studēšana prātam sniedz jaunus spēkus. Tajā cilvēks saskaras ar jautājumiem, kas prasa nopietnu domāšanu, un jūtas spiests lūgšanā meklēt no Dieva gudrību un spēku izprast atklātās patiesības. Ja prātam dziļu un grūtu problēmu vietā ļauj nodarboties tikai ar parastām, ikdienišķām lietām, tad tas sašaurināsies līdz aplūkoto lietu mērogam un beidzot zaudēs savas spējas aptvert plašumus.

Tavas rīcības visnožēlojamākās sekas ir tavu kļūdu un maldu atkārtošanās bērnos. I pilnīgi iegrimst lasīšanā; viņas garīgie spēki, sekojot tavam piemēram, cieš, pastāvīgi cieš. Viņa nevēlēsies un nespēs neko noteikti pētīt. Dzīves agrumā prāts ir uzņēmīgs un iespaidojams. Lai tad sējam labu sēklu labā zemē, un tā nesīs augļus uz mūžīgu dzīvi.

Jaunībā veidotie ieradumi, kaut arī vēlākā dzīvē zināmā mērā var pārveidoties, būtībā tomēr reti kad izmainās. Visa tava dzīve ir veidojusies ar piedzimstot iemantoto raksturu. Tava tēva stūrgalvīgais raksturs ir redzams viņa bērnos. Dieva žēlastība var pārvarēt šīs nepareizās tieksmes, bet jāizcīna liela cīņa. Tādā stāvoklī atrodas arī /500/ tavi bērni. Tu lutini viņus un ļauj viņiem darīt, ko viņi grib, tāpat kā tu pati sevi arī neierobežo. Tev nemaz nav spēka aizliegt savu ēstkāri, un tā tu gremošanas orgāniem uzkrāj briesmīgu nastu. Nevienai sievietei, kas līdzīgi tev apmierina savas tieksmes, nevar būt laba veselība.

Tas pats attiecas uz taviem bērniem. Mātes nepareizā audzināšana, kad viņa bija spējīga par viņiem rūpēties, un ilgais laiks bez mātes uzraudzības viņus gandrīz novedis pie bojāejas. Tomēr pat vēl tagad noteikta, nesvārstīga rīcība viņiem daudz palīdzētu; vēl viņus var vadīt, lai gan būs ļoti grūti izveidot tādus, kādi viņi varētu būt, ja vecāki būtu rīkojušies pareizi. Māte, ja vien vēlas, var skatīt sava ieturētā ceļa rezultātus, vai arī viņa var laboties un mēģināt novērst sava ļaunā darba sekas. Ceļš, kuru tagad sāk iet viņas bērni, var tos novest pie tikumīgas vai samaitātas dzīves, godā vai kaunā, uz Debesīm vai eļļi. Lūgšanas dzīvi vedošas dievbijīgas mātes iespaids sniegsies cauri visai mūžībai. Viņi pati var nomirt, bet viņas darbs paliks.

Brāli un māsa H, neviens no jums nesaprot, cik bēdīgā stāvoklī atrodas jūsu bērni. Br. H nav bijis noteikts viņu audzināšanā. Mazais zēns lielā mērā vada visas mājas dzīvi. Tavu divu vecāko bērnu audzināšana bija pilnīgi nepareiza. Kad reizēm brālis H bija pārāk bargs un stingrs, prasot no viņiem to, ko viņš nebūtu prasījis no saviem bērniem, tu, māsa H, izturējies vēl daudz ļaunāk. Tu nostājies bērnu pusē, viņiem klāt esot, un iededzināji viņu jaunajās sirdīs atriebības kāri. Tu viņiem mācīji nepaklausību un viņu priekšā necienīgi runāji par savu vīru. Tāda rīcība viņus tieši ierosināja nicināt ierobežojumus. Šis iespaids ir neizdzēšams.

Tagad tu vecākajos bērnos jau vari ieraudzīt šīs audzināšanas rezultātus; tomēr tu turpini gandrīz tāpat izturēties pret tiem bērniem, kurus Dievs vēl ir uzticējis tavai gādībai. Tava neprātība un nesavaldīšanās ietekmē organismu līdzīgi apslēptai indei, un agrāk vai vēlāk būs redzamas /501/ tās rūgtās sekas. Tas atstāj savas pēdas ne smiltīs, bet klintī, un vēlākajos gados liecinās par tavu darbu.

Mana māsa, tava sirdsapziņa nav jūtīga. Tev rūpīgi jāapsver pašas izveidotie ieradumi un nopietni jālūdz, lai Jēra asinis nomazgātu tava ļaunā rakstura traipus. Pirms tu vari ieraudzīt Dieva valstību, tavai sirdsapziņai jāklūst apgaismotai, kaislības jāsavaldā un dvēselē jākopj mīlestība uz patiesību.

Visā savas dzīves laikā tu neesi vadījies no noteiktiem un skaidriem pamatlikumiem. Sātans tev seko. Tava vienīgā cerība tagad ir pilnīga atgriešanās pie Dieva. Neļaujies piekrāpties, jo Dievs neļaujas apsmieties. Ja tavs pārbaudes laiks noslēgtos šodien, tad man nebūtu nekādas cerības, ka tu varētu tikt glābta. Tava veselība, miesīgā, garīgā un tikumiska, atkarīga no tava temperamenta pareizas savaldīšanas. Tu, bez šaubām, sastapsies ar lietām, kas tevi satrauks un stipri pārbaudīs; tomēr Jēzus spēkā tu vari sevi savaldīt. Kas sevi valda, Zālamans to vērtē augstāk par cilvēku, kas uzvar kaujās. "Kas lēns dusmot, ir labāks nekā stiprais, un, kas savu garu valda, labāks nekā tas, kas ieņem pilsētu."

Ļaujoties neprātīgam uzbudinājumam, tavš organisms nonācis tādā stāvoklī, ka, ja nekas tavā dzīvē nemainīsies, tu par to vari samaksāt ar savu dzīvību. Tu nepareizi izturies pret savu vīru, tu viņam saki to, ko teikt savam vīram nevienai sievietei nav tiesību. Tu atkal un atkal esi izvairījies no patiesības un esi nonākusi pat līdz neapzinātiem meliem, lai tikai sasniegtu savus nolūkus. Apņemšanās dzīvē par katru cenu izvest savu gribu ir jūsu ģimenes raksturīgākā pazīme.

Br. H rīcība nav bijusi tāda, kādai tai vajadzēja būt. Viņa jūtas nepārvalda prāts. Br. H, tavai veselībai stipri kaitējusi pārēšanās un ēšana nelaikā. Tas nerada asiņu /502/ pieplūdumu smadzenēs. Prāts kļūst neskaidrs, un tu nevari vairs pareizi valdīt pats sevi. Tāpēc tu esi kļuvis par nenosvērtu cilvēku. Tu rīkojies nepārdomāti, viegli uztraucies un visu redzi pārspīlētā, nepareizā gaismā. Bagātīgas kustības svaigā gaisā un atturīga diēta ir ļoti svarīgi

tavai veselībai. Tev nevajadzētu ēst vairāk kā divas reizes dienā. Ja ēstgribu tu izjūti naktī, tad padzer aukstu ūdeni, un neēdis tu no rīta jutīsies daudz labāk.

Bērniem nevajadzētu ļaut ēdienu starplaikos ēst saldumus, augļus, riekstus vai kaut ko citu. Divreizēja ēšana dienā viņiem ir labāka nekā trīsreizēja. Ja vecāki rādīs priekšzīmi un rīkosies pēc pamatlikumiem, tad arī bērni drīz vien viņiem sekos. Neregulāra ēšana sabojā gremošanas orgānu veselīgās izjūtas, un, kad jūsu bērni pienāk pie galda, tad veselīgā barība viņiem negaršo; viņu ēstkāre prasa to, kas veselībai kaitīgs. Jūsu bērni daudzas reizes ir slimojuši ar drudzi. Bieži viņiem paaugstināta temperatūra. Šo slimību cēlonis ir nepareiza ēšana. Tāpēc atbildīgi ir vecāki. Vecāku pienākums raudzīties, lai bērni veidotu veselīgus ieradumus; tā viņiem tiks aiztaupīts daudz bēdu.

Brālim H draud trieka. Ja viņš turpinās nepaklausīt veselības likumiem, tad viņa dzīvības dienas var pēkšņi noslēgties. Kā ģimene jūs varat būt laimīgi un arī nožēlodami. To nosakāt jūs paši. Nākotni izšķirs jūsu rīcība. Jums abiem vajag mīkstināt sava rakstura asās vietas un runāt tikai tādus vārdus, kas jūs neapkaunotu, sastopoties ar tiem Dieva dienā. Iet taisni uz priekšu pa pienākuma teku - lai ir jūsu dzīves vadošais pamatlikums. Par spīti daudzajām kārdināšanām, kas jums uzbruks, esiet uzticīgi labajai sirdsapziņai un Dievam, un jūsu ceļš zem jūsu kājām būs līdzens. Strīdoties par mazām lietām, kas nav nopietnu pārrunu vērtas, jūs piedzīvosiet tikai nepatīkšanas un bēdas. Pareizais ceļš ir miera ceļš. Tas ir tik skaidrs, ka pazemīgs un dievbijīgs cilvēks var iet pa to bez piedauzīšanās un bez likumošanas. Tas ir gan šaurs ceļš, tomēr dažāda rakstura cilvēki var iet pa to viens otram blakus, ja /503/ tikai viņi seko savas pestīšanas Vadonim. Kas līdzīgi grib nest visas rakstura Jaunās īpašības un savtīgos ieradumus, tie nevar iet pa šo teku, jo tā ir par daudz taisna un šaura.

Kādas rūpes un pūles uzņemas Lielais Avju Gans, saucot Savas avis pie vārda un aicinot tās iet Viņa pēdās. Viņš meklē noklīdušo. Viņš liek atspīdēt gaismai no Viņa Vārda, lai rādītu tām draudošās briesmas. Viņš runā uz tām no Debesīm, brīdinot, rājot un aicinot atgriezties uz pareizās tekas. Viņš cenšas palīdzēt maldīgajam ar Savu klātbūtni un paceļ viņu, kad tas krit. Tomēr daudzi tik ilgi ir gājuši pa grēka teku, ka vairs negrib dzirdēt Jēzus balsi. Viņi atstāj visu, kas viņiem dotu mieru un drošību, atdodas viltus vadonim un aklā pašpaļāvībā pārgalvīgi drāžas uz priekšu, iedami arvien tālāk prom no gaismas un no miera, laimes un dusas.

Es jūs ļoti lūdzu ņemt vērā gaismu, kuru Dievs ir devis, un reformējaties. Kristus krusts ir mūsu vienīgā cerība. Tas mums atklāj mūsu Tēva mīlestības lielumu, jo Debesu Majestāte pakļāvās apvainojumiem, zaimiem, pazemojumiem un ciešanām, lai Savā valsti līksmībā skatītu dvēseles, kurām bija jāiet bojā. Ja jūs mīlat savus bērnus, tad lai jūsu galvenais studiju priekšmets ir viņu sagatavošana nākamajai nemirstīgajai dzīvei. Ar tagadējiem nepareizi veidotajiem raksturiem viņi nevar ieiet Dieva paradīzē. Strādājiet, kamēr vēl ir diena; izpērciet laiku un satveriet nemirstīgās godības kroni. Glābiet paši sevi un savu namu. jo dārga ir dvēseles pestīšana.

RAKSTIEM PRETĪ RUNĀJOŠAS LAULĪBAS

Mēs dzīvojam pēdējās dienās, kad vēlēšanās un steigšanās apprecēties veido vienu no Kristus drīzās nākšanas zīmēm. Šai jautājumā neievēro Dieva padomu. Sekojot nesvētotas sirds iegribām, upurē reliģiju, pienākumu un pamatlikumus. Cilvēkiem apvienojoties, nevajadzētu pieļaut ārišķības, un arī liela līksmība nav piemērota. Starp simts laulībām /504/ nav vienas, kas nobeigtos laimīgi, kas izpelnītos Dieva atzinību un pēc kurām abi savienojusies cilvēki labāk pagodinātu Dievu. Nelaimīgu laulību Jaunās sekas nav saskaitāmas. Laulības noslēdz impulsīvi. Jautājuma būtību atklāti un objektīvi gandrīz nepārdomā un padoma prasīšanu no piedzīvojušiem cilvēkiem uzskata par vecmodīgu.

Skaidras mīlestības vietā stājušās nesvētas kaislības un impulsīva rīcība. Daudzi noved briesmās savu dvēseli un izsauc pār sevi Dieva lāstu, iedodoties laulības attiecībās, tikai lai apmierinātu savas tieksmes. Man rādīja atsevišķus cilvēkus, kuri, apliecinot ticību patiesībai, tomēr ir pielaiduši lielu kļūdu, apprecot neticīgo. Viņi loloja cerību, ka neticīgā puse pieņems patiesību; bet, sasniegusi savu mērķi, tā no patiesības atrodas tālāk nekā pirms tam. Un tad sākas ienaidnieka viltīgais darbs, viņa pastāvīgās pūles ticīgo pusi aizvilināt no ticības.

Daudzi tagad pazaudē interesi un uzticību, tāpēc ka cieši ar sevi ir saistījuši neticību. Viņi elpo šaubu, dažādu jautājumu un neticības atmosfēru. Viņi redz un dzird neticību, un beidzot paši sāk to auklēt un kopt. Dažiem var pietikt drosmes, lai pretotos šiem iespaidiem, tomēr daudzos gadījumos viņu ticība tiek nemanāmi iedragāta un beidzot iznīcināta. Tad sātans savu ir panācis. Viņš tik klusi ir strādājis caur saviem darbiniekiem, ka ticības un patiesības žogs ir noārdīts, pirms kāds no ticīgajiem ir aptvēris, uz kurieni viņš ir virzīts.

Bīstami ir noslēgt pasaulīgu savienību. Sātans labi zina, ka līdz ar laulību stundu noslēdzas daudzu jauniešu reliģiskie piedzīvojumi un viņu lietderība. Viņi Kristum ir zuduši. Kādu laiku vēl viņi var pūlēties dzīvot kā kristieši, bet visa viņu cenšanās ir vērsta pret pastāvīgu pretēja virziena iespaidu. Savā laikā runāt par ticību un cerību viņi uzskatīja par priekšrocību un priecājās par šādu izdevību, bet tagad viņiem vairs negribas to minēt, jo zina, ka cilvēks, ar kuru savienojusi savu likteni, par reliģiju neinteresējas. Rezultātā sirdī nomirst ticība dārgajai /505/ patiesībai, un sātans viltīgi viņus ietin skepticisma tīklā.

Sis grēks ir smags tāpēc, ka tas ir apzinātas rīcības likumsakarīgas sekas. Kas, atzīstot patiesību, iedodas laulībā ar neticīgo, tie min kājām Dieva prātu. Viņi pazaudē Dieva labvēlību un iespēju atgriezties padara rūgtu un smagu. Neticīgajam var būt ļoti tikumisks raksturs, tomēr tas vien, ka viņš vai viņa nav atsaukušies Dieva prasībām un ir nonicinājuši tik lielu pestīšanu, ir pietiekošs iemesls, lai šāda savienošana nenotiktu. Neticīgais raksturā var līdzināties jauneklīm, kuru Jēzus uzrunāja ar vārdiem: "Vienas lietas tev trūkst." Tā bija nepieciešami vajadzīga īpašība.

Reizēm mēdz aizbildināties, ka neticīgais ir labvēlīgi noskaņots pret reliģiju un visādi labs, kādu vien var vēlēties dzīves biedru, izņemot vienu lietu, ka viņš nav kristietis. Kaut arī ticīgais var saprātīgi spriest, ka nav pareizi savienot savu dzīvi ar neticīgo, tomēr deviņos gadījumos no desmit uzvar tieksmes. Garīgā lejupeja sākas ar brīdi, kad pie altāra dod solījumu; reliģiskā dedzība noslāpst, un krīt viens cietoksnis pēc otra, līdz abi stāv viens otram blakus zem sātana melnā karoga. Pat kāzu svinībās pasaules gars ņem virsroku pār sirdsapziņu, ticību un patiesību. Jaunajā mājā netiek vērtētas lūgšanas stundas. Jaunlaulātie ir izvēlējušie viens otru, un Jēzus ir aizraidīts.

Iespējams, ka sākumā neticīgā puse, atrazdamās jaunajās attiecībās, nepretosies... Bet, cenšoties pievērst uzmanību Bībeles patiesības jautājumiem, uzreiz atklāsies patiesās izjūtas: "Tu ar mani salaulājies, kad es biju tas, kas es esmu. Es nevēlos, ka mani traucē. Uz priekšu saproti, ka sarunas par taviem īpatnējiem uzskatiem ir aizliegtas." Ja ticīgais parādītu sevišķu dedzību ticības lietās, tad /506/ cilvēks, kas nemaz neinteresējas par kristīgiem piedzīvojumiem, to varētu uztvert par pret viņu vērstu nelaipnību.

Ticīgais domā, ka savās jaunajās attiecībās viņam šur un tur ir jāpiekrīt paša izredzētajam dzīves biedram. Viņš atbalsta sabiedriskas, pasaulīgas izpriecības. Sākuma viņš to dara ļoti nelabprāt, tomēr intereses par patiesību kļūst arvien mazākas, un ticību nomaina šaubas un neticība. Neviena nevarēja iedomāties, ka kādreizējais stingrais, apzinīgais kristietis un sevi atdodošais Kristus sekotājs varētu kļūt par tādu šaubu pārņemtu un svārstīgu cilvēku, kā tas tagad ir noticis. Ak, šī pārmaiņa ir neprātīgo laulību rezultāts.

Ko tad lai dara kristietis, nonākot kārdināšanā, kas pārbauda viņa reliģisko pamatlikumu veselīgumu? Ar noteiktību, kas ir atdarināšanas cienīga, viņam vajadzētu teikt: "Es esmu apzinīgs kristietis. Es ticu, ka septītā nedēļas diena ir Bībeles Sabats. Mūsu ticība un pamatlikumi mūs vada pretējos virzienos. Mēs nevaram būt laimīgi kopā, jo, turpinot arvien pilnīgāk saprast Dieva prātu, es arvien vairāk nelīdzināšos pasaulei un tuvošos Kristus līdzībai. Ja tu arī turpmāk nevari saskatīt nekāda jaukuma Kristū, nekādas pievilcības patiesībā, tad tu turpināsi mīlēt pasauli, ko es nevaru mīlēt. Garīgas lietas ir garīgi apspriežamas. Bez garīgām izšķiršanām spējām tu nespēsi redzēt, kādas Dievam ir prasības pret mani, kā arī nespēsi saprast manus pienākumus pret Kungu, Kuram es kalpoju; tev liksies, ka, pildot reliģiskos pienākumus, es neņem vērā tevi. Tu nebūsi laimīgs; tu būsi greizsirdīgs, tāpēc ka es mīlu Dievu; un es būšu viens savā reliģiskajā pārliecībā. Kad tavi ieskati mainīsies, kad tava sirds atsauksies Dieva prasībām un tu sāksi mīlēt manu Pestītāju, tad mūsu attiecības atkal var tikt atjaunotas."

Ticīgais tā pienes upuri Kristum; viņa sirdsapziņa to atzīst par labu, un tādā veidā viņš rāda, ka mūžīgo dzīvību vērtē pārāk augstu, lai riskētu to pazaudēt. Ticīgais /507/ saprot, ka labāk palikt neprecētam, nekā savienot savas intereses uz mūžu ar cilvēku, kas labāk izvēlēties pasauli nekā Jēzu un kurš viņu vadītu prom no Kristus krusta. Tomēr daudzi nesaprot ar pieķeršanos neticīgajiem saistītās briesmas. Jauniešu iztēlē precības klātas ar romantikas plīvuru, un grūti

viņiem šīs pievilcības vietā parādīt smagās atbildības, ko sevī ietver laulības solījums. Šis solījums savieno divu cilvēku likteņus ar saitēm, kuras drīkstētu saraut tikai nāves roka.

Vai gan kāds, kas dzenas pēc svētlaimes, goda, nemirstības un mūžīgas dzīvības, savienosies ar kādu cilvēku, kurš atsakās stāties Kristus karavīru rindās? Vai tu, kas apliecini, ka Kristu esi izvēlējis par savu Kungu un gribi Viņam būt paklausīgs visās lietās, savienosi savas intereses ar kādu citu, kuru vada tumsības spēku lielkungs? "Vai divi gan kopā staigā, ja viņi iepriekš nav saderējušies?" "Ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā jebkuras lietas dēļ, ko viņi grib lūgt, tad Mans Tēvs, Kas ir Debesīs, to viņiem dos." Bet cik savāds skats! Kamēr viens no savstarpēji cieši vienotiem cilvēkiem ir nodevis dievbijībai, otrs ir vienaldzīgs un bezrūpīgs; kamēr viens meklē ceļu uz mūžīgu dzīvību, otrs tanī pašā laikā iet pa plašo nāves ceļu.

Simtiem cilvēku ir upurējuši Kristu un Debesis, apprecoties ar neatgrieztām personām. Vai var būt, ka viņi tik maz vērtē Kristus mīlestību un draudzību, ka tās vietā labāk izvēlas nabaga mirstīga cilvēka draudzību? Vai tiešām viņi tik maz ciena Debesis, ka ir labprātīgi riskēt ar tās priekiem kādas personas dēļ, kura nemaz nemīl dārgo Pestītāju?

Laulības dzīves laime un labklājība ir atkarīgas no pretējo pušu vienprātības. Kā miesīgs cilvēks var harmonēt ar cilvēku, kas saskaņojies ar Kristus prātu? Viens sēj uz miesu, domājot un strādājot saskaņā ar paša sirds tieksmēm; otrs sēj uz garu, cenšoties apspiest savtību, pārvarēt tieksmes un dzīvot paklausībā Kungam, par Kura kalpu viņš pats sevi sauc. Tāpēc te pastāvēs nepārtraukta nesaskaņa gaumes, tieksmju un mērķu ziņā. Ja ticīgais, stipri /508/ turoties pie pamatlikumiem, nemantos grēku nenožēlojošo pusi, tad viņš, kā parasti notiek, kļūs mazdūšīgs un pārdos savus reliģiskos pamatlikumus par nīcīga cilvēka sabiedrību, kuram nav nekā kopēja ar Debesīm.

Dievs stingri aizliedza Savai seno laiku tautai precību veidā sajaukties ar citām tautām. Tagad aizbildinās, ka šī aizlieguma mērķis bija nepieļaut ebreju apprecēšanos ar elku pielūdzējiem un savienošanos ar pagānu ģimenēm. Tomēr pagāni atradās daudz labvēlīgākā stāvoklī nekā grēkus nenožēlojošie cilvēki šīnī laikmetā, kuri, redzot patiesības gaismu, tomēr stūrgalvīgi atsakās to pieņemt. Mūsdienu grēcinieku noziegums ir daudz lielāks nekā pagāniem, jo tagad viņus apņēma skaidra evaņģēlija gaisma. Viņi nomāc savu sirdsapziņu un apzinīgi nostājas Dieva ienaidnieku pusē. Pamatojums, uz kuru Dievs norādīja, aizliegdam šādas precības, skanēja: "Jo tās novērsīs tavus dēlus no kalpošanas Man." Kas senajā Izraēlā uzdrošinājās neievērot Dieva aizliegumu, tas to darīja, upurējot reliģiskos pamatlikumus. Ņem Zālamana gadījumu par piemēru. Viņa sievas novērsa viņa sirdi no Dieva.

KUNGA NABAGI

Es redzēju, ka mūsu ļaudis, kas nedzīvo Betlkrīkā, nenovērtē tās rūpes un nastas, kas gulstas uz tiem, kuri atrodas darba centrā. Viņi atļauj savu draudžu locekļiem, kuri nespēj paši sevi uzturēt, doties uz Betlkrīku, domādami, ka viņi tur atradīs darbu mūsu iestādēs. Viņi iepriekš neraksta un nenoskaidro, vai tur viņiem ir kādas izredzes; bet, pārnākuši uz šo draudzi un iesnieguši lūgumu, viņi redz, ka nodarbināto roku jau ir par daudz, no kuriem daudzi ir tikpat trūcīgi kā viņi paši. Viņus uzņem no žēlastības un tur uztur vēl tagad ne tāpēc, ka viņi institūtiem varētu daudz palīdzēt, bet gan tāpēc, ka viņi ir tik trūcīgi.

Betlkrīkā dzīvo ģimenes, kas ir redzējušas šo institūtu /509/ izcelšanos, kuriem vajadzīgs darbs un kuri ir vērti, lai iegemtu tur tādu vietu. Bet viņiem to dot nav iespējams, jo tad tik daudzi no ārpuses paliks nenodarbināti un būs spiesti ciest trūkumu. Tas viss draudzei un šiem institūtiem uzliek smagu nastu, jo vajadzīga gudrība, kā rīkoties, nevienu neapvainojot un visiem parādot žēlastību. Mūsu institūti, cenšoties šādos gadījumos palīdzēt, ir piedzīvojuši zaudējumus; jo bieži darba lūdzēju veselība ir vāja, un tāpēc uz viņiem nevar paļauties. Ja viņu vietā būtu spējīgi strādnieki, tad Dieva darbam ietaupītu diezgan lielu naudas summu.

Katrai draudzei paši jā rūpējas par saviem trūcīgajiem. Tomēr daudzi savtīgi cilvēki jūtas apmierināti, ja viņu nabadzīgie locekļi aiziet uz Betlkrīku, jo tad viņiem nevajag palīdzēt viņus uzturēt. Betlkrīkas draudze ik gadus izdod vienu līdz pieci simti dolāru trūcīgo un slimo atbalstam, kuru ģimenēm, ja tām labdarības veidā nepalīdzētu, būtu jācieš trūkums. Dievam nepatīktu, ja šī draudze atļautu tās vidū dzīvojošajiem trūcīgajiem ciest dzīvē nepieciešamo lietu trūkuma dēļ, un tāpēc uz darba centrā dzīvojošo locekļu fondiem gulstas pastāvīgi izdevumi.

Mūsu draudžu locekļiem savus nabagus vajag paturēt mājās un ataicināt atpakaļ no Betlkrīkas draudzes tos, kas jau tur aizgājuši. Viņi šo trūcīgo labā varētu darīt daudz, daudz vairāk, apgādājot viņus ar darbu un tā palīdzot viņiem pašiem sevi uzturēt. Daudz labāk būtu nodarbināt šos cilvēkus jūsu laicīgajos pasākumos, nekā sūtīt viņus uz lielo darba centru un pieļaut, lai šie nespējīgie strādnieki apgrūtinā Dieva darbu. Betlkrīkā ir vajadzīgi tikai izglītoti cilvēki, fiziski un garīgi stipri, uzmanīgi un rūpīgi, kas radinājušies lietot paši savas smadzenes vairāk nekā citu cilvēku smadzenes. Vai jūs domājat, mani brāļi, ka atbildīgas vietas būtu vēlams pārpildīt ar cilvēkiem, kuri nespējīgi iegūt dzīvē nepieciešamo parastajos darbos?

Ir jaunieši, kā arī vīrieši un sievietes, kurus nepieciešams pamācīt, kā izlietot savas spējas tieši tur, /510/ kur viņi atrodas. Tas nav patīkams pienākums; tomēr katra draudze ir atbildīga par saviem locekļiem, un tām nevajadzētu atļaut tiem, kas nevar iegūt dzīvei vajadzīgo uz laukiem, kur viņi atrodas, pārceļot uz Betlkrīku. Brāļiem laukos ir saimniecības, un tur viņi var paši sev sagādāt uztura krājumus. Tāpēc daudz mazāk izdevumu prasa trūcīgo uzturēšana uz laukiem, kur uzturs ir lēts. Turpretī, atļaujot viņiem nākt uz Betlkrīku, tie palīdzības vietā draudzei un mūsu institūtiem pastāvīgi prasa līdzekļus no mantu nama. Kas dzīvo pilsētā, tiem gandrīz viss uzturs ir jāpērk, un rūpes par trūcīgajiem te maksā daudz vairāk.

Brāļi un māsas mazākajās draudzēs, ja Dievs jums ir uzticējies rūpēties par Viņa nabagiem, iepriecinot izmisušos, apmeklējot slimos un apdāvinot trūcīgos, tad tik labprātīgi visas svētības par šo darbu neatdodiet Betlkrīkas draudzei. Jums ir tiesības iekārot Dieva apsolītās svētības tiem, kas rūpēsies par nabagiem un jutīs līdzti cietējiem.

Ir jānodibina labdarības fons, ar kura līdzekļiem varētu segt to trūcīgo vajadzības, kuriem atļauj pārnākt uz Betlkrīku. Katru gadu sanatorija izdod tūkstošiem dolāru, lai palīdzētu trūcīgajiem pacientiem. Bet kas novērtē uz institūta gulstošos lielo nastu? Nevienam, kā vārds ir ierakstīts draudzes grāmatās, nevajadzētu atļaut gadu pēc gada ciest no slimībām, ja daži mēneši sanatorijā dotu viņam atvieglojumu un vērtīgu pieredzi, kā pašam rūpēties par sevi un citiem saslimušajiem. Katrai draudzei vajadzētu saprast, ka Bībele tai uzliek pienākumu rūpēties par saviem cienīgajiem nabagiem un slimniekiem.

Kad kādam cienīgam Dieva bērnam ir vajadzīga sanatorijas ārstēšana un viņš spēj samaksāt tikai mazu summu, salīdzinot ar paredzamajiem izdevumiem, tad lai draudze parāda augstsirdību un savāc vajadzīgo summu. Dažs varbūt neko nav spējīgs pats iemaksāt, bet neļaujiet viņam ciest jūsu savtīguma dēļ. Sūtiet viņu uz sanatoriju un sūtiet viņam līdzti savu galvojumu un naudu, ar ko segt viņa izdevumus. To darot, jūs iegūsiet dārgas svētības. Šāda institūta uzturēšana kaut ko maksā un nevajadzētu prasīt, lai slimos ārstētu /511/ par brīvu. Ja summu, kuru institūts ir izdevis labdarīgiem mērķiem savu pacientu labā, varētu atgūt atpakaļ, tad tas attīstītos tālāk brīvs no pašreizējām grūtībām.

Brāļi un māsas, neatstājiet nastu par saviem trūcumcietējiem Betlkrīkā dzīvojošiem un tur esošajiem institūtiem, bet augstsirdīgi ķerieties pie darba un pildiet savu pienākumu. Atsakieties paši no kādām lietām savās mājās vai aizliedziet sevi apģērbā un nolieciet drošā vietā kādu summu trūcīgo vajadzībām. Lai jūsu desmitie un pateicības upuri Dievam nesamazinās, bet gan lai pieaug. Dievs nedomā lietus veidā sūtīt līdzekļus no Debesīm, ar ko uzturēt trūcīgos, bet Viņš Savas mantas ir ielicis starpnieku rokās. Tiem Kristus ir jāierauga Viņa svēto personā. Un ko tie dara cietošo bērnu labā, tie dara Viņam; jo Viņš Savas intereses ir savienojis ar cietošās cilvēces interesēm.

Dievs uzaicina jauniešus atteikties no nevajadzīgiem izrotājumiem un apģērba gabaliem, kaut arī tie maksātu tikai nedaudzus desmitus centu, un veltīt šo summu labdarībai. Viņš uzaicina arī gadu briedumu sasniegušos apstāties tad, kad viņi aplūko kādu zelta pulksteni vai ķēdi, vai kādu dārgu mēbeli, un sev jautā: "Vai būtu pareizi izdot tik lielu summu par lietu, bez kuras var iztikt, ņemot vērā, ka lētāka lieta tikpat labi kalpotu mūsu vajadzībām?" Aizliedzot sevi un paceļot krustu Jēzus labā, Kas jūsu dēļ tapa nabags, jūs varat daudz darīt, lai

atvieglotu ciešanas mūsu vidū esošajiem nabagiem. Un tādā veidā atdarinot sava Kunga un Meistara priekšzīmi, jūs saņemsiet Viņa atzinību un svētības.

STĀVOKLIS BETLKRĪKĀ

Uz Betlkrīku ir atnākuši daudzi, kuru mērķis nav uzņemties nastu nešanu. Viņi nav šeit ieradušies tāpēc, ka būtu izjutuši sevišķas rūpes par Dieva darba attīstību. Viņi domā par savām interesēm un vēlas iegūt kādas priekšrocības paši sev. Viņi cer iegūt peļņu no šeit novietotajām /512/ iestādēm, bet paši nevēlas uzņemties nekādas atbildības.

Daži, kas apmetušies uz dzīvi Betlkrīkā, lai būtu lielākas iespējas iegūt sev labumu, ir vainojami savtīgumā. Viņi pat ir atļāvušies apkrāpt brāļus, kas atnākuši no citām zemēm. Ja šie brāļi spēj palīdzēt, tad mūsu institūtiem tos vajadzētu pieņemt, bet ne šīs personas, kuras neko nav darījušas institūtu izveidošanai un kurām tur ir tikai savtīgas intereses. Daudziem, kas nāk uz Betlkrīku, nav ticības spēka, lai varētu palīdzēt Dieva darbā. Savā sirdī viņi līdzinās Korum, Datanam un Abiramam, un, rodoties labvēlīgai izdevībai, viņi sekotu šo bezdievīgo cilvēku priekšzīmei. Tiesa, viņu viltība var būt slēpta brāļu acīm, tomēr Dievs redz viņu soļus un beidzot tos atalgos pēc darbiem.

Daži, kas jau ilgi ir dzīvojuši Betlkrīkā un kuriem vajadzētu būt atbildību nesošiem vīriem, ir stāvējuši uzticības vietās tikai vārda pēc. Viņus uzskata par mūsu institūta sargiem, tomēr viņu rīcības veids rāda, ka viņi par tiem nejūt nekādu sevišķu interesi, ne arī rūpes. Viņi domā paši par sevi. Ja mums viņi būtu jātīnās pēc viņu darbiem, tad vajadzētu atzīt, ka viņi savu enerģiju uzskata par dārgu, lai to izlietotu šīm iestādēm, kas ir Dieva darba rīki. Viņi ir gatavi strādāt vienīgi tad, ja var sev nodrošināt laicīgu labumu. Viņi nesargā nocietinājumus, ne tāpēc, ka viņi nespētu darīt to, bet gan tāpēc, ka viņi rūpējas tikai paši par sevi un ir gatavi miesīgas drošības šūpulī ieaijāt sevi miegā.

Cilvēkiem, kuru dzīves mērķis ir izpatikšana un kalpošana sev, nevajadzētu palikt šajā svarīgajā postenī. Viņiem nav tiesību šeit atrasties, jo viņi stāv Dieva darbam tieši ceļā. Kas neievēro Kunga nabagus un neizjūt rūpes par atraitnēm un bāreņiem, nedarot viņu lietu par savu, un nestrādā, lai panāktu taisnību un vienlīdzību cilvēku starpā, ir vainojami Kristus neievērošanā Viņa svēto personā, jo viņi neizmeklē lietas, kuras tie nezina. Viņi nerūpējas /513/ un nepūlas atbalstīt taisnību. Ja darba lielajā centrā nevaldīs vislielākā modrība un piesardzība Dieva lietas interešu aizsargāšanā, tad mūsu draudze kļūs tikpat samaitāta kā citu ticības apliecību draudzes.

Visiem, kas dzīvo Betlkrīkā, būs jādod briesmīgs norēķins Dievam, ja viņi cietīs grēku pie kāda brāļa. Ir satraucoša patiesība, ka vienaldzība, miegainība un apātija ir pārņēmušas cilvēkus, kas atrodas atbildīgajās vietās. Pastāvīgi pieaug lepnums un uztraucoša Dieva Gara brīdinājumu neievērošana. Aizsprosti, kurus Dieva Vārds noliek ap Saviem ļaudīm, tiek nojaukti. Cilvēki, kuri pazīst ceļus, pa kādiem Dievs Savus ļaudis ir vadījis pagātnē, nejautā pēc šīm senajām takām un neaizstāv mūsu kā Dieva īpašu ļaužu nostāju, bet ir devuši roku pasaulei. Visuztraucošākā pazīme ir iebildumos, lūgumos un aizliegumos runājošās brīdinošās balss neievērošana. Liekas, ka Dieva ļaužu acis ir kļuvušas aklas un draudze gandrīz ieslīdējusi pasaulīguma kanālā.

Dievs nevēlas, ka kokam līdzīgi cilvēki sargā Viņa iestāžu un draudzes intereses, bet Viņam ir vajadzīgi dedzīgi, darbīgi ļaudis, spējīgi vīri, kas var aptvert, - vīri, kuriem ir acis un kas atver tās, lai redzētu, un kuru sirds ir jūtīga pret Viņa Gara iesaīdu. Viņš prasa no cilvēkiem stingru norēķinu par Viņa lietas interešu aizsardzību Betlkrīkā.

Betlkrīkā atrodas cilvēki, kuri nekad pilnībā nav ņēmuši vērā rājienu. Viņi ir izvēlējušies paši savu ceļu. Viņi vienmēr lielākā vai mazākā mērā ar savu iesaīdu ir strādājuši pretī tiem, kas ir aizsargājuši taisnību un norājuši netaisnību. Šo cilvēku iesaīds uz atsevišķām personām, kas nāk uz Betlkrīku un kā viņu īrnieki vai pensionāri nonāk ar viņiem saskarē, ir ļoti slikts. Viņi pilda šo jaunpienākušo cilvēku prātu ar neuzticību un šaubām pret Dieva Gara liecībām. Viņi Liecības nepareizi iztulko un nevada cilvēkus /514/ uz svētošanos Dievam un nepamudina paklausīt draudzes balsij, bet gan māca viņus palikt neatkarīgiem un neņemt vērā citu domas un spriedumus. Šo cilvēku iesaīds darbojas slepeni. Daži neapzinās ļaunumu, ko viņi nodara. Būdami paši nesvētoti, lepmi un nepaklausīgi, viņi vada arī citus pa nepareizu ceļu. No šīm nesvētotām personām ir jāieelpo saindēts gaiss. Dvēseļu asinis ir pie viņu drēbēm, un galīgās

norēķināšanās dienā Kristus uz viņiem sacis: "Ejiet prom no Manis visi, jūs - netaisnie strādnieki." Viņi būs pārsteigti. Tomēr viņu šķietami kristīgā dzīve bija viltus un krāpšana.

Ja Betlkrīkā visi būtu uzticīgi gaismai, kuru Dievs viņiem devis, uzticīgi draudzes interesēm, dziļi izprotot dvēseļu vērtību, par kuram Kristus ir miris, tad izplatītais iespaids būtu pavisam savādāks. Bet šeit mēs atkal redzam lielā mērā atkārtojamies Izraēla bērnu piedzīvojumu. Kad ļaudis stāvēja Sinaja kalna priekšā, klausoties Dieva balsi, viņus tik stipri iespaidoja Dieva svētā klātbūtne, ka viņi šausmās atkāpās un kļiedza uz Mozu: "Runā tu uz mums, un mēs klausīsim, bet lai Dievs ar mums nerunā, ka nemirstam." Kalna pakājē viņi svinīgi solījās būt uzticīgi Dievam; bet, līdzko apkļusa pērkoni, bazūnes un Dieva balss, tā viņi locīja savus ceļus elka priekšā. Viņi vairs neredzēja savu vadoni, jo to, sarunājoties ar Dievu, ietina biezs mākonis.

Mozus līdzstrādnieks, kurš bija atstāts pie ļaudīm viņa prombūtnes laikā ar svinīgu uzdevumu, dzirdēja viņus sūdzamies, ka Mozus viņus ir atstājis, un izsakām vēlēšanos griezties atpakaļ uz Ēģipti, bet, baidīdamies ļaudis sakaitināt, viņš klusēja. Viņš droši nenostājās par Dievu, bet, lai izpatiktu ļaudīm, taisīja viņiem zelta teļu. Viņš likās neredzam ļaunuma sākumu. Kad atskanēja pirmais uz nepakļausību pavedinošais vārds, Ārons to varēja apkļusināt; /515/ bet viņš tā baidījās sakaitināt ļaudis, ka pats it kā pievienojās viņiem un beidzot ļāvās pārrunāties taisīt zelta teļu, lai tam kalpotu.

Sludinātājiem vajadzētu būt uzticīgiem sargiem, kas redz ļaunumu un brīdina ļaudis. Viņiem pastāvīgi vajadzētu norādīt uz draudošajām briesmām, lai ļaudis tās neaizmirstu. Timotejam dotais norādījums skanēja: "Pārlicini, apdraudi, paskubini visā lēnprātībā un mācībā."

Betlkrīkā ir veidotas laulību attiecības, ar kurām Dievam nav nekā kopēja. Dažos gadījumos laulības ir notikušas starp savstarpēji nepiemērotām personām, citos gadījumos starp vēl nenobriedušām. Kristus mūs ir brīdinājis, ka šādas lietas redzēsīm pirms Viņa otrās atnākšanas. Tā ir viena no pēdējo dienu pazīmēm. Līdzīgi apstākļi bija arī pirms plūdiem. Ļaudis aizrāvās ar precībām. Tā kā ar laulībām saistās tik daudz nenoteiktības, tik lielas briesmas, tad nav nekāda iemesla lielam sarīkojumam vai ārišķībām, pat ja partneri būtu viens otram pilnīgi piemēroti; jo to vēl pārbaudīs nākotnē.

Ja tie, kas sevi sauc par reformētājiem, par pazemīga dzīves ceļa gājējiem, atdarina pasaules bagātnieku modi un ieradumus, tad viņi apkauno mūsu ticību. Dažiem Dievs deva brīdinošus vārdus, bet vai šie vārdi lika viņiem apstāties? Nē; viņi nebija ar Dievu, jo sātana apburošais spēks bija pār viņiem. Un daži Betlkrīkā ir iespaidojuši šos nelaimīgos, neprātīgi iemīlējušies cilvēkus klausīt pašiem savam spriedumam, un tādā veidā viņi ir sakropļojuši savu lietderību un mantojuši Dieva nepatiku.

Dievs vēlas, lai cilvēki attīstītu rakstura spēku. Kas nokalpo tikai savas darba stundas, nav tie, kas drīzumā saņems bagātu atalgojumu. Viņš vēlas, lai Viņa darbā strādātu vērīgi, dedzīgi vīri ar asām uztveres spējām. Viņiem vajadzētu būt sātīgiem ēšanā; bagātiem un izsmalcinātiem ēdieniem nemaz nevajadzētu atrasties uz viņu galdiem. Ja viņu smadzenes ir pastāvīgi noslogotas un trūkst fizisku vingrinājumu, tad ierobežot vajadzētu pat vienkāršu barību. Daniela prāta skaidrums un noteiktība mērķos, kā arī spējas apgūt zināšanas lielā mērā jāsaista ar viņa vienkāršo diētu un lūgšanas dzīvi. /516/

Elus bija labs cilvēks, morālistiski skaidrs; tikai pārāk iecietīgs. Dieva nepatiku viņš mantoja tāpēc, ka nestiprināja sava rakstura vājās vietas. Viņš nevēlējās nevienu aizvainot, un viņam trūka morālas drosmes norāt un apdraudēt grēku. Viņa dēli bija nekrietni cilvēki, tomēr viņš viņus neatcēla no viņu atbildīgajām vietām. Šie dēli apgānīja Dieva namu. Viņš to zināja un bēdājās par to, jo viņš mīlēja skaidrību un taisnību. Bet viņam nepietika morāla spēka ļaunuma apspiešanai. Viņš mīlēja mieru un saskaņu un kļuva arvien neiejūtīgāks pret nešķīstību un noziegumu. Lielais Dievs šo lietu ņēma pats Savās rokās. Kad ar bērna starpniecību. Kungs Elu norāja, viņš rājienu pieņēma, saprazdams, ka ir to pelnījis. Viņš nesaskaitās uz Dieva vēstnesi Zamuelu; viņš to mīlēja tāpat kā iepriekš un nosodīja pats sevi.

Elus noziedzīgie dēli krita karā. Viņš varēja panest vēsti par savu dēlu nāvi, bet nespēja izturēt ziņu par Dieva šķirsta aizvešanu. Viņš saprata, ka viņa paša nevērības grēks, nenostājoties par taisnību un neierobežojot netaisnību, Izraēlu beidzot ir šķīris no tā stipruma un goda. Nāves bālums pārņēma viņa seju, viņš krita atmuguriski un nomira.

Kāda liela mācība šeit ir vecākiem, jaunatnes audzinātājiem un tiem, kas nodarbināti pie dievkalpošanas. Ja pastāvošajiem grēkiem nestājas pretī un tos neaptur, tāpēc ka cilvēkiem ir pārāk maz drosmes norāt netaisnību vai tāpēc ka tas viņus tik maz interesē, vai arī tāpēc ka viņi

ir par kūtriem, lai piepūlētu savus spēkus, dedzīgi cenšoties šķīstīt ģimeni vai Dieva draudzi, tad viņi ir atbildīgi par ļaunumu, kas var rasties viņu pienākuma nepildīšanas rezultātā. Par citu izdarītu ļaunumu, ja to bija iespējams novērst ar rājienu, brīdinājumiem vai savu vecāku vai sludinātāju autoritātes spēku, mēs esam tikpat atbildīgi, it kā paši būtu vainojami šajos ļaunajos darbos. /517/

Elum vispirms vajadzēja censties ļaunumu savaldīt ar maigiem līdzekļiem; bet, ja tas nepalīdzētu, tad ļaunuma apspiešanai pielietojami stingrāki līdzekļi. Dieva gods svēti jāšargā, pat ja tāpēc mums jāšķiras no mūsu tuvākajiem radniekiem. Apdāvināta cilvēka derīgumu šai dzīvē var izpostīt arī tikai viens trūkums, un Dieva dienā tāpēc viņš dzirdēs negaidītus vārdus: "Ejiet prom no Manis visi, jūs - ļauna darītāji." Elus bija lēns, mīlīgs un laipns cilvēks un bija patiesi ieinteresēts kalpošanā Dievam un Viņa lietas uzplaukumā. Viņš bija cilvēks, kurš smēla spēku lūgšanās. Viņš nekad nesacēlās pret Dieva Vārdu. Tomēr viņam bija trūkums. Viņam trūka rakstura spēka norāt grēku un taisnīgi izturaties pret grēcinieku, lai Dievs varētu pajauties, ka viņš Izraēlu uzturēs šķīstu. Viņš ticībai nepievienoja drosmi un spēku pateikt "nē" īstā brīdī un īstā vietā. Grēks paliek grēks, un taisnība paliek taisnība. Ir jāļauj skanēt brīdinošajai bazūnei. Mēs dzīvojam briesmīgi ļaunā laikā. Kalpošana Dievam izvirtīs, ja katrā pienākuma posteni neatradīsies sevišķi modri cilvēki. Tagad nevienam nav tiesības iegrimt ne uz brīdi savtīgās ērtībās. Nevienam no Dieva teiktajiem vārdiem nedrīkst atļaut krist zemē.

Daži Betlkrīkā, apliecinot ticību Liecībām, patiesībā tās ir minuši kājām. Tikai nedaudzi Liecības ir lasījuši ar interesi; tikai nedaudzi tās ir ņēmuši vērā. Sevis lutināšana, lepnums, mode un ārišķība ir sajaukušies ar kalpošanu Dievam. Dievam ir vajadzīgi drosmīgi, darbīgi vīri, kas nenoskatīsies uz elku pacelšanu un riebīgu lietu ieviešanu, nepaceļot savu balsi kā bazūni, norādot ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba namam tā grēkus.

Līdzko Zāmuēlis sāka tiesāt Izraēlu, neskatoties uz savu jaunību, tūlīt sasauca ļaunu sapulci, lai gavētu, lūgtu un dziļi pazemotos Dieva priekšā. Viņš sniedza savu no Dieva mutes saņemto svinīgo liecību. Tad ļaudis sāka saprast, kur ir viņu spēks. Viņi lūdza Zāmuēlu, lai viņš nepārtrauktu /518/ viņu labā kliegt uz Dievu. Ienaidnieki bija cēlušies, lai cīnītos pret tiem; tomēr Dievs paklausīja viņu dēļ /518/ pienestās lūgšanas. Dievs darbojās priekš viņiem, un Izraēls uzvarēja.

Betlkrīkā ir darāms liels darbs. Pienākumi palikuši neizpildīti, svarīgas (atbildīgas) vietas ieņēmušas neuzticamas personas. Šurp ir atnākuši cilvēki, kas ne ar ko nav stiprinājuši Dieva lietu, bet kas pastāvīgi strādājuši, lai citiem piederošos mazos līdzekļus sagrābtu savās rokās, un tādā veidā viņi ir aplaupījuši Dieva mantu namu. Kur vien ir pašķīrusies labvēlīga iespēja iegūt sev labumu uz citu zaudējumu rēķina, tur visur ir atklājies viņu sirds dabīgais savtīgums. Viņi tā ir strādājuši, līdz ir aizsniegts pasaules cilvēku līmenis, un starp viņu un pasaules darbības veidu vairs pastāv tikai maza atšķirība.

Mūsu ļaudīm Betlkrīkā ir jānes lielākas atbildības nastas nekā tiem, kas atrodas citās vietās. Visiem, kas izvēlas šeit apmesties, to vajadzētu darīt ar vienu vienīgu mērķi - pagodināt Dievu, bet ne savu ērtību un labumu dēļ. Viņiem vajadzētu būt pilnīgi gataviem uzņemties atbildību nastas, kad un kur vien tas vajadzīgs. Ar pašuzpurīgu nodošanos viņiem vajadzētu atbalstīt institūtus, kurus Dievs izvietojis viņu vidū. Kas nevēlas iet šo ceļu, tiem vajadzētu doties tur, kur nav jānes tik smagas atbildību nastas. Šajā svarīgajā vietā, kur tik daudz atkarīgs no personīgām pūlēm, visiem vajag strādāt neizvairoties un neatlaidīgi. Viņiem jābūt sevišķi modriem, lai Kunga lieta nezaudētu nevienu dvēseli. Daudzi neaizsniedz evaņģēlijā norādīto līmeni; viņi savtīgi vēro tikai savas intereses un negrib redzēt, ko viņi varētu darīt, lai būtu par svētību saviem līdzcilvēkiem. Kristus vīna dārzā nav vajadzīgi sliņķi. Viņš prasa, lai ikviens strādā šim laikam un mūžībai.

DOTO SPĒJU PAPILDINĀŠANA UN IZLIETOŠANA

Dievs grib, lai doto spēju attīstīšana būtu visu Viņa sekotāju dzīves darbs. Šis darbs jāveic, vadoties no pareizas pieredzes. Īsts vīrs ir tas, kas gatavs upurēt savas intereses par labu citiem un kurš strādā, lai iepriecinātu un dziedinātu tos, kam salauztas sirdis. Daudzi tik tikko sāk izprast dzīves patieso mērķi; un dzīvē esošo patieso un vērtīgo viņi upurē dažādu maldu piekropšanai.

Pasaule Neronu un Cēzaru atzina par lieliem vīriem; bet vai arī Dievs tā uz viņiem skatījās? Nē. Ar lielo Cilvēces Sirdi viņus nesaistīja dzīva ticība. Viņi dzīvoja pasaulē, ēda, dzēra un gulēja kā pasaules cilvēki; tomēr savā nežēlībā viņi bija sātaniski. Kur tik šie cilvēces briesmoņi gāja, tur asinis un postījumi rādīja viņu pēdas. Pasaule viņus cildināja, kamēr viņi dzīvoja; tomēr priecājās, kad viņu vairs nebija. Pretstatā šo vīru dzīvei ir Lutera dzīve. Viņš nepiedzima kā princis. Viņš nenesa ķēniņa kroni. No klostera celles bija sadzirdama viņa balss un sajūtams viņa iespaids. Viņam bija cilvēcīga sirds, kas pukstēja par labu cilvēkiem. Viņš drosmīgi stāvēja par patiesību un taisnību un grieza savas krūtis pret pasaules pretestību, lai tikai palīdzētu saviem līdzcilvēkiem.

Prāts vien cilvēku nepaceļ dievišķā līmeņa augstumā. Saprātā ir spēks, ja to svētī un vada Dieva Gars. Tas ir vērtējams augstāk par bagātību un fizisko spēku. Tomēr šis spēks ir jāattīsta, lai cilvēks attīstītos par īstu cilvēku. Cilvēka tiesības saukties par cilvēku nosaka viņa garīgo spēju izlietošana. Baironam bija plašs prāts un dziļas domas, tomēr viņš nebija vīrs, kas atbilstu Dieva standartam. Viņš bija sātana darbinieks. Viņa kaislības bija mežonīgas un nesavaldītas. Savā dzīves laikā viņš sēja sēklu, kas uzziedēja morālas pagrimšanas plaujā. Viņa dzīves darbs pazemināja tikumības līmeni. Šis vīrs bija viens no pasaules godātajiem cilvēkiem; tomēr Kungs viņu neatzina /520/ par cilvēku, bet gan tikai kā tādu, kas nepareizi izlietojis Dieva dāvētās spējas. Skeptiķis Gibons un daudzi citi, kurus Dievs apdāvināja ar milzīgu prātu un kurus pasaule sauca par lieliem vīriem, pulcējās zem sātana karoga un Dieva dotās dāvanas izlietoja patiesības sagrozīšanai un cilvēku dvēseļu iznīcināšanai. Liels saprāts, darīts par kalpu netikumībai, ir lāsts tā īpašniekam un visiem tiem, kas nāk viņu iespaida robežās.

Garīga dzīve ir tā, kas nāk par svētību cilvēcei. Ja cilvēks atrodas saskaņā ar Dievu, tad viņš pastāvīgi uz Viņu paļausies un prasīs no Viņa spēku. "Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Tēvs Debesīs ir pilnīgs." Tiekšanās pēc Kristus rakstura pilnības, pastāvīga cenšanās pēc saskaņas ar Dieva prātu ir mūsu dzīves darbs. Šeit vīrs zemes sākts, tas turpināsies visā mūžībā. Dieva paredzētais standarts cilvēkam ir pacelšanās līdz šī vārda visaugstākajai izpratnei, un, sevi paceļot līdz Dieva dotajam cilvēcības jēdzienam, viņš jau šinī dzīvē vairoš laimi, kas to vadīs uz godību un mūžīgu atalgojumu nākošajā dzīvē.

Cilvēces ģimenes locekļiem ir tiesības saukties par cilvēkiem tikai tad, ja viņi katrā iespējamā veidā izlieto savas spējas par labu citiem. Kristus dzīve mums dota kā paraugs, un vienīgi kalpošana citu vajadzībām, līdzīgi žēlastības eņģeļu kalpošanai, cilvēku savieno ar Dievu. Patiesa kristietība dara laimīgas ģimenes un sabiedrību. Ikviens vīrs un sieva, kuru sirdī mājā īsts Kristus Gars, noliks pie malas nesaskaņas, savtīgumu un strīdu.

Kristus mīlestības līdzstrādniekiem nav tiesību domāt, ka, cenšoties palīdzēt cilvēcei, viņu iespaidam un darbībai noliktas kādas robežas. Vai Kristus pagura, cenšoties glābt kritušo cilvēku? Mūsu darbam jābūt nepārtrauktam un neatlaidīgam. Mēs vienmēr atradīsim darbu, kas jādara, līdz mūsu Kungs mums pavēlēs nolikt ieročus pie Viņa kājām. Dievs ir garīgs Valdnieks, un mums padevīgi jāgaida uz Viņa gribas atklāšanos. Vienmēr jābūt gataviem labprāt izpildīt katru pienākumu, kur vien tas būtu darāms.

Eņģeļi dienām un naktīm strādā, lai kalpojot Dievam, lai saskaņā ar pestīšanas plānu paaugstinātu cilvēkus. Ir /521/ vajadzīgi cilvēki, kas Dievu mīl pāri par visu, tas ir, ar visām savām spējām, ar visu savu prātu un spēku un savu tuvāko kā sevi. To cilvēks nespēj, neaizliedzot pats sevi. Kristus sacīja: "Ja kas Man grib sekot, tas lai aizliedz pats sevi, ņem savu krustu un seko Man." Aizliegt sevi nozīmē savaldīt sevi, kad dusmas un kaislības cīnās pēc virskundzības; pretoties kārdināšanai nosodīt citus un runāt par viņu kļūdām; būt pacietīgam ar negudru bērnu, kura izturēšanās ir apbēdinoša un pārbaudoša; stāvēt sava pienākuma vietā, kad citi varbūt aiziet; uzņemties atbildības, kur un kad tas iespējams, ne piekrišanu meklējot, ne kādu citu savtīgu tālredzīgu mērķu dēļ, bet sava Meistara dēļ, Kas jums devis darbu, kas jāpadara nesvārstīgā uzticībā; sevi aizliegt nozīmē palikt klusu, kad varētu sevi slavēt, un ļaut, lai citu lūpas slavē. Sevis aizliegšana nozīmē darīt labu citiem, kad jums gribētos kalpot un izpatikt pašiem sev. Lai arī līdzcilvēki nekad nenovērtē jūsu pūles vai arī netic tām, tomēr jums darbs jāturpina. Rūpīgi pārbaudiet un vērojiet, vai pieņemtā patiesība jums ir kļuvusi par stipru pamatlikumu? Vai jūsu reliģija ir pielikusi sargu pie jūsu lūpām? Vai jūsu sirds ilgojas līdzjūtībā un mīlestībā pēc citiem, kas atrodas ārpus jūsu ģimenes? Vai jūs čakli meklējat skaidrāku izpratni par rakstīto patiesību, lai jūsu gaisma varētu spīdēt uz citiem? Šos jautājumus atbildiet paši sev. Lai jūsu valoda ir žēlastības caurausta un jūsu izturēšanās lai rāda kristietības augstumu.

Ir sācies jauns gads. Kas ir rakstīts par jūsu kristīgo dzīvi pagājušajā gadā? Kādas par jums ir atzīmes Debesīs? Es jūs lūdzu, nododieties Dievam bez atlikuma. Vai jūsu sirds ir bijusi dalīta? Tagad atdodiet to pilnīgi Kungam. Lai pilnīgi cits raksturs ir jūsu dzīvei nākošajā gadā. Pazemojieties Dieva priekšā. "Svētīgs ir tas vīrs, kas kārdināšanā pastāv, jo pārbaudīts viņš dabūs dzīvības kroni, /522/_ko Kungs solījis tiem, kas Viņu mīl." Nolieciet visas aizbildināšanās un visu izlikšanas. Izturieties vienkārši un nepiespiesti. Esiet patiesi un godīgi katrā savā domā, vārdā un darbā, un "pazemīgā garā cits citu vērtējot augstāk par sevi". Ikviens lai atceras, ka tikumiskam raksturam (morālai dabai) ir vajadzīgs stiprinājums pastāvīgā modrībā un lūgšanās. Kamēr jūs raugāties uz Kristu, jūs esat droši, bet tanī brīdī, kad jūsu domas apstājas pie jūsu upuriem un grūtībām un jūs sākat sev līdzī just, žēlot un lutināt sevi, jūs pazaudējat pašāvību Dievā un atrodaties lielās briesmās.

Daudzi ierobežo Dievišķo Aizgādību, atņemdami Dieva raksturam žēlastību un mīlestību. Viņi pārlicināti, ka Dieva lielums un majestātiskums neļaus Viņam interesēties par Saviem vājiem radījumiem. "Vai divi zvirbuļi netiek pirkti par vienu artavu, un neviens no tiem nekrīt zemē bez jūsu Tēva ziņas. Bet arī jūsu galvas mati visi ir skaitīti. Tāpēc nebīstieties, jūs esat labāki nekā daudz zvirbuļu."

Cilvēcīgai būtnei ir grūti piegriezt vērību dzīves sīkākām lietām, kad prāts nodarbināts svarīgos un lielos pienākumos. Bet vai šo lietu apvienošana nav nepieciešama? Cilvēkam, kurš veidots pēc sava Radītāja līdzības, vajadzētu savienot lielās atbildības ar mazākajām. Jo citādi viņš var aizrauties ar sevišķi svarīgiem jautājumiem un nepiegriezt vērību savu bērnu pamācīšanai. Uz šiem pienākumiem var skatīties kā uz mazsvarīgiem, kamēr patiesībā tie skar sabiedrības pašus pamatus. Ģimenes un draudzes laime ir atkarīga no mājas iespaidiem. Mūžības intereses atkarīgas no pareizas šīs dzīves pienākumu pildīšanas. Pasaulei ne tik daudz ir vajadzīgi ļoti gudri cilvēki kā labi cilvēki, kas būtu par svētību paši savās mājās.

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 30

DIEVA KALPI

Dievs Ābrahamu izvēlējās par Savu sūtni, lai tālāk sniegtu gaismu pasaulei. Dieva Vārds, ko viņš saņēma, nesolīja glaimojošas izredzes šai dzīvei, lielu algu, augstu cieņu un pasaulīgu godu. Dievišķā vēsts Ābrahamam skanēja: "Izej no savas zemes un no savas dzimtenes (no saviem radiem - pēc angļu tulk.), un no sava tēva nama uz zemi, ko Es tev rādīšu." Vectēvs paklausīja un "aizgāja, nezinādams, kur nonāks," kā Dieva gaismas nesējs, lai uzturētu Viņa Vārdu dzīvu virs zemes. Viņš atstāja savu zemi, māju un radus, visu patīkamo sabiedrību, ar ko saistījās viņa dzīve, lai paliktu par svētceļnieku un svešinieku.

Bieži vien agrāko saišu saraušanai ir svarīgāka nozīme, nekā daudzi to spēj izprast, lai tie, kuriem būs jārunā "Kristus vietā", nostātos tur, kur Dievs viņus varētu sagatavot un apmācīt Savam lielajam darbam. Dievs redz, ka radu un draugu iespaids bieži vien ir tas, kas traucē to mācību pieņemšanu, kuras Dievs ir nodomājis sniegt Saviem kalpiem. Cilvēki, kas nav cieši savienojušies ar Debesīm, izteiks savus priekšlikumus, kuru uzklauššana novērsīs no svētā darba tos, kuriem vajadzētu būt gaismas nesējiem pasaulē.

Pirms Dievs Ābrahamu varēja izlietot, viņam vajadzēja atšķirties no iepriekšējās sabiedrības, lai pārvaldošais viņā nebūtu cilvēcīgais iespaids un lai viņš nepaļautos uz cilvēcīgo palīdzību. Pēc savienošanās ar Dievu arī uz /524/ priekšu šim vīram vajadzēja būt īpatnējam, kas atšķiras no visas pasaules. Viņš pat nevarēja izskaidrot savas rīcības veidu, lai viņa draugi to saprastu, jo tie bija elku pielūdzēji. Garīgas lietas ir garīgi apspriežamas; tāpēc viņa rīcības veids un motīvi atradās ārpus radu un draugu izpratnes spējām.

Ābrahama nejautājošā paklausība ir viens no pārsteidzošākajiem Svētajos Rakstos atrodamajiem piemēriem, kas liecina par ticību un uzticību Dievam. Saņēmis kailu apsollījumu, ka viņa pēcteči iemantos Kānaanā, bez vismazākā ārējā pierādījuma, viņš gāja, kur tikai Dievs viņu veda, pilnīgi un no sirds pašaudamies viņam nolemtajiem apstākļiem un ticot, ka Kungs uzticīgs izpildīt Savu Vārdu. Vectēvs gāja turp, kur Dievs rādīja, ka tas ir viņa pienākums. Viņš bezbailīgi gāja pa tuksnešiem. Viņš gāja elkiem kalpojošo tautu vidū ar vienu domu: "Dievs ir runājis, un es paklausu Viņa balsij; Viņš vadīs, Viņš sargās mani."

Tieši tāda ticība un pašaušanās uz Dievu, kāda bija Ābrahamam, arī šodien ir vajadzīga Dieva vēstnešiem. Tomēr daudzi, kurus Dievs varētu izlietot, negrib iet uz priekšu, uzklausat un paklausot Viņa balsij vairāk kā citām. Saites ar draugiem un radiem, iepriekšēji ieradumi un sabiedrība pārāk bieži atstāj tik lielu iespaidu uz Dieva kalpiem, ka Viņš tos var pamācīt tikai nedaudz un par Saviem nodomiem sniegt tikai īsas ziņas; un bieži pēc kāda laika Viņš tos nobīda malā un sauc citus viņu vietā, kurus izmeklē un pārbauda līdzīgā veidā. Dievs priekš Saviem kalpiem gribētu darīt daudz vairāk, ja tikai viņi būtu Viņam svētījušies, cienot kalpošanu Viņam pāri par radniecības saitēm un pār katru citu šīs pasaules sabiedrību.

Evaņģēlija kalpiem uzticēts svēts darbs. Viņiem jānes pasaulei svētā brīdinājuma vēsts - vēsts, kas būs par dzīvības smaržu uz dzīvību vai par nāves smaržu uz nāvi. Viņi ir Dieva vēstneši pie cilvēka, un viņi nekad nedrīkst aizmirst savu uzdevumu un atbildību. Viņi nelīdzinās pasaules /525/ cilvēkiem, viņi nevar tiem līdzināties. Ja viņi grib būt patiesi un godīgi pret Dievu, tad viņiem jāpatur savs atšķirtais, svētais raksturs. Ja viņi pārrauj savienību ar Debesīm, viņi nonāk lielākās briesmās nekā citi cilvēki un var atstāt spēcīgāku iespaidu nepareizā virzienā; sātans viņus pastāvīgi uzmana, gaidot uz kādas vājības atklāšanos, pret kuru varētu vērst sekmīgu uzbrukumu. Un cik ļoti viņš priecājas, kad viņam izdodas gūt panākumus, jo, ja viens no Kristus vēstnešiem aizmirst būt nomodā, tad caur viņu lielais pretinieks sev sagūsta daudz dvēseļu.

Kas cieši savienoti ar Dievu, tie šai zemes dzīvē var piedzīvot grūtības un neveiksmes; viņi bieži var tikt sāpīgi pārbaudīti un apbēdināti. Jāzepu apmeloja un vajāja, tāpēc ka viņš neatkāpās no savas tikumīgās skaidrības un godīguma. Dāvidu, izredzēto Dieva vēstnesi, viņa bezdievīgie ienaidnieki vajāja kā plēsīgu zvēru. Dānielu iemeta lauvu bedrē tāpēc, ka viņš nepiekāpās un palika uzticīgs Dievam. Ījabam bija jāpazaudē savi laicīgie īpašumi un fiziski tā jācieš, ka pat radi un draugi riebumā no viņa novērsās; tomēr viņš palika uzticīgs un taisns Dieva priekšā. Jeremija runāja vārdus, kurus Dievs bija licis viņa mutē, un viņa skaidrā liecība tā saniknoja ķēniņu un lielkungu, ka viņu iemeta riebīgā bedrē. Stepiņu nomētāja akmeņiem, tāpēc ka viņš sludināja Kristu un Viņa krustā sišanu. Pāvils meta cietumā, sita ar rīkstēm un mētāja ar akmeņiem un beidzot nonāvēja, tāpēc ka viņš uzticīgi sludināja evaņģēliju pagāniem. Mīļoto Jāni izraidīja uz Patmosas salu "Dieva Vārda un Jēzus Kristus liecības dēļ".

Šie cilvēcīgās izturības piemēri, kas atklājās dievišķa spēka, liecina pasaulei par Dieva apsolījumu uzticamību, par Viņa pastāvīgo klātbūtni un uzturošo žēlastību. Šo pazemīgo vīry morālo vērtību Dieva priekšā negroza pasaules vērtējums, jo tās redzes viedoklis ir pasaulīgs. Ticība pat vistumšākajās stundās klusi pašaujās uz Dievu, jūtot, ka pie stūres ir mūsu Tēvs, lai arī pārbaudījumi ir ļoti nopietni un vētras stipri plosās. Vienīgi ticības acs spēj ielūkoties aiz mūsu saprašanas un laika robežas un novērtēt mūžīgās vērtības. /526/

Liels karavadonis uzvar tautas un liek drebēt pus pasaules armijām, bet mirst viņš trimdā, savās cerībās vīlies. Filozofs savās domās klejo pa visu Universu un visur redz Dieva spēka atklāsmi, priecājas par valdošo harmoniju, tomēr aiz visiem šiem brīnumiem bieži neredz Roku, Kas tos veidojusi. "Cilvēks, kas greznībā un nav prātīgs, līdzinās lopiem, ko nokauj." Ps. 49,21. Dieva ienaidnieku nākotni neapmirdz nemirstīgas godības cerība. Bet šiem ticības varoņiem apsolīts mantojums, kas vērtīgāks par jebkuru zemes bagātību, - mantojums, kas apmierinās dvēseles ilgas. Pasaule viņus var neatzīt un nepazīt, tomēr viņi ir pierakstīti par pilsoņiem Debesu grāmatās. Brīnišķīgs lielums, pastāvoša nemirstīga godība būs galīgais atalgojums tiem, kurus Dievs darījis par visu lietu mantiniekiem.

Evaņģēlija kalpiem vajadzētu daudz pētīt Dieva patiesību, runāt un domāt par to. Prāts, kas daudz kavēšies pie cilvēkam atklātās Dieva gribas, taps stiprs patiesībā. Neatkarīgi no tā, vai cilvēks ir sludinātājs vai nav, ar nopietnām ilgām pēc dievišķa apgaismojuma nododoties lasīšanai un studijām, viņš Rakstos drīz atklās tādu skaistumu un harmoniju, kas valdzinās viņa uzmanību, cēlās domas un dos jaunu iedvesmu un pārliecību, kas būs pietiekoši spēcīga, lai atgrieztu dvēseles.

Sludinātājiem, kas apliecina ticību tagadējai patiesībai, draud briesmas apmierināties tikai ar teorijas pasniegšanu, viņu pašu dvēselēm neizjūtot tās svētījošo spēku. Dažiem sirdī nav Dieva mīlestības, kas pārveidotu un darītu cēlāku un iejūtīgāku viņu dzīvi. Kādu Dziesminieks atzīst par labu cilvēku? "Viņš priecājas par Kunga bauslību, un Viņa bauslību viņš pārdomā dienām un naktīm." Ps. 1, 2. Atceroties savus piedzīvojumus, viņš izsaucas: "Cik ļoti es mīlu Tavu bauslību." "To es pārdomāju ik dienas." Ps. 119,97. "Manas acis neguļ, lai es varu pārdomāt Tavus vārdus."

Neviens cilvēks nav piemērots stāvēt aiz iesvētītas katedras (pults), pirms nav izjutis Dieva patiesības pārveidojošo iespaidu savā dvēselē. Tikai tad un ne agrāk /527/ viņš ar pamācībām var attēlot pareizi Kristus dzīvi. Bet daudzi savā darbā vairāk izceļ paši sevi nekā Kungu; un ļaudis tiek atgriezti pie sludinātāja un ne pie Kristus.

Man sāpīgi apzināties, ka daži, kas šodien sludina tagadējo patiesību, ir tiešām neatgriezti cilvēki. Viņi nav savienojusies ar Dievu. Viņiem ir prāta reliģija, bet sirds nav pārvērtusies; un tieši šie ļaudis ir vispašpaļāvīgākie un iedomīgākie. Šī pašpaļāvība stāvēs tiem kā šķērslis ceļā, neļaujot iegūt piedzīvojumus, kas ļoti nepieciešami, lai viņi taptu par iespaidīgiem strādniekiem Kunga vīnkalnā. Es vēlētos, kaut varētu atmodināt tos, kas sevi sauc par sargiem uz Ciānas mūriem, lai viņi izprastu savu atbildību. Viņiem vajadzētu celties un ieņemt augstāku stāvokli Dieva priekšā, jo viņu nolaidības dēļ iet bojā dvēseles. Viņiem tik sirsnīgi vajadzētu nodoties Dievam, lai viņi redzētu, kā Dievs redz, un saņemtu no Viņa brīdinājuma vārdus, kas briesmās atrodošos ietekmētu līdzīgi trauksmes signālam. Uzticīgiem sargiem Dievs Savu patiesību neslēps. Kas darīs Viņa prātu, tie pazīs Viņa mācības. "Gudrie sapratīs", bet "bezdievīgie rīkosies bezdievīgi, un neviens no bezdievīgajiem nesapratīs". (Dan. 12,10.-angļu tulks.)

Jēzus sacīja Saviem mācekļiem: "Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs." Es ļoti gribētu lūgt tos, kas nostājušies skolotāju vietās, vispirms pašiem pazemīgi mācīties un vienmēr palikt par skolniekiem Kristus skolā, lai no Kunga mācītos lēnprātību un sirds pazemību. Pazemīgs gars, savienots ar nopietnu, dedzīgu darbu, glābs dvēseles, kas tik dārgi atpirktas ar Kristus asinīm. Sludinātājs var izprast patiesības teoriju, ticēt tai un pat būt spējīgs to izskaidrot, bet tas nav viss, ko no viņa prasa. "Ticība bez darbiem ir nedzīva." Vajadzīga ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Dzīva ticība Kristū saskaņos katru dvēseles rīcību un katru dvēseles izjūtu ar Dieva patiesību un taisnību.

Ir jāpārvar slikts garastāvoklis, pašpaaugstināšanās, lepnums, dusmas un kaislības un ikviena cita rakstura īpašība, kas nelīdzinās mūsu Svētajai Priekšzīmei; un tad no skaidrā sirds avota pastāvīgi plūdis pazemība, lēnprātība /528/ un sirsnīga pateicība Jēzum par Viņa lielo pestīšanas darbu. Vēstī, kas nāk no Kristus sūtņu lūpām, vajadzētu sadzirdēt Jēzus balsi.

Mums vajadzīgi atgriezti sludinātāji. Spēks un iespaids, kas pavadīs patiesi atgrieztu sludinātāju, liks liekuļiem Ciānā nodrebēt un grēciniekiem bīties. Patiesības un svētuma karogs velkas pa putekļiem. Ja cilvēki, kas liek atskanēt šī laika svinīgajai brīdinājuma balsij, izprastu atbildību Dieva priekšā, tad viņi saskatītu vajadzību pēc dedzīgām lūgšanām. Kad pilsēta apklusu pusnakts snaudā, tad Kristus, mūsu Priekšzīme, gāja uz Eļļas kalnu un tur koku pavēnī visu nakti pavadīja lūgšanās. Viņš, Kas pats bija bez jebkāda grēka traipa, - visu svētību Avots; Kura balsi, sniedzot Debesu svētības, dzirdēja izbiedētie mācekļi ceturtajā nakts stundā uz vētrainās jūras; un Kura Vārds spēja izsaukt mirušos no kapiem - Viņš bija Tas, Kas ar stipru kliegšanu un asarām pazemīgi lūdza Dievu. Viņš nelūdza par Sevi, bet par tiem, kurus Viņš bija nācis glābt. Kā pazemīgs Lūdzējs saņēmis no Sava Tēva rokas jaunus spēkus un kā cilvēku Pārstāvis atsvaidzināts un stiprināts, Viņš Savas intereses savienoja ar cietošās cilvēces interesēm un rādīja lūgšanas nepieciešamības nozīmi.

Viņa raksturs bija bez grēka traipa. Kā Cilvēka Dēls Viņš lūdza Tēvu, rādīdams, ka cilvēcīgai labai vajadzīgs dievišķais atbalsts tik daudz, cik vien cilvēks var iegūt, lai tas būtu pietiekoši stiprināts pienākumu izpildīšanai un sagatavots pārbaudījumiem. Kā Dzīvības Lielkungs Viņš spēku ņēma no Dieva, lai to sniegtu Viņa ļaudīm. Šis Pestītājs, Kurš lūdza par tiem, kuri paši neizjuta vajadzību lūgt, un Kurš raudāja par tiem, kuri paši neizjuta vajadzību raudāt, tagad atrodas troņa priekšā, lai saņemtu un pienestu Tēvam to cilvēku lūgšanas, par kuriem Viņš bija lūdzis virs zemes. Kristus piemērs mums dots, lai tam sekotu. Dvēseļu glābšanas darbā lūgšanas ir nepieciešamas. Vienīgi Dievs var likt briest un augt sēklai, kuru mēs sējam. /529/

Mēs daudzkārtīgi piedzīvojam neveiksmes, jo neatzīstam, ka Kristus caur Savu Garu tikpat patiesi ir ar mums kā Savās miesas dienās, kad Viņš redzamā veidā staigāja pa zemi. Laika gaita nav ienesusi nekādu pārmaiņu apsolījumā, kuru šķīroties Viņš deva mācekļiem, kad tika uzņemts Debesis: "Un, redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." Viņš ir pavēlējis, ka pastāvīgi vajadzētu celties jauniem vīriem, kuri saņēmuši autoritāti no pirmajiem ticības mācītājiem, lai turpinātu pasludināt Kristu un Viņa krusta nāvi. Lielais Skolotājs devis spēku Saviem kalpiem, kas šīs bagātības tur "māla traukos". Kristus pats grib pārraudzīt Savu vēstnešu darbu, ja viņi gaidīs uz Viņa pamācībām un ņems vērā Viņa vadību.

Sludinātāji, kas ir patiesi Kristus pārstāvji, būs lūgšanu vīri. Nopietnā dedzībā un ticībā, kas nav atraidāma, viņi lūgs Dievu, lai viņus stiprina un sagatavo pienākumam un

pārbaudījumiem un lai viņu lūpas svēto ar no altāra ņemtās degošās ogles pieskārienu, ka viņi varētu ļaudīm runāt Dieva Vārdu. "Kungs Dievs man ir devis mācītu mēli, ka es zinu ar vārdiem īstā laikā stiprināt nogurušos; Viņš atmodina mani ik rītus, Viņš atmodina manu ausi klausīties kā tādām, kas mācās."

Kristus sacīja Pēterim: "Sīmani, Sīmani, redzi, sātānam ļoti iegribējies sijāt jūs kā kviešus, bet Es esmu lūdzis par tevi, ka tava ticība nemitētos." Kas var novērtēt pasaules glābēja lūgšanu rezultātus? Kad Kristus skatīs Sava dvēseles grūtā darba iznākumus, būdams apmierināts ar to, tad arī atklāsies un būs izprotama Viņa nopietno lūgšanu vērtība, kuras Viņš upurēja laikā, kad Viņa dievība bija ietērpta cilvēcībā.

Jēzus aizlūdza ne tikai par vienu, bet par visiem Saviem mācekļiem: "Tēvs, Es gribu, ka, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis." Viņa acis raudzījās cauri tumšajam nākotnes plīvuram un lasīja ikviena Ādama dēla un meitas dzīves stāstu. Viņš izjuta katras vētras mētātas dvēseles ciešanas un sāpes; un šajā nopietnajā lūgšanā /530/ līdz ar Viņa mācekļiem ir ieslēgti visi Viņa sekotāji līdz pat laika galam. "Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdu uz Mani ticēs." Tiešām Šī Kristus lūgšana ietver pat mūs. Mums vajadzētu priecāties, apzinoties, ka Debesīs mums ir liels Aizbildnis, Kurš mūsu pazemīgās lūgšanas pienes Dievam. "Ja kāds grēko, tad mums ir Aizstāvis pie Tēva, Jēzus Kristus, Taisnais." Vislielākās vajadzības brīdī, kad mazdūšība draud nomākt dvēseli, tieši tad Jēzus modrā acs redz, ka mums vajadzīga Viņa palīdzība. Cilvēku lielo vajadzību stunda ir Dieva iespēju stunda. Kad vairs nav nekāda cilvēcīga atbalsta, tad mums palīgā nāk Jēzus, un Viņa klātbūtne izklīdina tumsu un aizdzen izmisuma mākoņus.

Mazajā laiviņā uz lielā Galilejas ezera, vētrā un tumsā mācekļi ļoti nomocījās, cenšoties aizsniegt krastu, tomēr viņi redzēja, ka visas viņu pūles ir nesekmīgas. Kad viņus pārņēma izmisums, uz baltām putām rotātajiem viņiem parādījās Jēzus. Pat Kristus klātbūtni viņi sākumā nevarēja aptvert, un viņi tikai vēl vairāk izbijās, līdz atskanēja Jēzus balss: "Es tas esmu, nebīstieties!" Jēzus vārdi izklīdināja bailes un atdeva cerību un prieku. Un tad cik labprātīgi nabaga nogurušie mācekļi pārtrauca savas pūles un visu uzticēja savam Kungam.

Šis brīnišķīgais notikums aino Kristus sekotāju piedzīvojumus. Cik bieži mēs grūti strādājam ar airiem, it kā būtu jāiztiek tikai ar mūsu spēku un gudrību, bet redzam, ka visas pūles ir veltīgas. Tad, spēkus zaudējuši un trīcošām rokām, mēs darbu nododam Jēzum, atzīdamies, ka paši nespējam to veikt. Mūs žēlojošais Pestītājs jūt līdzī mūsu vājumam. Atbildot uz ticības kliedzienu, Viņš uzņemas darbu, kuru mēs lūdzot nododam Viņa rokās, un cik viegli Viņš padara to, kas mums likās tik smags.

Dieva seno ļaužu vēsture mums sniedz daudzus iepriecinošus piemērus par lūgšanas uzvarošo spēku. Kad amaleķieši gatavojās uzbrukt Izraēlam tuksnesī, Mozus saprata, ka viņa tauta sadursmei nav sagatavota. Ienaidniekam pretī viņš nosūtīja Jozuu ar karavīru pulku, bet pats kopā ar Āronu /531/ un Uru nostājās uz kalna, kur varēja pārredzēt kaujas lauku. Tur šis Dieva vīrs visu lietu nesa Tā priekšā, Kurš vienīgais bija spējīgs dot tiem uzvaru. Ar uz Debesīm paceltām rokām Mozus dedzīgi izlūdzās panākumus Izraēla armijai. Un atklājās, ka, kamēr viņa rokas bija paceltas uz augšu, Izraēls ienaidnieku uzvarēja, bet līdzko tās nogurumā noslidēja uz leju, pārvaru ieguva amaleķieši. Ārons un Urs atbalstīja Mozus rokas, līdz pilnīga uzvara pārsvērās Izraēla pusē un ienaidnieki bija aizdzīti no kaujas lauka.

Šis piemērs dots par mācību visam Izraēlam līdz pat laika galam, ka Dievs ir Savu ļaužu stiprums. Kad Izraēls uzvarēja, Mozus rokas aizlūdzot bija izstieptas pret Debesīm, tā arī tagad Dieva Izraēls gūst uzvaru tad, kad Visvarenais viņa lietu ņēmis Savās rokās un tā vietā izcīna cīņu. Mozus nelūdza, lai Dievs satriektu viņa ienaidniekus, Izraēlam paliekot bezdarbībā, un arī neticēja tādai iespējai. Viņš sapulcēja visus Izraēla spēkus un izsūtīja tos tik labi sagatavotus, cik vien tas viņiem bija iespējams, un tikai tad visu lūgšanā nodeva Dieva rokā. Mozus kalnā sirsnīgi lūdza Dievu, kamēr Jozua ar saviem drošsirdīgajiem pavadoņiem atradās lejā, darot vislabāko, ko vien spēja, lai stātos pretī Izraēla un Dieva ienaidniekiem un atsīstītu viņu uzbrukumu.

Lūgšana, kas nāk no nopietnas ticīgas sirds, ir spēcīga, dedzīga lūgšana, kas daudz ko iespēj. Dievs ne vienmēr atbild uz mūsu lūgšanām tā, kā mēs to sagaidām, jo mēs varbūt nelūdzam pēc tā, kas mums visvairāk nāktu par labu; Savā bezgalīgajā mīlestībā un gudrībā Viņš sniegs mums to, kas mums visvairāk vajadzīgs. Laimīgs tas sludinātājs, kam uzticīgi vīri, līdzīgi Āronam un Uram, stiprina gurstošās rokas un ticot un lūdzot tur tās paceltas. Šāds atbalsts ir spēcīgs palīgs Kristus kalpam viņa darbā un bieži panāk patiesības lietas krāšņu uzvaru.

Pēc tam, kad Izraēls bija grēkojis, darot sev zelta teļu, Mozus atkal lūdza Dievu Viņu ļaužu labā. Cilvēki, kas nodoti viņa gādībai, nav viņam vairs sveši; viņš pazīst /532/ cilvēcīgās sirds samaitātību un izprot grūtības, ar kādām būs jācīnās, bet no piedzīvojumiem viņš ir mācījies, ka ļaužu pārliecināšanai viņam pašam iepriekš jāsaņem spēks no Dieva. Dievs lasa Sava kalpa sirds nesavtīgos un atklātos nodomus un ir ar mieru vaigu vaigā sarunāties ar šo vājo mirstīgo būtni, kā cilvēks runā ar savu draugu. Mozus nodod sevi un visu savu rūpju nastu pilnīgi Dieva rokās un vaļsirdīgi atklāj Viņam savu dvēseli. Kungs nerāj Savu kalpu, bet pazemojas, lai uzklausītu viņa lūgumu.

Mozus dziļi izjuta savu necienīgumu un nepiemērotību lielajam darbam, uz kuru Dievs viņu bija aicinājis. Viņš lielā neatlaidībā lūdzās, lai Kungs ietu ar viņu. Nāca atbilde: "Mans vaigs ies līdzī, un Es tevi vedīšu pie dusas." Tomēr Mozus nedomāja, ka ar to var apmierināties. Viņš daudz bija ieguvis, bet viņš ilgojās nākt Dievam vēl tuvāk, iegūt vēl spēcīgāku Viņa paliekošās klātbūtnes apliecinājumu. Viņš bija nesis Izraēla nastu; viņu stipri spieda atbildības sajūta; kad ļaudis apgrēkojās, viņš izjuta asus sirdsapziņas pārmetumus, it kā pats būtu vainīgs. Viņa dvēseli nospieda doma par to, kas notiks, ja Dievs Izraēlu atstātu viņu sirdi cietumam un negribai nožēlot savus grēkus. Viņi tad nekavētos nonāvēt Mozu un savā pārsteidzībā un stūrgalvībā drīz kristu par laupījumu ienaidniekiem un tā apkaunotu Dieva Vārdu pagānu priekšā. Savu lūgumu Dievam viņš pienesā ar tādu neatlaidību un dedzību, ka par atbildi dzirdēja vārdus: "Ir šo lietu, ko tu esi runājis, Es darišu; jo tu esi atradis žēlastību Manās acīs un Es tevi pazīstu pie vārda."

Tagad tiešām mēs varētu sagaidīt, ka pravietis mitētos lūgt; bet nē; savu panākumu iedrošināts, viņš uzdrīkstas iet vēl tuvāk Dievam ar tādu svētu tuvības izjūtu, kas mums gandrīz ir nesaprotama. Viņš tagad lūdz to, ko neviena cilvēcīga būtne nekad agrāk nav lūgusi: "Rādi man, lūdzams, Savu godību." Kas par lūgumu, ko atļaujas izteikt ierobežotais, mirstīgais cilvēks! Bet vai viņu atraida? Vai Dievs viņu norāj par pārdrošību? Nē; mēs dzirdam laipnus /533/ vārdus: "Es visai Savai laipnībai likšu garām iet tavā priekšā."

Neaizsegtu Dieva godību nevienš cilvēks nevar redzēt un palikt dzīvs; tomēr Mozum apsola, ka viņš redzēs tik daudz no Dieva godības, cik savā pašreizējā mirstīgajā stāvoklī var panest. Roka, Kas radīja pasauli, Kas kalnus notur to vietās, ņem šo no pīšļiem radīto vīru, - vīru, kas varens ticībā, - un žēlojoši apsedz viņu kādā klints alā, kamēr Dieva godība un Viņa laipnība iet viņam garām. Vai jābrīnās, ka brīnišķā godība, ko izstaroja Visvarenība, mirdzēja Mozus sejā ar tādu spožumu, ka ļaudis to nevarēja uzlūkot? Dieva klātbūtnes iespaids ārēji darīja viņu līdzīgu mirdzošajiem eņģeļiem pie troņa.

Šis piedzīvojums vairāk par visu citu, šis apliecinājums, ka Dievs grib paklausīt viņa lūgšanas un ka dievišķīgais tuvums neatstāsies no viņa, Mozum kā vadonim bija vairāk vērts nekā mācīšanās Ēģiptē un visas militārās zināšanas. Nekādi zemes spēki, prasme, veiklība vai gudrība nevar aizvietot Dieva tiešo tuvumu. No Mozus dzīves stāsta mums ļauts redzēt, cik sirsnīgu savienību ar Dievu cilvēkam ir priekšrocība baudīt. Pārkāpējiem tā ir briesmīga lieta iekrist Dzīvā Dieva rokās. Bet Mozus nebaidījās viens pats būt kopā ar to likumu Devēju, kas tik briesmīgā varenībā atskanēja no Sinaja kalna. Viņa dvēsele bija saskaņojusies ar sava Radītāja prātu.

Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā draugam. Ticības acs Dievu redzēs ļoti tuvu, un lūdzējs var iegūt dārgus pierādījumus par dievišķo mīlestību un godību ap viņu. Bet kāpēc tad tik daudz lūgšanas nekad nesaņem atbildi? Dāvids saka: "Es kļiedzu uz Dievu ar savu muti, un mana mēle Viņu slavēja. Ja es netaisnību atrastu savā sirdī, Kungs mani nebūtu klausījis." Caur citu pravieti Kungs mums apsola: "Jūs Mani meklēsiet un atradīsiet, kad jūs pēc Manis vaicāsiet no visas savas sirds." Vēl Viņš runā par dažiem/534/ , kas Viņu nav piesaukuši no sirds. Šādas lūgšanas ir formālas, tikai liekulīgi vārdi, kurus Kungs nepieņem.

Natanaels, atrodoties zem vīģes koka, lūdza no atklātas, godīgas sirds, un Kungs to dzirdēja un atbildēja. Kristus par viņu sacīja: "Redzi, patiesi viens izraēlietis, kurā nav viltības." Kungs lasa sirdis un izprot sirds domas un motīvus. "Taisno lūgšanas Viņam patīk. Viņš nebūs kūtrs uzklausīt tos, kas atvērs Viņam savu sirdi, ne sevi izceļot, bet vaļsirdīgi un godīgi atzīstot savu lielo vājumu un necienīgumu.

Ir vajadzīgas lūgšanas, - nopietnas, dedzīgas cīnītājas lūgšanas, - kā Dāvids lūdza izaucoties: "Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc pēc Tevis, ak, Dievs." "Es ilgojos pēc Taviem vārdiem." "Es ilgojos pēc Tavas pestīšanas." "Mana dvēsele iekārojas un

ilgojas ļoti pēc Kunga pagalmiem; mana sirds un mana miesa priecājas iekš Dzīvā Dieva." Ps.84,3. "Mana dvēsele ir satriekta, ilgojoties pēc Tavām tiesām." Ps. 119,20. Šis ir cīnītāja lūgšanu gars, kāds bija ķēnišķīgajam Dziesminiekam.

Daniels lūdza Dievu, neizceldams sevi un neprasīdams nekādu labumu: "Ak Kungs, klausī! Ak Kungs, piedodi! Ak Kungs, ņem vērā un dari to un nekavējies Tevis paša dēļ, mans Dievs." Šīs ir tās, kuras Jēkabs sauc par spēcīgām, dedzīgām lūgšanām. Par Kristu ir teikts: "Un kad Viņš nāves bailēs cīnījās, tad Viņš Dievu pielūdza jo karsti." Lūkas 22,44. Kādā pretstatā Debesu Majestātes lūgšanām ir vājās, ne no sirds nākošās lūgšanas, kas tiek upurētas Dievam. Daudzi apmierinās ar kalpošanu Dievam tikai ar lūpām, un tikai nedaudzi sirsnīgi, dedzīgi un patiesi ilgojas pēc Dieva.

Tuva satiksme ar Dievu dvēselei ļauj pilnīgāk un dziļāk izprast Dieva prātu. Tomēr daudzi, kas sevi sauc par ticīgajiem, nezina, kas ir patiesa atgriešanās. Viņiem nav nekādu piedzīvojumu, caur Jēzu Kristu stāvot ciešā savienībā ar Tēvu, un viņi nekad nav izjutuši sirdi svētojošu dievišķās žēlastības spēku. Lūgšanas un grēkošana, grēkošana un lūgšanas, viņu dzīves gājums pilns ļaunuma, viltības, skaudības, greizsirdības un patmīlības. Šo cilvēku lūgšanas Dievam rieb. Patiesa lūgšana saista visus dvēseles /535/ spēkus un iespaido dzīvi. Kas tā atklāj visas savas dvēseles vajadzības un trūkumus Dieva priekšā, tas izjūt visu citu zem debess atrodošos lietu nepilnvērtību. Dāvids saka: "Visas manas vēlēšanās (lūgšanas) ir Tavā priekšā, un manas nopūtas Tev nav apslēptas." "Manai dvēselei slāpst pēc Dieva, pēc Dzīvā Dieva; kad nākšu un parādīšos priekš Dieva vaiga." Ps.42,3. "Kad es to pieminu, es atvieglinu savu dvēseli."

Mūsu skaitam pieaugot, plānus vajag paplašināt, lai mēs atbilstu pieaugošajām laika prasībām; tomēr mēs neredzam nekāda sevišķa pieauguma dievbijīgā dedzībā, kristīgā vienkāršībā, sirsnībā un sevis nodošanā Dievam. Liekas, ka draudze apmierinās ar pirmajiem uz atgriešanos spertajiem soļiem. Tā ir labprātīgāka aktīvi darboties nekā pazemībā nodoties Dievam, - ir labprātīgāka piedalīties ārējos reliģiskos dievkalpojumos nekā strādāt pie savas sirds. Steigas un ārišķību dēļ novārtā atstātas pārdomas un lūgšanas. Reliģijai jāsakas ar sirds iztukšošanu un šķīstīšanu, un tā jāuztur ar ikdienas lūgšanām.

Pastāvīgā mūsu darba uz priekšu iešana un pieaugošās iespējas piepilda daudzu mūsu cilvēku sirdi un prātu ar apmierinātību un lepnumu, kas, kā mēs baidāmies, dvēselē var ieņemt Dieva mīlestības vietu. Mehāniska, aktīva rosība pat Dieva darbā var tā aizņemt prātu, ka novārtā paliks lūgšanas, un iedomība un pašapmierinātība, kas vienmēr gatavas sev izlauzt ceļu, ieņems patiesas laipnības, lēnprātības un sirds pazemības vietu. Var skanēt dedzīgais sauciens: "Kunga nams, Kunga nams ir šeit!" "Nāc un raugi manu dedzību priekš Kunga." Tomēr kur ir nastu nesēji? Kur ir Izraēla tēvi un mātes? Kur ir tie, kas savā sirdī nes nastu par dvēselēm? Kas stājas ciešās, līdzjūtīgās attiecībās ar līdzcilvēkiem, būdami labprātīgi nostāties jebkurā vietā, neizvairoties ne no kādiem apstākļiem, lai glābtu tos no mūžīgas bojāejas?

"Ne caur varu, ne caur spēku, bet caur Manu Garu, saka Kungs Cebaots." Kristus saka: "Jūs esat pasaules gaišums." Kāda atbildība! Ir jāgavē, jāpazemojas un jālūdz par mūsu centības pagurumu un garīguma izsīkšanu. Daudzu /536/ mīlestība kļuvusi auksta. Daudzi mūsu sludinātāji nestrādā pietiekoši dedzīgi. Kad daži, kuriem trūkst Gara un Dieva spēka, nonāk jaunos laukos, tad darbu tie sāk ar citu ticības virzienu atmaskošanu, domādami, ka viņi pārliecinās ļaudis par patiesību, ja parādīs tiem plaši pazīstamo draudžu pretrunas. Dažos gadījumos var likties, ka runāt par šīm lietām ir nepieciešami, bet vispārīgi šāda veida rīcība radīs tikai aizspriedumus pret mūsu darbu un aizslēgs daudziem ausis, kas citādi būtu uzklājusī patiesību. Ja šie skolotāji atrastos ciešā savienībā ar Kristu, tad viņiem arī būtu dievišķa gudrība un viņi prastu tuvoties ļaudīm. Viņi tad tik drīz nebūtu aizmirsuši tumsu un maldus, dusmas, kaislības un aizspriedumus, kas viņus pašus atturēja no patiesības.

Ja šie skolotāji strādātu Kunga Garā, tad būtu pavisam citādi rezultāti. Lēnprātīgi un iecietīgi, laipni un mīloši, tomēr noteikti un nopietni viņi censtos šīs muldošās dvēseles vadīt pie krustā sistā un augšāmcēlušos Pestītāja. To darījuši, mēs redzētu Dievu aizkustinām cilvēku sirdis. Lielais apustulis saka: "Mēs esam Dieva līdzstrādnieki." Kāds darbs uzticēts nabaga mirstīgajiem! Mēs esam apgādāti ar garīgiem ieročiem, lai izcīnītu "labo ticības cīņu". Tomēr liekas, ka daži no Debesu noliktavas ir paņēmuši tikai pērkonu bultas. Cik ilgi lai šie trūkumi pastāv?

Pastāvot reliģiskai interesei, daži novārtā atstāj darba vissvarīgāko daļu. Viņi neapmeklē un neiepazīstas ar cilvēkiem, kas parādījuši interesi un ir nākusi vienu vakaru pēc otra, lai

klausītos Rakstu izskaidrojumus. Reliģisku jautājumu pārrunāšana un kopīga nopietna lūgšana daudzas dvēseles varētu nosvērt uz pareizo pusi. Sludinātāji, kas nedara šo savu pienākumu, nav īstie ganāmpulka gani. Tieši tad, kad viņiem vajadzētu būt visrosīgākajiem šo ieinteresēto cilvēku apmeklēšanā, pārrunās ar viņiem un kopīgās lūgšanās, daži atļaujas rakstīt nevajadzīgi garas vēstules cilvēkiem, kas atrodas tālumā. Ak, ko gan mēs darām /537/ priekš Kunga! Kad noslēgsies pārbaudes laiks, cik daudzi ieraudzīs neizmantotas iespējas kalpot savam mīļotajam Kungam, Kas mira viņu vietā. Pat tie, kurus uzskata par visuzticīgākajiem, ieraudzīs, ka būtu varējuši darīt daudz vairāk, ja viņu prāts nebūtu pievērsies pasaulīgajai apkārtnē.

Mēs lūdzam un aicinām Kristus evaņģēlija vēstnešus nekad darbā neklūt mazdūšīgiem, nekad neskatīties uz visnocietinātākajiem grēciniekiem kā uz tādiem, kas atrastos ārpus Dieva žēlastības robežām. Viņi var pieņemt patiesību, to iemīlot, un kļūt par zemes sāli. Viņš, Kas loka cilvēku sirdis kā ūdens upes, var novest padotībā Kristum pat vissavtīgāko grēkos apcietinātāko dvēseli. Vai Dievam kaut kas ir par grūtu? Viņš saka: "Mans Vārds, kas iziet no Manas mutes, neatgriezīsies pie Manis tukšs, bet darīs, kas man patīk, un izdosies labi, par ko Es to sūtu."

Dievs nesvētīs nolaidīgos, savtīgos un ērtības mīlošos, kas Viņa darbā negrib uzņemties nastas. "Labi" dzirdēs tikai tie, kas būs labi strādājuši. Katru algos "pēc viņu darbiem". Mums vajadzīgi darbīgi sludinātāji, - lūgšanu vīri, kas līdzīgi Jēkabam grib cīnīties ar Dievu sakot: "Es Tevi neatlaidīšu, ja Tu mani nesvētīsi." Lai iegūtu uzvarētāju vainagu, mums jāpiepūlē katrs nervs un jānodarbina visi mūsu spēki. Mēs nekad nevaram tikt izglābti bezdarbībā. Būt kūtram Kunga vīnkalnā nozīmē atteikties no visa taisno atalgojuma.

BRĪDINĀJUMI UN PAMĀCĪBAS

1879. gada 23. novembrī es redzēju dažas lietas, kas attiecas uz mūsu iestādēm un to vadītāju pienākumiem un draudošajām briesmām. Es redzēju, ka šie cilvēki kā Dieva darba rīki ir aicināti sevišķa darba veikšanai, un viņiem jāvadās un jāļauj sevi pārvaldīt no Dieva Gara. Viņiem jāpilda /538/ Dieva prasības, un nekad viņi nedrīkst domāt, ka pieder paši sev un var atļauties izlietot savus spēkus pēc savām domām. Lai gan viņi ir apņēmušies būt taisni un rīkoties taisni, tad tomēr viņi noteikti kļūdīsies, ja pastāvīgi nemācīsies Kristus skolā. Viņu vienīgā drošība ir pazemīga staigāšana kopā ar Dievu.

Briesmas draud ik uz soļa, un, kas izies ka uzvarētājs, tas tiešām dziedās liksmu uzvaras dziesmu Dieva pilsētā. Dažiem ir stipri izteiktas rakstura īpašības, kas pastāvīgi jāapspiež. Dieva Gara vadībā šie rakstura vilcieni būs par svētību, bet pretēji tie parādīsies par lāstu. Ja tie, kas tagad pacelti uz popularitātes viļņiem, neapreibs, tad tas būs žēlastības brīnumdarbs. Ja viņi paļausies paši uz savu gudrību, kā jau daži līdzīgos apstākļos darījuši, tad viņu gudrība pierādīsies par ģeķību. Bet nesavtīgi sevi nododot Dieva darbam, nekad nenovirzoties no vismazākā pamatlikuma, Kungs pār viņiem izpletis mūžīgās rokas un būs viņiem varens Palīgs. "Kas Mani godā, to Es gribu godāt."

Šis ir briesmu pilns laiks katram cilvēkam, kam ir spējas un dāvanas, kas var būt vērtīgas Dieva darbā; jo sātans tādām cilvēkam uzmāksies ar savām kārdināšanām, pastāvīgi cenšoties piepildīt viņu ar lepnumu un godkāri. Kad Dievs to grib lietot, tad bieži gadās, ka viņš jūtas neatkarīgs un pašapmierināts un spējīgs stāvēt viens pats. Šis briesmas draud jums, brāļi, ja jūsu dzīve nebūs pastāvīga ticības un lūgšanas dzīve. Jūs varat iegūt dziļu un paliekošu izpratni par mūžīgām lietām un tādu mīlestību uz cilvēci, kādu Kristus parādīja Savā dzīvē. Cieša savienība ar Debesīm tiks jūsu uzticībai parādīties pareizās krāsās un būs pamats jūsu panākumiem. Atkarības izjūta jūs spiedīs lūgt Dievu, pienākuma sajūta modinās darbam. Jūsu dzīves darbs būs lūgšana un pūles, pūles un lūgšana. Jums jālūdz tā, it kā spējas būtu atkarīgas tikai no Dieva un slava pienāktos vienīgi Viņam, bet darbs būtu tikai /539/ jūsu pienākums. Ja jums vajadzīgs spēks, jūs to varat saņemt; tas gaida uz jums, lai jūs to ņemtu. Tikai ticēt Dievam, turiet Viņu pie Viņa Vārda, rīkojieties ticībā, un svētības nāks.

Šinī lietā noteicošā nebūs apdāvinātība, loģika un daiļrunība. Kam ir uzticīga, sagrauzta, pazemīga sirds, tos Dievs pieņems un uzklausīs viņu lūgšanās; un, ja Dievs palīdzēs, tad visi šķēršļi tiks pārvarēti. Cik daudzi ar lielām iedzimtām spējām un augstu izglītību, nolikti atbildīgās vietās, ir cietuši neveiksmi, turpretī cilvēki ar mazākām spējām un nelabvēlīgākā apkārtņē ir guvuši brīnišķīgus panākumus. Iemesls ir tas, ka pirmie uzticējās paši sev, bet pēdējie savienojās ar To, Kas ir brīnišķīgs padomā un varens darbā, lai padarītu to, ko Viņš grib.

Tā kā viņu darbs vienmēr ir spiedošas steigas pilns, tad dažiem ir grūti atrast laiku pārdomām un lūgšanām; tomēr šīs lietas viņiem nevajadzētu atstāt novārtā. Debesu svētības, ko ik dienas mantojam pazemīgās lūgšanās, dvēselei būs kā dzīvības maize un pavairo morālos un garīgos spēkus; viņi līdzināsies kokam, kas stādīts pie ūdens upēm, kura lapas vienmēr paliek zaļas un kura augļi parādīsies īstā laikā.

Daži ir pielaiduši nopietnu kļūdu, neapmeklējot atklātos dievkalpojumus. Priekšrocība piedalīties dievkalpojumos nāktu par labu viņiem tāpat kā citiem, un viņiem tie ir tikpat nepieciešami kā pārējiem. Viņiem varbūt nav iespējams izlietot šīs priekštiesības tik bieži kā daudziem citiem. Ārstus bieži Sabatos aicina pie slimajiem un dažreiz viņiem nogurdinošā darbā jāpavada visa diena. Šādu darbu, lai atvieglotu ciešanas, Pestītājs nosauc par žēlsirdības darbu, un tā nav Sabata pārkāpšana. Bet tie, kas sistemātiski Sabatos nododas rakstīšanai vai darbam, kaitē paši savām dvēselēm, rāda citiem priekšzīmi, kas nav atdarināšanas cienīga, un negodā Dievu.

Daži nespēj saredzēt, cik patiesi svarīga nozīme ir ne tikai reliģisko sanāksmju apmeklēšanai, bet arī liecināšanai par Kristu un patiesību. Ja šie brāļi neiegūst garīgus spēkus katra kristieša pienākuma uzticīgā pildīšanā, /540/ tādā veidā nākot ciešākās un svētākās attiecībās ar savu Pestītāju, tad viņu morālie spēki pamazām kļūs vāji. Viņi noteikti garīgi panīks, ja savu rīcību šai ziņā nemainīs.

Cilvēki, kam uzticēts rūpēties par mūsu iestādēm, ieņem svarīgas un atbildīgas vietas. No savām pienākuma vietām viņi nedrīkst viegli atteikties, tomēr viņiem arī nevajadzētu sevi uzskatīt par neatvietojamiem. Dievs var iztikt bez viņiem, bet viņi nevar iztikt bez Dieva. Šiem cilvēkiem vajadzētu censties strādāt saskanīgi. Ja kāds savu vietu pilnā godājamā, tad visiem vajadzētu sargāt viņa gādībai nodotās iestādes finansiālās intereses. Šiem Jaudīm ļoti vajadzētu sargāties, lai viņi nerūpētos vienīgi par savu darba nozari, lai nestrādātu tikai savai nodaļai, tādā veidā kaitējot citiem, tikpat svarīgiem darba nozarojumiem.

Brāji, jums draud briesmas pielaist nopietnas kļūdas savās savstarpējās darba attieksmēs. Dievs jūs brīdina būt modriem, lai jūs nepiekoptu sacensības garu. Sargieties, ka jūs izturēšanās neatgādina krāpnieku paņēmienu; tāda rīcība neizturēs Dieva dienas pārbaudi. Ass skats, gudrība un sīki aprēķini ir vajadzīgi, jo jums darbā jāsatiekas ar dažādiem cilvēkiem; jums jāsaņem mūsu iestāžu intereses, vai arī tūkstošiem dolāru ieslīdēs negodīgu cilvēku rokās. Tomēr lai šīs īpašības neizveidojas par valdošo spēku. Pareizi uzraudzītas un savaldītas, tās ir ļoti svarīgas rakstura īpašības; un, ja jūs pastāvīgi bīstoties Dievu un mīļēsiet Viņu no visas sirds, tad jūs būsiet droši.

Daudz labāk ir atteikties no iespējamības iegūt kādu labumu (peļņu), nekā piekopt mantkārīgu, skopu garu, tā izveidojot to par sava rakstura noteicošo īpašību. Mazas blēdības ir kristieša necienīgas. No pasaules mēs esam atšķirti ar lielo patiesības asmeni. Mūsu nepareizās rakstura īpašības ne vienmēr ir redzamas mums pašiem, lai gan citiem tās var būt viegli saskatāmas. Laiks un apstākļi mūs noteikti pārbaudīs un izcels gaismā rakstura zeltu vai arī atklās neīstā metāla esamību. Neviens no mums nav zināms un lasāms visiem cilvēkiem, līdz Dieva kausējamā ierīce mūs nav pārbaudījusi. Katra zema doma, katra nepareiza rīcība atklāj kādu trūkumu mūsu raksturā. Šīs rupjās rakstura /541/ līnijas jāpakļauj Dieva lielās darbnīcas kaltam un āmuram un Dieva žēlastībai tās jānolīdzina un jānopulē, pirms mēs iederamies kādā vietā Dieva krāšņajā templī.

Dievs šos brāļus var darīt dārgākus par tīru zeltu, pat dārgākus par Oviras zeltu, ja viņi pakļausies Dieva pārveidojošajai rokai. Viņiem vajadzētu apņemties izlietot katru savu spēju un izmantot katru iespēju vislabākajā, viscēlākajā veidā. Dieva Vārdam vajadzētu būt viņu studiju priekšmetam un vadonim, izlemjot, kas katrā gadījumā ir visaugstākais un vislabākais. Ar visdziļāko interesi vajadzētu pētīt evaņģēlijā atklāto bez kļūdaino raksturu, pilnīgo Paraugu. Visvairāk viņiem vajadzētu mācīties mācību, ka laipnība vienīgā dod patiesu lielumu. Kaut Dievs mūs atbrīvotu no pasaules gudro vīru filozofijas. Viņu vienīgā cerība ir kļūt negudriem (ģeķiem) savās acīs, lai kļūtu tiešām gudri.

Visvājākais Kristus sekotājs ir stājies savienībā ar bezgalīgu spēku. Daudzos gadījumos Dievs maz var padarīt ar mācītiem cilvēkiem, jo viņi neizjūt vajadzību balstīties uz Viņu, Kurš ir visas gudrības Avots, tāpēc, pārbaudījis viņus, Dievs tos atmet un izvēlas mazāk apdāvinātus, kas mācījušies pajauties uz Viņu, kuru dvēseles ir spēcīnājuši laipnība, patiesība un nespārīga uzticība un kas nenolieksies ne pie kā tāda, kas atstātu traipu viņu sirdsapziņā.

Brāji, ja jūs dzīvā ticībā savienosiet savas dvēseles ar Dievu, tad Viņš jūs darīs par spēcīgiem vīriem. Ja jūs pajaujaties uz savu spēku un gudrību, tad noteikti piedzīvosiet neveiksmi. Dievam

nepatīk, ka jūs tik mazu interesi veltāt dievkalpojumiem. Cilvēki jūs vērtē augstu, un tāpēc jūsu iespaids ir lielāks nekā tiem, kas ieņem mazāk svarīgas vietas. Jums vienmēr vispirms vajadzētu dzīties pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības. Jums vajadzētu būt aktīviem, ieinteresētiem darbiniekiem draudzē, audzinot savas reliģiskās spējas un uzturot dvēseli Dieva mīlestībā. Dievam ir prasības pret jums šinī lietā, kuras jūs nedrīkstat uzskatīt pavirši; jums vai nu jāpieaug žēlastībā, vai arī jūs panīksiet un kļūsiet garīgi kropļi. Liecināt par Kristu, kad un kur tas iespējams, ir ne tikai jūsu /542/ priekštiesība, bet arī pienākums; vingrinot šādā veidā savu prātu, jūs attīstīsiet mīlestību uz svētām lietām.

Jums draud briesmas raudzīties uz Kristus kalpiem tikai kā uz cilvēkiem, neatzīstot viņus par Kristus pārstāvjiem. Visi personīgie apsvērumi jāatmet; mums jāklausa uz Dieva Vārdu caur Viņa sūtni. Kristus vienmēr sūta vēstis tiem, kas uzklausa Viņa balsi. Naktī, kad Pestītājs izcīnīja moku pilno cīņu Ģetzemanes dārzā, gulošie mācekļi nedzirdēja Jēzus balsi. Viņiem bija neskaidra nojauta par eņģeļu klātbūtni, bet miegainības un trulas nejutības dēļ viņi pazaudēja šī skata spēku un krāšņumu; tādā kārtā viņi nesaņēma pierādījumu, kas viņus būtu stiprinājis priekšā stāvošajām briesmīgajām cīņām. Tā tieši tie cilvēki, kuriem visvairāk vajadzīgas dievišķas pamācības, nesaņem tās, tāpēc ka nestājas saskarē ar Debesīm. Sātans pastāvīgi cenšas iespaidot un pārvaldīt prātu, un neviens no mums nav drošs, kā vien atrodoties pastāvīgā savienībā ar Dievu. Mums ik brīdi jāsaņem palīdzība no Debesīm, un, ja gribam, lai Dieva spēks mūs uztur, tad jāpaklausa visām Viņa prasībām.

Nosacījums augļu nešanai ir palikšana Dzīvajā Vīnkokā. "Palieliet Mani un Es jūsos. It kā zars nevar augļus nest no sevis, ja tas nepaliek vīnkokā; tā arī jūs ne, ja jūs nepaliekat Manī. Es esmu Vīnkoks, jūs zari; kas paliek Manī un Es viņā, tas nes daudz augļu; jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt. Ja kas nepaliek Manī, tas ir izmests, it kā kāds zars, un ir sakaltis; un tie top sakrāti un ugunī iemesti un sadedzināti."

Visi jūsu labie mērķi un nodomi nedarīs jūs spējīgus izturēt kārdināšanas pārbaudījumu. Jums jābūt lūgšanu vīriem. Jūsu lūgšanām jābūt ne vājām, gadījuma pēc pienestām, un nevienmērīgām, saraustītām, bet gan nopietnām, neatlaidīgām un pastāvīgām. Nav nepieciešams būt vienatnē vai nomesties uz ceļiem, lai lūgtu Dievu; savus darbus darot, jūsu dvēsele bieži var pacelties pretī Dievam, satverot Viņa /543/ spēku. Tad jūs būsiet vīri ar augstiem un svētiem mērķiem, ar cēlu godīguma izjūtu, kas nekādu apsvērumu dēļ nenovērsīsies no patiesības, taisnības un tiesas.

Jūs nospiež neatliekamas rūpes, nastas un pienākumi; bet jo lielāks spiediens jums jāiztur un jo smagākas nastas jānes, jo lielāka vajadzība pēc dievišķās palīdzības. Jēzus grib jums palīdzēt. Jums pastāvīgi vajadzīga dzīvības gaisma, lai tā apgaismotu jums pašiem ejamo ceļu, un tad tās dievišķie stari atspoguļosies arī uz citiem cilvēkiem. Dieva darbs visā visumā ir pilnīgs tad, ja tas ir pilnīgs visās savās sastāvdaļās. Apzinīga izturēšanās pret pasaules vērtējumā mazām lietām dzīvei dod panākumus un dara to sevišķi jauku. Mazi mīlestības darbi, nedaudzi laipni vārdi, mazi pašizliegšanās darbi, gudra mazo izdevību izmantošana un mazo spēju čakla attīstīšana dara cilvēkus lielus Dieva skatījumā. Ja jūs uzticīgi ievērosiet šīs mazās lietas, ja šīs pievilcīgās īpašības bagātīgi būs jūsos, tad tās jūs darīs pilnīgus katram labam darbam.

Nepietiek, ja esam labprātīgi savus līdzekļus dot Dieva darbam. Viņš prasa visu spēku nodošanu bez atlikuma. Sevis atturēšana ir bijusi jūsu dzīves kļūda. Jūs varbūt domāsiet, ka jūsu stāvoklī ir ļoti grūti uzturēt ciešu savienību ar Dievu; tomēr jūsu darbs kļūs desmitkārt grūtāks, ja jūs to nedarīsiet. Sātans jūsu ceļu pārpildīs ar kārdināšanām, un uzvaru jūs varat gūt vienīgi caur Kristu. Tā pati nelokāmā griba, kas dod panākumus intelektuālās (zinātniskās) studijās, ir ļoti svarīga arī kristieša gaitās. Jums jābūt Jēzus Kristus pārstāvjiem. Jūsu enerģijai un neatlaidībai kristīga rakstura pilnveidošanā vajadzētu būt par tik lielāku par to, ar kādu jūs veicat jebkuru citu pasākumu, par cik mūžības lietas ir svarīgākas par laicīgām.

Lai jūs gūtu panākumus kristīgā dzīvē, jums jāņemmas būt vīriem pēc Dieva sirks. Kungam vajadzīgs jūsu iespaids, kas darbotos draudzē un pasaulē, paaugstinot kristietības līmeni (standartu). Patiesam kristieša raksturam vajadzētu iezīmēties ar mērķu noteiktību un nelokāmu apņemšanos, kuru ietekmēt vai apspiest nevar ne zeme, ne elle. Kas nav /544/ akls pret pasaulīgā goda pievilcīgumu, nav vienaldzīgs pret draudiem un nav neiespajdojams caur vilinājumiem, to, pašam pilnīgi negaidot, pārvarēs sātana viltības.

Dievs uzaicina svētīties Viņam pilnīgi un pavisam; kaut ko mazāku par to Viņš nepieņems. Jo grūtāks ir jūsu stāvoklis, jo vairāk jums vajadzīgs Jēzus. Dieva mīlestība un Dieva bijāšana uzturēja Jāzēpu skaidru un neaptraipītu ķēniņa galmā. Viņu paaugstināja ar lielu bagātību, ar

augstu godu, ieceļot par otro tūlīt aiz ķēniņa; un šī paaugstināšana bija tikpat pēkšņa, cik liela. Lielā augstumā nav iespējams stāvēt bez briesmām. Vētra atstāj neskārtas pazemīgās puķes ielejās, bet cīnās ar augstajiem kokiem kalnu virsotnēs. Ir daudz cilvēku, kurus Dievs ar brīnišķīgiem panākumiem būtu varējis izlietot, ja viņus nospiestu nabadzība, - Viņš viņus varētu darīt lietderīgus šeit un vēlāk vainagot ar godību, - bet labklājība viņus pazudinājusi; viņi ievilkti bezdibenī, jo aizmirsā būt pazemīgi, aizmirsā, ka Dievs ir viņu stiprums, jutās neatkarīgi un pašapmierināti.

Jāzepe izturēja rakstura pārbaudījumu nelaimē; un labklājība šo rakstura zeltu vairs neaizēnoja. Dieva prāts viņam bija tikpat svēts, stāvot blakus tronim, kā cietuma kamerā. Jāzepe savu reliģiju ņēma visur sev līdzī, un tas bija viņa nesatricināmās uzticības noslēpums. Kā iespaidīgiem cilvēkiem jums jāparāda patiesas dievbijības visu pārvarošais spēks. Dievu bīstoties, es jums saku, ka jūs ceļš ir briesmu pilns, kuras jūs neredzat un neizprotat. Jums jāpaslēpjas Jēzū. Jums nav nekādas drošības, ja neturaties pie Kristus rokas. Jums jāargās no visa, kas līdzinātos iedomībai vai pārdošībai, un jākopj gars, kas gatavs labāk ciest, nekā grēkot. Neviena uzvara, kuru jūs varat iegūt, nebūs tik dārga kā uzvara pašam pār sevi.

MORĀLA UN INTELEKTUĀLĀ ATTĪSTĪBA

1878. gada 9. oktobrī man dotajā parādīšanā es redzēju, kādu stāvokli vajadzētu iegemt mūsu sanatorijai Betlrikā un kādiem raksturā un iespaidā vajadzētu būt visiem ar šo sanatoriju saistītajiem cilvēkiem. Šī svarīgā iestāde ir dibināta Dieva aizgādībā, un tās panākumiem nepieciešama Dieva svētība. Ārsti tur nav pūšlotāji, ne arī neticīgi ļaudis, bet gan vīri, kas pazīst cilvēka uzbūvi un labākās metodes slimību ārstēšanai, - vīri, kas bīstas Dievu un kas nopietni interesējas par savu pacientu morālo un garīgo attīstību un labklājību. Interesējoties par garīgo un miesīgo labumu, iestādes vadītājiem nevajadzētu taupīt nekādas pūles. Vedot īsta kristieša taisno un godīgo dzīvi, viņi var būt pasaulei par atdarināšanas cienīgu piemēru. Viņiem bez kavēšanās vajadzētu atklāt, ka, papildinot zināšanu, kā ārstēt slimības, viņi pastāvīgi cenšas iegūt gudrību un atzišanu no Kristus, vislielākā Skolotāja, kādu pasaule jebkad ir pazinusi. Lai viņu darbs būtu sekmīgs, tad viņiem jāatrodas savienībā ar visas gudrības Avotu.

Patiesībai ir spēks pacelt tās pieņēmēju. Ja Bībeles patiesība atstāj savu svētījošo iespaidu uz sirdi un raksturu, tad ticīgais kļūst daudz inteliģentāks (attīstītāks un gudrāks). Kristīgais izpratīs savu atbildību Dieva un līdzcilvēku priekšā, ja tikai viņš patiesi ir savienots ar Dieva Jēru, Kas Savu dzīvību atdeva par pasauli. Tikai pastāvīgi attīstot un papildinot intelektuālos un morālos spēkus, mēs varam cerēt, ka izveidosimies atbilstoši mūsu Radītāja nodomam.

Dievam nepatīk cilvēki, kas ir pārāk bezrūpīgi vai kūtri un necenšas kļūt par prasmīgiem, visu pārziņošiem strādniekiem. Kristīgajam vajadzētu būt inteliģentākam un ar asākām izšķiršanas spējām kā pasaules cilvēkam. Dieva Vārda pētīšana pastāvīgi paplašina garīgo redzes aploku un stiprina saprātu, Nekas cits tā neizsmalcinās un neizdailos raksturu un nedos katrai spējai tādu vingrinājumu, kā pastāvīgās pūles aptvert un izprast lielās un svarīgās patiesības.

Cilvēka prāts kropļojas un novājinās, nodarbojoties /546/ tikai ar parastām ikdienas lietām, nepaceļoties pāri laikam un saprātam un nesatverot neredzamos noslēpumus. Pamazām mēs nonākam to lietu līmenī, ar kādām vienmēr nodarbojamies. Prāts sašaurināsies un zaudēs savas spējas, ja to nevingrinās arvien jaunu zināšanu iegūšanā un nespiedīs iedziļināties dievišķā spēka atklāsmē dabā un Svētajā Vārdā.

Tomēr iepazīšanās vien ar patiesībām un teorijām, lai arī cik tās pašas par sevi būtu svarīgas, dos maz patiesa labuma, ja tās praktiski neizlietos. Kas izglītību ieguvuši galvenokārt no grāmatām, tiem draud briesmas nesaprast, ka praktiskajās zināšanās viņi ir tikai iesācēji. Sevišķi tas attiecas uz cilvēkiem, kas saistīti ar sanatoriju. Šai iestādei ir vajadzīgi spējīgi un domājoši cilvēki. Ārstiem, pārvaldniekiem, māsām un kalpotājiem vajadzētu būt kulturāliem un piedzīvojušiem cilvēkiem. Tomēr daži neizprot, ko no viņiem prasa šāda iestāde. Viņi strādā un pūlas gadu pēc gada, nepanākdami nekādu savu spēju redzamu pavairošanos. Liekas, ka viņi atdevušies šaurai rutīnai; katra nākošā diena ir tikai iepriekšējās atkārtojums.

Šādiem mehāniskiem strādniekiem sirds un prāts kļūst arvien nabadzīgāki. Viņu priekšā liktas iespējas; ja viņi censtos, tad varētu iegūt augstvērtīgu izglītību; tomēr viņi pareizi nenovērtē savas priekštiesības. Nevienam nevajadzētu apmierināties ar savu pašreizējo izglītību. Visiem ik dienas vajadzētu gatavoties kādam uzticības postenim.

Ļoti svarīgi, lai cilvēkam, kas izvēlēties rūpēties par slimnieku un kalpotāju garīgajām interesēm, būtu veselīgs spriedums un stingri pamatlukumi; lai tas būtu morāli spēcīgs vīrs un gudrs attiecībās ar cilvēkiem. Tam vajadzētu būt gudram un attīstītam cilvēkam, labu vēlošam un inteliģentam. Sākumā viņš var nebūt pilnīgi atbilstošs visiem šiem norādījumiem; tomēr nopietnu pārdomu un savu spēju vingrināšanas ceļā viņam vajadzētu sagatavoties šim svarīgajam darbam. Lai pareizi kalpotu šai vietā, vajadzīga vislielākā gudrība un laipnība, kas savienotos ar nelokāmu /547/ taisnīgumu un godīgumu, jo šeit būs jāsastopas ar aizspriedumiem, liekulīgu svētumu un maldiem dažādos veidos.

Šeit nevajadzētu atrasties viegli uzbudināmam un kaujinieciskam cilvēkam. Jāsargās ar skarbumu un neiecietību Kristus reliģiju padarīt nepatīkamu un atbaidošu. Dieva kalpam vajadzētu censties ar lēnprātīgu laipnību un mīlestību pareizi attēlot mūsu svēto ticību. Nekad neaizsedzot Krustu, viņam vajadzētu norādīt uz Pestītāja nesalīdzināmo mīlestību. Strādniekam jābūt piepildītam ar Jēzus Garu, un tad dvēseles bagātības atklāsies vārdos, kuri atradīs ceļu uz klausītāju sirdīm. Kristus reliģija, kuru Viņa sekotāji kā priekšzīmi īsteno dzīvē, atstās desmit reizes lielāku iespaidu nekā visdaiļrunīgākā svētruna.

Inteliģenti, dievbijīgi strādnieki var darīt ļoti daudz laba, norādot uz reformas nepieciešamību sanatorijā ārstētiem darba nespējīgajiem cilvēkiem. Šīs personas ir slimas ne tikai fiziski, bet arī garīgi un tikumiski. Daudziem kļūdaina ir bijusi izglītība, ieradumi un visa viņu dzīve. Nedaudz dienās viņi nevar izdarīt lielo pārmaiņu, kas nepieciešama, piesavinoties pareizus ieradumus. Ir vajadzīgs laiks, lai pārdomātu šo jautājumu un mācītos pazīt pareizo ceļu. Ja visi, kas saistīti ar sanatoriju, pareizi pārstāvētu veselības reformas patiesības un mūsu svēto ticību, tad viņi izplatītu iespaidu, kas pārveidotu viņu pacientu spriedumu un uzskatus. Pārlicinošs spēks ir pretstatam starp maldīgiem ieradumiem un tiem, kas saskaņoti ar Dieva patiesību.

Cilvēks nav tāds, kāds viņš varētu būt un kādu Dievs viņu grib redzēt. Sātana lielais spēks pār cilvēci tur to uz zema attīstības līmeņa (pakāpes); tomēr tā tam nav jābūt, jo tad arī Enoks nebūtu varējis pacelties tik augstu, lai staigātu kopā ar Dievu. Intelektuālai un garīgai augšanai nav jāapstājas visā cilvēka dzīves laikā. Tomēr daudzi tā aizņemti paši ar sevi un savām savtīgajām interesēm, ka viņiem nemaz neatliek laika augstākām un cēlākām /548/ domām. Un tāpēc intelektuālās un garīgās attīstības līmenis ir daudz par zemu. Daudzi domā, ka stāvoklis sabiedrībā veido cilvēka raksturu. Jo atbildīgāku vietu viņi ieņem, jo apmierinātāki jūtas paši ar sevi. Tikai nedaudzi saprot, ka pastāvīgi jāstrādā, lai attīstītu iecietību, līdzjūtību, mīlestību, apzinīgumu un uzticību, - īpašības, kuras neieciešamas tiem, kas ieņem atbildīgas vietas. Visiem, kas saistīti ar sanatoriju, svēti vajadzētu sargāt citu tiesības, kas nav nekas cits kā Dieva bauslības pamatnoteikumu īstenošana.

Dažiem, kas atrodas šīnī iestādē, trūkst īpašību, kas ir tik svarīgas visu ar viņiem saistīto cilvēku laimei. Ārstiem un kalpotājiem dažādajos šī darba nozaros ļoti rūpīgi vajadzētu sargāties no savtīga vēsuma, atturīga, nesabiedriska noskaņojuma; jo tāds samazinās pacientu mīlestību un uzticību. Daudzi, kas nāk uz sanatoriju, ir izsmalcināti, iejūtīgi cilvēki ar labu takta izjūtu un asām sprieduma spējām. Viņi tūlīt ierauga šos trūkumus un tos pārrunā. Cilvēks nevar mīlēt Dievu pāri par visām lietām un savu tuvāko kā sevi un būt auksts kā ledus kalns. Viņi ne tik nolaupa Dievam pienākošos mīlestību, bet aplaupa arī savus līdzcīvēkus. Mīlestība ir Debesu stāds, un tas ir jābaro un jākopj. Mīlošas sirds patiesi laipni vārdi darīs laimīgas ģimenes un atstās augšup ceļošu iespaidu uz visiem, kas nonāks viņu ietekmes robežās.

Kas pilnīgi izmanto savas priekšrocības un iespējas, tie Bībeles izpratnē būs apdāvināti un izglītoti ļaudis; ne tikai mācīti vien, bet tieši izglītoti garīgi un arī savas izturēšanās un darbības veidā. Viņi būs skaidri, maigi, žēlojoši un sirsnīgi. Man rādīja, ka to visu Debesu Dievs prasa no iestādēm Betlkrīkā. Dievs mums ir devis spējas, kuras jālieto, jāattīsta un audzinot jāstiprina. Mums vajadzētu spriest un pārdomāt, rūpīgi vērojot sakarību, kāda pastāv starp cēloni un sekām. Ja tā rīkosies, tad daudzi apdomīgāk un rūpīgāk izturēsies pret saviem vārdiem un darbiem, lai atbilstu nodomam, ar kādu Dievs viņus radījis. /549/

Mums vienmēr vajadzētu atcerēties, ka šinī pasaulē mēs neesam tikai skolnieki, bet arī skolotāji, kas gatavojamies paši un gatavojam citus augstākai darbības sfērai nākamajā dzīvē. Cilvēka lietderība atkarīga no Dieva prāta izpratnes un izpildīšanas. Mums iespējams attīstīt prātu un izkopt darbības veidu līdz tādai pakāpei, ka Dievam nebūs jākaunas mūs saukt par Savu īpašumu. Sanatorijas garīgajam līmenim jāstāv augstu. Ja mūsu rindās atrodami kulturāli, intelektuāli un morāli stipri cilvēki, tad viņus vajadzētu aicināt iziet uz priekšu, lai ieņemtu vietas mūsu iestādēs.

Ārstu darbā nedrīkstētu būt nekādi trūkumi. Viņu priekšā atvērts plašs iespēju lauks, un, ja viņi savā arodā nekļūs lietpratēji, tad viņi tikai paši sevi apkaunos. Viņiem uzcītīgi jāmācās, stipri piespiežoties un precīzi ievērojot sīkumus, viņiem jāklūst par rūpīgiem uzsāktās lietas izvedējiem. Nevajadzētu strādāt tā, lai kādam būtu jāseko viņu darbam, raugoties, lai nepieļautu kļūdas.

Kas ieņem atbildīgas vietas, tiem vajadzētu sevi tā izglītēt un disciplinēt, lai visi viņu iespaids robežās esošie redzētu, kas cilvēks var kļūt un ko viņš var padarīt, ja ir savienojies ar gudrības un spēka Dievu. Un kāpēc gan cilvēks, kuram dotas tādas priekštiesības, lai nekļūtu par intelektuāli stipru vīru? Atkal un atkal pasaules cilvēki vīpsnādami ir apgalvojuši, ka tie, kas tic tagadējai patiesībai, ir saprašānā vāji, maz izglītoti cilvēki, bez stāvokļa un iespaids. Mēs zinām, ka tā nav taisnība; tomēr vai nav savs pamatojums šādiem apgalvojumiem? Daudzi atteikšanos no izglītības un sevis attīstīšanas ir uzskatījuši par pazemību. Šādi cilvēki maldās, nesaprotot, kas ir patiesa pazemība un kristīga lēnprātība. /550/

PIENĀKUMS PRET TRŪCĪGIEM

Sanatorijas vadītājiem nevajadzētu vadīties no citu šādu iestāžu vadošajiem pamatlikumiem, kuru priekšnieki, pasaulīgas gudrības ierosināti, pārāk bieži sevišķu cieņu un goddevību parāda bagātājiem, novārtā atstādami nabadzīgākos pacientus. Pēdējiem bieži vien ļoti vajadzīga līdzjūtība un padoms, kuru viņi ne vienmēr saņem, lai gan pēc Dieva vērtējuma morālā ziņā viņi varbūt stāv daudz augstāk nekā bagāti. Apustulis Jēkabs deva noteiktu un skaidru padomu, kā mums jāizturas pret bagātiem un trūcīgiem cilvēkiem.

"Jo ja kāds vīrs nāktu jūsu baznīcā ar zelta gredzenu pirkstā un ar krāšņām drēbēm un tur arī nāktu kāds nabags ar rupjām drēbēm; un jūs uzlūkotu to, kam krāšņas drēbes, un viņam sacītu" sēdies tu šē labā vietā; un sacītu nabagam: stāvi tu tur vai sēdies apakš manu kāju pamesla. - Vai tad jūs paši pie sevis neesat starpību darījuši un neesat tapuši tiesneši, pēc Jaunām domām sprieždami? Klausiet, mani mīlie brāļi, vai Dievs nav izredzējis šīs pasaules nabagus, kas ticībā ir bagāti un tās valstības mantinieki, ko Viņš apsolījis tiem, kas Viņu mīl?"

Lai gan Kristus bija bagāts Debesu pagalmos, Viņš tomēr kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību varētu kļūt bagāti. Jēzus pagodināja nabagus, daloties viņu pazemīgajos apstākļos. Viņa dzīves stāsts māca mums pareizu izturēšanos pret nabagiem. Daži labdarības pienākumu noved galējībā un tiešām dara trūkcietējiem jaunu caur to, ka par daudz par viņiem rūpējas. Trūcīgie ne vienmēr izlieto paši savus spēkus tā, kā viņiem to vajadzētu darīt. Kaut arī viņus nedrīkstam atstāt novārtā un ciešanās, tad tomēr viņi ir jāpamāca, kā paši sev var palīdzēt.

Nedrīkst neievērot Dieva darbu un uzmanību vispirms dāvāt trūcīgiem. Šinī jautājumā Kristus Savā laikā mācekļiem sniedza ļoti svarīgu pamācību. Kad Marija izlēja smaržas uz Jēzus galvas, mantkārigais Jūdass aizstāvēja nabagus un kurnēja par naudas izšķiešanu. Jēzus tomēr šo rīcību /551/_attaisnoja sacīdams: "Ko jūs šo sievu apgrūtināt? Jo viņa labu darbu pie Manis darījusi. Kur vien visā pasaulē sludinās evaņģēliju, tur arī sacīs, ko šī ir darījusi, viņai par piemiņu." Šis gadījums mums māca, ka Kristus ir jāgodā, veltot Viņam vislabāko, kas mums ir. Ja visa mūsu uzmanība būtu vērsta trūcīgo ļaužu vajadzībām un to apmierināšanai, tad novārtā paliktu Dieva darbs. Ja Viņa nama turētāji darīs savu pienākumu, tad nevienam nebūs jācieš; tomēr Kristus lietai jābūt pirmajā vietā.

Pret nabagiem vajadzētu izturēties ar tādu pašu uzmanību un interesi kā pret bagātiem. Bagāto pagodināšana un pavirša, nevērīga izturēšanās pret nabadzīgajiem Dieva acīs ir noziegums. Kuru rīcībā atrodas visas dzīves ērtības un kuras pasaule lutina viņu bagātības dēļ, tie neizjūt tādu vajadzību pēc līdzjūtības un maigas ievēribas kā ļaudis, kuru dzīvē ir bijusi viena vienīga nepārtraukta cīņa ar nabadzību. Šiem cilvēkiem dzīvē ir bijis pavisam maz laimes un prieka, un viņi prātīs novērtēt līdzjūtību un mīlestību. Ārstiem un kalpotājiem nekādā gadījumā

nevajadzētu atstāt novārtā šos cilvēkus; to darīdami, viņi novārtā atstātu Kristu Viņa svēto personās.

Mūsu sanatoriju uzcēla par labu cietošajai cilvēcei, visas pasaules bagātajiem un nabagajiem. Daudzas mūsu draudzes tikai pavisam maz interesējas par šo iestādi, lai gan tām ir pietiekoši pierādījumu, ka tā ir viens no paredzētajiem palīgīdzekļiem, lai vīrus un sievas pakļautu patiesības iespaidam un glābtu daudzas dvēseles. Draudzēm, kuras atrodas nabadzīgie, nevajadzētu aizmirst savus namtura pienākumus un atbildības nastu par nabagajiem un slimajiem uzkraut sanatorijai. Visi šo draudžu locekļi ir atbildīgi Dieva priekšā par cietošajiem brāļiem un māsām. Šīm draudzēm vajadzētu nest pašām savas nastas. Ja viņu vidū ir slimie, kuriem varētu palīdzēt regulāra ārstēšana, tad draudzēm tos, ja vien iespējams, vajadzētu sūtīt uz sanatoriju. To darot, tās ne tikai atbalstītu iestādi, kuru Dievs ir dibinājis, bet arī palīdzētu tiem, kuriem palīdzība vajadzīga, rūpējoties par nabagiem atbilstoši Dieva prasībām. /552/

Dievs nav paredzējis, lai nabadzība kādreiz uz visiem laikiem atstātu pasauli. Nekad neizzudīs robeža starp sabiedrības šķirām; apstākļu dažādība, kas raksturo cilvēci, ir viens no līdzekļiem, ar kuru palīdzību Dievs ir nodomājis pārbaudīt un attīstīt raksturus. Daudzi ar lielu sajūsmu ir centušies uzspiest atziņu, ka visiem cilvēkiem vajadzētu būt vienādaļai Dieva laicīgajās svētībās; tomēr tāds nav Radītāja nodoms. Kristus sacīja, ka mūsu vidū vienmēr atradīsies nabagi. Kā nabagie, tā bagātie ir Viņa asinīm atpirktais īpašums; tomēr to vidū, kas sevi apliecina par Viņa sekotājiem, nabagie biežāk Viņam kalpo mērķtiecīgi, kamēr bagātie pastāvīgi pieķeras savai zemes mantai un aizmirst Kristu. Šīs zemes rūpes un kāre pēc bagātības aptumšo mūžīgās pasaules godību. Tā būtu vislielākā nelaime, kāda jebkad skārusi cilvēci, ja visi pasaulīgo īpašumu ziņā kļūtu vienlīdzīgi.

VESELĪBA UN RELIĢIJA

Kunga bijāšana dos sanatorijas apmeklētājiem vairāk labuma nekā jebkurš cits līdzeklis, kuru varētu pielietot veselības atjaunošanai. Reliģiju nekādā gadījumā nevajadzētu turēt otrā plānā kā kaut ko kaitīgu tiem, kas nāk šeit ārstēties. Tieši pretēji, vienmēr augstu vajadzētu izcelt patiesību, ka Dieva likumi pēc sava rakstura un izpildījuma ir "dzīvība tiem, kas tos atrod, un visai viņu miesai zāles, kas dziedina".

Lepnums un mode tur vīrus un sievas visīstākajā verdzībā tādiem ieradumiem, kas ir liktenīgi veselībai un pat dzīvībai. Ēst kāre un kaislības, prasot pēc apmierinājuma, min kājām saprātu un sirdsapziņu. Tas ir sātana briesmīgais darbs, un viņš pastāvīgi un neatlaidīgi pūlas stiprināt tās ķēdes, ar kurām ir saistījis savus upurus. Kas visu savu dzīvi ir bijuši nodevušies nepareiziem ieradumiem, ne /553/ vienmēr uzreiz saprot izmaiņas vajadzību. Daudzi neatlaidīgi un par katru cenu grib turpināt apmierināt savas tieksmes uz grēcīgām izpriecām. Ļaujiet, lai viņiem atmostas sirdsapziņa, un daudz būs iegūts. Nekas cits kā tikai Dieva žēlastība var pārliecināt sirdi un atgriezt to; vienīgi šeit ieradumu vergi var iegūt spēku tos saistošo važu saraušanai. Tiem, kas pieraduši apmierināt savas iegribas, jāliek redzēt un saprast, ka, lai viņi atbilstu dievišķo likumu prasībām, vajadzīga ilgstoša morāliska atjaunošanās. Aptraipīts ir dvēseles dievnams, un Dievs viņus uzaicina atmosties un ar visiem spēkiem cīnīties, lai atgūtu atpakaļ Dieva doto vīrišķību, kas upurēta grēcīgu tieksmju apmierināšanai.

Dievišķā patiesība uz prātu var atstāt mazu iespaidu, kamēr dažādi ieradumi darbojas pret patiesības pamatlikumiem. Kas ir labprātīgi atzīt grēcīgās sevis lutināšanas iespaidu uz veselību un kas uzsāk reformas darbu, kaut arī vadoties no savtīgiem motīviem, tie līdz ar to nostājas tur, kur Dieva palīdzība var atrast pieeju viņu sirdij. Un otrādi, kurus aizsniedzis Rakstu patiesības izskaidrojums, to sirdsapziņu iespējams atmodināt veselības jautājumam. Viņi ieraudzīs un izjutīs vajadzību uzvarēt ēstkāri un tiranizējošos ieradumus, kas tik ilgi pār viņiem valdījuši. Daudz ir tādu, kas labprāt pieņemtu Dieva Vārdu patiesības, kad visskaidrākie pierādījumi ir viņus pārliecinājuši, tomēr miesīgās tieksmes, prasot pēc apmierinājuma, pārvalda prātu, un viņi atmet patiesību kā maldus, jo tā nostājas pret viņu alkatīgajām tieksmēm.

"Kunga bijāšana ir gudrības iesākums." Kad cilvēki ar nepareiziem ieradumiem un grēcīgu dzīves veidu pakļaujas dievišķās patiesības spēkam, tad Dieva Vārds atveroties apgaismo un dara vientiesīgos gudrus. Patiesība dara savu darbu pie sirds, un morālie spēki atdzīvojas, kas likās esam paralizēti. Patiesības pieņēmējs iegūst vēl skaidrāku un spēcīgāku izpratni. Savu dvēseli viņš ir savienojis ar Mūžīgo Klinti. Veselība palielina vārda tiešā nozīmē /554/ viņa drošību Kristū. Tā reliģija un veselības likumi iet roku rokā viens otram blakus.

UZTICĪGI STRĀDNIKI

Tik lielas un svarīgas iestādes vadīšana, kāda ir sanatorija, nenovēršami saistīta ar lielu atbildību kā laicīgās, tā garīgās lietās. Visaugstākā mērā svarīgi, lai šī patversme, kas domāta miesīgai un garīgi slimajiem, būtu tāda, kuru varētu vadīt Varenais Ārsts Jēzus un kur visu darītu Viņa Gara vadībā. Visiem, kas saistīti ar šo iestādi, vajadzētu sevi sagatavot uzticīgai Dieva doto atbildīgo pienākumu izpildei. Mazos pienākumus vajadzētu pildīt tikpat uzticīgi kā svarīgākās lietas. Visiem, lūdzot Dievu, vajadzētu mācīties, lai kļūtu pēc iespējas derīgāki darbam un sagādātu šai slimnieku patvēruma vietai lielus panākumus.

Mēs nespējam aptvert, ar kādu nemieru dažādo slimību mocītie pacienti nāk uz sanatoriju, visi ilgodamies pēc palīdzības, tikai daži neuzticīgi un šaubīdamies, kamēr citi ir pašārvīgāki. Kas šo iestādi nav apmeklējuši, tie ar interesi vēro visu to pamatlikumu atklāšanos, kuriem seko šīs iestādes vadītāji.

Kas sevi atzīst par Dieva bērniem, tiem visiem vienmēr vajadzētu atcerēties, ka viņi ir misionāri, kuriem savā darbā jāsasakaros ar visādu šķiru cilvēkiem. Būs jāstojas ar izsmalcinātiem un ar rupjiem, ar pazemīgiem un lepniem, reliģiskiem un skeptiķiem, uzticīgiem un pašārvīgiem un aizdomu pilniem, devīgiem un skopiem, tīriem un amorāliem, izglītotiem un neizglītotiem, bagātiem un nabagiem; tiešām sanatorijas pacientu starpā būs atrodamī visādu raksturu un sabiedrisko šķiru pārstāvji. Kas nāk uz šo patvēruma vietu, tie nāk tādēļ, ka viņiem vajadzīga palīdzība. Lai kāds būtu viņu stāvoklis vai apstākļi, nākdami uz sanatoriju, viņi atzīst, ka nespēj paši sev palīdzēt. Pret šiem dažāda /555/ rakstura cilvēkiem nevar izturēties vienādi, tomēr viņiem visiem, kā bagātiem, tā nabagiem, augstiem un zemiem, no citiem atkarīgiem vai neatkarīgiem, ir vajadzīga laipnība, līdzjūtība un mīlestība. Savstarpējā saskarē garam un prātam jāsaņem noslīpējums un cēlāks skaistums. Savstarpēji cieši saistīti ar cilvēcīgās brālības saitēm, mēs esam atkarīgi viens no otra.

"Vai esam meistars, kalps vai draugs,

Lai palīdzētu tuvākam,

Mūs saistījušas Debesis.

Lai tas, kas vienam vājums šķita,

Par spēku kļūtu visiem mums."

Sabiedriskās attiecības noved kristieti saskarē ar pasauli. Katru vīru un sievu, kas baudījuši Kristus mīlestību un sirdīs uzņēmuši gaismu, uzaicina apgaismot to cilvēku tumšās tekas, kas nepazīst labāku ceļu. Katram strādniekam šinī sanatorijā vajadzētu kļūt par Jēzus liecinieku. Sabiedrisko spēku, Kristus Gara svētoto, vajag izlietot tā, lai mantotu dvēseles Pestītājam.

Kas saistīts ar personām, kuras raksturā, tieksmēs un temperamentā tik ļoti atšķirīgas viena no otras, tas piedzīvos pārbaudījumus, grūtības un sadursmes pat tad, ja no savas puses būs darījis vislabāko. Viņam var būt nepatīkams, pat pretīgs izglītības trūkums, lepnums un neatkarības jūtas, ar ko viņam būs jāstojas; tomēr viss tas viņu nedrīkst padarīt mazdūšīgu. Viņam jāstāv tā, ka var iespaidot citus, bet pats nedrīkst ļauties ietekmēties. Kā klints nesatricināmi stāvot par pamatlikumiem, pasargājot saprātīgu ticību, viņam jāpaliek apkārtējo iespaidu neskārtam. Dieva ļaudis nedrīkst pārveidot iespaidi, kuriem tie neizbēgami pakļauti; viņiem jāstāv par Jēzu un ar Viņa Gara palīdzību jāatstāj pārveidojošs iespaids uz prātiem, ko sakropļojuši nepareizi ieradumi un aptraipījis grēks.

Kristus nav jāapslēpj sirdī no citiem un jāieslēdz tanī kā kāda kārota bagātība, svēta un skaista, lai par to priecātos vienīgi tās īpašnieks. Mums Kristus jātur sirdīs kā ūdens avots, kas

verd uz mūžīgu dzīvību, atsvaidzinādams visus, kas nonāk saskarē ar mums. Kristu vajag apliecināt atklāti un bezbailīgi, parādot raksturā Viņa lēnprātību, pazemību un mīlestību, līdz Jaudis savaldzina svētuma skaistums. Reliģijas saglabāšanas labākais veids nav /556/ tās norobežošana, kā mēs flakonijā ielejam smaržas, lai neizgaistu to aromāts.

Tieši noraidījumi un pretrunas, ar ko mums jāstājas, stiprina mūsu ticību. Nedrīkstam locīties līdzīgi niedrei vējā, ļaujoties garāmejošiem iespaidiem. Mūsu dvēselēm, evaņģēlija patiesības iesildītām un stiprinātām un dievišķās žēlastības atsvaidzinātām, jāatveras priekš citiem un jāizplata un jāizlej smarža pār tiem. Ietērpti visās patiesības bruņās, mēs varam stāties pretī jebkuram iespaidam, un mūsu dvēseles skaidrība paliks neskārta.

Visiem vajadzētu saprast, ka Dieva prasības jāstāda augstāk par visu citu. Dievs ikvienam devis spējas, lai, tās izlietojot, slavu saņemtu Devējs. Katru dienu jāspēr kādi soļi uz priekšu. Ja darbinieki aiziet no sanatorijas tādi, kādi viņi tur atnāca, bez izšķirīgas savu spēju uzlabošanās, nepieauguši zināšanās un garīgā spēkā, tad viņi ir piedzīvojuši zaudējumu. Dieva nodoms ir, lai kristietis pastāvīgi augtu, līdz ir sasniedzis pilnīga vīra un pilnīgas sievas augumu Kristū. Kas nekļūst stiprāki un ciešāk neiesakņojas un nenopamatojas patiesībā, tie visi nepārtraukti slīd atpakaļ.

Vajadzētu pielikt sevišķas pūles, lai sanatorijā kalpojošie darbinieki būtu apzinīgi kristieši. Dievs grib, lai Veselības institūta darbību organizētu un vadītu tikai septītās dienas adventisti. Ja atbildīgās vietās ielikts neticīgos, tad vadošais iespaids stipri kaitēs sanatorijas interesēm. Dieva nodoms nav bijis, lai šai iestādē valdītu kārtība, kas atbilstu citiem veselības institūtiem mūsu zemē. Bet gan tam jābūt vienam no visspēcīgākajiem līdzekļiem Viņa rokās gaismas izplatīšanai pasaulē. Šai sanatorijai jāstāv zinātniski spēcīgai, morāliski un garīgi stiprai, kā uzticīgam sargkareivim par reformu visos virzienos; un visiem, kas te dara savu daļu darba, vajadzētu būt reformatoriem, kas cienītu tās likumus un ņemtu vērā veselības reformas gaismu, kas tagad spīd uz mums kā uz tautu.

Visi var būt par svētību citiem, ja viņi būs labprātīgi /557/ nostāties tā, ka pareizi attēlotu Kristus reliģiju. Tomēr vairāk rūpju ir pielikts ārējam izskatam, lai katrā iespējamā veidā atbilstu pasaulīgo pacientu gaumei, nekā dzīvas savienības uzturēšanai ar Debesīm, lūgšanām un modrībai, lai šis Dieva darba izvešanai paredzētais līdzeklis gūtu bagātus panākumus, darot labu cilvēku miesām un arī viņu dvēselēm.

Ko varētu teikt un ko varētu darīt, lai atmodinātu sirdsapziņu visiem ar šo svarīgo iestādi saistītajiem cilvēkiem? Kā viņiem varētu likt ieraudzīt un izjust draudošās briesmas rīkoties nepareizi, ja viņiem ik dienas nebūs dzīvu piedzīvojumu dievišķās lietās? Ja ārsta iespaids ir skaņā ar viņa ticību, tad viņam ir pārveidojošs spēks uz visiem, kas saistīti ar sanatoriju. Šis ir viens no vislabākajiem misijas laukiem pasaulē; un visiem, kas te ieņem atbildīgas vietas, vajadzētu tuvu iepazīties ar Dievu un vienmēr saņemt gaismu no Debesīm. Nekad sanatorija nav pārdzīvojusi tik svarīgu laika posmu kā tagad; nekad tik daudz nav bijis likts uz spēles. No visām pusēm mūs apņēma pēdējo dienu briesmas. Sātans ir nonācis ar lielu spēku, darbotamies ar visādu netaisnības pievilšanu pie tiem, kas pazūd, jo viņš zina, ka viņam ir maz laika. Tagad no mūsu vārdiem un darbiem ar pieaugošu spožumu jāspīd gaismai uz tumsībā atrodošos cilvēku takām.

Daži nav tādi, kādus Kungs vēlētos viņus redzēt. Viņi ir strupi un skarbi, un viņiem vajadzīgs Dieva Gars, kas viņus darītu maigākus un iejūtīgākus pret citiem. Nekad nav patīkami uzņemties krustu un iet pa sevis aizliegšanas teku; tomēr tas ir jādara. Dievs vēlas, lai visiem būtu Viņa rakstura žēlojošais jaukums un Viņa Gars, kas dzīvi darītu par patīkamu smaržu. Daži ir pārāk pašpaļāvīgi, pārāk pašapmierināti; viņi neapspriežas ar citiem, ko tomēr vajadzētu darīt.

Mani brāļi, mēs dzīvojam svinīgi nopietnā laikā. Ir jāpadara svarīgs darbs pie mūsu pašu dvēselēm un pie citiem, vai arī mēs piedzīvosim bezgalīgi lielu zaudējumu. Mums jāļaujas Dieva žēlastības pārveidojošajam spēkam, vai /558/ arī mēs pazaudēsīm Debesis, un, mūsu ietekmēti, arī citi tās pazaudēs. Ļaujiet man jums apgalvot, ka cīņas un sadursmes, kas jāpanes, pildot pienākumus, pašizliegšanās un uzpurēšanās, kas jāparāda, paliekot uzticīgiem Kristum, neizraisa Dievs. To visu mēs nepiedzīvojam kā sekas patvaļīgai un nevajadzīgai pavēlei. Iemesls nav arī stingrais dzīves veids, Kādu Kungs no mums prasa, kalpojot Viņam. Ja mēs atteiktos paklausīt Kristum un kļūtu par kalpiem sātanam un par grēka vergiem, tad mēs piedzīvotu vairāk grūtību un daudz lielākās nelaimes.

Jēzus aicina mūs nākt pie Viņa, un Viņš noņems no mūsu nogurušajiem pleciem lielo smagumu un liks uz mums Savu jūgu, kas ir patīkams, un Savu nastu, kas ir viegla. Teka, pa kuru Viņš aicina mūs iet, nekad mums nesagādās sāpes, ja tikai mēs pa to vienmēr iesim. Tikai nemaldoties no pienākuma tekas, ceļš mums kļūst grūts un ērkšķains. Upuri, kas jāpienes, sekojot Kristum, ir tikai tajos soļos, kas mūs ved atpakaļ uz gaismas, miera un laimes teku. Šaubas un bailes aug, ja mēs tās piekopjam, un, jo vairāk mēs tām ļaujamies, jo grūtāk tās ir pārvaramas. Droši varam atlaisties no katra šīs zemes balsta un aizstāvja un satvert Tā roku, Kurš vētrainā jūrā pacēla un izglāba grimstošo mācekli.

Dievs jūs aicina apmainīt bērna vienkāršo uzticību pret vīra briedumu un spēku. Viņš grib, lai jūs attīstītu īstu rakstura zeltu, un Kristus nopelnā jūs to varat panākt. Manu dvēseli nospiež rūpes par tiem, kas neizjūt vajadzību atrasties pastāvīgā savienībā ar Debesīm, lai padarītu darbu, kas viņiem kā Dieva sargkareivjiem uzticēts.

Reliģija mums ir nepieciešama. Mums jāēd dzīvības maize un jādzēr pestīšanas ūdens. Mums jākopj mīlestība, ne mīlestība, kuru nepareizi tā sauc, kas liek mums mīlēt grēku un sargāt grēcinieku, bet gan Bībeles mīlestība un Bībeles gudrība, kas vispirms ir šķīsta, pēc tam mierīga, lēna, viegli pielūdzama, pilna apžēlošanās un labu augļu.

Visiem, kam ir iespāids sanatorijā, jāaskaņojas ar /559/ Dieva prātu, jāpazemojas un jāatver sirds Kristus Gara dārgajam iespāidam. Ugunī pārbaudītais zelts attēlo ticību un mīlestību. Daudziem gandrīz pilnīgi trūkst mīlestības. Pašapmierinātība padara viņus aklus, ka viņi neredz savu lielo vajadzību. Ik dienas nepieciešams no jauna atgriezties pie Dieva un gūt jaunus un dziļus piedzīvojumus reliģiskajā dzīvē.

Sevišķi ārstu sirdī jāmostas visnopietnākajām ilgām pēc tās gudrības, kuru vienīgi Dievs var dot; jo tiklīdz viņi kļūst pašpaļāvīgi, tie tiek atstāti vieni, lai sekotu savas nesvētās sirds impulsiem. Kad redzu, kas ārsti var kļūt savienībā ar Kristu un kādi viņi nekļūst, ja ik dienas no jauna nesavienosies ar Viņu, tad mani satrauc doma, ka viņi var apmierināties ar pasaulīgā līmeņa aizsniegšanu, karsti neilgojoties, nesalkstot un neslāpstot pēc svētuma skaistuma, pēc klusa un mierīga gara rotājuma, kam Dieva acis ir liela vērtība.

Kristus miers - ar naudu to nevar nopirkt; spīdošie zelta gabali tam nevar pavēlēt; prāts to nevar nodrošināt; tā ir Dieva dāvana. Kristus reliģija - kā lai es viņiem daru saprotamu viņu lielo zaudējumu, ja viņi nokavēs ikdienas dzīvē īstenot tās svētos pamatlikumus? Kristus pazemība un lēnprātība ir kristieša spēks. Šīs rakstura īpašības ir daudz vērtīgākas par visu, ko var radīt ģēnijs un nopirkt bagātais. Skaidra sirds, pateicības un miera pilns gars Dieva acīs ir vērtīgāks par visu, ko šeit meklē, mīl un kopj.

Ja sirdī valda patiesības dievišķā harmonija un mīlestība, tad tā gaiši atslogojosies vārdos un darbos. Visrūpīgākā arējās pieklājībās un sadzīves laipnības izkopšana nespēs pasargāt no īgnuma, skarba sprieduma un nepiedienīgas valodas. Sirdī jāvalda patiesas labvēlības garam. /560/ Mīlestība dara tās īpašnieku miermīlīgu, pieklājīgu un izturēšanās veida patīkamu. Mīlestība dara gaišu vaigu un piešķir maigumu balsij; tā paceļ un skaidro visu cilvēku. Tā viņu saskaņo ar Dievu, jo mīlestība ir Debesu īpašība.

Daudziem draud briesmas domāt, ka darba rūpes, rakstīšana un ārsta uzdevumu veikšana vai arī citu darba pienākumu pildīšana ir atvainojums novārtā atstātajām lūgšanām, Sabata neievērošanai un reliģiskās kalpošanas atmešanai. Svētas lietas tādā veidā pazemina, piemērojot savām ērtībām, izvairoties no pienākuma, pašai izliegšanās un krusta. Ne ārstiem, ne kalpotājiem nevajadzētu mēģināt padarīt savus darbus, neņemot laiku lūgšanām. Dievs labprāt palīdzētu visiem, kas apliecina savu mīlestību uz Viņu, ja tikai viņi nāktu pie Viņa ticībā un, izprotot savu vājumu, izlūgtos no Viņa spēku. Ja viņi šķiras no Dieva, tad viņu gudrība pierādīsies par ģeķību. Ja viņi ir mazi paši savās acīs un visās lietās pašaujas uz savu Dievu, tad Dievs būs viņu spēks un panākumi pavadīs viņu pūles. Bet ja viņi novēršas no Dieva, tad viņos ieiet sātans un pārvalda viņu domas un samaitā spriedumu.

Nevienam nedraud lielākas briesmas kā tam, kas domā, ka viņš stāv droši. Tieši tad viņa kājas sāk slidēt. Kārdināšanas nāks viena pēc otras, un to iespāids tik nemanāmi iedarbosies uz dzīvi un raksturu, ka bez dievišķā spēka uzturošās klātbūtnes šo cilvēku noteikti samaitās pasaules gars, darot to nespējīgu izpildīt Dieva nodomu. Visu, kas cilvēkam ir, ir devis Dievs, un tas, kas savas spējas attīsta un izlieto Dievam par godu, būs kā darba rīks labiem darbiem; tomēr bez pastāvīgas lūgšanas, bez reliģisko pienākumu pildīšanas mēs nevaram dzīvot reliģisku dzīvi, kā nevaram būt fiziski stipri, ja neuzņemam

sevi laicīgu barību. Mums ik dienas jānosēstas pie Dieva klāta galda. Augšanai jāsaņem spēks no Dzīvā Vīnkoka.

Ceļš, kādu daži izvēlējušies, lietojot pasaulīgu veiklāku mērķu sasniegšanai, nesaskan ar Dieva prātu. Viņi redz ļaunumu, kas būtu labojams, bet, nevēlēdamies izsaukt pārmetumus pār savām galvām un paši drosmīgi nestādamies /561/ pretī šīm lietām, uzkrāj nastu citiem, lai tie pārvar grūtības, no kurām viņi ir izvairījušies. Un pārāk bieži to, kas runā skaidri, padara par galveno vainīgo.

Brāļi, es jūs ļoti lūdzu, savā rīcībā vadieties vienīgi no domām par Dieva godu. Paļaujieties uz Viņa spēku, un lai Viņa žēlastība ir jūsu stiprums. Pētot Rakstus un nopietni lūdzot, centieties skaidri izprast savu pienākumu un tad uzticīgi to izpildīt. Ir ļoti svarīgi, lai jūs radinātos būt uzticīgi mazās lietās, un tā jūs piesavināsieties ieradumu būt taisnīgiem un godīgiem atbildīgākos pienākumos.

Mazie ikdienas dzīves atgadījumi mums aizslīd garām neievēroti; bet tieši tie veido mūsu raksturu. Katrs dzīves notikums ir liels uz labu vai uz ļaunu. Prātu un gribu vajag audzināt ikdienas pārbaudījumos, lai būtu spēks izturēt un nepakristu jebkurā grūtā stāvoklī. Pārbaudījumu un briesmu dienās jums vajadzēs stāvēt stingri par patiesību, paliekot jebkura pretējā iespaida neskārtiem.

Dievs ir labprātīgs daudz darīt priekš jums, ja tikai jūs izjustu vajadzību pēc Viņa. Jēzus jūs mīl. Centieties vienmēr staigāt gudrības gaismā. Visos mainīgajos dzīves apstākļos nepalieciet mierā, kamēr neesat pārliecinājušies, ka jūsu prāts saskan ar jūsu Radītāja gribu. Ticībā uz Viņu jūs varat iegūt spēkus jebkuras sātana kārdināšanas atsišanai, un tā ar katru Dieva pielaisto pārbaudījumu jūsu tikumiskie spēki pieaugs.

Jūs varat kļūt iespaidīgi vīri, kuri spēj nest atbildības, ja jūs visu savu gribasspēku, savienotu ar dievišķo stiprumu, nodosit darbam. Vingriniet garīgos spēkus un nekādā gadījumā neatstājiet novārtā fiziskos. Nejaujiet intelektuālam kūtrumam jums aizvērt ceļu uz lielākām zināšanām. Mācieties apsvērt un pārdomāt tikpat daudz, cik jūs nododaties studijām, lai jūsu prāts varētu paplašināties, nostiprināties un attīstīties. Lai neviens nedomā, ka ir jau pietiekoši daudz mācījies un drīkst tagad mazāk pūlēties. Cilvēka vērtība nosakāma pēc viņa prāta attīstības. Jūsu augšanai vajadzētu turpināties visu dzīves laiku, katru dienu vajadzētu mācīties un praktiski izlietot iegūtās zināšanas.

Jūsu patiesā cieņa un morālā vērtība pieaugs, ja jūs/562/ īstenosiet tikumības mācības un sirdī un dzīvē kopsiet taisnīgumu un godīgumu. Nepieļaujiet rakstura aptraipīšanu ar savtīguma spītālību. Augstsirdīga dvēsele kopā ar attīstītu prātu darīs jūs par vīriem, kurus Dievs varēs izlietot svētos uzticības posteļos.

Visiem, kas saistīti ar šo iestādi, vispirms vajadzētu kļūt pašiem taisniem Dieva priekšā un tad turpināt stāvēt Kristus spēkā, paliekot sliktu iespaidu neskārtiem, kuru iedarbība būs jāizjūt. Ja par sava rakstura pamatu darīs Dieva Vārda skaidros pamatlikumus, tad visur, kur Kungs viņus Savā priekš redzē sauks, viņi paliks neskārti; nekādi kaitīgi iespaidi viņus nenovērsīs no taisnības tekas.

Daudzi cieš neveiksmi tur, kur vajadzētu gūt panākumus, tikai tāpēc, ka nesaprot, cik lielu iespaidu atstāj viņu vārdi un rīcība. Viņus iespaido apstākļi, un liekas, ka viņi domā, ka viņu dzīve pieder viņiem pašiem un ka viņi drīkst iet pa to ceļu, kas viņiem liekas vispatīkamākais, nepiegriežot vēribu citiem. Tādi cilvēki būs pašapmierināti, un uz viņiem nevar pajauties. Viņi ar lūgšanām nedomā par savu stāvokli un atbildību un nesaprot, ka, tikai pildot uzticīgi pašreizējos pienākumus, viņiem ir cerība iemantot nemirstīgo dzīvi.

Ja šīs personas Dieva Vārdu darītu par savu studiju priekšmetu un vadoni, tad viņi redzētu, ka "neviens cilvēks nedzīvo sev". No inspirētiem Rakstiem viņi mācītos saprast, ka Dievs augstu vērtē cilvēces ģimeni. Viņa radīšanas darbi katrā nākošajā dienā tiek nosaukti par labiem, bet cilvēku, radītu pēc Dieva līdzības, atzina par "ļoti labu". Ne pret vienu citu radījumu Dievs nav parādījis tādu mīlestību. Un kad grēka dēļ viss bija zaudēts, Dievs atdeva Savu mīļoto Dēlu, lai glābtu kritušo cilvēci. Viņa prāts bija, lai tie neietu bojā savos grēkos, bet gan lai dzīvotu un izlietotu savus spēkus par svētību pasaulei un par godu Radītājam. Kas sevi sauc par kristiešiem un nedzīvo, lai darītu labu citiem, tie paklausa paši savam samaitātajam prātam un nevis Dieva prātam, un Kungs no viņiem prasīs atbildību /563/ par Viņa doto svētību nepareizu izlietošanu.

Jēzus, Debesu Lielais Pavēlnieks, atstāja ķēnišķīgos pagalmus, lai nāktu uz lāstu sakropļoto un notrulināto zemi. Viņš piegāma cilvēcīgo dabu, lai ar Savu cilvēcīgo roku varētu apņemt cilvēci, kamēr ar Savu dievišķo roku Viņš turas pie Visvarenā un tādā kārtā savieno

ierobežoto cilvēku ar Bezgalīgo Dievu. Mūsu Pestītājs nāca pasaulē, lai rādītu, kā cilvēkam dzīvot, lai nodrošinātu mūžīgo dzīvību. Atdodams nāvē Savu Dēlu par kritušo cilvēku, mūsu Debesu Tēvs pienesā bezgalīgu upuri. Cenai, kas samaksāta par mūsu atpirkšanu, vajadzētu mums dot augstākus ieskatus par to, kas mēs varam kļūt caur Kristu.

Aplūkojot Tēva mīlestības augstumu, dziļumu un plašumu, kādu Viņš parādījis bojā esošai cilvēcei, Jāni pārņēma izbrīns un godbijība. Tās aprakstīšanai viņš nevar atrast piemērotus vārdus, viņš tikai uzaicina pasauli to aplūkot: "Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka mēs topam saukti Dieva bērni." Kāda vērtība ar to tiek piešķirta cilvēkam! Caur grēku cilvēka bērni tapa par sātana pavalstniekiem. Caur Kristus bezgalīgo upuri un caur ticību Viņa Vārdam Ādama bērni kļūst par Dieva bērniem. Pieņemot cilvēka dabu, Kristus pacēla cilvēci. Kritušajiem cilvēkiem dāvāta vēl viena iespēja izturēt pārbaudījumu, viņiem dota iespēja savienībā ar Kristu izglītoties, attīstīties un pacelties augstāk, lai viņi tiešām būtu "Dieva bērnu" nosaukuma cienīgi.

Šāda mīlestība nav ne ar ko salīdzināma. Jēzus prasa, lai tie, kas atpirkti, maksājot ar Viņa dzīvību, vislabākajā veidā izlietotu podus, kurus Viņš tiem devis. Viņiem jāpieaug dievišķā prāta atzīšanās un, pastāvīgi lietojot, jāattīsta savas intelektuālās un tikumiskās spējas, līdz viņi iegūs tādu rakstura pilnību, kas tikai nedaudz zemāka par eņģeļiem.

Ja tie, kas apliecina ticību tagadējai patiesībai, paši tiešām arī būtu patiesības pārstāvji, īstenojot visu gaismu, kas spīd uz viņu tekas, tad viņi pastāvīgi izplatītu labu iespaidu un tādā veidā apgaismotu ceļu uz Debesīm /564/ visiem, kas nonāk ar viņiem saskarē. Tomēr uzticības un godīguma trūkums starp tiem, kas sevi sauc par patiesības aizstāvjiem, ir liels kavēklis Dieva darba attīstībai. Sātans darbojas caur cilvēkiem, kas atrodas zem viņa kontroles. Sanatorijai, draudzei un citām iestādēm Betlkrīkā mazāk jābaidās no neticīgajiem un atklātiem zaimotājiem kā no nepastāvīgiem Kristus apliecinātājiem. Tie ir Akana nometnē, kas izsauc kaunu un sakāvi. Tie ir tie, kas aiztur Dieva svētības un padara mazdūšīgus Kristus darba čaklos un pašaieliedzīgos strādniekus.

Izturēšanās veidā pret pacientiem visiem vajadzētu vadīties no augstākiem motīviem nekā tikai pašu savtīgās intereses. Katram vajadzētu saprast, ka šis institūts ir viens no Dieva iekārtotajiem līdzekļiem, lai atvieglotu miesas ciešanas un norādītu grēkiem slimajām dvēselēm uz Viņu, Kurš var dziedināt kā dvēseli, tā miesu. Pildot savus speciāli norādītos pienākumus, katram vēl vajadzētu interesēties arī par visu citu labklājību. Savtīgums ir pretējs kristietības garam. Tas visā visumā ir sātāniskā kā pēc savas dabas, tā arī savas attīstības veidos.

Vienā no mācekļiem sniegtajām dārgajām mācībām mūsu Pestītājs sekojošos vārdos aprakstīja Dieva rūpes par Saviem radījumiem; "Vai divi zvirbuļi netiek pirkti par vienu artavu? Un neviens no tiem nekrīt zemē bez jūsu Tēva. Bet arī jūsu galvas mati visi ir skaitīti. Viņš, Kurš vēriģi noliecas pat pār mazu putnu, sevišķi rūpējas par visiem Sava darba nozarojumiem. Bezgalīgais Dievs vēro visus, kas strādā mūsu iestādēs. Viņš raugās, vai tie savus pienākumus pilda ar visstingrāko godīguma izpratni vai bezrūpīgā, negodīgā veidā. Eņģeļi neredzami staigā visās šo iestāžu telpās. Eņģeļi pastāvīgi uzkāpj Debesīs, nesot priecīgas vai bēdīgas ziņas. Pierakstīts tiek katrs uzticīgi izpildīts darbs; atzīmēta tiek arī katra negodīga rīcība, un beidzot ikviens tiks atalgots pēc saviem darbiem.

KRISTĪGAIS IESPAIDS

Visiem sanatorijā esošajiem Kristus sekotājiem savā satiksmē ar citiem vajadzētu censties paaugstināt kristietības standartu. Es kavējos runāt par to, tāpēc ka daži, kas vienmēr gatavi noiet galējībās, domātu, ka ar pacientiem katrā ziņā jārunā par mūsu mācības punktiem un ka sanatorijā noturētajās reliģiskajās sapulcēs jārunā tāpat, kā atrodoties starp brāļiem un māsām mūsu pašu lūgšanas namā. Daži neparāda nekādu gudrību, nododot savas liecības šajās mazajās sapulcēs, kas sevišķā kārtā vairāk domātas pacientiem. Savā dedzībā viņi drāžas uz priekšu un runā par trīskārtīgo eņģeļu vēsti vai par citiem mūsu ticības īpatnējiem punktiem, no kuriem šie slimie cilvēki nesaprot neko vairāk kā no runas grieķu valodā.

Varbūt šos jautājumus varētu ietvert ticīgo lūgšanas sapulcē, bet ne tur, kur gribam palīdzēt tiem, kas nemaz nepazīst mūsu ticību. Mums savas lūgšanas un liecības vajadzētu piemērot gadījumam un klātesošai sabiedrībai. Kas to nespēj darīt, tie šādās sanāksmēs nav vajadzīgi. Ir temati, par kuriem kristietis ar panākumiem var runāt kurā katrā laikā, kā kristīgā dzīve, Kristus mīlestība un ticības vienkāršā skaidrība; un, ja Jēzus mīlestība ir iemājojusi viņu sirdī, tad tā

atmirdzēs katrā lūgšanā un pamācībā. Ļaujiet dzīvē atklāties svētojošās patiesības augļiem, lai tie ir redzami dievišķā. priekšzīmē, un tas atstās iespaidu, kuru nevarēs iznīcināt nekāds cits iespaids.

Kristietības vārdu apkauno daudzu dzīve, kas sevi sauc par kristiešiem, bet kur tik maz atklājas patstāvība un patiesa dievbijība. Saskaroties ar pasaules iespaidu, viņu sirds it kā sadalās. Viņi vairāk tiecas pretī pasaulei nekā Kristum. Ja trūkst spēcīgu uzbudinājumu, kas aizkustina jūtas, tad, pēc viņu izturēšanās spriežot, neviens nevar domāt, ka viņi mīl patiesību un ir kristieši.

Daži atzīs, ka tas, ko es rakstu, ir patiesība, tomēr /566/ nedarīs nekādu izšķirīgu pārmaiņu. Viņi nespēj izprast miesīgas sirds pieviļošo darbību, un to garīgā akluma dēļ viņus nomaldina iespaids, kas samaitā un nonāvē dvēseli. Kārdinājumu burvība turēs savā varā tos, kas neredz un nesaprot viņiem draudošās briesmas. Katrā labvēlīgā gadījumā dvēseļu ienaidnieks viņus izlietos par saviem aģentiem un atmodinās viņos katru jaunu īpašību, kas atrodama viņu nesvētajā raksturā. Viņi pastāvīgi tieksies pēc tā, kas ir nepareizs. Ēstkāre un kaislības prasīs pēc apmierinājuma. Gadiem koptie ieradumi atklāsies sātana spēcīgo kārdināšanu brīžos. Dieva darbs ietu daudz spēcīgāk uz priekšu, ja šādi cilvēki atrastos daudzu jūdžu tālumā no Betlkrīkas iestādēm.

Šīs personas varētu reformēties, ja viņas pareizi izprastu savu stāvokli un savu postošo iespaidu un noteikti pūlētos kļūdas izlabot. Bet viņi nedomā, nelūdz un nelasa Rakstus tā, kā to vajadzētu darīt. Viņi izturas vieglprātīgi un nepastāvīgi. Viņi nekur nav noenkuroti. Kas gribētu būt uzticīgi un atstāt glābjošu iespaidu uz citiem, tiem šie cilvēki ir kā piedauzīšanās akmens uz ceļa, un viņu darbs tāpēc ir desmitreiz grūtāks.

Es redzēju, ka ārstiem vajadzētu stāties ciešā savienībā ar Dievu un Viņa spēkā stāvēt un nopietni strādāt. Viņiem jāveic atbildīgs darbs. Apdraudēta ir ne tikai pacientu dzīvība, bet arī viņu dvēsele. Daudziem no tiem, kurus ārstē fiziski, tanī pašā laikā stiprā mērā var palīdzēt arī garīgi. Kā miesas veselība, tā arī dvēseles pestīšana lielā mērā ir atkarīgas no ārsta rīcības veida. Visaugstākajā mērā svarīgi, lai viņu rīcība būtu pareiza; lai viņiem būtu ne tikai zinātniskas atziņas, bet lai viņi pazītu arī Dieva prātu un Viņa ceļus. Uz ārstiem gulstas liela atbildība.

Mani brāļi, jums vajadzētu redzēt un saprast savu atbildīgo stāvokli un, to vērā ņemot, pazemot savu dvēseli Dieva priekšā un izlūgties no Viņa gudrību. Jūs vēl neesat /567/ sapratuši, cik lielā mērā no jūsu vārdiem, rīcības un izturēšanās atkarīga to dvēseļu glābšana, kuru miesīgās ciešanas jūs pūlaties atvieglot. Jūs darāt darbu, kam jāiztur tiesas dienas pārbaude. Jums pašiem sava dvēsele jāsarģā no savtīguma, pašapmierinātības un pašpaļāvības grēka. Jums vajadzētu saglabāt patiesu kristieša cieņu, tomēr jāizvairās no visāda veida izlikšanās. Esiet stingri godīgi savā sirdi un dzīvē.

Lai ticība līdzīgi palmu kokam izlaiž caurbjošas saknes cauri redzamajām lietām un smel sev garīgu spirtumu no dzīvajiem Dieva laipnības un žēlastības avotiem. Šis avots verd uz mūžīgu dzīvību. No šī aplēptā avota mums jāsmel sev dzīvība. Ja jūs atteiksieties no savtīguma un stiprināsiet savu dvēseli pastāvīgā savienībā ar Dievu, tad jūs pavairosiet visu to cilvēku laimi, ar kuriem jums būs jāsaskaras. Jūs ievērosiet novārtā atstātos, pamācīsiet neziņošos, iedrošināsiet nopiestos un izmisušos un, cik vien iespējams, atvieglosiet viņiem ciešanas. Jūs ne tikai rādīsiet ceļu uz Debesīm, bet arī paši iesiet pa šo ceļu.

Neapmierinieties ar paviršām zināšanām. Neuzpūšaties no glaimiem un nejūtaties nomākti, kad jums uzrāda kļūdas. Sātans jūs kārdinās rīkoties tādā veidā, lai izsauktu glaimus un apbrīnošanu; bet no viņa viltībām jums jāprot nogriezties. Jūs esat Dzīvā Dieva kalpi.

Jūsu darbs pie slimniekiem ir sevišķi nogurdinošs, un tas pamazām liktu izsīkt visdziļākajiem dzīvības avotiem, ja nebūtu nekādu pārmaiņu, nekādas izdevības atspirt un ja Dieva eņģeļi neaizsarģātu un neaizstāvētu jūs. Ja jūs varētu redzēt briesmas, caur kurām ik dienas šie Debesu vēstneši jūs neskārtus izvada, tad jūsu sirdī atplauktu pateicība un jūsu lūpas to izteiktu. Ja jūs Dievu darītu par savu stiprumu, tad visgrūtākajos un drosmi atņemošākajos apstākļos jūs varētu iegūt tādu kristīgas pilnības augstumu un plašumu, kādas aizsniegšanas iespējamību jūs savās domās gandrīz nepielaižat. Jūsu domas tad paceltos augstāk, jūs tiektos pēc cēlākām lietām, iegūtu skaidrāku izpratni par patiesību un tādus mērķus savam darbam, kas jūs paceltu pāri visam netīrajam.

Rakstura pilnības iegūšanai nepieciešamas gan domas, /568/ gan darbs. Saskaroties ar pasauli, vajadzētu būt modriem, lai pārāk dedzīgi nesāktu meklēt cilvēku atzinību un savu

dzīvi necenstos saskaņot ar viņu ieskatiem. Ja gribat staigāt droši un neskārti, tad staigājiet uzmanīgi; kopiet pazemības jaukumu un savas bezpalīdzīgās dvēseles uzticiet Kristum, pieķeroties Viņam. Jūs varat jebkurā nozīmē būt Dieva vīri. Pasaulīgā pūļa vidū samulsināti un kārdināti jūs pilnīgā un jaukā mierā varat palikt, savā dvēselē no visa tā neskārti.

Ja jūs ik dienas būsiat vienoti ar Dievu, tad jūs mācīsieties vērtēt cilvēkus tā, kā Dievs viņus vērtē, un jūs labprāt pildīsiet uz jums gulstošos pienākumus - būt par svētību cietošajai cilvēcei. Jūs nepiederat paši sev; jūsu Kungam ir svētas tiesības prasīt Sev jūsu viscēlākās jūtas un jūsu dzīves visaugstāko kalpošanu. Viņam ir tiesības lietot jūs jūsu miesā un garā jūsu spēju visplašākajās robežās. Sev par godu un slavu. Lai arī kādu krustu no jums prasītu nest, lai arī kādu darbu vai ciešanas jums uzliktu Viņa roka, jums viss tas jāpieņem bez kurnēšanas.

Tie, kuru labā jūs strādājat, ir jūsu brāji nelaimē, kas cieš no miesīgām vainām un garīgās grēka spītības. Ja jūs esat kaut cik labāki par viņiem, tad tas ir Kristus krusta nopelns. Daudzi dzīvo pasaulē bez Dieva un bez cerības. Viņi ir vainīgi, samaitāti un pazemoti. Sātana viltība viņus padarījusi par vergiem. Tomēr viņi ir vieni no tiem, kurus atpirkt Kristus nāca no Debesīm. Tieši viņiem jāveltī vismaigākā līdzjūtība, vissiltākās jūtas un nenogurstošas pūles, jo viņi atrodas uz pašas bojāejas robežas. Viņu ciešanu iemesli ir nepiepildītas vēlēšanās, nepareizas kaislības un viņu pašu sirdsapziņas nosodījums; viņi ir nožēlojami vārda pilnā nozīmē, jo viņiem irst saites ar šo dzīvi un nav nekādu izredžu uz nākošo dzīvi.

Jūs strādājat svarīgā darba laukā, un jums vajadzētu strādāt čakli un piesardzīgi, ar prieku un bez ierunām paklausot Meistara aicinājumiem. Vienmēr atcerieties, ka jūsu pūlēm reformēt citus vajadzētu atklāties nenogurstošas laipnības garā. Nekad nekas nav panākts, turoties tālu /569/ no tiem, kuriem gribat palīdzēt. Slimniekiem vienmēr vajadzētu atgādināt patiesību, ka, aicinot viņus uz savu ieradumu reformēšanu, jūs viņiem piedāvājat to, kas viņus glābs un kas viņiem nekaltēs; ka, atsakoties no līdz šim vērtētā un mīlētā, viņi sāk būvēt uz daudz drošāka pamata. Kaut arī par reformu jānostājas stingri un izšķirīgi, tad tomēr rūpīgi vajadzētu sargāties no katras liekulīgas svētulības vai valdonīguma izpausmes. Kristus mums ir pasniedzis dārgas mācības par mīlestību, iecietību un pacietību. Nesavaldība un raupjums nav spēks, ne arī varonība vai kaut kas uzvarošs. Pārlicinoša bija Dieva Dēla izturēšanās. Viņš atklājās kā tāds, Kas visus cilvēkus velk pie Sevis. Viņa sekotājiem vajag tuvāk iepazīties ar Viņa dzīvi un staigāt Viņa piemēra gaismā, lai arī kādus upurus tas prasītu no paša es. Ļaudīm vienmēr ir jāatgādina reformas, pastāvīgas reformas vajadzība, un jūsu priekšzīmei jāapstiprina jūsu mācība.

Man rādīja Daniela gadījumu. Kaut arī viņš bija cilvēks ar mums līdzīgām kaislībām, tad tomēr inspirētā spalva rāda viņu kā bezvainīgu raksturu. Viņa dzīve mums dota kā gaišs piemērs tam, kas var kļūt cilvēks jau šinī dzīvē, ja viņš Dievu darīs par savu stiprumu un gudri izmantos viņa sniedzamības robežās esošās izdevības un priekšrocības. Daniels bija intelektuāls (savā saprašanā) milzis, tomēr pastāvīgi tiecās pēc vēl lielākām zināšanām, pēc vēl augstākiem sasniegumiem. Arī citiem jaunekļiem bija tādas pat priekštiesības, bet viņi neatdeva visus savus spēkus, lai meklētu gudrību, - Dieva atzišanu, kāda tā atrodama Viņa Vārdā un Viņa darbos. Kaut arī Daniels bija viens no pasaules lielākajiem cilvēkiem, viņš tomēr nebija ne lepns, ne pašapmierināts. Viņš izjuta vajadzību pēc atspirdzinājuma, ko dvēselei dod lūgšana, un katru dienu viņš bija redzams nopietnā lūgšanā Dieva priekšā. Viņš negribēja šķirties no šīs priekštiesības pat tad, kad lauvu bedre atvērās, lai uzņemtu viņu, ja viņš turpinātu lūgt Dievu.

Daniels mīlēja Dievu, bijās To un paklausīja Viņam. Tomēr viņš nebēga prom no pasaules, lai izvairītos no tās samaitājošā iespaida. Dieva aizgādībā viņam vajadzēja būt pasaulē, tomēr ne no pasaules. Galma dzīves valdzinājumu un kārdinājumu apņēmts, viņš savā dvēseles godīgumā stāvēja klints cieti pie pamatlikumiem. Viņš darīja Dievu par /570/ savu stiprumu, un lielajā vajadzības brīdī Dievs viņu neaizmirsā.

Daniels bija patiesīgs, godīgs un augstsirdīgs. Rūpīgi cenšoties turēt mieru ar visiem cilvēkiem, viņš tomēr nepieļāva, ka kaut kādi spēki viņu novērstu no pienākumu tekas. Viņš labprāt paklausīja cilvēkiem, kas bija kā valdnieki pār viņu, bet tikai tik tālu, cik saskanēja ar patiesību un taisnību. Ķēniņi un ķēniņu pavēles nevarēja viņu piespiest atteikties no padevības ķēniņu ķēniņam. Danielam bija tikai astoņpadsmit gadu, kad viņu aizveda uz pagānu galmu, lai kalpotu Bābeles ķēniņam; un tieši viņa jaunības dēļ jo vairāk apbrīnojama ir viņa cēlā

pretošanās Jaunumam un nesatricināmā uzticība taisnībai. Viņa cēlajam piemēram vajadzētu dot spēku pat tiem, kas tiek kārdināti un pārbaudīti mūsu dienās.

Stingra saskaņošanās ar Bībeles prasībām būs par svētību ne tikai dvēselei, bet arī miesai. Gara auglis ir ne tikai mīlestība, līksmība un miers, bet arī sātība. Mums piekodināts neapgānīt savu miesu, jo tā ir Svētā Gara mājoklis. Daniela gadījums mums rāda, ka, paklausot reliģiskajiem pamatlikumiem, jaunieši var panākt uzvaru pār miesas kārībām un palikt uzticīgi Dieva prasībām, kaut arī tas viņiem maksātu lielu upuri. Kas būtu tad, ja viņš samierinātos ar pagānu virsnieku prasībām un būtu padevies gadījuma spiedienam ēst un dzert, kā bija ierasts Bābelē? Viens nepareizs solis vestu pie citiem, līdz zaudējis savienību ar Debesīm, būtu aizrauts kārdināšanu straumē. Bet, nesatricināmā uzticībā pieķeroties Dievam, viņš saņēma pravieša spējas. Kamēr cilvēki viņu mācīja galma dzīves pienākumos, Dievs viņu mācīja lasīt un izprast nākošo laikmetu noslēpumus.

TAUPĪBA UN PAŠAIZLIEDZĪBA

Taupība līdzekļu izdošanā ir teicama kristīgās gudrības īpašība. Vīri, kas ieņem atbildīgas vietas mūsu iestādēs, to pietiekoši neņem vērā, Nauda ir ļoti laba Dieva dāvana. Viņa bērnu rokās tā ir barība izsalkušajiem, dzēriens izslāpušajiem un apģērbs kailajiem, tā ir atspaidis nomāktajiem un līdzeklis veselības atgūšanai slimajiem. Līdzekļus nevajadzētu izdot bez vajadzības vai izšķērdīgi lepnuma un godkāres apmierināšanai.

Lai apmierinātu ļaužu patiesās vajadzības, tad pārvaldošajam spēkam jābūt reliģisko pamatlikumu stingrajiem vadmotīviem. Sastopoties kristiešiem ar pasaules cilvēkiem, kristīgums nedrīkst pielīdzināties nesvētajam un pazust nesvētajā elementā. Starpība jāuztur asa un noteikta. Tie ir divu kungu kalpi. Vieni cenšas iet pa pazemības teku, paklausot Dieva prasībām. Viņu ceļš, atdarinot priekšzīmi Kristū Jēzū, ir vienkāršs, skaidrs un lēnprātīgs. Otrie ir visādā veidā pretstats pirmajiem. Viņi ir pasaules kalpi, strauji un godkāriģi, neprātīgi sekodami modei tērpu izvēlē un apmierinot ēstkāri. Šai darba laukā Kristus tiem, kā saistīti ar sanatoriju, devis katram noteiktu uzdevumu. Mums nav jāsamazina attālums starp mums un pasaules cilvēkiem, piemērojoties viņu līmenim, nokāpjot no augstās tekas, kuru Kungs ir norādījis atpirktajiem. Pievilcīgums, kas atklājas kristieša dzīvē, ikdienas gaitās īstenojot pamatlikumus, pakļaujot ēstkāri saprāta virsvaldībai, vienkārši ģērbjoties un ievērojot svētumu sarunās, būs kā gaisma, kas pastāvīgi spīdēs uz to cilvēku tekas, kuru ieradumi ir nepareizi.

Ir sastopami vāji un tukši cilvēki, kuriem nav dziļu domu pamatlikumu spēka, kas ir pietiekoši negudri, lai padotos modes samaitājošajam iespaidam, novirzītos no evaņģēlija vienkāršības un skaidrības. Ja viņi redz, ka tie, kas sevi sauc par reformatoriem, tomēr, cik apstākļi viņiem /572/ atļauj, izdabā savai ēstkārei un ģērbjas pēc pasaules ieraduma, tad savu iegribu vergi vēl vairāk nostiprināsies savos nepareizajos ieradumos. Viņi domā, ka viņi galu galā nemaz nav tālu novirzījušies no ceļa un ka viņu dzīvē nav vajadzīga nekāda liela pārmaiņa. Dieva ļaudīm vajadzētu stipri turēt patiesības karogu un izplatīt iespaidu, kas liktu labot nepareizos ieradumus tiem, kas pielūdz pie modes altāra, un salauzt to burvīgo varu, kāda sātānam ir pār šīm nelaimīgajām dvēselēm. Pasaules cilvēkiem vajadzētu redzēt noteiktu starpību starp viņu pašu pārspīlētajām ierāžām un reformētāju, Kristus sekotāju, vienkāršību.

Dzīves panākumu noslēpums atrodas rūpīgas, apzinīgas vērības piegriešanās mazajām lietām. Dievs veido vienkāršo lapu, sīko ziediņu un zāles stiebriņu ar tādu pašu rūpību, ar kādu Viņš rada pasaules. Stiprs un skaists raksturs veidojas saskanīgs, pildot personīgos pienākumus. Visiem vajadzētu radināties būt uzticīgiem kā vismazākajos, tā arī vislielākajos pienākumos. Cilvēka darbs neizturēs Dieva pārbaudi, ja tas sevi neietvers uzticību, uzcītību un taupību mazajās lietās.

Tiem, kas saistīti ar mūsu iestādēm, visiem ar lielu ieinteresētību vajadzētu rūpēties, lai neko neizšķiestu, pat ja tas bieži neattiecas uz viņiem padoto darba nozari. Ikviens var kaut ko darīt taupības labā. Darbu visiem vajadzētu pildīt, nedomājot par cilvēku uzslavu, bet gan tā, lai tas izturētu Dieva pārbaudi.

Kristus mācekļiem mācīja taupību. Šī pamācība ir vērtā, lai tai piegrieztu rūpīgu vēribu. Viņš caur brīnumdarbu pabaroja tūkstošiem izsalkušu cilvēku, kuri bija klausījušies Viņa mācības; bet, kad visi bija ēduši un apmierinājuši izsalkumu, Viņš neatlāva, ka pazūd pat drusciņas. Viņš, Kurš caur Savu dievišķo spēku varēja vajadzības gadījumā pabarot milzīgu pūli, pavēlēja mācekļiem savākt druskas, lai nekas neietu zudumā. Šī mācība ir dota tikpat daudz mums par mācību kā tiem, kas dzīvoja Kristus dienās. Dieva Dēls rūpējās par laicīgās dzīves vajadzībām. Viņš neizturējās /573/ nevērīgi pret salauztajiem mazajiem gabaliņiem pēc svētku mielasta, kaut arī Viņš šādu mielastu varēja radīt, kad vien Viņš to vēlējās. Mūsu iestāžu darbinieki darītu labi, ja ievērotu šo mācību: "Salasiet atlikušās druskas, lai nekas nepazūd." To darīt pienākas visiem, un vadošās vietās esošajiem vajadzētu radīt priekšzīmi.

Tie, kuru rokas ir atvērtas, lai atbildētu uz aicinājumu dot līdzekļus Dieva darbam un cietēju un trūcīgo atbalstīšanai, nav nolaidīgi, nenoteikti vai kūtri savu laicīgo darbu veikšanā. Viņi vienmēr cenšas turēt savus izdevumus ienākumu robežās. Taupība un ekonomija ir viņu pamatlikums; viņi izjūt pienākumu taupīt, lai būtu kaut kas ko dot.

Daži darbinieki līdzīgi Izraēla bērniem atļauj samaitātai ēstkārei un agrākiem sevis lutināšanas ieradumiem pacelt balsi pēc virskundzības. Tāpat kā senais Izraēls viņi ilgojas pēc Ēģiptes lokiem un sīpoliem. Visiem, kas saistīti ar šīm iestādēm, vajadzētu stingri turēties pie dzīvības un veselības likumiem un tā ar savu piemēru nedot nekādu attaisnojumu vai atbalstu citu nepareizajiem ieradumiem.

Pārkāpumi mazās lietās ir tie, kas vispirms dvēseli vada prom no Dieva. Caur vienu grēku, baudot aizliegto augli, Ādams un Ieva atvēra slūžas sāpēm un bēdām pār pasauli. Daži šo pārkāpumu var uzskatīt kā kaut ko pavisam niecīgu; tomēr mēs redzam, ka sekas tam nepavisam nav mazas. Eņģeļiem Debesīs ir plašāka un augstāka darbības sfēra, tomēr taisnība viņiem un mums ir viena un tā pati.

Ne negodīgums un skopums vada īstos darbiniekus norāt pastāvošās netaisnības un prasīt no visiem strādniekiem taisnu rīcību, taupību un paš aizliegšanos. Sargāt mūsu iestāžu intereses šinīs lietās nepazemo patieso cieņu. Kas paši ir uzticīgi, tie dabīgi sagaida uzticību arī no citiem. Vadītāju rīcībā vajadzētu valdīt stingram taisnīgumam un godīgumam, tādiem jāklūst arī viņiem padotajiem strādniekiem.

Cilvēkiem, kas vadās no pamatlikumiem, nav vajadzīgas /574/ atslēgas un aizšaujāmie; viņi nav jānovēro un jāuzmana. Viņi vienmēr rīkosies taisnīgi un godīgi, kā vienatnē, kur neviena acs viņus neredz, tā arī atklātībā. Viņi neaptraipīs savas dvēseles savtīga labuma vai ieguvuma dēļ. Viņi nicina zemisku rīcību. Kaut arī neviens cits to nezinātu, viņi paši to zinās, un tas iznīcinātu viņu pašcieņu. Kas nav apzinīgs un uzticīgs mazās lietās, to nevarēs pārveidot arī ar attiecīgiem likumiem, ierobežojumiem un sodiem.

Tikai nedaudziem ir tikumisks spēks pretoties kārdināšanām, sevišķi ēstkāres un praktiskas paš aizliedzības jautājumos. Dažiem kārdinājums ir par stipru, lai tam pretotos, redzot citus ēdam trešo reizi dienā; viņi iedomājas, ka ir izsalkuši, bet šo sajūtu neizraisa vis gremošanas orgānu prasība pēc barības, bet gan prāta iegriba, tāda prāta, kas nav nopamatojies uz stipriem pamatlikumiem un nav radinājies aizliegties. Vienā acumirkli nevajadzētu iedragāt vai noārdīt sevis savaldīšanas un ierobežošanas mūrus. Pāvils, paganu apustulis, saka: "Es savu miesu savaldu un to kalpinu, lai citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams."

Kas neuzvar mazās lietās, tiem nebūs morāla spēka pretoties lielākām kārdināšanām. Visiem, kas cenšas godīgumu padarīt par valdošo pamatlikumu ikdienas dzīves darba gaitās, vajadzēs sargāties, lai neiekārotu neviena "cilvēka sudrabu, zeltu vai apģērbu". Apmierinoties ar piemērotu barību un drēbēm, būs viegli pasargāt sirdi un rokas no aptraipīšanās ar iekāri un negodīgumu.

Bērībā un jaunībā veidotajiem ieradumiem ir lielāks spēks par jebkuru dabīgu apdāvinātību, darot vīrus un sievas par intelektuāli lieliem cilvēkiem vai arī par kropliem un neattīstītiem indivīdiem; vislabākās iedzimtās spējas nepareizi ieradumi var sakropļot un novājināt. Ļoti lielā mērā raksturu nosaka dzīves agrie gadi. Pareizi tikumiski ieradumi, kas veidoti jaunībā, parasti raksturo cilvēka tālākās gaitas. Pa lielākai daļai tie, kas godā Dievu /575/ un ciena taisnību, būs mācījušies šo mācību, pirms nekā pasaule varēs viņu dvēselēm uzspiest savu grēka attēlu. Vīri un sievas brieduma gados parasti ir tik nejutīgi pret jauniem iespaidiem ka nocietinājusies klints; bet jaunība ir iejūtīga, uzņēmīga un tad viegli var izveidot pareizu raksturu.

Kas strādā mūsu iestādēs, tiem daudzējādā ziņā ir dotas vislabākās iespējas pareizu ieradumu izveidošanai. Neviena neatrodas ārpus kārdināšanu sniedzamības robežām, jo katram raksturam ir vājas vietas, kurām uzbrukuma brīdī draud briesmas. Kas sevi sauc par kristiešiem, tiem nevajadzētu līdzīgi paštaisnajam farizejam ar lielu prieku pārstāstīt savus labos darbus; visiem jāsaprot, cik nepieciešami būt pastāvīgi modriem, lai dzīve būtu morāli nevainojama. Kā uzticīgiem sargkareivjiem viņiem jāargā savu dvēseles cietoksni, nekad nepielaižot domu, ka uz brīdi drīkstētu kļūt mazāk piesardzīgi. Nopietnās lūgšanās un dzīvā ticībā ir vienīgā drošība.

Kas savus soļus sāk spert bezrūpīgi, tie piedzīvos, ka viņu kājas, pirms paši to manījuši, ir sapinušās tīklos, no kuriem viņi ar saviem spēkiem nevar atbrīvoties. Visiem vajadzētu stipri piesavināties pamatlikumus būt taisnīgiem un godīgiem. Vai viņi ir bagāti vai nabagi, ar draugiem vai pamesti vieni, lai nāk kas nākdams, Dieva spēkā vajadzētu apņemties, ka neļaus nekādam iespaidam sevi vadīt uz vismazāko netaisnību. Katram atsevišķi un visiem kopā vajadzētu saprast, ka no ikviena zināmā mērā ir atkarīga to iestāžu labklājība, kuras Dievs ir izveidojis mūsu vidū.

SANATORIJAS DARBS UN STĀVOKLIS

Nesen atpakaļ, ceļojot Menas štatā, mēs iepazīnāmies ar māsu A, kādu sievieti, kura patiesību pieņēmusi sanatorijā. Viņas vīrs savā laikā bija bagāts rūpnieks, bet piedzīvoja neveiksmi un kļuva nabags. Māsa A saslima un devās uz /576/ mūsu sanatoriju ārstēties. Tur viņa pieņēma tagadējo patiesību, kuru viņa rotā ar viscaur pareizu kristīgu dzīvi. Viņai ir četri jauki, saprātīgi bērni, kuri ir īsti veselības reformatori un var jums pastāstīt, kāpēc viņi ir tādi. Šāda ģimene var darīt daudz laba draudzei un sabiedrībai. Viņi atstāj spēcīgu iespaidu pareizā virzienā.

Daudzi, kas nāk ārstēties uz sanatoriju, tiek vadīti pie patiesības atzišanas, un tā dziedināta tiek ne vien miesa, bet arī tumšajā prātā ielīst gaisma par dārgā Pestītāja mīlestību. Bet cik daudz vairāk laba būtu iespējams padarīt, ja visi, kas saistīti ar šo iestādi, vispirms savienotos ar visas gudrības Dievu un tādā veidā kļūtu par gaismas vadiem priekš citiem. Pasaules ieradumi, lepošanās ar ārieni, savtīgums un pašpaaugstināšanās ielaužas pārāk bieži, un šie grēki tādu cilvēku raksturā, kuri sevi sauc par Kristus sekotājiem, tik ļoti rieb Dievam, ka Viņš nevar ar spēku strādāt priekš tiem vai caur tiem.

Kas negodīgi laicīgos pasākumos, tie līdzīgi izturēsies arī garīgas lietās. Tālāk nevērība uz Dieva prasībām vada uz nevērību pret cilvēces prasībām. Šajā pagrimuma laikmetā negodīgums ir visur izplatīts; tas pieaug arī mūsu draudzēs un mūsu iestādēs. Tā gļotainās pēdas ir redzamas visur. Tas ir viens no grēkiem, kas notiesā šo pasauli, un tas aizvedīs pazušanā tūkstošas un desmitiem tūkstošus. Ja tie, kas atzīst patiesību, mūsu iestādēs Betlkrīkā būtu dzīvi un darbīgi Kristus pārstāvji, tad no viņiem izplūstu spēks, ko izjustu visur. Sātans to labi zina, un viņš strādā ar visu spēku un netaisnības pievilšanu pie tiem, kas pazūd, lai Kristus Vārds nevarētu tikt izcelts un paaugstināts cilvēkos, kas sevi apliecina par Viņa sekotājiem. Man sāp sirds, redzot Jēzu apkaunotu to cilvēku necienīgajā dzīvē un kļūdainajā raksturā, kuri varētu būt Viņa lietai par godu un rotājumu.

Kārdināšanas, kas Kristu apstāja tuksnesī, - ēstkāre, pasaules mīlestība un pašpaļāvība - ir trīs lielie vadošie vilinājumi, kas visbiežāk pārvar cilvēkus. Sanatorijas /577/ vadītāji bieži tiek kārdināti atteikties no pamatlikumiem, kam vajadzētu valdīt šādā iestādē. Tomēr viņiem nevajadzētu novirzīties no pareizā ceļa, lai apmierinātu savas tieksmes vai lai pakalpotu bagāto pacientu vai draugu samaitātajai apetītei. Šāda rīcība atstāj vienīgi sliktu iespaidu. Novēršanās no mācībām, kas sniegtas priekšnesumos vai preses izdevumos, atsaucas visaugstākajā mērā nelabvēlīgi uz sanatorijas iespaidu un morālo stāvokli. Tāda rīcība lielā mērā strādātu pretī visām pūlēm pamācīt un reformēt samaitātās ēstkāres un kaislību upurus, kā arī kavētu viņu pievešanu pie Kristus, vienīgā drošā Patvēruma.

Ļaunums ar to vēl neizbeidzas. Šāds iespaids skārs ne tikai slimniekus, bet arī darbiniekus. Kad aizsprosts vienreiz ir nojaukts, tad nepareizā virzienā tiks sperts viens solis pēc otra. Sātans piedāvā glaimojošas pasaulīgas izredzes tiem, kas atstātu pamatlikumus, upurētu taisnības

skaidrību un kristieša godu, lai tikai gūtu bezdievīgo piekrišanu. Viņa pūlēm pārāk bieži ir panākumi. Viņš gūst uzvaru tur, kur viņam vajadzēja sastapties ar atraidījumu un sakāvi.

Kristus pretojās sātānam mūsu labā. Mums ir Pestītāja priekšzīme, kur mūsu vājie nodomi un apņēmieni var gūt spēku. Tomēr, neskatoties uz to, daži kritīs par upuri sātana kārdināšanām; un viņi nekritīs vieni paši. Katra dvēsele, kas neuzvar, ar savu iespaidu velk arī citus uz leju. Kas nesavienojas ar Dievu un nesāņem gudrību un žēlastību, lai padarītu savu dzīvi skaidrāku un cēlāku, tiks tiesāti par to labo, ko viņi būtu varējuši padarīt, bet nav padarījuši, tāpēc ka ir apmierinājušies ar miesīgu, laicīgu prātu un nesvētu cilvēku draudzību.

Visas Debesis ir ieinteresētas cilvēka glābšanā un ir gatavas izliet pār viņu labdarības dāvanas, ja viņš pakļausies Kristus nosacījumam: "Izejiet no viņu vidus un palieciet atšķirti, saka Kungs, un neaizskariet, kas ir nešķīsts."

Kas ieņem atbildīgas vietas sanatorijā, tiem ļoti vajadzētu sargāties, lai laika kavēkļi un izklaidēšanās nebūtu tāda rakstura, kas pazeminātu kristietības standartu, novedot šo iestādi uz vienādas pakāpes ar citām un mazinot /578/ patiesas dievbijības spēku to cilvēku prātā, kas ar šo iestādi saistīti. Pasaulīgi vai teatrāli sniegumi nav svarīgi sanatorijas labklājībai vai slimnieku veselībai. Jo vairāk dos slimniekiem šāda veida uzjautrinājumu, jo neapmierinātāki viņi jutīsies, ja pastāvīgi kaut kas tāds viņiem netiks sniegts. Prāts nemierīgi kāros pēc kaut kā jauna un uzbudinoša, kas cilvēkiem tiešām nav vajadzīgs. Ja šādus uzjautrinājumus pieļaus vienreiz, tad tos gaidīs atkal, un citi vienkārši sarīkojumi laika kavēšanai slimniekiem vairs nepatiks. Tomēr daudziem slimniekiem miers vairāk vajadzīgs nekā satraukums.

Līdz ar šādiem sarīkojumiem daudzu prātā izgaist iebildumi pret iešanu uz teātri, un aicinājums uz skatuves rādīt morāliskās un dziļi pamācošas ainas nojauc pēdējos šķēršļus. Kas grib pieļaut šāda veida uzjautrinājumus sanatorijā, tie lai meklē gudrību no Dieva, kā vadīt šīs nemierīgās, izsalkušās un izslāpušās dvēseles pie patiesa prieka, miera un laimes Avota.

Kas reiz ir novirzījušies no pareizā ceļa, tiem atgriezties grūti. Šķēršļi ir noņemti, aizsargājošā siena nojaukta. Viens solis nepareizā virzienā sagatavo ceļu nākošajam. Viena vienīga vīna glāze var atvērt durvis kārdināšanām, kas novedīs dziļā dzeršanas ieradumā. Viena vienīga lolota atriebīga doma var atvērt ceļu naidīgām jūtām, kas nobeigsies ar slepkavību. Vissmagākā novirzīšanās no taisnības un pamatlikumiem izsauc šķiršanos no Dieva un var nobeigties pilnīgā atkrišanā. Ko mēs darām vienreiz, to vēl labprātīgāk un dabīgi mēs darīsim atkal; iet uz priekšu pa kādu noteiktu ceļu, vai nu labu vai ļaunu, ir daudz vieglāk, nekā uzsākt šo ceļu. Ir vajadzīgs mazāk laika un darba, lai savu ceļu samaitātu Dieva priekšā, nekā lai raksturā nopamatotu taisnīgus un pareizus ieradumus. No pierastā, vienalga, vai tas iespaido uz labu vai uz ļaunu, cilvēkam ir grūti atsacīties.

Sanatorijas vadītāji tikpat labi tūlīt var secināt, ka /579/ viņi nekad nespēs apmierināt šāda gara cilvēkus, kas var atrast laimi vienīgi tad, ja ir kaut kas jauns un uzbudinošs. Daudziem cilvēkiem visā dzīves laikā ir bijusi tikai šāda garīga barība; var būt gan fiziski, gan garīgi gremošanas traucējumi. Daudzi no dvēseles slimībām cieš stipri vairāk kā no miesas slimībām. Un viņi neatradīs nekādu atvieglojumu, kamēr nebūs nākuši pie Kristus, - Dzīvības Labā Avota. Tad apklusīs sūdzēšanās par garlaicību, vientulību un neapmierinātību. Visu nomierinošs prieks dos garam spraigumu un veselību un dzīvības spēkus miesai.

Ja ārsti un darbinieki sev glaimo, ka viņi meklē kādu universālu līdzekli savu pacientu dažādajām vainām, sagādājot viņiem visapkārt uzjautrinājumus līdzīgus tiem, kas ir bijuši viņu dzīvē par lāstu, tad viņi piedzīvos vilšanos. Nelieciet šādus pasākumus vietā, kur jāatrodas Dzīvības Avotam. Izsalkusi un izslāpusi dvēsele salks un slāps, kamēr vien viņa baudīs šos neapmierinošos priekus. Bet kas dzers no Dzīvā Ūdens, tiem nekad vairs neslāps pēc vieglprātīgiem, juteklīgiem un uzbudinošiem laika kavēkļiem. Izdaiļojošie reliģiskie pamatlikumi stiprinās garīgos spēkus un iznīcinās patiku uz šiem baudījumiem.

Lielai daļai slimību, no kurām cieš grēcinieki, pašos pamatos ir grēku nasta ar savu nemieru nepiepildītajām iegribām. Kristus ir varens grēkiem slimās dvēseles Ārsts. Šim nabaga nomocītajām dvēselēm vajadzība skaidrāka izpratne par Viņu, Kura pareiza pazīšana ir mūžīgā dzīvība. Viņus vajag pacietīgi un laipni, tomēr nopietni pamācīt, kā atvērt dvēseles logus un ļaut Dieva mīlestības saulstariem apgaismot gara tumšos kambarus. Viscēlākās garīgās patiesības var sirdij darīt izprotamas ar dabas spilgtajām mācībām. Gaisā lidojošie putni, lauka puķes savā brīnišķajā skaistumā, dīgstošā sēkliņa, vīnkoka augļiem bagātais zars, maigie plaukstošie pumpuri kokos, krāšņie saulrieti, sārtie mākoņi, kas pasludina skaistu rītdienu, gadalaiku atkārtošanās - viss tas var sniegt brīnišķas mācības par ticību un uzticību. Iztēlei te ir auglīgs

plašums. Attīstīts /580/ prāts var baudīt vislielāko apmierinājumu, pārdomājot šīs dievišķās patiesības mācības, kuras pasaules Pestītājs ir savienojis ar dabu.

Kristus norāja Sava laika cilvēkus, tāpēc ka viņi no dabas nebija mācījušies tās garīgās mācības, kuras viņi būtu varējuši mācīties. Visas lietas, dzīvās un nedzīvās, māca cilvēku atzīt Dievu. Tas pats dievišķais prāts, kas darbojas dabā, runā arī uz cilvēka prātu un sirdi un rada viņos neizsakāmas ilgas pēc kaut kā tāda, kā viņiem nav. Pasaules lietas nevar apmierināt šīs ilgas. Visām šīm slāpstošajām dvēselēm sūtīta dievišķā vēsts: "Gars un līgava saka: nāc! Un, kas to dzird, tas lai saka: nāc! Un, kam slāpst, tas lai nāk, un, kam gribas, tas lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas."

Dieva Gars pastāvīgi pārliecina cilvēku prātu, lai viņi meklētu lietas, kas vienīgās dos viņiem mieru un dusu, - augstākus, svētākus Debesu priekus. Kristus, dzīvības un godības Kungs, atdeva Savu dzīvību, lai atpirktu cilvēku no sātana varas. Mūsu Glābējs pastāvīgi darbojas, lai caur redzamu un neredzamu iespaidu vilktu cilvēku prātu prom no mieru nedodošajiem šīs zemes priekiem pie nenovērtējamām bagātībām, kas var piederēt viņiem mūžīgajā nākotnē.

Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis ar vārdiem un izturēšanos paziņotu pasaulei, ka nekādi zemes pievilcīgie kairinājumi vai pasaulīgie īpašumi nav tik vērtīgi, lai aizstātu Debesu mantojuma zaudēšanu. Tie, kas patiesi ir gaismas un dienas bērni, nebūs tukši vai vieglprātīgi sarunās, tērpos vai izturēšanās veidā, bet gan atturīgi un dziļi apdomīgi, kuru iespaids dvēseles pastāvīgi tuvinās Kristum. No krusta starojošā Kristus mīlestība lūdz un aizrunā grēcinieka labā, velkot to ar bezgalīgas mīlestības saitēm pie miera un laimes, kas atrodami mūsu Pestītājā. Dievs pavēl visiem Saviem sekotājiem nodot dzīvu liecību nepārprotamā savas izturēšanās, tērpu, sarunu un dzīves darbu valodā, ka patiesas dievbijības spēks ir labs un derīgs visā šinī un arī /581/ nākamajā dzīvē; ka vienīgi dievbijība var dot dvēselei patiesu apmierinājumu, ja tā to uzņem sevī.

Dieva godība ir atklāta Viņa roku darbā. Te atrodas noslēpumi, kurus izpētot prāts nostiprināsies. Cilvēki, kas priecājas, lasot izdomājumus, un tādā veidā izlieto savas garīgās spējas, dabā var atrast atvērtu grāmatu un lasīt patiesību visapkārt esošajos Dieva darbos. Visi sev var atrast tematu studijām vienkāršajā koka lapā, zāles stiebriņā, kas sedz zemi ar savu zaļo samtu, augos un puķēs, meža staltajos kokos, granīta klintīs, nemierīgajā okeānā, brīnišķajos debesīs mirdzošajos gaismas dārgakmeņos, kas skaistu padara nakts tumsu, neizsmeļamajās saules gaismas bagātībās, mēness nopietni svinīgajā krāšņumā, ziemas aukstumā, vasaras karstumā, mainošos gadalaikos, pilnīgajā kārtībā un harmonijā, kuru vada un uztur Bezgalīgs Spēks; Dieva darbi dabā ierosina dziļas domas un paplašina iztēles apvārsņus.

Ja vieglprātīgie un izpriecu meklētāji atļautu savam prātam darboties ap reālām un patiesām lietām, tad viņu sirdis pildītu godbijība un viņi pielūgtu dabas Dievu. Iepazīšanās ar Dieva raksturu, kāds tas atklājas Viņa radītajos darbos, pavērtu domām tādu plašumu, kas liktu prātam novērsties no seklām, pazemojošām un nogurdinošām izpriecām. Šinī pasaulē mēs varam iegūt tikai atziņas sākumu par Dieva darbiem un Viņa ceļiem; šis studijas turpināsies visā mūžībā. Dievs cilvēkam ir sagādājis tādus pārdomu priekšmetus, kas var izraisīt visu viņa prāta spēju aktīvu līdzdarbību. Par Radītāja raksturu mēs varam lasīt debesīs virs mums un zemē apkaš mūsu kājām, kas mūsu sirdis pilda ar atzinību un pateicību. Cilvēka nervi un jūtas atsaucas Dieva mīlestības izpausmei Viņa brīnišķajos darbos. Sātans izgudro pasaulīgus vilinājumus, lai miesas prāts pieķertos šīm lietām, kas nevar cilvēku pacelt, nedz arī darīt viņu skaidrāku un cēlāku; gara spējas tā tiek novājinātas un sakropļotas un cilvēki, kas būtu varējuši iegūt rakstura pilnību, kļūst aprobežoti, vāji un nepilnīgi.

Dievs vēlas, lai Viņa dibinātā sanatorija stāvētu /582/ līdzīgi gaismas, brīdinājumu un pārmetumu bācai. Viņš gribētu pierādīt pasaulei, ka saskaņā ar reliģiskiem pamatlikumiem vadīta iestāde, kas ir kā patvēruma vieta slimajiem, var pastāvēt, neupurējot savu īpatnējo svēto raksturu, ka to var uzturēt atšķirtu no visa tā, kas apšaubāms. Tai vajadzētu kļūt par darba rīku lielu reformu izvešanai. Tur jāizlabo nepareizie dzīves ieradumi, jāpaaugstina tikumība, jāizmaina garša un gaume un jāreformē tērpi.

Dažāda veida slimības izsauc tērpi, kas darināti, sekojot neveselīgām modes prasībām. Sevišķi vajadzētu uzsvērt, ka, lai ārstēšana dotu panākumus, vajadzīga reforma. Cilvēki tik ilgi apmierina samaitātu ēstkāri, līdz piedzīvo noteiktas sekas - slimību. Sakropļotajām un novājinātajām gara spējām un cietušajiem miesas orgāniem nevar iedot jaunus spēkus un dzīvības rosni bez attiecīgu reformu izvešanas. Ja darbinieki, kas saistīti ar sanatoriju, nav

visādā ziņā pareizi veselības reformas pārstāvji, tad izšķirīgam reformēšanas darbam jāpārveido viņi par tādiem, kādiem viņiem jābūt, vai arī viņi ir jāatšķir no sanatorijas.

Daudzu garīgās spējas ir tik zemas, ka Dievs nevar strādāt priekš viņiem vai ar viņiem. Domu gājumam jāmainās, jāatmodina morālā iejūtība, lai izprastu Dieva prasības. Patiesas reliģijas būtība un saturs izteicas Dievam radniecīga rakstura iegūšanā un šīs radniecības nepārtrauktā uzturēšanā un atziņā. Tā atklājas vārdos, tērpos un izturēšanās veidā. Pazemībai jāieņem lepnuma vieta, apdomībai vieglprātības vieta un dievbijībai neticības un bezrūpīgas vienaldzības vieta.

Kam ir daudz gadu pieredze Dieva darbā, tiem vairāk par visiem citiem vajadzētu pilnībā izlietot podus, kurus Kungs viņiem uzticējis. Tomēr daži ar savu priekšzīmi pārāk bieži ir nostājušies to pusē, kas piemērojas pasaulei, un nav saglabājuši Dieva īpašo ļaužu noteikto un atšķirto raksturu. Viņi atstājuši iespaidu par labu ēstkāres apmierināšanai un izlutināšanai, bet ne tās aizliegšanai; viņu iespaids nav darbojies pret gērbšanos pēc pasaules parauga. Tas viss aizkavē darbu, kuru Dievs un eņģeļi cenšas darīt pie /583/ mums kā pie tautas, lai mūs izvestu, atšķirtu no pasaules un pagodinātu. Mums kā tautai vajadzētu svētīties, nodoties Dievam un meklēt no Viņa spēku, lai atbilstu šī laika prasībām. Netaisnībai ņemot virsroku pasaulē, Dieva ļaudīm vajadzētu censties vēl ciešāk savienoties ar Debesīm. Tikumiskās samaitātības straume laužas uz mums ar tādu spēku, ka mēs pazaudēsim līdzsvaru un tiksīm aizrauti līdzī tai, ja stipri nenopamatosim savas kājas uz klints - Kristus Jēzus.

Sanatorijas labklājība nav atkarīga vienīgi no tās ārstu inteligences un zināšanām, bet gan no Dieva labvēlības. Ja to vadīs veidā, kuru Dievs var svētīt, tad tai būs lieli panākumi, un tā stāvēs pāri par katru citu šāda veida institūtu pasaulē. Ir dota liela gaisma, lielas zināšanas un sevišķas priekšrocības. Un atbilstoši saņemtajai gaismai, kas nav ieviesta dzīvē un tāpēc nespīd uz citiem, būs sods.

Dažu cilvēku prāts ievirzās neticības gultnē. Viņi domā, ka viņiem ir iemesls šaubīties par Dieva vārdiem un darbiem, tāpēc ka dažu tā saucamo kristiešu rīcība viņiem šķiet apšaubāma. Bet vai tas izkustina pamatu? Citu cilvēku rīcība nav jāliek mūsu ticības pamatā. Mums jāatdarina Kristus, pilnīgais paraugs. Ja kādi pieļauj, ka viņu turēšanās pie Kristus kļūst vājāka, tāpēc ka cilvēki maldās, ka trūkumi redzami cilvēku raksturā, kas atzīst un apliecina patiesību, tad tie vienmēr atradīsies uz irstošām smiltīm. Viņu acīm jābūt vērstām uz ticības Iesācēju un Pabeidzēju; viņiem sava dvēsele jāstiprina ar lielā apustuļa apgalvojumu: "Tomēr Dieva pamats stāv droši; tam ir šis zīmogs: Kungs Savējos pazīst." Dievu nevar piekrāpt. Viņš lasa raksturus pareizi. Viņš nosver motīvus. Viņa visu redzošajai acij nekas nepaliek neievērots; domas, sirds nodomi un apņēmieni - viss Viņam ir skaidrs.

Nav nekāda atvainojuma šaubām vai skepticismam. /584/ Dievs ir pietiekoši gādājis par visu cilvēku ticības nopamatojamu, ja viņi grib izšķirties, vadoties no pierādījumu svara. Bet ja viņi gaida, lai tiktu atņemts katrs šķietamais iebildums, pirms viņi sāk ticēt, tad viņi nekad netiks nostādīti iesakņoti un nopamatoti patiesībā. Dievs nekad nenonēms visas šķietamās grūtības no mūsu ceļa. Kas vēlas šaubīties, tie tam atradīs izdevību; un, kas vēlas ticēt, tie bagātīgi atradīs pierādījumus, uz kuriem pamatot savu ticību. Dažu stāvoklis ir neskaidrs pat viņiem pašiem. Viņi tiek dzenāti bez enkura, klīzdami apkārt pa nedrošības miglu. Drīz vien sātans satver stūri un vada nenostiprināto kuģi pēc savas patikas. Viņi kļūst par sātana gribas izpildītājiem. Sātana māņu gudrība nebūtu viņus piekrāpusi, ja viņi nebūtu viņu uzklauzījusi; ja viņi būtu novērsušies uz Dieva pusi, tad neapmulstu un nenomaldītos.

Ar ļoti lielu ieinteresētību Dievs un eņģeļi vēro rakstura attīstību un sver tikumisko vērtību. Kas nepadodas sātana viltībām, tie kļūst līdzīgi ugunī pārbaudītam zeltam. Tie, kuru kājas tiek aizrautas kārdināšanu viņos, līdzīgi Ievai iedomājas, ka ir kļuvuši brīnišķīgi gudri, ka ir pārauguši nezināšanu un apziņas šauros ietvarus; tomēr tāpat kā Ieva viņi ieraudzīs, ka ir Jauni piekrāpti. Viņi ir dzinušies pēc ēnām, izmainījuši Debesu gudrību pret vājo cilvēcīgo spriedumu. Zināšanu mazums darījis viņus iedomīgus un uzpūtīgus. Dziļākas un pamatīgākas zināšanas pašiem par sevi un Dievu darītu viņus atkal prātīgus un gudrus un liktu viņiem nosvērties patiesības, eņģeļu un Dieva pusē.

Pēdējā lielajā dienā mūs visus tiesās Dieva Vārds. Jauni cilvēki runā par zinātņi un ir gudrāki par rakstīto Vārdu; viņi cenšas izskaidrot Dieva ceļus un Viņa darbus, atbilstoši savai ierobežotai saprašanai. Bet tā ir nožēlojama kļūda. Patiesā zinātne un iedvestie Raksti atrodas pilnīgā saskaņā. Nepareizā zinātne ir kaut kas no Dieva neatkarīgs. Tā ir iedomīga nezināšana. Šis pievīlošais spēks ir savaldzinājis un novedis verdzībā daudzu cilvēku prātus, un tie labāk izvēlējušies tumsu nekā gaismu. Viņi ieņēmusi vietu neticības pusē, it kā apšaubīšana būtu kaut

kas vērtīgs /585/ un norādītu uz dziļu saprašanu; īstenībā tā ir vāja un šaura prāta pazīme, kas nespēj nojaust Dievu Viņa radītajos darbos. Dieva aizgādības un iepriekš redzes noslēpumu viņi nevarētu izpētīt, ja arī censtos ar visiem saviem spēkiem un visā savā dzīves laikā. Un tā kā ierobežots prāts nespēj izskaidrot Dieva darbus, tad sātans pasniedz tiem savu māņu gudrību un sasaista viņus neticības valgiem. Ja šie šaubīgie cilvēki stātos ciešā savienībā ar Dievu, tad Viņš tiem darītu izprotamus Savus nodomus.

Garīgas lietas garīgi apspriežamas. Miesīga prāts nevar saprast šos noslēpumus. Ja jautātāji un apšaubītāji turpina sekot lielajam viltņiekam, tad Dieva Gara pārliecinošais spēks un iespaids kļūs arvien mazāks un mazāks, sātana pamudinājumi arvien biežāki, līdz prāts pilnīgi pakļausies viņa virsvaldībai. Un tad Dieva spēks šiem apmulsinātajiem prātiem liksies kā neprāts, un tas, ko Dievs uzskata par ģeķību, viņiem šķitīs gudrības stiprums.

Viens no lielajiem ļaunumiem, kas pavada atziņu meklēšanu un zinātniskos pētījumus, ir tas, ka šie meklētāji un pētnieki pārāk bieži atstāj neievērotu šķīstas un neaptraipītas reliģijas dievišķo raksturu. Pasaulīgi gudrie cilvēki ir mēģinājuši izskaidrot Dieva Gara iespaidu uz sirdi, vadoties no zinātniskiem likumiem. Jau paši pirmie soļi šinī virzienā novedis dvēseli skepticisma labirintos. Bībeles reliģija ir vienkārši Dieva bijāšanas noslēpums; neviena cilvēka prāts to nevar pilnīgi izprast, un neatdzimušai sirdij tas ir pilnīgi nesaprotami.

Dieva Dēls salīdzināja Svētā Gara darbību ar vēja pūšanu, kurš "pūš kur gribēdams, un tu gan dzirdi viņa pūšanu, bet tu nezini, no kurienes tas nāk un kurp tas iet". Atkal mēs lasām Svētajos Rakstos pasaules Pestītāju līksmojamies garā un sakām: "Es Tev pateicu, ak Tēvs, Debess un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi aplēpis gudriem un prātīgiem un esi tās atklājis bērniem." /586/

Pasaules Pestītājs priecājās, ka pestīšanas plāns ir tāds, ka tie, kas ir gudri paši savās acīs, kas uzpūsti no tukšām filozofijas mācībām, nevar ieraudzīt evaņģēlija skaistumu, spēku un aplēpto noslēpumu. Bet visiem tiem, kuriem ir pazemīga sirds, kas ļaujas pamācīties, un kuriem ir godīgas, bērniem līdzīgas ilgas uzziņāt un darīt sava Debesu Tēva prātu, Viņa Vārds ir atklājies kā Dieva spēks viņu glābšanai. Dieva Gara darbība neatjaunotam cilvēkam ir neprāts (ģeķība). Apustulis Pāvils saka: "Bet ja mūsu evaņģēlijs ir apsegts, tad tas ir apsegs iekš tiem, kas pazūd; iekš tiem šīs pasaules dievs ir apstulbojis neticīgas sirdis, lai tiem nespīd godības pilnā evaņģēlija spožums no Kristus, Kas ir Dieva seja."

Sanatorijas panākumi atkarīgi no palikšanas pie vienkāršas, skaidras dievbijības un izvairīšanās no pasaulīga neprāta ēšanā, dzeršanā, tērpos un laika kavēkļos. Tai jābūt labojošai visos pamatlīkumos. Lai nekas netiek gudrots dvēseles vajadzību apmierināšanai, kas aizņemtu vietu un laiku, kuru sev prasa Kristus un kalpošana Viņam, jo tas izpostīs sanatorijas kā Dieva darba rīka spēku atgriezt nelaimīgās, grēkiem slimās dvēseles, kuras, nepazīstot dzīvības un miera ceļu, ir meklējušas laimi lepnumā un tukšā ģeķībā.

"Uzticīgi stāvēt par mērķi," - tādā veidā strādāt vajadzētu visiem, kas saistīti ar sanatoriju. Kaut arī nevienam nevajadzētu uzspiest mūsu ticību slimniekiem vai ielaisties ar viņiem reliģiskos strīdos, tad tomēr laikrakstiem un citiem preses izdevumiem, rūpīgi izraudzītiem, vajadzētu būt redzamiem gandrīz visās vietās. Reliģiskajam elementam jābūt pārsvarā pār citiem. Tas ir bijis un vienmēr būs sanatorijas stiprums. Nepieļaujiet, ka mūsu veselības patversmi pārvērstu par kalpu pasaulīgumam un modei. Mūsu zemē ir pietiekoši veselības iestāžu, kas vairāk ildzinās pakalpīgām viesnīcām nekā vietai, kur cietēji un slimnieki var iegūt atvieglojumu savām miesīgajām kaitēm un kur grēkiem slimā dvēsele var atrast mieru un dusu Jēzū, kas citur nekur nav atrodama. Lai virsroku gūst un patur reliģiskie /587/ pamatlīkumi; lai pazūd tieksmes lepoties un meklēt popularitāti; lai visur ir redzama vienkāršība un skaidrība, laipnība un uzticība, tad sanatorija būs tieši tāda, kādu Dievs to vēlas redzēt; tad Kungs to pagodinās.

BIEDRU IESPAIDS

Mūsu iestādēs, kur kopā strādā daudz cilvēku, biedru iespaids ir ļoti liels. Meklēt biedrisku sadraudzību ir dabīgi. Ikviens atradīs sev biedrus vai kļūs citiem par biedru. Un tieši

proporcionāls draudzības stiprumam būs iespaids lielums, kādu draugi atstās viens uz otru vai nu uz labu vai ļaunu. Visiem būs biedri, un visi atstās iespaidu un savukārt tiks iespaidoti.

Tā ir noslēpumaina saite, kas sasaista cilvēku sirdis, līdz divu indivīdu izjūtas, gaume un darbības pamatlikumi cieši savienojas. Viens uztver otra garu un atdarina viņa rīcību un ieradumus. Kā vasks patur zīmoga nospiedumu, tā cilvēka prātā paliek iespaids, kas radušies sarunu gaitā un biedriskā sadraudzībā. Iespaids var būt neapzinīgs, tomēr tāpēc tas nav mazāk spēcīgs.

Ja jauniešus varētu pārliecināt, lai viņi draudzētos ar skaidriem, apdomīgiem un laipniem biedriem, tad iespaids būtu visderīgākais. Ja izraudzītos biedrus, kuri bīstas Kungu, tad iespaids tuvinātu patiesībai, pienākumam un svētumam. Patiesu kristiešu dzīve ir spēks uz labu. Un uz otru pusi, kas biedrojas ar vīriem un sievietēm, kuru tikumība ir apšaubāma, kuru pamatlikumi slikti un dzīve ļauna, tie arī paši drīz vien ies to pašu ceļu. Dabīgās sirds tieksmes ir lejup vedošas. Kas biedrojas ar smējējiem (skeptiķiem), drīz vien arī pats kļūs par smējēju (skeptiķi); un kas izvēlas nekrietnus biedrus, noteikti arī pats kļūs nekrietns. Staigāt pēc bezdievīgo padoma ir pirmais solis, kas noved pie stāvēšanas uz grēcinieku ceļa un sēdēšanas smējēju sabiedrībā.

Lai tie, kas grib izveidot pareizu raksturu, biedrojas /588/ ar nopietniem un apdomīgiem cilvēkiem, kuri noskaņoti reliģiski. Kas ir aprēķinājuši vērtības un grib celt priekš mūžības, tiem savā rakstura celtnē jāliek labs materiāls. Ja viņi pieņem sapuvušus būvkokus, ja apmierinās ar raksturu, kurā ir trūkumi, tad viņu celtnē lemta bojāejai. Lai visi ir uzmanīgi, kā viņi ceļ. Kārdināšanu vētras trauksies pāri celtnē, un, ja tā nebūs stipri un uzticīgi veidota, tad tā neizturēs pārbaudījumu.

Laba slava ir vērtīgāka par zeltu. Jauniešiem ir tieksmes biedroties ar tiem, kas prāta un tikumības ziņā stāv zemāk. Kādu tad īstu laimi jauniešiem var gaidīt no labprātīgas savienības ar personu, kuras domu un jūtu līmenis ir zems un kura izturēšanās tikpat zema? Dažiem ir zemas tieksmes un morāli samaitāti ieradumi, un visi, kas izvēlas šādus biedrus, sekos viņu piemēram. Mēs dzīvojam bīstamā un atbildīgā laikā, kam vajadzētu likt bailoties visām sirdīm. Mēs redzam daudzu cilvēku prātu kļūstam pa skepticisma maldiem. Iemesls tam ir nezināšana, lepnums un kļūdainais raksturs. Kritušajam cilvēkam grūti iemācīties pazemības mācību. Cilvēka sirdī ir kaut kas tāds, kas saceljas pretī atklātajai patiesībai par Dievu un grēciniekiem, dievišķā likuma pārkāpšanu un piedošanu caur Kristu.

Mani brāļi un māsas, vecie un jaunie, kad jums ir kāda brīva stunda, atveriet Bībeli un bagātiniet savu prātu ar tās dārgajām patiesībām. Atrodieties darbā, uzmaniet savu prātu, lai tas ir saistīts ar Dievu, runājiet mazāk un pārdomājiet vairāk. Atcerieties: "Par katru vērtīgi runātu vārdu cilvēkam būs jāatbild tiesas dienā." Runājiet pārdomātus, izvēlētos vārdus; tas noslēgs durvis dvēseļu pretiniekam. Iesāciet dienu ar lūgšanu; strādājiet it kā Dieva skata priekšā. Viņa eņģeļi vienmēr atrodas jums blakus, atzīmējot jūsu vārdus, izturēšanās veidu, kādā jūs padarāt savu darbu. Ja jūs novērsīsit no laba padoma un izvēlēsīties biedrošanos ar tiem, par kuriem jums ir pamats domāt, ka viņi nav reliģiski noskaņoti, kaut arī saucas /589/ par kristiešiem, tad jūs drīz kļūsiat viņiem līdzīgi. Jūs sevi nostādāt ceļā kārdināšanām, uz sātana kaujas lauka, un, ja pastāvīgi nesargāties, viņa viltības jūs pārspēs. Ir cilvēki, kuri uz kādu laiku sevi sauc par reliģiskiem, kuri tomēr visos savos nodomos un mērķos ir bez Dieva un bez jūtīgas sirdsapziņas. Viņi ir tukši un runā niekus; sarunas ir seklas. Prātu aizņem domas par flirtēšanu un precībām, izslēdzot augstākas, cēlākas domas.

Darbinieku izvēlēta sabiedrība noteic viņu likteni šai pasaulei un arī nākošajai. Daži, kas savā laikā bija apzinīgi un uzticīgi, nožēlojamā kārtā ir pārmainījušies; viņi ir atraisījušies no Dieva, un sātans viņus ir pārmainījis savā pusē. Viņi tagad ir neticīgi un negodbijīgi, un viņiem ir iespaids uz citiem, kas viegli veidojami. Slikta sabiedrība samaitā raksturu; tiek grauti pamatlikumi. "Kas ar gudriem vīriem staigā, būs gudrs; bet ģeķu biedrs ies bojā."

Jauniešiem draud briesmas; tomēr viņi ir aklī un neredz, uz kuru pusi tiecas viņu ietais ceļš un ar ko tas nobeigsies. Daudzi nododas flirtam. Liekas, ka viņi ir apmāti. Šajās tieksmēs nav nekā cēla, cienījama vai svēta; paklausot sātana pamudinājumiem, viņu iespaids kļūst tam patīkams. Brīdinājumus šie cilvēki neņem vērā. Viņi ir stūrgalvīgi, ietiepīgi, izaicinoši. Viņi domā, ka brīdinājumi, padomi un pārmetumi neattiecas uz viņiem. Viņu ietais ceļš nesagādā viņiem nekādas raizes. Viņi pastāvīgi attālinās no gaismas un no Dieva mīlestības. Viņi zaudē katru izpratni par svētām un mūžīgām lietām. Un kaut arī viņi sausi izpildītu kristiešu pienākumus, tomēr sirds viņiem nemaz neņem dalību šajos

religiskajos pasākumos. Visas šīs piekrāptās dvēseles pārāk vēlu sapratīs, ka "šauri ir vārti un šaurs ir ceļš, kas aizved uz mūžīgu dzīvību, un maz ir to, kas to atrod."

Ir pierakstīti vārdi, rīcība un motīvi; tomēr cik maz šie vieglprātīgie, visu pavirši ņemošie prāti un cietās sirdis saprot, ka Dieva eņģeļi atzīmē veidu, kā viņi /590/ izmanto savus dārgos mirklus. Dievs vedīs gaismā katru vārdu un darbu. Viņš ir visur. Viņa sūtņi, kaut arī neredzami, atrodas kā viesi darba telpās un guļamistabās. Apslēptie tumsības darbi tiks celti gaismā. Atklāti būs redzamas domas, apņēmieni un sirds nolūki. Visas lietas ir kailas un atsegtas Tā acīm, Kura priekšā mēs stāvam.

Strādniekiem vajadzētu ņemt sev līdzī Jēzu katrā sava darba nozarē. Visu, ko dara, vajadzētu darīt tik pareizi un tik pamatīgi, lai darbs izturētu pārbaudi. Darbā jāieliek sirds. Uzticība ir tikpat svarīga dzīves ikdienas pienākumos kā darbos, kas saistīti ar lielāku atbildību. Daži var iedomāties, ka viņu darbs nav tāds, kas cilvēku darītu labāku; bet tas atkarīgs no tā, kā viņi izvēlas to veikt. Vienīgi viņi var savu nodarbošanos pazemot vai izcelt. Mēs vēlētos, lai katrs tranam līdzīgs sliņķis būtu spiests strādāt savas dienišķās maizes dēļ; darbs ir svētība, bet ne lāsts. Čakls darbs pasargās mūs no daudzām sātana cilpām, "kas vienmēr atrod posta darbu priekš kūtrām rokām".

Nevienam nevajadzētu kaunēties no darba, lai arī cik mazsvarīgs un verdzisks tas izliktos. Darbs pagodina. Kas pūlas ar prātu vai ar rokām, tie visi ir strādnieki un strādnieces. Un visi dara savu pienākumu un godā savu reliģiju, kā strādājot pie veļas vannas un mazgājot traukus, tā arī ejot uz sapulci. Strādājot ar rokām visparastāko darbu, skaidras un svētas domas var cilvēku pacelt un izdalīt. Ja kāds no strādājošiem parāda cieņas trūkumu pret reliģiskām lietām, tad to vajadzētu no darba atbrīvot. Lai neviens nedomā, ka sanatorija ir atkarīga no viņa.

Tiem, kas jau ilgi strādājuši mūsu iestādēs, tagad vajadzētu būt atbildīgiem darbiniekiem, uz kuriem var paļauties katrā vietā, kas tikpat uzticīgi savam pienākumam kā kompasa adata polam. Ja viņi pareizi būtu izlietojuši savas izdevības, tad tagad viņiem varētu būt līdzsvarots raksturs un dziļi, dzīvi piedzīvojumi reliģiskās lietās. Tomēr daži no šiem strādniekiem ir aizgājuši no Dieva. Reliģija ir nolikta pie malas. Viņu dzīvi neraksturo pamatlikumi, ko /591/ viņi rūpīgi ņemtu vērā visās savās gaitās un kas katrā sabiedrībā viņiem būtu dvēselei kā enkurs. Es vēlētos, kaut visi darbinieki rūpīgi ievērotu, ka šīs dzīves panākumi un panākumi nākošās dzīves iegūšanai lielā mērā ir atkarīgi no uzticības mazās lietās. Tiem, kas ilgojas pēc lielākām atbildībām, vajadzētu parādīt uzticību tieši to pienākumu pildīšanā, kurus Dievs nolīcis viņu priekšā.

Dieva darba pilnīgums tikpat skaidri ir saskatāms vismazākajā kukainītī kā putnu karalī. Kristum ticoša maza bērna dvēsele ir Vigam tikpat dārga kā eņģeļi ap troni. "Tāpēc esiet pilnīgi, it kā jūsu Tēvs Debesis ir pilnīgs." Kā Dievs ir pilnīgs Savā sfērā, tā cilvēks var būt pilnīgs savējā. Ko vien roka atrod darāmu, to vajadzētu padarīt pamatīgi un ātri. Uzticība un godīguma mazās lietās, mazo pienākumu pildīšana un mazie laipnības darbi darīs saulainu un priecīgu dzīves ceļu; un, izbeidzoties mūsu darbam virs zemes, visi uzticīgi izpildīti mazie pienākumi būs uzkrāti Dieva priekšā kā vērtīgi dārgakmeņi.

RAKSTU IZPLATĪŠANAS SABIEDRĪBAS

Pēdējā parādīšanā man norādīja uz tagadējās patiesības darba izcelšanos un tā attīstību. Kad sākumā Betlkrīkā nodibināja izdevniecību, Dieva darbam draugu bija maz, un mūsu ļaudis vispār bija trūcīgi. Tomēr, atskatot saucieniem pēc palīdzības, daudzi augstsirdīgi atsaucās un palīdzēja Dieva lietai, ieguldot līdzekļus izdevniecības darbā. Kungam ļoti patika parādītais uzpurēšanās gars.

Kopš tā laika ir pagājuši divdesmit seši gadi, un Dieva aizgādībā gaisma ir iespīdējusi visās vietās. Sākums bija mazs, un Dieva darba pirmajiem draugiem vajadzēja nest lielus upurus. Katrā solī bija jāstopas un jāpārvar lieli kavēkļi. Brāji, kas ieguldīja līdzekļus "Review" izdošanai, /592/ darīja tikai to darbu, ko Kungs no viņiem sagaidīja. Viņš viņiem bija devis līdzekļus, lai tos izlietotu tieši šim mērķim - Viņa darba progresam.

Laika gaita ir atnesusi lielas izmaiņas. Gaisma kļuvusi lielāka un plaši izplatījusies. Kad ļaudis, dziļi interesējoties par patiesību, ir saukuši: "Sargs, cik gara vēl nakts?" tad viņi ir saņēmuši saprātīgu atbildi: "Rīts nāk un atkal nakts." Rūpīgi pētot pravietojumus, mēs

saprotam, kurā šīs pasaules vēstures posmā atrodamies; un mēs droši zinām, ka Kristus otrā atnākšana ir tuvu. Šo pētījumu rezultāti jāatklāj pasaulei caur presi. Un tā kā darbs ir plašinājies un palielinājies, tad arī gadu no gada kļūst nepieciešams plašāks darbs; pastāvīgi ir nākuši klāt uzlabojumi darba veikšanai. Pasaulei vajadzēja brīnīties par sekmēm, kas pavadīja šo nepopulārās patiesības darbu. Tomēr, ņemot vērā pieaugošo gaismu, patiesības nostiprināšanos un lielākas iespējas darba attīstībai, kas atklājas visādos veidos, mūsu darbība neatbilst mūsu ticībai.

Ja bija pareizi, ka brāji ieguldīja līdzekļus mūsu izdevniecībā tad, kad darbs bija mazs un mūsu iespaids šaurs, vai vēl pareizāka tāda rīcība nebūtu tagad, kad darbs ir daudz lielāks un ir vajadzīgs arī attiecīgi vairāk līdzekļu? Pierādījumi par mūsu nostājas pareizību ar katru gadu ir palielinājušies. Mēs esam saņēmuši jaunus apstiprinājumus, ka mums ir patiesība, kāda tā atklāta Dieva Vārdā, un ka, pieņemot trešā eņģeļa vēsti, mēs neesam piegriezušies pasakām, bet gan "drošam pravieša Vārdam". Mēs tagad dzīvojam Bībeles patiesības gaismas pilnīgā spožumā.

Kungs uzaicina Savus ļaudis atmosties un darbos parādīt savu ticību. Pagājušos laikos, kad mūsu skaits bija mazs un šie ticīgie līdzekļu ieguldīšanu mūsu izdevniecībā spēja saprast par savu pienākumu, tad viņu lūgšanas un dāvanas - pašaieliedzīgo, neatlaidīgo pūļu augļi - pacēlās Dieva /593/ priekšā kā salda smarža. Brāļiem un māsām, kas caur rakstiem saņēmuši dārgo dzīvības maizi, vajadzētu vēl labprātīgāk par tiem, kas patiesību mīlēja agrākajos gados, nodot līdzekļus darba atbalstīšanai.

Brāji, Dievs jūs svētītu, ja jūs parādītu ieinteresētību par mūsu izdevniecībām, darot tās par savu īpašumu. Kam nav nevienas akcijas šajās iestādēs, tiem ir dota priekštiesība ieguldīt līdzekļus šinī labajā darbā. Mums vajadzīgas jūsu simpātijas jūsu lūgšanas un jūsu līdzekļi. Mums vajadzīga jūsu sirsnīgā līdzdarbība. Mēs ceram, ka visi, kuru sirdi Kungs darīs labprātīgu, nāks ar saviem līdzekļiem, lai tos ieguldītu šajās iestādēs. Vai tā tiešām ir patiesība, ka mums ir pēdējā žēlastības vēsts, kas jāpasniedz pasaulei? Vai tā ir patiesība, ka mūsu darbs drīz nobeigsies? Tā saka Dieva Vārds. Visu lietu gals ir tuvu. Tāpēc brīdinājumi jāizsūta uz visām zemes daļām.

Mūsu izdevniecības ir kļuvušas par spēku pasaulē. Ir notikusi liela pārmaiņa. Ar mūsu pieaugošajām darba spējām liekot skaidri gaismai spīdēt pār tumsībā esošajiem, vairs nav tik grūti kā agrāk ieraudzīt un pieņemt patiesību. Kas pirmie izgāja darbā, tie kļuva par Jauno cilvēku un Jauno eņģeļu uzbrukuma mērķi. Sātana ienaidis, darbojoties caur cilvēkiem kā saviem darba rīkiem, ir pārsteidzoši attīstījies. Uz otru pusi, ticīgie, kaut arī skaita ziņā nedaudzi, nopietni un čakli ir aizstāvējuši Dieva godu, paaugstinot Viņa likumus, kuri bija padarīti par neko, un ir atsītuši sātana darbošanos, kas atklājās visāda veida postošos maldos.

No paša sākuma sātans ir pretojies šim darbam. Viņš bija apņēmis izlietot visus savus spēkus, lai aplūsinātu un noslaucītu no zemes tos, kas strādāja, lai izplatītu gaismu un patiesību. Viņam vienmēr ir bijuši zināmi panākumi. Ar apmelojumiem un visnežēlīgāko pretestību atņemot drosmi patiesības pārstāvjiem, viņš centās apspiest dārgo patiesību. Lielais pretinieks dažādos veidos ir izlietojis savas ellišķīgās viltības, un katra viņa piepūle viņa pusē novedusi vienu vai vairākus cilvēkus, kas sevi bija apliecinājuši par Kristus sekotājiem. Tie, kuru sirds ir miesīga, kas vairāk saskaņojušies ar virskrāpnieku nekā ar Kristu, pēc kāda /594/laika ir parādījuši savu patieso raksturu un aizgājuši paši savā sabiedrībā.

Sātans savā pārraudzībā tur ne mazumu cilvēku, kas uzdodas par patiesības draugiem, un caur tiem viņš strādā, lai aizkavētu patiesības tālāku attīstību. Viņš viņus izlieto, lai starp Dieva ļaudīm sētu nezāles. Tādā kārtā mūsu vidū ir atradies liels jaunums, kad briesmas nemaz nenojautām. Bet kamēr sātans ir strādājis ar visu netaisnības pievilšanu pie tiem, kas pazūd, uzticami patiesības aizstāvji ir aizmūrējuši pretestības straumi un atkrišanas plūdu vidū uzturējuši Vārdu nesamaitātu un nesagrozītu. Kaut arī reizēm draudzi ir novājinājušas daudzējādas grūtības un sacelšanās gars, ar ko tai bija jācinās, tad tomēr patiesība līdz ar katru sadursmi ir atmirdzējusi vēl spožāk. Dieva tautas enerģija nav izsīkususi. Dieva žēlastība ir atspirdzinājusi, atjaunojusi un darījusi vēl cēlāku neatlaidīgo izturību un uzticību.

Atkal un atkal senajam Izraēlam bija jācieš nepaklausīgo kurnētāju dēļ. Viņi ne vienmēr bija cilvēki ar mazu iespaidu. Daudzos gadījumos slaveni vīri, valdītāji Izraēlā, vērsās pret Dieva aizgādībā paredzēto vadību un nežēlīgi ārdīja darbu, ko paši kādreiz bija dedzīgi cēlušī. Arī mēs esam redzējuši vairākkārtīgi atkārtojamies līdzīgus piedzīvojumus. Atbalstīties uz iemīļotu sludinātāju, uzticēties miesīgam elkonim ir nedroši jebkurai draudzei. Vienīgi Dieva roka ir spējīga pasargāt no krišanas tos, kas uz Viņu atbalstās.

Pirms Kristus atnākšanas debess padebešos ar lielu spēku un godu ļaudis garīgi kļūs stūrgalvīgi un griezīsies no patiesības pie pasakām. Draudzei vēl būs jāpiedzīvo grūti un nemierīgi laiki. Tā pravietos maisos apgērbta. Un kaut gan tai jāstāpjas ar nepareizām mācībām un vajāšanām, kaut arī tai jācīnās pret neticīgiem atkritējiem, tomēr ar Dieva palīdzību tā samīs sātana galvu. Dievs vēlas ļaudis, kas tik izturīgi kā tērauds un kuru ticība stiprumā līdzinās granīta klintij. Viņiem jābūt Viņa lieciniekiem pasaulē, Viņa darba rīkiem godības pilnā darba veikšanai. /595/

Neievainojot sātana galvu, evaņģēlija vēsts nevar mantot nevienu dvēseli Kristum, ne arī atrast ceļu pie kādas sirds. Ja kāds gūsteknis ir izrauts no viņa ķetnām, atbrīvots no viņa spaidiem, tur varmāka ir uzvarēts. Izdevniecības, prese ir darba rīki Dieva rokā, lai visās valodās un pie visām tautām nestu dārgo patiesības gaismu. Šī gaisma aizsniedz pat pagānu zemes un pastāvīgi uzbrūk māņticībai un visādiem pieviļošiem maldiem.

Sludinātāji, kas nopietni un dedzīgi ir pasludinājuši patiesību, var atkrist un pievienoties ienaidnieku rindām, bet vai tas Dieva patiesību pārvērš melos? Apustulis saka: "Tomēr Dieva pamats stāv stipri." Cilvēku ticība, viņu domas un izjūtas var mainīties, bet Dieva patiesība nekad. Trešā eņģeļa vēsts skan, tā ir nemaldīga.

Neviens cilvēks nevar kalpot Dievam, nesaceļot pret sevi vienotus ļaunos cilvēkus un ļaunos eņģeļus. Katrai dvēselei, kas meklē pievienoties Kristum, pa pēdām sūtīs ļaunos garus; sātans grib atgūt atpakaļ laupījumu, kas izrauts no viņa ķetnām. Ļauni cilvēki atdosies spēcīgiem maldiem, lai tiktu atmesti. Šie cilvēki uzvilks sirsniņas drēbes un centīsies pievilt, ja tas būs iespējams, pat izredzētos.

To, ka mums ir patiesība, zinām tikpat droši kā to, ka Dievs dzīvo. Un sātans ar visu savu mākslu un ellišķīgo spēku nevar pārvērst Dieva patiesību melos. Laikā, kad lielais pretinieks darīs visu iespējamo, lai iznīcinātu Dieva Vārda spēku, patiesībai jāizplatās tāpat kā degošas spuldzes gaismai.

Dievs mūs ir atšķīris un dāvinājis mums Savu brīnišķīgo žēlastību. Vai lai mūs apbur atkritēju plāpāšana? Vai lai mēs nostājāmie kopā ar sātanu un viņa pulkiem? Vai lai pievienojamies Dieva likumu pārkāpējiem? Labāk lai no mūsu lūpām atskan lūgšana: "Kungs, cel ienaidu starp mani un čūsku." Ja mēs neatrodami ienaidā ar viņa tumsības darbiem, tad viņš mūs apņems ar savām spēcīgajām viltībām un viņa dzelonis kuru katru brīdi var iedurties mūsu sirdi. Mums viņu vajadzētu uzskatīt par uzvarētu ienaidnieku. Mums viņam vajadzētu stāties pretī Kristus Vārdā. Mūsu /596/ darbs vēl vienmēr iet uz priekšu. Mums jācīnās par katru sprīdi zemes. Lai visi, kas saucas Kristus Vārdā, apjožas ar taisnības ieročiem.

Brāji un māsas, mūsu izdevniecību labā mēs aicinām jūs ieguldīt līdzekļus šinīs iestādēs. Jums nav ko baidīties, ieguldiet līdzekļus, kur tie darīs labu; izkaisiet gaismas starus pasaules tumšajās daļās. Šai darbā nevar zaudēt. Jums ir priekštiesība un pienākums rīkoties tagad tā, kā jūsu brāji darīja tad, kad patiesības lietai vēl bija maz draugu. Ieguldiet līdzekļus (iegādājoties akcijas) mūsu izdevniecībās, lai jūs justos ieinteresēti to pastāvēšanā. Daudzi iegulda naudu pasaulīgās spekulācijās, un tā pazaudē pēdējo dolāru. Mēs jūs lūdzam devīgi ieguldīt naudu mūsu izdevniecībās. tas jums nāks par labu. Jūsu nauda nezudīs, bet būs noguldīta uz procentiem, palielinot jūsu kapitālieguldījumu Debesīs. Kristus visu atdeva jūsu dēļ; ko jūs esat gatavi dot Viņa dēļ? Viņš prasa jūsu sirdi; atdodiet to Viņam, jo tā pieder Viņam. Viņš prasa jūsu prātu; atdodiet to Viņam, jo tas pieder Viņam. Viņš prasa jūsu naudu; atdodiet to Viņam, jo tā pieder Viņam. "Jūs nepiederat paši sev, jo jūs esat dārgi atpirkti." Dievs vēlas jūs un to, kas jums pieder. Lai ķēnišķīgā Dziesminieka vārdi izteic jūsu jūtas: "Visas lietas nāk no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam."

Ir pienācis laiks, kad mums jābūt skaidrībā pašiem par sevi, vai mūsu ticība saskan ar mūsu darbiem. Mums jāstāv par Dievu un par patiesību pārgalvīgas un neticīgas paudzes priekšā. Cilvēks, kas reiz pazinis dzīvības ceļu un pēc tam novērsies no savas sirds pārliecības, atdodami sātana māņu gudrībai, kļūst nepieejamāks par to, kurš nekad nav baudījis Kristus mīlestību. Viņš būs gudrs darīt ļaunu. Viņš ir saistījies ar sātanu, neskatoties uz gaismu un atzišanu. Saviem brāļiem es saku: jūsu vienīgā cerība ir Dievā. Mums jābūt tērptiem Kristus taisnībā, ja gribam pastāvēt virsroku ņemošas bezdievības vidū. Mums ticība jāparāda darbos. Liksim sev labu pamatu nākošajam laikam, /597/ ka varam satvert un noturēt mūžīgo dzīvību. Mums jāstrādā ne savā spēkā, bet mūsu Kunga spēkā, Kurš ir pārvarējis nāvi. Ko darīsim un ko uzdrošināsimies darīt priekš Jēzus?

Mūsu izdevniecības ir visas mūsu tautas īpašums, un visiem vajadzētu strādāt, lai pārvarētu grūtības. Lai mūsu raksti izplatītos, tie ir pārdoti par tik zemu cenu, ka izdevniecība saņem pavisam mazu peļņu šo pašu darbu pavairošanai. Tas darīts, vadoties no vislabākajiem motīviem, bet ne no tālredzīga un piedzīvojuša sprieduma.

Pastāvot zemi pārdošanas cenai, izdevniecība nevar saglabāt pamatkapitālu darba turpināšanai. To pilnībā nesaskatīja un kritiski nepārdomāja. Zemās cenas ļaudis vada uz nepareizu rakstu novērtēšanu. Nav arī pilnīgi apdomāts, ka reiz noliktās zemās cenas būs ļoti grūti pacelt līdz rakstu darbu īstajai vērtībai.

Mūsu sludinātāji arī nav saņēmuši pienācīgu atbalstu. Viņiem jānodrošina līdzekļi dzīves vajadzībām. Noliekot zemas cenas mūsu rakstiem un arī piešķirot tik lielu peļņu rakstu izplatīšanas un misijas sabiedrībām, ir parādīts bēdīgs tālredzības trūkums. Šajos jautājumos ir aiziets galējībās, un tādēļ nāks reakcija. Lai plauktu un ziedētu rakstu izplatīšanas un misijas sabiedrības, tad jāplaukst un jāzied iestādei, kas rada un iespiež grāmatas. Sakropļojiet šo darba rīku, apkraujiet izdevniecības ar parādiem, tad neredzēsīm sekmes arī rakstu izplatīšanas un misijas sabiedrību darbā.

Nepareizā darba vadība radusies ne ar nodomu, bet lielajā centībā sekmēt misijas darbu. Laikrakstu, traktātu un brošūru izplatīšana un plašā apgrozība ir sakropļojušas un ierāvušas grūtībās darba rīku, kas rada šos rakstus. Katram labam darbam draud briesmas noiet galējībās. Atbildīgajiem vīriem draud vienpusības briesmas, draud briesmas domāt tikai par vienu darba nozarojumu, novārtā atstājot citas lielā darba nozares.

Kā tautai mums jābūt piesardzīgiem visos jautājumos. /598/ Nevienam nevar justies drošs, nemeklējot ik dienas no Dieva gudrību un uzdrošinoties rīkoties pats savā spēkā. Mūs vienmēr apdraud briesmas un vajadzētu ļoti sargāties no vienas darba nozares sevišķas izcelšanas uz citu darba nozarojumu rēķina.

Ir pielaiestas kļūdas, pazeminot cenas mūsu rakstiem, cerot tā novērst grūtības. Šīm pūlēm jāmainās. Kas šos soļus spēra, tie rīkojās godīgi. Viņi vadījās no domas, ka viņu devīgums ierosinās ļaudis un sludinātājus strādāt tā, ka stipri pieaugs pieprasījums pēc rakstiem.

Attiecībās ar mūsu izdevniecībām ļaudīm un sludinātājiem vajadzētu izturēties augstsirdīgi un pretimnākoši. Nevajadzētu domāt un gudrot, kā par viszemāko cenu iespējams iegādāties mūsu periodiskos izdevumus, traktātus un grāmatas, bet gan vajadzētu pārdomāt, kā parādīt ļaudīm mūsu rakstu patieso vērtību. Par dažiem pensiem zemāk novērtētie rakstu darbu eksemplāru tūkstoši izdevniecībai rada tūkstošiem dolāru lielu zaudējumu, kamēr nedaudzie pensī, ja tos pieliktu katrai atsevišķai grāmatai, gandrīz nemaz nebūtu jūtami.

"Review and Herald" (Apskats un ziņotājs) un "Signs of the Times" (Laika zīmes) ir lēti, bet pareizi nocenoti laikraksti. "Review" ir vērtīgs laikraksts; tajā runāts par jautājumiem, kas sevišķi skar draudzi, un tam vajadzētu atrasties katrā ticīgo ģimenē. Ja kāds ir par trūcīgu tā iegādei, tad draudzei caur parakstiem vajadzētu savākt pilnu cenu par laikrakstu un to piegādāt nabadzīgajām ģimenēm. Šis plāns būtu daudz labāks nekā trūcīgo atstāšana izdevniecības vai arī rakstu darbu izplatīšanas un misijas biedrības žēlastībai.

Tāpat vajadzētu rīkoties ar laikrakstu "Signs". Tas ar niecīgām novirzēm kopš savas dibināšanas pastāvīgi ir audzis kā iespaids, tā morālās vērtības ziņā. Tas ir laikraksts celmlauzis. Šos abus periodiskos izdevumus lasa ar interesi. Tie ir divi ieroči lielajā darba laukā, kas, izplatot gaismu, dara sevišķu darbu šajās Dieva paredzētajās sagatavošanās dienās. Visiem vajadzētu nopietni atbalstīt ka viena, tā otra tālāko attīstību.

"Kunga acs ir pār taisniem, un Viņa augs ir atvērta uz klausīt viņu kliegšanu." Kristus palīdzēs tiem, kas /599/ pieskrien Viņam, meklējot gudrību un spēku. Ja viņi sirds pazemībā pildīs savus pienākumus un stāvēs pretī pārbaudījumiem, pajaujoties uz Jēzu, tad Viņa varenie eņģeļi būs ap tiem, un Viņš, Kam viņi uzticējušies, pierādīsies par Visvarenu palīgu katros apstākļos. Tiem, kas ieņem atbildīgas vietas, vajadzētu ik dienas arvien tuvāk iepazīties ar Kristus brīnišķīgo augstību, uzticību un mīlestību. Viņiem vajadzētu būt tādiem, kas droši var sacīt: "Es zinu, kam es ticu." Šiem vīriem vajadzētu strādāt kā brāļiem, necīnoties savā starpā un nestrīdoties. Katrs lai dara savu pienākumu, zinot, ka Dieva acs caurskata motīvus un nolūkus un lasa visapslēptākās dvēseles izjūtas. Darbs ir viens. Ja vadošie vīri nepajausies uz savu prātu, jūtām un uzskatiem un neizmainīs Kunga nodomu, tad starp šiem diviem viena un tā paša darba nozarojumiem valdīs vispilnīgākā saskaņa.

Mūsu ļaudīm vajadzētu vairāk pūlēties, lai "Review" apgrozība pieaugtu. Ja brāļi un māsas tikai censtos ar lielāku nopietnību un neatlaidību aizsniegt šo mērķi, tad tas arī izdosies. Katrā

ģimenē vajadzētu atrasties šim laikrakstam. Ja viņi sev aizliegs iemīļotos greznuma priekšmetus, tēju un kafiju, tad daudzi, kuru mājas tagad neapmeklē ik nedēļas šis viesis, varēs samaksāt par gaismas vēstnesi, un tas ienāks viņu ģimenēs. Gandrīz katrā ģimenē pērk vienu vai vairākus pasaulīgus laikrakstus, kas bieži satur mīlestības stāstus un satraucošus tēlojumus par neliešiem un slepkavām, kas uz lasītāju atstāj kaitīgu ietekmi. Tie, kas atļaujas iztikt bez "Review and Herald", pazaudē daudz. Tā lappusēs Kristus var uz viņiem runāt brīdinājumus, pārmetumus un padomus, kas izmainītu viņu domu gājumu un kļūtu viņiem par dzīvības maizi.

Mūsu laikrakstus nevajadzētu piepildīt ar garām pārrunām (diskusijām) vai gariem doktrināriem (mācības punktu) pierādījumiem, kas lasītāju nogurdinātu; tiem vajadzētu saturēt īsus un interesantus doktrinārus un praktiskus rakstus. Mūsu laikrakstu cenām nevajadzētu būt tik zemām, ka nepaliek vairs rezerves darba tālāk virzīšanai. Tāda pat interese, kādu parādīja "Signs of the Times" izplatīšanai, /600/ ir jāparāda arī "Review" apgrozības palielināšanai. Ja to darīs, tad sekmes neizpaliks.

Mēs atrodamies uz apburtas zemes, un sātans pastāvīgi pūlas ieaijāt mūsu tautu miegā, lai mēs snaustu miesīgas drošības šūpulī. Valda tāda vienaldzība un dedzības trūkums, kas paralizē visas mūsu pūles. Jēzus strādāja čakli; un kad Viņa sekotāji pieķersies Viņam un strādās, kā Viņš strādāja, tad viņi arī ieraudzīs atbilstošus rezultātus. Ir jāpieliek pūles, lai mūsu laikrakstus pareizi novērtētu un tos atkal pakāpeniski nostādītu uz drošiem pamatiem. Mūs nedrīkst aizskart kļūdzieni par naudas pelnīšanu un spekulāciju. Mums pastāvīgi jāspiežas uz priekšu, nopelumu neiespaidotiem un aplausu nesamaitātiem. Nostāties uz pareiziem saimnieciskiem pamatiem būs grūtāks darbs, nekā daudzi to domā; tomēr šis darbs ir jā dara, lai glābtu mūsu iestādes no grūtībām.

Mūsu brāļiem vajadzētu sargāties kļūt vienpusīgiem savos plānos un darbos. Viņi var izlietot laiku un naudu noteikta darbības veida sagatavošanai, uzskatot, ka darbu var padarīt tikai tā un ka cits ceļš nav pareizs. Draud briesmas kļūt pārāk prasošiem sīkumos. Vairāk vajadzētu rūpēties, lai izvairītos no grāmatu pārsūtīšanas un darbinieku braukāšanas izdevumiem. Iespāids par Dieva darbu ir slikts. Brāļi, jums vajadzētu rīkoties piesardzīgi, taupīgi un saprātīgi. Ir jāpadara liels darbs, bet mūsu izdevniecības atrodas grūtībās. Ir ļaudis, kas uzticīgi strādā Betlkrīkas izdevniecība un nesajņem pilnvērtīgu atalgojumu par savu darbu. Pret šiem cilvēkiem nav izturējušies taisnīgi. Citā darbā viņi būtu nopelnījuši divreiz vairāk par to, ko ir saņēmuši šeit; tomēr viņi turpina strādāt tālāk apzinīgi, jo jūt, ka Dieva darbam ir vajadzīga viņu palīdzība.

Plānojot par Dieva darba attīstību un izvedot šos plānus dzīvē, ir jāveic šajās sagatavošanās dienās liels darbs. Mūsu rakstiem vajag plaši izplatīties, jo tie dara varenu darbu. Ir darāms liels misijas darbs. Bet es redzēju, ka draud briesmas ievirzīt šo darbu pārāk mehāniskā, sarežģītā un komplicētā gultnē. Tādā veidā sasniegs mazāk, nekā /600/ strādājot vienkāršāk, skaidrāk un noteiktāk. Mums nav ne laika, ne līdzekļu, lai uzturētu visu šī mehānisma daļu harmonisku sadarbību.

Brāļiem, kas atbildīgi par šī darba attīstības plāniem, vienmēr jāatceras, ka, lai gan saprātīgai strādāšanai ir nepieciešama izglītība un zināma audzināšana, tomēr pastāv briesmas šim jautājumam piešķirt pārāk lielu nozīmi. Iegūstot vispilnīgākās zināšanas visos sīkumos un nepiegrīžot vērību vitāli svarīgiem pamatlikumiem, mēs kļūsim par sausiem un formāliem strādniekiem. Darbam derīgas tās sirdis, kuras, Dieva žēlastības Ietekmētas, kļuvušas tam labprātīgas.

Dievam vajadzīgs darbs no visas sirds. Viņš atzīs nesavtīgus nodomus, skaidrus un cēlus principus, augstus un svētus motīvus. Ar šādām pūlēm sadarbosies Viņa žēlastība un spēks. Kas sapratīs, ka ļaužu sagatavošana uz Kunga atnākšanu ir Dieva darbs, tie visi, nesavtīgi pūloties, atradīs iespējas piedalīties misijas un rakstu izplatīšanas darbā. Bet pilnīgi un sīki izplānojot darbu, atstājot novārtā sirds darbu un saglabājot tikai sausu formu, var izšķiest pārāk daudz līdzekļu un laika.

Es jums saku atklāti, ka Jēzum un Viņa žēlastības spēkam netiek piegriezta vērība. Rezultāti rādīs, ka dievbijības, pazemības, svētas sirds un svētas dzīves vietā ir stājies mehānisks darbs. Strādnieki, kas ir garīgāki, vairāk nodevušies Dievam un ir pazemīgāki par citiem, neatrod vietas, kur varētu strādāt, un tāpēc no darba atraujas. Jaunākie un nepiedzīvojušie mācās strādāt formāli un dara savu darbu mehāniski. Trūkst mīlestības un atbildības jūtu pār dvēselēm. Sajās svinīgajās un briesmīgajās atbildības pilnajās dienās būtu ļoti svarīgi mazāk kavēties pie noteiktām formām un mehāniska darba un vairāk izcelt dievbijības spēku.

Debesīs valda kārtība, un arī virs zemes vajadzētu būt sistēmai un kārtībai, lai darbs ietu uz priekšu, pasargāts no fanātisma un sajukuma. Mūsu brāļi ir tiekušies pretī /602/ šim mērķim; tomēr, kamēr daži sludinātāji pastāvīgi nesuši atbildības nastu par dvēselēm un vienmēr centušies vadīt ļaudis uz priekšu garīgos ieguvumos, daži mazāk apzinīgie, kas nav nesuši Kristus krustu, nedz arī Golgātas gaismā sapratuši dvēseļu vērtību, mācot un audzinot citus mehāniskam darbam, paši kļūst formāli un bezspēcīgi un neparāda cilvēkiem Pestītāju.

Sātans pastāvīgi strādā, lai kalpošanu Dievam pārvērstu par garlaicīgu, tukšu formu, lai tā nespētu glābt dvēseles. Pūloties visu darīt pēc tik sīki izstrādātas sistēmas, arvien vairāk atslābst strādnieku enerģija, dedzība un samazinās sekmes; bez tam nogurdinošais darbs visa komplicētā mehānisma uzturēšanai darba kārtībā mūsu sludinātājiem aizņem tik daudz laika, ka garīgajam darbam jāpaliek novārtā. Šis darbs ar saviem daudzajiem pasākumiem prasa arī tik daudz līdzekļu, ka citi darba nozarojumi, nepiegiežot tiem vajadzīgo vērtību, spiesti nīkuļot un mirt.

Kaut arī klusie patiesības vēstneši jāizkaisa pa zemi līdzīgi rudens lapām, tad tomēr mūsu sludinātājiem šo darbu nevajadzētu pārvērst par formu, atstājot novārtā svētošanos un patiesu dievbijību. Desmit patiesi atgriezti, labprātīgi un nesavtīgi strādnieki misijas laukā var padarīt vairāk nekā simts citu, kas savas pūles aprobežo ar noteiktām formām, turoties pie mehāniskiem likumiem un strādājot bez dziļas mīlestības uz dvēselēm.

Nekādā gadījumā novārtā nav atstājams modrs un rūpīgs misijas darbs. Tādā veidā daudz ir darīts dvēseļu glābšanai. No tā lielā mērā ir atkarīgas Dieva darba sekmes; bet, kas dara šo darbu, tiem jābūt garīgiem cilvēkiem, kuru raksti stāsta par gaismu un Jēzus mīlestību un kuri izjūt darba nastu. Tiem jābūt vīriem un sievietēm, kas var lūgt, kuri cieši savienojušies ar Dievu. Ir vajadzīgs labprātīgs gars, svētota griba un veselīgs spriedums. Tie būs mācījušies no Debesu Skolotāja, kā vislabāk, visiespaidīgāk aicināt dvēseles. Viņi savas zināšanas būs guvuši Kristus skolā. Darbu viņi darīs ar vienu vienīgu domu - Dievam par godu un slavu

Bez šīs izglītības, lai arī cik pilnīgas būtu visas no instruktoriem saņemtās mācības par formu un likumiem, /603/ jūs darbā paliksiet tikai iesācēji. Jums jāamācās no Kristus jums jāaizliedzas Kristus dēļ. Jums jānoliec savs kakls un jāuzņemas Kristus jūgs. Jums jānes Kristus nastas. Jums jāsaprot, ka jūs nepiederat paši sev, ka esat Kristus kalpi, darot darbu, kuru Viņš jums uzlicis, ne lai saņemtu cildinājumu, godu vai uzslavu, bet gan tikai Viņa, Viņa mīlestības dēļ. Visā jūsu darbā vajadzētu būt ieaustai Viņa brīnišķajai saudzētājai laipnībai, Viņa mīlestībai, dievbijībai, dedzībai, Viņa nenogurstošajai neatlaidībai, Viņa neiznīkstošajam spēkam, kas stāstītu par šo laiku un mūžību.

Rakstu izplatīšanas un misijas darbs ir labs darbs. Tā vērtību nekādā veidā nevajadzētu samazināt; tomēr šim darbam pastāvīgi draud briesmas pazaudēt savu patieso mērķi. Misijas laukā ir vajadzīgi grāmatu evaņģēlisti, bet šim darbam neder neapķērīgi cilvēki. Panākumus gūs tie, kam ir takta izjūta, kas prot uzrunāt cilvēkus, kuriem ass un gaišs saprāts un kas saprot dvēseļu vērtību.

Kolportiera darbs ir cēls darbs, un tam būs panākumi, ja kolportieris ir godīgs, nopietns, pacietīgs un neatlaidīgs. Viņam darbā jāieliek sirds. Viņam jāceļas agri un jāstrādā čakli, pareizi izlietojot Dieva dotās spējas. Būs jāastopas ar grūtībām. Tikai nemitīgi un neatlaidīgi stājoties tām pretī, var uzvarēt. Daudz ir panākts ar laipnību. Strādnieks pastāvīgi var strādāt pie saskanīga rakstura izveidošanas. Lielu un stipru raksturu veido mazi darbi un mazi sasniegumi.

Draud briesmas mūsu sludinātājus pietiekoši neatbalstīt. Man rādīja dažus cilvēkus, kurus Dievs bija aicinājis sludināšanas darbam, uzsākam šo darbu kā grāmatu evaņģēlistiem, ejot no mājas uz māju. Tā ir brīnišķa sagatavošanās darbam, ja viņu mērķis ir izplatīt gaismu un parādīt patiesību, kāda tā atklāta Dieva Vārdā, tieši mājas cilvēku mazajam lokam. Pārrunās bieži atvērsies ceļš runāt par Bībeles reliģiju. Ja darbs ir pareizi uzsākts, tad, apmeklējot ģimenes, strādnieku sirdis būs iejūtīgas un pildītas ar mīlestību uz dvēselēm, un no viņu vārdiem un izturēšanās plūdīs Kristus žēlastības jaukā smarža, un rezultātā tiks padarīts /604/ daudz laba. Tāda strādāšana dotu brīnišķus piedzīvojumus katram, kas nodomājis stāties sludināšanas darbā.

Tomēr daudzi iziet grāmatu evaņģēlista darba laukā, vēlēdamies pārdot dažādas grāmatas un gleznas, kas nestāsta par mūsu ticību un nesniedz gaismu pircējam. Uz tādu rīcību viņus pamudina izredzes iegūt lielāku peļņu par to, kas tiek piedāvāta viņiem kā kolportieriem. Šādi cilvēki nekļūst derīgāki evaņģēlija pasludināšanas darbam. Viņi neiegūst piedzīvojumus, kas viņus sagatavotu šim darbam. Strādājot šādā veidā, pazaudē laiku un

izdevības. Viņi nemācās nest atbildības nastu par dvēselēm un neiegūst ikdienas piedzīvojumus par vislabāko veidu, kā mantot dvēseles patiesībai. Šie ļaudis bieži vien novēršas no Dieva Gara pārliecinošās darbības, aizmirsdami, cik daudz viņi parādā Kungam, Kas par viņiem atdeva Savu dzīvību, un viņu raksturs kļūst līdzīgs pasaulei. Viņi savus spēkus izlieto personīgajām interesēm un atsakās strādāt Kunga vīnkalnā.

Es jūtos ļoti satraukta, ka ap cilvēkiem, kurus Dievs gribētu lietot, sātans auž dažādus tīklus, lai tikai viņus novērstu no kalpošanas darba. Noteikti pastāvēs strādnieku trūkums, ja cilvēkus vairāk nepamudinās attīstīt savas spējas un lietot tās, sagatavojoties Kristus kalpa pienākumiem. Sātans pastāvīgi un neatlaidīgi piedāvā ļaudīm finansiālus labumus un pasaulīgas priekšrocības, lai saistītu viņu prātu un spēku un atturētu tos no tādu pienākumu pildīšanas, kas viņiem dotu vērtīgus piedzīvojumus. Un, redzot, ka cilvēki grib iet uz priekšu, atdotot visu sevi darbam, lai mācītu patiesību tumsībā esošajiem, viņš dara visu iespējamo, lai viņus iegūtu kaut kādās galējībās, kas vājinātu viņu iespaidu un būtu par iemeslu to priekšrocību zaudēšanai, kuras viņi iegūtu, ja viņu gājumu līdzsvarotu Dieva Gars.

Es redzēju, ka mūsu sludinātāji sev ļoti kaitē, bezrūpīgi lietojot balss orgānus. Viņu uzmanība ir vērsta uz /605/ šo svarīgo jautājumu, un Dieva Gars viņus ir brīdinājis un pamācījis. Viņu pienākums bija mācīties, kāds ir šo orgānu vislabākais nodarbināšanas veids. Balss, šī Debesu dāvana, ir varens spēks uz labu, un tā varētu pagodināt Dievu, ja netiktu nepareizi izlietota. Vajadzēja izpētīt visu un apzinīgi paklausīt nedaudzajiem vienkāršajiem likumiem. Vajadzēja pašiem sevi audzināt, ņemot palīgā nedaudz veselīga saprāta. Bet viņi ir griezušies pie runas mākslas profesoriem.

Rezultātā daudzus, kuri jūta, ka Dievam ir darbs priekš viņiem, lai mācītu patiesību citiem, ir savaldzinājusi un apstulbojusi oratora māksla. Šiem dažiem cilvēkiem pilnīgi pietika ar to, ka sastapās ar šāda veida kārdinājumu. Viņu uzmanību pievilka jaunumi, un šis satraukums aizrāva sev līdzī jauniešus un dažus sludinātājus. Viņi atstāja savu darba lauku, - viss Kunga vīnkalnā bija aizmirsts, - maksāja naudu un atdeva savu dārgo laiku, lai skolā mācītos runas mākslu. Atgriežoties no šīm mācībām, viņi bija zaudējuši dievbijību un ticību un līdzīgi apgērbta gabalam nometuši dvēseļu nastu. Viņi bija klausījuši sātana čukstiem, un tas viņus bija vadījis, kurp vien gribēja.

Daži, kam pašiem nebija ne smalkjūtīgas gudrības, ne spēju, uzstājās kā daiļrunāšanas skolotāji un tā iemantoja tikai klausītāju antipātijas. Viņi iegūtās zināšanas neizlietoja pareizi. Viņu darbam trūka cēluma un pareizas izpratnes, un šis varoņdarbs viņiem aizvēra durvis, cik tālu vien viņus pazīst, katram labam iespaidam nākotnē, ko viņi varētu atstāt kā cilvēki, kas pasaulei pasludina patiesības vēsti. Tā to arī sātans bija plānojis. Papildināt runas spējas vajadzīgs, bet atdot laiku un naudu un tam veltīt visas prāta spējas nozīmē aiziešanu galējībā un atklāj lielu vājumu.

Jauni cilvēki, kas sevi sauc par Sabata turētājiem, pievieno savam vārdam profesora nosaukumu un nepareizi izlieto savienību ar to, ko viņi nesaprot. Daudzi tādā veidā sagroza gaismu, kuru Dievs bija atradis par vajadzīgu viņiem dot. Viņi nav līdzsvaroti cilvēki. Daiļrunība /606/ palikusi par palamu. Tā cilvēkus ir ierosinājusi ķerties pie darba, kuram viņiem trūkst gudrības, un sabojājusi darbam, kuru viņi būtu varējuši veikt ar brīnišķīgiem panākumiem, ja būtu palikuši pazemīgi un dievbijībā vienkārši centušie strādāt. Šie jaunieši varēja sagatavoties derīgam darbam misijas laukā kā grāmatu evaņģēlisti un kolportieri vai arī kā Bībeles strādnieki, lai sagatavotos sludinātāja darbam, tā strādājot šim laikam un mūžībai. Bet viņus ir apstulbojusi doma kļūt par oratoru skolotājiem, un sātans smejas par viņiem, ka ir viņus noķēris viņiem izliktajos tīklos.

Dieva kalpiem vienmēr vajadzētu būt vienotiem. Vajadzētu apspiest un savaldīt rakstura spēcīgi izteiktās īpašības un dienu no dienas rūpīgi pārdomāt, kāda ir viņu pašu veidotā dzīves celtnes. Vai viņi ir patiesi kristieši savā ikdienas dzīvē? Vai viņu dzīvē ir redzami cēli taisnības darbi, kas rakstura ēku darītu par skaistu Dieva namu? Kā viens bojāts dēlis var izsaukt kuģa bojāeju un viens lūzums ķēdē padara nederīgu visu ķēdi, tā viena demoralizējoša rakstura īpašība, kas atklājas vārdos un darbos, atstās savu iespaidu uz ļaunu; un, ja to neuzvarēs, tā izpostīs katru tikumu.

Katra gara dāvana cilvēkā ir pielīdzināma strādniekam, kas ceļ šim laikam un mūžībai. Dienu no dienas pamazām veidojas rakstura ēka, kaut arī pats īpašnieks to nemaz nenojauš. Tā ir celtnes, kam jāstāv kā bākai vai nu par brīdinājumu sava kropluma dēļ vai arī par prieku Dievam un eņģeļiem, ja tā ir saskaņā ar dievišķo Paraugu. Garīgie un tikumiskie spēki, kurus Dievs mums devis, nav raksturs. Tās ir dāvanas - podi, kuri jāpavairo un kuri, ja tos pareizi

izlietosim, izveidos pareizu raksturu. Cilvēka rokās var atrasties dārga sēkla, bet šī sēkla vēl nav augļu dārzs. Sēkla vispirms jāiesēj, un tikai tad tā var izaugt par koku. Prāts ir dārzs; raksturs - augļi. Dievs mums ir devis spējas, lai mēs tās koptu un attīstītu. Mūsu pašu rīcība noteic mūsu raksturu. Šo doto spēju saskaņīga vingrināšana, lai izveidotu vērtīgu raksturu, ir darbs, kuru nevar padarīt neviens cits kā vien mēs paši.

Cilvēki ar rupjiem un asiem rakstura vilcieniem /607/ Dieva priekšā ir noziedzīgi, ja viņi savā raksturā necenšas apspiest un izravēt visu skarbumu un rūgtumu, cilvēks, kas atļaujas būt nepacietīgs, kalpo satanam. "Kam jūs padodaties par kalpiem uz paklausību, tam kalpi jūs esat, kam jūs paklausāt." Labs raksturs Dieva acīs ir daudz vērtīgāks par Ovīras zeltu. Kungs vēlas, lai mēs strādātu šim laikam un mūžībai. Mantojumā mēs esam saņēmuši labu un jaunu; attiecīgi kopjot, mēs jaunu varam padarīt vēl jaunāku vai arī labo vēl labāku.

Vai lai jaunums pie mums gūst virsroku kā pie Jūdasa? Vai arī izmetīsim jaunumu no savām dvēselēm, lai virsroku gūst labais?

Vienmēr vajadzētu censties dzīvot pēc taisnīgiem un godīgiem pamatlikumiem. Godīgums nebūs atrodams tur, kur mājo pasaulīgā gudrība, šīs divas īpašības nekad nesaskaņosies, jo viena ir no Baala un otra no Dieva. Kungs no Saviem kalpiem prasa godīgumu nolūkos un rīcībā. Ir jāpārvar visas iekāres un skopums. Kas izvēlas godīgumu par savu biedru, tie to iemiesos visā savā rīcībā. Lielākajai cilvēku daļai šie ļaudis ir nepatīkami, bet Dievam tie ir skaisti.

Sātans pastāvīgi cenšas visur iejaukties. Viņš grib izšķirt pat vislabākos draugus. Ir cilvēki, kas vienmēr tenko, aprunā un apmelo citus, kas sēj nesaskaņas sēklu un izraisa ķildas. Debesis uz šiem cilvēkiem skatās kā uz visiespaidīgākajiem sātana kalpiem. Tomēr cilvēks, kuru aprunā (kam dara pāri), neatrodas tik bīstamā stāvoklī kā tas, kam glaimo un ko cildina nedaudzu šķietami sekmīgu pūļu dēļ. Šķietamo draugu uzslavas ir daudz bīstamākas nekā viņu nopelni un pārmetumi.

Katrs cilvēks, kas slavē pats sevi, atņem mirdzumu savām vislabākajām pūlēm. Patiesi cēls raksturs nepazemosies, lai apvainotos par ienaidnieka apsūdzībām; tam nekaitēs neviens izteiktais vārds; jo tas tikai stiprina to, ko nespēj apgāzt. Kungs vēlas, lai Viņa ļaudis būtu cieši vienoti ar Viņu, pacietības un mīlestības Dievu. Visiem savā dzīvē vajadzētu parādīt Kristus mīlestību. Lai neviens neuzdrošinās mazināt otra slavu vai stāvokli; tāda rīcība ir sevis slavēšana. Tā saka: "Es esmu tik daudz labāks un spējīgāks par tevi, ka Dievs man ir piešķīris vairāk priekšrocību. Ar tevi nav daudz jārēķinās."

Sludinātāji atbildīgajās vietās ir vīri, kurus /608/ Dievs ir atzinis un pieņēmis. Nav nekādas nozīmes viņu izcelšanās vēsturei, nav nekādas nozīmes viņu iepriekšējam stāvoklim, vai viņi staigājuši aiz arkla, vai strādājuši par namdariem vai arī baudījuši koledžas izglītojošo audzināšanu. Ja Dievs viņus ir pieņēmis, tad lai ikviens sargās mest uz viņiem kaut vismazāko ēnu. Nekad neizsakāties nievājoši par kādu cilvēku, jo Kunga acīs tas var būt liels, kamēr tos, kas jūtas lieli, Dievs varbūt vērtē pavisam zemu viņu samaitāto siržu dēļ. Mūsu vienīgā drošā vieta ir zemu pie krusta pakājes, būt maziem pašiem savās acīs un uzticēties Dievam, jo vienīgi Viņam ir spēks darīt mūs lielus.

Sludinātājiem draud briesmas uzticēties pašiem sev darbā, kuru viņi dara. Viņi domā, ka Dievam patīk viņu rīcība, un tad viņi sāk justies pašapmierināti un neatkarīgi; tad Kungs viņus atstāj sātana uzbrukumiem. Lai Dievs mūsu darbu varētu pieņemt, tad tas jādara lēnprātīgā, pazemīgā garā, otru vērtējot augstāk par sevi. Uz spēles ir likts daudz. No visiem tagad tiek prasīts saprāts un spējas. Katra cilvēka darbs ir pietiekoši svarīgs, lai no viņa prasītu rūpīgu un uzticīgu darba izpildīšanu. Viens nevar padarīt visu cilvēku darbu. Katram ir sava attiecīga vieta un savs sevišķs darbs, un katram jāsaprot, ka veidam, kādā viņš dara savu darbu, būs jāiztur tiesas dienas pārbaude.

Mūsu priekšā esošais darbs ir plašs un svarīgs. Dieva diena tuvojas steigšus; un visiem Kunga lielā darba lauka strādniekiem vajadzētu būt vīriem, kas cenšas pēc pilnības, kuriem nekā netrūkst nevienā spējā. Nevienam acumirkli no mūsu dārgā laika nevajadzētu veltīt, cenšoties citus saskaņot ar mūsu personīgajām domām un idejām. Dievs grib cilvēkus, kas kā Viņa līdzstrādnieki iesaistījušies šajā lielajā darbā, izaudzināt par tādiem, kas attīsta harmonisku raksturu un kuriem būtu stipra jo stipra ticība.

Cilvēkiem ir dažādas dāvanas, un daži vairāk piemēroti vienai darba nozarei nekā otrai. Ko viens cilvēks nevar padarīt, to viņa brālis sludinātājs varbūt ir spējīgs /609/_veikt. Katra cilvēka darbs viņa ieņemtajā amatā ir svarīgs. Viena cilvēka prātam nav jāpārvalda citu

prāts. Ja kāds paceļas, domādams, ka neviens nevarēs viņu iespaidot un ka viņš izprot katru darba nozari, tad viņš zaudēs Dieva žēlastību.

Manam vīram ir piedzīvojumi un īpašības, kas vērtējamas, ja tās svētos Kristus žēlastība. Dievs viņa darbu darīs pilnīgu un pieņemamu, ja viņa atdarinās doto Paraugu. Dievs grib, lai vecākie 'Haskelji', Betlers, Vitnijs un Vaitis stātos cieši Viņam blakus. Šiem vīriem ir vērtīgas spējas, bet, ja Kristus neatklāsies viņu raksturā, tad tās nebūs pieņemamākas par Kaina upuri. Viņa upuris pats par sevi bija labs, bet tajā nebija Pestītāja.

PASAULES MĪLESTĪBA

Mīļie brāļi un māsas —: Jūs dzīvojat bagātā un jaukā zemē, kur Dieva aizgādības dāvanas ir izkaisītas ar devīgu roku; tomēr, ja tās neizlieto saprātīgi, tad tieši šīs svētības izveidosies par lāstu. Daži no jums ir pārēdušies no šīs zemes dzīves rūpēm, un daži piedzērušies ar šīs pasaules garu. Jūs atrodaties bīstamā stāvoklī. Sevišķi tas attiecas uz jauniešiem jūsu vidū. Vecāki nav cieši savienojušies ar Dievu, lai Viņa Garā un spēkā varētu saprātīgi strādāt pie savu bērnu atgriešanas. Pastāvīgas runas viņus neatgriezīs. Rājienu un ierobežojumu bieži vien ir nepieciešami, tomēr šajās lietās parasti aiziet par tālu, sevišķi tad, ja pašu norājēju dzīvē neatklājas dzīvas dievbijības priekšzīme.

Mūsu vārdi un darbi ir mūsu dzīves augļi. Svēta dzīve ir nepārtraukta dzīva svētruna. Tomēr iekšējā dievbijība un patiesā nodošanās ātri savu vietu atdevušas ārējām formām. Šķīsta un neaptraipīta reliģija ir — draudzes lielā /610/ vajadzība. Katram atsevišķam cilvēkam vajadzētu censties nākt tuvāk Dievam. Neviens nevar tikt izglābts caur vietniekiem; katram vīram un sievai ar bijāšanu un drebēšanu jāstrādā pie savas izglābšanās. Sātanam ir daudz lielāka vara pār dažiem cilvēkiem, kas sevi sauc par patiesības piekritējiem, nekā daudzi to saprot. Kristus vietā sirdī valda paša es. Paša griba, savtība, skaudība un lepnums izslēdz Dieva klātbūtnes iespējamību.

Dieva mīlestībai jāpilda dvēseli, vai arī taisnības augļi neparādīsies. Mēs nevaram būt droši, ļaujoties uzpūtībai un lepnumam vai arī kopjot mīlestību uz varu un peļņu. Vissliktākais savtīguma veids ir žēloties par citiem, tos nosodīt un apsūdzēt, kad vien tas ir iespējams un kad tie, kuriem jūs šādā veidā darāt pāri, nevar jūs atturēt to darīt. Savtīgums rada nevienprātību un nesaticību ģimenē un draudzē. Nekristīgas sirdis domās, ka spēj redzēt lielas nepareizības citos, kas patiesībā nemaz nav; tās domās un runās par sīkumiem, līdz tie parādīsies stipri palielināti. Dievs grib, lai šīs sīkās lietas, kas dažam šķiet tik lielas, katrs Viņa sekotājs pats saved kārtībā. Neļaujiet šiem nelaimīgajiem strīdiem valdīt tik ilgi, līdz tie draudzē kļūst par rūgtu sakni un daudzus aptraipa. Ja Kristus valda sirdī, tad tā būs tik iejūtīga un tik mīlestības pilna uz Dievu un cilvēkiem, ka tajā nebūs vietas īgnumam, kļūdu meklēšanas un sacensības garam. Kristus reliģija tās īpašniekam dod pilnīgu uzvaru pār šīm kaislībām, kas tiecas pārvaldīt cilvēku.

Kristus sacīja: "Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs (vajadzīgās) lietas taps piemestas." Šis apsolījums nekad nepaliks nepiepildīts. Mēs nevaram baudīt Dieva labvēlību, ja nepildām nosacījumus, uz kuriem pamatojas Viņa labvēlības dāvana. Paklausot šiem nosacījumiem, mēs iegūstam tādu mieru, apmierinājumu un gudrību, kādu pasaule nevar ne dot, ne atņemt. Ja jūs kā draudze gribat sev nodrošināt Dieva bagātās svētības, tad jums katram atsevišķi visās savās domās, plānos un darbos Viņš ir jādara par pirmo un pēdējo un par vislabāko. Kristieša pirmais pienākums ir paklausīt Dievam. Pazemīgs prāts un pateicīga sirds pacels mūs pāri mazajiem pārbaudījumiem un arī pāri patiesām grūtībām. Jo mazāk dedzīgi, čakli un enerģiski mēs būsime Kunga darbā, jo /611/ vairāk prāts kavēsies pie paša es, palielinot kurmja cēlumus par grūtību kalniem. Mēs izjutisim apvainojumu tur, kur nav domāts parādīt pat necienību.

Možu viņam uzliktā Dieva darba nasta darīja par lielu, varenu vīru. Tik daudzus gadus sargājot Jetrus ganāmpulkus, viņš ieguva piedzīvojumus, kas mācīja patiesu pazemību. Tomēr Dieva aicinājums atrada Mozu, tāpat kā tas atradis mūs, nespēcīgu, šaubīgu un neticīgu sev. Pavēle atbrīvot Izraēlu likās pārmērīgi liela; tomēr, bīstoties Dievu, Mozus pieņēma uzticēto

darbu. Vēro rezultātus: viņš darbu nepazemoja līdz savai nepilnībai, bet Dieva spēkā darīja visu iespējamo, lai pats paceltos augstāk un svētosotot savam svētajam uzdevumam.

Mozus nekad nebūtu sagatavojies šim uzticības stāvoklim, ja būtu gaidījis uz Dievu, lai Viņš padara viņam pašam darāmo darbu. Debesu gaisma nāks pār tiem, kas pēc tās ilgojas un kas to meklēs kā apslēptu mantu. Bet ja mēs iegrimstam bezdarbībā, labprātīgi ļaudamies sātana pārvaldībai, tad Dievs pār mums nesūtīs Savu iedvesmu. Ja līdz pēdējai iespējai neizlietosim Viņa jau dotos spēkus, tad mēs vienmēr paliksīm vāji un nespēcīgi. Ja vēlamies sagatavoties darba veikšanai, kuru Dievs mums grib uzticēt, tad nepieciešamas ir daudzas lūgšanas un visenerģiskākā gara spēju vingrināšana. Daudzi nekad neaizsniegs to stāvokli, kuru viņi varētu ieņemt, tāpēc ka viņi gaida uz Dievu, lai Tas viņu vietā padara darbu, kura veikšanai Viņš tiem pašiem ir devis spēku. Lai būtu derīgi šinī dzīvē, visiem nepieciešama visstingrākā garīga un tikumiskā audzināšana, un tikai tad Dievs būs ar viņiem, pievienojot Savu dievišķo spēku viņu cilvēcīgajām pūlēm.

Daudzi — piedzīvos neveiksmi, jo viņi neiet līdz darba attīstībai, un viņu ikdienas dzīve pareizi nenorāda uz patiesības svētojošo iespaidu. Viņi necenšas līdzīgi Mozum dzīvot saskaņā ar augstajām prasībām. Ja viņi būtu to darījuši, tad tagad viņu skaitā atrastos daudz vairāk cilvēku, kas varētu liksmoties patiesībā. Ir briesmīgi, ka mūsu nesvētotā dzīve vada dvēseles prom no Kristus. Mūsu ticībai /612/ jābūt kaut kam vairāk par prāta reliģiju. Tai jāskar sirds, un tad tā atstās labojošu iespaidu arī uz dzīvi. Nepareizi ieradumi nav pārvarami ar vienu vienīgu piepūli. Tikai ilgā un nopietnā cīņā ir savaldāms pašs es. Draudzes atsevišķajiem locekļiem jāuzņemas šī sevis audzināšana un jāaizslauka prom pie sirds durvīm sakrājušies netīrumi, pirms viņi var kalpot Dievam mērķtiecīgi, izrotājot savu ticības apliecību ar pareizi vadītu dzīvi un dievbijīgām sarunām. Tad nu ne agrāk viņi varēs sacīt patiesību grēciniekiem un mantot dvēseles Kristum.

Šajā draudzē ir vīri, kuri domā, ka viņiem vajadzētu mācīt patiesību citiem, kamēr pašī savās ģimenēs viņi ir dusmīgi, īgni un nepacietīgi un kļūdas meklējoši. Šiem cilvēkiem vajag, lai viņus pašus kāds mācītu, līdz viņi savās mājās kļūst pacietīgi un Dieva bijīgi vīri. Viņiem jāmācās patiesas reliģijas pirmie pamatlikumi. Viņiem vajadzētu meklēt Dievu ar visas dvēseles degsmi; viņi ir bijuši pātaga savās ģimenēs un līdzīgi postošai krusai, apspiežot un iznīcinot savus brāļus. Viņi nav cienīgi saukties par vīriem savās ģimenēs, par ģimenes vienotājiem (angļu valodā/ vārds "laulāts draugs" atvasināts no vārda "mājas saite" - "husband" - "housband"), jo viņi nevieno ģimeni ar kristīgu mīlestību, līdzjūtību un dievbijīgas dzīves un Kristum līdzīga rakstura patieso cēlumu.

Svinīgā, svētā patiesība - mums no Dieva dotā pārbaudošā vēsts, kas jādara zināma pasaulei, - ikvienam no mums uzliek visstingrāko pienākumu tā pārveidot mūsu raksturu un ikdienas dzīvi, lai pareizi atklātos patiesības spēks. Pastāvīgi vajadzētu izjust laika īsumu un briesmīgos notikumus, kas pēc pravietojumu norādījumiem drīz parādīsies uz pasaules skatuves. Tikai tāpēc, ka mūsu dzīve tik ļoti atšķiras no mūsu pasludinātās patiesības, šo patiesību nepieņem par īstenību. Daudzi apslēpj zemē podus, kurus vajadzētu izlietot tādā veidā, lai tie saglabātos un varētu tikt atdoti atpakaļ Dievam, kad Viņš teiks: "Dod norēķinu par savu namturību." Mozus tapa liels, tāpēc ka viņš lietoja savus podus Dieva darba vajadzībām, un viņa spējas Kungs vēl pavairoja. Viņš kļuva daiļrunīgs, pacietīgs, sāka pareizi vērtēt sevi un bija spējīgs darīt vislielāko darbu, kāds jebkad mirstīgam cilvēkam uzticēts. Tā vienmēr pārveidosies raksturs, kad tikai cilvēki ar visu savu būtību nodosies Dievam un klausīsies uz Viņa pavēlēm, lai varētu /613/ tās izpildīt.

Labprātīga paklausība Dieva prasībām dod dvēselei dzīvinošu enerģiju un spēku. Priekš strādnieka, kā arī tiem, kuru labā viņš strādā, tiek darīts darbs, kas pastāvēs tikpat ilgi kā saule. Lai arī cik ierobežotas būtu cilvēka spējas, kurš stājas šai darbā, tad tomēr pazemībā darītais darbs Dievam būs pieņemams.

"Ne katrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! ieies Debesu valstībā; bet tas, kas Mana Debesu Tēva prātu dara. Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši? Vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinājuši? Vai mēs Tavā Vārdā neesam varenus darbus darījuši? Un tad Es viņiem it skaidri sacīšu: Es nekad jūsu neesmu pazinis." Tāpēc ikvienu, kas šos Manus Vārdus dzird un dara, Es līdzināšu gudram vīram, kas savu namu uztaisījis uz klints kalna. Kad nu stiprs lietus lija un straumes nāca, un vēji pūta, un piesitās pie tā nama, tad tas tomēr neapgāzās; jo tas bija uztaisīts uz klints. Un ikviens, kas šos Manus Vārdus dzird un nedara, tas taps līdzināts ģeķim, kas savu namu.

uzcēlis uz smiltīm. Kad nu stiprs lietus lija un straumes nāca, un vēji pūta un sitās pie tā nama, tad tas apgāzās un gāja visai postā."

Iemesls, kāpēc mūsu ļaudīm nav vairāk spēka, ir tas, ka viņi patiesību gan apliecina vārdos, bet to neīsteno savā dzīvē. Viņiem ir ļoti maz ticības un pašāvēības uz Dievu. Tikai nedaudzi nes Viņa darba nastas. Kungs prasa smadzeņu, kaulu un muskuļu spēku, bet to pārāk bieži Viņam atrauj un atdod pasaulei. Kalpošanu Dievam nostāda otrā vietā un pašaulīgajām interesēm veltī galveno vērību. Šīs mazāk svarīgās lietas izvirza priekšplānā, kamēr pret Dieva prasībām, garīgajām un mūžīgajām lietām, izturas vienaldzīgi kā pret kaut ko tādu, par ko var paaizeresēties, kad iegribas, un atstāt, kad iepatīkas. Ja gars paliktu vienots ar /614/ Dievu un patiesība atstātu svētojošu iespaidu uz sirdi, tad pašā es būtu apslēpts Kristū. Ja esam sapratuši patiesības svarīgumu, kam mēs sakāmies ticam, tad vajadzētu arī izjust, ka mums jāpilda svētā misija, ka uz mums gulstas atbildība, kas sevī ieslēdz mūžīgi paliekošus rezultātus. Tai jāpakļauj visas laicīgās intereses.

Brāļi un māsas, kas dzīvojat —, jūs neizprotat savu pienākumu pret Dievu un darbu, kuru Viņš katram no jums personīgi uzticējis. Jums ir patiesības teorija, bet jūs neizjūtat tās spēku savās dvēselēs. Neauglīgais vīģes koks lepni cēla pret debesīm savus kuplos zarus, bet, kad Pestītājs tur meklēja augļus, redzi, tad atrada tikai lapas. Jums katram atsevišķi pie sevis un visai draudzei kopīgi jāveic pilnīgs darbs. Citādi Dieva lāsts nāks pār jums tikpat noteikti, kā tas nāca pār pieminēto neauglīgo koku.

--- draudzes locekļiem ir spējas, kas, pareizi izlietotas, izrādītos vērtīgas. Vājais var kļūt stiprs, kautrais var kļūt drošs, un neapņēmīgais, nenoteiktais var kļūt dzīvs un stingri apņēmīgs, ja viņš sapratīs, ka Dievs uz viņu raugās kā uz pietiekoši derīgu, lai pieņemtu viņa pūles. Šīs draudzes vīriem jāsaprot, ka Dievs grib, lai viņi visas savas spējas iesaistītu Viņa darbā. Ja viņi neizmainīs savu nostāju, tad dažu stāvoklis būs līdzīgs farizejiem, uz kuriem Kristus sacīja: "Muitnieki un netikles drīzāk ieies Dieva valstībā nekā jūs." Daudzi jūtas droši, tikai apliecinot patiesību, bet neizjūtot tās svētījošo iespaidu uz savām sirdīm un neejot uz priekšu garīgajā dzīvē.

Brāļi, kamēr jūs kā tauta apliecināt, ka jums ir daudz lielāka gaisma nekā citām ticības apvienībām, jūsu darbi neatbilst jūsu apliecībai. Daudzi, kas atradušies maldu tumsā, priedīgi pieņem patiesību, kad tā atveras viņu izpratnei. Lai gan viņi savu dzīvi pavadījuši grēkos, tomēr Dievs tos pieņem, kad viņi Viņam tuvojas grēku nožēlā, apzinoties savu grēcīgumu. Šādi cilvēki atrodas daudz labvēlīgākā stāvoklī kristīga rakstura pilnveidošanā nekā /615/ tie, kuriem ir bijusi liela gaisma un kas to nav izlietojuši. Nevērība pret doto gaismu un izdevībām vīrus un sievas atstāj tumsā. Kristus ienīst visas tukšas aizbildināšanās. Dzīvojot virs zemes, Viņš saudzīgi un maigi izturējās pret grēkus nožēlojošiem grēciniekiem, kaut arī viņi būtu bijuši paši lielākie grēcinieki. Bet Viņa atmaskojošās apsūdzības smagi skāra katra veida liekulību.

Dievs katram devis savu darbu, un neviens cits to viņa vietā nevar padarīt. Ak, kaut jūs katrs personīgi lietotu acu zāles, lai varētu ieraudzīt sava rakstura kļūdas un trūkumus un saprast, kā Dievs raugās uz jūsu pasaules mīlestību, kas nomāc un aizdzen Dieva mīlestību. Nekas jums nespēs dot tādu spēku, tādu patiesu pašāušanos uz sevi un dvēseles cēlumu kā izpratne par jūsu darba augsto vērtību, - pārlicība, ka, darot labu un glābjot dvēseles, jūs esat Dieva līdzstrādnieki.

Dieva Dēls nāca uz šo pasauli, lai rādītu pilnīgi pareizas dzīves priekšzīmi. Viņš upurēja Sevi apsoltā priekā labad, - priekā, ka redzēs dvēseles atbrīvotas no sātana varas un izglābtas Dieva valstībā. Kristus deva pavēli: "Seko Man." Kas sekos Viņa piemēram, tie dalīsies dievišķajā laba darīšanas darbā un beidzot ieies sava Kunga priekā.

Daudz ir tādu, kas šodien pazemīgi staigā dzīves ceļus, kurus Kungs varētu apzīmēt līdzīgi Ābrahamam par "Dieva draugiem". Šādi ļaudis atzīst par labu to, ko Dievs atzīst par labu, un nosoda to, ko Viņš nosoda. Viņa tuvumā pat grēcinieki izjūt godbijīgu biklumu un savaldās; jo Dievs ir ar viņiem, un viņi ir kā dzīvas vēstules, zināmas un lasāmas visiem cilvēkiem. Viņu izturēšanās ir saudzējoši maiga, cienīga un dievišķi pieklājīga, kas viņiem dod varu pār savu līdzcilvēku sirdīm.

Sekojot Kristum, raugoties uz Viņu, jūsu ticības Iesācēju un Pabeidzēju, Jūs jutīsiet, ka strādājat zem Viņa acu skata, ka Viņa klātbūtne jūs ietekmē un ka Viņš izprot jūsu rīcības motīvus. Katrā solī jūs tad pazemīgi jautāsi: Vai Jēzum tas patīks? Vai tas pagodinās Dievu? Rītos un vakaros jūsu nopietnajām lūgšanām vajadzētu uzkāpt pie Dieva, izlūdzoties" no Viņa

svētības un vadību. Patiesa lūgšana /616/ pieķeras Visvarenajam un dod mums uzvaru. Uz ceļiem kristietis iegūst spēku pretoties kārdināšanām.

Tas, kas ir "mājas saite" ģimenē, ar dzīvu dedzību saistīs savus bērnus pie Dieva tropa. Neuzticoties saviem spēkiem, viņš dvēseles bezpalīdzībā pieķersies Jēzum un satvers Visaugstākā spēku. Brāji un māsas, lūdziet Dievu mājās, savās ģimenēs, naktīs un rītos; lūdziet nopietni savā istabā un atrodoties ikdienas darba gaitās, paceliet lūgšanā dvēseli pie Dieva. Tā Enoks staigāja ar Dievu, Dedzīgā, citiem nedzirdama dvēseles lūgšana līdzīgi svētam vīrakam pacelsies pie žēlastības krēsla un Dievam būs tikpat pieņemama kā lūgšana, upurēta svētnīcā. Visiem, kas tā Viņu meklē, Kristus parādīsies kā tūlītējs palīgs vajadzības brīdī. Viņi būs stipri pārbaudījumu dienā.

Dieva Vārds ir mūsu kāju spīdeklis un gaisma uz mūsu tekas. "Es paturu Tavu Vārdu savā sirdī, lai negrēkoju pret Tevi." Sirds, kas pārdomā tikai Dieva Vārdu, ir nocietinājusies pret sātana uzbrukumiem. Tie, kas Kristu darīs par savu ikdienas pavadoni un vistuvāko draugu, jutīs, ka viņiem visapkārt atrodas neredzamas pasaules spēki. Un, raugoties uz Jēzu, viņi pārveidosies Viņa līdzībā. Uzlūkojot viņi pārvēršas dievišķās Priekšzīmes līdzībā; viņu raksturs kļūst maigāks, skaidrāks un cēlāks, derīgs Debesu valstībai.

Ja jūsu raksturs un darbi stāstīs par patiesu, nopietnu cenšanos, — draudzes brāji un māsas, tad neticīgie no jūsu izturēšanās redzēs un jūsu klātbūtnē jutīs, ka jūsos ir tāds miers, kuru viņi nepazīst, - skaidrība, kas viņiem sveša. Viņi ticēs, ka jūs strādājat priekš Dieva, jo jūsu darbi būs darīti Viņā. Es redzēju, ka šī ir kristietu raksturojoša pazīme. Sātans ir iznīcinājis daudzas dvēseles, ierosinot viņas nostāties ceļā kārdināšanām. Viņš nāk pie tām, kā viņš gāja pie Kristus, kārdinot tās mīlēt pasauli. Viņš iestāta tām, ka savus līdzekļus var ieguldīt vienā vai otrā pasākumā, un pilnīgi mierīgi tie paklausa viņa diktējumam. Drīz viņus kārdina novērsties no pilnīga godīguma un taisnīguma, lai noslēgtu, cik vien iespējams, sev izdevīgāku veikalu. Viņu rīcība var būt pilnīgi likumīga pēc pasaulīga taisnības jēdziena izpratnes, bet /617/ pārbaudi pēc Dieva likumiem tā neizturēs. Brāji sāk apšaubīt viņu rīcības motīvus un rodas aizdomas par krāpšanu, kas izdarīta personīgo interešu labā, un tā viņi upurē dārgo iespaidu, kuru vajadzētu svēti sargāt, lai tas kalpotu par labu Dieva lietai. Veikali, kas var būt finansiāli sekmīgi blēža rokās, kurš ar mieru pārdot savu godīgumu pasaulīga ieguvuma dēļ, Kristus sekotājam ir pilnīgi nepieņemami.

Visas šādas spekulācijas pavada neredzamas grūtības un kārdināšanas, un tās ir briesmīgs pārbaudījums tiem, kas tajās ielaizās. Bieži gadās tādi apstākļi, kas dabīgi met ēnu uz šo brāļu motīviem; kaut arī dažas lietas var izlikties pilnīgi nepareizas, tās nevajadzētu uzskatīt par patiesu rakstura pārbaudījumu. Tomēr bieži izrādās, ka tas ir pagrieziena punkts cilvēka dzīvē un liktenī. Raksturu pārveido apstākļu vara, kuriem atsevišķs indivīds ir pats sevi padevis.

Es redzēju, ka ielaisties spekulācijās mūsu ļaudīm ir ļoti bīstami eksperimenti. Viņi tad nostājas uz ienaidnieka zemes, pakļaujas lielām kārdināšanām, neveiksmēm, pārbaudījumiem un zaudējumiem. Tam seko drudžains nemiers, karsta vēlēšanās iegūt ātrāk līdzekļus, nekā pašreizējie apstākļi to atļauj. Cerībā vairāk nopelnīt viņi izmaina visu ap sevi esošo. Tomēr bieži cerības nepiepildās, viņi kļūst mazdūšīgi un vairāk slīd atpakaļ, nekā iet uz priekšu. Tā tas ir bijis ar dažiem —. Viņi ir atkāpušies no Dieva. Ja dažiem mūsu mīļajiem brāļiem Kungs būtu piešķīris veiksmi viņu spekulācijās, tad tas viņiem nozīmētu mūžīgu bojāeju. Dievs mīl Savus ļaudis, un Viņš mīl arī tos, kas jūtas nelaimīgi. Ja viņi mācītos to, ko Dievs viņiem grib mācīt, tad viņu sakāve, viņu zaudējumi pārvērstos par dārgu uzvaru. Mīlestība uz pasauli izstūmusi ārā mīlestību uz Kristu. Kad no sirds durvju priekšas tiek aizmēzti prom visi atkritumi un, atbildot Pestītāja uzaicinājumam, sirds durvis atveras, tad Viņš nāks un uzņemsies pārvaldību /618/ pār dvēseles dievnamu. Ja rūpīgāk būtu ņemti vērā zemāk pieminētie apustuļa vārdi, tad izpaliktu daudz pārbaudījumu.

"Jūsu dzīvošana lai ir bez mantas kārības; esiet mierā ar to, kas pie rokas, jo Viņš ir sacījis: Es tevi neatstāšu, nedz tevi pametišu." "Bet tā ir liela mantošana, ja kas ir dievbijīgs un pieticīgs. Jo mēs nenieka neesam ienesuši pasaulē, tad ir zināms, ka mēs arī nenieka nevaram iznest. Bet kad mums sava barība un apģērbs, tad lai mums pietiek. Bet kas grib bagāti tapt, tie krīt kārdināšanā un valgā un daudz bezprātīgās un nelabās kārībās, kas cilvēku gāž samaitāšanā un pazūšanā. Jo naudas kārība ir visa ļaunuma sakne; pēc tās dzīdamies, daži ir nomaldījušies no ticības un paši ar daudz sāpēm sadūrušies. Bet tu, Dieva cilvēks, bēdz no šīm lietām; dzenies pēc taisnības, Dieva bijāšanas, ticības, mīlestības, pacietības, laipnības; cīnies

labo ticības cīnīšanos, sagrāb mūžīgo dzīvību, uz ko tu arī esi aicināts un esi apliecinājis labu liecību daudz liecinieku priekšā."

Tagadne ir mums uzticētā diena. Katram cilvēkam ir dota kāda sevišķa dāvana vai pods, kas jālieto Pestītāja valsts uzcelšanai. Visiem atbildīgajiem Dieva darbiniekiem, sākot no viszemākā, neievērojamākā līdz pat draudzes augstākos amatos stāvošajiem, ir uzticētas Kunga mantas. Ne tikai sludinātāji var strādāt dvēseļu glābšanas darbā, bet arī tie, kam ir vismazākās dāvanas, nav aizbildināmi, ja nedara vislabāko, jo lietojot viņu podi palielinātos. Nav droši niekoties ar morālām atbildībām vai arī nonicināt mazu iespējamību dienu. Dieva aizgādība sadala uzticības dāvanas proporcionāli cilvēku dažādajām uzņemšanas spējām. Nevienam nevajadzētu kurnēt, ka viņš nevar pagodināt Dievu ar podiem, kuru viņam nekad nav bijis un par kuriem viņš nav atbildīgs.

Liels — draudzes vājuma cēlonis ir tas, ka viņi savus podus, kurus vajadzētu pavairot un izlietot Dievam par godu, ir ietinuši autos un aprakuši pasaulē. Kaut arī dažiem ir tikai viens pods, tomēr vingrinoties viņu spējas /619/ pieaugtu. Dievs kalpošanu vērtē pēc tā, kas cilvēkam ir, bet ne pēc tā, kā viņam nav. Ja uzticībā un mīlestībā pildām savus ikdienas pienākumus, tad mēs tāpat saņemsim Kunga atzinību, it kā būtu veikuši kādu lielu darbu. Mums jābeidz ilgoties pēc lielām kalpošanas iespējām un jāmitas kaulēties pēc lielām gara dāvanām, jo atbildību prasīs tikai par mūsu mazajām gara dāvanām un par vienkāršo pienākumu pildīšanu. Neņemot vērā mazos ikdienas pienākumus un tiecoties pēc augstākām atbildībām, Dieva mums uzticētais darbs paliek pilnīgi nedarīts.

Ak, kaut es varētu paliekoši pārliecināt draudzi, ka Kristus no viņiem prasa kalpošanas darbus! Mani brāji un māsas, vai jūs esat Kristus kalpi? Ja jūs atdodat lielāko laika daļu, lai kalpotu paši sev, ko jūs atbildēsiet Kungam, kad Viņš prasīs norēķinu par jūsu namturību? Mums uzticētie podi nepieder mums, ne īpašumi, ne spēks, ne arī garīgās spējas. Ja mēs nepareizi izlietojam kādu no tām vai arī tās visas, tad par savu nelietīgo namturību taisnīgi saņemsim nosodījumu. Cik liels ir tiešais pienākums, kas gulstas uz mums, lai mēs Dievam atdotu Viņam piederošo!

Ja šī draudze neatmodīsies no sava letargiskā miega un no sevis nenokrātīs pasaules garu, tad tai būs jāraud, par vēlu ieraugot, ka tai dotās izdevības un priekšrocības ir zudušas, zudušas uz visiem laikiem. Kungs reizēm pārbauda Savus ļaudis, piešķirot viņiem veiksmi laicīgās lietās. Tomēr Viņš gaida, lai viņi pareizi izlietotu Viņa dotās dāvanas. Viņu īpašumi, laiks, spēks un izdevības - viss nāk no Dieva. Par visam šīm svētībām viņiem jādod norēķins Devējam. Ja redzam mūsu brāļus ciešam trūkumā un nabadzībā un nesniedzam viņiem palīdzību, kaut gan mūsu pašu vajadzības ir apmierinātas, tad mēs nepildām vienu no Dieva Vārdā tik skaidri atklātajiem pienākumiem. Viņš mums dod bagātīgi, lai mēs savukārt varētu dot citiem. Labdarība ir tā, kas uzvar savtīgumu, kas šķīsta un izdaiļo dvēseli. Daži nepareizi izlieto Dieva dotos podus; viņi aizver acis, lai neredzētu Viņa darba vajadzības, un novērš ausis, lai nedzirdētu Viņa balsi, kas norāda uz pienākumu pabarot izsalkušo un /620/ apgērbt kailo. Daži, kas sevi sauc par Dieva bērniem, liekas, ļoti steidzas ieguldīt savus līdzekļus pasaulē, lai tie dāvanās un upuros neatgrieztos atpakaļ pie Devēja. Viņi aizmirst savu dievišķo misiju, un, ja viņi turpinās paklausīt savas miesīgās sirds pavēlēm un izšķiedīs dārgo laiku un līdzekļus savas lepošanās kāres apmierināšanai, tad Dievs viņiem pielaidīs smagus zaudējumus, un savas nepateicības dēļ viņi izjutīs spiedošu trūkumu. Dievs Savas dāvanas atdos uzticīgākiem namturiem, kuri atzīs Viņa prasības pret viņiem.

Bagātība ir spēks, ar kuru var darīt vai nu labu vai ļaunu. Pareizi izlietota, tā kļūst par pastāvīgu pateicības avotu, tāpēc, ka, dāvanas izlietojot saskaņā ar Dieva padomu, mēs parādām, ka tās cienām un atzīstam Devēju. Kas aplaupa Dievu, atraujoties no Viņa darba un no trūkumcietējiem, tiem būs jāpiedzīvo Viņa atmaksājošā taisnība. Mūsu Debesu Tēvs, Kas mums uzticējis visas labās dāvanas, žēlo mūs mūsu neziņā, mūsu nepareizajā gājumā un bezcerīgajā stāvoklī. Lai glābtu mūs no nāves, Viņš bija gatavs atdot Savu mīļoto Dēlu. Viņš no mums prasa visu, ko mēs uzskatām par savu. Viņa trūkumcietēju neievērošana ir Kristus neievērošana, jo Viņš saka, ka nabagi ir Viņa pārstāvji virs zemes. Viņiem parādīto žēlastību un labdarību Kristus pieņem kā parādītu tieši Viņam.

Kad Kunga trūkumcietēji tiek atstāti novārtā, aizmirsti un apsveikti ar aukstu skatu un cietsirdīgiem vārdiem, tad vainīgais lai atceras, ka viņš nevēlīgi ir izturējies pret Kristu Viņa svēto personā. Mūsu Pestītājs Savas intereses visā pilnībā ir savienojis ar cietošās cilvēces interesēm. Kā vecāku sirds skumst maigā līdzjūtībā par kādu sava mazā ganāmpulciņa cietēju, tā mūsu Glābēja sirds jūt līdzīgi Savam visnabadzīgākajam un viszemāk kritušajam šīs

zemes bērnam. Viņš tos ir nolīcis mūsu vidū, lai pamodinātu mūsu sirdī mīlestību, kādu Viņš pats izjūt pret cietējiem un apspiestajiem, un Savai sodībai Viņš liks nākt pār ikvienu, kas viņus necienīs, darīs viņiem pāri vai izturēsies pret viņiem nepareizi.

Ņemsim vērā, ka Jēzus Savā sirdī ir ieslēdzis visas cilvēces sāpes un bēdas, nabadzību un ciešanas un ka viss tas ir bijusi daļa no Viņa paša dzīves. Kaut gan Viņš /621/ bija Dzīvības Lielkungs, tomēr Viņš nestājās blakus lielajiem un godājamajiem šīs zemes vīriem, bet gan zemajiem, apspiestajiem un cietējiem. Viņš bija nicinātais Nācarietis. Viņam nebija, kur nolikt Savu galvu. Mūsu dēļ Viņš kļuva nabags, lai caur Viņa nabadzību mēs kļūtu bagāti. Tagad Viņš ir Godīgas Kungs, un, ja Viņš atnāktu Savā majestātiskumā, tad miljoni Viņu cildinātu. Visi savstarpēji sacenstos, lai parādītu Viņam godu; visi vēlētos atrasties Viņa tuvumā. Tagad mums dota izdevība uzņemt Viņu Viņa svēto personā. Dievs vēlas, lai jūs cienītu Viņa dāvanas un izlietotu tās Viņam par godu. Es jūs ļoti lūdzu, atveriet sirdis patiesai, nesavtīgai labdarībai.

Mīļie brāļi, kā draudze jūs pienākumus pret bērniem un jauniešiem esat pildījuši nevērīgi. Ierobežojot viņus ar likumiem, ļoti vajadzētu censties viņiem rādīt jūsu rakstura Kristum līdzīgo pusī, bet ne sātanisko. Bērniem vajadzīga pastāvīga vēriņa rūpība un maiga mīlestība. Saistiet viņus pie savām sirdīm un iepazīstiniet tikpat daudz ar Dieva mīlestību ka ar Dieva bijību. Tēvi un mātes nevalda pār sevi un tāpēc nav derīgi citu audzināšanai un pārvaldīšanai. No jums neprasa tikai ierobežot un brīdināt bērnus; jums vēl jāamācās darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt ar Dievu. Uz jauniešu prātu viss atstāj iespaidu. Viņi novēro jūsu seju, jūsu balss atstāj savu iespaidu un sīki tiek atdarināta jūsu izturēšanās. Īgni un neapmierināti tēvi un mātes sniedz saviem bērniem mācību, ko viņi vēlāk tā nožēlos, ka būs gatavi atdot visu pasauli, ja tā viņiem piederētu, lai tikai bērni to nebūtu mācījušies. Bērniem vajadzētu redzēt vecāku dzīvē tādu rīcību, kas pilnīgi atbilstu viņu ticībai. Vedot pareizu, ticības apliecībai atbilstošu dzīvi un savaldot sevi, vecāki var veidot bērnu raksturu.

Mūsu ģimenēs ienes pārāk daudz rūpju un nastu un pārāk maz vienkāršas sirsnības un miera un maz vēribas piegriež skaistas laimes izjūtas uzturēšanai. Mazāk vajadzētu rūpēties par to, ko teiks ārējā pasaule, un apdomīgāka vēriņa piegriežama ģimenes locekļiem. Ģimenēs vajadzētu mazāk parādīties ārējām manierēm un liekulīgajai, pasaulīgajai pieklājībai, bet daudz vairāk īstam maigumam un mīlestībai, /622/ priekam un kristīgai laipnībai. Daudziem vēl jāamācās, kā padarīt mājas pavardu pievilcīgu, kur mājotu patiesa laime. Pateicīgas sirdis un laipni skati ir daudz vērtīgāki un dārgāki par bagātību un greznību; apmierinātība ar vienkāršām lietām darīs māju laimīgu, ja tikai tur valdīs mīlestība.

Jēzus, mūsu Pestītājs, staigāja virs zemes ar ķēnišķīgu cieņu; tomēr Viņš bija lēnprātīgs un no sirds pazemīgs. Viņš bija gaisma un svētība katrai mājai, jo Viņam līdzī gāja prieks, cerība un drosme. Ak, kaut mēs justos apmierināti, tik daudz neilgojoties, tik daudz necenšoties pēc lietām, kas grūti iegūstamas, lai ar tām izgreznotu mājas; tanī pašā laikā atstājot novārtā lietas, kuras Dievs vērtē augstāk par dārgakmeņiem, - lēnprātību un mierīgu, klusu garu. Vienkāršās sirsnības, lēnprātības un patiesas mīlestības jaukums visvienkāršāko māju padarīs par paradīzi. Labāk priecīgi panest jebkuru neērtību, nekā šķirties no miera un apmierinātības.

Jums ļoti vajag pazemot savu sirdi Dieva priekšā, redzot savu bērnu bēdīgo stāvokli, kas ir bez Dieva un bez cerības pasaulē. Svētas lietas viņi nevērtē un neizturas pret tām ar cieņu, jo parastie pasaulīgie darbi un pasākumi nostādīti vienā līmenī ar mūžīgām interesēm. Jūsu vidū ir jaunieši, kuru kalpošanu Dievs pieņemtu, ja viņi pakļautu sirdi Viņam un savienotos ar Viņu, kā to darīja Daniels un viņa biedri. Tomēr tikai nedaudzi pareizi izprot briesmas, kas apņēmu mūsdienu jaunatni. Lai iegūtu cēlu vīrišķību, tad vajadzīga liela tikumiska drosme un pastāvīga pretošanās kārdināšanām. Dieva priekšā neaptraipīts raksturs ir retums. Daudzi, kas nebūtu Dievu un kuru kājas ir uz platā nāves ceļa, gaida, lai sabiedrotos ar jūsu bērniem. Es vēlētos, kaut jaunatne redzētu un saprastu tai draudošās briesmas, sevišķi tās, ko rada nelaimīgas laulības.

Neliels laika sprīdis jaunības trakulībās, mīļie jaunie draugi, dos ražu, kas sarūgtinās visu jūsu dzīvi; viena neapdomības stunda, viena padošanās kārdinājumam var pagriezt /623/ visu jūsu dzīves straumi nepareizā virzienā. Jums ir tikai viena jaunība, - izlietojiet to lietderīgi. Pie vienreiz pārdzīvotajiem notikumiem jūs vairs nekad neatgriezīsieties, lai izlabotu pielaištās kļūdas. Kas atsakās savienoties ar Dievu un paši nostājas kārdināšanām ceļā, noteikti kritīs. Dievs pārbauda ikvienu jauniešu. Daudzi aizbildina savu bezrūpību un ne goddevību, norādot uz vairāk piedzīvojušo ticības apliecinātāju nepareizo priekšzīmi. Tomēr tam nevajadzētu nevienu atbaidīt vai atturēt no

pareizas dzīves vešanas. Galīgās norēķināšanās dienā jūs vairs tā neaizbildināsit, kā tagad to darāt. Jūs notiesās taisnīgi, jo jūs pazināt ceļu, bet negribējāt pa to staigāt.

Lielais krāpnieks sātans pārvēršas par gaismas eņģeli un tuvojas jauniešiem ar sevišķām kārdināšanām, un soli pa solim viņam izdodas tos novērst no pienākuma tekas. Viņš aprakstīts kā apsūdzētājs, krāpnieks, melis, mocītājs un slepkava. "Kas grēko, tas ir no velna." Katrs pārkāpums izsauc nosodījumu un Dieva nepatiku. Dievs izprot sirds domas. Piekopjot netīras domas, nav vajadzīgs tās izteikt vārdos un nobeigt grēka darbos, lai izsauktu pār dvēseli nosodījumu. Dvēseles šķīstums ir aptraipīts, un kārdinātājs triumfē.

Ikviens top kārdināts, kad tas no savas kārības top skubināts un labināts. Sekojot savām tieksmēm, viņš novēršas no tikumības ceļa un visa, kas ir patiesi labs. Ja jaunatne būtu tikumīga un godīga, tad veltīgas būtu visstiprākās kārdināšanas. Sātana darbs ir jūs kārdināt, bet jūsu pašu darbs ir padoties šīm kārdināšanām. Viss sātana lielais pulks nespēj piespiest kārdināto cilvēku izdarīt pārkāpumu. Grēkam nav nekāda atvainojuma.

Viena daļa jauniešu izšķiež savus spēkus niekiem un ģeķībām, kamēr citi vingrina prātu, uzkrāj zināšanas, apjož ieročus dzīves cīņai, lai gūtu drošus panākumus. Tomēr, lai arī cik augstu viņi mēģinātu kāpt, viņu dzīve nebūs laimīga, ja viņi savas labākās jūtas neatdo Dievam. Ja viņi piegriezīsies Kungam ar visu savu sirdi, novērsoties no /624/ tādu cilvēku glaimiem, kuri kaut vai vismazākajā mērā grib vājināt viņu apņemšanos rīkoties pareizi, tad viņi iegūs spēku un palāvību uz Dievu.

Kas mīl sabiedrību, tie bieži ļaujas šai savai tieksmei, līdz tā kļūst par visu pārvaldošu kaislību. Viņu dzīves mērķis izteicas tērpos, izpriecu apmeklējumos, smieklos un runāšanā par lietām, kas, visas kopā ņemot, ir vieglākas par neko. Viņi nespēj ilgstoši lasīt Bībeli un pārdomāt Debesu lietas. Viņi ir nožēlojami un nelaimīgi, ja nav nekā uzbudinoša un satraucoša. Viņos pašos nav spēka būt laimīgiem; bet savā laimē viņi ir atkarīgi no citu tikpat neapdomīgu un bezrūpīgu jauniešu sabiedrības. Spēkus, kurus varētu atdot cēliem mērķiem, izšķiež ģeķībām un garīgai izlaidībai.

Jaunieši, kas atrod prieku un laimi, lasot Dieva Vārdu un piedaloties lūgšanas stundās, vienmēr gūst jaunus spēkus no Dzīvības Avota. Viņi aizsniegs tādus brīnišķīgus tikumības augstumus un domu plašumus, kurus citi pat nespēs aptvert. Sadraudzība ar Dievu vadīs uz labām domām, cēlām" tieksmēm, skaidru patiesības izpratni un augstiem rīcības motīviem. Tos, kas savu dvēseli tā savienos ar Dievu, Viņš atzīs par Saviem dēliem un meitām. Viņi pastāvīgi kāpj augstāk un augstāk, iegūdami arvien skaidrāku izpratni par Dievu un mūžību, līdz Kungs viņus dara par gaismas un gudrības vadiem priekš pasaules.

Daži — jaunieši ir nocietinājušies grēkos. Viņi ir asi, nepieklājīgi, rupji un nepaklausīgi. Viņiem ir bijusi liela gaisma, un viņi to ir atmetuši. Ja tagad viņi izvēlētos miera ceļu, tad tas viņiem būtu jādara, vairāk vadoties no pamatlukumiem nekā no izjūtām. Grēkam un svētumam nav nekā kopēja. Bībelē nav atrodami attaisnojumi bezdievībai, nav patīkamu iecietības un mīlestības vārdu tiem, kas vienmēr liedzas nožēlot un atstāt savus grēkus. Jēzus nāca, lai vilktu visus cilvēkus pie Sevis, un Viņa sekotājiem jāstaigā Viņa brīnišķas priekšzīmes gaismā, lai arī cik daudz būtu jāupurē ērtības vai sava reputācija (slava pie cilvēkiem), lai arī cik lielas briesmas draudētu īpašumiem vai paša dzīvībai. Vienīgi šādā veidā var cīnīties labo ticības cīņā.

Jauniešiem ir piedāvāta ļoti dārga pārle. Viņi var /625/ pārdot visu un pirkt šo pārli, vai arī atteikties no tās sev par mūžīgu zaudējumu. Debesis aizsniedzamas visiem, kas grib saskaņoties ar Dieva Vārdā atklātajiem nosacījumiem. Mūsu Pestītājs bija paklausīgs līdz pat nāvei; Viņš Sevi atdeva par grēku upuri. "Jūs esat atpirkti ar Kristus kā nenoziedzīga un bezvainīga Jēra dārgajām asinīm." "Viņa Dēla Jēzus Kristus asinis mūs šķīsta no visiem grēkiem." Jaunie draugi, jūs varat spraut nopietnus mērķus paši savā spēkā, jūs varat sev glaimot, ka spēsiat iet taisni uz priekšu, neatdodot sirdi Dieva Gara pārveidojošajam iespaidam; tomēr tā jūs nebūsiat laimīgi. Jūsu vienmēr nemierīgajam garam gribas pārmaiņas. Tas alkst apmierināt slāpes pēc izklaidēšanās un izpriečām dažādos sarīkojumos un biedru pulkā. Jūs izcērtat sev cauras akas, kas nesatur ūdeni. Krāpjošs spēks pārvalda jūsu prātu un rīcību. Laime atrodama, vienīgi nožēlojot grēkus pret Dievu un ticībā uz Kungu Jēzu Kristu, jo jūsu sirds ir pilna ar sacelšanos; tas skaidri izjūtams jūsu vārdos. Jūsu savtīgās lūgšanas un reliģiskās formas var nomierināt sirdsapziņu, bet tas tikai palielinās jūsu briesmas. Jūsu raksturs nav atjaunots.

Dārgās Kristus asinis ir avots, kas sagatavots, lai dvēseli šķīstītu no grēka aptraipījuma. Kad jūs izšķīraties pieņemt Viņu, par draugu, tad no Kristus krusta sāks spīdēt pār jums jauna un pastāvīga gaisma. Patiesa izpratne par mīļā Pestītājā pienesto upuri un Viņa aizrunāšanu salauzīs grēkos noietināto sirdi; mīlestība, pateicība un pazemība piepildīs dvēseli. Atdodot sirdi Jēzum, sacelšanās pārvērtīsies grēku nožēlā, un tad pasaulīgās dvēseles valoda būs: "Kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir kļuvis jauns." Tā ir patiesā Bībeles reliģija. Viss cits, kas pilnīgi tai nelīdzinās, ir krāpšana.

Jaunieši nesaprot, ka brīvība un gaisma paturamas vienīgi sevis aizliegšanas ceļā, pastāvīgā modrībā un lūgšanās, vienmēr paļaujoties uz Kristus asins nopelnu. Kad /626/ Svētais Gars sāk darboties pie dvēseles, tad cilvēka gribai un spēkam jāatsaucas Viņa iespaidam. Kas paliek Jēzū, tie būs laimīgi, priecīgi un līksmi Dievā. Balsi raksturos maiga laipnība, un visā rīcībā būs redzama godbijīga izturēšanās pret garīgām un mūžīgām lietām, un mūzika, līksma mūzika atskanēs no lūpām, jo tās skārusi vēsma no Dieva troņa. Tas ir dievbijības noslēpums, kas nav viegli izskaidrojams, tomēr ir izjūtams un baudāms. Stūrgalvīga un nepaklausīga sirds var aizvērt savas durvis visiem Dieva žēlastības jaukajiem iespaidiem un Svētā Gara priekam; bet gudrības ceļi ir jauki ceļi, un visas viņas tekas ir miers. Jo ciešāk mēs būsim vienoti ar Kristu, jo vairāk vārdos un rīcībā parādīsies Viņa žēlastības uzvarošais, pārveidojošais spēks.

Es griežos pie -- jauniešiem un lūdzu viņus ņemt vērā savus ceļus, izmainīt savu nostāju, pirms nav par vēlu. Daži no jums lepojas ar spējām, bet, jo vērtīgāki ir jūsu rīcībā nodotie podi, jo lielāks būs jūsu sods, ja šīs Debesu dāvanas tiks izlietotas sātana darbam. Dievs var iztikt bez jums, bet jūs nevarat iztikt bez Dieva. Atsakoties no Jēzus, cietīsiet jūs paši. Dieva pavēles dažiem jauniešiem ir kā ērkšķi un dzeloņi. Viņu patiesības zināšanas neļauj tiem viegli nodoties grēcīgiem priekiem; viņi pilnīgi nevar izmest no prāta Dieva prasības pret tiem. Šādā veidā uzliktie ierobežojumi viņus dara nepacietīgus. Viņi cenšas atbrīvoties no šīs biedinošās balss, bet jūt, ka atdurās pret dzeloņiem, ka viņus sadur bēdas un rūpes. Ak, kaut viņi nāktu pie Dzīvā ūdens Avota, pirms pēdējo reizi ir apbēdinājuši un atraidījuši Dieva Garu!

Vēl nedaudz vārdus draudzes locekļiem. Kristus sacīja: "Ja kas Man grib sekot, tas lai aizliedz pats sevi, uzņem uz sevis savu krustu un seko Man." Mums pašiem sev nav jātaisa krusts, nēsājot rupjas no maisiem šūtas drēbes, mokot miesu vai aizliedzot sev veselīgas, barojošas uzturvielas. Mums nav jāieslēdzas klosteros, jāatšķiras no pasaules, nav jādzīvo tā, ka mēs nevaram darīt nekā laba saviem /627/ līdzilvēkiem, domājot, ka tas ir Kristus krusts; no mums arī neprasa bez vajadzības riskēt ar veselību un dzīvību, ne arī sērojot kāpt uz augšu kristietības kalnā, domājot, ka būt priecīgam, apmierinātam, laimīgam un līksmam ir grēks. Tie ir cilvēku pašu darināti krusti, bet ne Kristus krusts.

Nest Kristus krustu nozīmē savaldīt savas grēcīgās kaislības, būt kristīgi pretimnākošam pat tad, kad mums līdz ar to rodas grūtības un neērtības; redzot trūkumcietēju un apbēdināto vajadzības, aizliegt sevi, lai palīdzētu viņiem; arī atvērt savu sirdi un durvis bārenim un bezpajumtniekam, kaut arī tāpēc mums rastos materiāli grūtāki apstākļi un lielāka slodze tiktu uzlikta mūsu pacietībai. Šādi bērni ir Dieva ģimenes jaunākie locekļi, viņiem pienākas mīlestība un gādība, un viņi jāuzaudzina, viņus pamācot un brīdinot no Kunga puses. Šis ir krusts, kurš, ja to uzņems un priecīgi nesis priekš Kristus, Dieva valstībā būs par godības un slavas diadēmu.

Brāļi un māsas, Kristus dēļ dariet bagātu savu dzīvi ar labiem darbiem, kaut arī pasaule nevērtētu jūsu pūles un nemaz neticētu jums. Tā ir sevis aizliegšana. Savtīgums ir vismokošākais jūgs, kādu vien draudzes locekļi var uzlikt uz sava kakla; tomēr daudzi no tiem, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, to vēl glabā. Viss, kas jums ir, pieder Dievam. Sargieties, ka jūs savtīgi nesavācat sev tās bagātās dāvanas, kuras Viņš jums ir devis priekš atraitnēm un bāreņiem. Kristus atstāja Savu slavu, Savu godību, Savu augsto Pavēlnieka stāvokli un mūsu dēļ kļuva nabags, lai mūs caur Savu nabadzību varētu darīt bagātus. Tagad rodas jautājums: Ko mēs katrs personīgi gribam darīt priekš Jēzus, Kas atdeva dzīvību bojā ejošās pasaules labā?

VIENKĀRŠĪBA APĢĒRBĀ

Kalna svētrunā Kristus pamāca Savus sekotājus nepieļaut, ka viņu prātu aizņemtu šīs zemes lietas. Viņš skaidri saka: "Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai. Tāpēc Es jums saku: nezūdieties savas dzīvības pēc, ko ēdīsiet un dzersiet; ne arī par savām miesām, ar ko

ģērbisieties. Vai dzīvība nav labāka nekā barība? Un vai miesas nav labākas nekā drēbes? Un kāpēc jūs zūdaties apģērba pēc? Mācieties pie puķēm laukā, kā tās aug. Ne tās strādā, ne tās vērpj; tomēr Es jums saku, ka ir Zālamans visā savā godībā tā nav bijis apģērbts kā viena no tām."

Šie vārdi sevī slēpj daudz. Tie bija derīgi Kristus dienās, un tie ir derīgi arī mūsu dienās. Jēzus šeit lauku puķu dabīgajai vienkāršībai stāda pretī tērpju mākslīgo izrotāšanu. Viņš paskaidro, ka Zālamana godību nevar salīdzināt ar vienas šādas puķes dabīgo skaistumu un jaukumu. Te ietverta mācība visiem, kas vēlas izprast un darīt Dieva prātu. Jēzus ir ievērojis rūpes un pūles, gatavojot tērpus, un tādēļ Viņš ir brīdinājis, jā, pat pavēlējis, lai mēs par tiem pārāk daudz neraizējamies. Ir svarīgi, lai mēs rūpīgi ievērotu Viņa vārdus. Zālamans tā bija aizņemts ar domām par ārējo izskatu, ka zaudēja pastāvīgo savienību ar gudrības Dievu un neauga raksturā. Tiecoties pēc ārēja skaistuma, viņš novārtā atstāja rakstura pilnību un skaistumu. Cenšoties pēc pasaulīgas slavas, viņš pārdeva savu rakstura godīgumu un taisnīgumu un beidzot pārvērtās despotā, kas apmierināja savas pārspīlētās iegribas, uzliekot tautai žņaudzošus nodokļus. Vispirms grēks ņēma mājvietu sirdī, tad viņš atkrita no Dieva un beidzot pārvērtās par elku pielūdzēju.

Mums jāuztraucas, redzot mūsu māsas atstājam vienkāršos tērpus un iemīlam pasaulīgo modi. Ejot uz priekšu šajā virzienā, viņas šķiras no Dieva un novārtā atstāj iekšējo rotājumu. Viņām nevajadzētu domāt, ka savu Dieva doto laiku drīkst pavadīt drēbju nevajadzīgā izrotāšanā. Cik daudz labāk /629/ būtu, ja viņas to būtu izlietojušas Rakstu pētišanai, pilnīgāk iepazīstot pravietojumus un Kristus praktiskās mācības.

Kā kristiešiem mums nevajadzētu iesaistīties kurā katrā darbā, par kuru mēs ar skaidru sirdi nevarētu izlūgties Kunga svētības. Manas māsas, vai jūsu sirdsapziņa ir skaidra un mierīga, nevajadzīgi strādājot pie saviem tērpiem? Vai, piepūlot prātu pie mežģīņu, rišu, lenšu un volānu veidošanas, jūs varat savā dvēselē pacelties pretī Dievam lūgšanā, lai Viņš svētītu jūsu pūles? Šādā veidā pavadīto laiku varēja veltīt labiem darbiem un sava prāta attīstībai.

Daudzām mūsu māsām ir labas spējas, un, ja viņas savus podus izlietotu par godu Dievam, tad tās mantotu daudzas dvēseles Kristum. Vai viņām nebūs jāatbild par tām dvēselēm, kuras būtu varējušas glābt, ja pārspīlētie tērpi un šīs pasaules rūpes nebūtu tā sakropļojošas un samaitājušas Dieva dotos spēkus, ka viņas pat neizjūt vajadzību strādāt priekš Dieva? Sātans izgudroja modi, lai tā saistītu sievietes prātu pie tērpiem, ka viņas nespētu domāt ne par ko citu.

Paliekot savos tagadējos ģērbšanās ieradumos, viņas nevar izpildīt mātes pienākumu - savu bērnu uzaudzināt Kunga pamācībā un Viņa bijāšanā. Viņām nav laika lūgšanām, ne Rakstu pētišanai, lai izprastu patiesību un mācītu to saviem bērniem. Ik dienas pieaugt Dieva un patiesības atziņai ir ne tikai katra cilvēka priekšrocība, bet arī viņa pienākums. Bet sātans ir sasniedzis savu, ja var izgudrot kaut ko tādu, kas tā saistītu prātu, lai minētais pienākums paliktu neizpildīts. Iemesls, kāpēc tik daudzi nevēlas apmeklēt lūgšanas sapulces un nodoties reliģiskam darbam, ir viņu prāta pievēršana citām lietām. Viņi piemērojas pasaulei tērpu ziņā; un, tā rīkojoties, dvēseles, kurām būtu bijis iespējams palīdzēt, ja gaismai ļautu spīdēt labos darbos, nostiprinās neticībā, raugoties uz kristiešiem, kuru dzīve neatbilst viņu ticības apliecībai. /630/

Dievam patiktu, ja Viņš redzētu mūsu māsas tērptas glītos, vienkāršos tērpos un strādājam Viņa darbā. Viņām netrūkst spēju, un, pareizi izlietojot podus, kas viņām jau ir, viņu derīgums vēl stipri pieaugtu. Ja laiku, kuru tagad pavada nevajadzīgos darbos, veltītu Rakstu pētišanai un to izskaidrošanai citiem, tad patiesības dārgakmeņi bagātinātu viņu prātu un, cenšoties izskaidrot mūsu ticības pamatlikumus citiem, cēlinātu viņu raksturu. Ja mūsu māsas būtu apzinīgas Bībeles kristietes, kas cenšas izmantot katru izdevību, lai apgaismotu citus, tad jau tikai viņu pašuzpurīgās pūles ierosinātu daudzus desmitus cilvēku aptvert patiesību. Māsas, vai tanī dienā, kad noslēgs visu cilvēku rēķinus, jūs ar prieku atskatīsiet uz savu dzīvi vai arī sapratīsiet, ka, meklējot ārējo skaistumu, dvēseles iekšējais jaukums ir gandrīz pilnīgi palicis neievērots?

Vai tiešām mūsu māsām trūkst vajadzīgās ceptības un morālās drosmes, lai bez jebkādas atvainošanās pilnīgi nostātos uz Bībeles pamata? Šajā punktā apustulis ir devis visskaidrākos norādījumus: "Tad nu es gribu, lai ... sievas pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi ģērbjas, ne ar sapītām bizēm, ne ar zelķu, ne ar pērlēm, ne ar dārgām drēbēm (kā tas sievietēm klājas, kas pie dievkalpošanas turas)." Šeit Kungs caur Savu apustuli skaidri runā par zelta nēsāšanu. Lai tie,

kuriem ir piedzīvojumi, raugās, ka ar savu priekšzīmi nenomaldina citus. Gredzens uz jūsu pirksta var būt pavisam vienkāršs, tomēr tas ir nevajadzīgs, un tā nēsāšana atstāj sliktu iespaidu uz citiem.

Sevišķi mūsu sludinātāju sievietēm vajadzētu rūpēties, lai tērpu ziņā viņas neattālinātos no skaidrajām Bībeles mācībām. Daudzi šo pavēli uzskata par vecmodīgu, kuru nav vērts ievērot, tomēr Viņš, Kas to deva Saviem mācekļiem, saprata, kādas briesmas mīlestība uz tērpiem sagādās mūsu laikā, un tāpēc mūs brīdināja. Vai ņemsim vērā brīdinājumu un būsim gudri? Izšķērdība tērpos pastāvīgi pieaug. Vēl nav /631/ pienācis gals. Mode vienmēr mainās, un mūsu māšas seko tai, neskatoties ne uz laiku, ne uz izdevumiem. Daudz līdzekļu, kurus vajadzēja atgriezt atpakaļ Dievam, šo līdzekļu Devējam, ir izlietoti tērpiem.

Vienkāršās, tīrās trūcīgo cilvēku drēbes bieži ir krasā pretstatā bagātāko māsu tērpiem, un šīs starpības dēļ nabadzīgākās māšas nereti jūtas neveikli. Dažas cenšas atdarināt bagātākās māšas, tērpus sakrokojot, izgreznojot volāniem, rišām un mazvērtīgām rotām..., lai tikai pēc iespējas vairāk līdzinātos bagātākajām. Nabaga meitenes, kas nedēļā par savu darbu saņem divus dolārus, ir gatavas atdot katru centu, lai apgērbtos tā kā citas, kuras nav spiestas pelnīt pašas sev dzīves iztiku. Šīm jaunajām māšām nekas neatliek Dieva mantu namam. Un viņas ir tik stipri aizņemtās, darinot savus tērpus tikpat modernus, kādus tās redz pie savām māšām, ka nemaz neatliek laika prāta izglītošanai, Dieva Vārda pētīšanai, klusām lūgšanām un lūgšanas sapulču apmeklēšanai. Visu viņu laiku pilnīgi aizņem domas par iespēju gērbties līdzīgi citām māšām. Šī mērķa sasniegšanai viņas upurē fizisko, garīgo un morālo veselību. Laimi un Dieva labvēlību upurē uz modes altāra.

Daudzas māšas negrib apmeklēt Sabata dievkalpojumus, jo viņu drēbes stila un rotājumu ziņā stipri atšķiras no citu māsu drēbēm. Vai manas māšas saskatīs šo lietu būtību un vai pilnībā izpratīs sava iespaids lielo nozīmi uz citiem cilvēkiem? Ejoj pašas pa aizliegtiem ceļiem, tās arī citus vada uz nepaklausību un atkrišanu. Kristiešu sirsnīgā sadraudzība tiek upurēta par labu ārējam izskatam. Manas māšas, kā lai mēs atbrīvojamies no sātana cilpām un saraujam važas, kas mums liek vergot modei? Kā lai atgūstam zaudētās iespējas? Kā lai ieguldām savus spēkus veselīgā, enerģiskā darbā? Ir tikai viens ceļš - dariet Bībeli par savas dzīves likumu. Visiem vajadzētu nopietni darboties, darot labu citiem, paliekot modriem lūgšanās, uzņemoties uz sevis ilgi novārtā atstāto Krustu un ievērojot Tā brīdinājumus un pavēles, Kurš ir sacījis: "Kas Man grib sekot, tas lai /632/ aizliedz pats sevi, ņem savu krustu uz sevis un seko Man."

Manas kristīgās māšas, raugieties Dieva bauslības spogulī un pārbaudiet savu rīcību pēc pirmajiem četriem baušļiem. Tie skaidri izsaka mūsu pienākumu pret Dievu. Viņš prasa nedalītu mīlestību; un viss cits, kas cenšas aizņemt mūsu prātu un šķirt to no Dieva, pieņem elka veidu. Patiesais Dzīvais Dievs ir izspiests ārā no mūsu sirds un domām, un kalpošana citiem dieviem, ko nostāda pirms Kunga, aptraipa dvēseles templi. Bauslis saka: "Neturi citus dievus priekš Manis." Pārmeklēsim sirdi, salīdzināsim dzīvi un raksturu ar Jehovas pavēlēm un priekšrakstiem un tad čakli centīsimies izlabot savas kļūdas.

Pēdējie seši baušļi noteic cilvēka attiecības pret līdzcilvēkiem. Šeit atklāti svinīgi pienākumi, kurus ik dienas min kājām tie, kas sevi atzīst par Dieva baušļu turētājiem. Tiem, ko apgaismojusi Dieva žēlastība, kas uzņemt Viņa ķēnišķīgajā ģimenē, nevajadzētu vienmēr palikt tikai bērniem Kunga darbā. Ja viņi gudri izlietos viņiem dāvāto žēlastību, tad viņu spējas pieaugs un zināšanas paplašināsies, un dievišķo spēku viņi saņems vēl lielākā mērā. Nopietni un pareizi cenšoties iepazīstināt līdzcilvēkus ar patiesību, viņi paši kļūs stipri Kungā; un kā atalgojumu par taisnības darbiem virs zemes viņi saņems mūžīgo dzīvību Debesu valstībā. Tā ir mūsu māsu priekšrocība. Un kad mēs redzam tās izlietojam Dieva laiku un līdzekļus nevajadzīgai tērpu greznošanai, tad varam viņas tikai brīdināt, ka viņas pārkāpj ne vien četrus pirmos, bet arī sešus pēdējos baušļus. Viņu pielūgšanā Dievs nav bijis pats pirmais un visaugstākais, un arī savu tuvāko viņas nav mīlējušas kā sevi.

Kristus ir mūsu priekšzīme. Mums pastāvīgi jātur acu priekšā mūsu Paraugs un jāpārdomā bezgalīgais upuris, kas pienests, lai mūs atpirktu no grēka verdzības. Ja, raugoties spogulī, ieraugām sevi nosodītus, tad neuzdrošināsimies /633/ vēl ilgāk palikt pārkāpumos, bet atgriezīsimies tieši pretī un mazgāsim savas rakstura drēbes Jēra asinīs, lai tās būtu bez traipa un vainas. Sauksim līdz ar Dāvidu: "Atdari manas acis, ka es uzlūkoju Tavas bauslības brīnumus." Kam Dievs uzticējis laiku un līdzekļus, lai tie būtu par svētību cilvēcei, bet kas šīs dāvanas nevajadzīgi izšķērdējuši paši priekš sevis un saviem bērniem, tiem Dieva tiesā būs jādod briesmīgs norēķins.

"Jo, redzi, diena nāk degoša kā ceplis, tad visi lepnie un visi bezdievības darītāji būs rugāji, un nākamā diena tos iededzinās, saka Kungs Cebaots, kas tiem nepametīs nedz sakni, nedz zaru." Neticīgajai pasaulei drīz būs jādomā vēl par kaut ko citu nekā tikai par saviem tērpiem un ārējo izskatu. Posts un liels apjukums atraus viņu prātu no šīm lietām, un viņiem nebūs nekā, kurp griezties. Viņi nav cietumnieki, kam ir cerība, un tāpēc viņi nemeklēs Stipro Cietoksni. Viņu sirds pagurs kurnot un baidoties. Dievu viņi nav darījuši par savu patvērumu, un Viņš viņiem nebūs iepriecinātājs. Viņš smiesies par viņu lielo nelaimi un izsmies tos, kad viņiem būs bail.

Kas starp Sabata turētājiem ir pakļāvušies pasaules iespaidam, tie tiks pārbaudīti. Mēs dzīvojam pēdējo dienu briesmu vidū, un Dievu atzīstošos ļaudis sagaida pārbaudījums, kuru daudzi nemaz nenojauš. Tiks pārbaudīts viņu ticības patiesīgums. Daudzi lepnībā, augstprātībā un izprieču meklēšanā apvienojušies ar pasauli, glaimodami sev, ka var to atļauties, tomēr palikt kristieši. Bet šādu lietu piekoptāšana atšķir viņus no Dieva un padara viņus par pasaules bērniem. Tādu priekšzīmi Kristus mums nav rādījis. Tikai tie, kas aizliedz sevi, kas dzīvo šķīsti, pazemīgi un svēti, ir patiesie Jēzus sekotāji; un tādi nepriecāsies par pasaules mīlētāju sabiedrību.

Daudzi ģērbjas līdzīgi pasaulei, lai viņiem būtu iespaids pār neticīgajiem; tomēr šeit viņi pielaiž nožēlojamu kļūdu. Ja viņi grib atstāt pareizu un glābjošu iespaidu, tad lai dzīvo saskaņā ar savu ticības apliecību, lai parāda savu ticību taisnības darbos un skaidri norāda uz starpību /634/ starp kristiešiem un pasaules cilvēkiem. Vārdiem, drēbēm un rīcībai vajadzētu stāstīt par Dievu. Tad viņi ap sevi izplatīs svētu iespaidu, un pat neticīgie atzīs, ka viņi bijuši ar Jēzu. Kas vēlas atstāt iespaidu par labu patiesībai, tas lai īsteno savu ticības apliecību un tādā veidā lai atdarina pazemīgo Paraugu.

Lepnuma pastāvīgie sabiedrotie ir nezināšana un ģeķība. Kungam nepatīk lepnums, kas redzams starp Viņa ļaudīm. Dieva ļaužu piemērošanās neveselīgajai, nepieklājīgajai un dārgajai šī izvirtušā laikmeta modei apkauno Dievu.

Pasaule pārvalda mode, un tā ir tirāniska valdniece, kas bieži liek saviem pielūdzējiem pakļauties vislielākajām neērtībām. Mode uzliek bezprātīgas nodevas un iekasē tās bez žēlastības. Tai ir apburošs spēks, un tā ir gatava nopelt un izsmiet trūcīgos, ja viņi negrib sekot tās pēdās par katru cenu, pat upurējot savu dzīvību. Sātans priecājas, ka viņa plāni un nodomi tik labi izdodas, un nāve smejas par modes pielūdzēju veselību postošo neprātu un aklo centību.

Ģērbšanās reforma mūsu starpā tika izvesta, lai pasargātu Dieva ļaudis no pasaules samaitājošā iespaida, kā arī lai veicinātu viņu fizisko un morālo veselību. Tā nav domāta kā kalpošanas jūgs, bet gan kā svētība; ne lai pavairotu darbu, bet lai to samazinātu; ne lai pieaugtu izdevumi par drēbēm, bet gan lai tie aiztaupītos. Tai jāatšķir Dieva ļaudis no pasaules un jākalpo kā barjerai pret pasaules modi un tās neprātu. Viņš, Kurš zina beigas jau sākumā, Kas izprot mūsu dabu un vajadzības, - mūsu līdzcietīgais Pestītājs - redzēja mums draudošās briesmas un grūtības un Savā laipnībā laikus mūs brīdināja un pamācīja par mūsu dzīves ieradumiem un par pareizu barības un apģērba izvēli.

Sātans pastāvīgi izdomā jaunus tērpu veidus, lai kaitētu mūsu fiziskajai un morālajai veselībai, un viņš gaviļē, redzot tos, kas sevi atzīst par kristiešiem, dedzīgi pieņemam viņa izgudroto modi. Nav novērtējams fizisko ciešanu /635/ daudzums, ko izsaucis nedabīgs un neveselīgs apģērbs. Padevīgi paklausot modes prasībām, daudzi uz visu mūžu kļuvuši invalīdi. Orgānu noslīdējumi, kroplums, vēzis un citas briesmīgas slimības ir daži no tiem ļaunumiem, ko izsaucusi ģērbšanās pēc modes.

Savā laikā sabiedrība ir pieņēmusi daudzus nepiemērotus un pat smieklīgus tērpu fasonus, jo tāda ir bijusi mode. Starp šiem postošajiem apģērba veidiem bija platie, sastīpotie sieviešu svārki, kuri bieži attiecīgo personu nostādīja nepieklājīgā stāvoklī. Tā vietā piedāvāts glīts, neuzkrītošs, pieklājīgs tērps, kas varētu izskaust stīpu svārkus un pa zemi velkošās tērpu apakšējās malas, tomēr pienācīgi sedzot visus locekļus. Tomēr ģērbšanās reforma sevī ietver ne tikai tērpa saīsināšanu un visu locekļu apģērbšanu. Tā skar katru apģērba gabalu. Tā noņem svaru no gurniem, pārvietojot to uz pleciem. Tā atceļ ciešās korsetes, kas saspiež plaušas, kuņģi un citus iekšējos orgānus, saliec muguru un ir par iemeslu neapbrīnināmam slimību skaitam. Tērpu reforma sevišķi rūpējas par visu ķermeņa daļu aizsargāšanu un to attīstības iespējām.

Tiem, kas apzinīgi saskaņojušies ar ģērbšanās reformu, novērtēdami tās priekšrocības, un priecīgi nostājušies pret lepnumu un modi, reforma ir nesusi svētības. Pareizi pašūti, šie tērpi paši sevi ieteic veselīgam saprātam, pat cilvēkiem, kas nav mūsu ticības biedri.

Var rasties jautājums: "Kāpēc šie tērpi ir jānoliek un kāpēc jāpārtrauc ģērbšanās reformas aizstāvēšana?" Pamatojumus šai izmaiņai es šeit īsumā gribu paskaidrot. Laikā, kad daudzas mūsu māsas, vadoties no pamatlikumiem, pieņēma šo reformu, citas ir nostājušās pretī reformas aizstāvētajam vienkāršajam, veselīgajam tērpu stilam. Bija vajadzīgs daudz darba, lai reformu ievestu starp mūsu ļaudīm. Ar norādījumu uz šo tērpu priekšrocībām un ar pārliecināšanu, ka tos atzīst Dievs, mūsu māsām nepietika. Mode bija guvusi tik stipru varu pār tām, ka viņām to tikai lēnām /636/ izdevās salauzt, pat tur, kur vajadzēja tikai paklausīt saprātam un sirdsapziņai. Un daudzas, kas atklāti nostājās pret reformu, nemaz nemainīja savus nepareizos ģērbšanās ieradumus, izņemot svārku saīsināšanas un locekļu ietērpšanas ziņā.

Bet tas vēl nebija viss. Dažas, kas pieņēma reformu, ne- apmierinājās ar to, lai ar savu priekšzīmi runātu par labu reformētajiem tērpiem un jautātas paskaidrotu iemeslus, kāpēc viņas tā ģērbjas. Viņas centās savu apziņu nostādīt par mērauklu citām. Ja viņas tos nēsā, tad arī citām jādara tas pats. Viņas aizmirsa, ka nevienu nevajadzētu spiest nēsāt reformētos tērpus.

Man nebija pienākuma uzspiest šo lietu manām māsām. Atklājusi viņām man parādīto, es viņas atstāju viņu pašu sirdsapziņas vadībai. Reformatorisko darbību vienmēr pavadījuši upuri. Tā prasa ērtību mīlestības, savtīgo interešu un godkāres pakļaušanu taisnības principiem. Tam, kam pietiek drosmes nostāties par reformu, būs jācīnās pret kavēkļiem. Viņiem pretī stāsies to cilvēku konservatīvisms, kurus nodarbošanās vai patika novedusi saskarē ar modes cienītajiem un kas, mainot savu nostāju, zaudētu šīs sabiedrības cieņu.

Daudz bēdu sagādājuši tie, kas tērpu reformu pastāvīgi centušies uzspiest māsām. Galējībās nogājušiem likās, ka šī reforma sastāda visu reliģijas būtību. Reforma bija viņu sarunu temats un viņu sirds nasta; un tādā kārtā viņu prāts novērsās no Dieva un patiesības. Viņi aizmirsa piekopt Kristus Garu un atklāja lielu patiesas laipnības trūkumu. Viņiem vajadzēja pareizi novērtēt šo tērpu patiesās priekšrocības, bet viņi sāka it kā lepoties ar šo tērpu īpatnībām. Liekas, ka mūsu starpā nav pacēlies neviens tāds jautājums, kas būtu tā ietekmējis rakstura attīstības procesu, kā tieši tērpu reforma.

Kamēr daudzi jaunieši pieņēma šos tērpus, citi pūlējās izvairīties no krusta, apmierinot savu tieksmi pēc sevišķiem izrotājumiem, tā šo lietu padarot drīzāk par lāstu nekā par svētību. Tiem, kas tos apvilka negribīgi, tikai pienākuma pēc, šī lieta kļuva par mokošu jūgu. Citi atkal, /637/ kas, likās, bija viscentīgākie reformas piekritēji, savos tērpos atklāja nožēlojamu kārtības un skaistuma izjūtas trūkumu. Viņu apģērbs nebija veidots pēc atzītā un pieņemtā parauga. Daži vēlējās savu tērpu veidot jauktu, - vienu apģērba gabalu no viena materiāla, otru no cita un trešo vēl no kāda cita. (Dress of one material, sacque of another, and pants of still another.) Citi atkal nēsāja ļoti garus svārkus, un arī viņu tērps bija negaumīgs. Šie groteskie, nekārtīgie tērpi riebās daudziem, kas par pareizi reformētu tērpu būtu priecājušies.

Daudzi ļoti uztraucās, ka es tērpa jautājumu neesmu atstājusi izšķirt katra gaumei, un citi atkal tāpēc, ka es tām māsām, kurām ir neticīgi vīri vai bērni, esmu ieteikusi nepieņemt reformēto tērpu, jo tas varētu izraisīt nelaimei, kas iznīcinātu visu labo, ko šādu tērpu nēsāšana varētu dot. Jau gadiem ilgi es nesu šī darba nastu un strādāju, lai mūsu māsu starpā nostiprinātos tērpu vienādība.

Parādīšanā, kuru es redzēju Betlkrīkā 1875. gada 3. janvārī, man atklāja šīs lietas un parādīja, ka plašā tērpu dažādība kaitē patiesības iespaidam. Kas varēja būt par svētību, ja to vienveidīgi pieņemtu un pareizi nēsātu, tas ir pārvērsts par kaunu un dažos gadījumos pat par negodu.

Daži, kas nesāja šo tērpu, nopūtās zem tā kā zem smagas nastas. Viņu sirds valoda bija: "Visu ko, tikai ne šo. Ja mēs drīkstētu novilkt šo dīvaino tērpu, mēs labprāt pieņemtu vienkāršu, neizrotātu parasta garuma tērpu. Locekļus varētu tikpat silti apsegt kā iepriekš un visus citus fiziskos labumus varētu sasniegt ar mazākām pūlēm. Vajadzīgs daudz strādāt, lai pareizi izgatavotu reformēto tērpu." Kurnēšana un sūdzēšanās gandrīz vai iznīcināja dzīvas dievbijības garu.

Attiecībā uz apģērba jautājumu es neesmu jutusi nastu liecināt. Es nekādi veidā neesmu uz to atsaukusies, ne lai ko ieteiktu, ne nosodītu. Kungs vēlējās pārbaudīt Viņu atzīstošos ļaudis un atklāt to, kas ir viņu sirdī. Telts sanāksmēs es reti kaut ko šai jautājumā esmu teikusi. Es izvairījos no visiem jautājumiem un neatbildēju ne uz vienu vēstuli. /628/

Gadu atpakaļ man atkal rādīja uz tērpiem. Es redzēju, ka mūsu māsas ir aizgājušas no evaņģēlija vienkāršās skaidrības. Tieši tās, kuras domāja, ka reformētais tērps prasa nevajadzīgu

darbu, un bija pārliecinātas, ka pasaules gars viņas neiespaidos, tagad ir pieņēmušas modi, kuru kādreiz nosodīja. Viņu tērpi bija izrotāti ar nevajadzīgiem pasaules cilvēku greznojumiem, kas kristietim nepiemēroti un pilnīgi pretēji mūsu ticībai.

Cilvēku sirdis, kas sakās izgājuši no pasaules un atšķīrušies no tās, bija kopušas un attīstījušas lepnumu. Inspirētais Vārds paskaidro, ka pasaules draudzība ir ienaidība ar Dievu; tomēr ļaudis, kas apliecina Dievu, uz modes altāra ir izšķērdējuši Viņa doto laiku un līdzekļus.

Reformas darbā mūsu ļaudis pastāvīgi ir gājuši atpakaļ; gudrība un saprašana, šķiet, ir paralizētas. Savtīgums un izrādīšanās kāre ir samaitājuši sirdi un sabojājuši raksturu. Pastāvīgi pieaug tieksme upurēt veselību un Dieva labpatiku uz vienmēr mainīgās un nekad neapmierināmās modes altāra.

Nēsāšanai sanatorijā neviens cits tērps nav piemērotāks par reformēto. Daži kļūdās, domājot, ka šis tērps samazinās iestādes cieņu un lietderību. Tieši tādu tērpu ikviens tur cer ieraudzīt, un to nevajadzētu atnest. Šajā tērpā kopēju personāls savu darbu varēs paveikt daudz vieglāk nekā tagad. Šāds tērps pats par sevi sludinās modes cienītājiem. Ļoti pamācoša būs lielā atšķirība starp viņu pašu neveselīgajiem, sakrokotajiem pa zemi velkošiem tērpiem un reformēto tērpu, pareizi pašūtu, piemērotu un ērtu locekļu kustībām. Daudzi pacienti vēl vairāk būtu uzlabojuši savu veselību, ja būtu pieņēmuši tērpu reformu.

Mēs nožēlojam, ka radies iespaids, kas cīnās pret šo glīto, pieklājīgo un veselīgo tērpu. Dabīga sirds vienmēr /639/ aizstāv pasaulīgos ieradumus, un katram nepareizā virzienā vērstam iespaidam ir desmitkārt lielāks spēks.

Kaut arī nevienu nespieda pieņemt reformēto tērpu, tad tomēr mūsu ļaudis varēja un viņiem vajadzēja novērtēt tā priekšrocības un pieņemt to kā svētību. Pretējās rīcības ļaunās sekas mēs tagad varam redzēt. Ārsti un kalpotāji sanatorijā lielā mērā ir atkāpušies no Kunga norādījumiem attiecībā uz tērpiem. vienkāršība tagad ir retums. Inspirētās spalvas aprakstītā glītā, neizgreznotā tērpa vietā redzami gandrīz visi moderno tērpu veidi. Šeit, kā nekur citur, tieši tie, kas sūdzējās par reformētā tērpa pagatavošanai vajadzīgo darbu, ir nogājuši lielās galējībās, lieki izrotājot savus tērpus. Viss tas prasa tik daudz laika un darba, ka daudzi ir spiesti par darbu samaksāt divreiz vairāk kā par vienkāršu dievbijīgai sievietei piemērotu tērpu. Šo moderno tērpu izgatavošana bieži vien maksā vairāk kā pati drēbe. Un par izrotājumiem bieži izdod divreiz vairāk kā par materiālu. Tas liecina par lepnumu un uzpūtību un lielu patiesu pamatlikumu trūkumu. Ja apmierinātos ar gludām (nekrokotām), vienkāršām drēbēm, tad daudzas, kuras atkarīgas no savas iknedēļas peļņas, lielāko daļu darba, kas vajadzīgs tērpu pagatavošanai, varētu paveikt pašas. Bet tagad tas nav iespējams, un šuvēja paņem sev ievērojamu daļu no viņu mazās algas.

Dievs reformēto tērpu bija paredzējis kā barjeru, lai mūsu mūsu sirdis neatsvešinātos no Viņa, sekojot pasaulīgajai modei. Tie, kas atmeta šo barjeru, nejuta pienākumu stāvēt pretī draudošajām briesmām. Daži, atrazdamies atbildīgās vietās, ir izplatījuši iespaidu par labu pasaulīgajiem ieradumiem, pilnīgi pretēju Bībelē dotajam paraugam. Daļa viņu darba ir ieguldīta patlaban valdošajā pasaulīgumā un atkrišanās.

Dievs pārbauda Savus ļaudis. Viņš pieļāva aplūst liecībām attiecībā uz tērpiem, lai mūsu māsas varētu paklausīt pašas savām tieksmēm un tā parādīt sirdī mītošo lepnumu. /640/ Reformēto tērpu ieteica, lai aizkavētu tagadējo pasaulīguma izplatīšanos. Daudzi smējās, neticēdami, ka šis tērps viņiem nepieciešams, lai pasargātu viņus no sekošanas modei; bet Kungs viņiem atļāva ieraudzīt sirdī kopto lepnumu un ka tieši to viņi izdarīja. Tagad redzams, ka viņiem bija vajadzīgi ierobežojumi, ko uzliek reformētais tērps.

Ja visas mūsu māsas pieņemtu pieklājīga garuma, vienkāršu, neizrotātu tērpu, tad tādā veidā nopamatotā vienveidība Dievam būtu daudz patīkamāka un atstātu vēl veselīgāku iespaidu uz pasauli nekā četrus gadus atpakaļ priekšā stādīta dažādība. Tā ka mūsu māsas vispārīgi negribēja pieņemt reformēto tērpu, kādu to vajadzēja valkāt, tad tagad tiek piedāvāta cits veids, kas mazāk kritizējams un apstrīdams. Tas ir brīvs no nevajadzīgiem izrotājumiem, brīvs no uzspraušanas, atpakaļ atsietiem virssvārkkiem. Tas ir vienkāršs un pietiekoši īss, lai neskārtu ielas dubļus un netīrumus. (It consist of a plain sacque at loose - fitting basque, and skirt, the latter short enough to avoid the mud and filth of the streets.) Materiālam vajadzētu būtu bez lielām rūtīm un zīmējumiem un vienkāršam krāsas ziņā. tādu pašu vērtību vajadzētu piegriest locekļu apsegšanai kā pie īsā tērpa.

Vai manas māsas pieņems šo tērpa veidu un atteiksies atdarināt modi, kuru izgudrojis sātans un kas pastāvīgi mainās? Neviens nevar pateikt, kāds būs nākošais modes untums.

Pasaules cilvēki, kuru vienīgās rūpes ir: "Ko ēdīsim un ar ko ģērbsimies?" nedrīkst mums būt par priekšzīmi.

Daži sacījuši: "Kad nonēsāšu šīs drēbes, tad nākošās darināšu vienkāršas." Ja saskaņošanās ar pasaules modi ir pareiza un Dievam patīkama, kāpēc tad vispār vajadzīga izmaiņa? Bet ja tā ir nepareiza, vai tad labākais ceļš ir turpināt šo nepareizību ilgāk par tieši nepieciešamo laiku pārmaiņas izvešanai? Tieši šai sakarībā gribu atgādināt jums centību, nopietnību, lietpratību un neatlaidību, kādu jūs parādījāt, pagatavojot savas drēbes saskaņā ar modi. Vai nebūtu ieteicams parādīt vismaz tādu pašu centību un neatlaidību, lai saskaņotu tās ar Bībeles standartu? Šo tēru pagatavošanai tika izlietots dārgais Dieva dotais laiks un līdzekļi; un tagad ko jūs esat gatavi upurēt, lai izlabotu, nepareizo iespaidu, kādu esat atstājuši uz /641/ citiem?

Mūsu māsām jākaunas, ka viņas tik ļoti aizmirsušas savu svēto raksturu un pienākumus pret Dievu, ka atdarinājušas pasaules modi. Nav mums nekāda cita atvainojuma kā vien mūsu pašu sirds stūrgalvība. Ar šādu rīcību mūsu iespaids neies plašumā. Tā tik ļoti nesaskan ar mūsu ticības apliecību, ka pasaules cilvēku acīs mēs tādā veidā kļūstam smieklīgi.

Daudzas dvēseles, kuras patiesība bija pārliecinājusi, ir nostājušās pret to, pateicoties mūsu māsu parādītajai mīlestībai uz pasauli. Pasludinātās mācības likās skaidras un saskanīgas, un klausītāji saprata, ka, pieņemot patiesību, viņiem ir jāpaceļ smags krusts. Bet, kad šie cilvēki redzēja, ka mūsu māsas tik ļoti greznojas savos tērpos, tad viņi sacīja: "Šie ļaudis tērpjas pilnīgi tāpat kā mēs. Viņi tiešām netic tam, ko apliecina; un beidzot viņi droši vien ir piekrāpti. Ja viņi patiesi domātu, ka drīz nāks Kristus un tagad izšķiras katras dvēseles liktenis vai nu uz mūžīgu dzīvi vai nāvi, tad viņi nevarētu ziedot laiku un naudu, lai tikai tērptos saskaņā ar pastāvošo modi." Cik maz šīs ticīgās māsas, kas sevi tā sauc, izprot savu tēru runāto svētrunu.

Mūsu vārdi, darbi un drēbes ir pastāvīgi iespaidīgi sludinātāji, kas ar Kristu sakrāji vai arī izkaisa. Tas nav nenozīmīgs jautājums, kam jokojot var paiet garām. Par savu apģērbu vajag nopietni pārdomāt un daudz lūgt. Daudzi neticīgie saprot, ka rīkojas nepareizi, ļaudami sevi pārvērst par modes vergiem; bet, redzot, ka daži, kas vārdos liekas ļoti dievbijīgi, ģērbjas kā pasaules cilvēki un priecājas viņu vieglprātīgajā sabiedrībā, viņi nolemj, ka šādā rīcībā jau nav nekā slihta.

Svētā Gara vadītais apustulis sacīja: "Mēs esam skatu spēle pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem." Visas Debesis vēro ikdienas iespaidu, kādu pasaulē izplata tie, kas sevi atzīst par Kristus sekotājiem. Manas māsas, jūsu tēri runā vai nu par labu Kristum un svētajai patiesībai vai arī par labu pasaulei. Kā tad tas ir? Atcerieties, par atstāto iespaidu mēs esam atbildīgi Dieva priekšā. /6

Mēs nekādā veidā negribam atbalstīt bezrūpību un paviršību apģērbā. Tērps lai ir piemērots un labi piegulošs. Kaut arī tas būtu desmit centu katūns, tomēr to vajadzētu uzturēt glītu un tīru. Ja tērps nav ne kroku, ne rišu, tad nēsātāja var kaut ko ietaupīt, ne tikai pati sev to pašujot, bet arī pati to mazgājot un gludinot. Ģērbjot bērnus saskaņā ar modi, ģimenes pašas sev uzkrauj smagas nastas. Kas par laika izšķiešanu? Mazulis izskatīsies pavisam jauks arī nesakrokotā un neizrotātā apģērbā, ja tikai to uzturēs tīru un glītu. Šāda veida tēru mazgāšana un gludināšana ir tīrais nieks, ko nevar uzskatīt par nastu.

Kāpēc mūsu māsas, kalpojot šī laikmeta modei, grib laupīt Dievam pienākošos kalpošanu un līdzekļus Viņa mantu namam, kurus vajadzētu dot Viņa darbam? Pirmās un labākās domas tiek atdotas tērpiem; nelietīgi ir iztērēts laiks un izšķiesti līdzekļi. Novārtā paliek sirds un prāta attīstība. Tēru vērtē vairāk par raksturu. Klusa un lēna gara rotājumam ir bezgalīga vērtība; un izšķiest iespējas iegūt šo dārgo dvēseles rotu, nododoties vieglprātībai, nozīmē visbriesmīgāko neprātu.

Māsas, mēs varam priekš Kunga darīt cēlu darbu, ja vien to gribam. Sieviete neapzinās savus spēkus. Dievs nevēlas, lai viņas spējas aprobežotos tikai ar jautājumiem: Ko ēdīsim? Ko dzersim? Ar ko ģērbšos? Sieviete sprauti augstāki mērķi, viņas dzīves darbs ir lielāks. Savus spēkus viņai vajadzētu attīstīt un izveidot, lai Dievs viņu var izlietot lielajā darbā, glābjot dvēseles no mūžīgās bojāejās.

Svētdienās vispārnozīstamās baznīcas līdzinās vairāk teātrim nekā vietai, kur pielūdz Dievu. Tur var redzēt visāda veida modernos tērpus. Trūcīgajiem nepietiek drosmes, lai ieietu šajos lūgšanas namos. Sekojošās piezīmes uztvēra mana dzirde, apmeklējot kādu no šīm modernajām baznīcām: "Tā piedāvā tik jauku izdevību modes studijām. Es varu redzēt dažādo tēru iespaidu, un vai jūs zināt, vērodams visdažādākajās formas un ansambļos šūto tēru

iespaidu, es gūstu lielu labumu savam uzņēmumam. Vai jūs ievērojāt šo lielo šlepi un šo te jauko cepuri? Es zinu, kā tā ir taisīta./643/ Es visu dienu esmu mācījies un izlietošu šis zināšanas savā praksē."

Par Kristu vai noturēto svētrunu neminēja ne vārda. Es domāju, kā gan Jēzus var skatīties uz šo sabiedrību ar tur redzamajiem rotājumiem un ekstravagantajiem tērpiem? Kāds negods parādīts Dieva namam! Ja Kristus atrastos virs zemes un apmeklētu šādas baznīcas, vai Viņš neizdzītu ārā Viņa Tēva nama apgānītājus?

Bet vislielākais ļaunums ir uz bērniem un jauniešiem atstātais iespaids. Gandrīz līdz ar ienākšanu pasaulē viņi tiek pakļauti modes prasībām. Mazie bērni vairāk dzird runājam par tērpiem nekā par viņu izglābšanos. Viņi redz mātes čaklāk pētām modes lapas nekā Bībeli. Vairāk apmeklē sīku preču tirgotavas un modistes nekā baznīcu. Tērpu ārējam izskatam piegriež lielāku vērību nekā rakstura rotājumam. Par smalko drēbju nosmērēšanu atskan asi rājiieni, un pastāvīgu ierobežojumu rezultātā bērns kļūst īgns un viegli uzbudināms.

Kropļs raksturs tā nesatrauc māti kā nosmērētas drēbes. Bērns vairāk dzird runājam par tērpiem nekā par tikumību; jo māte tuvāk pazīst modi nekā savu Pestītāju. Viņas priekšzīme bieži vien jauniešus apņem kā ar indīgu atmosfēru. Netikumība, aplēpusies modes tērpā, iespiežas bērnu vidū.

Vienkāršas drēbes sapratīgai sievietei sniegs vislielāko labumu. Par personas raksturu mēs spriežam pēc tērpa. Spilgts tērps atklāj tukšumu, uzpūtību un nespēku (vājumu). Piekļājīga, dievbijīga sieviete gērbsies pieklājīgi. Izsmalcināta gaume un attīstīts prāts atklāsies vienkāršā, piemērota tērpa izvēlē.

Ir rotājums, kas nekad neaizies bojā, kas darīs laimīgus visus, ar ko saskaramies šīnī dzīvē, un neapēnotā spožumā mirdzēs arī nemirstīgajā nākotnē. Tas ir lēnprātīga un /644/ pazemīga gara rotājums. Dievs mums ir pavēlējis ietērpt dvēseli visbagātākajā rotā. Vienmēr, kad modes pielūdzējs ieskatās spogulī, viņam vajadzētu atcerēties novārtā pamesto dvēseli. Katrai pie rotāšanās izšķiestais stundai vajadzētu tos rāt par tukšā atstāto prātu. Tikai tad var iestāties reforma, kas pacels un izdaiļos visus dzīves mērķus un nodomus. Zelta rotaslietu vietā vajadzētu nopietni un čakli censties iegūt gudrību, kas ir daudz vērtīgāka par tīru zeltu, dārgāka par rubīniem.

Kas kalpo pie modes altāra, tiem ir pavisam maz rakstura spēka un pavisam maz fiziskās enerģijas. Viņu dzīvei nav nekādu lielu mērķu, un tā nobeidzas bezvērtīgi. Visur sastopam sievietes, kuru prātu un sirdi pilnīgi piepilda domas par tērpiem un ārējo izskatu. Sievietes dvēsele ir panīkusī un sarāvusies, un visas domas pievērstas tikai viņas pašas nožēlojamajam es. Kad kāda pēc modes tērpta sieviete gāja garām dažiem uz ielas stāvošiem vīriešiem, kāds kaut ko par viņu jautāja. Atbilde bija sekojoša: "Viņa ir skaists rotājums sava tēva mājā, bet citādi viņa nekam neder." Ļoti žēl, ka tie, kas sevi sauc par Kristus mācekļiem, šādu nekam nederīgu cilvēku tērpu un manieru atdarināšanu uzskata par kaut ko labu un skaistu.

Pēteris dod vērtīgu pamācību par kristīgas sievietes apģērbu: "Jūsu jaukums lai nav no ārienes, matu pīšanā un zelta aplikšanā vai drēbju apvilksnā, bet aplēptais sirds cilvēks, kam neiznīcīgs jaukums lēnā, klusā garā, - tas ir dārgs priekš Dieva. Jo tāpat arī citkārt svētās sievas izgreznojās, kas cerēja uz Dievu." Viss, ko mēs uzsveram, ir saskaņā ar Dieva Vārda pavēlēm. Vai mēs lasām Bībeli un sekojam tās norādījumiem? Vai paklausīsim Dievam vai arī piemērosimies pasaules ieradumiem? Vai kalposim Dievam vai mantai? Vai varam sagaidīt, ka baudīsim gara mieru un Dieva labpatiku, ja rīkosimies tieši pretēji Viņa Vārda pamācībām?

Apustulis Pāvils skubina kristiešus nelīdzināties /645/ pasaulei, bet pārvērsties, prātā atjaunojoties, "lai jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts". Tomēr daudzi, kas saucas par Dieva bērniem, neizjūt sirdsapziņas pārmetumus par saskaņošanu ar pasaules ieradumiem zelta, pērļu un dārgu tērpu nēsāšanā. Kas ir pietiekoši apzinīgi un nenēsā šādas lietas, tos uzskata par prātā aprobežotiem, māņticīgiem un pat par fanātiķiem. Bet šos norādījumus mums ir devis Dievs Savā žēlastībā, tie ir bezgalīgās gudrības izpausme, un, kas tos atstāj bez ievēribas, tie paši dodas briesmās un sagādā sev zaudējumus. Tie, kas pieķeras Dieva Vārdā aizliegtajiem izrotājumiem, savā sirdī piekopj lepnumu un augstprātību. Tā viņi vēlas saistīt citu uzmanību. Viņu tērpi saka: "Skaties uz mani. Apbrīno mani." Tā cilvēka raksturā iedzīmtā augstprātība (uzpūtība), iecietīgi kopta, pastāvīgi pieaug. Ja prāts aizņemts ar domām, kā patikt Dievam, tad pazūd visi nevajadzīgie izskaistinājumi.

Apustulis ārējo rotājumu stāda tieši pretstatā klusam un lēnam garam, un tad par pēdējā salīdzinoši lielāko vērtību viņš saka: "... tas ir dārgs Dieva acīs." Starp patiku uz ārējiem rotājumiem un klusa, lēna gara pazemīgo jaukumu ir noteikta pretruna. Dieva miers un prieks valdīs dvēselē vienīgi tad, kad mēs visas lietas centīsimies saskaņot ar Dieva prātu.

Mīlestība uz tērpiem apdraud tikumību un izveido no sievietes kaut ko pilnīgi pretēju kristietei. Uzkrītošas, košas, pārmodernas drēbes pārāk bieži nēsātājas sirdī pamodina iekāri un novērotāju sirdī zemas kaislības. Dievs zina, ka rakstura bojāeju bieži vien sagatavo lepnība un godkāribā apgērbā. Viņš zina, ka dārgie tērpi noslāpē vēlēšanos darīt labu.

Jo vairāk cilvēki izdod drēbēm, jo mazāk viņi var pabarot izsalkušo un apgērbt kailo; un labdarības straumes, kam pastāvīgi vajadzētu plūst un plūst, pamazām izsīkst. Katru dolāru, kas ietaupīts, atsakoties no nevajadzīgiem rotājumiem, var atdot trūkumcietējiem vai nolikt Kunga mantu /646/ namā evaņģēlija atbalstīšanai, misionāru nosūtīšanai uz ārzemēm un iespieddarbu pavairošanai, lai gaismas stari sasniegtu tumsā un maldos atrodošās dvēseles. Katra nevajadzīgi izdots dolārs tā izlietotājam atņem kādu dārgu iespēju darīt labu.

Manas māšas, cik daudz laika jūs esat izlietojušas nevajadzīgiem rotājumiem, - laiku, par kuru jums jādod norēķins Dievam? Cik daudz naudas jūs esat izšķiedušas, lai apmierinātu savas tieksmes un iemantotu citu cilvēku apbrīnošanu, kuru sirds ir tikpat tukša kā jūsējā? Šī nauda piederēja Dievam. Cik daudz laba jūs ar to būtu varējušas padarīt! Un, nedarot to, kāds zaudējums tas ir šai dzīvei un nākošajai nemirstīgajai dzīvei! Katru dvēseli tiesās saskaņā ar miesā darītajiem darbiem. Dievs zina mērķus un motīvus. Viņa visu redzošajām acīm ir atklāts katrs darbs, katra apslēpta lieta. Viņa ievēribai nepaslīd garām neviena doma, neviens vārds un neviens darbs. Viņš zina, vai mūsu mīlestība pieder lietām, kas atrodas augšā, kur Kristus sēd pie Dieva labās rokas, vai arī šīs zemes lietām, juteklīgajām un velnišķajām.

Uzvelkot nevajadzīgu vai izšķērdīgi dārgu apgērbu gabalu, jūs to esat atrāvuši kailajam. Klājot galdus ar nevajadzīgu, dārgu barības dažādību, nepabarots paliek kāds izsalkušais. Kas rakstīts grāmatās par jums, kas sevi sauc par kristiešiem? Es jūs ļoti lūdzu, neizlietojiet nesaprātīgu un kaitīgu tieksmju apmierināšanai līdzekļus, kurus Dievs prasa Savam mantu namam un kurus jums vajadzētu atdot trūcīgajiem. Netērpsimies dārgos tērpos, bet gan labos darbos kā patiesi dievbijīgas sievietes. Lai atraitņu un bāreņu kliedzieni nepaceļas uz Debesīm mums par sliktu. Lai pie mūsu drēbēm nelīp dvēseļu asinis. Dārgo pārbaudes laiku neizšķiedīsim sirds lepnajām tieksmēm. Vai nav nabagu, kurus vajadzētu apmeklēt? Vai nav tumšu acu, kurām jūs varētu lasīt Dieva Vārdu? Vai nav neviena izmisuša, apbēdināta cilvēka, kuram būtu vajadzīgi jūsu mierinošie vārdi un jūsu lūgšanas?

Dievs Jāvis pieaugt jūsu labklājībai, bet vai tanī pašā laikā nav pastāvīgi augusi velēšanās lepoties un /647/ izcelties? Atdodot dārgo laiku modes studēšanai, iekšējais rotājums ir palicis neievērots, nav redzams pieaugums laipnībā un žēlastībā. Lai gan domām arvien vairāk vajadzētu vērsties pretī Debesīm, tās arvien vairāk ir piegriezušās šai zemei. Neprātīgas un kaitīgas iekāres, pazemojošas tieksmes aptumšo svētuma izpratni. Kāpēc gan katrs, kas sakās mīlam Jēzu, nebēg no šīs dvēseli postošās savu iegribu apmierināšanas? Pasaule kā ārpātīga dzenas pēc ārišķībām, modes un izpriecām. Izvirtība pastāvīgi un briesmīgi pieņemas. Kāpēc kristieši negrib būt uzticīgi savai augstajai atziņai?

Kristu apkauno tie, kas saucas par Viņa sekotājiem. Kādā veidā un kur mēs Viņam līdzināmies? Kur mūsu tērpi atbilst Bībeles prasībām? Es negribu, ka ļaužu grēki paliek uz manis, un tādēļ bazūnei es likšu skanēt skaidri. Gadiem ilgi šai jautājumā es skaidri un noteikti esmu liecinājusi gan presē, gan no runātāju paaugstinājuma. Es neesmu izvairījies darīt zināmu visu Dieva prātu. Man jābūt tīrai no visu asinīm. Pasaulīguma un lepnuma visur pieaugošā vara neatvairīs kristieti darīt līdzīgi citiem. Dievs ir sacījis: "Neseko pūlim, darot ļaunu."

Manas māšas, nespēlējieties vairs ilgāk ar Dievu un pašas ar savām dvēselēm. Man rādīja, ka galvenais iemesls jūsu atkrišanai ir jūsu mīlestība uz tērpiem. Tā vada uz nevērīgu izturēšanos pret svinīgi nopietnām atbildībām, un jums savās sirdīs grūti atrast kaut vienu mīlestības dzirkstelīti uz Dievu. Bez kavēšanās atsakieties no visa, kas vada uz atkrišanu, jo tā jūs grēkojat pret savām dvēselēm un pret Dievu. Nenocietinieties caur grēka pievilšanu. Mode samaitā mūsu ļaužu prātu un atņem visu garīgumu. Septītās dienas adventistu draudzēs izplatās pajāvība modei, un tā vairāk par visu citu spēj atšķirt mūs no Dieva. Man rādīja, ka mūsu draudžu noteikumi ir ļoti nepilnīgi. Katra lepnuma un greznuma izpausmei tērpos, kas aizliegta Vārdos,

vajadzētu būt pietiekošam iemeslam draudzes pārmācību pielietošanai. Ja brīdinājumus, uzaicinājumus, lūgumus stūrgalvīgi /648/ neievēro, tad to vajadzētu uzskatīt par pierādījumu, ka sirdij nav nekā kopēja ar Kristu. Pielūgts tiek paša es un tikai paša es, un viens šāds cilvēks, saukdamies par kristieti, aizvedīs daudzus prom no Dieva.

Uz mums kā uz tautu gulstas briesmīgs grēks, ka draudzes locekļiem esam atļāvuši tērpties viņu ticībai neatbilstošā veidā. Mums nekavējoties jāuzmostas un jāaizver durvis modes pieviļojšajai varai. Ja mēs to nedarīsim, tad draudze demoralizēsies.

PATIESA AUDZINĀŠANA

Audzinašana ietver sevī vairāk kā tikai grāmatu zināšanas. Patiesa audzinašana izglīto un disciplinē prātu, kā arī nostiprina veselīgus morālos uzskatus un nodrošina pareizu izturēšanos. Mēs esam piedzīvojuši daudz briesmu, tāpēc ka cilvēki, kuri uzņem mājā študentus, negrib saprast atbildību un nedomā par savu uz šiem jauniešiem atstāto iespaidu. Šie studenti negūs tādu labumu no dzīves koledžā, kādu viņi varētu saņemt. Bieži paceļas jautājums: "Vai tad es sava brāļa sargs?" Kāpēc man jā rūpējas, kādas nastas un atbildības man jānes par studentiem, kas dzīvo mūsu mājās? Es atbildu: "Par viņiem jums jāinteresējas tieši tāpat kā par saviem bērniem."

Kristus saka: "Mīliet viens otru, kā Es jūs esmu mīlējis." Jūsu pajumtē dzīvojošo jauniešu dvēseles Kunga acīs ir tikpat dārgas kā jūsu pašu mīļo bērnu dvēseles. Kad jaunieši spiesti atstāt savas ģimenes pavarda silto, nomierinošo iespaidu, tad cilvēkiem, kuri uzņemušies gādību par viņiem, pienākas ietvert tos savas ģimenes interešu lokā. Tādā veidā viņi aizvieto lielo iztrūkumu un darīs darbu priekš Dieva tikpat patiesi kā sludinātājs, stāvot uz paaugstinājuma. Šo studentu apņemšana ar iespaidu, kas viņus pasargātu no kārdinājuma uz netikumību un vadītu viņus tuvāk /649/ Jēzum, ir darbs, kuru atzīs Debesis. Nopietna atbildība gulstas uz tiem, kas dzīvo lielā darba centra tuvumā, kur jāatbalsta svarīgas intereses. Kas izvēlas dzīves vietu Betlkrīkā, tiem vajadzētu būt ticības, gudrības un lūgšanu cilvēkiem.

Skolā pulcējas simtiem jauniešu, kas dažādi raksturā un dažādi audzināti, un, lai ievirzītu pareizā virzienā nepareizas audzinašanas sakropļotos prātus, vajadzīgs daudz rūpju un pacietības. Daži nekad nav baudījuši stingrību, un citi atkal ir bijuši iegrozoti par daudz, un, atbrīvojušies no pārvaldības grožus turošajām modrajām, varbūt pārāk stingrajām rokām, ir atļāvušies domāt, ka šeit viņi var darīt, kas vien viņiem patīk. Viņi nicinoši izturas pret katru domu viņus ierobežot. Šie mūsu koledžā kopā sanākušie dažādie raksturi uzkrauj rūpes, nastas un smagas atbildības ne tikai skolotāju pleciem, bet arī visai draudzei.

Mūsu koledžas studenti ir padoti daudzējādām kārdināšanām. Viņiem jā saskaras gandrīz ar visāda veida morāliski un garīgi noskaņotiem cilvēkiem. Tos, kam ir kādi reliģiski piedzīvojumi, var vainot, ja viņi nenostājas pret kuru katru jaunu iespaidu. Tomēr daudzi izvēlas iet tur, kur tieksmes viņus sauc. Viņi neņem vērā, ka paši vai nu veido vai izposta savu laimi. Viņiem ir iespējams izlietot savu laiku un izdevības, lai attīstītu raksturu, kas ļautu viņiem justies laimīgiem un derīgiem.

Jaunieši, kas atrodas Betlkrīkā, atrodas pastāvīgās briesmās, ja viņi nesaistās ar Debesīm. Ja viņi gribētu būt godīgi pret savu ticības apliecību, tad viņi varētu būt dzīvi un iespaidīgi misionāri Dievam. Parādot kristīgu interesi, līdzjūtību un mīlestību, viņi lielā mērā varētu iespaidot uz labu jauniešus, kas atnāk uz Betlkrīku no citām vietām. Vajadzētu nopietni censties šos ienācējus atturēt no vieglprātīgas, izpriecu kāras sabiedrības loka. Tādi ļaudis atstāj demoralizējošu iespaidu uz koledžu, sanatoriju un izdevniecību. Mūsu skaits pastāvīgi pieaug, bet modrība un centība noturēt ieņemtās pozīcijas pastāvīgi samazinās. Atverot acis, var redzēt, uz kurieni tas ved. /650/

Daudzi dodas uz Betlkrīku, lai saviem bērniem sagādātu priekšrocību apmeklēt koledžu, bet, šo soli sperot, viņi neizjūt savu atbildību. Viņi nesaprot, ka vērā vēl jāņem kaut kas vairāk par savām savtīgajām interesēm vien; viņi nedomā par to, ka var būt par kavēkli un ne par svētību, ja nenāk ar tikpat dziļu apņemšanos darīt labu kā saņemt labu. Tomēr, nākot uz Betlkrīku, neviens nav spiests pazaudēt savu garīgumu; ja sekosim Kristum, tad neviens mūs nespēs nomaldināt no ceļa, kas nosprausts Kunga atpirktajiem. Neviens nav spiests atdarināt to cilvēku maldus, kas sevi sauc par kristiešiem. Redzot citu cilvēku nepareizības un kļūdas, viņš Dieva un līdzcilvēku priekšā kļūst atbildīgs, ja neparādīs labāku priekšzīmi. Bet daži ar citu kļūdām atvaino sava rakstura trūkumus un pat atdarina tieši tos nevēlamos rakstura vilcienus, kurus nosoda pie

cietiem. Šādi cilvēki vēl stiprina tos, kurus viņi apsūdz par nekristīgu dzīvi. Ar atvērtam acīm viņi ieiet ienaidnieka izliktajās cilpās. Ne mazums Betlkrīkā ir gājuši pa šo ceļu. Daži nākuši uz mūsu iestāžu atrašanās vietu ar savtīgu domu pelnīt naudu. Šādi ļaudis jauniešiem nevar palīdzēt ne ar savu priekšzīmi, ne ar pamācībām.

Nonākot lielā sava vecuma biedru pulkā, kuriem ir dažādi raksturi un dažādi dzīves ieradumi, jauniešiem draudošās briesmas stipri palielinās. Šādos apstākļos daudzi vecāki tiecas samazināt un ne dubultot savas pūles uzraudzīt un pasargāt savus bērnus. Tā viņi uzskauj briesmīgu nastu tiem, kas jūtas atbildīgi. Kad šie vecāki ierauga savu bērnu demoralizēšanās pazīmes, tad viņi vairo darba darītājus Betlkrīkā, lai gan ļaunuma cēlonis ir tieši pašu vecāku rīcība.

Daudzi vecāki neapvienojas ar nastu nesējiem, lai paceltu morālo līmeni un, Dievu bīstoties, no visas sirds un dvēseles strādātu pie saviem bērniem, izlabojot viņu kļūdas, bet apmierina savu sirdsapziņu ar vārdiem: "Mani bērni nav sliktāki par citiem." Viņi cenšas apslēpt acīm redzamas /651/ vainas, kuras Dievs ienīst, lai tikai viņu bērni nejustos apvainoti un nespertu kādu bīstamu, izmisuma pilnu soli. Ja viņu sirdī ir sacelšanās gars, tad daudz labāk to apspiest tagad, nekā ļaut tam pieaugt un nostiprināties, izturoties pret to saudzīgi. Ja vecāki gribētu darīt savu pienākumu, tad mēs redzētu pavisam citu stāvokli. Daudzi no šiem vecākiem ir atkrituši no Dieva. Viņiem trūkst Viņa gudrības, lai nojaustu sātana viltības un pretotos viņa valģiem.

Šajā laikmetā pasaulē bērniem vajadzīga stingra un vērīga gādība. Viņus vajadzētu pamācīt un ierobežot. Pār Elu nāca Dieva lāsts, tāpēc ka viņš izšķirīgi un nekavējoši nesavaldīja savus ļaunos dēlus. Betlkrīkā ir vecāki, kas nerīkojas labāk par Elu. Viņiem bail savaldīt savus bērnus. Viņi redz tos pilnīgi kalpojam sātanam un uzskata šo stāvokli kā kaut ko gan nepatīkamu, bet neizbēgamu, kas jāpacieš, jo nav labojams.

Katram dēlam un meitai ir jāatbild par ārpus mājas pavadītu nakti. Vecākiem vajadzētu zināt, kādā sabiedrība atrodas viņu bērni un kādu cilvēku mājā viņi pavada vakarus. Daži bērni krāpj vecākus ar meliem, lai izvairītos atklāt savus sliktos ceļus. Tā rīkojas tie, kas meklē samaitātu sabiedrību un slepeni apmeklē restorānus un citas aizliegtas sapulcēšanās vietas pilsētā. Ir studenti, kas apmeklē biljarda zāles un nododas kāršu spēlei glaimodami sev, ka tas nemaz nav bīstami. Kamēr viņu mērķis ir tikai uzjautrināšanās, viņi jūtas pilnīgi droši. Ne tikai zemāk stāvošas personas tā rīkojas. Arī daži no tiem, kas ir rūpīgi audzināti un mācīti uzlūkot šīs lietas ar riebumu, uzdrošinās kāpt uz aizliegtas zemes.

Jauniešu uzraudzībā vajadzētu vadīties no stingriem pamatlikumiem, lai viņi varētu pareizi attīstīt un izlietot Dieva dotos spēkus. Bet jaunieši tik ļoti seko impulsiem un dara to tik akli, neņemdami vērā pamatlikumus, ka viņiem pastāvīgi draud briesmas. Kad viņus pastāvīgi vairs nevar vadīt un aizsargāt vecāki un aizbildņi, tad viņiem jāvingrinās savaldīt sevi un pašjauties uz sevi. Viņiem jāmacās /652/ domāt un rīkoties pēc skaidriem pamatlikumiem.

Tiem, kas macās, vajadzīga arī atpūta. Nevajag bez pārtraukuma domāt, jo smalkais smadzeņu mehānisms pagurst. Kā ķermenim, tā prātam ir vajadzīgi vingrinājumi. Tomēr brīvā laika pakavēšanā visās citās lietās ļoti jāievēro atturība. Rūpīgi un pamatīgi vajadzētu apsvērt izklaidēšanās raksturu. Katram jauniešim vajadzētu sev jautāt: "Kādu iespaidu šie laika kavēji atstāj uz miesīgo, garīgo un tikumisko veselību? Vai tie mani nesavaldzinās, liekot aizmirst Dievu? Vai es neaizmirsīšu domāt par Viņa godu?"

Kāršu spēli vajadzētu noliegt. Bīstama ir sabiedrība, un bīstamas ir tieksmes. Spēļu zālēs un katrā vietā, kur apgrozās kārtis, noteicējs ir tumsības spēku lielkungs. Ļaunie eņģeļi šādās vietās ir tuvi un gaidīti viesi. Šādos uzjautrinājumos nekādu labumu negūst ne dvēsele, ne miesa. Tur nav nekā, kas stiprinātu garīgās spējas, nav nekā tāda, kas viņus pildītu ar nākotnei derīgām domām. Sarunas grozās ap seklām un pazemojošām lietām. Tur dzirdami nepieklājīgi joki, zemas, nekrietnas valodas, kas pazemo un iznīcina patiesas vīrišķības cēlās īpašības. Šīs spēles ir visbezprātīgākās, nederīgākās un visbīstamākās nodarbības, kādas vien jauniešiem var būt. Kāršu spēle stipri satrauc nervu sistēmu, un tiem, kas tajā iesaistās, drīz vien zūd patika uz derīgu un augšup ceļošu nodarbošanos. Izveicība kāršu dalīšanā drīz vien modinās vēlēšanos attiecīgās zināšanas un prasmi izlietot zināmā mērā sev par labu. Vispirms uz spēles tiek likta maza summa, tad lielāka, līdz rodas spēles kāre, kas ved tālāk uz pilnīgu bojāeju. Cik daudzus šīs postošās spēles ir novedušas pie noziedzīgas rīcības, nabadzības, cietuma, slepkavības un karātavām! Tomēr daudzi vecāki nesaskata šo briesmīgo bojāejas bezdibeni, kas atvēris savu rīkli pretī mūsu jaunatnei.

Starp visbīstamākajām izpriecu vietām ir arī teātris. Tā vietā, lai būtu par morāles un tikumības skolu, kā to tik bieži nosauc, teātris ir īsts un netikumības perēklis. /653/ Ar šiem sniegumiem nostiprinās un iesakņojas Jauni, netikumīgi ieradumi un grēcīgas tieksmes. Seklas dziesmas, izlaidīgas kustības, vaļīgi izteicieni un tāda paša veida izturēšanās samaitā fantāziju un pazemina morālo līmeni. Jaunieši, kas pierod apmeklēt šādas izrādes, būs ar samaitātiem principiem. Bez teātra sniegumiem mūsu zemē nav neviena cita spēka, kas spēcīgāk saindētu iztēli, iznīcinātu reliģiskos iespaidus, notrulinātu patiku uz dzīves nopietno īstenību un visu to, kas rada mierīgu prieku. Mīlestība uz šīm izrādēm pieaug ar katru teātra apmeklējumu, tāpat kā slāpes pēc reibinošiem dzērieniem pastiprinās ar šo dzērienu lietošanu. Vienīgais drošais ceļš ir izvairīties no teātriem, cirkiem un katras citas apšaubāmas izpriecu vietas.

Pastāv atpūtas veidi, kas ļoti labvēlīgi iedarbojas kā uz prātu, tā arī uz miesu. Apgaismots, izprotošs prāts atradīs daudz iespēju atpūtai un priekam ne tikai pie nevainīgiem avotiem, bet pat pie pamācošiem. Atpūta svaigā gaisā un Dieva darba aplūkošana dabā sniegs vislielāko labumu.

Lielais Dievs ir mūsu Tēvs, Kura godība atmirdz no Debesīm un Kura dievišķā roka uztur miljoniem pasaulu. Mums Viņš tikai jāmīl, jāļaujas Viņa vadībai kā maziem bērniem, ticot Viņam un paļaujoties uz Viņu, un Viņš mūs pieņems kā Savus dēlus un meitas, un mēs iemantosim visu bezgalīgās pasaules neizsakāmo godību. Visus pazemīgos un lēnprātīgos Viņš vadīs taisnībā un mācīs viņiem Savu ceļu. Ja staigāsim, paklausīdami Viņa prātam, priecīgi un uzcītīgi mācīsimies par Viņa aizgādību, tad Viņš uz mums reiz sacīs: "Bērns, nāc mājās Debesu dzīvokļos, ko Es tev esmu sagatavojis."

ATBILDĪBA DIEVA PRIEKŠĀ

Mēs Dievam esam atbildīgi par visu garīgo spēju un fizisko /654/ spēju gudru un pareizu izlietošanu. Kas var aptvert savas atbildības lielumu? Mums jāatbild par iespaidu, kuru mēs atstājam uz citiem. Trūkums mūsu raksturā, kas mums liekas necīgs, otrā cilvēkā atdarināts, kļūs jau lielāks, un tā mūsu sliktais iespauks var pieaugt un nekad nebeigties.

Lai neviens neuzdrošinās vieglprātīgi izteikties par biedinājumiem, kurus snieguši tie, kuru pienākums rūpēties par viņu morālo un garīgo labklājību. Vārdi var likties maznozīmīgi, kas uz klausītāju prātu atstājuši tikai īslaicīgu iespaidu, tomēr tas vēl nav viss. Daudzos gadījumos šie vārdi atrod atbalsi nesvētotu jauniešu sirdī, kas nekad nav pakļāvušies biedinājumiem un ierobežojumiem. Neapdomīgs vārds var iespaidot kādas dvēseles mūžīgo likteni. Katrs cilvēks atstāj iespaidu uz citu cilvēku dzīvi. Mēs esam vai nu par gaismu, apmirdzot viņu ejamo teku un darot to priecīgāku, vai arī par ārdošu, visu iznīcinošu vētru. Mēs vadām savus biedrus vai nu augšup, pretī laimei un nemirstīgai dzīvei, vai arī lejup, pretī bēdām un mūžīgai pazušanai. Neviens cilvēks nepazudīs viens pats savā netaisnībā. Lai arī cik ierobežots varētu būt kāda cilvēka iespauks, tas tomēr darbojas vai nu uz labu vai ļaunu. Kāds cilvēks, atrazdamies uz nāves gultas, izsaucies: "Savāciet manus atstātos iespaidus un apglabājiet tos kopā ar mani." Vai tas ir izdarāms? Nē, nekad. Līdzīgi dadža sēklām tie visur ir izkaisījušies un iesakņojušies un sniegs bagātu ražu.

Maz ir to, kas sliktus ieradumus veido apzinīgi. Bieži atkārtojot nepareizu rīcību, ieradums izveidojas neapzinīgi, un tas tik stipri nopamatojas, ka izmaiņas panākšanai vajadzīgas visneatmaidīgākās pūles. Mums nekad nevajadzētu būt kūtriem grēcīgu ieradumu laušanā. Ja Jaunos ieradumus neuzvarēsīm, tad tie uzvarēs mūs un izpostīs mūsu laimi. Daudz ir nelaimīgu cilvēku, kuri atrodas nožēlojamā stāvoklī, vīlušies savās cerībās, /655/ pazemoti un par lāstu visiem savā apkārtnē. Bet ja būtu izlietojuši viņiem piešķirto laiku un izdevības, viņi varētu būt laimīgi un derīgi cilvēki. Daudzi jaunieši izšķiež dārgas dzīvības stundas kūtra, nekam nederīgā sapņošanā (fantazēšanā). Šādiem cilvēkiem trūkst rakstura spēka, kā arī stingru pamatlikumu. Daudzus līdzīgi rotālietām mētā vienmēr mainīgie apstākļi. Viņi pastāvīgi gaida uz citu cilvēku līdzjūtību, velti cerēdami kļūt laimīgi caur tiem. Visi, kas iet šo ceļu, vilsies savas cerībās kā uz šo dzīvi, tā arī uz nākošo.

Jaunieši, sanākot kopā, var būt viens otram par svētību vai arī par lāstu. Viņi var viens otru pacelt, stiprināt, būt viens otram par svētību, ejot uz augšu savās tieksmēs un atziņās un

uzvešanās veidā; vai, atļaujoties izturēties bezrūpīgi un neuzticīgi, izplatīt tikai demoralizējošu iespaidu.

Jēzus palīdzēs visiem, kas Viņam uzticēsies. Kas saistīti ar Kristu, tie, pildot Viņa pavēles, jūtas laimīgi. Viņi iet pa ceļu, kurp Viņu Pestītājs viņus ved. Viņa dēļ sizdami sevi krustā ar savām tieksmēm un iekārēm. Šie ļaudis savu cerību likuši uz Kristu, un zemes vētra nespēj viņus noslaucīt no viņu drošā pamata.

Jaunieši, jūs paši nosakāt, vai jūs izveidosieties par uzticamiem, godīgiem un patiesi lietderīgiem cilvēkiem. Jums visos apstākļos vajadzētu būt gataviem labprātīgi un izšķirīgi nostāties par taisnību. Savus nepareizos ieradumus mēs nepaņemsim līdzī uz Debesīm, un, ja mēs tos šeit nepārvarēsim, tad tie mūs izslēgs no taisno dzīvokļiem. Uzsākot apspiest sliktus ieradumus, sastapsimies ar visstiprāko pretestību, tomēr, neatlaidīgi un enerģiski cīnoties, tos var pārvarēt.

Lai izveidotu pareizus ieradumus, vajadzētu meklēt tādu cilvēku sabiedrību, kuru morāle ir nevainojama un kuru iespaids runā par labu reliģijai. Pastāvīgi vajadzētu atcerēties, ka mums ļauts sagatavoties Debesu pagalmiem. Dārgās pārbaudes laika stundas mums dāvātas, lai mēs atbrīvotos no katra rakstura trūkuma, un mums vajadzētu censties to darīt, ne tikai lai iemantotu nākošo dzīvi, bet arī lai būtu derīgi šeit. Labu raksturu jauniešiem vajadzētu uzskatīt /656/ par kapitālu, kas vērtīgāks nekā zelts, sudrabs vai akcijas. To neskars saimnieciskas krīzes un neveiksmes, un tas nesīs bagātus augļus, kad visi zemes īpašumi ies bojā. Kristīga rakstura vērtību jauniešiem jāredz augstākā, cēlākā gaismā. Grēks apstulbo acis un aptraipa sirdi. Godīgums, noteiktība un neatlaidība ir īpašības, kuras visiem vajadzētu nopietni censties izkopt, jo tās var īpašnieku apgērbt ar nepārvaramu spēku, - ar spēku, kas viņu dara spēcīgu labiem darbiem, spēcīgu pretoties ļaunam, spēcīgu nelaimē. Tieši šādā vidē rakstura patiesais skaistums atmirdz vislielākajā spožumā.

Daudzi jaunieši maldās, par rakstura spēku uzskatīdami stipras, nesavaldītas kaislības, bet patiesībā cilvēks, kuru vada viņa kaislības, ir vājš cilvēks. Patiesais lielums un cēlums mērojams pēc to izjūtu spēka, kuras cilvēks apspiež, bet ne pēc to izjūtu spēka, kuras viņu apspiež. Stiprākais ir tas, kurš, juzdamies apvainots, tomēr savalda dusmas un piedod ienaidniekam. Tādi cilvēki ir patiesi varoņi.

Daudziem ir tik vāja uztvere par to, kādi viņi var kļūt, ka viņi vienmēr paliks neattīstīti un aprobežoti. Bet, izlietojot Dieva dotos spēkus, viņi būtu attīstījuši ceļu raksturu un atstājuši uz citiem iespaidu, kas mantotu dvēseles Kristum. Zināšanas ir spēks; tomēr intelektuālās spējas bez dievbijības sirdī ir spēks uz ļaunu.

Dievs mums devis intelektuālus un morālus spēkus; tomēr lielā mērā katrs cilvēks pats ir sava rakstura veidotājs. Ar katru dienu šī celtne paceļas augstāk. Dieva Vārds mūs brīdina, lai mēs ņemam vērā, kā ceļam, vai mūsu celtne ir nopamatota uz Mūžīgās Klints. Tuvojas laiks, kad mūsu darbs būs redzams tieši tāds, kāds tas ir. Tagad visiem piešķirts laiks Dieva doto spēju attīstīšanai, lai izveidotu raksturu, kas būtu derīgs šeit un arī augstākai dzīvei pēc tam. /657/

Katrs dzīves solis, lai arī cik nenožīmīgs, atstāj savu iespaidu uz rakstura veidojumu. Labs raksturs ir daudz vērtīgāks par pasaulīgām bagātībām; un tā veidošana ir vislielākais darbs, kādu vien cilvēks var darīt.

Apstākļu veidots raksturs ir mainīgs un neharmonisks - pretrunu pilns. Tā īpašniekam šajā dzīvē nav nekādu augstu mērķu vai nolūku. Viņš neatstāj augšup ceļošu iespaidu uz citu raksturu. Viņš ir bezmērķīgs un bezspēcīgs.

Mums gudri vajadzētu izlietot šeit mums piešķirto laika brīdi. Dievs vēlas redzēt Savu draudzi dzīvu, enerģisku, Viņam nodevušos un strādājošu. Tomēr mūsu ļaudis kā kopa ir vēl tālu no tā. Dievam vajadzīgas stipras, drosmīgas dvēseles, darbīgi, dzīvi kristieši, kas seko īstajai Priekšzīmei un ir gatavi izplatīt izšķirīgu iespaidu par labu Dievam un patiesībai. Dievs mums kā svētu mantu ir uzticējis vissvarīgākās patiesības, un mums jāparāda šīs svinīgās patiesības iespaids uz mūsu dzīvi un raksturu.

ĢENERĀLINDEXS (galvenais rādītājs)

- Ābrahams, paklausība, upurējot Īzaku - 18.144.145.
pārbaudījums lielā vecumā - 144.145.
kāpēc vajadzēja atstāt mājas un radus - 523.524.
- Ādams, nepaklausības sekas - 248.293.311.573.
- Adventisti, laika nolikšana, maldi - 307.
- Agra celšanās, nolaidība - 411.412.
- Aijova, darbs - 430.437.-449.
- Aizspriedumi, spēks - 9.10.
- Aizvainojums - 217.243.607. kā uzvarēt - 243.
- Akans, grēks - 491.492.
- Akls, līdzjūtības trūkums - 325.-327.334.
- Alkatība, Jūdass - 41.42.486.-488.
testamentu sastādīšanā - 81.480.
grēks - 82.333.
elku pielūgšana - 107.476.
Akana gadījums, brīdinājums pret alkatību - 491.-493.
zāles pret alkatību - 574.
- Alkoholiskie dzērieni, lietošana - 28.30.31.33.214.309.578.
- Alus dzeršana - 435.436.
alus parku apmeklēšana - 496.
- Amati, jūdiem vajadzēja mācīties - 409.
- Ananija un Zavira, grēks - 462.463.
- Apģērbs, laika izšķiešana - 72.391.629.-632.642.
izrotājumi - 72.391.511.630.631.636.638.-645.
nesaprātīga taupība - 142. zelta nēsāšana - 511.630.645.
ietekmē veselību - 583.635.
pieķeršanās apģērbam, iespaids uz bērniem - 629.643.
pārmērības - 630.631.642.646.
reforma apģērbā, reformas mērķis - 634.635.
sažņaugšana (stīpas) - 635.
reforma - 635.-640.
ietekme uz neticīgajiem - 633.641.
vienādība, saskaņa - 637.640.
rakstura rādītājs - 643.
ārišķības, netikumības cēlonis - 645.647.
draudzes audzināšana - 647.648.
- Apmelošana - 39.40.607.
- Apspriešanās ar brāļiem, pienākums - 235.240.368.557.
Apstākļi pārvaldīšana - 346. skat. Raksturs, kā pārbauda
- Apustuļi, kāpēc varēja dziedināt slimos - 225.
- Ārišķības, kāzās - 503.515.
mīlestība uz ārišķībām, Zālamana gadījums brīdina no ārišķībām - 628.
apģērba, netikumības cēlonis - 645.647.
- Ārons, grēks Meribā - 369.370.
zelta teļš - 514.
atbalsta Mozus rokas - 531.
- Atbildības, sagatavošanās nest - 84.-87.216.-218.611.
izvairīšanās briesmas - 312.386.453.560.561.
spējas - 413.539. pienākums nest - 521.
- Atgriešanās - 14.17.66.178.625.626.
nepieciešamie soļi - 40.-43.294.295.
pilnīgas atgr. vajadzība - 155.215.220.321.349.501.
pierādījums - 188.

Atklāti dievkalpojumi, neievērošanas briesmas - 539.541.542.
Atkrišanas, cēloņi - 285.504.-506.547.
Atkritēji no patiesības, pretestība - 238.595.596.
Atmoda, sensacionāla - 73.-75.
Atvilkšana (vērtību samazināšana), grēks - 222.223.607.
Atzišanas, briesmas vilcināties, Zaula un Akana piemērs -146.147.492.
nepieciešamība - 240.-242. 336.430.431.
Dieva dienā - 385 . 493.
Avs, pazudusi - 264.
Bābele, krišana - 13.
Bagātība, uzkrāšanas briesmas - 44.-54.77.82.138.552.609.
droša banka - 44.49.79.473.596.
mērķis - 53.106.477.
Bairons, dzīves darbs - 519.
Balss, pienākums izkopt - 404.-406. 604. 605.
jāizskan mīlestībai - 560.626.
Bāreņi, rūpes, pavadošās svētības - 627.
Bauslības mācītāji, Kristus saruna - 49.50.57.58.219.220.
Bēdas, nolūks - 18.83.85.91.143.217.221.354.
piemēri Dieva vīru dzīvē - 18.525.
neievērotu brīdinājumu sekas - 254.
Bēdu laiks - 251.
Bērni, sarunas - 40.42.43.
kristības - 40.42.
drēbes - 72.142.642.
agras mācīšanas iespaids - 92.201.202.439.574.
dažādu dzimumu biedrošanās - 133.136.140.
sk. Jaunatne
lauku dzīves labvēlīgais iespaids - 135.136.
Pestītāja mīlestība - 141.142.591.
labu iespaidu uzņemšana - 142.
rekabiešu piemērs - 174.-176.
maldināšana - 193.199.651.
pienākums cienīt vecāku autoritāti - 2o4.-2o6.2o8.
viegla lasāmviela - 499.
sk. Vecāki, Lūgšanas, Bībeles pētīšana, Jaunatnes ietekme
Betlkrīka, vajadzīgi nastu nesēji - 509.513.518.
necienīgi cilvēki - 511.-514.518.564.566.
atbildības - 513.518.649.
Arona grēks atkārtots - 514.515.
laulības - 515.
pārcelšanas - 518.649.650.
sk. Nabagie; skola - sk. Koledža
Bībele, pētīšana, svarīgums - 27.28.45.285.312.359.416.459.
498.526.541.562.588.616.
vecāki - 54.198.313.380.381. bērni - 212.213.398.441.624.
sludinātāji - 260.376.380.407.414.-416.441.449.526.
Timotejs, piemērs - 398.
svarīgi studentiem - 422.425.
nepieciešamas lūgšanas - 446.499.
garīgas attīstības (kultūras) līdzeklis - 499.545.546.
Bībeles institūti - 407.
Bībeles strādnieki, izredzēšana - 389.603.
darbs, sagatavojoties kalpošanai - 603.
populāru izdevumu pārdošana - 634.
Biljarda istabas, kārdināšanas - 436.651.652.
Biogrāfijā, grūtības rakstīt objektīvi - 9.10.
Birojs, vadītāji, atbildīgi par valdošo iespaidu - 2o5.
pienākums sastrādāt ar dažādām nodaļām - 217.-219.

Birojs, strādnieki - 186.187.191.454.
savtība, izpriecu mīlestība - 187.190.460.
brīdinājumu neievērošana - 187.-192.209.
salīdzināti ar jūdiem - 189.192. ietekme - 190.205.209.451.456.459.
neticīgie - 190.209.
ģimenes - 197.
nedrīkst pieņemt darbā nepaklausīgus jauniešus - 205.
pienākums mācīties un augt - 449.454.455.458.560.

Birojs, laiks - 450.451.
uzticības un rūpju uzņemšanās svarīgums - 450.-453.
taupība - 450.-452.454.
noteiktība un precizitāte - 452.453.
pienākums ierobežot ēstkāri - 454.
sarunas - 456.588.
lūgšanu vienatnē un Bībeles pētīšanas nepieciešamība -459.460.588.
lūgšanu un pateicības sapulces - 461. atalgojums - 600.

Bīstams laiks - 633.
Brāļu mīlestība, draudzē - 63.-66.71.72.133.222.223.268.
trūkums radu starpā - 64.65.324.338.
Brīnumi, Kristus staigāšana pa ūdeni - 288.530.

liela skaita cilvēku paēdināšana - 572.

Cedeķija, Jeremijas brīdinājumu necienīšana - 181.-184.

morālas drosmes trūkums - 182.-184.

nožēlojams liktenis - 184.

Cieņa, nepatiesa (nepelnīta) - 64.100.256.
Cilvēks, morāli brīva būtne - 32.33.623.
spējas pastāvīgi jāpavairo un jāuzlabo - 93.340.519.-522. 563.569.
Cīrks - 653.
Cūkgaļa - 141.
Čaklums, Pāvila piemērs - 409.410.
labums - 410.413.
mācība, ko sniedz zemes mazie radījumi - 455.
Čikāga, degšana - 52.

Daba, pētīšanas derīgums - 109.136.297.414.581.

māca paklausību - 287.-290.

māca ticību - 579.580.

Daiļrunība, mācīšanās - 605.606.
Daniels, lēnprātības piemērs - 368.
sātības piemērs - 515.570.
garīgas izglītības piemērs - 569.
lūgšanas piemērs - 569.
noteiktība taisnības pusē - 570.

Darbība, garīga, svarīgums - 399.485.611.
Darbs, fizisks labuma, slimie - 94.95.
jaunieši - 96.-98.
sludinātāji - 408.-410.
svētība visiem - 590.

Dāvids, pazemība, atzīstot par pareizu rājienu - 14.15.
devīgums - 78.

Debesis, sabiedriskā dzīve - 72.
kārtība - 199.429.
Debesu ierakstu grāmata - 384.-387.408.
Degšana, brīdinājums par Dieva dienu. - 49.53.

Desmitais un dāvanas, Dieva aplaupīšana - 462.-464. 468.-977.484.
Jēkabs - 466.
Devība - 18.77.-80.467.
nepieciešama taupība - 573.
Dienas grāmata, personīga, grūti būt objektīvam - 10.
Diēta, alkoholiskie dzērieni, vīns, tabaka - 28.30.31.33. 214.244.257.309.578.
cūkgāja, garšvielas, konditorejas izstrādājumi - 141.
tēja, kafija - 365.391.417.599.
Dieva diena, priekšvēstneši - 49.53.
grēcinieki - 191.385.387.493.
Dieva likums, atraidīšana, vispārnozīmīgās baznīcas - 13
spēks, sarunās - 14.294.295.
nemainīgums - 248.251.294.295.
Dieva pavēles, pienākums paklausīt - 47. sk. Paklausība
Dieva sods, kāpēc piemeklē cilvēkus - 49.52.164.-167.171. 204.205.252.477.484.620
padevība atvieglo - 169.172.183.
Dievnams, devība celšanā - 77.78.
Dievnams, vajadzība - 67.464.
upuri celšanai - 77.
Izraēla dievība - 77.-79.
Divas lielas pavēles - 58.226.632.
Divu ēdienreīžu sistēma - 416.502.574.
Domas, pienākums valdīt - 235.242.344.412.
skaidrība - 312.590.623.
Došana, pavadošās svētības - 19.56.76.118.472.473.475.477
norma, standarts - 79.119.485.
pašaizliedzība - 456.511.645.646.
Draudze, vienprātība - 16.-20.65.221.246.
radniecība, saistības - 17.18.
personīgais spriedums jāpakļauj- 17.19.126.130.256.257.514.
kalpotāji - 17.166.322.333.338.407.
finansiāls atbalsts - 18.
brāļu mīlestība - 63.-66.71.72.133.222.223.268.
pienākums pret jaunatgrieztiem - 68.69.
vienprātība, atkarīga no mājas audzināšanas - 92.202. 347.522.610.
pārbaudījumi - 268.324.-328.
nastu nesēji - 340.535. sk. Misionāri
stāvoklis - 403.
atbildīga par atsevišķu cilvēku grēkiem - 491.493.513. 648.
Dzīve, patiesais mērķis- 334.438.519.-522.549.
mērķis - 413.417.623.655.
Elija, pie Krites upes - 253.
Elīzas kalps, sistis ar spitālību - 336.
Elku pielūgšana, starp kristiešiem - 156.632.
sk. Alkatība Izraēlieši
Elus, grēks, nolaidība apspiest nepareizo - 106.199.200. 516.517.
raksturs - 516.517.
Eļļas kalns, Pestītāja lūgšanu vieta - 528.
Eņģeļi, interese par cilvēku - 34.131.
ieraksti - 40.107.310.564.589.
kalpošana - 85.109.139.176.178.260.289.360.433.461. 531.567.590.
sargi - 216.
prieks - 264.
Ēstkāre, apmierināšana pirms plūdu laikā - 29.
cilvēces fiziskas pagrimšanas iemesli - 29.
vecāki - 31.500.502.
apmierināšanas sekas - 44.108.215.257.258.582.
bērni - 140.141.502.
Aleksandrs - 348.

pienākums valdīt - 366.571.574.
sk. Kristus kārdināšana
Veselības reforma Diēta
Ēšana starp ēdienreizēm - 502.
Familiaritāte, nepareiza - 95.96.365.
Formalitātes draudzē, briesmas - 401.403.601.-603.
Gaisma, necienīšanas sekas - 43.108.496.583.614.615.
atraidīšana - 87.196.197.230.624.
atbildība - 391.
Garastāvoklis, pārvaldīšana - 348.349.578.
Garīga kultūra, svarīgums - 413.-416. 434.438.443.549.561.
Bībeles pētišana galvenais - 499.545.546.
Garšvielas, lietošana - 141.
Gavēnis, Ezajas aprakstīts - 60.
Kristus tuksnesī - 293.
Gavēšana un lūgšana - 400.535.
Izraēls Zamuēla laikā - 517.
Gibons, raksturs - 520.
Glaimi, briesmas - 201.202.567.607.624.
Godīgums, savstarpējos darījumos, patiesais standarts -310.359.487.
trūkums draudzē - 489.-495.
sk. Nodarbošanās, godīgums
Greizsirdība, briesmas ļaut vaļu - 65.91.98.196.323.330.
Grēka norājēju vajāšanas - 167.179.180.
Grēki, kāpēc aprakstīti Bībelē - 9.-12.312.
izlaisti - 385.-387.
Grēks, draudzības sekas - 146.254.
atvainošanas briesmas - 185.
mazās lietās - 311.487.573.
Pētera pazemošanās - 342.
Mozus godīgums neattaisno - 370.
Gribasspēks, jaunu ieradumu labošana - 32.623.
Gulēšana dienā - 655.
Ģetzemane, mācekļi Ģ. - 542.
Ģilgala, uzcelts piemineklis - 158.
Ģimene, jāsaglabā personība - 126.-130.
Ieradumi, jauni, kā uzvarēt - 32.259.485.553.612.654.
spēks - 361.499.566.574.578.
pareizu ieradumu veidošana - 452.655.
Ierakstu grāmatas Debesīs - 237.244.245.320.326.335.336.384.-337 . 432 . 453 . 482 .
490.526. Iespaidis, atbildība - 38.46.58.59.2003.204.209.229.238.239.247.248.514.962.
tēva - 47.48.
jaunatnes - 55.117.206.207.431.-433.
sk. Jaunatne, biedri
sievas un mātes - 103.113.139.497.500.
sludinātāju - 118.262.439.525.532.
ir visiem - 143.577.580.654.
Ietiepība nav neatkarība - 239.
Impulsi, briesmas strādāt impulsīvi - 74.86.139.218.368.
īpašums, novēlēšana bērniem - 478.484.
Izdevības uzlabot savas spējas, nolaidības sekas - 339. 340.460.655.
Izdevniecības darbs, atbalstīšana - 118.464.
Betlkrīka, upuri sākumā - 591. augšana - 592.
pienākums ieguldīt līdzekļus - 592.593.596.
saskaņa dažādu nozaru starpa - 599.
Izglītība, laicīgai jāsavienojas ar reliģisku - 113.-116. 208.273.274.422.425.427.623.
sludināšanai - 113.406.426.440
patiesais mērķis - 418.497.498.648.
svarīgums - 426.

sk. Bībeles pētīšana, garīgas izglītības (kult.) līdzeklis
Izlikšanās - 522.567.
Izlūki, divpadsmit - 148.-154.
neuzticīgi, ziņojums - 148.-150.
izraisa ļaunību sacelšanos - 149.150.
iznīcināšana - 153.
brīdinājums mums - 154.
Izmisums, zāles pret izmisumu - 320.360.
Izpriecu mīļētāji - 187.624.
pievienošanās 633.649.
Izraēlieši, mācība mums - 11.29.-28.43.155.162.165.
pie Sarkanās jūtas - 21.-25.
kurnēšana - 22.25.26.149.150.162.296.369.594.
Kristus - Vadonis - 22.159.
ticība - 27.163.
devība - 77.467.
kāpēc aizliedza sajaukties ar citam tautām - 109.508.
sarkanās teles upurēšana - 120.-122.
jāklejo tuksnesi - 153.
kānānieši sakauj - 153.154.
gūsts, kāpēc pieļauts - 164.-184.
elku pielūgšana pie Sinaja kalna - 514.
Izšķērdība (ekstravagance) - 630.631.642.646.
Iztēle, nepareiza, iespaids uz veselību - 94.95.
Izvairīšanās - 438.501.
Jānis Kristītājs, kāpēc dzīvoja tuksnesī - 108.109.
Jaunatne, atbildība - 117.426.434.
biedri - 363.435.-437.587.-589.655.
tukši ieradumi, slinkums - 413.
briesmas - 421.622.-624.
iespaids Betlkrīkā - 649. sk. Bērni Izglītība, Laika kavēkļi
Jāzeps, godīgums, labklājība neiespaido - 544.
Jēkabs, ticība, cīnoties ar eņģeli - 402.444.
bēg no Kānaānas - 465.
parādīšana Bētelē - 465.
zvērests - 466.
uzticība solījuma pildīšanā - 466.467.
Jeremija, Izraēla noraida rājienus - 164.-184.
iepriekš paziņo par gūstu - 164.
drosme vajāšanās - 167.168.
simboliski brīdinājumi ķēniņiem - 168.169.
paredz viltus praviešu nāvi - 170.171.173.
vēsts gūstekņiem Bābelē - 172.173.
uzslavē rekabiešus - 174.175.
diktē Kunga vārdus uzrakstīšanai grāmatā - 176.-179.
brīdinājumi Cedekijam - 181.-183.
apakšzemes cietumā - 182.
Jērikas ieņemšana - 160.161.
Jeruzaleme, liktenis, noraidītu brīdinājumu sekas - 167.192.
Pestītājs raud - 89.191.192.
Jojaķims, sadedzina grāmatu - 177.
bojāēja - 179.
Jordana, brīnišķīga pāriešana - 157.-159.
Jozua, Izraēla vadonis - 156.
Dieva apsolījums - 156.157.
sastop Kunga karaspēka Virsnieku - 159.
vada Izraēlu pret Jēriku - 160.161.
bēdas par Izraēla grēku - 491.493.
izmeklē grēku - 492.

uzvar amaleķiešus - 531.
Jūdass, kāpēc Kristus izredzēja - 41.488.
krišana, grēcīgu rakstura īpašību lološanas sekas - 41.42. 487.488.
Jūdi, pašpievilšanās - 230.-233.
 bērniem vajadzēja mācīties amatu - 409.
Jūra, Dieva spēks atklāts - 287.-290.
 paklausības mācība - 287.-290.
 Kristus staigā pa ūdens virsu - 288.530.
Jūtas, nevar vadīties - 188.
 kavēšanās pie jūtām - 347.349.
 Kafija, lietošana - 365.391.417.599.
Kaislības, padošanās sekas - 29.-31.95.-97.343.
Kālebs un Jozua pret neuzticīgajiem izlūkiem - 149.151.
 atalgojums - 154.
Kalifornija, darbs - 227.-246.284.
Kānanieši, kāpēc Izraēls iznīcināja - 151.
Kapteinis, ticība - 233.
Kārdināšanas, pienākums izvairīties - 44.45.616.623.
 nav grēks - 358.
 briesmas pakļauties - 487.492.570.578.
 kā pretoties - 616. sk. Noteiktība
Kāršu spēles - 436.651.652.
Kārtība, Debesīs - 142.199.429.
 ģimenē - 199.
Kāzas, ārišķības - 503.515.
Kļūdu meklēšana, mājās - 61.64.103.240.-243.255.610.
 biedri - 134.249.
 apstākļi - 346.
Koledža, Betlkrīkā, nodibināšanas mērķis - 274.419.422.425.-427.431.
 skolotāji, izvēle - 419.
 atbildība - 419.
 Jākopj līdzjūtība un pacietība - 419.-423.
 personīgs darbs studentu labā - 422.-424.426.
 koledžas vadības kritizēšana - 428.429.433.435. sk. Studenti
Koledžas, populāras, demoralizējošais iespaids - 426.427.
Kolportieri, sagatavošanās - 390.603.
 atbalstīšana - 390.
 nav pienākums sludināt - 390. sk. Bībeles strādnieki
Kriatnums, patiess lielums - 519.-522.
Kristības, pienākums - 40.-43.
 Kristus piemērs - 40.42.
Kristīgā cīņa, ainota ar sacīkstēm senatnē - 33.-35.
Kristus, Izraēla Vadonis - 22.159.
 kārdināšanas tuksnesī - 29.32,44.45.293.576.
 mūsu piemērs - 40.222.227.268.294.357.373.419.488.622.
 prieks - 54.224.264.615.
 mīlestība uz cilvēkiem - 80.82.119.207.294.387.418.487.580.
 nošķiršanas jaunībā - 109.
 ciešanas, brīvprātīgas - 120.121.
 attēlojums ēnas kalpošanā - 120.-122.
 starpniecība - 124.528.-530.
 mazu bērnu svētīšana - 141.142.
 apraud Jeruzalemi - 189.191.192.
 pretimnākšana - 219.457.458.550.563.
 slimo dziedināšana - 225.
 mazgā mācekļiem kājas - 225.374.
 kāpēc nomira - 251.
 mācīšanas veids - 260.378.396.401.
 staigā pa ūdens virsu - 288.530.

Patiesais Vīnkoks - 353.-355.
lūgšanu piemērs - 373.528.
Soģis - 384.-387.
neskaitāmu paēdināšana - 572. sk. Līdzības
Kritizēšana, vadošo brāļu - 26.93.154.155.194.-196.203. 229.234.237.-239.608.654.
starp draudzes locekļiem - 39.61.-63.66.193.222.240.323. 337.485.488.489.610.
reliģisku sapulču kr. - 245.
koledžas vadības kr. - 428.429.433.435.
citu konfesiju kr. 536.
Krusts, Dieva mīlestības apliecinājums - 461.503.
Krusts, paša uzlikts - 626.627.
nests Kristus dēļ - 627.
Kurnēšana, grēks - 26.37.342.347.442.568.
zāles pret - 461.
sk. Vecāko brāļu kritizēšana
Izraēlieši, kurnēšana
Labdarība, divkārtīgs labums - 56.60.72.224.228.472.473.477.
Labklājība, kāpēc atrauta - 484.620.
kāpēc dāvāta - 495.619.
briesmas - 544.
Jāzepu labklājība nesamaitā - 544.
Laicīgās bagātības, noguldīšana - 44.-45.104.105.
pārsūtīšana uz Debesīm - 44.49.79.119.473.596.
Laika kavēkļi, briesmas - 94.79.430.496.624.625.
biljarda un kāršu spēles - 435.436.651.652.
sanatorijā - 577.-579.
teātris un cirks - 578.652.653.
studenti - 652.653.
Laika nolikšana, maldi - 307.308.
Laiks, atbildība - 307.408.412.
izlietošana - 412.450.451.
Laime, reliģija veicina - 19.39.47.125.224.227.345.496. 520.579.625.626.
atkarība no mājas iespaids - 522.
bagātība nav nepieciešama - 622.
Laipnība, misionāra darbā - 68.262.358.392.603.
ikdienas darbā - 68.218.219.367.
mājā - 256.622.
svarīgums - 367.486.488.548.627.
Laodiķejas vēsts - 87.-89.227.
Lasīšana, romāni - 497.-499.
pārāk daudz - 497.-498.
Lats, Sodomā - 110.
Jaunu biedru iespaids uz bērniem - 110.112.
neticības sekas - 111.
Laulības, personībām jāpaliek - 127.130.
ārišķības - 503.515.
neprātīgas - 503.504.515.622.
ar neticīgiem - 504.-508.
Lepnums, uzskati - 239.
briesmas, kopjot lepnumu - 259.588.633.634.
Līdzcīvēki, pienākums pret - 37.57.236.339.548.555.
Līdzības, Kristus, labais samarietis - 57.226.
pazudusī avs - 264.
pazudušais grasis - 264.
Līdzjūtība nepareiza - 558.
Līdzjūtība, pienākums attīstīt - 56.59.-66.71.268.
negudri dāvāta - 66.103.180.199.224.228.322.333.334.
Liecības, rājieni, mērķis - 13.-15.

kāpēc atraidītas - 32.231.245.253.
neticība - 53.54.330.332.335.437.440.443.513.514.
atraidīšanas sekas - 87.93.180.209.211.228.-232.240.242.517.
kāpēc dotas - 148.246.323.
kā pārbaudītas - 230.232.
lasīšanas un izplatīšanas svarīgums - 304.390.391.
Lielīšanās, grēks - 223.607.
Lūgšanas, Kristus par cilvēkiem - 17.529.530.
nepieciešamība - 28.39.212.286.349.429.459.485.522.560.611.
misijas darbā - 67.-69.73.320.
atklāti - 70.71.261.315.
par slimiem - 83.91.216.276.-284.
jaunieši - 117.425.624.625.
vecāki - 198.200.
vientuļās - 236.243.380.459.542.615.616.
sludinātāji - 261.268.315.318.-320.400.405.443.528.-535. 537.
piemēri - 373.528.-534.569.
kas ir lūgšana - 533.
kāpēc neatbild - 533.534.
savienotas ar darbu - 538.
ģimenēs - 615.616.
sk. Ticība Pārdomas
Lūgšanu sapulces, pienākums piedalīties - 461.
sk. Sapulces, relig.
Luters, patiesa lieluma piemērs - 519.
Ļauna runāšana - 135.137. sk. Apmelošana
Mācīšanās, pastāvīga, svarīgums - 256.361.375.438.
Mājas, mīlestība - 130.138.255.256.622.
Mājas darbi, nepazemo - 590.
Maldīšanās, pienākums pret maldošajiem - 65.69.72.131.-134. 331.334.423.424.568.
Kunga dotais piemērs - 66.207.326.487.503.
negudra līdzjūtība - 180.224.228.322.333.334.
Mātes ilgstošais iespaids - 500.501.
Mēbeles, dārgas - 511.
Meli, darbā - 311.312.
kas ir meli - 335.
Elīzas kalpa gadījums - brīdinājums no m. - 336.
mocekļu atteikšanās - 336.
Meslošana, Akans iezīmēts - 492.
Mīlestība, uz tuvāko - 36.-58.
savienota ar pienākumu - 62.
draudzē - 63.-66.71.72.133.222.223.268.
Dieva mīlestība uz cilvēku - 80.124.145.222.293.328.-330. 461.462.562.563.
iespaids - 138.223.224.256.548.559.
nepareizi uzskati - 558.
Mīluļi (favorīti), grēks - 222.225.550.551.
Misijas darbs, pareizas metodes - 67.-73.
sabiedriskais iespaids - spēks - 71.72.266.555.
nepareizi norādīts - 136.138.
draudzes iespaids - 237.-239.
divkārtējs labums - 319.320.
sagatavošanas gana darbam - 390.603.
Misionāri, pienākums visiem kļūt m. - 46.52.76.83.284.386. 392.426.469.618.

sagatavošanās - 67.73.358.390.391.602. vajadzība - 68.69.80.156.194.389 .
926. sabatskolā - 70.
pacietība - 72.132.133.
mājās - 136.-138.
pie slimiem un nabagiem - 225.227.
jāvingrinās taupībā - 299.600.
alkatības gara briesmas - 350.-359.
drēbes - 391.630.
skolotāji - 426.
sievietes - 629.630.632.642.
sk. Preses izdevumi, Kolportieri, Sanatorija
Mocekļi, uzticība patiesībai - 336.
Mode, sekošana - 582.628.-635.639.-648.
Motīvi, cilvēkus tiesās pēc m. - 63.377.583.589.590.607.646.
Mozus, pie Sarkanās jūras - 22.-27.
ticība - 22.23.26.345.531.-533.
apsūdzības - 22.25.149.150.
aizlūdz par Izraēlu - 152.531.
atklāts atpestīšanas plāns - 342.
godība M. vaigā - 342.533.
audzināšana, gans - 343.442.611.
lēnprātība - 368.
grēks Meribā - 369.-371.
attēlo Kristu - 370.531.
atklāta Dieva godība - 533.
kā sagatavoja lielajam uzdevumam - 611.612.
Mūzika, reliģiskas sapulces - 71.
instrumentālā - 71.
sapulcēšanās, lai vingrinātos - 73.
Nabadzība, kāpēc piejauta - 496.552.620.
Nabagie, došana, pavadošās svētības - 50.56.60.226.227.627.
Izraēla devīgums - 77.467.
pienākums pret n. - 386.509.-511.619.645.646.
solījumi - 476.
nolaidības grēks - 494.512.550.551.620.
pārceļšanās uz Betlkrīku - 508.-511.
jāmāca pašpajāvība - 509.550.
pienākums slimības gadījumā - 510.551.
mīlestība uz drēbēm - 631.
Nācarete, Kristus jaunība - 109.
Nauda, nevajadzīgi izdevumi - 18.301.511.631.645.646.
patiesā vērtība - 53.371.
atbildība - 53.54.80.83.118.119.386.
noguldīšana - 78.79.596.
mīlestība - 489.
Neatkarība - 514. sk. Stūrgalvība
Neatlaidība - 656.
Nelaime, kļūdu meklēšanas gara sekas - 62.240.
savtība - 186.
vecāku izludināšana - 202.
lepnums - 259.
nesavaldība - 367.
Nelaimīgie, līdzjūtības trūkums pret nel. - 325.-327.
Nenožēlošana, briesmas - 208.
Nepacietība - 72.84.341.-349.547.607.612.
iemesli - 141.244.
Nerons, raksturs - 519.
Nesātība, iespaids - 28.-31.214.
kā uzvarēt - 28.29.32.33.

kārdinājumi jauniešiem - 435.436.651.
Nespēja izšķirties, sekas - 453.454.
Neticība - 147.213.
briesmas auklēt - 150.232.-234.558.583.-585.
iemesls bērnos - 195.196.203.207.
Toms - 233.
pirms plūdiem - 308.309.
Neticīgie, briesmas biedroties - 106.108.109.-113.236.237.504.
patiesības negodāšana - 248.250.641.
sarunas par patiesību - 258.
Netikumi, apslēpti - 95.-97.
Neuzticība, pierādījumi, attaisnojot n. - 11.
iemesli jaunībā - 195.196. sk. Skepticisms
Noass, vēsts atraidīta - 308.
brīdinājums mūsu laikam - 308.309.
Nodarbošanās, godīgums - 37.285.309.-312.337.540.617.
pieklājība, laipnība - 68.218.219.367.
jāsavieno ar reliģiju - 190.387.494.
kārtība un sistēma - 411.412.
spējas ātri veikt - 450.451.453.
briesmas atstāt kaut ko nenokārtotu - 482. sk. Tirdzniecība
Nokaltušais vīģes koks - 403.614.
Noteiktība taisnības pusē - 75.237.543.544.555.556.
mocekļi - 336.
kā saglabāt - 358.562.
citi piemēri - 525.
Jāzeps - 544.
Daniels - 569.570.
Nožēla, pavirša - 153.155.189.190.
patiesas nepieciešamība - 165.166.170.176.-178.326.
Otrā atnākšana, briesmas atlikt - 306.
noteikti laiks nezināms - 307.
Pacietība, misionāru darbā - 72.132.133.
vecāki - 138.362.521.
ārsti - 568.569.
Paklausība, Ābrahams - 18.144.253.
vecums no paklausības neatbrīvo - 145.253.
daļēju nepieņem - 146.148.248.
Zaula piemērs - 146.
vilcināšanās briesmas - 147.
rekabiešu sniegtā mācība - 174.-176.
pirmie vecāki - 248.293.311.573.
Kristus - 248.251.294.
Dieva rūpes par baušļu turētājiem - 253.254.
paklausības atspoguļojums jūrā - 287.-290.
sekas - 613.
Pārbaudes laiks, kāpēc pagarināts - 306.307.
Pārbaudes process - 83.-94.
Pārbaudījumi, mērķis - 26.84.-89.116.220.285.360.496.
draudzē - 92.202.268.324.-328.
ģimenē - 136.137.
izprieca - 328.-330.
labums, Mozum - 343.
iemesli - 558.
Pārdomas, svarīgums - 45.104.117.322.535.539.
temati - 80.374.526.
Pārēšanās, sekas - 96.408.416.454.455.501.502.
Pārprasts pienākums sludināt - 390.612.
Pārspilējumi - 331.496.

Pasaule, šķiršanās no pasaules - 108.-112.577.583.
Pasaulīgi domājošie - 43.54-55.104.105.306.613.617.-619
Paša gudrība nav drošs vadonis - 550.560.607.
Pašaieliedzība; senajās sacensībās - 33.34.
nepieciešamība - 34.-36.79.155.
kas ir pašaieliedzība - 521.627.
Paškontrolē, svarīgums - 38.90.-92.215.235.242.-244.501.656
bērniem - 198.651.652.
vecākiem - 203.363.495.621.
skolotājiem - 419.-421.
trūkums reformētajos - 486.
Pašpaaugstināšanās - 98.125.-134.221.-224.226.
Pašpārbaude - 36.39.85.119.246.265.361.371.486.
mēraukla - 188.521.
Pašpaļāvība - 323.361.437.-439.538.539.544.559.
Pašpaļāvība, grēks - 44.45.
Kristus pārbaudīts - 44.
Pašpievilšanās, spēks - 88.-90.227.338.
iemesli - 147.230.231.
Pašsavaldīšanās, svarīgums - 54.339.485.611.
Pateicības sapulces - 461.
Patiesais Vīnkoks, savienība - 353.-355.
Patiesība, upurēta savu iegribu apmierināšanai - 31.553.
laicīgas nodarbošanās - 50.51.105.108.
atbildība - 52.59.612.614.
māca cilvēcīgi darba rīki - 80.473.612.
nepareizi uzskati - 256.257.380.
sarunāšanās ar neticīgiem - 258.
kā iegūt - 445.446.
ietekme uz saņēmēju - 553.
Pavēlnieciskais gars norāts - 64.93.126.-131.134.238.333.
Pāvils, patiesas svētošanās piemērs - 299.
Nerona cietumnieks - 352.
pēdējā vēsts Timotejam - 352.353.
darbs - 409.
uztur sevi ar telšu taisīšanu - 409.410.
ierosinošie pamatlikumi - 457.
Pazemība, svarīgums - 84.101.212.226.537.
kā iegūt - 86.201.378.
pazemības iestādījums - 225.374.
patiesa lieluma pierādījums - 338.361.
nepareizi uzskati - 549.
kā Mozus ieguva - 611.
Periodiskie izdevumi, parakstītāju iegūšana - 391.
Personība, sievas - 127.-130.255.
Pēteris, sijāšana - 246.
mokas - 342.
raksturs - 486.488.
kāpēc Kristus izredzēja - 486.-488.
Pieaugšana, pastāvīgs pienākums - 93.340.519.520.563.
Daniela piemērs - 569.
Piedošana - 656.
Piekrišana, neīsta mīlestība - 221.223.567.568.577.
Piemērs, Bībeles raksturi, kāpēc doti - 10.-12.15.
spēks - 40.118.146.250.286.356.571.615.616. sk. Iespaids
Kristus - mūsu piemērs
Sludinātāji, piemērs
Pieņemšana Dieva ģimenē, apsolījumi - 110.124.563.624.
Pieticība, svētības - 574.622.

Pirmdzimtības tiesības, pārdošana - 31.
Pirmsplūdu laiks, nesātība - 29.
neticība - 308.309.
Popularitāte, briesmas - 538.
Prāts, samaitāts, spēks uz jaunu - 519.520.
Nerons, Bairons, Gibons - piemēri - 519.520.
Pravieši, patiesi, darbs - 12.164.-167.178.-180.
viltus praviešu raksturojums - 170.-174.185.
Preses izdevumi, izplatīšana - 79.118.156.304.388.-392.586. 593.598.-600.
cena - 388.390.597.-600.
Priecīgs, saulains noskaņojums, pienākums - 62.103.104.
Radīšana no jauna - 581.652.653.
Rājieni, došanas veids - 66.185.
atraidīšana - 93.164.-185.188.-192.197.254. sk. Sludinātāji, Liecības
Raksturs, kā pārbauda - 55.133.188.218.540. sk. Pārbaudījumi, nolūks.
pienākums stiprināt vājās īpašības - 85.322.340.346. 376.516.517.
uzvarēt iedzimtās tieksmes - 323.439.
veido personīgas pūles - 339.572.606.607.656.
pienākums apspiest stiprās rakstura līnijas - 536.606.
laba vērtība - 607.656.
apstākļu ietekme - 617.657.
stiprums - 656.
Redaktori, noteiktība - 456.
Reforma, pareiza aizstāvēšana - 568.569.
Reformētāji, maldi - 486.
Rekabieši, paklausība vecāku autoritātei - 174.175.
sātības piemērs - 174.175.
atalgojums - 175.
Reliģija, patiesa, augļi - 223.347.521.582.610.
cēlinošais iespaids - 295.339.340.545.
Review and Herald, pienākums izplatīt - 598.-600.
vērtība, draudzes laikraksts - 598.599.
cena - 598.599.
raksti - 599.
Romānu lasīšana - 497.-499.599.
Rūpes, laicīgas, uzkrāšana - 43.44.48.286.621.
Rūpju uzņemšanās, svarīgums - 101.439.440.450.-453.
Sabats, pārkāpšana laicīgās studijās - 114.115.
pasaulīga labuma dēļ - 147.248.-253.
iecelts pie radīšanas - 247.
pareiza ievērošana - 247.249.539.
likuma ievērošanas ietekme uz neticīgiem - 248.250.
Sabatskola, mācīšanas metodes - 70.
misijas darba nozare - 70.
Samarietis, labais - 57.226.
Sanatorija, ārsti, īpašības - 98.-102.438.545.546.549.561.562.
pieņemamās istabas sarunas - 98.102.
jāvingrinās līdzjutībā un pacietībā - 99.548.568.569.
pienākums kalpot garam un miesai - 100.101.564.566.567. briesmas neievērot reliģiskus
pienākumus - 539.541.560.-562.
pašpaļāvība - 559.560.
piekrišanas meklēšana - 567.568.
Sanatorija, kalpotāji - 187.564.
saskaņas svarīgums - 221.-223.
pienākums sevi izglītēt - 545.-549.554.556.561.
reliģiski pamatlikumi - 547.555.557.571.590.
pārstāvēt veselības reformu - 547.556.571.-574.582.

sabiedriska pieklājība - 548.555.564.
neticīgie kā kalpotāji - 556.
apspriešanās ar citiem - 557.
religisku pienākumu pildīšanas svarīgums - 560.-562.588.
uzticība mazās lietās - 561.572.574.-576.590.591.
Sanatorija, pacienti, reliģija svētība - 552.-554.
labums, ko sniedz dabas skati - 579.-581. sk. Darbs
Sanatorija, pienākums pret nabagiem - 99.510.511.550.-552.
jāvingrinās taupībā - 99.101.571.-573.
misijas lauks - 225.547.554.557.575.576.
garīdznieka īpašības - 546.547.
nodibināšanas mērķis - 556.564.582.
vispārpaazīstamu institūtu atdarināšana - 556.582.986.
lūgšanu sapulces - 565.
par patiesību nav jāstrīdas - 565.586.
Sanatorija, slavas dēļ neupurēt pamatlikumus - 571.572.577.
mūsu pr. izdevumi - 586. sk. Laika kavēkļi.
Sapulces, reliģiskas, jādara interesantas - 70.133.
lūgšanas un liecības - 70.71.131.-133.261.316.539.565.
mūzika - 71.
pienākums piedalīties - 106.113.461.539.
kritizēšana - 245.
kā nodrošināt svētības - 300.
uzslava - 461.
nolaidības cēloņi - 629.631.
Sargi, senie, modrība - 402.
sludinātāji salīdzināti - 402.403.
Sarunas, reliģiskas - 69.135.259.331.456.526.580.
tukšas - 73.109.245.331.588.
par personīgiem aizvainojumiem - 137.
Sātans, viltības - 37.44.74.83.84.207.210.-212.231.306.
kā pretoties - 45.349.542.616.
darba rīki - 207.210.229.422.566.594.607.
intelektuālais spēks - 422.
centieni atņemt drosmi - 593.
spēks, ierobežots - 623.
Sātība, labums - 33.-36.215.515.
rekabiešu - 174.175.
plašas sapulces Betlkrīkā - 274.275.
Daniels - 515.570.
Savtība, nesātības iemesls - 31.
uzslavas atturēšana - 36.
pavēlniecisks gars - 126.
kā uzvarēt - 190.496.
mīlestība uz atzinību - 221.
salīdzinājumā ar citiem grēkiem - 384.
kļūdu meklēšana - 610.
Sejas izteiksme atspoguļo raksturu - 64.331.348.
Sēklas sēšana - 63.117.203.363.366.519.
Sieva, pienākums atbalstīt vīru nastu nešanā - 102.103.
personība - 127.-130.255.
sarunas ar citiem par vīra kļūdām - 137.
pienākums parādīt mīlestību un cieņu - 242. sk. Laulības ar neticīgiem
Sievietes kā misionāres - 629.630.632.642.
modes - 644.
"Signs of the Times" izplatīšana - 598.
cena - 598.599.
rakstu raksturs - 599.

Sīmeans, pravietojums par Kristu - 55.
Sirdsapziņa, briesmas apklusināt - 254.
Sistemātiska labdarība - 469.475.
Skaudība, grēcīgums - 222.223.
Skepticisms, Iemesli - 203.204.584.585.588.
drošība pret sk. - 449.
Slimie, pienākums kalpot - 76.225.
lūgšanas - 83.91.216.276.-284.
apustuļu spējas dziedināt - 225. sk. Darbs
Slinkums - 286.411.537. sk. Vingrinājumi
Sludināšanas darbs, pārbaude - 406.407.442.
kandidātu izvēlēšanās - 406.
cilvēku iedrošināšana darbam - 604.
Sludinātāji, briesmas sludināt par ilgu - 261.
nepārtraukti mācīties - 265.266.
atstāt ieinteresētos - 265.
stingrība nevietā - 267.-269.
plaši lietotas, nodrāztas uzrunas - 269.
pārāk daudz teorijas - 313.-315.321.375.
personīgas dievbijības neievērošana - 314.315.372.377.437.441.442.
Vieglprātība - 320.
draugu iespaids - 325.523.
nepacietība un kļūdu meklēšana - 341.349.
pašapmierinātība - 371.378.402.439.446.527.608.
padoma noraidīšana - 375.376.380.609.
nevērība pret ģimenes audzināšanu - 380-383.
neveselīgu teoriju mācīšana - 380.
kļūdas aicinājumā - 390.612.
enerģijas trūkums - 413.442.446.447.
šaubu atbalstīšana - 437.443.445.
diskusijas - 446.
citu konfesiju kritizēšana - 536.
daiļrunības mācīšanās - 605.606.
sk. Bībeles strādnieki Sludināšanas darbs
Sludinātājs, pienākums pamācīt jaunatgrieztos - 68.263.
norāt nepareizības - 185.486.515.517.527.
savas mācības piemērot ļaudīm - 260.261.267.
pabeigt, pilnveidot savu darbu - 261.317.399.
būt pacietīgiem ar tiem, kas pētī - 262.263.
iet no mājas uz māju - 263.265.402.443 . 444.527.
piekopt pašpārbaudi - 265.371.
draudzes pārbaudījumos - 268.324.-328.
pastāvīgi uzlabot savas spējas - 270.317.412.-416.443.
sludināt Kristu - 316.394.-396.399. 401.447.536.
mācīt pašuzpurēšanos - 317.
sagatavot misionārus - 319.320.392.397.399.
nepieciešama asa uztvere - 321.324.
ieinteresēt draudzes mūsu izdevumu izplatīšanā - 388.389
pamācīt vecākus - 397.
izkopt balsi - 404.-406.
ierobežot ēstkāri - 408.416.417.
uzturēt sistēmu un kārtību - 411.412.
agri celties - 412.
sk. Lūgšana Bībeles pētīšana Izglītība
Sludinātāji, sarunas - 118.440.526.536.
spējas - 131.322.340.407.411.
kritizēšana - 229.234.238.542.608.
Kristus piemērs - 260.263.268.373 . 396.405.
paraugs - 262.371.372.380.381.439.

pieklājība - 263.266.397.400.606.
personīgs darbs - 267.
pusmūža - 269.
nepelnīta slava - 316.318.376.400.
Kristus vēstneši - 318.393.529.542.
(izsmalcināšana) izdaiļošana - 322.440.
sevis audzināšana - 376.439.606.
nemācīti vīri - 377.378.
uzticība ikdienas pienākumos - 380.417.439.440.444.
pienākums pret tiem, kas iesaistās darba - 382.410.
bērni - 382.397.398.
atbildība, attēlota ar seno laiku sargu - 402.403.
izturēšanās aiz katedras - 404.405.
slinkums - 408.411.440.
atbalstīšana - 409.597.604.
Mozus piemērs - 343.442.611.
jaunieši, briesmas - 437.-448.
uzpurēšanās gars - 442.448.
māju un radu atstāšana - 523.524.
sastrādāšana - 531.
vēstuļu rakstīšana - 536.
individualitāte darbā - 608.609.
sk. Iespaidis Vingrinājumi Traktātu sabiedrības
Sludinātāji sievas, ietekme - 347.
drēbes - 630.
Sodoma un Gomora, brīdinājums mums - 191.
Solījumi, nevērība - 475.
draudze atbildīga - 476. sk. Zvēresti
Spēks, atbildība - 408.
Spekulācijas, briesmas - 596.616.617.
Strīda gars - 237.238.
Studenti, fizisks darbs - 96.-98.114.
nedisciplinētības iemesls - 199.430.431.
sk. Koledža, kritizēšana
audzināšana - 205.206.422.
briesmas no ļauniem biedriem - 206.207.435.-437.649.
uzmanības parādīšana sievietei - 209.430.433.
draudzes pienākums - 423.424.648.
pārmērīgas mācīšanās sekas - 424.
sk. Laika kavēkļi
religisku pienākumu neievērošana - 425.
sevis attīstīšana - 425.426.
briesmas parastajās koledžās - 426.327.
religiskie pamatlikumi - 431.432.434.
sk. Izglītība Sabats Bībeles pētīšana
Sudrabs, pazudušais grasis - 264.
Svētais Gars, simbols - 319.
darbības veids, noslēpums - 585.586.
Svētošanās patiesa - 122.145.214.220.221.543.544.568.
pārbaude - 521.
Svētnīca, zemes, svētums - 159.
Svētošanās, patiesa, Pāvila piemērs - 299.
Šaubas, briesmas izsakot - 245. sk. Neticība
Šķirsts, Jordānas pāriešana - 157.
Jērikas ieņemšana - 160.
Šķiršanās no pasaules, nepieciešamība - 108.-112.577.583.
Jāņa Kristītāja piemērs - 108.109.
Kristus - 109. izraēlieši - 109.
Lats - 110.-112.

Tabaka, lietošana - 30.244.245.257.309.
Taisnīgums, rakstura - 567.574.607.615.
sk. Nodarbošanās, godīgums
Taisno augšāmcelšanās - 48.
Talanti, līdzekļi un iespaids - 46.
pavairošana - 46.47.51.-53.105.412.530.614.618.
atbildība - 118.124.458.459.468.469.
spēks un garīgās spējas - 606.619.
Taupība, nesaprātīga - 142.
izdevumi ceļojumos - 299.600.
svarīgums - 450.452.454.573.
Kristus piemērs - 572. sk. Sanatorija
Teātris kā laika kavēklis - 578.652.653.
Tēja, lietošana - 365.391.599.
Teksasa, darbs - 321.-340.
Tejš, zelta - 514.515.
Telts sanāksmes, pienākums piedalīties - 106.107.113.115.
Telts sapulces sk. Misijas darbs Telts, upuri celšanai - 77.78.
svētums - 159.
Testamenti, pienākums sastādīt - 81.82.478.-484.
Ticība, Ābrahama - 18.144.145.253.
Mozus - 22.26.345.531.-533.
parādīta darbos - 26.-28.58.89.145.162.-164.250.386.531.
Izraēla - 27.163.
pienākums vingrināt - 77.212.251.328.329.561.567.584.
jāsavienojas ar mīlestību - 88.124.
kā iegūt - 116.212.235.237.
Kalebs un Jozua - 149.151.154.
atalgojums - 154.328.
pietiekams pierādījums - 231.232.534.
kapteinis - 233.
pārbaudījumi - 254.
vingrinājumi lūgšanās - 277.-282.402.443.444.531.-533.
sekas - 358.539.541.
Jēkabs - 402.444.
citi piemēri - 448.525.
Tiesa, parādīšana - 384.-387.
Timotejs, Rakstu pazišana - 398.
Tirdzniecība - 331.350.-353.356.494.
Tīrīšanas process, patiens, svarīgums - 68.322.358.440.
Traktātu savienības, darbs, briesmas sarežģīt - 600.-603.
Trešā eņģeļa vēsts, pasaul plaša - 79.593.595.
Trieka, iemesli - 501.502.
Tumsība, garīga, cēloņi - 224.
kā uzvarēt - 485. sk. Neticība
Tuvākais, pienākums pret t. - 37.236.339.548.555.
kas ir tuvākais - 57.226.
Upuri, brīvprātīgi - 76.464.
izraēliešu upuri - 77.78.467.474.
Upuri, vajadzīgi - 19.76.80.82.83.119.120.214.219.317.
Uzmanības parādīšana sievietei - 209.430.433.589.
Uzskati, personīgi, stūrgalvība, pastāvot pie saviem uzskatiem- 126.-131.239.
nepārdomātas piekrišanas briesmas - 361.
Uzticība, mazās lietās - 186.380.417.543.561.572.590.591.
darba devējam - 285.311.
Uzvarētāja atalgojums - 328.526.
Vadošie vīri darbā, briesmas - 87.211.212.538.539.544.
pienākums norāt nepareizības - 166.

lūgšanu un Bībeles pētīšanas nepieciešamība - 212.538. 539.541.542.
 saskaņa un sadarbība - 218.219.540.599.
 svētošanās - 218.543.544.
 noteiktība nepieciešama - 456.544.
 atklātu dievkalpojumu apmeklēšana - 539.541.542.
 Sabata ievērošana - 539.
 ātra rīcība, kārtojot darījumus - 540.
 briesmas kļūt vienpusīgiem cilvēkiem - 597.600. sk. Atbildības

Vainags, zvaigznes v. - 52.358.

Vaita E.G., darbs, norādot maldus - 13.14.229.-232.
 runā sanatorijas pacientiem pie 'Gogupc Lake' (ezera) Betlkrīkā - 272.
 koledžas studentiem - 273.274.
 sātības sapulcēs - 275.
 darbs telts sapulcēs - 276.298.-301.
 ceļojums uz Oregonu - 286.-290.
 svētruna cietumā - 292.-295.
 notikumu sauszemes ceļojuma - 296.

Vaiti (Eld. un Mrs. James) - darbs Austrumu telts sapulces- 277.-283.
 Kalifornijas apmeklēšana - 283.284.
 Betlkrīkas nacionālā telts sapulce - 301.-303.
 Kansasā - 303.-305.
 Teksasas apmeklēšana - 305.

Vaitis Džeimss, pārstrādāšanās un noguršana - 271.272.276.277.
 lūgšanas par - 277.-279.281.282.
 Kolorado - 297.

Vecāki, atbildīgi par savu bērnu izglābšanu - 48.113.199. 313.383.424.503.
 kļūdu meklēšana - 61.103.240.255.610.
 vienprātība ģimenes audzināšanā - 103.104.
 Lata piemērs - 110.-112.
 Kristus - 141.142.
 Elus - 166.199.204.516.517.
 atbildīgi par bērnu grēkiem - 200.203.304.516.
 pašsavaldīšanās - 203.363.495.621. sk. Pacietība

Vecāki, briesmas, nodot mantojumā bērniem samaitātu ēstkāri un kaislības - 30.31.
 mīlestība uz naudu - 47.48.622.
 nepareiza audzināšana - 48.66.140.393 . 609.
 bērnu izlutināšana un slavēšana - 90.-92.98.260.-202.
 negudra līdzjūtība - 103.199.496.497.
 sk. Koledža, kritizēšana galējības audzināšana - 141.313.368.369.
 atbildības novirzīšana uz draudzi - 193.198.204.650.
 Jauna runāšana - 195.199.203.
 īpašumu novēlēšana bērniem - 478.484. sk. Audzināšana Iespaidis Modes

Vecāki, pienākums pamācīt savus bērnus - 54.113.212.292.398.5 22.
 Pienākums līdz just - 66.104.135.140-142.368.
 audzināt - 92.192.197.-210.304.319.381.-383.397.500.551.
 mācīt būt derīgiem - 96.-98.138.189.368.
 mācīt cienīt vecāku autoritāti - 103.255.500.
 dot labu piemēru - 104.502.609.621.
 darīt mājas pievilcīgas - 136.140.622.
 ierobežot bērnu ēstkāri - 140.141.502.
 mācīt pašsavaldīšanos - 198.651.652.
 uzturēt ģimenes lūgšanas - 616. sk. Lūgšanas
 zināt, kā bērni pavada vakarus - 651. sk. Bērni,
 Bībeles pētīšana, Liecības, lasīšanas svarīgums

Vecu cilvēku cienīšana - 340.

Vecums, neatbrīvo no paklausības - 144.145.253.
 cieņa - 340.
 pienākums sastādīt testamentus - 478.-481.
 būt pašiem savu testamentu Izpildītājiem - 479.-481.

Veselība, sekmē labdarība - 56.60.
prāta iespaids - 60.64.95.50l.
reliģija veicina - 366.417.552.-554.570.579.
apgērba ietekme - 582.635. sk. Vingrinājumi Ēstkāre
Veselības institūts, sk. Sanatorija
Veselības reforma, labums - 32.141.214.215.569.582.
pārēšanās - 96.416.417.454.455.50l.
2 ēdienreizes - 416.502.574.
ēšana starp ēdienreizēm - 416.502.
Vētras, zemestrīces, viesuļi, uguns un zobens - Dieva dienas priekšvēstneši - 49.53.
Vienprātība draudzē, svarīgums - 16.-20.65.221.246.
trūkums - 237.-239.
Viesošānās, sarunas - 69.536.
Vingrinājumi, nepieciešami garīgam stiprumam - 75.100. 187.192.228.235.319.339.
fiziski vingrinājumi sludinātājiem - 264.269.408. sk. Darbs
Vīns, lietošana - 30.33.578.
Vīrs, pienākums parādīt mīlestību sievietei - 36.37.130.242.255.256.
briesmas, pavēlnieciskais gars - 126.-130.
nepareiza iejaukšanās mājturībā - 127.-129.
pienākums apspriesties ar sievieti - 128.255.
ģimenes galvas stāvoklis - 612.616, sk. Laulības ar neticīgiem
Zālamans, ārišķību mīlestības izsauktā krišana - 628.
despotisms un atkrišana - 628.
Zamuels, Izraēlu sapulcē gavēšanai un lūgšanai - 517.
Zauls, nepaklausība karā pret Amaleku - 146.
atsakās atzīt grēku.-146.147.
Zelta likums - 310.359.487.
Zelts, valkāšana (nēsāšana) - 511.630.645.
Zemestrīces, vētras, viesuļi, uguns un zobens,
Dieva dienas priekšvēstneši 49.53.
Zināšanas, cilvēcīgas, briesmas uzticēties - 361.
Zinātne, nepietiekama, lai izskaidrotu garīgas patiesības - 584.-586.
Zvērestī, svētums, Ananijas un Zaviras piemērs - 462.463. 469.470.
Jēkabs - 464.-466.
nevērības briesmas - 470.-476.

S A T U R A R Ā D Ī T Ā J S

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 26

Bībeles biogrāfijas	9
Draudzes vienprātībā.....	16
Ejiet uz priekšu.....	20
Ēstkāres un stipru tieksmju apmierināšana	28
Kristieša ciņa	33
Pasaulīgas mantas izvēle	43
Patiesā labdarība	55
Kristus līdzstrādnieki	67
Sensacionālas atmodas	73
Līdzekļu atturēšana	76
Pārbaudes process	83
Darbs veicina veselību	94
Iedomība un savtīgums	98
Apkārtējās sabiedrības iespaids	104
Dalītas intereses	118
Pašpaaugstināšanās	125
Misionāri mājā	134

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 27

Labprātīga paklausība	144
Divpadsmit izlūki	148
Jērikas ieņemšana.....	156
Jeremija rāj Izraēlu	164
Mācība no rekabiešiem	174
Dieva brīdinājumi atmesti	176
Uzticīgi rājieni nepieciešami	186
Stingras audzināšanas nepieciešamība ģimenē	192
Nastu nesēju kritizēšana.....	193
Vaļīgas audzināšanas ļaunums	197
Pilnīga svētošanās	213
Vienprātības un saskaņas nepieciešamība	221
Pretošanās uzticīgiem brīdinājumiem.....	227
Stūrgalvība nav neatkarība	235
Reliģija ģimenē	240
Pašsavaldīšanās pienākums	244
Dieva pavēju svētums	247
Savtīgums draudzē un ģimenē	255
Uzsaukums sludinātājiem	260

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 28

Darbs un piedzīvojumi	271
Atturības sapulces	274
Indiānas apmeklēšana	276
Pārpulēšanās sekas	276
Telts sanāksmes.....	278
Darbs Kalifornijā.....	283
Uz Oregonu	286
Ceļojums uz Austrumiem	29c
Kolorado	297
Austrumu sanāksmes	298
Betlkrīkā.....	301
Kanzasas telts sanāksme	303
Teksasas apmeklējums	305

Sagatavošanās uz Kristus nākšanu	306
Uzsaukums sludinātājiem	313
Līdzjūtība pret maldošiem	321
Lietu stāvoklis Teksasā	330
Sludinātāji, kas rūpējas paši par sevi.....	341
Taisnīgums veikalnieciskajos darījumos un ikdienas dzīvē	350
Reliģija ikdienas dzīvē	360
Sludinātāju svētīšanās darbs	371

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 29

Dieva tiesa	334
Mūsu raksti	388
Kristus sūtņi	393
Runāšanas veids	404
Piemērotība sludināšanas darbam	405
Evaņģēlija kalpi	407
Mūsu koledžas.....	418
Vecāku pienākumi pret koledžu	428
Stāvoklis Aijovā	430
Koledžas studenti	430
Jaunie sludinātāji	437
Mūsu izdevniecības	449
Solījumu svētums	462
Testamenti un novēlējumi	476
Draudzes locekļu savstarpējās attiecības	485
Negodīgums draudzē	489
Pašsavaldīšanās lielā nozīme	495
Rakstiem pretī runājošas laulības	503
Kunga nabagi	508
Stāvoklis Betlkrīkā	511
Doto spēju papildināšana un izlietošana	519

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 30

Dieva kalpi	523
Brīdinājumi un pamācības	537
Morāla un intelektuāla attīstība	545
Pienākums pret trūcīgiem	550
Veselība un reliģija	552
Uzticīgi strādnieki	554
Kristīgais iespaids	565
Taupība un pašaieliedzība	571
Sanatorijas darbs un stāvoklis	575
Biedru iespaids	587
Rakstu izplatīšanas sabiedrības	591
Pasaules mīlestība.....	609
Vienkāršība apģērbā	628
Patiesa audzināšana	648
Atbildība Dieva priekšā	654

